NEVV YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZAR!

DIANA GABAI^DON

tanefc

GEÇMİŞİN YANKISI

KIŞIM I

GEÇMİŞİN YANKISI

Diana Gabaldon milyonları büyüleyen YABANCI serisine Geçmişin Yankısı ile devam ediyor. 18. yüzyılda yaşayan İskoç savaşçısı Jamie Fraser ile 20. yüzyıl İngiltere'sinden gelen eşi Claire Randall'ın olağanüstü hikâyesine bir kez daha hayran

olacaksınız.

Bir zamanların II. James yanlısı Jamie Fraser, Amerikan

ayaklanması hakkında Uç şeyden emindir: İlki kazanan tarafın Amerikalılar olacağı, İkincisi kazanan taraf adına savaşmanın hayatta kalmayı garanti etmeyeceği ve üçüncüsü ise namlunun diğer tarafında İngiliz ordusu için savaşan, evlilik dışı doğan

oğluyla yüzleşmektense ölmeyi tercih edeceği.

Claire ise Amerika'nın kazanacağını bilse de bedelinin ne kadar

• ı-1r olacağından habersizdir…

Bu sırada, on sekizinci yüzyıla kıyasla daha güvenli olan yirminci yU/yılda. Brianna ile eşi Roger MacKenzie, iki yüzyıl öncesinden kalan mektuplar aracılığıyla Jamie ve Claire'in dramatik hikâyesini adım adım takip ederken, hiç beklemedikleri büyük

bu tehlikeyle karşı karşıya kalacaklardır.

GEÇMİŞİN

YANKISI

GEÇMİŞİN YANKISI

Orijinal Adı: An Echo in The Bone

Yazarı: Diana Gabaldon

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: Eren Abaka

Düzelti: Fahrettin Levent

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-173-013-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78 Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98 ,

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GEÇMİŞİN YANKISI

Diana Gabaldon

KISIM I

Çeviri Kübra Tekneci

©ps i lor»

Bütün cici köpeklerim için:

Pcnny Lousie Tipper John John Flip

Archie ve Ed

Tippy

Spots

Emily

Ajax

Molly

Gus

Homer veJJ

ÖNSÖZ

Vücut şaşırtıcı şekilde biçimlendirilebilir. Ruh için bu daha kolaydır. Ancak geri dönüşü olmayan şeyler de var. Ne dersin *a nighean?* Doğru, vücut kolayca sakatlanabilir ve ruh kötürüm bırakılabilir ama insanoğlunda asla yok edilmeyecek şeyler de vardır.

BİRİNCİ BÖLÜM HUZURSUZLUK

Bazen Gerçekten Ölülerdir

Wılmington) Kuzey Carolitıa Kolonisi Temmuz 1776

Korsanların lideri ortadan kaybolmuştu. William, iskelenin civarındaki bir grup aylak tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağı yönünde tahminlerde bulunurken onları dinliyordu.

Yırtık pırtık giysili melez adam, “Yok, bu kez geri dönmemek üzere gitti,” dedi kafasını sallayarak. “Timsah alıp götürmezse, su götürür.”

Taşralı olan aynı fikirde değilmişçesine suya tükürdü.

“Belki bir, bilemedin iki gün daha durur leşi. Kafayı vücutta tutan kıkırdaksı parçalardır ama onlar da güneşte kurur giderler, demir gibi sertleşirler. Geyik leşlerine ne olduğunu defalarca kendi gözlerimle gördüm.”

William, Bayan MacKenzie’nin limana çabucak göz atıp uzaklara daldığını gördü. Solgun göründüğünü fark etti, görüş alanındaki adamların ve bulanık dalgaların oluşturduğu manzarayı kapatmak için hafifçe önüne geçti. Neyse ki deniz kabardığı için kazığa bağlı ceset pek görünmüyordu. O kazık, suçun bedelinin adeta bir hatırasıydı. Korsan birkaç gün önce boğulması için kazığa bağlanmıştı, çürüyen cesedinin dayanıklılığı halk arasında sürmekte olan muhabbetin konusuydu.

Bay MacKeıızie, “Jem!” diye bağırdı aniden ve WilHam’m

yanından geçerek oğlunun peşinden gitti. Annesi gibi kızıl saçlı olan küçük çocuk, adamların konuşmasını dinlemek için uzaklaşmıştı ve şimdi de ölü korsanı görmek için iskele babasına tutunarak tehlikeli bir şekilde suya doğru eğiliyordu.

Bay MacKcnzie çocuğu ensesinden yakaladı, kendisine doğru çekip kucağına aldı.

“Timsahın yediği korsanı görmek istiyorum baba!”

Kenardaki adamlar güldü, Bay MacKenzie bile biraz gülümsedi ama bakışları eşine kaydığında gülümsemesi yok oldu. Bir eliyle oğlunun dirseğinin altından tutarak hemen eşinin yanına gitti.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedi Bay MacKenzie, üzgün görünen eşine daha iyi destek olabilmek için oğlunu diğer koluna alırken. “Üsteğmen Ransom’ın-” William’a doğru bakıp özür dileyen bir gülümsemeyle düzeltti. “Lord Ellesmere’in demek istemiştim, başka işleri olduğundan eminim.”

Haklıydı; William akşam yemeği için babasıyla buluşacaktı. Ancak babası iskelenin karşısındaki tavernada buluşmak istediğinden onu gözden kaçırma ihtimali yoktu. William durumu izah etti, özellikle Bayan MacKenzie ile vakit geçirmekten hoşlandığından kalmaları için ısrar etti ama Bayan MacKenzie kucağındaki bebeğin şapkalı başını okşarken üzülerek gülümsedi.

“Hayır, gerçekten gitmeliyiz.” Genç kadın yere inmek için mücadele eden oğluna döndü ama William o sırada limana ve akıntının üzerinde duran kazığın ucuna doğru bakan gözlerinin kısıldığını gördü. Sonra tereddütsüz bir şekilde kafasını çevirip gözlerini William’ın yüzüne dikti. “Bebek uyanmak üzere ve yemek yemek isteyecektir. Seninle görüşmek çok güzeldi. Daha fazla sohbet etmeyi isterdim.” Tüm bunları büyük bir içtenlikle söyleyip hafifçe koluna dokunduğunda William karnında garip bir duygu hissetti.

Adamlar boğulan korsanın tekrar görülüp görülmeyeceği üzerine bahse giriyorlardı ama belli ki hiçbirinin tek kuruş parası yoktu.

“Gelgit sona erdiğinde ortaya çıkacağına iki misline bahse girerim.”

“Vücudunun hâlâ oralarda olup kafasının kaybolduğuna beş misline bahse girerim. Kıkırdak parçaları hakkında ne söylediğin umurumda değil Lem, son gelgitte kafası vücudundan ayrılmamışsa bile eminim bir sonrakinde kopacaktır.”

Konuşmayı sonlandırmayı uman William, biraz ileri gidip en kibar haliyle Bayan MacKenzie’nin elini öperek veda etmeye yeltenirken aniden aklına gelen parlak bir fikirle, bebeğin de elini öperek herkesi güldürdü. Bay MacKenzie ona garip bir bakış attı fakat gücenmiş görünmüyordu. En ciddi haliyle William’la tokalaştı, sonra şakaya uyması için oğlunu yere indirip onu da tokalaştırdı.

Küçük çocuk William’ın kılıcına bakarak, “Birini öldürdün mü?” diye ilgiyle sordu.

William gülümseyerek, “Hayır, henüz değil,” diye cevap verdi.

“Dedem iki düzüne adam öldürmüş!”

Ebeveynleri aynı anda, “Jemmy!” diye bağırırken küçük çocuk omzunu silkti.

“Ama öldürmüş!”

“Dedenin cesur ve acımasız bir adam olduğundan eminim,” diyen William, küçük çocuğu usulca ikna etti. “Kral’m her zaman bu tür adamlara ihtiyacı vardır.”

Çocuk sakin bir şekilde, “Dedem Kral’nı kıçını öpebileceği-ni söylüyor.” dedi.

“JEMMY!”

Bay MacKenzie oğlunun ağzını eliyle kapattı.

“Biliyorsun ki *senin* deden böyle bir şey söylemedi,” diye uyardı Bayan MacKenzie. Küçük çocuk kabul ederek başını salladığında babası elini ağzından çekti.

“O halde büyükannem öldürdü.”

“İşte bu daha olası,” diye mırıldandı Bay MacKenzie gülmc-meye çalışarak. “Ama yine de Kral için hizmet eden askerlere bu tür şeyler söylememeliyiz.”

İlgisini kaybeden Jemmy, “Ya,” dedi. Bir kez daha boynunu limana doğru uzatarak umutla sordu: “Gelgit sona mı eriyor?” Düz bir sesle, “Hayır,” dedi Bay MacKenzie. “Birkaç saat sonra belki. Sen o sırada yatmış olacaksın.”

Bayan MacKenzie özür dilercesine William’a gülümsedi; utancından yanakları kızarmıştı. William kahkaha ve şaşkınlık arasında gidip gelirken tüm aile aceleyle oradan ayrıldı.

“Hey, Ransom!”

William döndüğünde, görevden kaçıp Wilmington’ı görmek için sabırsızlandıkları belli olan kendi alayından iki teğmeni, Harry Dobson ve Colin Osborn’u karşısında buldu.

“O kim?” Ayrılan grubun arkasından bakan Dobson meraklanmış görünüyordu.

“Bay ve Bayan MacKenzie. Babamın arkadaşları.”

“Kadın evli demek?” Dobson içini çekti. “Bu işini biraz daha zorlaştırır sanırım ama mücadele olmadan hayat neye benzer ki?”

“Mücadele mi?” William arkadaşına düşmanca bir bakış attı. “Eğer fark etmediysen kocası senin aşağı yukarı üç katın.” Osborn gülmekten kıpkırmızı oldu.

“Kadın da iki katın, seni ezip geçer Dobby.”

Dobson, “Altta olmak istediğimi nereden çıkarıyorsunuz?” diye sordu. Osborn kahkaha attı.

William üsteledi. “İri yarı kadınlara olan bu saplantın nedir?” Sokağın sonunda neredeyse gözden kaybolan ufak aileye baktı. “Kadın neredeyse benimle aynı boyda!”

“Sürekli aynı şeyi söyleyip durmak zorundasın, değil mi?” 1,52’lik Dobson’dan uzun ama William’dan yirmi santim kadar kısa olan Osborn, dizine ufak bir tekme attı. William hızla Os-born’a vurmaya çalıştı ama Osborn sıvışıp onu Dobson’a doğru itti.

“Beyler!” Çavuş Cutter’ın doğu Londralı tehditkâr aksam onları kendilerine getirmişti. Çavuştan daha kıdemli olmalarına rağmen hiçbiri bunu dile getiremezdi. Bütün tabur Dobson ile yaklaşık aynı boyda fakat Tanrı’dan daha yaşlı olan ve ufacık vücudunda patlamaya hazır bir volkanın kızgınlığını barındıran çavuştan korkardı.

“Çavuş!” Ellesmere Kontu, yani grubun yaşça en büyüğü olan Üsteğmen William Ransom doğruldu. Osborn ve Dobson da titreyerek aceleyle onu takip etti.

Cutter avına sinsice yaklaşan bir leopar gibi önlerinde uzun adımlarla bir ileri bir geri yürüyordu. William, kuyruğunu sağa sola sallayışını ve dudaklarını yalayışını neredeyse görülebileceğini düşündü.

“Birliğiniz nerede beyler?” diye homurdandı Cutter.

Osborn ve Dobson durumu açıklamaya çalışırken Üsteğmen Ransom sükûnetini korudu.

Saygıyla, “Adamlarım Teğmen Colson’ın gözetimi altında Vali Konağı’nı koruyor. Babamla akşam yemeğini yemek için de izin aldım çavuş,” dedi. “Sör Peter’dan.”

Sör Peter Packer önemli bir isimdi ve Cutter hafifçe geriledi ama bu tepkiyi yaratan Sör Peter’m adı değildi.

“Babanla mı?” dedi Cutter gözlerini kısarak. “Kendisi Lord John Grey, değil mi?”

“Ee… evet,” dedi William dikkatlice. “Siz… tanışıyor musunuz?”

Cutter cevap veremeden yakındaki tavernanın kapısı açıldı ve William’ın babası dışarı çıktı. Tam vaktinde ortaya çıktığı için William neşeyle gülümsedi ama çavuşun delici bakışlarını üzerinde hissettiğinde gülümsemesi hemen kayboldu.

“Maymun gibi sırıtıp durma,” dedi çavuş tehditkâr bir tonda ancak sözü, Lord

John’un omzuna dostça vurmasıyla kesildi.

“Cutter!” dedi Lord John samimi bir şekilde gülümseyerek. “O kulağa hoş gelen sesini duydum ve bu Çavuş Aloysius Cııt-tcr’dan başkası olamaz dedim! Senden başka kimse kedi yutmuş bir bıılldog gibi konuşamaz.”

Dobson, William’a doğru dudaklarını kımıldattı. *“Aloysius mu?”* Willianı hafifçe homurdandı ve babası dikkatini kendisine verdiğinden omuzlarını silkme şansı bile olmadı.

Başını öne eğip içten bir şekilde, “William,” dedi. “Ne kadar dakiksin. Geç kaldığım için özür dilerim, alıkonuldum.” Wil-liam bir şey söyleyemeden ve arkadaşlarını tanıtamadan, Lord John ve Çavuş Ctıtter, General Wolfe ile geçirdikleri zamanlardan bahsetmeye başladı.

Bu durum üç genç subaya biraz olsun rahatlama imkânı vermişti ve Dobson için bu, az önceki düşüncelerine geri dönmek demekti.

“O ufak tefek kızılın babanın arkadaşı olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye William’a fısıldadı. “Nerede kaldıklarını babandan öğrenir misin?”

“Geri zekâlı,” diye tısladı Osborn. “Güzel bile değildi! Willie gibi kargaburunlu!”

“Yüzünü o kadar iyi görmedim,” dedi Dobson sırıtarak. “Gözümün hizasındaki göğüsleri fena değildi ve ayrıca *o…*” “Ahmak!”

“Şişş!” Lord John genç adamlara doğru döndüğünde Osborn, Dobson’ı susturmak için ayağına bastı.

“William bana arkadaşlarını tanıştırır mısın?” Lord John kibarca rica etmişti.

William babasının silahlarla olan geçmişine rağmen çok iyi işittiğini biliyordu. Yüzü kızarmış bir halde söyleneni yaptı. Osborn ve Dobson önünde saygıyla eğildi. Babasının kim olduğunun daha önce fark etmemişlerdi, şimdiyse William babasından etkilendikleri için gurur duyuyordu ama biraz da canı sıkılmıştı. Çünkü Lord John’un kim olduğunu keşfetmişlerdi ve yarın akşam yemeğine kalmadan tüm taburun bundan haberi olacaktı. Sör Peter’ın bilmediğinden değil elbette ama yine de-

Düşüncelerini toparladı, babasının yemek için ayrılmak üzere olduğunu fark edip peşine düşmeden önce aceleyle ama düzgün bir şekilde Çavuş Cutter’ın selamına karşılık verip Dobby ve Osbourn’u kaderlerine terk etti.

“Bay ve Bayan MacKenzie ile konuştuğunu gördüm,” dedi Lord John gelişigüzel bir şekilde. “İyi olduklarını sanıyorum?* İskeleye doğru göz attı ama MacKenzieler çoktan gözden kaybolmuştu.

“Öyle görünüyorlardı,” dedi Willie. Genç kadının üzerindeki etkisi hâlâ

devam etse de nerede kaldıklarını *sormayacaktı*. Güzel olup olmadığından emin değildi fakat gözleri onu etkilemişti - kalbini ısıtan, gururunu okşayan bir yoğunlukla üzerine diktiği kestane rengi upuzun kirpikleri olan koyu mavi gözleri. Garip bir şekilde uzun boyluydu ama- Tanrım, neler düşünüyordu? Kadın evliydi, dahası çocukları vardı! Ayrıca kızıl saçlıydı.

“Onları… uzun zamandır tanır mısın?” diye sordu William, şaşırtıcı biçimde ters bulduğu MacKenzieler’in politik görüşlerini düşünüyordu.

“Oldukça uzun zamandır tanırım. O hanım en eski arkadaşlarımdan birinin kızı. Hatırlar mısm?”

William ismi çıkaramadığı için kaşlarını çattı. Babasının binlerce arkadaşı vardı, nasıl hatırlayabilirdi ki…

“Ah, İngiliz olmayan bir arkadaş. Yoksa kızamık olduğunda dağda ziyaretine gittiğimiz Bay Fraser’dan mı bahsediyorsun?” O zamanlar duyduğu korkuyu anımsayarak bir an için iirperdi. Annesi öleli henüz bir ay olmuştu, sersem ve perişan halde dağlarda yol almışlardı. Lord John kızamık olmuştu ve William babasının ölmek üzere olduğunu, ıssız bir yerde onu yalnız başına bırakacağını düşünmüştü. Aklında korkudan başka bir şey yoktu ve bu ziyaretten sadece karmakarışık izlenimler edinmişti. Belli belirsiz de olsa Bay Fraser’ın onu balık tutmaya götürdüğü ve ona iyi davrandığını hatırlıyordu.

“Evet,” dedi babası hafifçe gülümseyerek. “Duygulandım Willie. Yaşadığın o talihsizlik yüzünden bu ziyareti benden daha iyi hatırlayacağını sanmıştım.”

“Talihsiz-” Hafızası aniden yerine geldi ve ardından yüzünü nemli yaz havasından daha sıcak bir ateş bastı.

“Çok teşekkür ederim. Sen hatırlatana kadar aklımdan tamamen çıkarmıştım.”

Babası gülüyor ve saklamak için de hiç çaba göstermiyordu. Hatta katıla katıla gülüyordu.

“Özür dilerim Willie,” dedi Lord John nefesi kesilerek, mendilinin kenarıyla gözlerini sildi. “Kendime engel olamadım. Gördüğüm en komik- Tanrım, o heladan seni çekip çıkardığımızda nasıl göründüğünü asla unutamam.”

“Bir kaza olduğunu *biliyorsun*,” dedi William kendinden emin bir şekilde. Utancından yanakları kızarmıştı. Neyse ki Fraser’ın kızı orada olup düştüğü duruma şahit olmamıştı.

“Evet, elbette. Yine de-” Babası mendili ağzına kapattı, omuzları sessizce sarsılıyordu.

“İstediğin zaman gıdaklamaya son verebilirsin,” dedi Willi-am soğuk bir sesle. “Neyse, hangi cehenneme gidiyoruz?” Rıhtımın sonuna gelmişlerdi. Balina gibi soluyan babası limanın civarındaki taverna ve hanlardan uzağa,

ağaçların sıralandığı sessiz sokaklardan birine doğru yönelmişti.

Gözle görülür şekilde kendisini kontrol etmeye çalışarak ‘“Yüzbaşı Richardson ile birlikte yiyeceğiz,” dedi babası. Öksürdü, burnunu sildi ve mendilini cebine koydu. “Bay BelPin evinde.”

Bay Bell’in evi badanalı ve düzenliydi, gösterişli olmasa bile varlıklı görünüyordu. Yüzbaşı Richardson da aynı izlenimi bırakıyordu: Orta yaşlı, bakımlı, belirli bir tarzı olmamasına rağmen şık ve karşılaştıktan iki dakika sonra bile kalabalık bir caddede yüzünü seçemeyeceğiniz biriydi.

İki Bayan Bell ise daha güçlü bir izlenim veriyordu. Özellikle de kocaman yuvarlak gözlerini yemek boyunca William’a diken, şapkasının kenarından bal rengi lüleleri görülen Miriam. Ancak doğru düzgün sohbet edemeyecek kadar uzakta oturmuşlardı. William bakışlarının bu çekimin karşılıklı olduğunu göstermeye yettiğini düşündü, belki de daha samimi bir sohbet imkanı ortaya çıkabilirdi…? Genç kadın önce gülümsedi, çekingen bir şekilde bal rengi kirpiklerini yere indirdi ve ardından yandaki verandaya çıkan açık kapıya doğru bir bakış attı. Willi-am gülümsedi.

“Sen de böyle mi düşünüyorsun William?” dedi babası, ikinci kez sorduğunu belli eden yüksek bir sesle.

“Elbette. Ee… nasıl düşünüyor muyum?” diye karşılık verdi. Ne de olsa o babasıydı, komutanı değil. Babası insan içinde olmasalardı gözlerini devireceğini ima eden bir bakış atıp sabırla sorusunu cevapladı.

“Bay Bell, Sör Peter’m Wilmington’da uzun süre kalmaya niyetli olup olmadığını soruyordu.” Masanın başında oturan Bay Bell zarifçe selam verdi ama Miriam’a doğru gözlerini hafifçe kısarak bakması William’ın dikkatinden kaçmamıştı. Belki de en iyisi yarın tekrar uğramaktı, Bay Bell kendi işleriyle meşgul olduğu sırada.

Bay Bell’e, “Sanıyorum ki burada kısa bir süreliğine kalacağız efendim,” dedi saygıyla. “Esas sorun taşrada, isyanı bastırmak için şüphesiz gecikmeden yola çıkmış oluruz.”

Bay Bell bunu duyduğuna memnun görünürken, William’ın gözünün kenarından izlediği Miriam ise suratını astı.

“Güzel, güzel,” dedi Bay Bell neşeli bir şekilde. “Kral’a sadık yüzlerce kişi kuşkusuz size yol boyunca katılacaktır.”

“Muhakkak efendim,” diye mırıldanan William, bir kaşık dolusu daha çorba aldı. Elbette o insanların arasında Bay Bell’in olacağından şüpheliydi. Askerlik yapabilecek birine benzemiyordu, eğitimsiz bir sürü köylünün küreklerle silahlanarak yardımcı olacağını da sanmıyordu ama bunu dile

getirmek o kadar basit değildi.

VVilliam, Miriam'a doğrudan bakmadan onu izlemeye çalışırken, babası ve Yüzbaşı Richardson'ıı bakışmalarını yakaladığında merak etmeye başladı. Babası açık bir şekilde Yüzbaşı Riclıarson ile yemek yiyeceklerini söylemişti, o halde bütün gecenin amacı yüzbaşı ile buluşmaktı. Peki ama neden?

Sonra tam karşısında, babasının yanında oturan Bayan Lilli-an Bell'in bakışını yakaladı ve Yüzbaşı Richardson ile ilgili düşüncelerini unuttu. Kardeşinden daha uzun boylu ve ince olan, koyu renk gözlere sahip bu güzel kızı henüz fark etmişti.

Bununla birlikte, Bayan Bell ve kızları masadan ayrılıp erkekler yemekten sonra verandaya çıktığında, Bay Bell ile babası katran fiyatları hakkında konuştuklarından William, bir anda kendisini Yüzbaşı Richardson ile karşılıklı sohbet ederken buldu.

Her zamanki havadan sudan konuşmaların ardından Richardson, "Sizin için bir teklifim var teğmen," dedi.

"Dinliyorum efendim," dedi William saygıyla ama merakı artmaya başlamıştı. Richardson süvari yüzbaşısıydı ve şu an alayıyla birlikte değildi - bunu yemek boyunca anlatmıştı. Sahi ne yapmak için onlardan ayrılmıştı?

"Görevimle ilgili babanın sana ne anlattığını bilmiyorum."

"Hiçbir şey efendim."

"Güney Bölümü'nde istihbarat toplamaktan sorumluyum. Bu tür operasyonları komuta etmiyorum, sadece ufak bir parçasıyım." Yüzbaşı alçakgönüllülükle gülümsedi.

"Bu tür operasyonların önemini… takdir ediyorum efendim," dedi William diplomatik olmaya çalışarak. "Ancak şunu söylemeliyim ki-"

"Casuslukyapmaya niyetin yok. Hayır, elbette yok." Veranda karanlıktı ve yüzbaşının sesi oldukça mesafeliydi.

"Lütfen alınmayın efendim."

"Alınmadım. Ancak seni casus olarak görevlendirmeyi düşünmemiştim, bu çok hassas bir iş ve birçok tehlike barındırı-

yor, seni daha çok elçi olarak görevlendirmeyi planlıyordum. Tabii casusluk yapacak fırsatın olursa bu ayrıca katkı sağlar ve çok makbule geçer."

Hassas konularda ve tehlikeli durumlarda yeterli kabiliyete sahip olmadığının ima edilmesi üzerine, William kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. "Öyle mi?" diyebildi sadece.

Yüzbaşı, Carolina'daki mevcut durum hakkında önemli bilgiler toplamış gibi görünüyordu ve şimdi de şu sıralar Halifax'ta bulunan Kuzey Bölümü'nden General Howe'a bu bilgileri göndermeliydi.

"Tabii ki birden fazla elçi göndereceğim," dedi Richardson. "Deniz yoluyla doğal olarak daha hızlı olur ama hem güvenlik hem de yol üzerinde gözlem yapılabilmesi açısından en az bir elçinin karadan gitmesini istiyorum. Baban senin hakkında çok iyi şeyler söylüyor teğmen, ayrıca anladığım kadarıyla Kuzey Carolina ve Virginia'da çok fazla seyahat etmişsin. Bu çok önemli bir özellik. Takdir edersin ki elçimin bir daha görülmemek üzere Great Dismal Bataklığı'nda kaybolmasını istemem." Bunun bir şaka olduğunu varsayarak güldü William. Anlaşılan Yüzbaşı Richardson Great Dismal Bataklığı'nın yakınlarında hiç bulunmamıştı; William o bataklığa gitmişti ama aklı başında olan kimsenin avlanmak dışında oraya gideceğini sanmıyordu.

Richardson'ın önerisi hakkında şüpheleri vardı. Adamlarını, alayını bırakmayı aklından geçirmemesi gerektiğini kendisine söylemesine rağmen, çoktan uçsuz bucaksız kırlarda fırtınaları ve tehlikeleri umursamadan önemli haberleri taşıdığını hayal etmeye başlamıştı bile.

Peki bu yolculuğun sonunda ne olacaktı?

Richardson da bu soruyu bekliyordu, William lafını tamamlamadan cevap verdi.

"Kuzey'e vardığında eğer uygun görülürse General Howe'ım ekibine katılırsın."

Pekâlâ, diye düşündü Willianı. Ona ağzını sulandıran kırmızı bir cima sunulmuştu. Richardson'ıı "uygun görüliirse"-den kastının William için uygun olursa anlamına gelmediğini, General Howe'un uygun görmesi demek olduğunu biliyordu. Ancak yeteneklerine güveniyordu ve işe yarar olduğunu kanıtlayabileceğini düşünüyordu.

Sadece birkaç gündür Kuzey Carolina'daydı ama bu, Kuzey Bölümü ve Güney Bölümü arasında yükselme şansının ne kadar olduğu konusunda doğru bir değerlendirme yapabilmesi için yeterli olmuştu. Tüm ordu Washington ile birlikte kuzeydeydi; güneyde ise bir avuç baş belası taşralı ve hazırlıksız milislerin çıkardığı küçük bir isyan vardı.

"Eğer mümkünse teklifiniz hakkında düşünmek istiyorum yüzbaşı," dedi sesindeki sabırsızlığı belli etmemeye çalışarak. "Cevabımı yarın verebilir miyim?"

"Elbette. Olasılıkları babanla konuşmak isteyeceğini sanıyorum, yarın cevap verebilirsin."

Bunun ardından yüzbaşı konuyu değiştirdi, birkaç dakika içinde Bay Bell ve Lord John'un onlara katılmasıyla genel konulardan bahsetmeye başladılar.

William söylenenlere çok az dikkat ediyordu, dikkatini avlunun dış tarafındaki çalıların arasında hayalet gibi dolaşan iki ince beyaz figür dağıtmıştı. Beyaz başlıklı iki kafa birbirine yaklaşıp ayrıldı ve biri arada sırada dönüp verandaya doğru bakıyor gibiydi.

"Onu çarmıha gerdikten sonra kura çekerek giysilerini aralarında paylaştılar" diye mırıldanarak kafasını salladı babası.

"Ne?"

"Boş ver." Babası gülümseyerek hava hakkında bir şeyler söyleyen Yüzbaşı Richardson'a döndü. Ateşböcekleri yaş ve gür otların arasında ışıklar saçarak amaçsızca sürüklenip avluyu aydınlatıyordu. Ateşböceklerini yeniden görmek güzeldi, İngiltere'deyken onları özlemişti. Çarşafının vücudunun üstünde kalıp gibi durmasını, kanın parmak uçlarında attığını hissetmesini sağlayan güney havasının o tuhaf yumuşaklığını da özlemişti. Çekirgeler etrafında hareket ederken nabzı dışında her şeyin sesini bastırırlardı.

"Kahve hazır." Bell ailesinin kölesinin yumuşak sesi heyecanını böldü, avluya son kez bakıp diğerleriyle birlikte içeri girdi. Beyaz figürler gözden kaybolmuştu ama içini umutla dolduran bu duygu, yumuşak ve ılık havada asılı kaldı.

Bir saat sonra William, karmakarışık düşünceler eşliğinde kendisini babası yanında sessizce kışlasına doğru yürürken buldu.

Bayan Lillian Bell gecenin sonunda ateşböceklerinin arasında ona saf, kısacık bir öpücük vermişti. Ağır yaz havasının tadı, limanın her tarafa yayılan rutubetli kokusuna rağmen kahve ve olgun çilekler gibiydi.

"Yüzbaşı Richardson sana yaptığı öneriden bahsetti," dedi Lord John üstünkörü bir şekilde. "Hevesli misin?"

Aynı rahatlıkla, "Bilmiyorum," diye yanıtladı William. "Adamlarımı özlerim tabii ama…" Bayan Bell daha sonra çaya gelmesi için baskı yapmıştı.

"Askeri hayatta istikrar gerekir," dedi babası başını sallayarak. "Uyarmadı deme."

William onaylarcasına homurdandı, pek dinlemiyordu.

'Yükselmen için güzel bir fırsat," diyordu babası ve düşüncesizce ekledi: "Tabii tehlikeli bir yanı da var bu önerinin."

"Ne?" dedi William alayla. "New York'ta gemiye binmek için Wilmington'dan at sürmek mi? Kesintisiz bir yol var zaten!"

Lord John, “Ve o yolun üzerinde birçok asker var,” diyerek dikkatini çekti. “Duyduğum doğruysa General Washingtoıuıı tüm ordusu Philadelphia’nın o tarafında bulunuyor.”

William omuzlarını silkti.

“Richardson beni ülkeyi bildiğim için istediğini söyledi. Yollar olmadan da gideceğim yeri bulurum.”

‘‘Emin misin? Neredeyse dört yıldır Virgiıia’da bulunmadın.”

Babasının kuşkulu sesi William’ı kızdırdı.

“Yolumu bulamayacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır, hiç de değil,” dedi babası sesindeki kuşkuyu koruyarak. “Ama bu öneri hafife alınır bir *risk* taşımıyor, iyice düşünmeden kabul ettiğini görmeyi istemem.”

“Ben *iyice* düşündüm,” dedi William. “Kabul edeceğim.”

Lord John birkaç adım boyunca sessiz kaldı, sonra isteksizce kafasını salladı.

“Karar senin kararın Willie,” dedi usulca. “Dikkatli olursan memnun olurum.”

William’ın kızgınlığı bir anda geçti.

“Tabii ki olurum,” dedi alçak bir sesle. Birlikte akçaağaç ve ceviz ağacından yapılmış karanlık gölgeliğin altında, ara sıra birbirlerinin omuzlarına dokunacak kadar yakın bir şekilde konuşmadan yürüdüler.

Hana vardıklarında William, Lord John’a iyi geceler diledi ama kendi yatakhanesine hemen dönmedi. Uyku için hazır olmadığından huzursuzca rıhtımda dolaştı.

Gelgit bitmek üzereydi, ölü balık ve çürümüş suyosunu kokusu daha kuvvetliydi artık. Pürüzsüz su, ay ışığında çamur tabakasını sessizce örtüyordu.

Kazığın nerede olduğunu anlaması çok sürmedi. Bir an kaybolduğunu sandı ama hayır, işte oradaydı, suyun parlaklığına kıyasla ince karanlık bir uzantı. Bomboş.

Kazık artık dik durmuyordu, sanki düşecekmiş gibi eğilmişti, ince bir halat düğümü suyun üzerinde süzülüyordu. William içine yayılan gerginliğin farkındaydı; gelgit tek başına bütün vücudu alıp götüremezdi. Bazıları buralarda timsahların olduğunu söylüyordu ama bir tane bile görmemişti. Sanki bu sürüngenlerden biri sudan fırlayacakmış gibi istemsizce aşağı doğru baktı. Hava hâlâ sıcak olmasına rağmen küçük bir ürperti hissetti.

Umursamadan yatakhanesinin yolunu tuttu. Gitmeden önce bir ya da iki günü

olacağını umuyordu ve mavi gözlü Bayan MacKenzie'yi tekrar görüp göremeyeceğini merak etti.

Lord John Grey, oğlunun ağaçların altındaki gölgelerin içine doğru kayboluşunu izlediği hanın verandasında bir süre oyalandı. Endişeliydi, istediğinden daha çabuk bir şekilde konu karara bağlanmıştı ama William'ın yeteneğine güveniyordu. Anlaşmanın riskli yanları olsa da bu askeri yaşamın bir parçası sayılırdı. Bazı durumlar diğerlerinden daha fazla risk taşırdı.

Handaki konuşma seslerini duyunca tereddüt etti ama bir gece için yeterince insanla bir araya gelmişti. Alçak tavanlı odasında, günün boğucu sıcaklığına hapsolup yatakta bir yandan diğer yana dönmektense yorgun düşene kadar yürümeye karar verdi.

Verandaya çıktı ve Willie'nin gittiği yönün aksine doğru yürürken düşündü; sorun sadece sıcak değildi. Planının başarısının rahatça uyumasına engel olacağım bilecek kadar kendisini tanıyordu. Yine de William birdenbire çekip gidecek değildi, hâlâ üzerine düşünmek ve gerekirse değişiklikler yapmak için zamanı vardı.

Mesela General Howe. En iyi seçenek bu muydu? Belki de Clinton… ama hayır. Henry Clinton emirlerin üç kopyasını almadan adım atmayan, kılı kırk yaran biriydi.

Biri general, diğeri amiral olan kabalıklarıyla ünlü Howe kardeşler, ikisi de azgınlık dönemindeki domuzlar kadar görgülü ve hoş kokulularda. Ama ikisi de aptal değildi. Tanrı biliyor ya korkak da değildiler. Ancak Grey, Willie'nin kaba saba davranışların ve sert sözlerin üstesinden geleceğinden emindi. Yere tükürmesiyle bilinen bir komutan olan Richard Howe, bir keresinde rüzgâr aniden değişince kazara Grey'in üstüne tükür-müştü.

Sıkış tıkış boğucu odasına dönmeden önce, kendisini yor-inak umuduyla kasabanın sokaklarını bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu. Bulutların arasından çıkan şimşeklerle gökyüzü basık ve kasvetliydi, hava banyo süngeri kadar ıslaktı. Şimdiye kadar Albany'ye gitmiş olması gerekirdi. Daha nemsiz ve böceksiz değildi ama Adirondack'in güzel ve karanlık ormanlarına yakındı.

Yine de Wilmington'a yaptığı bu acele yolculuktan pişman olmamıştı. Willie işi hallolmuştu, önemli olan da buydu. Ya Willie'nin kardeşi Brianna? Grey bir an için gözlerini kapayıp durdu; kardeşlerin ilk kez karşılaştıkları anı, o öğleden sonra yaşadığı acıyı düşündü. Zar zor nefes alarak gözlerini iki uzun figüre kilitlemişti. Nasıl da birbirine benzeyen güzel ve cesur yüzlerdi.

Grey henüz çıplak olmasına alışamadığı sol yüzük parmağını dalgınca ovaladı. O ve Jamie Fraser sevdiklerini koruyabilmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı ve sorumluluk alma konusunda birbirlerine çok

benziyorlardı.

Tekrar Brianna Fraser MacKenzie ile karşılaşabilecek miyim, diye merak etti. Brianna bir daha görüşmeyeceklerini söylemişti ve bu gerçek onu da üzmüş görünüyordu.

“Tanrı seni korusun çocuğum,” diye mırıldandı rıhtıma doğru döndüğü sırada. Onu çok özleyecekti ama Willie gibi yakında Wilmington’dan ve tehlikeden uzaklaşacak olması üzüntüsünü bastırıyordu. Rıhtıma geldiğinde istemsizce suya göz attı ve gelgitte yana doğru eğilmiş boş kazığı gördüğünde rahat bir nefes aldı. Brianna’nm yaptığı şeyin nedenini anlamamıştı ancak o kedi gibi mavi gözlerdeki inatçılığı hafife almayacak kadar uzun süredir onu, babasını -ve erkek kardeşini- tanırdı. Grey onun istediği ufak tekneyi bulmuştu ve gerekirse dikkatleri dağıtacak bir şey yapmaya da hazırdı. Brianna’nın kocası bağlı korsana doğru kürekleri çekerken kalbinin atışını boğazında hissetmişti.

Genelde istemeden, nadiren de olsa kendi isteğiyle birçok ölü adam görmüştü. Ancak bu kadar büyük bir memnuniyetle

ölüme giden birini hiç görmemişti. Grey, Roger MacKenzie ile çok az tanışıyordu fakat mükemmel ve tehlikeli karısıyla olan evliliğinden sağ çıkmasının yanında, bir de bu evlilikten çocuk sahibi olduğu için inanılmaz bir adam olduğunu düşünüyordu.

Kafasını sallayıp hana doğru döndü. Üzerinde William’ın ismini görüp ustalıkla aşırdığı Germain’in mektubunu yanıtlamadan önce iki hafta daha bekleyebileceğini düşündü. Böylece mektubu aldığında Lord Ellesmere’in Kuzey Carolina ve New York arasında bir yerlerde olduğunu ve bu yüzden kendisinin İngiltere’ye geri çağırıldığı haberinin verilemeyeceğini söyleyebilirdi. Ancak Grey, birkaç ay sonra oğlunun Sör George’un ekibine katılması fırsatını kaçırdığı haberini aldığında büyük üzüntü duyacağından emindi. Çok yazık.

Keyifle ıslık çalarak hana doğru uzun adımlarla yürüdü. Barda durup bir şişe şarabın odasına gönderilmesini istediğinde yukarıdaki “beyefendinin” çoktan bir şişe şarap aldığını öğrendi.

“Ve iki kadeh,” diye ekleyen garson kızın gamzesi belirginleşti. “Hepsini tek başına içmek istediğini sanmıyorum.”

“Anlayamadım,” dedi Grey. “Odamda birinin olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, efendim,” diye doğruladı kız. “Eski bir arkadaşınız olduğunu söyledi. Adını da söylemişti…” Bir an kaşları çatıldı, sonra kayboldu. “Bow-shaw, dedi ya da öyle bir şey, Fransız ismi gibiydi,” diyerek açıklık getirdi. “Fransız tipli bir beyefendiydi, yemek de ister misiniz efendim?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Grey hızla yukarı çıkarken, odasında bir şeyleri ortada bırakıp bırakmadığını düşündü.

Bow-shaw isimli Fransız bir adam… *Beauchamp.* İsim şimşek gibi zihninde çaktı. Bir an için merdivenlerde durdu, sonra daha yavaş bir şekilde çıkmaya devam etti.

Herhalde o değildi… ama başka kim olabilirdi ki? Birkaç vtl önce askerlik hizmetini bitirdiğinde İngiltere’nin Kan l.oca’sı-nıı bir üyesi olarak diplomatik hayata atılmıştı. Organizasyonda yer alan karanlık kişiler, Avrupa devleri arasında gidip gelen diplomatik yazışmaları ele geçirmekle ve şifrelerini çözmekle yükümlüydü. Her devletin kendine ait bir Kara Loca’sı vardı ve hiç tanışmadıkları sadece imzalarından, isimlerinin baş harflerinden ya da imzasız notlarından tanıdıkları aynı işle meşgul rakiplerinin varlığından haberdarlardı.

Beauchamp en aktif Fransız ajanlarından biriydi; Kara Lo-ca’daki günleri çok eskilerde kalmış olsa da Grey geçen yıllar boyunca birkaç kez onun izine rastlamıştı. Beauchamp’ı ismen tanımış olsaydı, adamın da onu tanıyor olması çok mantıklı gelirdi ama gizli işbirlikleri yıllar öncesinde kalmıştı. Hiç tanışmamışlardı ve ilk kez *burada* tanışacaklardı… Ceketindeki gizli cebini yokladı ve saklı kâğıdın çıtırtısından bir kez daha güven duydu.

Grey merdivenin son basamağında tereddüt etti ama şüpheciliğe zamanı yoktu, görünen o ki bekleniyordu. Sağlam adımlarla koridorda yürüdü ve kapının beyaz porselen topuzunu çevirdi.

Kendisini bir sıcak hava dalgasının içinde buldu ve istemsizce derin bir nefes almaya çalıştı. Neyse ki böylece dilinin ucuna gelen küfrü de engellenmiş oldu.

Odadaki tek sandalyeyi işgal eden beyefendi, boğazındaki ve manşetlerindeki kar gibi beyaz dantellerle tamamlanmış biçimli takımı ve şakaklarındaki saçlarla uyumlu gümüş tokalı ayakkabılarıyla gerçekten de *“Fransız”* gibiydi. “Bay Beauchamp,” dedi Grey ve yavaşça kapıyı kapattı. Nabzının atışını alnında hissedebiliyordu. “Korkarım beni hazırlıksız yakaladınız.”

Perseverance Wainwright hafifçe gülümsedi.

“Seni gördüğüme sevindim John,” dedi.

Grey aptalca bir şey söylememek için dilini ısırdı, bu hareketin “İyi akşamlar” demek dışında söyleyebileceği herhangi bir şeyi yeterince özetlediğini düşündü.

“İyi geceler,” dedi bir kaşını sorgularcasına kaldırarak. *ᵘMon~ seriyor* Beauchamp?”

“Ah, evet.” Percy ayağa kalkırıaya çalıştığında Grey ona engel olup birkaç saniye içinde kontrolünü kazanmayı umarak bir tabure almaya yöneldi. İşe yaramadığını görünce pencereyi açmaya gitti ve boğuk, nemli havadan birkaç nefes aldı.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu sakinmiş gibi yaparak. “Beauchamp. Yoksa sadece savaşta kullandığın ismin mi bu?”

“Hayır.” Percy kenarları dantelli mendiliyle Grey’in akmak üzere olduğunu tark ettiği alnındaki teri özenle sildi. “Baron Amandine’nin kız kardeşlerinden biriyle evlendim, soyadları Beauchamp. Bu akrabalık politik çevrelere girmemde kolaylık sağladı.” Cana yakın bir şekilde omzunu silkip Kara Loca’daki -ve kim bilir başka nerelerdeki- görevini Grey’in tatsızca hatırlamasına neden olan zarif bir hareket yaptı.

“Evlendin demek, tebrik ederim,” dedi Grey sesindeki alaycılığı saklamadan. “Hangisiyle yatıyorsun, baronla mı yoksa kız kardeşiyle mi?”

Percy eğlenmiş görünüyordu.

“İkisiyle de ara sıra”

“İkisiyle de aynı anda mı?”

Percy’nin gülümsemesi genişledi. Grey şaraptan biraz lekenmiş olsa da dişlerinin hâlâ iyi durumda olduğunu gördü.

“Ara sıra. Gerçi eşim Cecile kuzeni Lucianne’nin ilgisini tercih ediyor ve ben de bahçe işlerinde yardımcı olan Emile adındaki hoş adamın ilgisini tercih ediyorum. Bana gençliğini hatırlatıyor. İnce, sarışın, kaslı ve vahşi.”

Canının sıkkınlığına rağmen Grey’in içinden gülmek geldi. Bunun yerine kuru bir sesle, “Kulağa çok Fransız geliyor,” demekle yetindi. “Sana uygun olduğundan eminim. Ne istiyorsun?”

“Daha çok senin ne istediğine bağlı sanırım.” Percy henüz şaraptan hiç içmemişti; dolu şişeyi alıp dikkatle kadehe doldur» du. “Ya da İngiltere’nin ne istediğine bağlı demeliyim.” Kadehi Grcy’c doğru kaldırıp gülümsedi. “İnsan kendi çıkarlarını ülkesinin çıkarlarından ayrı tutamaz, değil mi? Aslında itiraf etmeliyim ki benim için her zaman *İngiltere* ile aynı olmuşsundur Johıı.”

Grey ilk adıyla hitap etmesine engel olmayı dilerdi ama görmezden gelmeye karar verdi ve bir yudum şarap aldı. Tadı çok iyiydi. Parasını kendisinin ödeyip ödemeyeceğini merak etti. “Ingiltere’nin ne istediğine dair izlenimin nedir?”

“Pek sır sayılmaz, değil mi?”

Grey içini çekip anlamlı bir şekilde ona baktı.

“Sözde milli meclisi tarafından yayınlanan ‘Bağımsızlık Bildirisini gördün mü?” diye sordu Percy. Sandalyenin arkasındaki deri çantaya uzanmak için döndü, kıvrılmış bir tomar kâğıdı çıkarıp Grey’e uzattı.

Grey, bahsettiği dokümanı duymuş olsa da henüz görmemişti. Sadece iki hafta önce Philadelphia’da basılmış olmasına rağmen koloniler arasında hızla yayılmıştı. Percy’ye kaşlarını çatıp kâğıdı aldı ve hızla göz gezdirdi.

“Kral zorba mı?” dedi, dokümanın bazı şoke edici söylemlerine yarı güler bir şekilde. Sayfaları bir araya toplayıp masanın üzerine attı.

“Eğer ben İngiltere isem, bu konuşmanın gidişatına göre sen de Fransa’nın vücut bulmuş hali oluyorsun?”

“Oradaki bazı çıkarları temsil ediyorum,” diye tatlılıkla yanıtladı Percy. “Ve Kanada’daki.”

Bu durum küçük alarm çanlarının çalmasına neden oldu. Grey, Kanada’da Wolfe ile birlikte savaşmıştı ve Fransızlar’ın Kuzey Amerika’daki toprakların büyük kısmını kaybetmiş olmalarına rağmen kuzeydeki Ohio Vadisi’nden Quebec’e kadar olan bölgeye hâlâ sıkı sıkıya tutunduklarını çok iyi biliyordu. Sorun çıkaracak kadar yakın mıydılar? Zannetmiyordu. Ama Fransızlara güven olmazdı. Percy’ye de.

“Açık konuşmak gerekirse, İngiltere bu saçmalığın bir an önce sonlandırılmasını istiyor.” Uzun, boğumlu eklemli parmaklar kâğıdın üzerinde gezindi. “Kıta Ordusu denilen sözde ordu çürük, deneyimsiz ve birbirine zıt fikirleri olan adamlardan oluşuyor. Peki Washington’un komutanlarından birinin bağlılığından feragat etmesine neden olacak bir bilgiyi sana vermeye hazır olduğumu söylesem?”

“Ne olmuş söylemeye hazırsan?” diye yanıtladı Grey, sesindeki şüpheyi gizleme gereği duymadan. “Bunun Fransa’ya -ya da tamamen aynı olmadığınızı düşünürsek- sana ne gibi bir faydası olur?”

“Görüyorum ki zaman kinini yumuşatmaya yetmemiş John. Kindarlığının pek hoşlanmadığım özelliklerinden biri olduğunu daha önce söylemiş miydim?”

Percy bakışlarından rahatsız olarak içini çekti.

“Öyleyse toprak,” dedi. “Kuzeybatı bölgesi. Onu geri istiyoruz.”

Grey küçük bir kahkaha attı.

“Sanırım sen de istiyorsun.” Ohio Nehri Vadisi’nin kuzeybatısında bulunan sözü geçen araziyi Fransa, Kızılderililer ile savaşı sonunda Büyük Britanya’ya bırakmıştı. Yerlilerin direnişleri ve onlarla süren görüşmeler sayesinde, Britanya araziyi işgal etmemiş ve sömürgecilerin yayılmasını engellemişti. Sömürgecilerin bu durumdan pek memnun olmadıklarını

düşünüyordu. Grey de bahsi geçen Kızılderililer ile tanışmıştı ve İngiliz hükümetinin makul ve onurlu bir davranış sergilediğini düşünmeye meyilliydi.

“Fransız tüccarlar o bölgedeki Kızılderililer ile derin bağlantılara sahip, sizin ise hiç yok.”

“Kürk tacirleri de temsil ettiğin… çıkar gruplarından biri mi?”

Percy açıkça gülümsedi.

“Esas çıkarım değil, sadece biraz.”

Grey, Percy’niıı neden sözü geçmeyen ve görünürde emekli bir diplomat olan kendisine geldiğini sormaya tenezzül etmedi.

Percy, Grey’in ailesinin ne kadar nüfuzlu ve güçlü bağlantılara sahip olduğunu eski günlerdeki şahsi ortaklılarından biliyordu. Ayrıca Avrupa’nın Kara Localar’mdan beslenen “Mon-senyör Beauchamp” kişisel bağlantıları hakkında da çok şey biliyor olmalıydı. Bu konuda Grey’in elinden bir şey gelmezdi, tabii ki. Yine de bu teklifi sessizce kimlerin dikkatine sunması gerektiğinin bilincindeydi.

Vücudundaki tüm tüylerin, sanki her an tetikte olan bir böceğin antenleriymiş gibi dikildiğini hissetti.

“Elbette, bunun için daha fazlasına gerek duyulacaktır,” dedi Grey soğuk bir şekilde. “Örneğin bahsi geçen subayın adı gibi.” “Şu an için paylaşmam mümkün değil. Ancak iyi niyetli bir görüşme ayarlanırsa…”

Grey çoktan bu teklifi kime götürmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile. Sör George Germain *olmazdı.* Peki ya Lord North? Gerçi bu biraz bekleyebilirdi.

“Peki ya senin kişisel çıkarın?” diye sordu. Percy Wainwri-ght’ı, kişisel çıkarının olmadığı bir işe girişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Percy, “Çıkarım mı?” diyerek şarabından bir yudum aldı. “Aslında çok basit, bir adamı bulmak için görevlendirildim. James Fraser adında Iskoçyalı birini tanıyor musun?”

Grey kadehinin sapının çatladığını hissetti. Yine de kadehi tutmaya devam edip öncelikle Percy’ye James Fraser’dan hiç bahsetmediği için ve Fraser o gün öğleden sonra Wilming-ton’dan ayrıldığı için Tanrı’ya şükrederek dikkatle şarabını yudumladı.

“Hayır,”dedi sakin bir şekilde. “Bay Fraser denen bu beyle ne işin var?”

Percy omuzlarını silkip gülümsedi.

“Sadece bir-iki soru soracağım.”

Grey kesilen avuç içinden sızan kanı hissedebiliyordu. Çatlamış sapı dikkatle tutarak şarabın geri kalanını bitirirken Percy de sessizce şarabını içiyordu.

“Başın sağ olsun, eşini kaybetmişsin,” dedi Percy usulca. “Biliyorum-”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” diye sertçe karşılık verdi Grey. Uzanıp kırık kadehi masaya koydu. “Ne karım hakkında ne de benim hakkımda hiçbir şey bildiğin yok.”

Percy omuzlarını Fransızlar’a özgü bir şekilde hafifçe kaldırdı. Nasıl istersen, der gibiydi. Yine de kahrolasmın hâlâ çok güzel olan, koyu ve yumuşak gözleri içtenliğini belirtir bir şekilde Grey’in üzerindeydi.

Grey içini çekti. *Şüphesiz*, içtendi. Percy güvenilmezdi, üstelik her zaman böyle olmuştu..

“Ne istiyorsun?” diye tekrarladı.

Percy, “Oğlun-” diye konuşmaya başladığında Grey birdenbire ona doğru döndü ve nefesini kesecek kadar sert bir şekilde omuzlarından yakaladı. Wainwright’ın -*Beauchamp’m*- kolonyasının kokusunu ve nefesinin sıcaklığını yanağında hissedecek kadar yakındı. Grey elinden ceketine kan bulaştırdığını fark etti.

“Seni son gördüğümde,” dedi Grey sessizce, “kafana kurşun sıkmama ramak kalmıştı. Kendimi tuttuğum için beni pişman etme.”

Wainwright’ı bırakıp üstünü düzeltti.

“Oğlumdan ve benden uzak dur. Eğer tavsiyemi isteyecek olursan, Fransa’ya geri dön. Hemen.”

Topuğunun üstünde dönüp kapıyı arkasından sıkıca kapatarak odadan çıktı. Percy’yi kendi odasında tek başına bıraktığını sokağın yarısına geldiğinde fark etmişti.

“Canı cehenneme,” diye mırıldanıp hızla Çavuş Cıtter’dan yatacak bir yer istemeye gitti. Sabah ilk iş Fraser ailesi ve Wıl-liam’ın Wilmington’dan sağ salim ayrıldıklarından emin olmak istiyordu.

Bazen de Değillerdir

Lalîybroch

Invemess bölgesi, Iskoçya

Eylül 1980

‘‘HAYATTAYIZ!” Brianna MacKenzie tekrarladı, sesi titriyordu. Roger’a

baktı, iki eliyle kâğıdı göğsüne bastırmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken mavi gözleri parıldıyordu. “Hayattayız!”

“Bir bakayım.” Roger kalbi göğsünde hızla atarken kendi söylediklerini zar zor işitiyordu. Elini uzattı, Brianna isteksizce kâğıdı teslim edip kocasına doğru sokuldu. Roger eski kâğıt parçası üzerinden gözlerini alamıyordu.

El yapımı kâğıdın hoş pürüzünü parmaklarında hissediyordu, yapraklar ve çiçekler dokusuna işlenmişti. Kâğıt zamanla sararmıştı ama hâlâ sağlam ve şaşırtıcı bir şekilde esnekti. Bree bu kâğıdı iki yüzyıl önce kendisi yapmıştı.

Roger ellerinin titrediğini fark etti, kâğıttaki el yazısı okunaklı değildi ve mürekkep de zamanla solmuştu.

31 Aralık 1776

Sevgili kızım,

Bunu ele geçirirsen anlayacağın üzere, hayattayız…

Roger’ın görüşü bulanıklaşmıştı ve elinin tersiyle gözyaşla-

rını sildi. Kendisine artık öneminin olmadığını söyledi, çünkü Jamie Fraser ve eşi Claire çoktan ölmüşlerdi. Ama bu kelimeler sanki ikisi önünde durup onlara gülümsemişçesine onu çok mutlu etmişti.

Mektubun doğru olduğunu anlamıştı. Mektup Jamie’nin el yazısıyla, onun kelimeleriyle başlıyordu ve ikinci sayfa Claire’in derli toplu ama yatık yazısıyla doldurulmuştu.

Babanın eli daha fazla dayanamıyor. Bu çok uzun bir hikâye. Bütün gün odun kesti ve şimdi zar zor parmaklarım açabiliyor ama henüz yanıp kül olmadığımızı sana kendisi yazmakta ısrar etti. Heniiz değil ama her an olabilir. Sizin eski barakayı on dört kişi tıka basa doldurduk ve sana bunu, yaşlı Büyükanne MacLeod ayakucumdaki saman döşekte fenalaşırsa boğazından aşağı viski dökebileyim diye neredeyse şöminenin içine oturmuş bir halde yazıyorum.

“Tanrım, onu *duyabiliyorum ”* dedi Roger şaşkınlıkla.

“Ben de.” Gözyaşları Bree’nin yanaklarından aşağı süzülüyordu, burnunu çekip güldüğü sırada gözlerini sildi. “Biraz daha oku. Neden bizim barakamızda kalıyorlarmış? Büyük eve ne olmuş?

Roger yerini bulabilmek için parmağını sayfanın altına doğru götürdü ve kaldığı yerden devam etti. “Ah, Tanrım!” dedi.

Donner adındaki budalayı hatırlıyor musun?

Roger’m ismi okumasıyla tüyleri diken diken oldu. Donner bir zaman

yokuşuydu. Ve tanıdığı en beceriksiz insanlardan biriydi, ayrıca tehlikeliydi de.

*Çalınacak değerli taşlarımız olduğuna inandırdığı Browtısville*den bir çeteyle geldi. Ama tabii ki bizde taş yoktu.*

Yoktu, çiinkü o, Brianna, Jemmy ve Amanda yolculuklarını güvene almak için geriye kalan taşlan yanlarına almıştı.

Bizi esir alıp evi enkaza çevirdi kahrolasıcalar. Muayenehanemdeki eter kabı da dahil her şeyi ktnp döktüler. Eter neredeyse oracıkta hepimizi zehirliyordu.

Roger, omzunun üzerinden bakan eşinin telaş ve şaşkınlığını gizlemeyen nefes sesleri eşliğinde mektubun kalanını hızla okudu. Okumayı bitirdiğinde sayfaları yere koyup, içi titreyerek döndü.

“Sen yaptın yani?” Roger sormaması gerektiğinin farkındaydı ama kahkahalarına engel olamıyordu. “Sen ve lanet olası kibritlerin, evi yakıp kül eden *sendinl”*

Bree’niıı yüzü görülmeye değerdi; korku, öfke ve evet histerik bir kahkaha arasında gidip gelen yüz hatları Roger’mkinden farksızdı.

“Hayır! Annemin eteri yüzünden oldu. Ufak bir kıvılcım yangın çıkması için yeterdi.”

“Ama ufak bir kıvılcım falan olmadı,” diye dikkatini çekti Roger. “Kuzenin lan kibritlerinden birini yaktı.”

“Eh, o zaman bu Ian’ın suçu!”

“Hayır, annenle senin suçunuz. Bilim kadınları,” dedi Roger kafasını sallayarak. “On sekizinci yüzyıl sizden paçayı kurtardığı için çok şanslı.”

Bree biraz gücenmişti.

“O aptal Donner olmasaydı, tüm bunlar hiç yaşanmayacaktı!”

“Haklısın,” diyerek itiraf etti Roger. “Ama o da gelecekten gelen bir baş belasıydı, değil mi? Fakat kabul etmeliyiz ki ne kadındı ne de bilimle ilgiliydi.”

“Hah.” Brianna uzanıp mektubu aldı, sayfaları parmaklarının arasında ovuşturmasına engel olamıyordu. “O sekizinci yüzyıldan sağ çıkamadı ama değil mi?”

“Onun için üzülmüyorsun, değil mi?” diye çıkıştı Roger inanamayarak.

Bree kafasını hayır anlamında salladı, parmakları hâlâ kalın ve yumuşak sayfanın üzerinde hafifçe geziniyordu.

“Hayır… pek değil. Sadece birinin o şekilde evinden çok uzakta, yapayalnız ölmesi fikrine üzülüyorum.”

Hayır, düşündüğü Donner değildi. Roger kollarını ona dolayıp başını başına yasladı. Brianna şampuan ve taze lahana gibi kokuyordu; bir süreliğine sebze bahçesine çıkmış olmalıydı. Sayfanın üzerindeki kelimeler solmuş ve onları yazan kalemin baskısıyla sertleşmişti ama yine de bir cerrahın elinden çıkan yazı net ve okunaklıydı.

“Annen yalnız değil,” diye fısıldadı Roger, parmağını dipnota, Jamie’nin dağınık yazısına götürürken. “Hiçbiri değil. Başlarını sokacak bir yerleri olsun ya da olmasın ikisi de evlerindeler.”

Mektubu kaldırdım. Daha sonra bitirmek için yeterince vaktimin olduğunu düşünüyordum. Son birkaç gündür fırsatım oldukça üzerinde çalışıyorum; ne de olsa postaya yetiştirmek için acelem yoktu. Bu fikre güldüm, sayfaları dikkatlice katlayıp koruyabilmek için yeni çantama koydum. Tüy kalemi temizleyip kaldırdım, yazı yazmanın verdiği zevkin tadını bir süre daha çıkarırken ağrıyan parmaklarımı ovaladım. Jamie’den daha kolay yazabiliyordum ama insanın da bazı sınırları vardı ve benim için çok uzun bir gün olmuştu.

Birkaç dakikada bir yaptığım gibi ateşin diğer tarafındaki saman yatağa göz gezdirdim; kıpırtısızdı. Yaşlı kadının nefes alışını duyabiliyordum, o kadar uzun aralıklarla hırıldıyordu ki bir sonrakini duyana kadar öldüğüne yemin edebilirdim. Fakat ölmüyordu ve tahminlerime göre bir süre daha ölmeyecekti. Ancak çok az kalan afyon ruhum tükenmeden ölmesini umuyordum.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, yüz yaşma yakın görü-iniyordu ama belki de benden gençti. Onu buraya iki gün önce iki genç torunu getirmişti. Wihnington’daki orduya katılmadan önce büyükannelerini Cross Körfezi’ndeki akrabalarına bırakmak için dağlarda yolculuk etmişlerdi takat söylediklerine göre büyükanne “çok kötüleşmişti” ve birileri onlara civarda büyücü bir kadın olduğunu söylemişti. Bu yüzden onu bana getirmişlerdi.

Büyükanne MacLeod. Bundan başka bir isim bulamamıştım, gitmeden önce çocuklar bana onun ismini söylemeyi akıl edememişlerdi ve kadın da söyleyecek halde değildi; bir tür kanserin hemen hemen ölümcül evresinde olmalıydı. Vücudu eriyip gitmişti, bilinci yerinde değilken bile yüzü acı içindeydi.

Ateş zayıflamıştı, bir çam odunu daha atıp canlandırmalıydım. Fakat Jamie başını dizime dayamıştı. Onu rahatsız etmeden odun yığınına erişebilir miydim? Destek almak için hafifçe omzuna elimi koydum ve zorlukla uzanıp ufak bir kütüğün ucundan tuttum. Dişlerim dudaklarıma geçmiş bir halde

odunu yavaşça hareket ettirip yığından kurtarmaya çalıştım ve biraz eğilerek kırmızı-siyah renkli köz kalıntılarını dağıtıp kıvılcım bulutları oluşturarak şömineye atmayı becerdim.

Jamie uyanır gibi olup anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ama odunu ateşe atıp sandalyeme geri yaslandığımda, içini çekerek tekrar uykuya daldı.

Kapıya doğru bakarken kulak kabarttım ama rüzgârda hışırdayan ağaçlar haricinde bir şey duymadım. Beklediğim lan olduğuna göre herhangi bir ses duyacak değilim elbette, diye aklımdan geçirdim.

O ve Jamie sırayla büyük evin yanan kalıntıları üstündeki ağaçlara saklanarak nöbet tutuyorlardı. lan iki saatten fazladır dışarıdaydı, yemek yemek ve ateşle ilgilenmek için neredeyse içeri gelmek üzereydi.

Birkaç gün önce kahvaltıda şaşırmış bir halde, “Birisi beyaz dişi domuzu öldürmeye çalışıyor,” diye ilan etmişti.

“Nc?” Üzerine bir parça erimiş tereyağı ve bal eklenmiş bir kâse yulaf lapasını ona uzattım. Neyse ki yangın çıktığında bal fıçılarım ve peteğim yazlık evdeydi. “Emin misin?”

Kâseyi alıp güzelce koklarken kafasını salladı.

“Evet, böğründe bir kesik var. Pek derin değil, iyileşiyor yenge,” diye bana doğru dönüp ekledi. Anlaşılan Tepe’de yaşayanların sağlığına gösterdiğim ilgiyi domuza da göstereceğimi düşünmüştü.

“Çok iyi,” dedim. Yine de eğer iyileşmiyor olsaydı yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Atlara, ineklere, keçilere ve ara sıra kuluçkaya yatmayan tavuklara bile doktorluk ettiğim olmuştu ama o domuz kendi başınaydı.

Amy Higgins domuzdan bahsedildiğinde haç çıkardı.

“Belki ayı saldırmıştır,” dedi. “Başka bir şey buna cesaret edemez. Aidan, Bay Ian’ın sözünü dinle. Dinna evden uzaklaşma ve dışarıdayken kardeşine dikkat et.”

“Ayılar kış uykusuna yatar,” dedi Aidan ilgisizce. Dikkati henüz doğru düzgün döndüremediği, yeni üvey babası Bobby’nin onun için oyduğu topacın üzerindeydi. Ters bir bakış atarak yavaşça masanın üstüne koydu, nefes almadan ipinden tuttu ve aniden çekti. Topaç masanın üstünden uçup sert bir çatırtıyla bal kavanozundan sekti ve hızla süte doğru yöneldi.

lan uzanarak topacı tam zamanında yakaladı ve Aidan’a ipi vermesi için işaret etti. Topacın etrafına doladı ve tecrübeli bir bilek hareketiyle topacı masanın ortasına hızla gönderdi. Aidan ağzı açık bir şekilde onu izliyordu ve topaç yere düşmek üzereyken masanın altına saklandı.

Nihayet lokmasını yutmayı başardığında, “Hayır, bunu bir hayvan yapmadı,” dedi lan. “Temiz bir kesikti. Biri ona bıçak ya da kılıçla saldırmış.”

Jamie dikkatle baktığı yanık tost parçasından gözlerini ayırdı. “Adamın cesedini buldun mu?” lan sırıtıp kafasını sağa sola salladı.

“Eğer öldiirdüyse de yemiş olmalı. Kalıntıya rastlamadım.” “Domuzlar beslenirken etrafı pisletir,” diye belirtti Jamie. Yanık tosttan dikkatle bir ısırık aldı, yüzünü buruşturup yemeye devam etti.

“Sence bir Kızılderili yapmış olabilir mi?” diye sordu Bobby. Küçük Orrie, Bobby’nin kucağından inmek için uğraşıyordu, yeni üvey babası masanın altında en sevdiği yere yardımsever bir şekilde onu bıraktı.

Jamie ve lan bakışırken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

“Hayır,” diye yanıtladı lan. “Bu bölgedeki Cherokeeler onu çok iyi tanıyor, o domuza hayatta dokunmazlar. Onun şeytan olduğunu düşünüyorlar.”

“Hem kuzeyden gelen Kızılderililerin okları ya da baltaları olur,” diye tamamladı Jamie.

“Panter olmadığından emin misiniz?” diye kuşkuyla sordu Amy. “Kışın avlanmazlar mı yoksa?”

“Avlanırlar,” diye doğruladı Jamie. “Green Spring civarında bir hayvanın ayak izini gördüm dün. Beni duyabiliyor musunuz oradan?” dedi masanın altındaki çocuklarla konuşmak için eğilerek. “Dikkatli olun, tamam mı?”

“Ama hayır,” diye ekledi Jamie doğrulurken. “lan pençe izi ve bıçak kesiği arasındaki farkı biliyordur sanırım.” Ian’a doğru sırıttı. Yeğeni kibarlık edip gözlerini devirmemeye çalıştı ve gözlerini tost sepetine dikerek sadece kafasını sallamakla yetindi.

Hiç kimse Tepe ya da Brownsville sakinlerinden birinin beyaz domuzu avlamak isteyebileceğini dile getirmedi. Yerel Presbiteryenler, dişi domuzun şeytanın kendisi olduğu dışında başka hiçbir dini konuda Cherokeeler ile aynı fikirde olmazdı.

Şahsen, haksız olup olmadıklarından emin değildim. Büyük ev yangınından bile evin temelinin altındaki ininden, yanan odunlar arasında en son yaptığı doğumundan olan yavrularıyla birlikte çizik almadan çıkıp kurtulmuştu.

“Moby Dick!” diye bağırdım.

Rollo şaşkın bir halde, “Ne?” der gibi başını kaldırdı, yorgun bir bakış atıp içini çekerek tekrar başını yastığa koydu.

“Ne Dick?” diye uykulu bir halde sordu Jamie. Gerinip sızlanarak doğruldu, eliyle yüzünü ovup bana göz kırptı.

“Dişi domuzun bana neyi hatırlattığını söyledim sadece,” diye açıkladım. “Bir balinayla ilgili uzun bir hikâye. Sana yarın anlatırım.”

“Tabii o kadar uzun yaşarsam,” dedi Jamie neredeyse çenesini yerinden çıkaracak şekilde esnerken. “Viski nerede? Yoksa yaşlı kadın için ihtiyacın mı var?” Büyükanne MacLeod’un battaniyeyle örtülü bedenini başıyla işaret etti.

“Henüz değil. Al bakalım.” Eğilip sandalyemin altındaki sepetin içini karıştırdım ve tıpalı bir şişe buldum.

Tıpayı çıkarıp içti, yüzüne yavaşça renk geliyordu. Günlerini avlanarak ya da odun keserek, gecenin yarısını buz gibi ormanda nöbet tutarak geçiren Jamie’nin dayanıklılığı zayıflık sinyalleri vermeye başlamıştı.

Ufak odada uyuyan Bobby, Amy, iki ufak çocuğu ve Amy’nin önceki evliliğinden birkaç gün önceki düğün için on yaşın altındaki beş çocukla birlikte gelmiş olan iki görümcesini uyandırmamak için, “Buna daha ne kadar devam edeceksin?” diye sessizce sordum. MacLeodlar’m ayrılması barakadaki kalabalığı biraz olsun rahatlatmıştı. Ama ben, Jamie, lan, Ian’ın köpeği Rollo, odada yerde uyuyan yaşlı kadın ve duvarların dibine yığdığımız yangından kurtardığımız eşyalarımızla birlikte bazen aniden etrafımı saran bir klostrofobi dalgası hissediyordum. Jamie ve Ian’ıı dışarıda bir şeyler olduğu fikriyle biraz olsun hava almak için devriye gezmesine şaşırmıyordum.

“Çok değil,” dedi Jamie koca bir yudum viskiyi içtiği sırada tüyleri ürpererek. “Eğer bu gece bir şey görmezsek…” Lafını yarıda bırakıp ansızın kapıya döndü.

Hiçbir şey duymamış olsam da kapının sürgüsünün hareket ettiğini gördüm. Kısa siirc içinde ürpermeme neden olan ve şöminedeki kıvılcımları uçuşturan buz gibi bir esinti odanın içine doldu.

Kıvılcımlar Büyükanne MacLeod’tın yatağını ya da saçlarını tutuşturmadan önce bir bez parçasıyla sertçe vurdum. Ateşi kontrol altına aldığımda, Jamie’nin silahını kuşanıp kemerine kurşunla barut kesesini yerleştirdiğini fark ettim. Ian’ın yanakları kızarmıştı, anlaşılan heyecanlanmıştı. Yattığı yerden kalkan Rollo, Ian’ın ayaklarının dibinde kuyruğunu dikmiş maceraya atılma beklentisiyle havayı kokluyordu.

Parmaklarıyla kulaklarını okşarken, “En iyisi sen burada kal,” dedi lan. “Şişşş.”

Rollo üzülmüşçesine bir ses çıkardı, önüne geçmeye çalıştığı sırada lan bacağıyla onu engelledi. Jamie bana doğru dönmüştü, eğilerek beni aceleyle öptü.

“Kapıyı sürgüle *a nighean,*” diye fısıldadı. “Benden ve Ian’dan başka

kimseye kapıyı açma.”

Ne olduğunu sormak üzereyken çoktan çıkıp gitmişlerdi bile.

Gece soğuk ve açıktı. Jamie, karısının sıcaklığından, şöminenin dumanı ve kokusundan uzakta, derin derin nefes alıp soğuğun içine işlemesine izin verirken titriyordu. Koklayarak izini bulan bir kurt gibi başını öne arkaya çevirip geceyi içine çekiyordu. Çok az rüzgâr vardı, hava doğudan, büyük evin kalıntılarından kül ve kan olduğunu düşündüğü keskin bir koku taşıyordu.

Yeğenine baktı ama kafasında soru işaretleri vardı, Ian’ın başıyla işaret ettiğini gördü.

‘Yengemin bahçesinin biraz ilerisinde ölü bir domuz vardı,” dedi genç çocuk alçak sesle.

“Sahi mi? Bizim beyaz domuz değil, öyle değil mi?” Kalbi onu bir an için şüpheye düşürmüştü, domuz için yas mı tutardı yoksa mezarı üzerinde dans mı ederdi diye merak etti.

“I layır, o cingöz hayvan değildi. Belki geçen sene doğan genç domuzlardan biriydi. Biri onu kesip öldürmüş ama sırtından birkaç dilimden fazla et almamış. Aldıkları |eym büyük bir bölümünü de patika yola dağıtmışlar.”

Jamie etrafına şaşkınlıkla bakındı. “Ne?” lan omuzlarını silkti.

“Dayı bir şey daha var… Baltayla öldürülüp parçalanmış.” Kanı neredeyse kalbini durduran bir hızla katılaşmıştı. “Tanrım,” dedi Jamie ama büyük bir şoka uğramamıştı, uzun zamandır bildiği bir şeyi istemeden de olsa kabul ediyordu. “Bu o olmalı.”

“Evet.” İkisi de onu tanıyor ve ondan bahsetmekten çekiniyorlardı. Ağızlarını hiç açmadan barakadan uzaklaşıp ağaçlara doğru hareket ettiler.

“Pekâlâ.” Jamie derin bir nefes alıp içini çekti, verdiğinde nefesi karanlıkta bembeyazdı. Adamın altını ve karısını alıp Te-pe’den ayrıldığını umuyordu ama bu sadece bir umuttu. Arch Bug intikamcı bir klan olan Grant soyundan geliyordu.

Glenhelmli Fraserlar, Arch Bug’ı yaklaşık elli yıl kadar önce arazilerinde yakaladıklarında ona tercih hakkı sunmuşlardı: Ya bir gözünü ya da sağ elinin ilk iki parmağını kaybedecekti. Adam sakat elini kabullenmişti ama ok atmak yerine ilerlemiş yaşına rağmen, Mohawklar’a eş bir ustalıkla baltasını kullanıyordu.

Kabullenemediği şey ise Stuart meselesi ve Fransa’dan çok geç gönderilen - üçte birini Kuzey Carolina’ya getiren Hector Cameron tarafından, bakış açınıza bağlı olarak, kurtarılan ya da çalınan ve daha sonra, Arch Bug’ın

Cameron'ıı dul eşinden geri aldığı- II. James yanlılarının altınını kaybetmiş olmaktı.

"Sence bu bir tehdit mi?" diye sordu lan. Barakadan uzaklaşmış, ağaçlardan ayrılmadan eskiden büyük evin bulunduğu yerin etrafında daireler çiziyorlardı. Kara tezat oluşturacak şekilde kömür gibi kara olan baca ve duvarın yarısı hâlâ ayakta duruyordu.

"Sanmıyorum. Tehdit etmek istediyse neden bu kadar bekledi?" Yine de Jamie, kızı ve torunları sağ salim gitmiş oldukları için essizce teşekkür etti. Ölü bir domuzdan daha kötü tehlikeler olabilirdi ve Arclı Bug kesinlikle tereddüt etmezdi.

"Belki de karısının yerleştiğini görmek için gitmiş ve şimdi de geri dönmüştür," dedi lan.

Mantıklı bir fikirdi. Arclı Bug'ıı bu dünyada sevdiği tek bir şey varsa, o da elli yıldan fazladır ona can yoldaşı olan karısı Murdina'ydı.

"Belki de," dedi Jamie ama Bug gittikten sonra bile birkaç kez izlendiğini hissetmişti. Ormanda ağaçlara ve kayalara ait olmayan bir sessizlik vardı.

Ian'a baltanın sahibinin izini arayıp aramadığını sormadı, bulunabilseydi yeğeni çoktan bulurdu. Ancak bir haftadır kar yağmıyordu ve yerde kalan karın üstüne bir sürü insan tarafından basılmıştı. Gökyüzüne baktı, yakında yine kar yağacaktı.

Dikkatlice buzların arasındaki ufak bir tümseğe çıktı; kar gündüz eriyor ama sular gece tekrar donuyordu. Buz barakanın saçaklarından, doğan güneşle birlikte altın ve elmaslara batırılmış izlenimi veren bir parıltıyla sarkıyordu. Buzla kaplı çalılıkların dallarına kolu değdikçe cam gibi çınlıyorlardı. Jamie tümseğin tepesinde durup yere çömelmiş, açıklığa bakıyordu.

Pekâlâ. Arch Bug'ın geri dönmüş olması, çeşitli çıkarımlar yapmasına sebep oluyordu.

"Buraya ancak bir ya da iki sebep için gelir," dedi Ian'a. 'Ya bana zarar vermek için ya da altının hepsini almak için."

Jamie ihanetlerini keşfetmesiyle, Bug'a ve karısını koca bir parçasıyla göndermişti. Yarım Fransız külçesi yaşlı çiftin hayatları boyunca rahatça yaşaması için yeterliydi. Ne var ki Arch alçakgönüllü bir adam değildi.

lan ilgiyle ona bir bakış attı.

"Hepsini almak için," diye tekrar etti Jamie. "Gitmesini istediğinde kolayca alamayacağı bir yere değil de buraya sakladığını mı düşünüyorsun?"

Jamie, açıklığı izlerken omzunu silkti. Ev artık olmadığından, geyiklerin

girmesini önleyen çitlerin ardında bir zamanlar karısının sebze bahçesinin durduğu yerin ötesine doğru uzanan dik yolu görebiliyordu. Çitlerin bazıları hâlâ karın üzerinde yarım yamalak ve kapkara bir şekilde duruyordu. Clare'e bir gün yeni bir bahçe yapacaktı.

"Eğer amacı zarar vermekse, bunun için fırsatı vardı." Jamie geniş bir kan birikintisinin gölgesinde kalan parçalanmış domuzu buradan görebiliyordu.

Aniden zihninde beliren Malva Christie düşüncesini bir kenara itip akıl yürütmek için kendisini zorladı.

"Tamam, buraya sakladı," diye tekrar etti kendinden daha emin bir şekilde. "Eğer hepsi onda olsaydı, çoktan gitmiş olurdu. Bekliyor ve ona ulaşmak için bir şeyler deniyordu. Ama bunu gizlice yapamazdı, bu yüzden de şimdi farklı bir yöntem deniyor."

"İyi de ne?" lan başıyla yoldaki biçimsiz cesedi işaret etti. "Etrafta kapan ya da tuzak olduğunu sanmıştım ama değil. Her yere baktım."

"Belki de bir yem?" Kanın kokusu ona bile çok net geliyordu ve herhangi bir yırtıcı için bu çok açık bir davetti. Jamie tam bunu düşündüğü sırada, domuzun yanında bir şeyin hareket ettiğini fark etti ve Ian'm koluna dokundu.

Belli belirsiz bir hareketle ufak eğri bir şekil çıkıverdi ve sonra domuzun arkasında kayboldu.

"Tilki," dedi iki adam aynı anda ve yavaşça güldüler.

"Green Spring'in yukarısındaki ormanlıkta bir panter var," dedi lan kuşkuyla. "İzini dün gördüm. Dikkatimizi domuzla çekmek istemiş olabilir mi? Böylece aceleyle dışarı çıktığımızda, biz meşgulken altını alabileceğini düşünmüş olmalı."

Jamie kaşlarını çatıp barakaya doğru baktı. Haklıydı, bir panter erkeklerin ilgisini çekerdi ama kadın ve çocukların değil. Peki altını bu kadar yoğun bir nüfusa sahip bir yerde nereye gizleyebilirdi? Bakışları barakanın biraz ilerisine, Brianna gittiğinden beri kıullanılmayan büyük fırına yöneldi ve heyecanla olduğıı yerde doğruldu. Mümkündü ama hayır, Arch, Jocasta Cameron'dan altım tek seferde bir külçe alarak ve gizlice Te-pe'ye taşıyarak çalmıştı. Ve bu hırsızlığa Brianna gitmeden çok önce başlamıştı. Ancak belki de…

lan aniden kaskatı kesildi ve Jamie ne olduğunu anlamak için hızla ona baktı. Hiçbir şey göremiyordu fakat sonra Ian'ın duyduğu sesi fark etti. Derin bir domuz homurtusu, hışırtılar. Sonra harabeye dönmüş evin kararmış tahtaları arasında gözle görülür bir hareket oldu ve sonra kafasına dank etti.

"Tanrım!" dedi Jamie, Ian'ın kolunu o kadar sıkıca kavramıştı ki yeğeni

sendeledi. “Büyük evin altında!”

Beyaz dişi domuz gecenin üstünde krem rengi kocaman bir leke gibi kalıntıların altındaki ininden dışarı çıktı, başını sağa sola çevirerek havayı kokladı. Sonra hantal ve tehditkâr bir halde sanki ne yaptığını biliyormuş gibi tepeye doğru hareket etti.

Jamie bu durumun güzelliğine için için gülmek istedi.

Arch Bug altını domuz dışarıda olduğu sırada kurnazca büyük evin temeline saklamıştı. Kimse dişi domuzun alanını işgal etmeye cesaret edemezdi, o mükemmel bir muhafızdı. Şüphesiz, gitmeye hazır olduğunda altını sakladığı şekilde almaya çalışacaktı; tek seferde bir Fransız külçesi.

Ama sonra ev yanıp kül oldu, tahtalar temelin üstüne yıkıldı ve insanların ilgisini çekmeden altını oradan çıkarmasını oldukça zorlaştırdı.. Temizlik sırasında da is ve kurum her yere dağılmış olacağından herhangi biri fark edilmeden altına gizlenmiş bir şeye ulaşabilirdi.

Kış gelmişti, bir ayı gibi kış uykusuna yatmayan beyaz dişi domuz bir şeyler yemek dışında sıcak ininden ayrılmıyordu.

Patikadan gelen yemek sesleri üzerine lan, tiksindiğini belirten bir hareket yaptı.

“Domuzların hassas duyguları yoktur,” diye mırıldandı Jamie. “Eğer öldüyse yerler.”

“Tamam ama belki de kendi yavrusu!”

“Yavrularını arada sırada canlıyken yediği oluyor, öldüklerinde de yemekten çekineceğini sanmam.”

“ŞiŞŞ[1]-”

Jamie hemen sessizleşti, gözleri bir zamanlar kasabanın en güzel evi olan kara lekeye odaklanmıştı. Sahiden de yazlık evin arkasından kaygan yol üzerinde dikkatle ilerleyen karanlık bir suret belirmişti. Domuz tüyler ürperten ziyafetiyle meşgul olduğundan, koyu renk pelerin giymiş çuval gibi bir şey taşıyan bu kişiyi görmezden geldi.

Kapıyı hemen sürgülemeyip biraz temiz hava almak için kısa bir süreliğine Rollo’yu içeride bırakıp dışarı çıktım. Birkaç dakika içinde Jamie ve lan ağaçların ardında kaybolmuştu. Huzursuz bir şekilde açıklığa doğru göz gezdirdim, karanlık ormana doğru baktım ama ters bir şey göremedim. Hiçbir şey hareket etmiyordu ve gece sessizdi; Ian’ın ne bulmuş olabileceğini merak ettim. Yabancı hayvan izleri belki? Bu onun acelesini açıklardı.

Ay gözükmüyordu, gökyüzü koyu pembemsi bir griydi ve yer ezilmiş, parça

parça da olsa hâlâ karla kaplıydı. Büyük evin yanmış kalıntıları açıklığın diğer tarafında kalıyordu, bu mesafeden sanki isli dev bir başparmağın arkasında bıraktığı lekeden farksız görünüyordu. Yaklaşan karın ağırlığını hissediyor, çam ağaçlarının örtülü hışırtısında sesini duyabiliyordum.

MacLeodlar büyükanneleriyle birlikte dağdan gelmişler ve yüksek geçitleri aşmanın çok zor olduğunu söylemişlerdi. Yeni bir fırtına büyük ihtimalle bizi mart, hatta nisan ayına kadar eve hapsedebilirdi. Bu bana hastamı hatırlattı, açıklığa son kez bakıp elimi kapının mandalına koydum, Rollo iniltiler çıkarıyor, kapıyı tırmalıyordu. Kapıyı açarken hiç saygılı olmayan bir şekilde dizimi suratına doğru ittim.

“Orada kal,” dedim. “Merak etme, birazdan dönerler.” En

semdeki tüyleri diken diken eden acıklı bir ulumayla bir ileri bir geri gidip bacaklarıma sürtündü.

“Ne var?” dedim dehşete düşerek. “Sessiz ol!” Ses yatak odasındaki ıtak çocuklardan birini uyandırıp ağlamasına sebep olmuştu, uykulu mırıldanmalar duydum ve hızla yere eğilip Rollo tekrar ulumaya başlamadan ağzını tuttum.

“Şişş!” dedim, sesin Büyükanne MacLeod’u rahatsız edip etmediğine baktım. Kadın gözleri kapalı, solgun bir halde hareketsiz yatıyordu. Göğsünün bir sonraki hafifçe yükselişini içimden saniyeleri sayarak bekledim.

… altı… yedi… “Lanet olsun,” dedim farkına vararak.

Hızla haç çıkardım, kadına doğru gidip dizlerimin üstüne çöktüm ama yakından baktığımda daha önce görmediğim hiçbir şey yoktu. En sonunda bir anlık dalgınlığımı fırsat bilip ölmüştü.

Rollo artık ulumasa da huzursuz bir şekilde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Kadının çökmüş göğsünün üstüne yavaşça elimi koydum. Bu kez teşhis koymak ya da yardım etmek için değil, adını bilmediğim bu kadının ölümünü kabullenmek için.

“İyi uykular zavallıcık,” dedim yavaşça ve topuklarımın üstünde oturup şimdi ne yapacağımı düşündüm.

Iskoçyalar biri öldükten sonra ruhun çıkıp gitmesine izin vermek için hemen kapıyı açardı. Şüpheyle parmağımın eklemini dudağıma bastırdım; içeri girmek için kapıyı açtığımda ruh hemen dışarı çıkmış mıdır acaba? Büyük ihtimalle cevap hayırdı.

İskoçya kadar soğuk bir yerde bu tür durumlarda iklimsel bir kolaylık olur sanıyor insan ama bunun böyle olmadığını biliyordum. Yağmur, kar, dolu, rüzgâr fark etmezdi, İskoçyalılar ne olursa olsun kapıyı açarlardı ve saatlerce de açık bırakırlardı; hem giden ruhu özgürlüğüne kavuşturmayı istedikleri,

hem de ruh çıkarken bir engelle karşılaşır da hayalet olarak sonsuza dek evde kalırsa diye endişe ettiklerinden.

Küçük Orrie uyanmıştı, kendi kendine keyifli bir şarkı söylediğini duyabiliyordum.

“Güle güleeee, güle güleee, güle gülece…”

Bobby’nin hafif uykulu bir şekilde fısıldayarak karşılık verdiğini duydum.

“İşte benim küçük adamım. Lazımlığına mı ihtiyacın var *aâıooshla*?” Galce sevgi belirten “kalbimin kanı” anlamına gelen kelime “a chuisle” hem tuhaf bulduğum için hem de Bobby’in Dorset aksam yüzünden beni gülümsetti. Rollo bana yapmam gereken şeylerin olduğunu hatırlatan huzursuz bir ses çıkardı.

Eğer Higginsler ve görümceleri birkaç saat sonra uyandıklarında yerde yatan bir ceset görürlerse bunu doğru bulmadıkları için rahatsız olur, ölü bir yabancının ruhunun evi bırakmayacağını düşünüp ortalığı birbirine katarlardı. Yeni bir evlilik ve yeni bir yıl için çok kötü bir alamet. Ayrıca yaşlı kadının varlığından Rollo’nun tedirgin olduğu belliydi ve birkaç dakika içinde herkesi uyandırması ihtimali de beni geriyordu.

“Pekâlâ,” dedim usulca. “Gel bakalım köpek.” Her zamanki gibi kapının yanındaki çiviye asılı malzemeler vardı. Uzunca bir ipi oradan çözdüm ve Rollo’ya bağlayarak geçici bir önlem aldım. Benimle dışarı çıktığı için memnundu, kapıyı açtığımda Rollo ileri doğru atıldı. Gerçi kilere götürüldüğünü fark edince heyecanı azalmıştı. Büyükanne MacLeod’un bedeni için barakaya dönmeden önce eğreti tasmayı aceleyle üst raflardan birine doladım.

Jamie’nin uyarısını dikkate alıp dışarı çıkmadan önce dikkatle etrafa baktım ama dışarısı bir kilise kadar sakindi, ağaçlar bile susmuştu.

Zavallı kadının otuz kilodan fazla ağır olmadığını düşündüm; köprücük kemikleri derisinden fırlamıştı ve parmaklan kuru çalılar kadar kırılgandı. Yine de otuz kiloluk ölü bir beden kaldırabileceğimden biraz daha ağırdı, etrafına sarılı battaniyeyi açıp oııı bir kızak gibi kullanıp çekerken usulca karmakarışık dualar okuyarak özür diledim.

Oııı kilere götürdüğümde soğıığa rağmen nefes nefese kalmış ve terlemiştim.

“En azından ruhunun geçip gitmesi için bir yer yaratacak kadar vaktim var,” diye mırıldandım, aceleyle bulduğum kefenine onu koymadan önce son kez vücudunu kontrol etmek için eğildim. “Ne olursa olsun ruhunun bir kilere dadanmak isteyeceğini sanmıyorum.”

Gözkapakları tam kapanmamıştı, az da olsa beyazı görülüyordu, sanki

dünyaya son kez bakmak için açmıştı. Belki de tanıdık bir yüz arıyordu.

“Huzur içinde yat,” diye fısıldayıp yavaşça gözlerini kapatırken, bir gün aynı şeyi bir yabancının benim için yapıp yapmayacağını merak ettim. Böyle bir şeyin olma ihtimali yüksekti. Eğer…

Jamie, İskoçya’ya gidip matbaa makinesini almak istediğini ve savaşmak için geri geleceğini açıklamıştı. İçimdeki küçük, korkak bir ses, *ama ya geri dönmezsek,* diyordu. Ya Lallybroch’a gidip orada kalırsak?

Bir aile tarafından kucaklanmanın umut veren hayalini, huzur içinde yaşayıp sürekli parçalanma, açlık ve vahşet korkusu duymadan yavaşça yaşlanma fikrini düşündüğüm anda bile işe yaramayacağını biliyordum.

Thomas Wolfe’un eve tekrar dönememek konusunda haklı olup olmadığını bilmiyordum ve, elbette bilemezdim, diye düşündüm acı bir şekilde. Geri dönebileceğim bir evim yoktu ama Jamie’yi tanıyordum. İdealizm bir yana, o düzgün bir adamdı ve bu yüzden doğru düzgün bir işi olmalıydı.

Jamie’nin ailesinin onu büyük bir mutlulukla karşılayacağından emin olabiliyorken, beni nasıl karşılayacakları konusu şüpheliydim ama sanırım rahibi çağırıp içimden şeytan çıkarmaya kalkmazlardı. Sorun şu ki Jamie artık Lallybroch’un lordu değildi ve hiçbir zaman da olamayacaktı.

[u]*Ve memleketi artık onu tanımayacak*diye mırıldandım yaşlı kadının şaşırtıcı bir şekilde bozulmamış mahrem yerlerini ıslak bir bezle silerken, belki de benden daha gençti diye düşündüm. Günlerdir bir şey yememişti ve ölümün getirdiği gevşeme bile etkili olmamıştı. Ama yine de herkes mezara temiz gitmeyi hak ederdi.

Durdum. Onu gömebilecek miydik? Yoksa yabanmersini reçeli ve kurufasulye çuvallarının yanında bahara kadar huzur içinde yatabilir miydi?

Giysilerini topladım, ağzım açık bir şekilde nefes vererek havanın sıcaklığını tahmin etmeye çalıştım. Kışın ikinci büyük kar yağışı olacaktı ve henüz aşırı bir soğukla karşılaşmamıştık, bu genelde ocak ayının ortasında ya da sonuna doğru olurdu. Eğer toprak henüz donmamışsa ve erkekler karı kürekle temizlemeye gönüllü olursa, sanırım onu gömebilirdik

Ben işimi hallettiğim sırada Rollo bir kenara çekilip uzanmıştı ama birden kafasını kaldırdı, kulakları dimdikti.

“Ne?” dedim şaşkın bir halde dizlerimin üstünde dönüp kilerin açık kapısından bakarak. “Neler oluyor?”

“Şimdi hakkından gelelim mi?” diye fısıldadı lan. Yayını omzuna yerleştirip okunu fırlatmaya hazırlandı.

“Hayır. Bırak önce aradığını bulsun,” dedi Jamie, ne yapmasının doğru olacağına karar vermeye çalışarak.

Öldürme; ihanetleri yüzünden o ve eşi yeterince sorun çıkarmıştı, tamam ama ailesine bir zarar vermemişlerdi. En azından buna kalkışmamalardı. Hem Arch Bug gerçekten bir hırsız mıydı? Herhalde Jamie’nin teyzesi Jacosta’nın altın üzerinde ondan daha fazla ya da daha az hakkı yoktu.

İçini çekip elini silahı ve kamasının asılı olduğu kemerinin üstüne koydu. Yme de Bug’ın altınla ayrılmasına ya da hiçbir şey yapmadan çekip gitmesine izin veremezdi. O çuvalın içinden çıkmaya hazırlanan bir yılandan farksızdı. Ama öncelikle onu yakalamalıydı, ona ne yapacağını daha sonra düşünebilirdi. Belki de pazarlık yapmak en iyisiydi.

Gölge cviıı temelinin oluşturduğu kara lekeye ulaşmış, taşların ve yanmış tahta kalıntılarının arasından beceriksizce tırmanırken, kara pelerini rüzgâr estikçe dalgalanıyordu.

Kar aniden ve sessizce yağmaya başlamıştı. Büyük, tembel kar taneleri havada dönüp duruyordu. Yüzüne dokunup kirpiklerine takılan kar tanelerini silerek Iaıı’a işaret etti.

“Arkasından git,” diye fısıldadı Jamie. “Eğer kaçarsa durdurmak için burnunun hizasına bir ok fırlat. Dikkat et, tamam mı?”

“*Sen de* dikkat et dayı,” diye fısıltıyla karşılık verdi lan. “Silahınla ateş edebileceğin bir mesafeye yaklaşırsan baltasıyla beynini dağıtabilir. Böyle bir şeyi yengeme açıklayamam.”

Jamie burnundan kısa bir nefes verip Ian’ı hafifçe dürttü. Silahını doldurup, yağan karın altında evinin enkazına doğru sağlam adımlarla ilerledi.

“Arch!” diye seslendi. Silahını çekip görülür bir şekilde doğrulttu.

Küllerin içinde durup eğilmiş olan adamın arkası ona dönüktü. Sesi fark etmişti ama hâlâ çömelmiş bir şekilde duruyordu.

“Arch Bug!” diye bağırdı. “Oradan çıksana be adam. Seninle konuşmak istiyorum!”

Cevap olarak, gölge hızla ayağa kalkıp döndü ve birden parlayan ateş yağan karı aydınlattı. Aynı anda Jamie’nin kalçası yandı ve sendeledi.

Çok şaşırmıştı, Arch Bug’ın silah kullandığını bilmiyordu ve sol eliyle bu kadar iyi nişan almış olmasından etkilenmişti. Dizinin üstünde kara çöküp dayanmak için kendi silahını kaldırdığında iki şeyin farkına vardı: Karanlık gölge ona bir silah doğrultuyordu ve bunu sol eliyle tutmuyordu. Bu demekti ki…

“Tanrım! lan!” Ancak lan onun yere düşüşünü ve silahı görmüştü. Jamie okun karın üstünde uçuşunu duymadı bile. Sanki sihirli bir şekilde gölgenin sırtına saplanmıştı. Gölge kaskatı kesilip kar yığınının üstüne düştü. O yere düşmeden, her adımda sağ ayağı aksayarak Jamie koşmaya başlamıştı.

“Tanrım, hayır, olamaz!” dedi, kendi sesi sanki başka birine aitmiş gibi geliyordu.

Karın ve gecenin içinden gelen çaresiz bir ses duyuldu. Birden Rollo yanında belirmişti. Dışarı çıkmasına kim izin vermişti ki? Ağaçların arasında bir karaltı belirdi ve tüfek sesi duyuldu, lan yakınlarda bir yerde köpeğini çağırıyordu. Ama Jamie’nin bakacak vakti yoktu, taşların ve taze karın üstünde kaymaya aldırış etmeden tökezleyerek ilerliyordu. Bacakları aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı ama önemi yoktu. *Tanrım, yeter ki o olmasın.* ..

Karanlık gölgeye ulaştığında Jamie dizlerinin üstüne çöktü. O an anlamıştı, tabancayı sağ eliyle tuttuğunu gördüğünden beri biliyordu. Arch, sağ elindeki eksik parmaklarıyla ateş edemezdi. Tanrını, olamaz…

Yerde yatan bedenin yüzünü görmek için çevirdi, kısa ve ağır vücudunun yeni öldürülen bir geyik gibi gevşek çelimsiz olduğunu hissediyordu. Pelerinin başlığını geriye itti ve elini yumuşak, yuvarlak çehreli Murdina Bug’m yüzünde yavaşça ve çaresizce gezdirdi. Kadın eline doğru nefes vermişti, belki de… ama okun ucunu da elinde hissediyordu. Ok boynundan girmişti, kanlı nefesi delikte fokurduyordu. Artık Jamie’nin de eli ıslak ve sıcaktı.

“Arch,” dedi kadın boğuk bir sesle. “Arch’ı istiyorum.” Sonra da öldü.

- Aldığın Cana Karşılık Canın
  - Belirsiz Gelecek
  - Eıiine Duruş
- Silahsız Çatışma
  - Abartılı Bir Öpücük
  - Papazın Kedisi
  - mı
    - “Peki ya Rhode Island ya da New Haven, Connecticut
    - Eğilip kulağımı Stebbings’in göğsüne dayayıp elimd
    - Great Dismal
    - Açık Konuşma

Aldığın Cana Karşılık Canın

Jamie'yi kilere götürdüm. Soğuk ve karanlıktı, özellikle de ayağında hiçbir şey olmayan bir adam için ama yine de Hig-ginsler'den birinin uyanması riskini alamazdım. Tanrım, şimdi olmazdı. Ürkmüş bıldırcın sürüsü gibi odalarından çıkarlardı. Mecbur kalmadıkça onlarla uğraşmak istemiyordum. Güpegündüz ne olduğunu onlara anlatmak yeterince korkunç olacaktı zaten, şu an bununla yüzleşemezdim.

Başka bir seçenek olmadığı için, Jamie ve lan, Bayan Bug'ı kilerde Büyükanne MacLeod'un yanındaki en alçak rafın altına tıktı. Yüzü peleriniyle örtülüydü, eski yırtık botlarından çizgili çoraplı ayağının ucunun dışarı çıktığını görebiliyordum. Aniden Oz Büyücüsü'ndeki Batı'nın Kötü Cadısı'nı görür gibi oldum ve çılgınca bir şey söylemeden elimi ağzıma kapattım.

Jamie bana doğru dönmüştü ama hâlâ içeri bakıyordu. Taşıdığı mumun ışığında yüzünün yorgunluğu ve derin çizgileri belli oluyordu.

"Ne?" dedi belirsizce.

"Hiçbir şey," dedim sesim titreyerek. "Hiçbir şey yok. Otur, otursana." Tabureyi ve tıbbi malzemelerimi yere koydum, mumu ve bir kâse sıcak suyu ondan aldım, önümdeki işten başka bir şey düşünmemeye çalıştım. Ayakları değil. Tanrı aşkına Arch Bug'ı da değil.

Jamie omuzlarının etrafına bir battaniye atmıştı ama çıplaktı, elimle dokunduğumda soğuktan tüylerinin diken diken oldu-

ğunu hissettim. Gömleğinin ucu yarı kurumuş kanla ıslanmış ve üst bacağına yapışmıştı, bacaklarını ayırıp gömleğini kurtardığımda sesini çıkarmadı.

Kâbus gören biri gibi hareket ediyordu ama hayalarına doğru yaklaşan bir mum onu kendisine getirdi.

"O mumla dikkatli ol Sassenach, tamam mı?" dedi eliyle cinsel organını örterek.

Haklı olduğunu görünce, damlayan sıcak balmumuna dikkat etmesini söyleyerek tutması için mumu ona verip muayeneme döndüm.

Yara kanıyordu ama çok ufaktı, bezi sıcak suya daldırıp işe koyuldum. Teni ürpermişti, kilerin soğuk, nemli ve keskin kokusuna rağmen hâlâ onun kan ve ter içeren misk kokusunu alabiliyordum.

Kalçasında, birkaç santim içeri giren derin bir oyuktu. Neyse ki temizdi.

"Bir John Wayne yarası," dedim hafif bir sesle konuşmaya çalışarak.

Jamie mumun alevine odakladığı gözlerini bana dikti. “Ne?” dedi boğuk bir sesle.

“Ciddi bir şey değil,” dedim. “Kurşun sıyırıp geçmiş. Birkaç gün biraz garip yürüyebilirsin ama kahraman tekrar savaşmaya devam edecek.” Kurşun, testislerine ve uyluk atardamarına yakın bir yere, kalçasının iç kısmını saplanmıştı. İki santim daha sağa ya da yukarı isabet etseydi ölmüş olurdu.

“Pek yardımcı olmuyorsun Sassenach,” dedi gülümsemesi zorlukla gözlerine ulaşırken.

“Pek değil,” diye ona katıldım. “Sadece biraz, değil mi?”

“Biraz,” dedi ve kısaca yüzüme dokundu. Eli çok soğuktu ve titriyordu. Sıcak balmumu diğer elinin eklemleri üzerine akıyordu ama hissetmiş gibi değildi. Yavaşça mumu elinden alıp rafa koydum.

Ondan yayılan, uzak durmaya çalıştığım üzüntü ve vicdan azabı dalgasını hissedebiliyordum. Duruma kendimi kaptırır-

sanı ona yardımcı olamazdım. Herhangi bir şekilde ona yardım edebileceğimden emin değildim ama deneyebilirdim.

Zar zor duyabildiğim bir biçimde, “Ah, tanrım,” dedi. “Neden almasına izin vermedim? Ne fark ederdi ki?” Yumruğunu sessizce dizine vurdu. “Tanrım, neden alıp gitmesine izin vermedim?”

“Kim olduğunu ya da ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyordun,” dedim yumuşak bir sesle omzuna elimi koyarken. “Bu bir kazaydı.” Kasları acıyla sertleşip birbirine kenetlenmişti, *bu çok yatılış,* diye haykıran bir düğüm hissettim boğazımda ama yapılması gerekenler vardı. Kaçınılmaz olanla sonra uğraşabilirdim.

Bir elini yüzüne koydu, başını yavaşça bir öne bir geriye sallıyordu. Ben yarasını temizlemeyi ve sarmayı bitirene kadar ne konuştu ne de başka bir hareket yaptı.

“lan için bir şey yapabilir misin?” dedi Jamie ben işimi bitirdiğimde. Ayağa kalktığımda elini çekip bana baktı. Yüzü bitkin ama sakin görünüyordu. “O…” Yutkunup kapıya baktı. “O berbat bir halde Sassenach.”

Getirdiğim viskiye göz attım, şişenin sadece çeyreği doluydu. Jamie bakışlarımı takip edip kafasını salladı.

“Yeterince yok.”

“Sen iç.” Kafasını salladı ama şişeyi eline verip parmaklarını etrafında kapattım.

“Bu bir emirdir,” dedim yumuşak ama emin bir şekilde. “Şoktasın.”

Direniyordu, şişeyi geri koymaya çalıştı ama ellerimi elinin etrafında sıkıca tuttum.

“Biliyorum,” dedim. “Jamie biliyorum ama pes edemezsin. Henüz değil.”

Bir an yüzüme baktı, sonra başını salladı, mecbur olduğu için kabullenmişti; kol kasları gevşiyordu. Su ve soğuk hava yüzünden benim parmaklarım hâlâ sertti ama yine-de onunkilerden sıcaktı. İki elimle serbest kalan elini sıkıca tuttum.

“Biliyorsun, kahramanların ölmemesiniıı bir nedeni vardır,” dedim ve gülümsemeye çalıştım ama ifadem sahteydi. “En kötü şey olduğunda bile, birisi ııc yapması gerektiğine karar verebil-mclidir. İçeri gir ve ısın.” Delice kar yağan eflatun geceye doğru baktım. “Beıı… Ian’ı bulayım.”

Nereye gitmiş olabilirdi ki? Bu havada çok uzaklaşamazdı. Jamie ile birlikte Bayan Bug’ın bedeniyle döndüklerindeki ruh hali düşünülürse, nereye gittiğini ve kendisine ne olabileceğini düşünmeden ormanda yürüyüşe çıkmış olabileceğini tahmin ettim. Nasıl hissederse hissetsin, dışarıda bir kar fırtınası varken Rollo’yu yanına almazdı.

Ayrıca yağan kar fırtınaya dönüşmek üzereydi. Fenerimi pelerinimin bir katı altında tutarak yukarıdaki müştemilata doğru yavaşça yol aldım. Birdenbire Arch Bug’ın yazlık eve ya da başka bir yere sığınıp sığınmadığını merak ettim. Ve… Tanrım, acaba *biliyor muydu*? Yolun ortasında karin başımı ve omuzlarımı örtmesine izin vererek bir an için duraksadım.

Olanlara o kadar şaşırmıştım ki Arch Bug’m karısının öldüğünü bilip bilmediğini aklıma getirmemiştim. Jamie fark eder etmez, Arch’a gelmesi için seslendiğini söylemişti. Ama hiçbir cevap yoktu. Belki Arch bir tuzaktan şüphelenmişti, belki de Jamie ve Ian’ı görüp karısına zarar vermeyeceklerini düşünüp kaçmıştı. Bu durumda…

“Lanet olsun,” dedim sessizce, dehşete düşmüştüm. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. lan için yapabileceğim bir şeyin olmasını umdum. Kolumla yüzümü ovuşturdum, gözlerimi kırparak karı kirpiklerimden temizleyip yavaşça yürümeye devam ettim. Fenerin ışığı dönüp duran karın girdabına kapıldı. Eğer Arch’ı bulursam… Parmaklarım fenerin sapını kavradı. Ona söylemek zorundaydım, onu barakaya getirip neler olduğunu görmesine izin vermeliydim… Ah, Tanrım. Arch ile dönersem, Jamie ve lan, Bayan Bug’ı kilerden daha düzgün bir halde çıkarmam için onu oyalar mıydı? Boynundan uzanan oku henüz çıkarmamış ve bedenini uygun bir şekilde yatırmamış-

tını. Kendimi kontrol etmeye çalışarak boştaki elimin tırnaklarını avucuma geçirdim.

“Tanrım, onu bulmama izin verme,” dedim sessizce. “Lütfen onu bulmama

izin verme.”

Yazlık ev, tütsüleme kabini ve tahıl ambarı Tanrı’ya şükür bomboştu. Ayrıca kimse tavukları telaşlandırmadan tavuk kümesine saklanamazdı ve hepsi sessizce fırtınanın geçmesini bekleyerek uyuyorlardı. Kümesin görüntüsü aklıma şarkı mırıldanarak önlüğünden mısır taneleri atan Bayan Bug’ı getirdi. Tavukların hepsine bir isim vermişti. Akşam yemeğinde Isobe-ail ya da Alasdair’ı yiyip yemediğimiz umurumda değildi ama şimdi, onun bir daha Elspet’in kuluçkaya yatışına sevinemeye-cek olması tarif edilemez biçimde üzücü gelmişti.

En sonunda Ian’ı Clarence’ın ayaklarının dibindeki samana kıvrılmış halde buldum. Keçiler beni kurt sandıkları için deli gibi melemeye başlamıştı. Atlar şaşkın bir halde kafalarını sallayıp burunlarından soluyarak kişniyorlardı. Sahibinin yanındaki kuru otların üstüne kıvrılan Rollo ise gürültüden rahatsız olduğunu belirtmek için kısa ve keskin bir biçimde havladı.

“Nuh’un gemisi burada olmalı,” dedim, pelerinimin üstündeki karı silkeleyip elimdeki feneri bir kancaya asarken. “Tek ihtiyacımız olan bir çift fil. Sessiz ol Clarence!”

lan yüzünü bana çevirdi, yüzündeki boş ifadeden söylediğim şeyi anlamadığını görebiliyordum.

Yınına çömelip soğuk yanaklarındaki taze çıkmış sakallarında elimi gezdirdim.

“Senin suçun değildi,” dedim yavaşça.

“Biliyorum,” deyip yutkundu. “Ama nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.” Bunu söylerken heyecanlı değildi, daha çok sersemlemiş gibiydi. Rollo elini yaladı ve sonra elleri köpeğin boynundaki tüylerin arasında, sanki destek almak istermişçesine kayboldu.

“Ne yapabilirim yenge?” lan bana çaresizce baktı. ‘Yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi? Olanları geri alamam. Yine de her şeyi eski haline çevirebileceğim bir yol bulmaya çalışıyo-

rıım. Bazen olanları düzeltebilirim. Ama bu kez… yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Yanına samanların üzerine oturup kolumu omzuna doladım. Yorgunluktan ufak ufak titrediğini hissediyordum, üzüntü tıpkı soğuk gibi içini kaplamıştı.

“Onu çok severdim,” dedi zor duyabildiğim bir sesle. “Benim büyükannem gibiydi.”

“O da seni severdi,” diye fısıldadım. “Seni suçlamamıştır.” Yapılması gerekenleri yapabilmek için hislerime engel olmaya çalışıyordum. Ama… lan

haklıydı. Yapılacak bir şey yoktu, gözyaşlarını çaresizlikten akmaya başlamıştı. Ağlamıyordum, sadece içimde tutamadığım acı ve şok taşmaya başlamıştı.

Gözyaşlarımı teninde hissettiği için mi yoksa acıyla sarsıldığımı fark ettiği için mi bilmiyorum ama birdenbire lan kollarımda sarsılarak ağlamaya başladı.

içimden, suçluluk duygusundan arınıp huzur bulmasını diledim. Yapabileceğim tek şeyse ufak çaresiz sesler çıkararak ona sarılmak ve sırtını okşamaktı. Ian'ın başına doğru ağır ağır nefes alıp veren ve saçının bir tutamını kemiren Clarence da desteğini sundu. lan katırın burnuna vurup geri çekildi.

"Hey, uzak dur, tamam mı!"

lan öksürdü, şaşırmış bir halde gülerek biraz daha ağladı ve sonra doğrulup burnunu koluna sildi. Bir süre kendisini toparlamaya çalışması için izin vererek durdum.

"Edinburgh'ta o adamı öldürdüğümde," dedi lan en sonunda, sesi alçak ama kontrollüydü, "Jamie Dayı beni günah çıkarmaya götürüp bana birini öldürdüğünde, onu Tanrıya emanet etmek için okumam gereken duayı söylemişti. Benimle birlikte bu duayı okur musun yenge?

"Ruh Öncülüğü"nü okumak bir yana senelerdir aklıma getirmemiştim bile, bu yüzden sürekli kelimeleri şaşırıp durdum, lan takılmadan okuyunca bu duayı yıllar boyunca kaç kez okumak zorunda kaldığını merak ettim. Saman hışırtısı ve hayvanların çiğneme sesleriyle bastırılan kelimeler önemsiz ve güçsüz-dii. Ama okuduğum için küçük bir rahatlama hissettim. Belki de kendinden daha büyük bir şeyle iletişim kurmanın daha büyük bir şeyin gerçekten de *ı>ar oUiıığıttıu* hissettirmesinden kaynaklanıyordu, olmalıydı da. Çünkü anlaşılan bu durum için insan yeterli değildi ki ben kesinlikle değildim.

lan gözlerini kapatıp bir süreliğine oturdu. En sonunda açıp bana baktı, gözleri zeki ama karanlık, kirli sakalının altındaki yüzüyse solgundu.

**Ve sonra, bununla yaşamalısın, dedi."* Böylece yumuşakça duayı bitirdi.

Bir eliyle yüzünü ovaladı.

"Ama yaşayabileceğimi sanmıyorum." Durumu açıkça özetleyen bu cümle beni çok korkuttu. Dökecek gözyaşını kalmamıştı, kendimi gözlerimi alamadığım kapkaranlık, sonu olmayan bir çukura bakıyor gibi hissettim.

Söyleyecek bir şeyler düşünürken derin bir nefes aldım ve sonra cebimden bir mendil çıkarıp ona uzattım.

"Nefes alıyor musun lan?"

“Sanırım alıyorum.”

“Şu an için yapman gereken tek şey bu.” Ayağa kalktım, eteğimdeki otları silkeleyip elimi ona uzattım. “Hadi, barakaya dönmeliyiz.”

Kar kalınlaşmıştı, ani bir rüzgâr fenerin içindeki mumu söndürdü. Önemi yoktu, barakayı gözlerim kapalı da bulabilirdim, lan yeni yağmış karın üstünde yol açarak hiç konuşmadan önden ilerliyordu. Fırtınaya doğru başını eğmiş, sırtını kamburlaştırmıştı.

Duanın onu en azından biraz rahatlatmış olmasını umdum ve Mohawklar’ın haksız yere ölen biri olduğunda, bu durumla Katolik Kilisesi’nden daha iyi başa çıkıp çıkamadıklarını merak ettim.

Sonra, bu gibi bir durumda Mohawklar’ın ne yapabileceğini anladım. lan da yapmıştı. Pelerini etrafıma iyice doladım, sanki koca bir buz kütlesi yutmuş gibi hissediyordum.

Henüz Değil

Uzunca bir süre tartıştıktan sonra, iki cesedi de yavaşça dışarı taşıyıp verandanın kenarında yere yatırdık. Şartlar düşünüldüğünde, içeride onlar için doğru düzgün bir yer yoktu.

“Yaşlı Arch’ın daha fazla şüphelenmesine gerek kalmadı,” dedi Jamie tartışmaya nokta koyarak. “Eğer cesedi görülebilir bir yerde olursa belki ortaya çıkar ama belki de çıkmaz. En azından karısının öldüğünü bilmiş olacak.”

“Anlayacaktır,” dedi Bobby Higgins ağaçlara doğru huzursuz bir bakış atarak. “Peki o zaman sizce ne yapar?”

Jamie bir süre ağaçlara doğru baktı, sonra da başını salladı.

“Yas tutacak,” dedi sessizce. “Sabah ne yapmamız gerektiğine bakarız.”

Amy ilk evliliğinden kalma, özenle sakladığı kefenini Bayan Bug için hediye etti. Büyükanne MacLeod ise aceleyle birbirine dikilmiş yedek iç gömleğimin ve birkaç önlüğümün içine sarıldı. Ölülerin günahını üstlenmek için yiyip içen biri olmasa da bir çay tabağı tuz ve bir dilim ekmek cesetlerin göğüslerinin üstünde olacak şekilde verandanın iki yanma yatırılmıştı. Bir çömleğe kömür doldurup cesetlerin yanma koydum, verandaya iki-üç kişiden fazlası sığmadığından hepimiz ölülerin başında sırayla beklemek konusunda anlaşmıştık.

“Yerdeki nesneleri giintşığı gibi aydınlatan, yeni düşen karın göğsündeki ay” diye alıntıladım yavaşça. Öyleydi de; fırtına dinnıişri ve

yeni av karla kaplı tüm ağaçları ön plana çıkaran sade ve narin bir tablo gibi

sat, soğuk bir ışık yayıyordu. Uzakta büyük evin harabesindeki yanık tahtaların oluşturduğu yığın altında kim bilir neler saklıyordu.

Jamie ve ben ilk sırayı aldık. Kimse bahsetmemiş olsa da herkesin aklında ormanda yalnız başına dolaşan Arch'ıı hayali vardı.

"Sence oralarda bir yerlerde midir?" Yumuşak örtüleriyle huzurlu görünen karanlık ağaçları işaret ettim.

"Burada yatan eğer sen olsaydın *a nighean*," dedi Jamie, verandanın kenarındaki beyaz figürlere bakarak, "ölü ya da diri, ben de senin yanında yatardım. Gel, otur."

Yanma oturdum, çömlek örtülü dizlerimize yakınındaydı.

"Zavallılar," dedim bir süre sonra. "Iskoçya'dan çok uzaktalar."

"Evet," deyip elimi tuttu. Parmakları benimkilerden daha sıcaktı, bununla birlikte büyük ve güçlü olmaları bana huzur veriyordu.

"Aynı soydan olmasa da onların adetlerini bilen insanlar tarafından gömülecekler."

"Haklısın." Büyükanne MacLeod'un torunları geri dönecek miydi? En azından mezarı için bir işaret koyardık ve iyi bakıldığını bilirlerdi. Bayan Bug'ın Arch dışında onun için gelecek, onu arayacak başka bir yakını yoktu. Ama yine de onu tanıyan ve seven insanların arasındaydı. Peki ya Arch? İskoçya'da akrabası varsa bile hiç bahsetmemişti. Karısı onun her şeyiydi, o da karısının.

"Arch'm… kendisini öldüreceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye dikkatle sordum. "Yani öğrendiği zaman?"

Jamie kesin bir şekilde başını sağa sola salladı. "Hayır," dedi. "Öyle bir şey yapmaz."

Bir yandan bunu öğrendiğime sevinmiştim. Daha basit ve acımasız bir bakış açısıyla düşündüğümdeyse, hayatı boyunca

sığındığı liman olan kadını kaybederek ölümcül bir darbe almış Arclı gibi öfkeli bir adamın neler yapabileceğini merak ediyordum.

Böyle bir adam ne yapardı? Bir uçurumdan adayana kadar rüzgârı arkasına alıp koşar mıydı? Öfkesine dört elle sarılıp intikam mı alırdı? Jamie ve Ian'ın çektiği acıyı görmüştüm, peki ya Arch ne kadar acı çekiyordu? Bir erkek böylesi bir acıya dayanabilir miydi?

Jamie tahminleri hakkında hiçbir şey söylemedi ama her iki tabancasının ve kamasının kemerinde asılı olduğunu fark etmiştim. Tabancası doluydu; çam ve köknarların reçine esintisi altında kara barutun kokusunu alabiliyordum.

Elbette, dolanan kurt ve tilkileri defetmek için de *olabilirdi…*

Bir süre çömleğin içindeki kömürleri ve kefenlerin katlarında titreyen ışıkları izleyerek sessizce oturduk.

“Sence dua etmeli miyiz?” diye fısıldadım.

“Bu olay olup bittiğinden beri dua ediyorum Sassenach.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Yapılabilecek hiçbir şey yokken bir şeyler yapma ihtiyacıyla bir dua okudum. Büyükanne MacLeod’un en azından ölümü beklediğini ve memnuniyetle karşıladığını düşündüm. Diğer yandan, Bayan Bug birdenbire öldüğü için oldukça şaşırmış olmalıydı. Verandanın biraz ilerisinde, ellerini beline koyup, ruhu böylesine kaba bir şekilde bedeninden ayrıldığı için dudaklarını büzerek kendi cesedine baktığını hayal edebiliyordum.

“Bu oldukça beklenmedikti,” dedim özür diler bir şekilde hayaletine doğru.

“Evet, aynen öyleydi.”

Jamie pelerininin içine uzanıp küçük şişesini çıkardı. Tıpasını çıkarırken, öne doğru uzanıp dikkatle her iki kadının da alnına birkaç damla viski döktü, sonra Büyükanne MacLeod ve Bayan Bug’ın şerefine sessizce küçük şişeyi havaya kaldırdı.

“Archibald’ın karısı Murdina, sen harika bir aşçıydın,” dedi.

“I layntım boyunca yaptığın çörekleri hatırlayacağım ve sabahları yulaf lapası yerken seni düşüneceğim.”

“Anıiıı,” dedim kahkaha ve gözyaşları arasında sesim titrerken. Şişeyi alıp küçük bir yudum içtim, viski boğazımı yakınca öksürdüm.

Ufak ufak doğranmış acı turşu sebzelerle yaptığı yemeğin tarifini biliyordum. Bunu kaybetmemeliydim, bir kenara yazmayı aklıma not ettim.

Yazı yazma düşüncesi henüz yazmayı bitirmediğim, katlayıp çantama koyduğum mektubu aklıma getirdi. Hafifçe doğrul-duğuıiıu fark eden Jamie, ne olduğunu sorar gibi başını bana doğru çevirdi.

“Mektubu düşünüyordum sadece,” dedim boğazımı temizleyerek. “Roger ve Brianna evin yandığını öğrenecekler ama er ya da geç mektubu alırlarsa yaşadığımızı duymaktan mutlu olacaklardır.”

Tarihi belgelerin ne kadar süre sağlam kalacağının belirsiz olduğunun bilen Jamie, şüpheyle bana baktı.

“Ama mektubu onlara bunu anlatarak bitirmek istemiyorum.” diye yerde yatan bedenleri işaret ettim. “Bayan Bug’ı severlerdi ve Bree, lan için çok

üzülecektir.”

“Evet, haklısın,” dedi Jamie düşünceli bir şekilde. “Hem Roger Mac muhtemelen her şeyi düşünmüş ve Arch olayını çözmüştür bile. Yine de onlara ne olduğunu anlatan başka bir mektup alana kadar çok endişelenirler.”

“Peki, ya sonraki mektubu *almazlarsa.. ”* Ya da onu yazacak kadar uzun yaşamazsak ne olur, diye düşündüm.

“Evet, en iyisi onlara söylememeli. Henüz değil.”

Biraz daha yaklaşıp ona sokulduğumda kolunu bana doladı. Roger, Brec ve çocukların düşüncesiyle avunarak sıkıntılı ve üzgün bir halde sessizce oturduk.

Arkamda kalan barakadan gelen sesleri duyabiliyordum; herkes hareketsiz ve şaşkındı ama normal hayat hızla akıyoı-

du. Çocukları uzun bir süre sessiz tutmak mümkün olmadı, tiz sesleriyle sordukları soruları, geç yemek hazırlığının gürültüleri arasından duyabiliyordum. Biraz sonra uyanacak olanlar için pide ve etli börek hazırlanıyordu, Bayan Bug bilse mutlu olurdu. Karanlık geceye ve beyaz, taze kara karşıt parlak kıvılcımlar yıldız kayması gibi aniden bacadan uçuşup verandaya düştü.

Jamie etrafımdaki kollarını sıkılaştırıp görüntüden hoşlandığını belirten bir ses çıkardı.

Yumuşak Iskoç aksanıyla, *“Yeni diqen karın göğsünde* demiştin bu bir şiirden değil mi?” dedi.

“Evet. Ölünün başında beklerken okumak için pek uygun değil aslında. ‘Aziz Nicholas’ın Ziyareti’ adında komik bir Noel şiiri işte.”

Jamie burnundan bembeyaz ve derin bir nefes verdi.

“Uygun olmaması önemli değil. Yas tutanlara yeterince içki verirsen, ay ışığının altında dans ederek şarkı bile söylerler.”

Pek gülmedim ama gözümün önüne rahatlıkla getirebiliyordum. Aslında yeterince içki de *vardı,* kilerde yeni mayalanmış bir fıçı bira duruyordu ve Bobby de acil durumlar için ahırda sakladığı küçük viski fıçısını alıp getirmişti. Jamie’nin elini kaldırıp soğuk eklemlerini öptüm. Şok, akan hayatın farkına vardıkça hafiflemeye başlamıştı. Baraka siyah-beyaz gecede süzülen ufak ve hayat dolu bir ada gibiydi.

“Hiç kimse bir ada değildir, ne de bütünüyle kendisi dedi Jamie usulca.

“İşte *bu* uygun oldu,” dedim yavaşça. “Belki de fazla uygun.”

“Öyle mi? Neden?”

“Sorup durma çanların kimin için çaldığını, senin için çalıyor. Bu son satır hemen ardından gelmedikçe, *hiç kimse bir ada değildir* aklıma gelmiyor.”

“Hıuım. Hepsini biliyor musun peki?” Cevabımı beklemeden öne eğilip sessiz bir kıvılcım yaratarak bir çubukla kömürleri karıştırdı. “Şiir olduğunu sanmıyorum ya da en azından adamın maksadı şiir yazmak değildi.”

“Değil miydi?” dedim şaşkınlıkla. “Peki neydi?” “Meditasyon, vaaz ve dua arası bir şey. John Doıne ‘Beklenmedik Durumlar için Dualar’ın bir bölümünde yazmış. Bu yeterince uygun, öyle değil mi?” diye ekledi alayla.

“Bundan daha beklenmedik bir durum olamaz.”

Beni kendisine çekip başını başıma yasladı. “Aklıma geldiği kadarını okuyayım. Hepsini hatırlamıyorum ama beni etkileyen bölümleri hâlâ aklımda.” Konsantre olmaya çalışırken düzenli nefes alıp vermesini dinledim.

“Tüm insanlar aynı yazar tarafından yazılmıştır,” dedi Jamie yavaşça, *“ve tek cilttir. Biri öldiiği vakit, kitaptan bir bölüm yırtılıp atılmaz, daha güzel bir dile çevrilir ve tüm bölümler bu şekilde çevril-melidir.”*

Bir süre bunun hakkında düşündüm. “Haklısın, pek şiirsel değil, sanki biraz… umut verici değil mi?”

Jamie’nin güldüğünü hissettim.

“Hep öyle olduğunu düşünmüşümdür, evet.”

“Nereden buldun bunu?”

“Hehvater’da mahkûmken John Grey, Donne’un el yazısıyla yazdığı ufak bir kitap ödünç vermişti. Onun içindeydi.”

John Grey’in Jamie’nin hayatının hatırı sayılır bir bölümünü paylaştığı ve ben paylaşamadığım için nedense gücenerek, “Oldukça kültürlü bir beyefendiymiş,” dedim. Ama istemeyerek de olsa o süre boyunca bir arkadaşı olduğu için mutluydum.

Doğrulup şişeye uzandım, boğazımı temizlemek için bir yudum aldım. Pişen soğan ve etin kokusu kapıdan geliyordu, midem hoş olmayan bir şekilde guruldadı. Jamie fark etmemişti, bulutun arkasında kalan dağların büyük bölümünün olduğu batıya doğru düşünceli bir biçimde gözlerini kısmış bakıyordu.

“Genç MacLeodlar buraya geldiklerinde geçitlerde bele kadar gelen kar olduğunu söylemişti,” dedi. “Eğer yeni yağan kar burada yarım metreyse, yüksek geçitlerde üç kat daha fazladır. Bahar buzlan eritene kadar hiçbir yere gitmiyoruz Sassenach.

Doğru düzgün mezar taşlan oymak için yeterince vaktimiz var," diye ekledi sessiz misafirlerimize bakarak.

"Mâla İskoçya'ya gitmeye niyetlisin, değil mi?" Büyük ev yandıktan sonra öyle söylemişti ama o zamandan beri hiç bahsetmemişti. Gerçekten öyle mi demek istedi, yoksa o zamanlar olan bitenin baskısıyla mı söyledi, emin değildim.

"Evet, gitmek istiyorum. Sanırım burada kalamayız," dedi pişman bir şekilde. Bahar geldiğinde ülkenin iç kısımları yine kaynıyor olacak. Ateşe yeterince yaklaştık," dedi büyük evin yanmış kalıntılarını çenesiyle işaret ederek. "Bir sonraki sefer kavrulmaya niyetim yok."

"Eh… evet." Haklı olduğunu biliyordum. Yeni bir ev inşa edebilirdik ama içinde huzurla yaşamamız pek mümkün görünmüyordu. Ayrıca Jamie milis albayıydı. Dövülen, yakılan, bataklıklara sürüklenen ya da politik fikirlerini düşüncesizce açıkladığı için anında öldürülen birçok insan duymuştum.

Hava gitmemize mani oluyordu, aynı zamanda silahlı birliklerin ilerlemesini ve haydutların dolaşmasını da engelliyordu.

Jamie fark ederek, "İçeri mi girmek istiyorsun *a rıighean*?" diye sordu. 'Yalnız başıma bekleyebilirim biraz."

"Tabii. Elimizde pide ve balla geldiğimizde başında bir baltayla yaşlı kadınların yanında uzanmış bir halde buluruz seni. Benim için sorun değil." Bir yudum viski daha alıp küçük şişeyi ona uzattım.

"İlle de İskoçya'ya gitmek zorunda değiliz," dedim şişeyi kafasına dikmesini izlerken. "New Bern'e gidebiliriz. Fergus'un matbaa işine ortak olabilirsin." İskoçya'ya da bunun için gideceğini söylemişti: İskoçya'ya gidip Edinburgh'ta bıraktığı matbaa makinesini alıp getirecek ve sonra daktilo harfleri şeklindeki kurşunlarla silahlanarak savaşa katılmak için geri dönecekti. Hangisinin daha tehlikeli olduğundan emin değildim.

"Buradaki varlığının, Arch'ın beynimi dağıtmasına -eğer aklındaki buysa- engel olmadığını biliyorsun, değil mi?" jamie

kısma güldü, kıstığı gözleri iiçgen haline gelmişti. "Bu arada Feıgıis un kendisini tehlikeye atma hakkı var ve o bıınıı istiyor. Ama oıiıı ve ailesini kendi çıkmazıma stirükleyemem."

"Bu bana ne tür bir matbaa işine girmek istediğini yeterince açıklıyor. Ayrıca, varlığım Arch'ın seni bulmasına engel olmayabilir ama en azından arkandan yaklaştığını görürsem 'Dikkat et!' diye bağırabilirim."

"Arkamı kollamana bayılıyorum Sassenach," dedi Jamie kendinden emin bir şekilde. "Ne yapmak istediğimi çoktandır biliyorsun sanırım?"

“Evet,” dedim içimi çekerek. “Arada sırada senin hakkında yanıldığımı umuyorum ama hiçbir zaman yanılmadım.”

Bu onu güldürdü.

“Hayır, yanılmıyorsun,” dedi Jamie aynı fikirde olduğunu belirterek. “Ama hâlâ buradasın, değil mi?” diyerek küçük şişeyi şerefime kaldırıp biraz daha içti. “Göçüp gittiğimde beni özleyecek birinin olduğunu bilmek güzel.”

“Gidersem yerine *gittiğimde* kelimesini kullanman dikkatimden kaçmadı,” dedim soğuk bir şekilde.

“Her zaman *gittiğimde* demişimdir Sassenach,” dedi yavaşça. *“Ve tüm bölümler bu şekilde çemlmelidir* Değil mi?”

Aldığı derin nefesin ağzından beyaz bir duman halinde çıkışını izledim.

“Umarım bunu kendim yapmak zorunda kalmam,” dedim, “ama hazır konusu açılmışken, buraya mı gömülmek isterdin yoksa İskoçya’ya geri götürülmek mi?” St. Kilda’daki üzerinde ikimizin de adı olan granit evlilik taşını düşünüyordum. Lanet olası şeyi ilk gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum ve bu yüzden Frank’i affettiğimden emin değilim, yine de amacına ulaşmıştı.

Jamie kahkahaya pek benzemeyen ufak bir ses çıkardı.

“Eğer olur da gömülürsem kendimi şanslı hissederim Sassenach. Boğulmak, yanmak ya da bir savaş alanında çürümeye

terk edilmek benim için daha olası. Canını sıkma. Eğer cesedimden kurtulmak istiyorsan kargalar için dışarı bırak.”

“I fatırlamaya çalışırım,” dedim.

“İskoçya’ya dönmek istemiyor musun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

İçimi çektim. Ona ait olan mezar taşının altında yatmayacağını bilmeme rağmen, orada bir yerlerde ölecek olması düşüncesinden kendimi alamıyordum.

“Hayır. Umurumda olan dağlardan ayrılacak olmak. Umurumda olan gemideyken renginin yeşile dönüşünü ve iç organlarını çıkarana kadar kusmanı izlemek, tabii bir de o gemiye *varana kadar* olacaklar. Yine de Edinburg ve matbaa makinesi bir yana, Lallybroch’a dönmek istiyorsun, değil mi?”

Gözlerini parlayan kömürlerden ayırmadan başını salladı. Çömlekteki ateşin ışığı kaşlarının kırmızı kavisinde hafif ama sıcaktı, burnunun uzun ve düz kemiğini aydınlatıyordu.

“Söz verdim, tamam mı?” dedi rahat bir şekilde. “Ian’ı annesine geri götüreceğime söz verdim. Tüm bunlardan sonra gitmesi iyi olur.”

Sessizce başımı salladım. Okyanus bile Ian’ı düşüncelerinden uzaklaştırmaya yetmezdi ama zararı yoktu. Belki de ailesini ve İskoçya’yı görmek onu iyileştirebilirdi.

Jamie öksürüp ağzını sildi.

“Bir şey daha var,” dedi biraz çekinerek. “Başka bir söz diyebiliriz.”

“Neymiş o?”

Kafasını çevirip koyu ve ciddi gözleriyle bakışlarımı yakaladı.

“Kendi oğlumu namlunun diğer ucunda görmeyeceğime yemin ettim,” dedi.

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. Bir dakikalık sessizlikten sonra yerde yatan cansız kadınlara dalan gözlerimi kaldırdım.

“Öldükten sonra vücuduma ne yapılmasını istediğimi sormadın.” Havayı rahatlatmak için şakayla karışık bir şekilde söylemiştim ama parmaklarını o kadar ani bir biçimde ellerime kenetlenmişti ki soluğum kesildi.

“Hayır,” dedi Jamie yavaşça, “asla sormayacağım.” Bana değil önüne bakıyordu. “Senin öldüğünü düşünemem Claire. Her şeyi düşünebilirim ama o hariç. Yapamam.”

Ansızın ayağa kalktı. Tahtanın çıtırtısı, kalay tabağın düşmesi, içerden gelen sesler beni cevap vermekten kurtarmıştı. Sadece başımı salladım, kapı açılıp dışarıya ışık yayılırken beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Gün yerdeki çok az karla, temiz ve parlak bir şekilde doğmuştu. Öğlene doğru barakanın saçaklarından sarkan buzlar gevşemiş, gizlice *teşekkürler* diyen hançerler gibi gelişigüzel bir şekilde, aralıklarla yere düşüyorlardı. Jamie ve lan defin için ufak bir yer bulmaya, toprağın yeterince derin kazılıp kazılmayacağım anlamak üzere bahçe küreklerini alıp tepenin yukarısına gidecekti

“Aidan ya da diğer çocukları alıp git,” dedim kahvaltıda. “Ayakaltından çekilmeleri iyi olur.” Jamie bana sert bir bakış atıp başını salladı. Ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. Eğer Arch Bug karısının öldüğünü *hâlâ* bilmiyorsa, bir mezar kazıldığını görmesi bazı sonuçlar çıkarmasına neden olurdu.

“En iyisi gelip benimle konuşması,” dedi Jamie sessizce, gitmek için hazırlanan çocukların sesiyle bastırılarak. Anneleri tepeye götürecekleri öğle yemeklerini hazırlarken, ufak çocuklar da arka odada oynuyorlardı.

“Evet, çocuklar onu engelleyemez. Peki ya ortaya çıkıp seninle konuşmayı

istemezse…” lan bana o geceki karşılaşmadan önce bir tüfek sesi duyduğunu söylemişti; Arch Bug keskin nişancı değildi ve büyük olasılıkla küçük çocukların olduğu bir gruba ateş etmezdi.

Jamie sessizce kafasını salladı ve Aidan’ı iki büyük kuzenini alıp getirmesi için gönderdi.

Bobby, katır Clarence’ı alıp mezar kazan ekiple gitmişti. Jamie’nin bir gün yeni evimizin yükseleceğini söylediği dağın yüksek kenarında yeni kesilmiş çam odunları istiflenmişti; eğer mezarlar kazılabilirse, Bobby tahtalardan bir kısmını tabut yapabilmek için buraya taşıyacaktı.

Verandadan Clarence’ın yük taşıdığını görebiliyordum ama sanki dengesini zorlukla sağlayan bir balerin edasıyla aşağı iniyordu. Katırın diğer tarafında yürüyen ve arada sırada yükün düşmemesi için uzanan Bobby’ye bir bakış attım; o da beni gördü ve gülümseyip el salladı. Yanağına dağlanan M harfi bu mesafeden görülebiliyordu.

El sallayıp, kadınlara gerçekten de cenaze töreni düzenleyeceğimizi söylemek için eve doğru döndüm.

Ertesi sabah rüzgârın estiği patikada ufak mezara doğru yol aldık. İki yaşlı kadının tabutları, Clarence ve MacCullamlar’ın küçük kara katırı Puding tarafından çekilen kızağın üstündeydi.

En şık kıyafetlerimizi giymemiştik; Amy MacCullam Hig-gins dışında kimsenin *güzel* bir kıyafeti yoktu ve onun da saygı belirtisi olarak üzerinde düğünde taktığı kenarlan dantel olan başlığı vardı. Hepimiz temizdik, yetişkinler en azından ayık ve dikkatliydi. Çok dikkatli.

“Kim koruyucu olacak?” Aidan önümüzdeki kızağın üstünde gıcırdayan iki tabutu süzerek annesine sordu. “İlk ölen kimdi?”

“Nereden bilebilirim Aidan.” Amy biraz şaşırmış bir şekilde yanıtladı. Tabutlara kaşlarını çatıp bana bir bakış attı. “Kimin önce öldüğünü biliyor musunuz Bayan Fraser?”

Soru, bir taş gibi çarptı ve gözlerimi kırpıştırdım. Tabii ki biliyordum ama biraz çaba harcayarak yolun etrafını saran ağaçlara bakmaktan kaçındım. Arch Bug’ın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu fakat yakınlardaydı, bundan hiç şüphem yoktu. Eğer bu konuşmayı duyacak kadar yakınlardaysa…

İskoçların batıl inancına göre bir mezarlığa son gömülen kişi oranın koruyucusu olurdu ve mezarlıkta yatan ruhları tüm kötülüklerden korurdu, ta ki başka biri ölüp onun yerini alana kadar. Böylece önceki koruyucu serbest kalır ve cennete gidebilirdi. Arch’ın karısının ruhunun Presbiteryenler’in ve

Malva Christie gibi günahkârların mezarlarını korumak için dünyada mahsur kalmasından pek mutlu olmayacağını düşündüm.

Muhtemelen şimdiki koruyucu olan Malva'yı düşününce bir ürperti hissettim. Onun ölümünden sonra Tepe'de başka insanlar ölmüş olmasına rağmen, mezarlığa doğru düzgün gömülen en son kişi oydu. Erkek kardeşi Allan, ormana doğru bir yere gizlice gömülmüştü, mezarı işaretlenmemişti ve bunun sayılıp sayılmadığını bilmiyordum. Ve babası ise…

Yumruğumu sıkıp boğazımı temizlemeye çalışıp öksürerek, "Bayan MacLeod, Bayan Bug barakaya getirildiğinde öldü," dedim. Bu tamamen doğruydu ve böylece barakayı *terk ettiğimde* çoktan ölmüş olduğunun üstü güzelce örtülmüştü.

Konuşurken Amy'ye bakıyordum. Sonra başımı tekrar yola çevirdim ve işte eskimiş siyah pelerini içinde Arch Bug karşım-daydı, beyaz kafası öne eğilmişti, toprağa bağlı bir kuzgun kadar yavaş ilerleyerek kızağı takip ediyordu. Yas tutanları hafif bir ürperti kapladı.

Başını çevirdiğinde beni gördü.

"Siz söyler misiniz Bayan Fraser?" diye kibar bir şekilde sordu. "Onu doğru adetlerle uğurlamak istiyorum."

"Evet, elbette." Bocalamıştım, uygun bir şeyler aradım. İskoç geleneklerine göre yapılan bir cenaze töreninde ağıt yakmak bir yana, bir ağıt bestelemeye dahi istekli değildim.

Aceleyle Roger'ın bana öğrettiği Galce bir ilahide karar kıldım, "*Is e Dia fein a's buachaill dhoumh*." Her mısrası önce bir kilise korosu şefi tarafından okunan ve sonra cemaat tarafından tekrar edilmesi gereken bir ilahiydi. Çok basitti, dağ yamacında sesim zayıf ve yetersiz çıksa da etrafımdakilerin yardımıyla, mezarlığa vardığımızda kayda değer bir coşkuya ve sese ulaşmıştık.

Çamlarla çevrili bir açıklığın kenarında durdu. Yarı erimiş karın arasından birkaç tahta haç ve taş yığını görülebiliyordu. Yeni kazılmış iki mezar çamurlu ve kaba bir şekilde tam ortadaydı. Mezarların görüntüsü ilahi okuyanları, sanki üstlerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi aniden susturdu.

Güneş ağaçların arasından solgun ve parlak bir şekilde ışık saçıyordu, ortama göre fazla neşeli olan sıvacı kuşu sürüsü açıklık kenarındaki dallarda ötüyordu. Jamie katırları çekiyordu ve arkaya bakmadığından Arch'ı görmediğini sanmıştım. Ama Ar-ch'a doğru döndü, "Karına son kez bakmak ister misin?" diye alçak sesle sordu.

Arch başını sallayıp kızağın yanına doğru hareket ettiğinde, Bayan

MacLeod’un tabutunun kapağının çivilendiğini ancak Bayan Bug’ın tabutunun kapağının gevşek bırakılmış olduğunu fark ettim. Bobby ve lan tabutun kapağını kaldırıp gözlerini yere çevirdiler.

Arch yas tuttuğunu belirtmek için saçlarını açık bırakmıştı, saçlarını daha önce hiç açık görmemiştim. Seyrek ve bembeyazdı, yere eğilip Murdina’nın yüzünden hafifçe kefeni kaldırdığında bir tutam saç yüzünün etrafında duman gibi geziniyordu.

Güçlükle yutkunup ellerimi birbirine kenetledim. Hiç hoş bir iş olmasa da oku çıkarıp saçlarını taramadan önce boynunu temiz bir bezle dikkatle sarmıştım. İyi görünüyordu ama bir yabancıdan farksızdı. Daha önce onu başlığı olmadan hiç görmemiştim ve boğazının etrafındaki sargı ona resmi bir Presbiteryen papazı görüntüsü veriyordu. Arch’ın biraz geriye çekildiğini ve boğazının kımıldadığını gördüm. Yüzünü hemen kontrol altına almıştı ama burnundan çenesine doğru akan mukusu ve orada olmayan bir şeyi tutar gibi tekrar tekrar elini açıp kapayışmı görebilmiştim.

Uzun bir süre tabutun içine baktı ve sonra eteğinin önünde asılı kürk torbasına uzanıp bir şey çıkardı. Bu sırada kemerinin boş olduğunu gördüm, silahsız gelmişti.

Elindeki şey ufak ve ışıl ışıldı. Eğilip kefene iliştirmeye çalıştı ama eksik parmakları yüzünden yapamadı. Beceriksizce Galce bir şeyler mırıldandı ve sonra neredeyse paniklemiş bir halde bana baktı. Ona doğru gidip elinden aldım.

Uçan bir kırlangıç şeklinde yapılmış güzel bir broştu. Altındı ve yeni gibi görünüyordu. Elinden alıp kefene doğru döndüm ve Bayan Bug’ıı kefenine taktım. Broşu daha önce ne Bayan Bug’ın üzerinde ne de eşyalarının arasında görmüştüm ve sonra Arch’ın Jocasta Cameron’dan aldığı altından yaptırmış olabileceği aklıma geldi. Belki de Fransız külçelerini tek tek almaya başladığında, belki de daha sonra. Karısına, yoksulluk ve bağlılıklarının bittiğini veren bir söz gibiydi bu. Gerçekten de bitmişti. Arch’a baktım ve başını salladığında kefeni yavaşça karısının soğuk yüzüne örttüm.

Düşüncesizce aniden koluna dokunmak için elimi uzattım ama o geri çekilip bir kenarda duygusuzca Bobby’nin tabutun kapağını çakışını izleyerek durdu. Bir an bakışları yavaşça Jamie’nin üzerine ve Ian’a doğru kaydı.

Jamie’ye bakıp yüzündeki sıkıntılı ifadeyi açıkça gördüm; büyük bir suçluluk duyuyordu. Arch da kendisini suçlu hissediyordu. Bayan Bug’ın olanlarla bir ilgisi olup olmayacağı hiçbirinin aklına gelmiyor muydu? O Jamie’ye ateş etmemiş miydi?

Karın altından sadece ucu görünen Malva’nın ve oğlunun mezarlarını

işaretleyen ufak kaya parçasını gördüm, yeni doğan bir bebeğin başını kaplayan madde gibi yuvarlak, ıslak ve karaydı.

Huzur içinde yat, diye geçirdim içimden ve son iki gündür hissettiğim gerginliğin biraz rahatladığını fark ettim. *Artık gidebilirsin.*

Amy ve Aidan'a her ne söylediysem bunun hangi kadının *daha önce* öldüğü gerçeğini değiştirmediğini anlıyordum. Yine de Bayan Bug'ın kişiliğini düşündüğümde, kötü ruhları korkutarak burada bulunan ruhlardan sorumlu olmaktan memnun olacağını düşündüm.

Incil'den kısa bir bölüm okudum, neden ağladıklarını bilmeyen kadın ve çocuklar dua okurken, tabutlar kızaktan alındı. Sakin ve içten şefkatiyle cenaze törenlerini idare eden Roger'ı çok özlemiştim. Belki de Murdina Bug'ın methiyesinde ne söyleneceğini o bilirdi. Çünkü İsa'nın Öğrettiği Dua'yı karman çorman okumayı bitirdiğimde kimse konuşmuyordu, sadece insanlar ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verirken uzun ve garip bir sessizlik vardı. Yarım metre karın içinde duruyorduk ve kadınların iç etekleri dizlerine kadar ıslanmıştı.

Sanki paltosu çok darmış gibi Jamie'nin omuzlarını hareket ettirdiğini ve küreğin durduğu kızağa doğru bir bakış attığını gördüm. lan ve Bobby'ye işaret vermese de lan derin bir nefes alıp ileri bir adım öne çıktı.

Bayan Bug'ın bekleyen tabutunun yanına geldi ve konuşmak istercesine durdu. Arch mezarın içine doğru bakarak onu uzun bir süre onu görmezden geldi ama en sonunda yüzünü duygusuzca kaldırdı.

"Benim yüzümden…" lan yutkundu. "Benim yüzümden bu çok değerli kadın öldü. Onu bilerek ya da isteyerek öldürmedim ve bu beni çok üzüyor. Ama o benim yüzümden öldü." Rollo sahibinin üzüntüsünü hissederek Ian'm yanında sessizce inledi ama lan elini başına koyarak onu susturdu. lan, Arch Bug'ın önünde kemerinden bıçağını çıkarıp tabutun üzerine yerleştirdi, sonra doğrulup onun gözlerinin içine baktı.

"Bir keresinde dayıma, bu kadın için hayatınızı verebileceğinizi söylemiştiniz. Ben de söz veriyor, size aynı şeyi sunuyorum." Bir an dudaklarını sıktı ve boynu kımıldadı, bakışları koyu ve ağırbaşlıydı. "Siz belki öyle demek istememiş olabilirsiniz efendim ama ben diyorum."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve nefes almak için kendimi zorladım. Jamie'nin planı bu muydu, diye merak ettim. lan söylediklerinde ciddiydi. Yine de karısının ölümü ne kadar zorlayıcı olursa olsun, Arch'ın hemen oracıkta Ian'ın teklifini kabul

edip bir düzine insanın önünde boğazını kesine ihtimali düşüktü. Ayrıca bu teklifi herkesin gözü önünde geri çevirirse, Ian'm usule uygvın ve daha az

kanlı bir ceza alması imkânı doğuyordu. Bu sayede lan, suçluluk duygusundan biraz olsun anılabilirdi. Lanet olası İskoçyalı, diye düşündüm, Jamie'ye doğru bakarak.

Vücudunun tepki verdiğini hissedebiliyordum ama yine de bunu gizlemeyi başarıyordu. Ian'ın yaptığını telafi etme girişimine karışmazdı ama olur da yaşlı Arch kan akıtmayı tercih ederse, incinmesine de izin vermezdi.

Arch bir süre Ian'a baktı; gözleri gri ve çelik kadar soğuktu. ᵘÇok kolay evlat," dedi en sonunda zorlukla konuşarak. Arch, Ian'ın yanında kulaklarını dikmiş kurt gözleri tetikte olan Rollo'ya baktı.

"Öldürmem için köpeğini bana verir misin?

Ian'ın maskesi bir anda düştü, şaşkınlık ve korku onu birdenbire çok genç göstermişti. Nefes alırken dengesini korumaya çalışıyordu ve cevap verirken sesi çatladı. "Hayır," dedi. "O hiçbir şey yapmadı. Bu benim suçum, onun değil."

Gözlerine ulaşmasa da Arch hafifçe gülümsedi.

"Pireli bir hayvan işte. Bir eş değil sonuçta."

"Eş" kelimesi fısıltı gibi çıkmıştı. Boğazını temizleyip dikkatle önce Ian'la Jaınie'ye ve sonra da bana doğru baktı.

"Bir eş değil," dedi Arch yavaşça. Kanımın donduğunu hissetmiştim ama bu kelime kalbimi de dondurdu. ᴶ

Acele etmeden, Arch gözlerini sırayla Jamie ve Ian'a çevirdi, bir saniye bir ömür gibi gelmişti.

"Senden alacağım değerli bir şeyin olduğunda evlat, beni tekrar göreceksin," dedi yavaşça ve sonra topuğunun üzerinde dönüp ağaçlara doğru yürüdü.

Zaman Yolculukları İçin Ahlak

Çalışma odasında elektrikli bir masa lambası vardı ama Roger geceleri mum ışığında çalışmayı tercih ediyordu. Kutudan bir kibrit çıkarıp hafifçe çaktı. Claire'in, mektubunda büyük evin yanışını anlattığı hikâyeyi düşünmeden bir daha kibrit çakacağını hiç sanmıyordu. Orada olmayı nasıl da isterdi.

Kibritin ateşi fitile yaklaştığında küçüldü, mumun yarı saydam parafini sönük ve esrarengiz mavi bir ışık saçtı ve sonra normal parlaklığına geri döndü. Roger kanepenin üstüne doldurduğu oyuncaklarına şarkı söyleyen Mandy'ye baktı; yeni banyo yapmıştı ve Jem banyodayken beladan uzak durması gerekiyordu. Bir gözü onun üstünde, sandalyesine oturup defterini açtı.

Yarı şakacı bir şekilde başladı, felç eden korkuyla mücadele edebilmesinin tek

yolunun bu olduğunu düşünüyordu.

“Çocuklara tek başlarına karşıdan karşıya geçmemelerini öğretebilirsin,” demişti Bree. “Büyük taşlardan uzak durmalarını da söyleyebilirsin elbette.”

Roger bir bakıma ona katılıyordu. Ufak çocukların beyinlerini, prizin içine çatal sokmamaları için yıkayabilirdiniz elbette ama kendilerini keşfetmeye özlem duyarak ve bilinmeyen onca şeyle birlikte büyüdüklerinde ne yapardınız? Kendi gençlik yıllarını çok net hatırlıyordu. Bir çocuğa prize çatal sokmamasını söylediğinizde, arkanızı döndüğünüzde yapacağı ilk iş gümüş

çatal bıçakların olduğu çekmeccyi karıştırmak olurdu. Kızlar belki biraz daha farklı olabilirdi ama Roger bundan da şüpheliydi.

Maıidy o kadar küçüktü ki hatırlamasına imkân yoktu an-cakjcm hatırlıyordu. Roger, kâbus görüp uyandığında kocaman gözlerini boşluğa diken ve rüyasını bir türlü tarif edemeyen çocuğun hatırladığını biliyordu. Tanrı’ya şükür bu sık sık olmuyordu.

Hâlâ her anımsadığında soğuk terler döküyordu. Jemmy’yi göğsünde sıkıca tutup adım attığı o son kısmı… Tanrım, tarif edecek bir kelime yoktu, çünkü insanlık bunu bütünüyle tecrübe etmemişti - neyse ki etmemişlerdi. Bu durum herhangi bir şeyle bile kıyaslanabilir değildi.

Orada hiçbir duyunuz işe yaramazdı, aynı zamanda her şeye karşı o kadar çok duyarlı olurdunuz ki bu durum daha fazla sürse ölebilirdiniz. Sesin vücudunuza çarpıp her hücrenizi birbirinden ayırıp sizi yok edeceğini sandığınız o uğultulu boşluk. Sanki güneşe bakıyormuşçasma gelen bir körlük. Hayaletler? Görünmeyen diğer varlıklar güve gibi kanatlarını çarpar ya da birbirine giren kemiklerin çıkardığı gürültü eşliğinde yanınızdan geçip gider. Ve bitmek bilmeyen o çığlık atma isteği…

Oranın herhangi bir kokusu var mıydı? Roger durup kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. Evet, tabii ki vardı. Şaşırtıcı bir şekilde tarif edilebilir bir kokuydu: Yıldırımın yaktığı hava gibi, ozon gibi kokuyordu.

Çok yoğun bir şekilde ozon kokuyordu, diye yazdı. Normal dünyaya bir nebze olsun benzetebileceği bir şey bulduğu için rahatlamıştı.

Bu rahatlama o anı tekrar hatırlamaya çalıştığında kayboldu. Hayatta kalmanın saf içgüdüsü dışında, hiçbir şeyin kendi iradesini bir arada tutmaya yetmeyeceğini sanmıştı. Ne beklemesi gerektiğini biliyor olmasının ona hiç yardımı dokunma-mıştı; bu, daha önceki deneyimlerinden farklı ve çok daha kötüydü.

Onlara bakmaması gerektiğini bilmiyordu. Hayaletlere, eğer oldukları şey buysa tabii. “Bakmak” doğru kelime değildi… belki de dikkat etmek

demeliydi. Uygun bir kelime asla olmamıştı, sinirli bir şekilde nefes verdi.

Bir süre kalemi kâğıdın üstünde tıklattı, düşünüp kafasını salladı. İlk denemesini, birkaç dakika ya da daha az bir süre içinde yaşadığı şeyi anımsadı. Bir süreliğine babasıyla buluşma hayalini ve yaşadığı yıkımı düşünüp tekrar kâğıda yöneldi.

Sanırım kendi hayat çizginizi geçemezsiniz, diye yazdı yavaşça. Her iki bilim kadını, Bree ve Claire, onu iki nesnenin aynı anda aynı yerde bulunamayacağı konusunda ikna etmişti. Bahsi geçen nesneler ister atomun içindeki parçacıklar olsun ister filler. Roger bunun, bir kişinin aynı zaman diliminde neden iki kez var olmadığını açıkladığına karar vermişti.

İlk denemesinde onu neredeyse öldürecek şeyin bu kural olduğunu tahmin ediyordu. Roger taşların arasına girdiğinde babasını, onu hep bildiği haliyle düşünüyordu. Ve bu tabii ki yaşadığı zaman dilimindeydi.

Kalemi tekrar sayfanın üstünde tıkırdattı, düşünüyordu ama yine de bir türlü o anı yazamıyordu. Belki daha sonra yazardı. Önündeki basit taslağa geri döndü.

Zaman Yolcuları İçin Pratik Rehber

i-Fiziksel Fenomenler

A) Bilinen Mekânlar

B) Genetik Miras

C) Ölümsüzlük

D) Kıymetli Taşların Etki ve Özellikleri

E) Kan?

Sonuncusunun üstünü çizdi ama tereddüt etti. Bildiği, inandığı ya da şüphelendiği her şeyi anlatmak zorunda mıydı? Claire akıtmanın doğru olmayan bir pagan batıl inancı olduğunu

ılüşiimiyordıı. 1 laklı olabilirdi; ııc dc olsa bu konuda u/man olan oydu. (îcillis Duncan'ın taşların arasından geçtiği o gecenin anısı aklına geldi.

Uzıın sarı saçları ateşin yükselen rüzgârında uçuşurken, bukleleri taşların birinin üstünde ansızın birer gölge olarak kalmıştı. Benzin ve kavrulan etin öğiirten kokusu birbirine girmişti, artık çemberin merkezinde yatan yanık kütük aslında kütük değildi. Ve Geillis Duncan çok uzaklara gitmişti.

"Eski masallarda hep iki yüzyıldır," demişti Claire. Periler tarafından çalınan insanların hikâyeleri, perilerin tepesinden "alınmış taşların" masalları. *İki yüzyıl kadar önce,* diye başlardı bu tür hikâyeler genelde. Ve ayrıldıkları

zamandan bu yana iki yüzyıl geçmişti. İki yüzyıl.

Claire, Bree ve Roger her seyahat ettiklerinde, zaman hiç değişmiyordu: İki yüz iki yıl. Eski masalların iki yüzyılına yeterince yakındı.

Büyük bir isteksizlikle tekrar yavaşça *Kan* yazdı ve parantez açıp içine *Ateş?* diye ekledi Roger.

Emin olmak için, üzerinde kiraz ağacından oyulmuş yılan şeklinde bir ağırlık olan kitaplık rafındaki mektubun olduğu yere doğru baktı. *Hayattayız.…*

Birden gidip tahta kutuyu alıp getirmek ve içindeki diğer mektupları çıkarıp açıp okumak istedi. Meraktan elbette ama onlara dokunmak istemesinin başka nedenleri de vardı; Claire ve Jamie'nin hayatta olduğunu kanıtlayan kâğıdı yüzüne, göğsüne bastırmak ve aralarındaki mesafe ve zamanı silmek istiyordu.

Roger bu dürtüsüne engel oldu. Karar verilmişti, daha doğrusu Bree vermişti ve onlar Bree'nin ebeveynleriydi.

"Hepsini birden okumak istemiyorum," demişti kutunun içindekileri uzun narin parmaklarıyla çevirerek. "Sanki… onların hepsini okuduğumda… *gerçekten* gitmiş olacaklar."

Roger onu anlayabiliyordu. O mektuplardan biri bile okunmadığı sürece, onlar *hayattaydı.* Tarihe duyduğu meraka rağmen onun duyarlılığım paylaşıyordu. Ayrıca…

Brianna'mn anne babası o mektupları gelecek nesillerinin boş gözlerle okuması için yazmamıştı. Açık ve kesin bir biçimde, lirce ve *onunla* iletişim kurmak için yazmışlardı. Bu da rahatsız edici detaylar içerebilecekleri anlamına geliyordu; Bree'nın ailesi bu tür şeyler konusunda yetenekliydi.

Roger kendisine engel olamayıp kalktı, mektubu alıp açtı ve hayal görmediğinden emin olmak için notu bir kez daha okudu.

Hayal görmemişti. "Kan" kelimesi yavaşça kulaklarında çınlarken oturdu. İtalyan bir beyefendi. Bu Charles Stuart'tı; başka biri olamazdı. Mandy oturduğu yerden "Jingle Bells"i söylüyordu. Roger bir süre boşluğa baktıktan sonra silkelenip birkaç sayfayı çevirdi ve inatla tekrar başladı.

2-Ahlak

A) Cinayet ve Haksız Ölümler

Birini herhangi bir sebeple nefsi müdafaa, başka birisini korumak adına ya da savaş zamanı öldürmenin hiçbir şekilde affedilemez olduğunu varsayıyoruz.

Bir süre yazdıklarına bakıp, "Kendini beğenmiş şey," diye söylendi ve sayfayı

defterden yırtıp buruşturdu.

Mandy'nin cıvıl cıvıl "Jingle Bells" yorumunu göz ardı ederek, not defterini alıp koridorun sonundaki Bree'nin çalışma odasına doğru ağır ağır yürüdü.

"Ben kim oluyorum da ahlak hakkında ahkâm kesiyorum?" diye sordu Roger. Bree hidroelektrik türbininin parçalarını gösteren kâğıttan kafasını kaldırıp boş bir ifadeyle baktı. Roger bu duruma alışkın olduğundan, karısının kendisine odaklanması için sabırsızlanarak bekledi.

"Kim ne hakkında ahkam kesiyor…?" dedi Bree kaşlarını çatarak. "Kime ahkâm kesiyorsun?"

"Eee…" Roger birden utandı. "Çocuklar işte."

"Çocuklarına ahlak konusunda ahkâm kesmelisiıı/' dedi makul bir biçimde. "Sen onların babasısıı, bu senin işin."

"Öyle mi?" dedi Roger ne yapacağını bilmez bir şekilde. "Ama ben onlara yapmamaları gerektiğini söylediğim birçok şeyi *yaptım" Kan.* Belki de bir başkasını korumak adınaydı, belki de değil.

Bree kızıl kaşlarını ona çattı.

"İyi niyetli ikiyüzlülük diye bir şey duymadın mı? Papaz okuluna gidenlere bu tür şeylerin öğretildiğini sanırdım. Ahlak hakkında ahkâm kesmekten bahsetmişken, bir papazın yapması gereken işlerden biri de bu, değil mi?"

Bree mavi gözlerini ona dikip bekledi. Roger derin bir nefes aldı. Alaycı bir biçimde karısına güvenmesi gerektiğini düşündü. Papazlığa atanma töreninden döndüklerinden beri çağrılışı ve ne yapması gerektiği hakkında Bree tek kelime etmemişti. Amerika'da yaşadıkları bir sene boyunca, Mandy'nin ameliyatı sırasında, İskoçya'ya taşınıp Lallybroch'u satın aldıktan sonra aylarca süren restorasyon çalışmalarında, Roger açmadıkça bu konuda tek kelime bile etmemişlerdi.

"Evet öyle," dedi Roger tarafsızca ve bakışlarını ona doğrulttu.

"Pekâlâ." Bree ona yavaşça gülümsemişti. "Sorun nedir öyleyse?"

"Bree," dedi kalbinin yaralı boğazına sıkıştığını hissedebiliyordu, "eğer bilsem söylerdim."

Bunun üzerine Bree ayağa kalkıp elini onun elinin üzerine koydu. İkisi de herhangi bir şey söyleyemeden önce, koridorun sonundaki Roger'm çalışma odasının kapısından, "Baba?" diyen Jemmy'nin sesi duyuldu.

"Buradayım dostum," dedi babası ama Brianna çoktan kapıya doğru yönelmişti. Arkasından giden Roger, Jemmy'yi mavi Süpermen pijamalarının içinde, ıslak saçları dik dik olmuş, masasının yanında durmuş ilgiyle mektubu

incelerken buldu.

“Bu ne?” diye sordu.

Mandy de aynı şekilde, “Bu ne?” diye tekrarladı, sandalyenin üstüne çıkıp ne olduğunu görmek için acele ederken.

“Büyükbabandan gelen bir mektup,” diye yanıtladı Brianna vakit kaybetmeden. Gelişigüzel bir biçimde dipnotun büyük bir bölümünü kapatmak için elini mektubun üstüne koydu ve diğer eliyle son paragrafı işaret etti. “Sana öpücük göndermiş. Bak işte burada.”

Büyük bir gülümseme Jem’in yüzünü aydınlattı.

“Unutmayacağını söylemişti,” dedi mutlu bir şekilde.

One doğru eğildiğinde siyah lüleleri yüzüne düşen Mandy, “Öpücük büyükbaba!” diye çığlık atıp mektubu öptü.

Korkmak ve kahkaha atmak arasında kalan Bree, mektubu alıp üzerindeki ıslaklığı sildi ancak kâğıt çok eski olduğu için sertti. “Zararı yok,” deyip dikkatle mektubu Roger’a verdi. “Hadi bakalım, bu gece hangi masalı okuyoruz?”

“Havyan Yuası Masalları!”

“Hayvan,” diye düzeltti Jem, konuşmak için belirgin bir biçimde kız kardeşinin yüzüne doğru eğilerek. “Hay-van Yu-va-sı Masalları.”

“Tamam,” dedi Mandy sevimli bir şekilde. “Önce ben!” deyip kıkırdayarak deli gibi kapıdan dışarı fırladı ve ağabeyi de onu takip etti. Brianna, Roger’ı kulağından çekip dudaklarına bir öpücük kondurmak için üç saniye bekledi ve sonra onu bırakıp çocuklarının peşinden gitti.

Roger daha mutlu hissederek sandalyesine oturdu, yukarıdan gelen diş fırçalama ve yüz yıkama seslerini dinledi. İçini çekip not defterini çekmeceye geri koydu. Yeterince zamanı olduğunu düşündü. Belki de yılları.

Özenle mektubu katladı, parmak ucunda durup kitaplığın en yüksek rafına yerleştirirken ufak yılanı koruması için mektubun üstüne koydu. Mumu söndürüp ailesine yanma gitti.

Dipnot: anladığım kadarıyla son söz bana ait. içinde (son saydığımda) sekiz kadın olan bir evde yaşayan bir adattı için çok özel bir durum. Havalar ısınır ısınmaz Tepe’den ayrılıp matbaa makinemi almak için

İskoçya’yagitmek re onunla birlikte dönmek niyetindeyiz. Bu günlerde seyrihıit etmek gfirenli değil, tekrar ne zaman yazabileceğimi bilmiyorum - eğer yazabilirsem tabii. (Ne de bu mektubu alıp almayacağınızı biliyorum ama alacağınıza olan inancımı koruyacağım.)

İtalyan birbeytfendi adına bir zamanlar Cameronlar tarafından korunan eşyanın el değiştirdiğini söylemek istiyorum. Sanırını yanımızda taşımamız akıllıca olmazdı re bıı nedenle daha güvenli bir yere götürdük. Jem yerini biliyor. Hğer olur da o eşyaya ihtiyacınız olursa, ona İspanyol'un koruduğunu söyle, le bir papaz tarafından kutsandığından emin ol, üzerinde kan rar.

Bazen geleceği görmeyi diliyorum re sonra sık sık göremediğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Yüzleriniz her zaman gözümün önünde olacak. Çocukları benim için öp.

Seni çok seren baban,

JF

Çocuklar yıkanmış, dişleri fırçalanmış, öpülmüş ve yataklarına yatırılmıştı; anne ve bahalarıysa bir miktar viskiyle kütüphaneye ve tekrar mektuba dönmüşlerdi.

"İtalyan bir beyefendi mi?" Bree, Jamie Fraser'ı hatırlatan bir şekilde tek kaşını kaldırıp bakınca Roger'ın bakışları gayri ihtiyari say taya kaydı.

"Charles Stuart olmalı. Ondan başkasını kastetmiş olamaz."

Mektubu alıp dipnotu belki de onuncu kez okudu.

"Eğer Charles demek *istediyse,* o halde…"

"Altını buldular. Jem nerede olduğunu biliyor nnı?" Roger tavana, güzelce örtülmüş, üzerinde çizgi film kahramanlarının olduğu pijamalarının içinde uyuyan çocuklarının olduğu yere doğru gözlerini diktiği sırada sesindeki soru sorar tona engel olamadı.

Bree kaşlarını çattı.

"Bulmuş mudıır? Babamın söylediği tam olarak bu değil ve

eğer biliyorsa, bu sekiz yaşındaki bir çocuğun tutması için söylenemeyecek kadar büyük bir sır."

"Haklısın." Sekiz ya da değil, Roger oğlu Jem'in sır tutmak konusunda çok iyi olduğunu düşünüyordu. Ama Bree haklıydı, babası kimseye böylesiıe tehlikeli bir bilgiyle yük olmazdı, sevgili toruıunaysa asla. Elbette, geçerli bir nedeni olmadıkça… Dipnotu, bu bilginin sadece zorunlu durumlarda kullanılması için verildiğini açıklıyordu.

"Haklısın. Jem altın hakkında hiçbir şey bilmiyor. Peki bu İspanyol her kimse, sana ondan hiç bahsetmemiş miydi?"

Bree başını sağa sola salladı, açık pencereden esen ani rüzgâr perdeleri uçuşturup içeri yağmur girdiğinde hızla döndü. Kalkıp aceleyle camı

kapatmaya gitti, sonra Roger'a alt kattakilerle ilgilenmesini belirten bir işaret yapıp üst kattaki pencereyi kapatmak için koşturdu. Lallybroch büyük bir evdi ve pencerelerle donatılmıştı. Çocuklar sürekli saymaya çalışırlardı ama hiçbir zaman aynı rakama ulaşmayı başaramamışlardı.

Roger bir gün gidip hepsini sayarak meseleyi çözeceğini düşünüyordu fakat bunun için isteksizdi. Lallybroch hoştu, geniş ve ferahtı, duvarlarında nesillerin yankılandığı ev görkemli olmaktansa rahat olması için inşa edilmişti ama şüphesiz, sırları olan bir yerdi.

Modern dolaplar, ocak ve düzgün bir tesisatla donanmış ancak hâlâ kuş üzümü suyu, av ve kümes hayvanlarının kanıyla lekelenmiş eski granit tezgâhın olduğu mutfaktaki tüm pencereler kapalıydı. Ancak yine de mutfağı ve bulaşıkhaneyi kontrol etuıek için inmişti. Koridordaki ışık sönüktü ama duvarın yanında bulunan yerdeki ızgarayı görebiliyordu.

Kayınpederi, isyandan sonraki günlerde, ArdsmuirVie hapis edilmeden önce bir süreliğine orada saklanmıştı. Roger evi aldıklarında bir keresinde kısa bir süreliğine oraya inmişti ve rutubetli yerden dışarı çıktığında Jamie Fraser'ıı neden ıssız bir dağın tepesinde yaşamayı seçtiğini anlamıştı.

Yıllarca saklanmak, baskı altında olmak ve hapsedilmek… Jamie Fraser politik biri değildi fakat savaşın bedelinin ne olduğunu birçoklarından daha iyi biliyordu. Ama Roger, ara sıra kayınpederini pranga izlerinin çoktan solup gittiği bileklerini dalgın dalgın ovuştururken görmüştü. Anlaşılan prangaların anılarındaki ağırlığı gitmemişti. Roger, Jamie Fraser özgürce yaşamazsa öleceği konusunda hiç şüphesi yoktu. Bir an için, kemiklerini sızlatan bir özlemle, orada kayınpederinin yanında savaşıyor olmayı diledi.

Yağmur başlamıştı, ek binanın arduaz kaplı çatısında sesini duyabiliyordu ve aniden evin etrafı sis ve nemle sarıldı.

"Kendimiz… ve gelecek nesiller için," dedi yavaşça ama yüksek sesle.

Erkekler arasında sessizce yapılan ama tamamen bilinen bir anlaşmaydı. Aileyi ve çocukları koruyup kollamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bedelinin kan, ter ya da yaşamla ödenmesi gerekse bile ödenirdi.

"Oidche mhath" dedi başını papaz odasının olduğu yöne doğru sallarken. *İyi geceler o zaman.*

Bir süre daha dinleyerek eski mutfakta durdu. Mutfağın hep evin kalbi olduğunu düşünmüştü ve o an, şöminenin ateşinde hissettiği rahatlığı ocağın sıcaklığında da hissedebiliyordu.

Merdivenlerin başında Brianna ile karşılaştı; yatak kıyafetlerini giymişti. Evin içindeki hava her zaman soğuktu ve yağmurun yağmasıyla sıcaklık birkaç

derece daha düşmüştü. Bree yine de yünlülerini giymemişti. Üzerinde, kırmızı ufak kurdelesiyle aldatıcı biçimde masum görünen beyaz, pamuklu bir gecelik vardı. Dağın zirvesine tutunan bir bulut gibi, beyaz gecelik göğüslerini örtmüştü.

Bunu söylediğinde Bree güldü. Roger göğüslerini avuçlarına aldığında itiraz etmedi, ince kumaşın altındaki göğüs uçlarını kumsaldaki çakıl taşları gibi avucunda hissetti.

“Üst kata çıkalım mı?” diye fısıldadı Bree ve kocasına doğru eğilip dilinin ucunu onun alt dudağında gezdirdi.

“Hayır,” dedi Roger ve heyecanını bastırarak onu iyice öptü. “Mutfağa. Henüz orada yapmadık.”

Roger, gizemli lekeleri olan eski tezgâha onu yatırmıştı, hafif inleyişlerine hızla esen rüzgâr ve eski panjurların üstüne düşen yağmur eşlik ediyordu. Bree’nin titreyişini hissedip onu bıraktı, Roger yüzünü şampuan kokusunun yayıldığı saçlarına bastırdı - eski granit yanağının altında pürüzsüz ve soğuktu.

Roger çıplaktı, bir yerden gelen esinti sırtındaki ve bacaklarındaki tüyleri diken diken etti. Brianna titrediğini hissettiğinde yüzünü ona doğru döndü.

“Üşüdün mü?” diye fısıldadı Bree. Roger üşümemişti, yanan bir kömür gibiydi ve fırtına dinene kadar sıcak yatağa girip karısının yanında yatmaktan başka bir şey istemiyordu.

“Ben iyiyim.” Eğilip yere attığı giysileri topladı. “Hadi yatağa gidelim.”

Yağmur üst katta daha gürültülüydü.

“Hayvanlar ikişer ikişer gitmiş,” diye yavaşça mırıldandı Bree, merdivenleri tırmandıkları sırada, *‘filler ve kangurular… ”*

Roger gülümsedi. Evin, herkesin içinde rahat olduğu, kocaman dalgalar üzerinde yüzen bir gemi olduğunu *düşünebilirdiniz.* İkişer ikişer; iki ebeveyn, iki çocuk… belki bir gün daha fazla olurdu. Yeterince oda vardı, ne de olsa.

Lambayı söndürdüler, panjurlarda tıkırdayan yağmurla birlikte Roger gönülsüzce uykunun kenarında oyalandı. “Ona sormayacağız, değil mi?” Bree fısıldadı. “Jem’e?”

“Ne? Hayır, tabii ki sormayacağız. Buna gerek yok.”

Roger merak etmişti, kimdi bu İspanyol? Gömülü bir hazine fikri her zaman ilgi çekiciydi ama buna ihtiyaçları yoktu; şu an için yeterince paraları vardı.

Ayrıca Jamie’nin en son notundaki uyarıyı da unutmamıştı. *Papaz tarafından kutsandığından emin ol, üzerinde kan var.* Düşündüğü sırada kelimeler

aklında eriyiverdi, göz kapaklarının içinde gördüğü şey ise Fransız külçeleri değil, derinliklerine kadar işlemiş lekeleriyle mutfaktaki eski granit tezgâhtı.

İKİNCİ BÖLÜM KAN, TER VE SIKINTI İÇİNDE

Long Island

4 Temmuz 1776'da, Philadelphia'da Bağımsızlık Bildirgesi imzalandı.

24 Temmuz'da, Korgeneral Sör William Howe, New Dorp'taki *Gül ve Taç* hanında savaş karargâhını kuracağı Staten Adası'na ulaştı.

13 Ağustos'ta, George Washington, Amerikalılar'ın elinde olan şehrin istihkâmını güçlendirmek için New York'a gitti.

21 Ağustos'ta, William Ransom, Üsteğmen Lord Ellesmere, General Howe'un ekibinin en yeni ve en kıdemsiz üyesi olarak görev hakkında -biraz geç de olsa- rapor vermek için New Dorp'taki *Gül ve Taç* hanına ulaştı.

22 Ağustos'ta…

Clarewell Markisi Üsteğmen Edward Markham, alnında patlamak üzere olan sulu bir sivilcenin yakından görünüşünü sunarak William'ın yüzüne dikkatle baktı.

"İyi misin Ellesmere?"

William sıktığı dişlerinin arasından, "İyiyim," diyerek yanıtlamayı başardı.

"Evet ama… biraz solgun görünüyorsun." Clarewell endişeli görünerek elini cebine soktu. "Salatalık turşu ister misin?"

William küpeşteye hemen hemen zamanında gelmişti. Tanı arkasında Clarevvell'in salatalık turşusunu kimin yiyebileceği

ve bu hizmet karşılığında ne kadar ödemesi gerektiği hakkında şakalar yapılıyordu. Clarewell, yaşlı büyükannesinin ekşi bir salatalık turşusunun deniz tutmasını önlediğini konuşmaların arasına serpiştiriyordu ve anlaşılan işe de yarıyordu çünkü kaya gibi sağlamdı.

William sulanan gözlerini kırpıştırıp bakışlarını yaklaşan kıyıya odakladı. Deniz pek dalgalı değildi ama şüphesiz fırtına yaklaşıyordu. Gerçi önemi yoktu; dalgaların ufak bir hareketi, en kısa yolculuk bile midesinin altüst olmasına yeterdi. Hem de her zaman!

Günün sıcaklığına rağmen üşümüş ve nemli hissediyordu, ağzını silip omuzlarını dikleştirdi.

Her an demir atabilirlerdi ve kayıklara binmeden önce, emrinde olan askerleri bir düzene sokmalıydı. Küpeştenin üzerinden son kez bakmayı göze aldığında *River* ve *Phoenix*'in geminin biraz arkasında kaldığını gördü. *Phoenix* Amiral

Howe'un sancak gemisiydi ve General'in erkek kardeşi güvertedeydi. General Howe ve yaveri Yüzbaşı Pickering karaya çıkana kadar, giderek yükselen dalgaların üstünde inip çıkarak beklemeleri mi gerekiyordu? Williaın öyle olmayacağını umdu.

Bu sırada, adamların karaya çıkmalarına izin verildi. "MÜMKÜN OLAN EN HIZLI ŞEKİLDE BAYLAR!" Çavuş Cutter avazı çıktığı kadar bağırarak onları bilgilendirdi. "Aşağılık asi herifleri iş üstünde öyle bir yakalayacağız ki! Boş boş dolaştığını gördüğüm adamların vay haline! Sen oradaki…!" İhmalkâr bir teğmeni azarlamak için gitmesi William'a derin bir nefes aldırdı. Çavuş Cutter çevrenizde olması asla iyi bir şey değildi.

William adamlarını basamaklardan kayıklara doğru takip etti, heyecandan bulantısını tamamen unutmuştu. Long Island düzlüklerinde bir yerde, ilk gerçek çarpışmasında savaşmak üzereydi.

Seksen sekiz firkateyn. Amiral Howe böyle söylediğini duymuştu ve hiç şüphesi yoktu. Bir yığın yelkenli Gravesend Kör-fezi'ıii doldurmuştu ve bir sürü ufak kayık birlikleri karaya taşıyordu. William beklentiyle gerginleşmişti. Onbaşılar botlardan topladıkları bölüklerle muntazam bir şekilde ilerleyip arkalarından gelecekler için yer açarken, kendi adamlarının da gerginliğini hissedebiliyordu.

Subayların atları mesafe çok olmadığından, kayıklarla karaya çıkarılmaktansa yüzdürülmüştü. William, yakınında aniden yükselen dalgadan kaçmak için yana doğru eğildi ama beş metrelik alan içindeki herkesi ıslatan serpintiyi üstünden silkelemek zorunda kaldı. Atın yularına tutunan delikanlı sırılsıklam olmuştu ama herkes gibi o da silkelendi ve William'a doğru sırıttı, soğuktan beti benzi atmıştı ancak heyecanlı görünüyordu.

William'ın da bir yerlerde bir atı vardı. Howe'un ekibinin kıdemli bir üyesi olan Yüzbaşı Griswold, ona bir at verecekti. Nasıl olacağını bilmese de atla ilgilenen her kimse, onu bulacağını düşünüyordu.

Organize bir karışıklık vardı. Buradaki kıyı bir gelgit düzlüğüydü, kırmızı ceketliler sürüsü sahil kuşlan gibi yosunların arasına akın etmişti, çavuşların bağırışları çığlık atan martıların sesine karışıyordu.

Onbaşılarla henüz o sabah tanıştırıldığından ve yüzlerini hafızasına tam olarak kazıyamamıştı William, dört bölüğünün nerede olduğunu güçlükle tespit edip onlarla birlikte fırça gibi otlarla kaplı kum tepeciklerinin içinden kıyıya doğru ilerledi.

Sıcak bir gündü, üniforması ve tüm teçhizatın içinde terlediğinden adamlarına keyiflerine bakıp mataralarındaki su ya da biraları içmeleri, biraz peynir ve çörek yemeleri için izin verdi. Yakında harekete geçeceklerdi.

Nereye? Aklını kemiren soru buydu. Aceleyle yapılan dün geceki -ilk- kurmay toplantısında baskın planı bir kez daha vurgulanmıştı. Gravesend Körfezi'nden ordunun yarısı içeri doğru ilerleyecek ve isyancı kuvvetlerin siperlerle kuşatılacağı

Brooklyn Tepesi'nden kuzeye doğru dönecekti. Birliklerin geri kalanı Long Island boyunca içeri doğru ilerleyen bir savunma hattı oluşturarak kıyıdan Montauk'a doğru yayılacak, gerekirse isyancıları tuzağa düşürecekti.

William ön saflarda saldırıyor olmayı istedi. Gerçekçi düşündüğünde bunun mümkün olmadığını biliyordu. Birliklerini hiç tanımıyordu ve görünüşlerinden de hiç etkilenmemişti. Aklı başında hiçbir komutan bölüklerini ölüme göndermek istemiyorsa onları ön saflara yerleştirmezdi. Bu düşünce onu bir an için durdurdu ama sadece bir anlığına.

Howe adamlarını harcamazdı, hatta haddinden fazla dikkatli oluşuyla bilinirdi. Babası ona böyle söylemişti. Lord John, bunun William'ın Howe'un ekibine katılmasına razı olmasının en büyük nedeni olduğunu söylemese de umurunda değildi; Sör Peter Packer ile Kuzey Carolina bataklıklarında vakit öldürmek-tense, Howe ile birlikte büyük bir çarpışma görmenin çok daha iyi olacağına karar vermişti.

Ne de olsa… William yavaşça bir yandan diğer yana döndü. Deniz, Ingiliz gemileri yığınıyla ve önündeki kara da ilerleyen askerlerle doluydu. Bu görüntüden etkilenmiş olduğunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi elbette. Nefesini tuttuğunu fark etti ve sonra bilinçli bir şekilde nefesini verdi.

Topçular, küfreden askerlerle güçlendirilmiş döşekli filikaların içinde tehlikeli bir şekilde kıyıya doğru yüzüyorlardı. Sintine olukları, cephane arabaları ve onları çekmesi gerekirken kum sıçratıp kişneyip böğürerek karşı gelen at ve öküzlerden oluşan bir topluluk biraz güneyde karaya çıkmıştı.

Bu gördüğü en büyük orduydu.

"Efendim, efendim!" Aşağı baktığında William kendisinden daha büyük olmayan kırmızı yanaklı ve endişeli, kısa boylu bir er gördü.

"Evet?"

"Kısa mızrağınız efendim. Ve atınız da geldi," diye dizginlerinden tuttuğu doru atı işaret ederek ekledi er. "Yüzbaşı Griswold selamlarını yolluyor efendim."

William iki metre uzunluğunda, bulutların altında bile parlatılmış çeliği ışıldayan mızrağı aldı ve heyecanın bedeninde gezindiğini hissetti.

"Teşekkür ederim. Ve adın…?

"Perkins efendim," dedi aceleyle er ve selam verdi. "Üçüncü birlikten

efendim, bize Korsanlar diyorlar.”

“Öyle mi? İsminize layık olduğunuzu göstermeniz için size birçok fırsat vermeyi umuyoruz.”

Perkins boş bir ifadeyle baktı.

“Teşekkür ederim Perkins,” dedi William ve gitmesi için ere işaret verdi.

Atın dizginlerinden tuttuğunda sevinci artmıştı. Bu gördüğü en büyük orduydu ve o da bunun bir parçasıydı.

Umduğu kadar olmasa da sandığından daha şanslıydı. Topçuları koruyan, yaya öncü kuvvetleri takip eden birlikleri ikinci sıradaydı. Çarpışma garantisi yoktu ama yine de eğer Amerikalılar söylediklerinin yarısı kadar iyi savaşçılarsa, bu yüksek bir olasılıktı.

Mızrağını kaldırıp, “Yürüyün ileri!” diye bağırdığında öğleni biraz geçiyordu. Yağmur çiselemeye başlamış, bunaltıcı sıcağı biraz olsun hafifletmişti.

Kıyının ilerisindeki koru şeridi geniş ve güzel bir düzlüğe açılıyordu. Yağmurlu havanın donuk ışığında bile renkli kır çiçekleriyle süslü otlar önlerinde dalgalanarak uzanıyordu. Uzaklarda kuşların uçtuğunu görebiliyordu, yoksa bunlar güvercin ya da bıldırcın mıydılar? Görmek için çok uzaktı. İlerleyen askerler onları yuvalarından ederken yağmura rağmen göğe doğru yükseliyorlardı.

Kendi birlikleri, arkasında düzenli bir şekilde yürürken General Howe’u minnettar bir biçimde andı. Kıdemsiz bir kur-

may subayı olarak usulen habercilikle görevlendirilmeli, savaş alanındaki birlikler arasında bir ileri bir geri koşturup Howe’ın karargahından gelen emirleri iletmeli ve diğer iki general, Sör Henry Clinton ve Lord Corn Wallis arasında bilgi taşımalıydı.

Ancak geç gelmiş olduğundan, diğer subayların hiçbirini tanımıyor ve ordunun düzenini bilmiyordu; ne zaman nerede olmaları gerektiği bir yana, kimin kim olduğu konusunda tamamen cahildi. Haberci olarak bir faydası dokunmazdı. Yaklaşan işgalin telaşında ne yapıp edip bir dakikasını ayıran General Howe, onu sadece büyük bir nezaketle karşılamamış aynı zamanda ona iki seçenek sunmuştu: Ya Yüzbaşı Griswold’a eşlik edip ondan istenildiği şekilde hizmet verecekti ya da sıtmadan hasta düşen teğmenlerinden boşta kalan birkaç birliğin kontrolünü ele alacaktı.

Fırsata balıklama atlamıştı ve şimdi mızrağı düğümünde, gururla eyerinde oturmuş adamlarını savaşta yönetiyordu. Omuzlarındaki yeni kırmızı yün ceketinin, ensesindeki düzgün iki örgüsünün, subay boyunluğunun hafif ağırlığının ve Roman zırhından yapılma o ufak gümüş kumaş parçasının

tadını çıkarırken yerinde kımıldandı. Neredeyse iki aydır üniforma giymemişti ve yağmurdan ıslanmış olsun ya da olmasın, bu şekilde yeniden başlamanın ideal olduğunu hissetti.

Açık renk atların olduğu bir birlik yanlarından geçti; subaylarının bağırışını duydu ve yavaş yavaş öne geçip uzaktaki ağaçlığa doğru döndüklerini gördü. Bir şey mi görmüşlerdi?

Hayır. Siyah kuşların oluşturduğu kocaman bir bulut o kadar yüksek bir ötüşle ağaçlıktan havaya yükseldi ki atların birçoğu ürktü. Atlı askerler kılıçlarını çekip dalları keserek sırf gösteriş olsun diye ağaçların arasına daldı. Eğer orada biri saklanıyorsa da çoktan gitmişti; atlılar birbirlerine ıslık çalarak ilerleyen birliklere katılmak için geri döndü.

William mızrağının kavrayan elini gevşetip tekrar eyerine yerleşti.

Görünürde hiç Amerikalı yoktu. İstihbaratta olduğu siirc boyunca, Kıta Ordusu'nun askerlerini yeterince görmüş ve duymuştu. Köy meydanlarında talim yapan milisler görmüş ve bu milis kuvvetlerine bağlı adamlarla yemeğini paylaşmıştı. Grup halinde talim yapan, aynı adımla ilerlemek bir yana tek sıra halinde bile zar zor yürüyen, hiçbiri asker olmayan bu adamlar sadece gülünçtü. Ama neredeyse hepsi yetenekli avcılardı ve birçoğunun İngiliz askerlerinin büyük bir bölümünü utandıracak kadar iyi bir şekilde kaz ve hindi vururken görmüştü.

Hayır, yakınlarda eğer Amerikalılar olsaydı, askerlerinin bir bir ölmesi bunun ilk işareti olurdu. Adamların silahları dolu bir şekilde tetikte beklemeleri emrini amirallere iletmesi için Per-kins'e işaret verdi. Mesajı alan amirallerden birinin omuzlarının dikleştiğini gördü, bunu açık bir şekilde hakaret olarak kabul etmişti ama yine de dediğini yapmıştı ve William'ın gerginliği biraz olsun azalmıştı.

Düşünceleri son yolculuğuna gitti, istihbaratının sonuçlarını ele almak için ne zaman ve nerede Yüzbaşı Richardson ile görüşeceğini merak etti.

Yoldayken yaptığı gözlemlerin birçoğunu hafızasına işlemiş, sadece yazması gerekenleri not almıştı ve bunlar da büyükannesinin verdiği küçük bir İncil'e kodlanmıştı. Hâlâ Staten Ada-sı'nda bıraktığı sivil ceketinin cebindeydi. Ordunun kollarına güvenle döndüğüne göre, belki de gözlemlerini doğru düzgün raporlar şekilde yazmalıydı. Yazabilirdi

Bir şey onu aniden yerinden sıçrattı; soldaki ağaçlıktan gelen tüfek sesini tam zamanında yakalamıştı.

"Dur," diye bağırdı adamlarının silahlarını indirdiğini görerek. "Bekle!"

Çok uzaktı ve ağaçlığa daha yakın başka bir piyade bölüğü vardı. Ateş açma

düzenini alıp ağaçlığı yaylım ateşine tuttular; ilk sıra diziistü çökerken ikinci sıra onların kafalarının üstünden ateş ediyordu. Ağaçlıktan karşı ateş geldi; William bir v.ı da iki adamın düştüğünü gördü.

Vc sonra iki yaylını ateşi dalıa, karşı ateş bıı kez daha dağınıktı. William gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve eyerinde döndüğünde koruluğun uzak tarafında avcı gömlekleri içindeki ormancıları gördü.

Önlerindeki birlik de onları görmüştü. Çavuşlarından gelen bir emirle süngülerini çekip peşlerinden koştular ama William kaçanların yakalanmayacaklarından emindi.

Bu tür rastgele çarpışmalar tüm öğleden sonra boyunca sürdü. Ölenler kaldırılıp arkaya taşınmıştı ama sayıları çok azdı. Bir noktada, Williaın'ın birliklerinden birinin üstüne ateş açıldı, adamlarına saldırmaları için emir verdiğinde ve öfkeli eşekarı-ları gibi süngülerini çekip koruluğa üşüştüklerini gördüğünde Tanrı gibi hissetti. Bir isyancıyı öldürmeyi başardılar ve cesedini açıklığa sürüklediler. Amiral diğer isyancıların cesaretlerinin kırılması için cesedi bir ağaca asmayı önermişti ama William bu davranışı onurlu bulmadığından kesin bir biçimde öneriyi reddedip adamı ağaçlığın kenarına, arkadaşlarının onu bulabileceği bir yere yatırmalarını emretti.

Akşama doğru, yürüyüş saflarından, General Clinton'dan emirler gelmişti. Kamp yapmak için durmayacaklardı. Askerlerin yemek yemesi için biraz ara verip sonra devam edeceklerdi.

Askerler arasında şaşırdıklarını belirten mırıldanmalar oldu ama kimse dırdır etmedi. Savaşmaya gelmişlerdi ve ilerleyiş daha büyük bir aceleyle kaldığı yerden devam etti.

Belirli aralıklarla yağmur yağıyordu ve taciz atışları kararan havayla birlikte yok oldu. Soğuk değildi ve kıyafetlerinin giderek artan ıslaklığına rağmen, William serin ve nemli havayı önceki günün boğucu havasına tercih ederdi. Yağmur en azından atının hareketliliğini azaltmıştı ki bu iyi bir şeydi, çünkü atı, Yüzbaşı Griswold'un iyiliğinden şüphe etmesine neden olacak kadar asabi ve ürkek bir hayvandı.

Tüm günün yorgunluğuyla at, kulakları düşmüş yorgun bir şekilde boyun eğerek ağır ağır ilerliyordu.

Gecenin ilk birkaç saatlik yürüyüşü çok zorlu değildi. Gece yarısından sonraysa yorgunluk ve uykusuzluğun belirtisi adamların üzerinde etkisini göstermeye başladı. Askerler tökezleyip yavaşlarken, uçsuz bucaksız karanlık bir türlü sona ermiyordu.

William, Perkins'i yanına çağırdı. Kırmızı yanaklı er, esneyip gözlerini kırpıştırarak yanında belirdi ve yürüyüşüne uyum sağladı. William ne

istediğini açıkladığında genç adam atının üzengisini tutuyordu.

“Şarkı söylemek mi?” dedi Perkins tereddütle. “Eh, sanırım söyleyebilirim efendim. Ama sadece ilahi.”

“Aklımdaki pek böyle bir şey değildi,” dedi William. “Git ve şarkı söyler mi diye sor Çavuş… Milikin’e? İrlandalı olanın adı buydu, değil mi? Yüksek sesle ve neşeli olduğu sürece, sevdiği her şey olur.” Ne de olsa varlıklarını gizlemeye çalışmıyorlardı; Amerikalılar nerede olduklarını çok iyi biliyordu.

“Evet efendim,” dedi Perkins tereddütle ve üzengiyi bırakıp gecenin içinde kayboldu. William bir süre daha atını sürdü ve sonra Patrick Milikin’in müstehcen bir şarkıyla yükselen İrlanda aksanım duydu. Adamların arasında bir kahkaha dalgası yayılıyordu ve nakarata ulaştığında içlerinden bazıları ona katılmıştı bile. İki dörtlük sonra, William dahil herkes eşlik ediyordu.

Hızla ve tabii ki tüm teçhizatla ilerledikleri için bunu saatlerce sürdüremediler ama en sevdikleri şarkıları söylemeyi bitirdiklerinde nefessiz kalsalar da herkes uyanmış ve tekrar iyimserdi.

Şafaktan az önce, William denizin ve yağmurla birlikte bataklığın artan iğrenç kokusunu alabiliyordu. Çoktan sırılsıklam olan adamlar, ufak bir dere oluşturmaya yetecek kadar su damlatmıştı.

Birkaç dakika sonra topun geceyi parçalayan gümbürtüsüyle bataklık kuşları aydınlanan gökyüzüne doğru korku dolu çığlıklarla yükseldi

Sonraki birkaç gün boyunca, Willianvın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ordudan aceleyle gelen mesajlar arasında “Jamaica Geçidi,” “Flatbıish” ve “Gowamıs Deresi” gibi isimler vardı ama “Jüpiter” ya da “Ay’ın diğer yüzü” denilse bile tark etmezdi, hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

En sonunda Kıta Ordusu’nu görmüşlerdi, bölükler halinde yayılıyorlardı. İlk birkaç çarpışma çok şiddetliydi ama Wil-Iiam’ın birlikleri destek için arkada tutuluyordu, sadece bir kez yaklaşan Amerikalı grupları geri püskürtme amaçlı ateş açmak için yakınlaşmışlardı.

Yine de her şeyi aynı anda görüp duymaya çalışırken müthiş bir heyecan duyuyor, duman barutunun kokusuyla kendinden geçiyor, hatta top sesinin kendi tenini titrettiğini hissediyordu.

Günbatımıyla birlikte ateş sesleri durduğunda, William ufak bir çörekle peynir aldı ama tadına bakmadı ve yorgunluktan sadece kısa bir süreliğine uyuyabildi.

İkinci gün öğleden sonra ilerleyen saatlerde, kendilerini İngiliz birliklerinin ele geçirdiği ve ağır silahları saklama amaçlı kullanılan geniş, taştan bir çiftlik evinin biraz gerisinde buldular. Aralıksız yağan yağmurdan ıslanmışlardı ve

parıldayan topların namluları üstteki pencerelerden dışarı çıkmıştı.

Şimdi de ıslanan barut sorun oluşturuyordu; fişeklerin durumu iyiydi ama eğer barut ateşleme kaplarına dökülür ve birkaç dakikadan fazla orada kalırsa kalıplaşıp işe yaramazdı. Bu yüzden ateşlemeden önce doldurma emri mümkün olan son ana kadar ertelenmeliydi; emrin ne zaman verileceğini bekleyen William endişelendiğini fark etti.

Buna karşılık, bazen hiç şüphe hissetmediği zamanlar da oluyordu. Evin önündeki ağaçların arasından hücum eden Amerikalılar, kapılar ve pencerelere yönelmişti. İçerdeki birliklerin ateşlediği tüfekler bazılarını öldürdü ama bazıları paramparça pencerelerden içeri tırmanmaya başladı. William hemen dizgini çekip atını durdurdu ve sağa, evin arkasını iyice görebileceği bir alana doğru sürdü.

Atını etrafında döndürüp mızrağını sallayarak, “Bu taraftan!” diye bağırdı. “Olson, Jeffries, arka tarafa! Görüş alanında olduğunda silahlarınızı doldurup ateş edin!”

İki silah arkadaşı fişeklerin diplerini dişleriyle koparark koştu ama bir grup yeşil ceketli ondan önce gelmişti, Amerikalılar’ı bacaklarından yakalayıp sarmaşıktan aşağı çekip yere indirdiler.

Önde neler olduğunu görmek için atın dizginlerini tutup öteki tarafa döndü ve İngiliz bir topçunun üst katın açık pencerelerinin birinden dışarı uçtuğunu gördü. Adam çığlık atarak bir bacağı üstüne yere düştü. Yakınında olan William’ın adamlarından biri öne doğru çıkıp adamı omuzlarından kavradığında evin içindeki biri tarafından vuruldu.

Günün geri kalanını taş çiftlik evinde geçirdiler; Amerikalılar dört kez akın etmeye çalıştı, iki kez içerdekileri atlatıp kısa bir süreliğine silahlara el koymakta başarılı oldular ama her iki seferde de yeni bir İngiliz ordusu dalgasıyla dışarı çıkarıldılar ya da öldürüldüler. William, bir keresinde evin 200 metre ilerisine, Kızılderililer gibi giyinip ölüm perileri gibi çığlık atan çaresiz Amerikalılar arasına birliklerinden birini sürdü. Amerikalı-lar’dan biri uzun bir tüfek çıkarıp ona doğru ateş etti ama isabet ettiremedi. Adamı alt etmek için kılıcını çektiği sırada başka bir yerden edilen ateşle adam yere düştü ve küçük bir tepeden aşağı yüzüstü yuvarlandı.

William, adamın ölüp ölmediğini anlamak için askerlerini yakınına gönderdi ama İngiliz birliklerinin takip ettiği adamın işbirlikçileri çoktan evin diğer tarafından kaçmışlardı bile. Tüfeğin sesine alışkın yetiştirilmiş atı bu sırada atılan topla korkuyla yerinden fırladı.

William kılıcını hâlâ elinde tutuyordu ve dizginler gevşek bir şekilde diğer elinin etrafına sarılıydı; at sola doğru atılarak Wil-liam’ıı sağ ayağının

üzengiden kaymasına neden oldu ve oııı üstünden fırlattı. Yere düşerken kılıcı elinden bırakmayı zar zor akıl etti ve omzunun üstüne düşerek yuvarlandı.

William sol ayağı üzengide takılı kalmadığı için Tanrı'ya şükrederken, yüreği ağzına gelmiş bir halde güçlükle çimen ve çamurla lekelenen elleri ve dizleri üstünde doğruldu.

Evin içinden gelen silah sesi kesilmişti, Amerikalılar yine oradaydı ama bu defa yıımruk yumruğa dövüşüyorlardı. Willi-am pencerelerin görüş alanında olduğu için dikkatli bir biçimde geri çekilmeyi denedi.

Sol yanında onu vurmaya çalışan Amerikalı adamı gördü, hâlâ ıslak çimende yatıyordu. Eve doğru ihtiyatlı bir bakış atıp yüzüstü bir şekilde, kıpırtısız yatan adama doğru süründü. Nedenini bilmese de onun yüzünü görmek istedi. Dizlerinin üstüne dikilip adamı iki omzundan tutarak döndürdü.

Adam kesinlikle ölüydü, kafasından vurulmuştu. Gözleri yarı açıktı ve ağzı sarkmıştı, ağır ve çökmüş vücudu garip bir pozisyondaydı. Üzerinde milis üniformasına benzer bir şey vardı. William üzerinde "PUT" işlenmiş tahta düğmeleri gördü. Bunun bir anlamı olmalıydı ama sersemlediği için aklına bir şey gelmiyordu. Adamı yavaşça tekrar otların üstüne yatırdı, ayağa kalktı ama dizleri güçsüzdü.

Kılıcının olduğu yeri ulaşmadan önde durdu ve dönüp geri gitti. Dizlerinin üstüne çöküp ölü adamın yağmurun altında açık kalan gözlerini kapattı.

O gece adamların keyfinin yerine gelmesi için kamp kurdular. Kamp mutfakları için yer kazıldı, aşçı vagonları getirildi. Kavrulmuş et ve taze ekmeğin kokusu nemli havaya yayıldı. Kara haberci Perkins özür dilercesine yanında belirdiği sırada, William yemek için yeni oturmuştu. General Howe'un karargâhına hemen rapor vermesi isteniyordu. İçine, dumanı üstünde bir parça domuz etini koyduğu bir somun ekmeği alıp yiyerek gitti.

Üç general ve tüm kurmay subayları günün sonuçları hakkında derin bir tartışmaya girmiş halde buldu. Generaller mesajlar ve aceleyle çizilmiş haritalarla dolu ufak bir masada oturuyordu. William, kurmay subaylarının yanında bir yer buldu kendisine.

Sör Henry sabah olduğunda Brooklyn Tepesi'ne yapılacak saldırıyı savunuyordu.

"Onları kolayca yerlerinden edebiliriz," dedi Clinton mesajlara doğru elini sallayarak. "Adamlarının yarısını kaybettiler, belki de daha fazlasını ki zaten çok sayıda değillerdi."

"O kadar kolay değil," dedi Cornwallis dolgun dudaklarını büzerek. "Nasıl

savaştıklarını gördün. Evet, onları oradan atabiliriz ama bunun bir bedeli olur. Ne dersiniz efendim?" diye saygiyla ekledi Howe'a dönerek.

Howe'un dudakları görünmüyordu, sadece bir zamanlar var olduklarını belirten beyaz bir çizgi halindeydiler.

"Sonuncusu gibi bir zaferi kaldıramam," diye çıkıştı. "Kaldı-rabilsem bile istemem." Bakışlarını masadan alıp duvarın kenarında dikilen astlara doğru çevirdi. "Boston'daki o lanet olası tepede tüm adamlarımı kaybettim," dedi sesini alçaltarak. "Yirmi sekiz tane adamımı. Hepsini." Gözleri, orada bulunan astlardan en genç olan William'a takıldı ve sanki kendi kendine kafasını sallayıp tekrar Sör Henry'ye döndü.

"Savaşı durdur," dedi.

Sör Henry bunu duyduğuna memnun olmamıştı, William görebiliyordu ama hafifçe başını saldı.

"Onlara koşullar sunayım mı?"

"Hayır," dedi Howe kısaca. "Söylediğin gibi adamlarının neredeyse yarısını kaybettiler. Nedensiz yere ancak deli bir adam savaşmaya devam eder. Onlar- Siz hiç gözlem yapabildiniz mi?" William, Howe'un bu soruyu kendisine yönelttiğini fark etti.

"Ben," diyerek başladı ama sonra kendisini kontrol edip dikleşti. "Evet, efendim. Komuta eden General Putnam. Onlar körfezdeler. O… deli bir adam olmayabilir efendim ama inatçı olduğu söyleniyor."

Howc durup gözlerini kıstı.

"İnatçı bir adam," diye Williaıı tekrarladı.

"Brecd Tepesi'ıideki komutanlardan biriydi, değil mi?" diye karşı çıktı Lord Cornwallis. "Amerikalılar *oradan* çok hızlı kaçtı."

"Evet ama-" William birden durdu, üç general gözlerini üstüne diktiği için donup kalmıştı. Howe sabırsızca devam etmesi için işaret etti.

"Saygısızlık etmek istemem efendim," dedi, sesi titremediği için memnundu. "Amerikalıların cephanelerinin her bir parçası tükenene kadar Boston'dan kaçmadıklarını duydum. Sanının… buradaki durum farklı. General Putnam'a dönecek olursak, Breed Tepesi'nde arkasında kimse yoktu."

"Peki, şimdi olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu bir soru değildi.

"Evet efendim." William, komutanın masasının üstüne yığılmış mesaj istifine anlamlı bir şekilde bakmamaya çalışıyordu. "Eminim efendim. Sanırım tüm askerleri adada efendim." Tereddütlü söylememeye çalışmıştı ama bir gün önce bir binbaşından duymuştu ve bu doğru olmayabilirdi. "Eğer Putnam

burayı komuta ediyorsa-”

“Putnam olduğunu nereden biliyorsunuz teğmen?” Willi-am’a tek gözlü merceğinden bakan Clinton araya girdi.

“Ben… Connecticut’a kadar gittiğim bir istihbarat keşfinden yeni döndüm efendim. Orada birçok insandan, New York yakınlarında General Washington’ın güçleriyle birleşecek General Putnam’ın ordusuna katılmak için milislerin toplandığını duydum. Ve bu öğleden sonra ölen isyancılardan birinin düğmesini gördüm efendim, üzerine “PUT” harfleri işlenmişti. Onu böyle adlandırıyorlar efendim General Putnam: Yaşlı Put.”

General Howe, Clinton ve Cornwallis bir şey söyleyemeden yerinden doğruldu.

“İnatçı bir adam,” diye tekrarladı. “Belki de öyle. Yine de… savaşı durdur. Savunulamaz bir pozisyonda ve bunu biliyor olmalı. Ona tekrar düşünmesi için bir fırsat ver, isterse Was-hington’a danışsın. Waslıington belki de daha aklı başında bir kumandandır. Ve eğer daha fazla kan akıtmadan tüm ordusunu teslim alırsak… Bence bu riske edilmeye değer beyler. Ama koşul sunmayacağız.”

Eğer Amerikalılar durumu kabul ederlerse, bu karşılıksız teslim olmaları anlamına geliyordu. Peki ya kabul etmezlerse? William, Breed Tepesi’ndeki çarpışmalar hakkında anlatılanları duymuştu. Hikâyelerin Amerikalılar tarafından anlatıldığını varsayılırsa, pek de inanmamıştı. Oradaki isyancıların çitlerden ve kendi ayakkabılarının topuklarından söktükleri çivi mermileri bitip sadece atacak taşları kaldığında geri çekildikleri söylenmişti.

“Peki ya Putnam, Washington’dan gelecek takviye kuvvetleri bekliyorsa,” dedi Clinton kaşlarını çatarak. “Bu sayede hepsini ele geçirebiliriz. En iyi ihtimalle”

“Demek istediği bu değil,” diye araya girdi Howe. “Ellesmere miydi? Breed Tepesi’nde arkasında kimse olmadığını söylememiş miydin?”

“Evet efendim,” dedi William minnettar bir şekilde. “Aslında arkasında koruduğu bir şey var. Ordunun geri kalanının yardımına gelmesini beklediğini sanmıyorum. Sanırım onların geri çekilişini gizliyor.”

Lord Cornwallis kaşlarını kaldırıp söylendi. Israel Putnam konusunda hassas olması muhtemel Clinton, Pyrric zaferinde savaş alanı kumandanı olduğunu çok geç hatırlayan William’a ters ters baktı.

“Peki neden hâlâ altını ıslatan bir çocuğun önerilerini tartışıyoruz, hiç çarpışmada bulundunuz mu?” diye sordu Clinton, kıpkırmızı kesilen William’a.

“Burada bunun için bulunuyorum efendim!”

Lord Cornwallis güldü ve kısa bir gülümseme de Hovve’un yüzünden geçip gitti.

“Üstünüzün tamamen kana bulandığından emin olmaya çalışırız teğmen,” dedi I Iowe umursamaz bir alaycılıkla. “Ama bugün değil. Yüzbaşı Ramsay?” Kısa boylu köşeli omuzları olan kıdemli subay bir adım öne çıkıp selam verdi. “Ellesmere’i buradan götür, sana istihbaratından çıkardığı sonuçları anlatsın. İlgini çeken bir şey olursa bana ilet. Bu arada,” diğer iki generale dönmüştü, “bir sonraki emre kadar çatışmayı durdurun.”

Yüzbaşı Ramsay’in alıp götürdüğü William, generallerin tartışmalarından uzaklaştı.

Çok fazla konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

General Howe ona direkt bir soru sormuştu ve buna cevap vermeliydi. Yme de birçok kıdemli subayın bir araya getirdiği bilgilere karşın kendi önemsiz istihbaratını inatla öne sürmesi…

Sessiz ama cana yakın görünen Yüzbaşı Ramsay’e az evvelki tereddüdünden bahsetti.

“Konuşmaktan başka bir seçeneğin yoktu,” diye onu ikna etti Ramsay. ‘Yine de…”

William, Ramsay’e yetişmek için bir birikintinin etrafından hızla dolaştı.

“Yme de ne?” diye sordu.

Ramsay bir süre cevap vermedi, ateşin etrafında oturmuş kendisine seslenen adamlara ara sıra selam vererek çadır sıralarının arasında kamp boyunca ilerliyordu.

En sonunda, Ramsay’ın çadırına varmışlardı ve William’a içeri girmesini işaret ederek çadırın girişini araladı.

“Cassandra adında bir kadın tanıyor musun?” dedi Ramsay. ‘Yunan olmalı sanırım. Pek sevilen biri değildi.”

Askerler en sonunda horul horul uyudu, nihayet William da.

“Çayınız efendim.”

Devonshire Dükü’nün özel hayvanat bahçesinde bir orangutanla el ele gezindiği rüyadan henüz ayılamamış, kafası karışık bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Ama sorun onu karşılayan orangutandan çok Er Perkins’in yuvarlak ve endişeli yüzüydü.

“Ne?” dedi şaşkınca. Perkins sisin içinde yüzüyor gibi görünüyordu fakat bu

durum gözlerini kırpıştırdığında değişmemişti, dumanı tüten fincanı almak için doğrulduğunda bunun havanın içine işleyen ağır sisten kaynaklandığını keşfetti.

Uyanmakta olan bir kamptan yükselmesi beklenen tüm seslerin üstü örtülüydü, sanki çok uzaktan ve bastırılmış bir şekilde geliyorlardı. Birkaç dakika sonra, William başını çadırından dışarı çıkardığında bataklıktan gelen sisin zemine çöktüğünü fark etti.

Bu pek de önemli değildi. Ordu zaten hiçbir yere gitmiyordu. Howe'un karargâhından gelen mesaj savaş durumuna ara verildiğine resmiyet kazandırmıştı; Amerikalılar'ın durumu anlayıp teslim olmalarını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ordu geriniyor, esniyor ve dikkat dağıtacak bir şeyler arıyordu. Perkins tekrar nefes nefese döndüğünde, William, Onbaşı Yarnerl ve Jeffries ile heyecanlı bir şans oyunu oynamakla meşguldü.

"Albay Spencer selamlarını yolladı efendim, General Clin-ton'a rapor vermeniz gerekiyor."

"Öyle mi? Neden?" diye sordu William. Perkins şaşkın görünüyordu, çünkü haberciye ne için rapor vermesi gerektiğini sormak aklına gelmemişti.

"Sadece… sizi görmek istiyor sanırım," dedi Perkins yardımcı olmaya çalışarak.

"Teşekkür ederim Er Perkins."

Perkins rahatlamış bir şekilde kenara çekildi.

"Perkins!" diye bağırdı William ve yuvarlak yüzünden korktuğu anlaşılan er döndü. "Ne tarafta?"

"Ne- ne tarafta efendim?"

"General Clinton'uıı karargâhı hangi yönde bulunuyor?" dedi William, sabırlı olmaya çalışarak.

"Ah! Hafif süvari eri… bu taraftan gelmişti." Perkins kaşlarını çatarak konsantre oldu. "Bu taraf!" İşaret etti. "Arkasındaki küçük tepeyi görebiliyordum." Sis hâlâ yoğundu ama dağların tepesiyle uzun ağaçlar yer yer görülebiliyordu ve William, Per-kins'iıı gösterdiği tepeyi bulmakta hiç zorluk çekmedi.

"Teşekkür ederim Perkins, gidebilirsin," dedi William ve Perkins kaçarcasına uzaklaştı. Erin sis ve bedenlerin içine doğru ilerleyip kaybolmasını izledi, başını sallayıp Onbaşı Evans'a komutayı devretmeye gitti.

Atı sisten hoşlanmamıştı ve William'ın da hoşuna gitmemişti. Sis sanki

ensesinde birisi nefes alıp veriyormuş gibi huzursuz hissetmesine neden oluyordu.

Bu denizden gelen bir sisti; yoğun, soğuk ama boğucu değil. Sanki hareket edermişçesine inceliyor ve yoğunlaşıyordu. Perkins'in işaret ettiği tepenin belirsiz şeklini zorlukla seçebiliyordu ancak tepenin üstü sanki fantastik bir peri masalındaki büyücü gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Sör Henry'ıiin ondan ne istiyor olabileceğini düşündü. Çağırılan sadece kendisi miydi yoksa bu, muharip subaylarını değişen bir strateji konusunda bilgilendirmek için yapılan bir toplantı mıydı?

Belki de Putnam'ın adamları teslim olmuştu. Bu şartlar altında kazanma umutları yoktu ve bunu biliyor olmalıydılar.

Belki de Putnam, Washington'a danışma ihtiyacı hisseder, diye tahmin etti. Taş çiftlik evindeki çatışma sırasında, uzaktaki bir tepenin doruğunda aralarında tanımadığı bir bayrak dalgalanan küçük bir grup atlı görmüştü; o an biri o tarafı işaret edip, "İşte Washington orada. Ona aval aval bakmamayı öğretecek kadar çok adam öldüremedik, ne yazık!" demiş ve gülmüştü.

Mantığı teslim olacaklarını söylüyordu ama içini sisle ilgisi olmayan bir huzursuzluk kaplamıştı. Yolda olduğu bir ay süresince birçok Amerikalı'yı dinleme fırsatı bulmuştu. Çoğu kay-gılıydı, İngiltere'yle ters düşmek, özellikle de silahlı çatışmanın yakınında olmak istemiyorlardı. Ama başkaldırıda *kararlı olanlar…* gerçekten de kendilerinden emin görünüyorlardı.

Belki de Ramsay, verdiği raporu generallere iletmişti. Wil-liam'ıı kendi fikirleri bir yana, verdiği bilgiler karşısında hiç etkilenmiş görünmüyordu ama belki de-

At tökezledi ve William yanlışlıkla dizginleri çekti. Sinirlenen at başını döndürüp dişlerini botlarına geçirerek onu ısırdı.

"Soysuz!" William dizginlerin ucuyla atın burnuna vurdu ve ağzı neredeyse kucağında olana kadar atın kafasını zorla çevirdi. Mesajı aldığından emin olduğunda, atı yavaşça serbest bıraktı. At burnundan soluyup hızla yelesini salladı ama daha fazla sorun çıkarmadan ilerlemeye devam etti.

Bir süredir atını sürüyordu fakat siste hem zaman hem de mesafe yanıltıcı olabilirdi. Hedefi olan tepeye doğru bir bakış attığında tekrar gözden kaybolduğunu fark etti. Şüphesiz yine ortaya çıkacaktı.

Ne var ki çıkmadı.

Sis etrafında hareket etmeye devam ederken, buğunun içinde birdenbire ağaçlar belirdi ama tepe inatla görünmedi.

Bir süredir hiç insan sesi duymadığını fark etti.

Oysa duymalıydı.

Eğer Clinton'ın karargâhına yaklaşıyorsa sadece kamptan yükselen sesleri duyuyor olmamalı, birçok adamla, atlarla, kamp ateşleriyle, vagonlarla ve çadırlarla karşılaşmalıydı.

"Lanet olsun Perkins," dedi sessizce.

Bir süre daha ilerleyip tabancasının dolu olup olmadığını kontrol etti; nemlendiği için barut farklı kokuyordu. Yine de iyi durumda olduğunu düşündü, ıslak barutun çürümüş yumurta kokusu gibi olmasa da yakıcı ve burnunun içini karıncalandırır şekildeydi.

O ana dek endişe verici bir şey görmemiş olsa da silahı elın-

devdi. Sis önündeki birkaç metreden fazlasını görebilmesi için bile fazla yoğundu; ansızın içinden biri çıkabilir ve hemen o an ateş edip etmemeye karar vermesi gerekebilirdi.

Etraf kadar, kendi topçu birlikleri de sessizdi; bir gün öncesindeki gibi rastgele ateş açılmıyordu. Düşmanın geri çekildiğinden şüphesi yoktu. Ama kendisi gibi siste kaybolmuş, başıboş gezen bir Amerikalı'ya rastlarsa, ateş etmeli miydi? Bu düşünce ellerinin terlemesine neden oldu ve ateş etmesi gerektiğini düşündü. Büyük ihtimalle, askeri kırmızı üniformasını gören bir Amerikalı *onu* vurmak için tereddüt etmezdi.

Aslında kendi birlikleri tarafından vurulmanın vereceği utanç, onu daha çok endişelendiriyordu.

Lanet sis daha da yoğunlaşmıştı. Biraz olsun yönünü bulmasına yardımcı olması adına güneşi görmek için boş boş bakındı ama gökyüzü görünmüyordu.

Omurgasını titreten korkuya karşı direndi. Evet, bu lanet olası adada 34.000 Ingiliz askeri vardı, her an onlardan biriyle karşılaşacak mesafede olabilirdi. Karaçam fidanlarını yararak ilerlerken kendi kendine dikkatli olmasını öğütledi.

Yakınındaki dallardan gelen hışırtı ve çıtırtıları duydu; korulukta birilerinin olduğundan şüphesi yoktu. Ama hangi taraftandı?

İngiliz birlikleri bu siste hareket etmiş olamazdı, bu kesindi. Lanet olası Perkins! Eğer adım sesleri duyarsa, durup saklanacaktı.

Bir süre daha yavaşça ilerledi ve en sonunda ağırlığım yorucu bulduğu tabancasını kaldırdı. Ne kadar zamandır geziyordu? Bir saat? İki? Geriye mi dönmeliydi? Ama "gerinin" ne taraf olduğunu bilmiyordu. Belki de

durmaksızın daire çiziyordu, çünkü zemin hep aynıydı.

Biri önüne çıktığında atı o kadar ani bir şekilde şaha kalktı ki William adamı hayal meyal görebildi. Ancak İngiliz üniforması giymediğini anlamıştı ve iki eli de atı kontrol etmekle meşgul olmasaydı tabancasını hemen çekebilirdi.

Sinirlenen at deli gibi hoplayarak daireler çiziyor, her yere indiğinde William'ı kemiklerine kadar sarsıyordu. Dünya gri ve yeşil bir bulanıklık halinde etrafında dönmeye başlamıştı. Alay etme ya da yüreklendirme dolu haykırışların ise yarı farkındaydı.

Ona çok uzun gelen bir yarım dakikadan sonra, William lanet olası hayvanı durdurmayı başardı.

"Seni aptal hayvan!" William başını döndürüp duran hayvana bağırdı.

"Gördüğüm en terbiyeli at değil," diyen bir ses ona katıldığını belirtti ve dizginleri kavrayıp, "Yine de sağlıklı görünüyor," diye ekledi.

William avcı kıyafeti içindeki iri yarı, esmer adamı gördü ve sonra başka biri onu arkadan belinden kavrayıp atm üstünden çekti.

Sırtının üstüne sert bir şekilde düştü, nefesi kesilmişti ama cesurca silahına ulaşmaya çalıştı. Biri ayağını göğsünün üstüne bastırdığı sırada başka biri kocaman eliyle silahını elinden aldı. Sakallı bir surat ona doğru sırıtıyordu.

"Pek insancıl değil," dedi adamlardan biri sitem ederek. "Siz İngilizler'in medeni olduğunu sanırdık."

"Ayağa kalkıp üstüne saldırırsa seni de medenileştireceğini sanıyorum Harry." Konuşan, diğerlerinden daha kısa ve hafif yapılı ama okul müdürü gibi eğitimli sesi olan başka bir adamdı; William'ın göğsüne ayağını koyan adamın omzunun üstünden bakıyordu. "Nefes almasına izin verebilirsin sanırım."

William'ın göğsündeki baskı rahatladı ve ciğerlerine biraz hava çekti. Bu hava, onu yerde tutan adam tarafından kamına indirilen ani bir yumrukla tekrar dışarı çıktı. Eller ceplerini karıştırırken, sertçe boyunluğunu yerinden çıkardılar. Biri uzanıp kemerini çözdü, keyifli bir ıslık eşliğinde üzerine iliştirilmiş teçhizatı kolayca çıkarıp aldı.

"Çok iyi," dedi ikinci adam onaylayarak Sudan çıkmış balık gibi nefes alıp vererek yerde yatan William'a baktı. " Teşekkür

ederini bayım, size çok şey borçluyuz. Tamam mı AJlan?" diye seslendi atı tutan adama dönerek.

"Tamamdır, aldım," dedi genizden gelen İskoç aksaııyla. "Hadi gidelim!"

Adamlar hareket etti ve bir anlığına William gitmiş olduklarını düşündü.

Ancak sonra dolgun bir el omzundan tutup onu yüzüstü çevirdi. Aynı el saç örgüsünden tutup boğazını açıkta bırakacak şekilde başını geriye çekti. William bıçağın parıltısını ve adamın kocaman sırıtışını gördü ama dua okumak ya da lanet etmek için ne nefesi ne de vakti vardı.

Bıçak yere indiği sırada başının arkasında gözlerini sulandıran ani bir çekiş hissetti. Adam memnuniyetsiz bir biçimde homurdandı ve bıçağı iki kez daha indirdi. En sonunda başarılı olmuştu, William'ın saç örgüsü koca ellerindeydi.

"Hatıra," dedi William'a doğru sırıtarak ve topuklarının üstünde dönüp arkadaşlarının ardından gitti.

William içlerinden en az birini öldürmeyi çok isterdi. Ama sanki bir çocukmuş gibi onu kolayca alt etmiş, kaz gibi yolmuş ve yerde yatar halde bırakmışlardı. Öyle öfkelenmişti ki durup bir ağaç kütüğüne yumruk attı ve yumruğun verdiği acı onu nefes nefese bıraktı.

Dişlerinin arasından tıslayarak yaralı elini acısı dinene kadar bacaklarının arasına sıkıştırdı. Şok ve öfke birbirine karışmıştı, başı dönüyor ve her zamankinden daha sersemlemiş hissediyordu. Göğsü inip kalkarken, hasarı tespit etmek için sağlam elini saçlarına götürdü ve daha çok sinirlenip ağaca bütün kuvvetiyle tekme attı.

William küfredip topallayarak daireler çiziyordu ve en sonunda nefes nefese başını dizlerine yaslayarak bir kayanın üstüne yığıldı.

Nefesi yavaşça normale dönerken mantıklı düşünme yeteneği de geri geliyordu.

Pekâlâ. Hâlâ Long Island ıssızlığında kayıptı ancak şimdi ne atı, ne yiyeceği, ne de silahı vardı. Ne de saçı. *Bu diqüme* onu yerinde dikleştirdi, yumruklarını sıkmış zorlukla öfkesine engel olmaya çalışıyordu. Pekâlâ. Sinirlenmek için zamanı yoktu. Eğer tekrar Harry, Allan ve eğitimli sesi olan o ufak adamı görürse…

Şimdi önemli olan şey ordunun en azından bir bölümünün nerede olduğunu tespit etmekti. İçinden, orayı hemen terk edip Fransa'ya giden bir gemiye atlayıp bir daha geri dönmemek ve orduyu öldürüldüğüne inandırma isteği geçiyordu. Ama bazı sebeplerden ötürü bunu yapamazdı - en azından babası korkakça kaçmasındansa büyük ihtimalle *öldürülmesini* tercih ederdi.

Yararı yoktu. Haydutların en azından ceketine dokunmadıkları için memnun olmaya çalışarak boyun eğmiş bir halde doğruldu. Sis biraz olsun hafiflemişti ama yine de yer ıslaktı. Ne var ki William öfkeden fokurdadığı için bunu sorun edecek durumda değildi.

Etrafındaki belli belirsiz kaya ve ağaç şekillerine düşmanca baktı. Hiçbiri bu

berbat gün boyunca karşılaştığı lanet kaya ve ağaçlardan farklı değildi.

“Pekâlâ,” dedi yüksek sesle ve bir parmağım havaya kaldırdı. “O piti piti, karamela sepeti- offcaıı cehenneme.”

Aksayarak yola koyuldu. Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama hareket etmezse sıkıntıdan patlayacaktı.

Az önceki karşılaşmayı, Harry adındaki şişko adamı yakalayıp kafasını bir kayaya geçirmeden önce burnunu kırdığına dair tatmin edici hayallerle kendisini eğlendirdi. Elinden bıçağı kapıp kendini beğenmiş herifin bağırsaklarını deşebilir, hatta ciğerlerini parçalayabilirdi. Almaıılar’ıı “kanlı kartal” admı verdikleri bir öldürme şekli vardı; kurbanın sırtını yarıp ciğerlerini dışarı çıkarırlardı ve böylece kişi ölürken ciğerleri kanat gibi çırpınırdı.

William gittikçe sakinleşiyordu, çünkü böylesine bir öfkeyi devam ettirmesi mümkün değildi.

Ayağı daha iyiydi artık, eklemleri soyulmuştu unu çok û/la zonklamıyordu. İntikam hayalleri biraz saçma gelmeye başlamıştı. Savaş öfkesinin de böyle bir şey olup olmadığım merak etti. Göreviniz öldürmek olduğu için mi ateş edip bıçaklamak istiyordunuz, yoksa *hoşunuza gittiği* için mi? Bir kadını istediğiniz gibi mi istiyordunuz bunu? Peki yaptıktan sonra kendinizi aptal gibi mi hissediyordunuz?

Savaşta adam öldürmek hakkında düşünürdü. Çok sık değil, sadece ara sıra. Orduya katılmaya karar verdiğinde bunu gözünde canlandırmak için çok çaba harcardı. Ve bu hareketin pişman hissettirebileceğini fark etmişti.

Babası kendisini haklı çıkarmaya çalışmadan, açık açık ona ilk öldürdüğü adamı hangi şartlar altında öldürdüğünü anlatmıştı. Savaşta değildi ama sonrasındaydı. Culloden’da terk edilmiş yaralı bir İskoç’u hemen oracıkta infaz etmişti.

“Emir buydu,” demişti babası. “Canını bağışlayamazdım, bunlar Cumberland tarafından imzalanmış yazılı emirlerdi.” Bunları anlatırken babasının gözleri kitaplığa odaklanmıştı ama sonra William’a kaydılar. “Emirler,” diye tekrar etti. “Emirleri yerine getirmelisin, yapmak zorundasın. Ancak emir almadığın zamanlar da olacak ya da kendini aniden değişen şartlar içinde bulacaksın. Ve bazen- bazen William, kendi onurun bir emri yerine getirmemen gerektiğini söyleyecek. Bu gibi durumlarda içindeki sesi dinlemeli ve sonuçlarına katlanmaya hazır olmalısın.”

Wîlliam ağırbaşlılıkla kafasını sallamıştı. Babasının incelemesi için atanma belgesini getirmişti, velisi olduğu için Lord John’un imzası gerekiyordu. İmzayı sadece formalite olarak görmüş, ondan bazı itiraflarda bulunmasını ya

da nutuk çekmesini beklememişti.

“Yapmamalıydım,” demişti babası aniden. “Onu vurmama-lıydım.”

“Ama- emirlerin-”

“Beni doğrudan etkilemiyordu. Henüz atanma belgemi almamıştım, erkek kardeşimle birlikte harekâta gitmiştik ama he-**iniz bir asker değildim, ordunun hâkimiyeti altında değildim. Reddedebilirdim.”**

“Reddetmiş olsaydın, onu başka biri vurmaz mıydı?” Willi-am mantıklı bir şekilde sordu,

Babası gülümsedi fakat neşeyle değil.

“Evet, vururlardı ancak konu bu değil. Bir seçeneğim olduğu hiç aklıma gelmemişti, işte asıl konu bu. Her zaman bir seçeneğin vardır William. Bunu unutma, olur mu?”

Lord John Grey, oğlunun cevabını beklemeden, öne doğru eğilip masasının üstündeki mavi beyaz porselen kavanozdan bir tüy kalem aldı ve mürekkep hokkasının kapağını açtı.

“Emin misin?” dedi Lord John ciddi ciddi bakarak ve Willi-am başını sallayınca gösterişli bir şekilde imzasını attı. Birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi.

“Seninle gurur duyuyorum William,” demişti babası yavaşça. “Daima duyacağım.”

William içini çekti. Babasının onu her zaman seveceğinden kuşkusu yoktu ama onunla gurur duymasına gelince… şu an onunla övünmesini sağlayacak bir durumda değildi. Biri ne kadar süredir ortada olmadığını keşfetmeden önce birliğine dönerse kendisini şanslı sayacaktı. İlk dikkate değer eylemi kaybolmak ve soyulmak olması ne kadar da küçük düşürücüydü.

Yine de dikkate değer ilk eylemi olarak haydutlar tarafından öldürülmekten iyiydi.

Sisin örttüğü ağaçlıklar arasında ilerlemeye devam etti. Yağmurun oluşturduğu çamurlu gölcükler dışında yürüdüğü yerler o kadar da kötü değildi. Bir an tüfeğin sesini duyduğunda o yöne doğru koştu ama kimin ateş ettiğini göremeden yankısı kesildi.

Güçlükle yürümeye devam ederken tüm adayı boydan boya dolaşmanın ne kadar süreceğini ve bunu başarmaya ne kadar yakın olduğunu merak ediyordu. Zemin keskin bir şekilde yükselmişti; tırmanırken ter yüzünden aşağı yol yol iniyordu. Tırmandıkça sisin incelmesini umdu ve sonunda beklediği gibi ıufak bir buruna çıkıp tamamen gri sisin kapladığı aşağıdaki

zemine doğru baktı. Manzara başını döndürdüğü için yola devam etmeden önce birkaç dakika kayanın üstünde gözlerini kapatıp oturmak zorunda kaldı.

İki kez, adamların ve atların sesini duydu ama seste yanlış olan bir şeyler vardı. Sesler ordunun düzenine sahip değildi, dönüp dikkatle aksi yöne doğru gitmeye başladı.

Yerin yapısının aniden değiştiğini fark etti, etrafı açık renkli topraktan fırlayan bodur ağaçlarla dolu bir ormanla bürünmüştü. Ardından denizin sesini, dalgaların kıyıya vuruşunu duydu. Deniz! Sese doğru hızlı adımlar atarken içinden Tanrı'ya şükrediyordu.

Dalgaların sesinin geldiği yöne doğru giderken başka sesleri fark etti.

Kayıklar. Birden fazlasının gövdeleri kuma oturtulmuştu, gövdelerine su çarpıyordu. Ve yine sesler. Tedirgin ama sakinlerdi. Lanet olsun! William sisin biraz hafiflemesini umarak bir çam dalının altına gizlendi.

Ani bir hareket, yana doğru atılıp elinin silahına gitmesine neden oldu. Silahın çalındığını hatırladığı sırada düşmanının, yukarı doğru fırlamadan önce ona ürkek bir bakış atan büyük ve mavi bir balıkçıl olduğunu gördü. Yaklaşık üç metre uzaklıktaki çalılarda patlayan tüfeğin sesiyle bir çığlık yükseldi ve balıkçıl arkasında bir tüy yağmuru bırakarak kafasının üstünde patladı. William kuşun kan damlalarının alnındaki terden daha sıcak olduğunu hissetti ve gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşurken birden yere çöktü.

Seslenmek bir yana hareket etmeye dahi cesaret edemedi. Çalıların arasından gelen bir fısıltı duydu ama sesler ne söylediklerini anlayabileceği kadar yüksek değildi. Bir süre sonra meşum hışırtıların uzaklaştığını duydu. Mümkün olduğunca az ses çıkararak elleri ve dizlerinin üstünde diğer yöne doğru, ayağa kalkmanın tekrar güvenli olduğunu hissedinceye kadar emekledi.

Hâlâ sesler duyduğunu sanıyordu. Yavaş hareketlerle süründü; kalbi gümbür gümbür atıyordu. Tütün kokusu aldı ve olduğu yerde donup kaldı.

Yakınında hiçbir şey hareket etmiyordu, yine de konuşma sesleri duyabiliyordu ama uzaktan geliyorlardı. William dikkatle kokladı fakat tütün kokusu gitmişti, belki de bunu kendisi uydurmuştu. Seslere doğru ilerlemeye devam etti.

Şimdi daha net duyabiliyordu. Telaşlı usulca seslenişler, küreklerin tıkırtısı ve dalgaların hışırtısı. Adamların kıpırtı ve mırıldanmaları neredeyse denizin seslerine karışıyordu. William gökyüzüne çaresizce son kez baktı ama güneş hâlâ görünmüyordu. Adanın batı kısmında olmalıydı, bundan emindi… Neredeyse emindi. Ama eğer batıdaysa…

Eğer batıdaysa duyduğu sesler, Manhattan'a doğru seyredecek Amerikan birliklerine ait olmalıydı.

"Sakın kımıldama." Arkasındaki kişi silahın namlusunu böbreğine dayadığı anda konuşmuştu. Bir an namluyu geri çekip sonra görüşünü bulandıracak kadar sertçe tekrar dürttü. William inleyip sırtını kamburlaştırdı ama ağzını açamadan nasırlı elleriyle biri onu bileklerinden kavrayıp hızla geriye doğru çekti.

"Gerek yok," dedi derin ve aksi ses. "Sen kenarda dur, onu ben vururum."

"Hayır, sen vurmayacaksın," dedi en az onun kadar derin ama daha az sinirli olan ses. "Sadece genç bir asker. Ve çok sevimli." Nasırlı ellerden biri yanağını okşadığında William hızla dikleşti ama elleri çoktan bağlanmıştı.

"Eğer onu vuracaksan, bir an önce bitir şu işi kız kardeşim," diye ekledi ses. "Yüzünü dön evlat."

William yavaşça yüzünü çevirdiğinde kısa boylu ve iri yarı iki yaşlı kadın tarafından alıkonulduğunu gördü. İçlerinden silahlı olanı pipo içiyordu; William onun tütününün kokusunu almıştı. Kadın, William'm yüzündeki korku ve iğrenme ifadesini gördüğünde, yarım yamalak kahverengi dişleriyle pipo sapını sıkıca kavrayıp ağzının kenarıyla gülümsedi.

"Çok da yakışıklıymış," dedi onu baştan aşağı süzerek. "Mermi ziyan etmeye gerek yok."

"Hanımefendi," dedi William kendisine çekidüzen verip onları etkilemeye çalışarak. "Beni başkasıyla karıştırdığınızdan eminim. Ben KraPın askerlerinden biriyim ve-"

İkisi de bir çift paslı menteşe gibi gıcırdayarak kahkahayı bastı.

"Asla tahmin edemezdik," dedi pipo içen, piposunun sapının kenarından sırıtarak. "Senin haydut olduğunu sanmıştık."

"Sus bakalım evlat," dedi diğeri konuşmasına engel olarak.

"Uslu ve sessiz durduğun sürece sana zarar vermeyeceğiz." Pipolu olan William'ı şöyle bir süzdü, yaralı olduğunu anlamıştı.

"Savaşta miydin, yoksa?" diye sordu iyi niyetli bir şekilde. Cevap vermesini beklemeden onu bir sürü midye ve yabani otun sardığı bir kayaya doğru itti.

William tek kelime etmedi. Yaşlı kadınlardan korktuğu için değil, söyleyecek bir şeyi olmadığı için.

Oturup askerlerin uzaktan gelen seslerini dinledi. Ne kadar zamandır bu işin sürdüğünü ya da ne kadar adamın işin içinde olduğunu bilmiyordu. İşe yarar hiçbir şey duymamıştı; sadece nefes nefese çalışan adamların yarım yamalak

konuşmaları ve ara sıra sıkıntıdan doğan boğuk kahkahaları vardı.

Sis denizin üzerinden kalkmıştı. Artık onları görebiliyordu, doksan metre kadar uzakta küçük bir sandal filosu, doriler ve tek tük balıkçı yelkenleri dümdüz suyun üstünde ileri geri yavaşça hareket ediyordu. Kıyıdaysa adamlar ellerini silahlarının üzerinden ayırmıyor, tetikte bir şekilde etrafa bakmıyorlardı.

William acı acı İngilizler'in hiçbir şeyin farkında olmadıklarını düşündü.

Tüm Amerika ordusu kaçarken elleri kolları bağlı tanık oluşunun verdiği utanç ve geri döndüğünde tüm gördüklerini General Howe'a anlatmak zorunda olması o kadar gurur kırıcıydı ki yaşlı kadınlar onu pişirip yemeye kalksa umurunda olmazdı.

Kumsaldaki manzaraya odaklandığından, eğer onları göre-biliyorsa Amerikalıların da onu görebileceğini hemen düşünemedi. Kıta Ordusu askerleri geri çekilişlerine öylesine konsantre olmuştu ki hiçbiri onu fark etmemişti, ta ki bir adam geri dönüp kumsalın yukarılarına doğru bir şey arıyormuşçasma bakmana kadar.

Adam arkasında duran arkadaşlarına doğru bir bakış atıp çakılların üzerinden yürüdü, gözlerini William'a dikmişti.

"Bu da neyin nesi anne?" diye sordu. Üzerinde Kıta Ordusu subaylarının üniforması vardı, bu iki kadın gibi o da kısa boyluydu ama çok daha iriydi. Yüzü dışarıdan oldukça sakin görünse de kan çanağına dönmüş gözlerinin ardında planlar yaptığı belliydi.

"Balık tutuyorduk," dedi pipo içen kadın. "Bu küçük kırmızı balığı yakaladık ama onu denize geri atmayı düşünüyoruz.''

"Öyle mi? Belki de henüz atmamalısınız."

Adamın belirmesiyle birlikte William dikleşmiş, yüzünde mümkün olduğunca acımasız bir ifadeyle ona doğru bakıyordu.

Adam, William'ın arkasında incelen sise doğru bir bakış attı.

"Senden orada daha çok var mı evlat?"

William sessizce oturdu. Adam içini çekti, yumruğunu kaldırıp William'ın karnına indirdi. William iki büklüm olup kayanın üstünden düştü ve kumun üstünde öğürerek yattı. Adam onu yakasından tutup sanki kuş kadar hafifmişçesine yukarı kaldırdı.

"Cevap ver bana. Fazla vaktim yok ve inan daha fazla acele etmemi istemezsin." Adam kibar konuşuyordu ama kemerindeki bıçağına dokunuyordu.

William ağzını olabildiğince iyi bir şekilde adamın omzuna sildi ve kızgın gözlerle ona baktı. *Pekâlâ, eğer burada öleceksem, en azından bir şey için öleyim,* diye düşünürken üzerine bir sakinlik çöktü. Bu düşünce neredeyse onu rahatlatmıştı.

Pipo içen kadının kardeşi tüm bu yaşananlara, tüfeğiyle askerin kaburgalarını dürterek son verdi.

“Eğer başkası olsaydı ben ve kardeşim çoktan duyardık,” dedi kadın öfkeyle. “Onlar sessiz askerler değiller.”

“Bu doğru,” diye onayladı pipo içen ve tükürmek için piposunu ağzından çekti. “Bu sadece kaybolmuş, çok fazla bir şey görmedi. Ne fazla bir şey gördü, ne de gördüklerini bir başkasına anlatacak.” Tek kalan sarı köpek dişini göstererek dostça William’a gülümsedi. “Konuşmaktansa ölmeyi mi tercih edersin yoksa?”

William başını iki santim öne eğdi ve kadınlar kıkırdadı. Başka türlü ifade edilemezdi; ona *kıkırdamalardı.*

“Onlarla git evlat,” dedi teyzesi arkasındaki kumsalı işaret ederek, “yoksa sen olmadan gidecekler.”

Adam ona bakmadı, gözlerini William’ın üzerinden almamıştı. Bir süre sonra başını sallayıp geri döndü.

William arkasındaki kadınlardan birinin keskin bir nesneyle bileğine dokunduğunu hissetti, ellerini bağladıkları ipi kesmişti. Bileklerini ovmak istedi ama yapmadı.

“Hadi yürü evlat,” dedi pipo içen kadın, neredeyse kibarca. “Biri seni görüp aklına herhangi bir şey gelmeden git.”

William gitti.

Kumsalın tepesinde durup geriye doğru baktı. Yaşlı kadınlar çoktan gözden kaybolmuştu ve adam sandalın arkasında oturmuş hızla kıyıdan uzaklaşıyordu - gözlerini William’a dikmişti.

William başını çevirdi. Nihayet güneşi görebiliyordu, soluk turuncu daire sisin arasından ışık saçıyordu. Öğleden sonranın ilk saatlerinde, gökyüzünde yavaş yavaş alçalıyordu. Bölgenin iç kısmına doğru yönelip güneybatı yönünde ilerledi ama kıyı görünürden kaybolduktan uzun bir süre sonra dahi sırtındaki bakışları hissedebiliyordu.

Midesi yanıyordu ve aklındaki tek şey Yüzbaşı Ramsay’in ona sorduğu soruydu. *Cassandra adında bir kadın tanıyor musun?*

Belirsiz Gelecek

Lallybroch

Inverness bölgesi, İskoçya Eylül, 1980

Tüm mektuplar değil, sadece bazılarının üstüne tarih yazılmıştı. Bree, lunapark treninin en tepesinde dengelenmişçesi-ne duran üstteki yarım düzine mektup arasından, kenarında 2 Mart 1777 yazanı dikkatle seçti.

“Sanırım sonraki bu olmalı.” Zorlukla derin bir nefes aldı. “Bu ince. Kısa.”

Bir buçuk sayfadan fazla değildi ama kısa ve öz olmasının nedeni belliydi, hepsini babası yazmıştı. Beceriksiz ama azimli yazısı Brianna’nın içini acıttı.

“Bir öğretmenin Jemmy’yi sağ eliyle yazmaya zorlamasına asla izin vermeyelim,” dedi Roger’a. “Asla!”

“Pekâlâ,” dedi Roger, bu ani çıkışına şaşırmış ve biraz da eğ-lenmişti. “Ya da sol, nasıl istersen.”

2 Mart 1777

Fraser Tepesi, Kuzey Carolina sömürgesi

Sevgili kızım,

İskoçya’ya gitmek için hazırlanıyoruz. Sonsuza kadar ya ila ucun bir süreliğine değil. Kalbim -kalplerimiz- burada, Amerika’da anyoı.

Açık söylemek gerekirse, yeniden bir gemiye binmektense eşekarıları tarafından sokulup öldürülme)fi tercih ederim. Beni bu kararı vermeye zorlayan iki büyük endişem var.

Eğer sen, annen ve Roger Mac}ırı bana verdiği bilgi olmasaydı, büyük ihtimalle kolonideki insanların büyük bir bölümü gibi Kıta Kongresinin altı aydan fazla ve IVashington’un ordusunun o kadar bile dayanamayacağını düşünürdüm. Kıta Ordusundan, kolundaki kapanmayan bir yara yüzünden onurlu bir şekilde ayrılan Cross Körfezi’tiden bir adamla konuştum -tabii ki onunla annerı ilgilendi ve sabit durması için üzerine oturmak zorunda kaldım- Washington’un birkaç binden fazla muvazzaf askerinin olmadığım, hepsinin kısıtlı teçhizat, giysi ve silahları olduğunu ve hepsine büyük ihtimalle ödeyemeyecekleri kadar para borçlamldığım söyledi.

Ama yine de biliyorum. Aynı zamanda, tüm bu bildiklerimin nasıl gerçekleşeceğinden emin değilim. Bir şekilde bunun bir parçası mı olmalıyım, yoksa kendimi tutmalı mıyım? Bu isteklerimizde bize engel oluşturur ya da zarar verir mi? Sık sık bunları Presbiteryen olsa da kocanla tartışıyor olmayı diliyorum, sanırım bunları benim bulduğumdan daha rahatsız edici bulurdu.

Ne olursa olsun, önemli değil. Beni Tanrı yarattı ve bu zor dönemlerin üstesinden gelmeliyim.

Görme ve işitme duyularımı, hatta bağırsaklarımın kontrolünü kaybetmemiş olsam da artık genç bir adam değilim. Bir kılıcım ve tüfeğim var, ikisini de kullanabiliyorum. Ayrıca bir matbaa makinesine sahibim ve onu daha da etkili bir biçimde kullanabilirim. Bir seferde tek bir adama kılıç çekilip silah doğrultulabilirken, sözcüklerle çok daha fazla insana ulaşıldtğı aklımdan çıkmıyor.

Annen son günlerde beni birkaç hafta boyunca deniz tutmasına karşı korumak için kafa yoruyor. İskoçya'ya gidip kendi matbaa makinemi geri almaktansa, Fergus'a ortak olmamı öneriyor.

Ancak niyet ettiğim amaç uğruna Fergus ve ailesini tehlikeye atmaya vicdanım el vermez. Onlarınki Charleston ve Norfolk arasındaki birkaç basımevinden biri ve basım işini büyük bir gizlilikle yapsam da kuşkulu gözleri kısa süre içinde üzerime çekmek benim için bile zor olmazdı.

Fergus ve ailesini düşünmenin yanı sıra, sanırım matbaa makinemi almak için Edinburgh'u ziyaret etmenin bazı faydaları da olabilir. Orada bazıları hapisten kaçmış ve darağacından kurtulmuş çok fazla tanıdığım var.

Beni Iskoçya'ya gitmeye zorlayan şeylerden İkincisi ve en önemlisi ise kuzenin lan. Yıllar önce annesine onu eve geri götüreceğime dair yemin ettim ve bunu yapmayı gerçekten istiyorum, her ne kadar Lallybroch'a geri götüreceğim adam oradan ayrılan çocuğa artık benzemese de. lan ile Lallybroch'un nasıl anlaşacağım ancak Tanrı bilir ve Tanrı'mn oldukça garip bir espri anlayışı var. Ancak geri dönmesi gerekiyorsa, şimdi tam sırası.

Kar eriyor, saçaklardan her gün su damlıyor ve sabaha kadar buz saçakları barakanın çatısından neredeyse yerlere kadar uzanmış oluyor. Birkaç hafta içinde yollar seyahat etmek için yeterince açılmış olacak. Bunu okuduğunda iyi ya da kötü, çoktan tamamlanmış olan bir yolculuğun güvenle geçmesi için senden dua etmeni istemek kulağa garip geliyor ama ben yine de istiyorum. Roger'a Tanrı'tun zamanı hesaba katmadığını düşündüğümü söyle ve çocukları benim için öp.

Seni daima sevetı baban,

fF

Roger kaşlarını kaldırmış bir halde bakarak bir süre oturdu.

"Sence Fransız Bağlantısı mı?"

"Fransız nesi?" Brianna, kocasının omuzlarının üstünden kaşlarını çatarak parmağının işaret ettiği yeri gördü. "Edinbur-gh'taki arkadaşlarından

bahsettiği yer mi?”

“Evet. Edinburg’taki tanıdıklarının birçoğu kaçakçı değil miydi?

“Annem öyle söylemişti.”

“Bu yüzden darağacından bahsediyor. Peki çoğunlukla *nereden* mal kaçırırlardı?”

Bree bir an iirperdi.

“Şaka yapıyor olmalısın. Fransız kaçakçılarla uğraşmak istediğini mi düşünüyorsun?”

“İlle de kaçakçılar olmak zorunda değil; anlaşılan birçok isyankâr, hırsız ve hayat kadını tanıyormuş.” Roger hafifçe güliip hemen ciddileşti.

“Devrimin gidişatı hakkında bildiğim her şeyi ona anlattım -kabul etmem gerekirse kendi yaşadığını dönem olmadığından çok fazla detaya girmeden- ve Fransızların Amerikalılar için ne kadar önemli olacağını elbette söyledim. Düşünüyordum da… İskoçyaya savaştan kaçmak için gitmediği çok açık.”

“Politik bağlantılar peşinde mi sence?” diye sordu Brianna yavaşça. “Iaıı’ı Lallybroch’a bırakıp matbaa makinesini alıp Amerika’ya dönmekten fazlasını planladığını mı düşünüyorsun?”

Brianna bu düşünceyi rahatlatıcı buldu. Anne babasının Edinburgh ve Paris’te entrikalar çevirdiğini bilmek, patlamaların ve kurşunlarına ortasında olduklarını düşünmekten daha az korkutucuydu. Ve anne babasının birlikte olacağım fark etti. Babası nereye giderse annesi de orada olacaktı.

Roger omuzlarım silkti.

“Onu Tanrı’nın yarattığını söylediği cümleyle ne demek istediğini biliyor musun?”

“Gaddar adam,” dedi Brianna hafifçe kocasına yaklaşarak, aniden ortadan kaybolmayacağından emin olmak istercesine elini omzuna koydu. “Bana gaddar bir adam olduğunu söylerdi. Savaşmayı nadiren seçtiğini ama bunun için doğduğunu bildiğini.”

“Öyle,” dedi Roger da aynı şekilde yavaşça. “Ama kılıcıyla otuz çiftçiyi savaşa sürükleyip sonra onları evlerine getirecek genç bir toprak sahibi değil artık. O bir adamın yapabileceği çok daha fazla şey olduğunu biliyor. Bence yapmak istediği de bu.”

“Bence de öyle.” Brianna’nın boğazı korkuyla olduğu kadar gururla da düğümlenmişti.

Roger uzanıp elini karısının elinin üstüne koydu.

“Hatırlıyorum da…” dedi Roger yavaşça. “Annenin söylediği bir şey vardı, geri dönüp nasıl doktor olduğu hakkında. Frank söylemiş ona da. Etrafındaki insanlar için fazlasıyla uygunsuz olduğu ama yapmak zorunda olduğu şeyi bilmesinin büyük bir lütuf olduğu hakkındaydı. Bence Frank bu konuda haklıydı. Ve Jamie de bunu biliyor.”

Brianna başını salladı. Belki de söylememesi gerektiğini düşündü ama kendini tutamazdı.

“Sen biliyor musun?”

Roger masanın üstündeki sayfalara bakarak uzun bir süre cevap vermedi fakat en sonunda kafasını salladı, o kadar ufak bir hareketti ki Brianna bunu görmekten çok hissetti.

“Eskiden bilirdim,” dedi Roger sessizce ve elini bıraktı.

İçinden geçen ilk şey ensesine bir tane patlatmaktı, İkincisi ise yüzünü yüzüne yaklaştırıp, “Ne demek istiyorsun?” diye sormaktı.

İkisini de yapmadı, çünkü her ikisi de çocuklar için fazlasıyla uygunsuz olacak uzun süren bir tartışmaya neden olurdu ve iki çocuk da koridorda, çalışma odasının kapısından birkaç metre ilerideydi ve konuşmalarını duyabiliyordu.

“Gördün mü?” diyordu Jemmy.

“Hı-hı.”

“Uzun zaman önce buraya büyükbabamızı aramak için kötü insanlar gelmiş. Kötü *İngilizler*. Bunu onlar yapmış.”

Jemmy’nin söylediklerini duyduğu sırada Roger başını çevirdi ve hafifçe gülümseyen Brianna’nın bakışlarını yakaladı.

“Kötü İngilisler!” Mandy zorla tekrar etti. “Onlara bunu te-misletelim!”

Kızgınlığına rağmen, Roger ile birlikte gülümsemesine engel olamadı Brianna ama koridordaki ahşap zeminin üzerindeki kılıç kesiklerini gösteren enişteşi Ian’ı hatırladığında karın boşluğunda ufak bir titreme hissetti. “İngilizler’iıı nasıl olduklarını çocukların görmeleri için burayı böyle bıraktık,” demişti lan. Şimdi de Jemmy’nin sesinde onun bir parça çocuksu yankısını duyuyordu. Bu aile geleneğini devanı ettirip ettirmemek konusunda ilk tereddüdünü yaşadı.

“Ona bunu sen mi söyledin?” diye sordu Brianna, çocuklar gürültüyle mutfağa doğru giderken. “Ben söylemedim.”

“Annie bir kısmını anlatınca gerisini benim anlatmamın daha iyi olacağını düşündüm.” Roger kaşlarını kaldırdı. “Ona sana sormasını mı söylemeliydim?”

“Hayır, lıayır,” diye kararsızca tekrarladı Brainna. “Ama sence ona İngilizler’den nefret etmesini öğretmeli miyiz?”

Roger gülümsedi.

“Nefret kelimesi kulağa fazla güçlü geliyor. Ve kendisi de *kötü* İngilizler dedi zaten. Ayrıca eğer İskoçya’da büyüyecekse, İngilizler’e dair birkaç iğneli söz duyacaktır ve bunları ailenle ilgili hatıralarla da dengeleyecektir.”

Roger masada duran mektuba baktığında gözü duvar saatine ilişti ve aniden ayağa kalktı.

“Tanrım, geç kaldım. Kasabaya indiğimde bankaya uğrayacağım, Çiftlik ve Ev Aletleri’nden bir şeye ihtiyacın var mı?” “Evet,” dedi Brianna ilgisizce, “krema makinesi için yeni bir pompa.”

Roger, “Pekâlâ,” deyip onu aceleyle öptükten sonra çıktı. Brianna şaka yaptığını söylemek için ağzını açmıştı ama tekrar düşündüğünde vazgeçti. Çiftlik ve Ev Aletleri’nde krema makinesi pompası olabilirdi. Inverness’in kenarında kocaman, şaşırtıcı bir şekilde kalabalık bir bina olan Çiftlik ve Ev Aletleri’nde bir çiftliğin ihtiyacı olan her şey vardı; direnler, plastik yangın söndürme kovaları, balya teli ve bulaşık makinelerinin yanı sıra tabak takımları, saklama kapları ve nasıl kullanıldığından emin olmadığı gizemli alet-edevatlar.

Brianna başını kapıdan koridora doğru uzattı ama çocuklar işe aldıkları Annie MacDonald ile birlikte mutfaktaydılar; evle birlikte gelen eski tost makinesinde gürültüyle tereyağlı tost yapıyorlardı. Koku ve kahkahalar onu bir mıknatıs gibi çekti.

Onların yanına gitmeden önce mektubu katlamak için durduğunda Roger’ın söylediği son sözler boğazını daralttı.

“Eskiden bilirdim. ”

Sertçe soluyarak mektubu kutuya geri koyup koridora çıktığında, kapının yanındaki, günlük postaların üzerine konduğu -Roger ve Jemmy’nin ceplerinden çıkardıkları şeylerin durdu-ğu-masadaki büyük zarfı görünce olduğu yerde kaldı. Çemberler, çakıl taşları, küt kalemler, bisiklet zinciri parçalan ve muhtemelen ölü bir fareden oluşan yığınının üstünden zarfı aldı. Evet, bir fareydi; yassı ve kurumuştu ama sert pembe kuyruğu bir düğümle süslenmişti. Brianna zarfı göğsüne bastırarak fareyi dikkatle alıp, çay ve tost için mutfağa yöneldi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir şeyler gizleyen sadece Roger değildi. Sadece Brianna bazı şeyler yerine oturduğunda, ona ne düşündüğünü söylemeyi planlıyordu.

Buzların Erimesi

Korkunç bir yangının iyi bir yanı varsa, o da eşyaları toplamayı kolaylaştırmasıydı. Artık tek bir elbisem, biri yün, ikisi muslin üç iç etekliğim, iki çorabım (biri yangın sırasında üzerimdeydi, diğeri ise yangından birkaç hafta önce kuruması için düşüncesizce bir çalının üstüne bırakılmış ve sonradan bulunmuştu, parçalanmış ama giyilebilirdi), bir şalım ve bir çift ayakkabım vardı. Jamie bir yerlerden benim için berbat bir pelerin bulmuştu - nereden bulduğunu bilmiyordum ve sormak da istemedim. Cüzam rengi yünlü bir pelerindi, sanki içinde biri ölmüş ve birkaç gün üzerinde kalmış gibi kokuyordu. Kül sabunuyla kaynattım ama önceki sahibinin kokusu hâlâ gitmemişti.

Yine de üşümüyordum.

Tıbbi malzemelerimi toplamak da neredeyse bir o kadar kolaydı. Bir sürü şişesiyle yanıp kül olan güzel ecza dolabımı görünce üzüntüyle içimi çekip, ameliyathanemden geriye kalan yığına baktım. Mikroskobumun objektifi çökmüştü. Hafif yanık üç seramik kavanozdan birinin kapağı eksikti, biriyse çatlamıştı. Kâfurla karışık büyük bir kaz yağı tenekesi bütün bir kış boyunca süren nezle ve öksürüklerden sonra neredeyse boşalmıştı. Daniel Rawlings tarafından başlanıp benim tarafımdan devam edilen defterden, yırtılmış bir avuç dolusu yanık sayfa kalmıştı elimde. Doktor Ravvling'in kabızlık için özel tarifinin olduğu yanık sayfayı gördüğümde keyfim biraz yerine geldi.

Onun işe yarar bulduğum tek karışımıydı, esas formülünü hafızama kazımış olsam da tarifin elimde olması onun hâlâ hatıramda yaşamasını sağlayacaktı. Daniel Rawlings ile hiç tanışmamıştım ama Jamie bana onun çantasını ve hastalık seyir raporlarını verdiği günden beri benim arkadaşımdı. Kâğıdı dikkatle katlayıp cebime soktum.

Şifalı otlarım ve ilaç karışımlarımın çoğunun durduğu çömlek kavanozlar, küçük şişeler, içinde penisilin besi yerlerinin olduğu geniş çanaklar alevlerle birlikte yok olmuştu. Hâlâ bir neşterim ve sapı yanmış bir cerrahi testerem vardı ama Jamie benim için tamir edebilirdi.

Tepe halkı cömert davranmıştı, tabii kışın sonunda kendileri için bile hiçbir şeyi olmayan insanların olabilecekleri kadar cömert. Yolculuk için yiyeceğimiz vardı ve kadınların çoğu bana birkaç parça tıbbi malzeme getirmişti: İki çok değerli çelik iğne, dikiş atmak ve diş ipi olarak kullanmak için küçük bir çile bükme ipek (gerçi fazlasıyla güceneceklerini düşündüğümden diş ipi olarak kullanılacağından bahsetmedim), ufak bir parça sargı bezi ve pansuman için gazlı bez.

Elimde bolca bulunan tek şey ise alkoldü. Alevler mısır ambarına ulaşamadığından damıtıcı da zarar görmemişti. Hayvanlar ve ev halkı için

yeterince tahıl olduğundan, Jamie geri kalanını tutumlu bir şekilde saf ama oldukça etkili bir likör dönüştürmüştü. Ufak bir fıçı da benim kullanmam için ayrılmıştı; ben de yolda çalınmasını önlemek için bir yanına boyayla *sauerkraut* (lahana turşusu) yazdım.

“Peki ya okuma yazma bilmeyen haydutlar saldırırsa?” diye sordu Jamie.

“Onu da düşündüm,” diye bilgilendirdim, içinde bulanık bir sıvı olan küçük tıpalı bir şişe göstererek. “Lahana turşusu parfümü. Şüphelendiğim birini görür görmez fıçının üstüne dökerim.”

“Haydutların Alman olmamalarını umalım en iyisi.**

“Hiç Alman bir haydut gördün mü?” diye sordum. Ara sıra karşılaştığımız sarhoş tipler dışında, tanıdığımız tüm Almanlar çok güvenilir, çalışkan ve haddinden fazla dürüsttü. Dini hareketin bir parçası olarak birçoğunun koloniye katılması hiç şaşırtıcı değildi.

“Pek öyle değil,” diye itiraf etti. “Müllerler’i hatırlıyorsun değil mi? Kendilerine haydut demiyorlar ama Tuscarora onları pek ayrı tutmuyor.”

Hiç abartmıyordu. Alman komşularımız Müllerler’in çok sevdikleri bir kızları vardı ve onun yeni doğan çocuğu cüzamdan öldüğünde yakındaki Kızılderilileri hastalığı bulaştırdıkları için suçlamışlardı. Üzüntüden deliye dönen *Herr* Müler, intikam -ve kafa derilerini- almak için oğulları ve damatlarından oluşan bir ekiple üstlerine yürümüştü. Arkadaşım Nayawenne’nin yol yol beyazları olan saçlarının demetler halinde kucağıma düşmesini görmenin şokunu iç organlarım hâlâ hatırlıyordu.

“Sence saçlarım beyazlıyor mu?” Birden söyleyivermiştim bu. Jamie kaşlarını kaldırdı, öne doğru eğilip başımın üstüne bakarken parmaklarını hafifçe saçlarımda gezdirdi.

“Her elli telin içinde en fazla bir tel beyazlamış. Geriye kalanların dörtte biri ise grileşmiş. Neden?”

“Hâlâ biraz vaktim var öyleyse. Nayawenne..Birkaç yıldır ismini yüksek sesle söylememiştim ve şimdi söyleyince garip bir rahatlık duydum, sanki bu onun ruhu çağırıyordu. “Bana saçlarım tamamen beyazladığında tüm gücüme sahip olacağımı söylemişti.”

“İşte bu korkunç bir düşünce,” dedi Jamie sırıtarak.

“Elbette. Ama bu henüz gerçekleşmediğine göre, yol üstünde eğer lahana turşusu hırsızlarına denk gelirsek küçük fıçımı neşterimle korumak zorunda kalacağım,” dedim.

Bunun üzerine bana tuhaf bir bakış atıp, gülerek kafasını salladı.

Jamie’nin kendi toparlanması biraz daha karışıktı. O ve lan,

Bayan Bug’ın cenaze töreninden sonraki gece altını evin temelinden çıkarmışlardı. Mısır likörüyle ıslatılmış koca bir çanak dolusu bayat ekmek lapasını dışarı koyup avaz avaz, “Domuzcuk!” diye bağırışım sayesinde bunu başarmışlardı.

Bir sürelik sessizliğin ardından, temelin isle lekelenmiş kayalarının üstünde soluk bir leke gibi duran beyaz domuz ininden çıkmıştı. Onun ne olduğunu çok iyi biliyordum ama o beyaz, hızla hareket eden şeklin görüntüsü hâlâ ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Kar yağmaya başlamıştı -Jamie’nin hemen harekete geçme nedenlerinden biriydi- havada dönüp duran kocaman, yumuşak kar tanelerinin arasından fırtınanın ruhuymuş gibi görünmesine neden olan bir hızla gelmişti.

Bir an bana saldıracağını sandım, yaklaşırken sesli bir şekilde kokumu içine çektiğini fark ettim ama yemeğin de kokusunu almış ve ona doğru yönelmişti. Kısa süre sonra, kendinden geçen domuzun çıkardığı berbat sesler karın sessizliği içinde yankılanmaya başladığında, Jamie ve lan ağaçların ardından çıkıp işe koyulmak için harekete geçmişlerdi.

Altını taşımaları iki haftadan fazla sürdü; izlerini saklamak için sadece geceleri ve kar yağarken ya da yağmak üzereyken çalışıyorlardı. Bu arada, büyük evin kalıntılarını sırayla gözlüyor ve Arch Bug’ın yaklaştığına dair bir işaret olup olmadığına bakınıyorlardı.

Tüm bu uğraşların arasında Jamie’ye, “Hâlâ altını umursadığını düşünüyor musun?” diye sormuştum. Kahvaltı için içeri gelmişti, kan akışını sağlamak için yanan evin etrafında yürüyüp durduğu uzun bir gecenin ardından üşümüş ve yorgundu.

“Önemseyeceği başka bir şey kalmadı, öyle değil mi?” Hig-gins ailesini uyandırmamak için yavaşça konuşuyordu.

Hem ormanda yapayalnız, kendi öfkesinin sıcaklığıyla yaşayan yaşlı Arch’ı düşünmemin etkisiyle hem de Jamie’nin içeri taşıdığı soğuk havayla ürperdim. Sıcak tutması için sakalını uzatmıştı, dağdaki tüm adamlar kışın böyle yapardı, buz bıyıklarında ve kaşlarının üstünde parıldıyordu.

“Yaşlı Kar Adam’a benziyorsun,” diye fısıldadım ona, sıcak bir kâse yulaf lapası götürürken.

“Oyle de hissediyorum,” dedi boğuk bir sesle. Kâseyi burnuna yaklaştırıp keyifle dumanını içine çekti. “Bana viskiyi uzatır mısın?’”

“Yulaf lapasına mı dökmek istiyorsun? Ama zaten tereyağı ve tuz attım.” Yine de şöminenin üstünde dıraıı raftaki şişeyi ona uzattım.

“Hayır, bunu yiyebilmek için karnımı yumuşatacağım. Boynumdan aşağısı kaskatı kesildi.”

Cenazeden sonra kimse Arch Bug’ı görmemişti - karın üstünde bir iz bile bırakmamıştı. Kış yüzünden sığınmak için bir mağaraya kapanmış ya da Kızılderili köylerine gitmiş olabilirdi. Ölmüş de olabilirdi ki acımasız bir düşünce olsa bile öyle olmasını umuyordum.

Bundan Jamie’ye bahsettiğimde başını salladı. Saçlarındaki buz erimişti ve ateşin ışığı sakallarındaki su damlalarında elmas gibi parıldıyordu.

“Eğer öldüyse ve bunu öğrenemezsek, lan asla huzur bulamaz. Asla. Düğününde, yemin ettiği sırada karısının kalbine saplanacak bir kurşunun korkusuyla huzursuz bir şekilde sağa sola bakınmasını mı istiyorsun? Ya da geri döndüğünde onları ne halde bulacağı korkusuyla her gün evinden ve çocuklarından ayrılırken endişe etmesini mi?”

“Hayal gücünün genişliği ve karamsarlığından etkilendim ama haklısın. Pekâlâ, biz cesedini bulmadıkça ölmüş olmasını ummuyorum.”

Ama kimse cesedini bulamamıştı ve altın parça parça yeni saklanma yerine taşınmıştı

Bu biraz düşünmeye ve Jamie ile Ian’m arasında bir hayli özel konuşmaya sebep olmuştu. Viski mağarası olmazdı, az da olsa birilerinin oradan haberi vardı. Joseph Wenıyss, kızı Liz-zie ve iki eşi, hepsi biliyordu. Lizzie ve Beardley kardeşlerden hiç tereddüt etmeden bahsettiğim bir noktaya gelmiş olmama hayret ettim. Ayrıca Bobby ve Amy Higgins de bizim yokluğumuzda viski yapıyor olacaklarından mağaradan haberdar olmalıydı. Arch Bug’a ise nerede olduğunu bahseden olmamıştı ama büyük ihtimalle yerini biliyordu.

Jamie, altının nerede olduğu bir kenara, varlığından bile Te-pe’deki kimsenin haberdar olmaması gerektiği konusunda son derece kararlıydı.

“Eğer bir söylenti çıkarsa, buradaki herkes tehlike altında olur,” dedi. “O Donner denen ahmak, insanlara burada mücevherimiz olduğunu söylediğinde neler olduğunu biliyorsun.”

Biliyordum. Hâlâ geceleri kâbus görerek uyanıyor, eter gazının boğuk bir *bam* sesiyle patlayışını, kırılan camları ve yağmacılar evi yıkarken tahtaların çatırdayışmı duyabiliyordum.

Bu kâbusların birinde bir ileri bir geri koşup bilmediğim birini kurtarmaya çalışıyordum ama hep kilitli kapılarla, bomboş duvarlarla ya da alevlerin içinde kaybolan odalarla karşılaşıyordum. Diğerlerinde ise tek bir kasımı bile hareket ettirtemeden olduğum yerde dururken, ayaklarımın altındaki bedenlerin giysileriyle açgözlülükle beslenen, bir cesedin saçlarının arasından

parlayan ve eteklerimden yukarı doğru ilerlerken bacaklarımı cayır cayır yanan bir ağ gibi saran alevlerin duvarlara tırmandığını görüyordum.

Eskiden evimin durduğu açıklıktaki kara lekeye baktığımda hâlâ içimi daraltan bir üzüntü ve derin, arındırın bir öfke hissediyordum. Yine de bu tür bir kâbus gördükten sonraki her sabah gidip oraya bakmam ve gözlerimin ardında yanan alevleri dindirmek için soğuk harabenin etrafında yürüyüp soğuk külleri koklamam gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedim ve şalımı etrafıma sıkıca sardım. Soğuk iliklerime işlemişti, yazlık evin yanında durmuş konuşurken aşağıdaki harabeye doğru bakıyorduk. “O halde… nereye saklayacağız?”

“İspaıyoFıın mağarasına,” dediğinde ona doğru bakıp şaşkın bir biçimde gözlerimi kırpıştırdım.

“Kimin?”

“Sana göstereceğim *a nigheat*ıdedi Jamie bana doğru sırıtarak. “Kar eridiğinde.”

İlkbahar birden gelmişti ve dere yükseliyordu. Eriyen karla şişmiş ve dağın yüzünü gıdıklayarak akan yüzlerce ufak şelaleyle beslenmişti. Canlı bir şekilde püskürerek ayaklarımın önünden akıyordu. Yüzümde soğukluğunu hissediyor ve birkaç dakika içinde dizlerime kadar ıslanacağımı biliyordum ama önemi yoktu. Filkulağı ve turnabalığı otlarının taze yeşil rengi kıyıyı süslüyordu. Bazı bitkiler yükselen suyla birlikte topraktan ayrılmış akıntıya doğru sürüklenirken, bazıları da köklerine bütün kuvvetleriyle tutunuyor hızla akan suyu takip ediyordu. Koyu renkli sutereleri ise korunaklı kıyıya yakın bir konumda, suyun hemen altında dönüp duruyordu.

Sepetin yarısı eğrelti otu başları ve yamaç fidanlarıyla doluydu. Suteresi de kışın c vitamini eksikliğine kesinlikle çok iyi gelecekti. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardım ve kısa bir tereddütten sonra şalımdan ve elbisemden kurtulup bir ağaç dalına astım. Derenin üzerine eğilmiş açık gri huş ağacının gölgesinde hava serindi, biraz ürperdim ama soğuğa aldırmadım, akıntıya kendimi bırakmadan önce iç etekliğimi çıkardım.

Bu soğuğa aldırmamak mümkün değildi. Nefesim kesildi, neredeyse sepeti elimden düşürüyordum ama adımımı kaygan kayaların arasına atabildim ve en yakınımdaki baştan çıkarıcı koyu yeşilliğe doğru yol aldım. Birkaç saniye içinde bacaklarım uyuşmuştu, arıların coşkusunu ve açlığının heyecanını izlerken soğuk kelimesinin anlamını yitirmiştim.

Depoladığımız yiyeceklerimizin büyük bölümünü yazlık ev, tahıl ambarı ve tütsüleme kabininde tuttuğumuz için yangından kurtarabilmiştik. Ancak bodrumdaki kiler yok olmuştu ve onunla birlikte sadece havuçlar, soğanlar,

sarımsaklar ve patatesler değil, özenle bir araya getirdiğim kurutulmuş elmalar ve tatlı patatesler, kuruması için asılmış üzümler -bizi iskorbüt hastalığının yıkıcı etkisinden koruyacaktı- dahil her şeyi kaybetmiştik. Şifalı otlarım ameliyathanemin geri kalanıyla birlikte elbette gitmişti. Birçok kestanekabağının ve balkabağının kurtarıldığı doğruydu ama birkaç ay içinde -şahsen konuşmam gerekirse birkaç gün içinde- kabak tatlısı, haşlanmış fasulye ve mısırdan bıkmıştık.

Bayan Bug'ın aşçılık yeteneğini fazlasıyla arıyorduk ve kendisini de özlemiştim elbette. Amy McCallum Higgins de İs-koçya yükseklerinde bir çiftlik kulübesinde yetişmişti ve kendi deyimiyle "çok iyi bir aşçıydı." Gerçekteyse, bu pide yapabiliyor yulaf lapası kaynatabiliyor ve hiçbirini yakmadan durmaksızın balık kızartabiliyor anlamına geliyordu. Bunun bir marifet olmadığını söylemiyorum ama beslenme şeklimiz açısından biraz monotondu.

Benim en önemli eserimse güveçti; soğan, sarımsak, havuç ve patates olmadığından kırılmış mısır, arpa ve mümkünse iri bayat ekmek parçalarıyla geyik eti ya da hindiyle ağır ateşte pişirilen çorba gibi bir şeye dönüşmüştü. Şaşılası şekilde lan hiç de fena olmayan bir aşçı çıkmıştı, ortak mönüye katkıları arasında haşlanmış mısır fasulye ve kabaklı turta bulunuyordu. Ona bunları yapmayı kimin öğrettiğini merak etmiştim ama sormamanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim.

Şu ana kadar kimse açlıktan ölmemiş ya da dişini kaybetmemişti fakat mart ayının ortasından itibaren daha yenilebilir ve yeşil bir şeyler edinmek için boğazıma kadar gelen dondurucu akıntıya girmeye razıydım.

Şükürler olsun ki lan nefes almaya devam ediyordu. Yaklaşık bir hafta içinde savaş sonrası stres bozukluğu geçiriyormuş gibi davranmayı bırakmış ve en sonunda normal davranışlarına geri dönmüştü. Ama Jamie'nin ara sıra onu izlediğini görebiliyor-dıın ve Rollo başını onun göğsüne dayayarak uyumaya başlamıştı - bu yeıi bir alışkanlıktı. Ian'ın kalbindeki acıyı gerçekten hissedip hissetmediğini ya da bunun sadece barakadaki sıkış tıkış uyuma şartlarından mı kaynaklandığını merak ediyordum.

Omurgalarım arasındaki ufak çıtırtıları duyarak gerindim. Kar erimiş olduğundan yola çıkmak için sabırsızlanıyordum. Tepe'yi vc burada bulunan herkesi özleyecektim, hemen hemen herkesi. Muhtemelen Hiram Crombie'yi o kadar da özlemeye -cektim. Ya da Chislıolm ailesini. Belki de bir liste yapmaktan kaçınmalıydım.

"*Diğer* yandan," dedim kendi kendime emin bir şekilde, "yatakları düşün."

Birçok geceyi engebeli yerlerde uyuyarak yolda geçirecektik ama eninde sonunda medeniyete ulaşacaktık. Yemekleri olan hanlar ve yataklar. Bir an

için gözlerimi kapatıp bir döşeğin rahatlığını gözlerimin önüne getirdim. Kuş tüyü bir yatak bile arzu etmemiştim. Kendi vücudum ve yerin arasına koyduğum iki santimlik dolgudan fazlasını hissettiren her şey cennet demekti. Ve elbette bir miktar mahremiyet de iyi olurdu.

Jamie ve ben aralık ayından bu yana cinsellikten tamamen uzak durmuş sayılmazdık. İhtiras bir yana, vücutlarımızın rahatlık ve sıcaklığına ihtiyacımız duyuyorduk. Yine de bir yorganın altında gizli kapaklı bir şekilde, bir metre ötedeki Rollo'nun kıskanç bakışları üzerimizde olması pek hoş değildi. Hatta hiç öyle olduğunu düşünmesem de Ian'ın hareket etmeden uyduğunu varsayıyorduk, yine de uyuyormuş gibi yapacak kadar düşünceli biriydi.

Korkunç bir çığlık havada yankılandı, yerimden sıçrayarak sepeti düşürdüm. Suya kapılıp gitmeden önce ileri doğru atılıp zar zor sapını yakaladım ve sırılsıklam bir halde tir tir titreyerek ayağa kalktım. Çığlığın tekrarlanıp tekrarlanmayacağını beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kısa süre sonra aynı ölçüde delici bir ses duyuldu ama bu

seferki daha derin bir tınıya sahipti ve iyi eğitilmiş kulaklarım sesin birdenbire dondurucu suya dalan bir İskoçyalı'ya ait olduğunu tahmin etti. Daha hafif ama tiz çığlıklar ve Dorset aksa-nıyla nefes nefese söylenen, "Lanet olsun!" nidaları evin erkeklerinin bahar banyolarını yapmakta olduklarını gösteriyordu.

Eteğimin kenarlarını sıktım ve üzerine bıraktığım daldan şalımı alıp ayakkabılarımı giyerek bağırışların geldiği yöne doğru gittim.

Sıcak ve rahat bir yerde oturup başkalarının buz gibi soğuk suya dalıp çıktığını görmekten daha eğlenceli olan çok az şey vardır. Eğer bu kişiler erkek ve vücudunu tüm çıplaklığıyla sergiliyorsa da Tanrı'ya şükürler olsun! Yeni tomurcuklanmış ufak bir söğüt ağacına doğru ilerledim ve güneşin altında yeterince korunmuş bir kayalık buldum. Omuzlarımdaki sıcaklığın, çiçeklerin keskin kokusunun ve önümdeki manzaranın tadını çıkararak elbisemin ıslanan eteklerini yere serdim.

Jamie neredeyse omuzlarına gelen suyun içindeydi, saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Bobby kıyıda durmuş oflayıp puflayarak Aidan'ı kucağına alıyor, kulakları delen çığlıklar eşliğinde onu Jamie'ye doğru fırlatıyordu.

"Ben-ben-ben-/?e«!" Şişko poposu kamışların arasında ufak bir pembe balon gibi yukarı aşağı zıplayan Orrıe, üvey babasının bacaklarının etrafında dans ediyordu.

Bobby gülüp eğildi ve üvey oğlunu yerden aldı, kızgın demirle dağlanan bir domuz gibi bağırırken onu bir süre başının üstünde tuttu ve sonra göldeki sığ

bir kısma doğru fırlattı.

Büyük bir çarpma sesiyle suya düştüğünde Jamie gülerek onu yakaladı ve suyun yüzeyine doğru çekti, Orrıe ağzı açık şaşkın bir şekilde çıkması hepsini güldürdü. Aidan ve Rollo ise bu esnada daireler çizerek yüzüyor, bağırıp havlıyorlardı.

Gölcüğün diğer tarafına baktığımda, tepeden aşağı aceleyle koşan çırılçıplak laıı'ı gördüm, en güzel Mohawk çığlıklarından birini atarak suya atladı. Bu çığlık soğuk suyla birlikte aniden kesildi ve gözden kayboldu.

Diğerleri gibi ben de suyun yüzeyine çıkmasını bekledim ama çıkmadı, jamie gizli bir saldırı olabileceğini düşünerek kuşkuyla arkasına baktı ama kısa bir süre sonra lan, Bobby'nin tam önünden bir çığlıkla sudan fırlayarak onu bacağından yakaladı ve birden onu aşağı doğru çekti.

Bundan sonra olan bitenler, ıastgele su sıçratan, bağıran, kahkaha atan ve kayaların üstünden suya atlayarak bana çıplak erkeklerin ne kadar nefis olduklarını düşünme fırsatı veren karma karışık görüntüler içeriyordu. Zamanında yeterince görmediğimden değil ama Frank ve Jamie dışında çıplak gördüğüm adamların çoğu genellikle ya yaralıydı ya da hasta ve öyle şartlar altında karşıma çıkmışlardı ki özelliklerini sakin bir şekilde değerlendirememiştim.

Orrie'nin şişkoluğu ve Aidan'ın kar gibi beyaz kol ve bacaklarından, Bobby'nin cılız, solgun gövdesiyle MacCallum ve Hi-gginsler bir kafes dolusu maymunu izlemek kadar eğlenceliydi.

lan ve Jamie biraz daha farklıydı, babunlar gibiydiler. İkisinin de boyları birbirine benzeyen hiçbir özellikleri yoktu ama yine de aynı kumaştan oldukları belliydi. Bir leopara saldırmak için hazırlanıyormuş gibi görünen Jamie, gölün yukarısındaki bir kayanın üzerine çömelmiş, atlayış öncesi bacaklarının gererken, lan davetsiz misafirler için tetikte bekleyip ağrıyan kaslarını ısıtıyor ve güneşin altında parıldayarak geriniyordu. Şu halleriyle doğruca Afrika bozkırlarına gitseler kimse soru sormazdı.

Kendilerine özgü vahşi halleriyle hepsi çok sevimliydi, ama bakışlarım tekrar tekrar Jamie'ye dönüyordu. Hırpalanmış ve yaralıydı, kasları ip gibi düğümlenmiş ve yaşlılık aralarındaki boşluklara sızmıştı. Bıçak yarasının kocaman ve çirkin kalın şeridi kalçasının yukarısına kadar kıvrılırken, yılanın ısırığının bıraktığı ince beyaz yara izi kurumaya başlayıp vücudundan ayrı duran kızılımsı altın rengi tüylerle gölgelenmiş, neredeyse görünmüyordu. Kaburgalarının üstünü kesen kılıcın yarası da iyileşmişti, saç teli kadar ince beyaz bir çizgiden başka bir iz kalmamıştı.

Arkasını dönüp kayanın üstündeki bir kalıp sabunu almak için eğildiğinde

içim bir tuhaf oldu. Kalkık, yuvarlak poposu, kızılımsı altın renginde tüylerle bezeliydi ve yanlarındaki enfes kaslı çukurluklarla daha iyi olamazdı. Arkasından görülebilen hayaları soğuk suyun etkisiyle morarmıştı ve içimde gizlice yaklaşıp sıcak ellerimle onları kavrama isteği uyandırmıştı.

Atlayışının gölcükteki suyu boşaltmasına yetip yetmeyeceğini merak ettim.

Birkaç aydır onu ne çırılçıplak ne de yeterince çıplak görmüştüm.

Ama şimdi… yeni yıkanan saçlarımın omuzlarımı gıdıklayışının tadını çıkararak başımı geriye atıp parlak bahar güneşinin karşısında gözlerimi kapatmıştım. Kar erimişti, hava güzeldi ve mahremiyet garantisi veren çayırlar davetkâr bir şekilde çağırıyordu.

Erkekleri sırılsıklam bir şekilde kayaların üstünde güneşlenirken bırakıp kıyafetlerimi almaya gittim. Onları hemen giymeyip yazlık eve yöneldim; elbisemi, korsemi ve çoraplarımı dürülü bir şekilde peynirlerin istiflendiği rafa koyup sepetteki yeşillikleri soğuk suya daldırdım. Sonra tekrar akarsuya döndüm.

Su sesleri ve bağırışlar kesilmişti, artık patikadan alçak sesle mırıldanılan bir şarkının ezgisi geliyordu. Ses, tüm günün yorgunluğuyla mışıl mışıl uyuyan Orrie'yi taşıyan Bobby ye aitti. Temizlikten bitkin düşen Aidan, üvey babasının yanında sallana sallana yürürken kafasını şarkının ritmine göre ileri geri sallıyordu.

Çok güzel Galce bir ninniydi; Bobby'ye bunu Amy öğretmiş olmalıydı. Sözlerinin ne anlama geldiğini öğretip öğretmediğini merak ettim.

S'iomadh oidhche jhliuclı is thioram

Side narı seachd şiarı

Gheibheadh Griogal dhomhsa creagan Ris an gabluıinn dion.

(Yağmurlu ve yağmursuz nicegecelerce En kötii havalarda hile Grcgor, sığınacağım ufak bir kaya bulurdu benim için)

Obhan obhan obhan iri Obhan iri d!

Obhan obhan obhan iri 'S mor mo nıhulad's mor.

(Vay başıma gelenler,

Vay başıma gelenler, acım çok biiyiik)

Onlara bakarken gülümsedim ama boğazımda bir şey düğümlenmişti. Bir yaz önce Jamie'nin Jem'i yüzmeden dönerken taşıyışı ve Roger'ıı Mandy'ye müzik ne olursa olsun fısıltıdan farkı olmayan haşin ve çatlak sesiyle geceleri şarkı söyleyişi aklıma geldi.

Bobby’ye başımla selam verdim, şarkısını bölmeden gülümseyerek o da bana selam verdi. Kaşlarını kaldırıp omzunun üstünden başparmağıyla tepeyi göstererek Jamie’nin o tarafa gittiğini işaret etti. Beni iç eteklik ve şalla görmüş olduğuna şaşır-mamıştı - herhalde benim de günün sıcaklığından ilham alarak akarsuya yıkanmaya gittiğimi sanmıştı.

Eudail mhoir a shluagh an donıhain Dhöirt iadJhuil de ’S chtıir iad do cheann airstob daraich Tacan beag bhod chre

(Yer)>üziindeki tüm insanların canının içi Dün senin katımı döktüler Vücudundan az ötede Bir meşe odununa başını geçirdiler.)

Öbhan öbhan öbhan iri Öbhan iri o!

Öbhan öbhan öbhan liri ‘S mor mo mhulad’s mor.

(Vay başıma gelenler,

Vay başıma gelenler, acım çok biiyük)

El sallayıp yukarıdaki açıklığa giden yandaki patikaya doğru döndüm. Herkes buraya “yeni ev” diyordu, gerçi burada bir gün bir ev *olabileceğini* gösteren tek şey devrilmiş kütük yığınları ve aralarına ip bağlanarak yere çakılmış birçok kazıktı. Bunlar, geri döndüğümüzde Jamie’nin büyük evin yerine geçmesi için inşa etmeyi amaçladığı evin yerleşim yerini ve boyutlarını işaretlemek içindi.

Kazıkların yerini değiştirdiğini gördüm. Öndeki geniş oda şimdi daha da genişlemişti ve ameliyathanem olması düşünülen arkadaki oda, belki de ek bir kiler olabilecek bir büyüklüğe kavuşmuştu.

Mimar, bir kütüğün üstüne oturmuş çırılçıplak eserine bakıyordu.

“Beni mi bekliyordun yoksa?” diye sordum şalımı çıkarıp uygun bir dala asarken.

“Evet, bekliyordum.” Jamie gülümseyip göğsünü kaşıdı. “Çıplak popomun görüntüsünün seni kışkırtacağını düşündüm. Yoksa Bobby’ninki mi demeliyim?”

“Bobby’ıin poposu yok. Boynunun aşağısında tek bir gri tüyün bile olmadığını biliyor muydun? Nedenini merak ediyorum doğrusu.”

Kendisini dikkatlice gözden geçirerek aşağı doğru baktı. Gür tüylerinin arasında sadece birkaç tane açık gri tel vardı. Kışın dik dik uzayan ve birkaç gün önce zorlukla kesilen sakalları çok be-yazlamıştı. Ama güçlü kızıl ve kabarık yığının altında bulunan göğsündeki tüyler hâlâ koyu kestaneydi.

Aşağı bakarak tüylerin arasında düşünceli bir şekilde parmakları nı gezdirdi.

“Sanırım saklanıyor,” deyip tek kaşını kaldırarak bana doğru bir bakış attı. “Arayıp bulmam için yardım etmek istemez misin?”

Etrafında dolanıp yardımsever bir biçimde önünde eğildim. Aslında erkekliği oldukça göze çarpıyordu ama kabul etmem gerekir ki az önceki suya dalıp çıkmalar nedeniyle tuhaf bir açık mavi tondaydı.

“Pekâlâ,” dedim bir an düşünüp. “Ufak meşe palamutları büyüdüklerinde çok güzel meşe ağaçlarına dönüşürmüş. Ya da ben öyle duydum.”

Ağzımın sıcaklığı titremesine neden oldu ve farkında olmadan ellerimi kaldırıp hayalarından kavradım.

‘Yüce Tanrım,” dedi Jamie ve sanki beni kutsarmışçasına ellerini hafifçe başıma yerleştirdi.

“Ne dedin?” diye sordu bir dakika sonra.

“Dedim ki…” Bir an nefes almak için durdum. “Tüylerinin ürpermesini çok erotik buluyorum.”

“Geldiği yerde ondan daha çok var,” diyerek beni ikna etti. “Üstünü çıkar Sassenach. Neredeyse dört aydır seni çıplak görmedim.”

“Hayır görmedin,” diye doğruladım bir an duraksayarak. “Görmeni istediğimden emin değilim.”

Bir kaşını havaya kaldırdı.

“Nedenmiş?”

“Çünkü haftalardır evden hiç çıkmadığım için güneş görmedim ve egzersiz yapmadım. Kayaların altında bulduğun şişman, beyaz, pelte gibi kurtçuklara benziyor olmalıyım.”

“Pelte gibi mi?” diye tekrarladı pis pis gülerek.

“Evet, pelte gibi,” dedim gururla, kollarımı göğsümde bağlayıp.

Jamie dudaklarını büküp yavaşça soludu, kafasını yana eğmiş beni inceliyordu.

“Şişman olman hoşuma gidiyor ama olmadığını biliyorum,” dedi, “çünkü geceleri kollarımı etrafına dolayıp yatıyorum ve kemiklerini hissedebiliyorum. Beyaz olmana gelirsek, seni tanıdığımdan beri beyaz tenliydin; bu benim için yeni bir haber değil. Pelte gibi olmana gelirsek…” Bir elini uzatıp parmaklarıyla yaklaşmamı işaret etti. “Sanırım bu hoşuma gidebilir.”

“Öyle mi?” dedim, hâlâ tereddüt ediyordum.

Jamie içini çekti. “Sassenach seni dört aydır çıplak görmediğimi söyledim. Eğer şimdi üstünü çıkarırsan, son dört aydır gördüğüm en güzel şey olacaksın anlamına geliyor bu. Ve bu yaşta, daha eskisini hatırlayabileceğimi sanmıyorum.”

Güldüm ve daha fazla uzatmadan ayağa kalkıp etekliğimin yakasındaki kurdeleyi çözdüm. Yavaşça ayakucuma düşmesine izin verdim.

Gözlerini kapattı ve sonra derin bir nefes alıp tekrar açtı.

“Gözlerim kamaştı,” dedi yavaşça ve elini bana doğru uzattı.

“Büyük bir kar yığınının üstünden yansıyan güneşte kamaştığı gibi mi?” Şüpheyle sordum. ‘Yoksa Gorgon* ile göz göze gelmek gibi mi?”

“Gorgon ile göz göze gelmek seni taşa çevirir, gözlerini kamaştırmaz,” diyerek beni aydınlattı. “Aklıma gelmişken…” Başparmağıyla kendisini dürttü. “Yine de taşa dönüşebilirim. Tanrı aşkına, lütfen buraya gelir misin?

Gittim

Jamie’nin vücudunun sıcaklığında uyuyup kaldım ve bir süre sonra uyandığımda kendimi rahatça tartanına sardım. Gerindim, tepemde duran sincap ürkmüş bir şekilde başka bir dala koştu. Anlaşılan gördüğü şeyden hoşlanmamıştı ki bağrışıp gevezelik etmeye başladı.

“Sus bakalım,” dedim ve esneyerek oturdum. Sincap bu

♦Mitolojide kendisine bakan kişinin taşa dönüştüğü söylenen yılan sa<h üç kadından biri.

hareketime itiraz edip sinir krizi geçirmeye başladı ama onu umursamadım. Ne var ki Jamie çoktan gitmişti.

Tuvalet ihtiyacını gidermek için ağaçlığa gittiğini düşünmüştüm ama etrafa hızla göz gezdirmek onu bulmaya yetmemişti. Tartanını etrafıma dolayıp kalkıp bakındım, ondan iz yoktu.

Hiçbir şey duymamıştım ama herhalde biri gelmiş olsa uyanırdım - ya da Jamie beni uyandırırdı. Sincap çoktan kendi yoluna gitmişti, dikkatle dinledim ve bahara uyanan bir ormanın olağan seslerinden başka bir şey duymadım; yaprakları yeni çıkan ağaçların arasından esen rüzgârın ara sıra mırıldanışı ve acelesi ya da geçen senenin çam kozalaklarının ve kestane kabuklarının havada yükselip alçalmasının çıtırtısı, uzaktaki bir alakarganın ötüşü, yakındaki uzun çimenleri didikleyen sıvacı kuşu sürüsünün muhabbeti, kışın ölü yapraklarının arasındaki aç tarla faresinin hışırtısı.

Alakarga hâlâ ötüyordu ve ona başka birisi daha katılmıştı, artık ikisi acı acı bağırıyorlardı. Belki de Jamie o yöne gitmişti.

Tartanı atıp üzerime etekliğimi geçirip ayakkabılarımı giydim. Akşam olmaya başlamıştı ve uzun bir süre uyumuştuk - en azından ben uyumuştum. Güneşte kalan yerler hâlâ sıcaktı ama ağaçların altındaki gölgelikler soğuktu, şalımı etrafıma dolayıp îamie'nin tartanını kollarıma aldım - geri isteyecekti ne de olsa.

Bayırın yukarısında, açıklığın uzağındaki alakargaların ötüşünü takip ettim. Beyaz Kaynak'ın yakınlarında kuluçkaya yatmış bir çift vardı; sadece iki gün önce onları yuvayı yaparken görmüştüm.

Evin bulunduğu yerden hiç de uzak değildi. Beyaz dişbudak ağacı ve katranağaçlarının oluşturduğu ufak bir koruluğun ortasındaydı ve diş diş edilerek kırpılmış liken kaplı bir kayayla doğu tarafı örtülmüştü. Su hayat dolu bir his verir, toprağın kalbinden doğan bir dağ kaynağının ise kendisine özgü bir neşesi vardır. Büyük solgun bir kaya parçası koruyucusuymuş gibi suyun üzerinde durduğu için Beyaz Kaynak adı verilmişti buraya ve dahası da vardı - o el değmemiş huzur hissi.

Yaklaştıkça Jamic'yi orada bulacağımdan emin oluyordum. "Orada sürekli dinleyen bir şey var," demişti Jamie bir keresinde Brianna'ya sakin bir şekilde. "İskoçya'da bu tür yerler vardır, buralara azizlerin yeri adı verilir ve insanlar azizlerin orada yaşadıklarına, onların dualarını dinlediklerine inanırlar."

"Beyaz Kaynak'ıı kıyısında hangi aziz yaşıyor peki?" diye sormuştu Brianna pek inanmadan. "Aziz Killian mı yoksa?" "Neden o?"

"Gut, romatizma ve badanacıların koruyucusu olduğu için." Jamie başını sallayarak buna gülmüştü. "Buralarda yaşayan her neyse aziz kavramından daha yaşlı," diyerek onu inandırmıştı. "O hep dinler."

Yavaşça yürüyüp kaynağa yaklaştım. Alakargalar susmuştu. Jamie oradaydı, üzerinde sadece gömleğiyle suyun kenarındaki bir kayaya oturmuştu. Beyaz kaya parçası kadar hareketsizdi, gözleri kapalı, elleri dizlerinin üstünde avuçlarını yukarı bakacak şekilde açmış, dua ediyordu.

Onu görür görmez durdum. Burada daha önce de dua ettiğini görmüştüm - Dougal MacKenzie'den ona savaşta yardım etmesini istediğinde. Bu kez kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama bu bölmek istediğim bir konuşma değildi.

Gitmem gerektiğini düşündüm ama çıkarabileceğim bir sesle onu rahatsız etmekten çekinmek bir yana, gitmek istemiyordum. Baharın büyük bir kısmı gölgelenmişti ama ışık huzmeleri ağaçların arasından onu okşayarak etrafı aydınlatıyordu. Hava polenle kaplıydı ve ışık altın rengi zerrelerle doluydu. Başının üst kısmında, ayağının yumuşak yüksek kemerinde, burnunun ucunda

ve yüzünün kemiklerinde parıldıyorlardı. Orada hareketsiz dururken, toprağın, taşın ve suyun bir parçası olabilirdi. Belki de kaynağın koruyucusu oydu.

İstenmiyormuş gibi hissetmedim. Ortamın huzuru bana ulaşıp yavaşça dokunmuş, kalbimi sakiuleştirmişti.

Burada atadığı bu muydu, diye merak ettim. Aylar bdki de

yıllar boyunca uzakta olacağından dayanması ve hatırlaması için dağın huzurunu içine mi çekiyordu?

Hava kararmaya başladı, aydınlık yok oluyordu. En sonunda kımıldadı, hafifçe başını kaldırdı.

‘Yeterli olmama izin ver.”

Sesinin tonundan ürktüm ama benimle konuşmuyordu.

Gözlerini açıp oturduğu kadar sessiz bir şekilde ayağa kalkarak kaynağın yanına geldi, büyük ayakları ıslak yaprakların damarları üstünde çıplak ve sessizdi. Kayanın çıkıntısının yanından geçtiği sırada beni görüp gülümsedi, tek kelime etmeden ona uzattığım tartanı aldı. Hiçbir şey söylemedi ama kocaman sıcak elinin içinde soğuk elimi sıktı ve birlikte dağın huzurunda yürüyerek eve doğru döndük.

Birkaç gün sonra Jamie beni bulmaya geldi. Derenin kıyısında kış uykusundan uyanan kana susamış sülükleri arıyordum. Yakalaması kolaydı, kıyıya yakın bir noktada suyun içinde yavaşça yürüyordum.

Başlangıçta sülükler için canlı bir yem gibi davranma fikri itici geldi ama onları genelde bu şekilde yakalardım - Jamie, lan, Bobby ya da bir düzine genç erkekten herhangi birinin sığ suda yürümesine ve onları toplamalarına izin vererek. Hayvanların kanınızı emme görüntülerine bir kez alıştığınızda, o kadar da kötü değildi.

“Dayanacakları kadar kan emmelerine izin vermeliyim,” diye açıkladım, başparmağıma yapışmış bir sülüğü çıkarmak için yüzümü buruştururken, “ama kendinden geçecekleri kadar değil, yoksa bir işe yaramazlar.”

“Zamanlama meselesi,” diyen Jamie görüşüme katıldı, su ve su mercimeği dolu bir kavanoza sülüğü atarken. “Küçük hayvanlarını beslemeyi bitirdiğinde buraya gel, sana İspanyol’un Mağarası’nı göstereceğim.”

Çok uzak değildi, Tepe’den belki de altı buçuk kilometre

uzaklıktaydı. Gerçi soğuk, çamurlu dereler, dik yokuşlar ve sarp bir kayalığın çatlağından geçmek kendimi sanki canlı canlı gö-mültiyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Jem ve ben bir gün ava gittiğimizde bulduk,” dedi Jamie, yapraklardan oluşan bir perdeyi geçmem için aralarken. Bir adamın önkolu kadar kalın asmalar kayaların üstünü sarmış ve zamanla düğümlenmişti, baharın soluk yeşil yaprakları henüz üzerlerini örtmemişti. “Bu aramızdaki bir sırdı. Kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık ve buna ailesi de dahil.”

“Ya da bana,” dedim ama gücenmemiştim. Jemmy’den bahsederken sesinden onu kaybettiğini düşündüğünü hissettim.

Yerin üzerindeki bir çatlaktan mağaraya giriliyordu, Jamie çatlağın üstündeki kocaman düz bir kayayı itti. Biraz güçlükle yaptı bunu ve çatlağın içinden geçen havanın zayıf sesiyle iç organlarımda hafif bir sıkışma hissederek dikkatle yere eğildim. İçeriden esen hava sıcaktı ama mağara esmiyor, adeta uçuruyordu.

Abandawe’deki sanki etrafımızda nefes alıyormuş gibi görünen mağarayı çok iyi hatırlıyordum ve Jamie’yi yerin altına doğru kaybolurken takip etmek biraz irade gücü gerektiriyordu. Kaba bir tahta merdiven vardı, yeni olduğunu fark etmiştim, parça parça olan eski merdivenin yerini almış olmalıydı, çünkü çürümüş birkaç tahta parçası hâlâ yerde, paslı çivileriyle kayaya asılı kalmıştı. Mağaranın dibi üç, üç buçuk metreden uzakta olamazdı ama girişi çok dardı ve aşağıya inmek sonsuz geliyordu. En sonunda mağaranın dibine ulaştığımda sanki küçük bir şişenin dibi gibi genişlediğini fark ettim. Jamie bir tarafa çömelmişti; cebinden küçük bir şişe çıkarıp terebentinin keskin kokusunu içine çektiğini gördüm.

Ucu katrana bulanıp etrafı bezle sarılmış çam ağacından bir meşale getirmişti. Bezi terebentine batırıp Bree’niıı onun için yaptığı kibriti çıkardı. Kıvılcımlar yüzünü aydınlattı, dikkatli ve yanakları kıpkırmızıydı. İki kere daha denedi ve meşale yanmıştı, alevler tutuşup bezi sardı.

ı-r

Meşaleyi kaldırıp arkamdaki zemine doğrıı işaret etti. Dönüp baktığımda aklım başımdan gitti.

Kemikli bacaklarını ayırmış Ispanyol adam duvara dayanmıştı, kafatası sanki uyukluyormıış gibi öne düşmüştü. Birkaç kızıl saç demeti hâlâ kafasına tutunmuştu ama derisi tamamen yok olmuştu. Elleri ve ayakları da neredeyse gitmişti, ufak kemikler kemirgenler tarafından alınıp götürülmüş olmalıydı. Yine de büyük hayvanlar ona bulaşmamıştı, gövdesi ve uzun kemikJeri diş izleri taşısa da büyük ölçüde dokunulmamışlardı. Göğüs kafesinin şişliği solgun bir kumaş parçasının altından öne doğru fırlamıştı.

Evet, *o* bir İspanyol’du. Pastan kırmızılaşmış taraklı metal bir başlığı, yanında yatan demir bir zırhı ve bir bıçağı vardı.

“Tanrım, H. Roosevelt Christ,” diye fısıldadım. Jamie haç çıkarıp iskeletin yanında dizlerinin üstüne çöktü.

“Ne zamandır burada olduğunu bilmiyorum,” dedi Jamie sessizce. “O ve zırh dışında yanında başka hiçbir şey bulmadık.” Pelvisinin önündeki boşluğu işaret etti. Görmek için yaklaştım; ufak bir haç vardı, büyük ihtimalle gümüştü ama şimdi kararmıştı. Birkaç santim ötedeyse yine siyah, ufak, üçgenimsi bir şekil vardı

“Bir tespih mi?” diye sorduğumda Jamie başını sallayarak onayladı.

“Sanırım boynuna takılıydı. Tahta ve zincirden yapılmış olmalı, çürüdüğünde de bu metal parçalar düşmüş.” Parmağı yavaşça ufak üçgene dokundu. “Kenarında *Nr. Sra. Ang.* yazılı *Nıiestra Seiiora de los Angeles,* sanırım ‘Meleklerin Hanımefendisi’ anlamına geliyor, diğer tarafta da ufak bir Meryem Ana resmi var.”

İstemsizce haç çıkardım.

“Jemmy korkmuş muydu?” diye sordum, saygılı bir sessizlikten sonra.

“Ben korkmuştum,” dedi Jamie soğuk bir şekilde. “Aşağıya

indiğimde karanlıktı ve neredeyse bu arkadaşın üstüne basıyor* duın. Canlı olduğunu sandım ve bunun korkusu kalbimi durduracaktı.”

Jamie korkuyla bağırmış ve oradan ayrılmaması için sıkı sıkıya tembihlenen Jemıiıy hemen yukarı çıkmaya çalışmış ama yolu yarıladığı sırada kırık merdivende dengesini kaybedip büyükbabasının üstüne düşmüştü.

“Sesini duydum ve yukarı baktım, tam zamanında atılıp onu yakaladım, göğsüme gülle gibi çarptı.” Jamie göğsünün sol tarafını kederli bir keyifle ovuşturdu. “Eğer yukarı bakmamış olsaydım boynumu kırardı ve kendi kendine dışarı asla çıkamazdı.” *Ve başınıza ne geldiğini asla bilemezdik.* Yutkundum, bu düşünce ağzımı kurutmuştu. Yine de… bu kadar sıradan bir şey herhangi birinin başına gelebilirdi.

“ikinizin de zarar vermemesi büyük şans,” diyerek iskelete doğru işaret ettim. “Sence bu adamın başına ne gelmiş olabilir?” *Kendi halkı hiçbir zaman öğreneme)’ecek.*

Jamie kafasını sağa sola salladı.

“Bilmiyorum. Herhangi bir düşman beklediğini sanmıyorum, çünkü zırhını takmamış.”

“İçeri düşmüş ve dışarı çıkamamış olabileceğini düşünmüyor musun?” Sol bacağının kaval kemiğinin ucunu takip ederek iskeletin yanında çömeldim. Kemiği kurumuş ve çatlamış, ucu ufak sivri dişler tarafından kenırilmişti ama

kemiğinin yarı kırık olduğunu görebiliyordum, belki de zamanla kırılmıştı. Jamie omuzlarım silkip yukarı doğru baktı.

“Sanmıyorum. Boyu benden oldukça kısa fakat öldüğünde eski merdivenin burada olduğunu düşünüyorum - tabii eğer birisi merdiveni daha sonra yaptıysa, neden bu adamı merdivenin dibinde bırakıp gitsin? Ayrıca, bacağı kırılmış olsa bile yukarı tırmanabilirdi.”

“Hmm. Yüksek ateşten ölmüş olabilir. Zırhını ve başlığını çıkarmış olmasını bu açıklayabilir.” Şahsen ben ilk fırsatta onları

U<!

çıkarırdım; mevsime bağlı olarak ya canlı canlı haşlanmıştı ya da metalle yarı çevrelenmiş halde ciddi bir biçimde küften acı çekerek ölmüştü.

“Hmm.”

Mantık yürütüşümii kuşkulu bir şekilde kabul eden ama vardığım sonuçla ters düşen bu sesle birlikte kafamı kaldırıp baktım.

“Sence öldürülmüş mü?”

Jamie omuzlarını silkti.

“Zırhı var ama küçük bir bıçak dışında hiç silahı yok. Ayrıca sağ elini kullandığını görebilirsin ama bıçak sol elinde duruyor.” İskelet sağ elini kullanan birine aitti; çünkü sağ elindeki kemikler meşalenin titrek ışığında bile gözle görülür bir biçimde daha kalındı. Belki de bir kılıç ustasıdır diye fikir yürüttüm.

“Karayip Adaları’ndaki İspanyol askerleri bilirim Sassenach. Hepsi kılıçlarla, mızraklarla ve silahlarla donanmıştır. Eğer bu adam yüksek ateşten öldüyse, yoldaşları silahlarını alırdı - zırhını ve bıçağını da. Neden bıraksınlar?”

“Aynı şekilde,” diyerek itiraz ettim, “neden onu öldüren kişi -eğer öldürüldüyse tabii- zırhı ve bıçağı almadan gitsin?”

“Zırha gelince, onu istememişlerdir çünkü asker olmayan birinin pek işine yaramaz. Bıçağıysa… belki de bıçaklanmış olduğu için almamışlardır,” diye önerdi Jamie. “Doğrusunu söylemek gerekirse çok da iyi bir bıçak değil.”

“Çok mantıklı,” deyip tekrar yutkundum. “Nasıl öldüğü sorusunu bir yana bırakırsak, Tanrı aşkına, her şeyden önce, Kuzey Carolina dağlarında ne yapıyor olabilir ki?”

“İspanyollar elli altmış yıl önce Virginia’ya kadar kâşifler yollamışlardı,” diyerek beni bilgilendirdi Jamie. “Gerçi bataklıklar onları yıldırmıştı.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Ama neden… böyle?” Ayağa kalkıp mağara ve

merdiveni göstermek için elimi salladım. Jamie yanıt vermedi fakat elimi tutup meşaleyi kaldırarak mağaranın merdivenin karşısına doğru beni çevirdi. Başımın üstündeki kayada başka bir ufak çatlak olduğunu gördüm, meşalenin ışığında kapkaranlıktı ve bir adamın içinden kıvrılarak geçebileceği kadar genişti.

“O çatlak daha ufak bir mağaraya çıkıyor,” dedi yukarıya doğru başıyla işaret ederek. “Jemmy’yi orada ne olduğuna bakması için yukarı kaldırdığımda tozun üstünde izler olduğunu söylemişti. Sanki önceden orada kutular varmış gibi kare kare izler.”

Bu yüzden, hâzineyi saklamamız gerektiğini anlayınca aklına İspanyol’un Mağarası gelmişti.

“Altını bu gece buraya getiririz,” dedi Jamie, “mağaranın ağzını örtecek taş yığınlarını da. Sonra da senyörü uyuması için burada bırakırız.”

Mağaranın ebedi istirahat için çok uygun olduğunu itiraf etmeliydim. Ve İspanyol askerin varlığı mağaraya rastlayan birini daha fazla araştırma yapmaktan vazgeçirebilirdi, hem Kı-zılderililer’in hem de göçmenlerin hayaletlerden hoşlanmadığı bilinirdi. Aslında İskoçlar da hoşlanmazdı, merakla Jamie’yc döndüm.

“Sen ve Jem, adamın hayaletinin size dadanmasından hiç korkmadınız mı?”

“Hayır, ruhunun huzurla uyuması için uygun olan duayı okuduktan sonra mağaradan çıkıp etrafa tuz serptim.”

Bunu duyunca gülümsedim.

“Her durum için uygun olan bir dua biliyorsun, değil mi?” O da bana hafifçe gülümseyip meşalenin ucunu sönmesi için nemli çakıllara sürttü. Yukarıdan gelen titrek ışık başının üstünde parıldıyordu.

“Her zaman bir dua vardır *a nighean*, bu sadece VI *Dhia, cui-dich mi’*[1] olsa bile.”

Elimi Tanıyan Bir Bıçak

Altının hepsini İspanyol ile birlikte bırakmamıştık. İç eteklerimden ikisinin ucunda fazladan katlar vardı, altınları ufak torbalara eşit miktarda dağıttık ve büyük cebimin alt dikişine birkaç gram altın iliştirdik. Jamie ve lan kütlerinin önünde asılı deri çantalarında küçük miktarda altın taşıyorlardı ve her ikisinin de kemerlerinde yeterince doldurulmuş iki altın saçması kesesi olacaktı. Bu yüzden üçümüz birlikte saçma yapmak için gizlice yeni evin açıklığına gittik.

“Ne taraftan doldurmanız gerektiğini unutmuyorsunuz, değil mi?” Jamie kalıptan yeni bir bilye mermisi çıkarıp minyatür bir şafak gibi parlayan yağ ve

is dolu kaba koydu.

“Benim saçma kesemi yanlışlıkla almadığın sürece, hayır.” lan bunu sertçe söylemişti. Altından kurşun saçmaları hazırlıyordu; sıcak saçmaları kuru ve soğuk bahar gecesinde nemli yapraklarla çevrelenmiş bir kalıba koyuyordu.

Yakında bir yerlerde uzanan Rollo, burnuna gelen duman kokusu yüzünden hapşırarak soluyordu. lan ona gülümseyerek baktı.

“Kızıl geyiği fundalıkta takip etmek mi istiyorsun köpek?” diye sordu lan. “Koyunlardan uzak durmalısın, yoksa birisi seni kurt sanıp vurabilir.”

Rollo içini çekerek gözlerini kapattı.

Altını eritmekte kullandığımız kepçeyi alevlerin üstünde

tutarken dumana doğru gözlerini kısan Jamie, “Anneni gördüğünde ona ne söyleyeceğini düşündün mü?” diye sordu.

lan dürüstçe, “Pek düşünmemeye çalışıyorum,” diye yanıtladı. “Lallybroch’u her düşündüğümde karnımda tuhaf bir duygu hissediyorum.”

Soğutulmuş topları tahta bir kaşıkla dikkatle yağdan ayırıp saçma keseciklerine doldururken, “İyi anlamda mı tuhaf, yoksa kötü anlamda mı?” diye sordum.

lan kaşlarını çattı, altın titrek bir birikintiye dönüşürken gözlerini üstüne dikmişti.

(“Sanırım her ikisi de. Brianna bana bir keresinde, okulda okuduğu bir kitapta eve tekrar geri dönülemeyeceğini yazdığından bahsetmişti.” Gözlerini işinden ayırmadan usulca ekledi: “Bu doğru olabilir ama ben gitmek istiyorum.” Eriyen altın kalıbın içinde tıslıyordu.

Gözlerimi Ian’m yüzünden ayırdığımda, Jamie’nin bana sorgular bir şekilde bakıyor olduğunu fark ettim - şefkatli bakışları yumuşaktı. Bakışlarımı kaçırıp ayağa kalktım, diz eklemlerim kıtırdarken hafifçe inledim.

“Pekâlâ, evet,” dedim çabuk bir şekilde. “Sanırını, bu senin için evin ne anlama geldiğiyle ilgili, değil mi? Biliyorsun ki ev her zaman sadece bir yer anlamına gelmez.”

“Evet, bu doğru.” lan soğuması için kurşun kalıbını tuttu. “Ama bu bir insan olsa bile, her zaman geri dönemezsin, değil mi? Belki de dönebilirsin,” diye ekledi, önce Jamie’ye sonra bana bakarken kaçamak cevaplar veriyordu.

Jamie onun kastettiği şeye aldırış etmeyerek, “Bence aileni aynen bıraktığın gibi bulacaksın,” dedi ilgisizce. “Esas şoku onlar seni görünce yaşayacaklar.”

lan ona küçük bir bakış atıp gülümsedi. “Boyum biraz daha uzadı,” dedi.

Küçük bir kahkaha attım. İskoçya'dan ayrıldığında on beş yaşındaydı; uzun boylu, aptal görünümlü sıska bir çocuktu.

Şimdiyse on santim kadar daha uzundu. Hâlâ zayıf ve ham deri şeritleri kadar da sertti, bir o kadar da bronz bir tene sahipti ama kışın rengi solduğunda, elmacık kemiklerine yarım daire şeklinde dövmelenmiş noktalar daha canlı bir şekilde göze çarpıyordu.

"Sana söylediğim diğer sözü hatırlıyor musun?" diye sordum ona. "Edinburgh'tan Lallybroch'a döndüğümüzde, ben Jamie'yi… tekrar bulduktan sonra. *Eu, gitmen gerektiğinde seni içeri kabul etmek zorunda oldukları yerdir"*

lan tek kaşını kaldırarak bakışlarını benden Jamie'ye çevirip kafasını salladı.

"Ona neden bu kadar düşkün olduğuna şaşmamalı dayı. İnsana nadir bulunan bir huzur veriyor."

"Eh," dedi Jamie, gözlerini işinden ayırmadan, "beni hâlâ içeri almaya devam ettiğine göre, sanırım evim de o olmalı."

işimizi bitirmiştik. Jamie ateşi ayaklarıyla söndürüp ben saçma yapım aletlerini toplarken, lan ve Rollo doldurulan saçma keselerini barakaya geri götürdüler. Geç olmaya başlamıştı ve çok taze olduğundan hava insanın tenini okşayan serin bir zindeliğe sahipti - baharın nefesi toprağın üstünde kıpır kıpır hareket ediyordu.

Tadını çıkarmak için bir an durdum. Eserlerimiz bitmişti ama henüz soğumamışlardı, açık havada çalışmamıza ve ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk esintiye rağmen çok hoşuma gitmişti.

"Hiç meteliğin var mı *a nighean?"* diye sordu yanımda yürüyen Jamie.

"Neyim var mı?"

"Herhangi bir bozukluk işimi görür."

"Sanmıyorum ama…"

O ana kadarki hazırlıklarımızla birlikte, neredeyse Jamie'nin kikinin *önünde asılı* deri çantası kadar büyük belime bağlı çantamın ceplerini karıştırdım. İp çileleri, tohum ya da kurutulmuş otlar içeren kâğıt kıvrımları, deri parçalarına saplanmış iğneler, ufak bir kavanoz ameliyat ipliği, siyah-beyaz benekli bir ağaçkakan tüyü, kalın bir parça beyaz tebeşir ve anlaşılan yerken yarım kalan bir kurabiyenin parçalarına bulanmış pis bir yarım şilin bulabilmiştim.

"Bu işine yarar mı?" diye sordum üstünü silip ona uzatırken.

"Yarar," dedi ve bana bir şey uzattı. Bıçak sapı olduğu ortaya çıkan şeyi elim otomatikman kavramıştı, şaşkınlıktan neredeyse elimden düşürecektim.

‘Yeni bir bıçak için para ödemelisin,” diye açıkladı yarı gülümseyerek. “Onun sahibi olduğunu anladı, sana karşı gelmeyecek.”

“Sahibi mi?” Güneş artık Tepe’nin kenarında olmasına rağmen hava hâlâ fazlasıyla aydınlıktı, yeni satın aldığım bıçağıma baktım. İnce ama sağlam bir bıçaktı, tek taraflı ve güzelce bilenmişti, keskin tarafı batan güneşte ışıldıyordu. Yumuşak ve sıcak geyik boynuzundan yapılan sapma, avucumun içine tam oturmasını sağlayan iki ufak girinti oyulmuştu.

“Teşekkür ederim,” dedim hayranlıkla. “Ama-”

‘Yanında taşırsan kendini güvende hissedersin,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Bir şey daha var, bana versene.”

Şaşkın bir şekilde bıçağı ona geri verdim, başparmağının ucunu hafifçe kestiğini görünce korktum. Derin olmayan kesik kanla dolmuştu, parmağını ağzına sokarken bıçağı bana geri verdi.

“Bıçağa kan akıtırsan, hangi amaç için hareket edeceğini bilir,” diye açıklarken yaralı parmağını ağzından çıkardı.

Bıçağın sapı avucumun içinde hâlâ sıcaktı ama içimde hafif bir ürperti hissetmiştim. Bazı istisnalar haricinde, Jamie romantik hareketlerde bulunmazdı. Bana bir bıçak verdiğine göre, buna ihtiyacım olacağını düşünmüştü. Kökleri kazmak ya da ağaç kabuklarını doğramak için değildi, gerçekten de bir amacı vardı.

“Elime oturuyor,” dedim aşağı bakıp başparmağıma oturan küçük çizgiye dokunurken. “Tam olarak yapmayı nasıl becerdin?”

Jamie bir kahkaha attı. “Avucunun ölçüsünü bilecek kadar elini etrafımda hissettim Sassenach,” dedi

Ben de güldüm ve bıçağı çevirerek ucunu başparmağımın ucuna batırdım. Oldukça keskindi; kesiği zar zor hissetmiştim ama hemen koyu kırmızı bir kan damlası belirmişti. Bıçağı kemerime yerleştirip parmağımı başparmağına bastırdım.

“Kanın benim kanım,” dedim.

Ben de romantik hareketlerde bulunmazdım.

Yanan Gemi

New York

Ağustos İ776

Aslına bakılırsa, Amerikalılar’ın kaçmış oldukları haberi William’ın düşündüğünden daha iyi karşılanmıştı. Düşmanı köşeye sıkıştırdıkları

düşüncesinin verdiği sarhoşluk hissiyle, Howe'un ordusu olağanüstü bir hızla ilerlemeye başlamıştı. Amiralin filosu hâlâ Gravesend Körfezi'ndeydi; bir gün içinde binlerce adam aceleyle kıyıya doğru ilerletilmiş ve Manhattan'a çabucak geçmek için tekrar gemiye bindirilmişti. Bir sonraki günün akşamında silahlı birlikler New York'a saldırmaya başladıklarında siperlerin boş olduğunu ve istihkâmların terk edildiğini fark etmişlerdi.

Doğrudan ve fiziksel bir intikam almayı uman William, hayal kırıklığına uğramış olsa da bu gelişme Howe'u çok memnun etmişti. Ekibiyle birlikte Beckınan Malikânesi adı verilen büyük bir eve taşınmış ve sömürge üzerindeki nüfuzunu güçlendirmek için işe koyulmuştu. Amerikalılar'ı yenmek isteyen kıdemli subaylar arasında belirli bir kızgınlık yaşanıyor olsa da General Howe, yenilgi ve zayiatın Washington'un kalan kuvvetlerini parça parça edeceği diişüncesindeydi ve kış onların sonunu getirecekti.

"Ve bu sırada," dedi Teğmen Anthony Fortnıum, en kıdemsiz üç subayın sevk edildiği boğucu tavan arasına bakınırken, "biz

işgal halinde olan bir orduyuz. Sanırım bu biraz eğlenceyi hak ettiğimiz anlamına geliyor, değil mi?"

Dolapta sahip olduğu eşyaları koyabileceği bir boşluk arayan William, "Peki eğlenceden kastın ne?" diye sordu.

"Kadınlar elbette," dedi Fortnum düşünceli bir şekilde. "Kesinlikle kadınlar. New York'ta bolca bulunuyorlardır herhalde." "Buraya gelirken hiç görmedim," dedi Ralph Jocelyn şüpheyle. "Hem de özellikle bakmış olmama rağmen!"

"Daha neler," dedi Fortnum emin bir şekilde. "Bir sürü olduklarına eminim."

"En azından bira var," dedi William. "Water Caddesi'nin sonunda Fraunces Tavernası adında güzel bir meyhane var. Gelirken orada bir bira içmiştim."

"Daha yakın bir yerler olmalı," diyerek karşı çıktı Jocelyn. "Bu sıcakta kilometrelerde yol yürüyemem!" Geniş bir alanı ve temiz bir havası olan Beekman Malikanesi iyi bir konuma sahipti ama şehrin oldukça dışında kalıyordu.

"Ararsak buluruz." Fortnum ceketini omzuna attı. "Geliyor musun Ellesmere?"

"Hayır, henüz değil. Yazmam gereken mektuplar var. Eğer aradığınızı bulursanız yazılı bir rapor istiyorum. Üç nüsha olduğundan emin ol."

Eşyalarıyla baş başa kaldığında, çantasını yere koyup içinden Yüzbaşı Griswold'un ona verdiği küçük mektup destesini çıkardı.

Beş mektup vardı, üçü üvey babasının gülümseyen yarım ayıyla

mühürlenmişti - Lord John her ayın on beşinde yazardı. Bir tanesi amcası Hal'den geliyordu, mektuba gülümsedi. Hal Amca'nın mektupları bazen kafa karıştırıcı olsa da hep eğlenceliydi. Diğeri ise tanıyamadığı ama her nedense bir kadına aitmiş gibi görünen sade bir mührü olan bir mektuptu.

Merakla mührü kırıp zarfı açtığında kuzeni Dottie'nin yazdığı iki sayfayı karşısında buldu. Birden kaşlarını kaldırdı; Dot-tie daha önce ona hiç yazmamıştı.

Mektubu okuduğu süre boyunca kaşları hiç aşağı inmedi.

"Lanetleneceğim," dedi yüksek bir sesle.

"Neden?" diye sordu şapkasını almak için geri dönen Fortnum. "Evden kötü haberler mi var?"

"Ne? Hayır, hayır," diye tekrarlayıp mektubun ilk sayfasına döndü. "Sadece… ilginç."

Mektubu katlayıp Fortnum'un meraklı bakışlarından uzağa, ceketinin iç cebine koydu ve Hal Amca'da gelen, üzerinde dükün mührü olan mektubu aldı. Bunu gören Fortnum'un gözleri açılmıştı ama hiçbir şey söylemedi.

William öksürüp mührü kırdı. Her zamanki gibi mektup bir sayfadan azdı ve ne selam ne de kapanış içeriyordu. Hal Am-ca'ya göre bir mektup direkt olmalıydı.

Adam, Nevv York'a SörHenry Clinton'ın idaresine atandı. Mintıie ona senin için oldukça kullanışsız bazı şeyler verdi. Dottie de fazla yer işgal etmeyen sevgilerini gönderiyor.

fohn, Yüzbaşı Richardson için bir şeyler yaptığım söylüyor. Richard-son'ı tanırım, bence bu işleri bırakmalısın.

Albay Spencer'a saygılarımı ilet ve sakıtı onunla kâğıt oynama.

William, Hal Amca'nın üstü kapalı olsa da birkaç kelimeye tanıdığı herkesten daha fazla bilgi sığdırdığını düşündü. Albay Spencer'ın kâğıt oynarken hile yapıp yapmadığını ya da gerçekten iyi mi şanslı mı olduğunu merak etti. Hal Amca bu iki seçenekten biri olduğunu düşündüğü için özellikle bunun nedenini söylememişti. Kendisinden üst rütbeli bir subayı yenme ihtimali ve tehlikeli olsa da becerisini sınamak William'ı cez-betmişti. Ama hayır, Hal Amca da çok iyi kâğıt oynardı ve eğer uyardıysa, sağduyulu davransa iyi ederdi.

William hayranlıkla, Hal Amca'mn yaşlı ve kurnaz bir şeytan olduğunu düşündü.

Mektubun ikinci paragrafı bu yüzden onu endişelendirmişti. *Richardson'ı*

tanırım.… O an, I lal Amca'ıın neden bazı şeyleri atladığını anladı; mektuplar herhangi biri tarafından okunabilirdi ve Pardloe Dükü'niin mührünü taşıyan bir mektup dikkat çekebilirdi. Neyse ki mühür kurcalanmış gibi görünmüyordu ama babasının mühürleri büyük bir ustalıkla sıcak bir bıçak kullanarak çıkarıp yenisiyle değiştirdiğini görmüştü.

Hal Amca'nın Yüzbaşı Richardson hakkında neler bildiğini ve neden ona bilgi taşımaması konusunda uyardığını merak etti. Anlaşılan babası, kardeşine onun neler yaptığını söylemişti.

Ama eğer babası kardeşine neler yaptığını söylemişse, Hal Amca da babasına Yüzbaşı Richardson hakkında neler bildiğini söylemiş olmalıydı. Ve eğer söylediyse-

Hal Amca'dan gelen mektubu kaldırıp babasından gelen ilk mektubu açtı. Hayır, Richardson hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Peki ya ikinci mektup? Onda da hiçbir şey yoktu. Üçüncü mektupta istihbarata yönelik üstü kapalı bir gönderme vardı ama sadece güvende olmasını dilemiş ve duruşu hakkında dolaylı bir uyarıda bulunmuştu.

Uzun boylu bir adanı insanların içinde her zaman göze çarpar; eğer bakışları düz ve giysileri temizse daha da çok göze çarpar.

William gülümsedi. Okulu Westminster'da dersler geniş bir odada işlenirdi ve küçük sınıflar odaya çekilen bir perdeyle ayrılırdı, her yaştan çocuk bir arada okutulurdu. William, o an kimlerin yanında olduğuna bağlı olarak, ne zaman ve nasıl göze çarpıp çarpmayacağını çok çabuk öğrenmişti.

Demek ki Hal Amca, Richardson hakkında her ne biliyorsa bu durum babasını endişelendirmemişti. Elbette, bunun onur kırıcı bir şey olması gerekmediğini kendisine hatırlattı. Pardloe Dükü kendi adına korkusuzdu ama ailesi söz konusu olduğunda aşırı dikkatli davranmaya meyilliydi. Belki de Richardson'ın sadece dikkatsiz olduğunu düşünmüştü; eğer durum bundan ibaretse babası herhalde William'ın sağduyusuna güvenir ve bu yüzden bundan hiç bahsetmezdi.

Tavan arası boğucuydu ve ter William'ın yüzünden gömleğine damlıyordu. Fortnum bavulunu yerde tuhaf bir açıyla bırakarak gitmişti. Odanın zemininde William'ın ayağa kalkıp kapıya doğru yürümesine yetecek kadar boş yer ancak vardı ve dışarı çıkmayı başardığında rahatlamıştı. Hava sıcak ve nemliydi ama en azından esiyordu. Şapkasını takıp kuzeni Adam'ın nerede konakladığını bulmaya koyuldu. *Oldukça kullanışsız* kulağa umut verici geliyordu.

Çiftçi kadınların arasından geçip pazar yerine doğru ilerlerken ceketinin cebindeki mektubun hışırtısını hissetti ve Adam'ın kız kardeşini hatırladı.

Dottie de fazla yer işgal etmeyen sevgilerini gönderiyor. William, Hal Amca'nın kurnaz olduğunu düşündü ancak en kurnaz şeytanların bile bazen kör noktaları olabiliyordu.

Oldukça kullanışsız sözü kesinlikle yanlıştı: Bir kitap, harika bir şişe beyaz İspanyol şarabı ve ona eşlik edecek yarım kilo zeytin ve üç çift yeni ipek çorap.

"Ben de bol miktarda çorap var," demişti kuzeni Adam, Wil-liam bu hediyeyi paylaşmaya çalışırken. 'Annem toptan alıp her kargoyla birlikte gönderiyor. Sana yeni bir çekmece göndermeyi akıl etmediği için şanslısın ama bir kadeh İspanyol şarabına hayır demem."

William kuzeninin çekmeceler hakkında şaka yapıp yapmadığından emin değildi; Adanfın kıdemli subaylarla iyi geçinmesine yarayan ciddi bir havası ve Grey ailesine özgü bir şekilde, en olmayacak şeyleri ifadesini hiç bozmadan söyleyebilme hünerine sahipti. William yine de güldü ve iki kadeh getirmeleri için aşağıya seslendi.

Adam'ın arkadaşlarından biri üç kadeh getirmişti ve düşünceli bir şekilde şişenin bitmesine yardımcı olmakiçin orada kaldı. Ve sonra başka bir arkadaş ortaya çıktı, anlaşılan marangozluk işleriyle uğraşıyordu. Şarap çok güzeldi ve kuzeni çekmecesinden kutlamaya eklemek için yarım şişe bira çıkardı. Bu tür bir araya gelişler çok sık olmadığından, hem şişelerin hem de arkadaşların sayısı, Adam'ın, itiraf etmek gerekirse küçük odasının her noktası birileri tarafından işgal edilene kadar katlandı.

William şarabın yanı sıra cömertçe zeytinleri de paylaşmıştı ve şişenin sonuna doğru bu bonkör hediyeleri için yengesinin şerefine kadeh kaldırdı, ipek çoraplardan bahsetmeyi de unutmamıştı.

"Ama sanırım kitabı annen göndermedi, değil mi?" diye Adam'a sordu hızla nefesini verip boş şişeyi yere doğru indirirken.

İçkinin etkisiyle her zamanki ağırbaşlılığı ortadan kaybolan Adam, oldukça neşeliydi artık. "Hayır," dedi. "Babam da göndermedi. Kolonilerin kültürel açıdan ilerleyebilmesi için o benim kendi katkımdı."

"Medeni insanın hassasiyetini gösteren bir hizmet," diyen William, aldıklar alkole rağmen diline hâkim olabildiği için kendisiyle gurur duydu.

"Hangi kitap? Ne kitabı? Görelim şu ünlü kitabı!" diye yükselen bağırışlar nedeniyle gelen armağanlarından birini göstermek mecburiyetinde kaldı. Bay Harris'in ünlü *Covent Garden Hanımefendilerinin Listesi*'nin bir kopyasıydı. Çekicilik, uzmanlık alanları, fiyat ve Londra'nın en iyi hayat kadınlarının nerede bulunabileceği konusunda bol tasvirli bir katalogdu.

Kitap büyük bir neşeyle karşılanmış ve kitabı ele geçirmek için ufak bir mücadele yaşanmıştı. Neyse ki paramparça olmadan William kitabı kurtarmış ve bazı bölümleri yüksek sesle okuyacağına onları ikna etmişti. Abartılı okuması kurt gibi ulumalar ve zeytin çekirdeği yağmuruyla karşılanmıştı.

Ve böylece sokağa dökülmüşlerdi. William kendisini alkollü bir belirsizlikte, mumla aydınlatılmış pencerelerle ve bazen dört yol ağızlarında asılı fenerlerle karanlığı bölünen dar sokakların arasında gezinirken buldu. Hiç kimsenin aklında belirli bir yer olmasa da hepsi tek bir vücut halinde aynı amaç uğruna ilerliyordu.

“Kızışan bir dişiyi takip eden köpekler gibi,” diyerek gözlemledi William ve yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadığından, Adam’ın arkadaşlarından birinden bir tokat yediğinde şaşırdı. Ama haklıydı, en sonunda ışığın kapı önlerini kan gibi aydınlatması için kırmızı muslinle kaplanmış iki-üç fenerin asılı olduğu bir ara sokağa gelmişlerdi ve kapıların hepsi ardına kadar açıktı. Görüntüyü şaşkınlıkla karşılayan belli bir amaç uğruna ilerleyen araştırma ekibi, keşiflerine nereden başlayacaklarını tartışmak için kısa bir süreliğine sokağın ortasında durdu.

William bu konuşmalara pek katılmadı; büyükbaş hayvan ve lağım kokan hava sıkıntılı ve boğucuydu, yediği zeytinlerden birinde bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Çok terliyordu, ıslak çamaşırı tenine öylesine yapışmıştı ki karnındaki rahatsızlık verici şey aniden güneye doğru ilerlemeye başlarsa pantolonunu zamanında çıkaramayacağından korkuyordu.

Güçlükle gülümseyip Adam’m koluna hafifçe dokunarak gönlünce devam etmesini belirtti - William da daha ileri gidecekti.

Öyle, de yaptı, kırmızı fenerlerin sonuncusunda tökezleyip genç subayların gürültücü kalabalığını arkasında bıraktı. Çaresizce kusabileceği tenha bir yer arıyordu ama amacına uygun bir yer bulamayınca sendeledi ve durup bir girişe bolca kustu. Bunun üzerine ardına kadar açılan kapının önünde herhangi bir açıklama, özür ya da karşılık beklemeyen öfkeli ev sahibi, kapının arkasından bir sopa kapıp Alnıanca’ya benzeyen anlaşılmaz küfürlerle William’ı sokağın sonuna kadar kovaladı.

Domuz ağılları, barakalar ve berbat kokan makaraların arasında doğru mahalleye giden yolu bulana kadar dolaştı ve en sonunda kuzeni Adam’ı sokağın üstünde bir yukarı bir aşağı giderek tüm kapılara vurup yüksek sesle kendisini ararken buldu.

Adam’m sopasını ustalıkla kullanan Alman’ın kapısını çal-nıak üzere olduğunu gördüğü sırada, “O kapıya sakın vurma!” dedi William korkuyla. Adam şaşkınlıkla geri çekildi.

“İşte buradasın! İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Yaz gecesinin bayıltıcı sıcağında yapış yapış hissediyordu ama kusmak iyi gelmiş, ayılmasını sağlamıştı.

“Bir sokak arasında soyulduğunu ya da öldürüldüğünü sandım. John Anıca’nın yüzüne bir daha asla bakamazdım.”

Sırtları kırmızı fenerlere dönük bir şekilde sokaktan aşağı iniyorlardı. Tüm genç adamlar işletmelerden birine girmişti ama eğlence sesleri ve içeriden gelen gürültüler sarhoşluklarının dinmediğini, sadece başka bir şeye dönüştüğünü gösteriyordu.

“Doğru düzgün bir yer bulabildin mi kendine?” diye sordu Adam, William’ın geldiği’ yöne doğru çenesiyle işaret ederek.

“Eh, idare eder. Sen?”

“Ne çok para istedi ne de Harris’in paragraflarındakine benziyordu ama New York gibi bir sıçan deliği için fena değildi,” dedi Adam mantıklı bir biçimde. Atkısı gevşek bir şekilde boynunun etrafına sarılıydı, ışıklı pencerelerin önünden geçtikleri sırada William kuzeninin ceketinin gümüş düğmelerinden birinin kopmuş olduğunu fark etti. “Yemin ederim ki o fahişeler-den bazılarını kampta görmüştüm.”

“Sör Henry seni nüfus sayımı yap diye gönderdi, değil mi? Yoksa kamp hayranlarıyla çok fazla mı vakit geçiriyorsun, hepsini tanıdığına göre-”

Sokağın sonundaki evlerin birinden gelen farklı bir sesle konuşması bölünmüştü. Bağrışmalar vardı fakat daha öncekiler gibi neşeli değildi. Öfkeli bir erkek sesinin haykırışı ve bir kadının çığlıklarıydı bu kez duyulan.

Kuzenler birbirlerine bakınıp gürültünün geldiği yöne doğru gittiler.

Gürültünün kaynağına ulaştıklarında sayıları da artmıştı, bir sürü yarı çıplak asker sokağa dökülmüştü ve onların hemen ilerisinde Adam’ın odasındaki parti sırasında William’ın tanıştırıldığı iri yarı, adını hatırlayamadığı bir teğmen, yarı çıplak bir falıişeyi kolundan tutmuş süriiklüyordu.

Teğmen hem ceketini hem de peruğunu kaybetmişti, koyu renk saçları seyrelmişti ve geniş omuzlarıyla saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu. Bir boğa gibi de saldırdı, sürüklediği kadına dönerek vurdu ve kadını evin duvarına çarptı. Çok sarhoştu ve sağa sola küfürler savuruyordu.

“Ateş gemisi!”

William kelimeyi kimin söylediğini görmemişti ama heyecanlı mırıldanmalarla karşılanırken sokaktaki adamların arasında bu kelimeler hızla yayıldı.

“O kız ateş gemisi!”

Birkaç kadın girişte toplanmıştı, arkalarındaki ışık yüzlerini görebilmek için fazla loştu ama anlaşılan korkup bir araya toplanmışlardı. İçlerinden biri kolunu uzatıp belli belirsiz seslendi fakat diğerleri onu geri çekti. Siyah saçlı teğmen bunun farkına varmamıştı bile, fahişenin karnına ve göğüslerine yumruklar indirmekle meşguldü.

“Hey, ahbap!”

William bağırarak öne çıktı ancak birkaç el kollarından sıkı sıkı tutup ilerlemesini engelledi.

“Ateş gemisi!” Teğmenin indirdiği her yumrukla birlikte adamlar tezahürat ediyordu.

Ateş gemisi frengisi olan fahişe demekti. Teğmen dayak atmasını bitirip kırmızı fenerin altındaki kadınlara yöneldiğinde, William fahişenin yüzündeki kızarıklığı seçebildi. Gerçekten de frengiydi.

“Rodhaın! Rodhâm! Adam, askerlerin oluşturduğu kalabalığı yarmaya çalışırken teğmenin ismini bağırıyordu ama diğerleri birlikte hareket edip onu geri itmişti ve, ‘Ateş gemisi!” tezahüratı büyümeye başlamıştı.

Rodham fahişeyi eşiğe attığında, girişte bekleyen kadınlar geriye doğru çekilip çığlık attı. William ileri atılıp adamların baskısından kurtulmayı başardı ama teğmene ulaşamadan, Ro-dlıanı feneri tutup evin önüne doğru attı ve alev alan yağ falıi-şenin üstünü sıçradı.

William nefes nefese geri çekildi, gözleri kocaman olmuştu ve gördüklerini inanamayarak izliyordu. Kadın ayaklarının üstünde doğruldu, alevler saçlarına ve ince elbisesine ulaştığında panik içinde kollarını havada savurmaya başlamıştı. Birkaç saniye içinde alevler kadının her yanını sarmıştı, sokaktakilerin gürültüsünü kesen ve William’m beynini delen tiz bir sesle çığlık atıyordu.

Kadın onlara doğru tökezlediğinde adamlar geri çekildi, sendeleyerek ya yardım etmeleri için çaresizce yalvarıyor ya da onları da kurban etmek isteğiyle ellerini uzatıyordu. William bir şeyler yapmak isteğiyle olduğu yerde çakılıp kalmıştı ama yapılacak hiçbir şey olmadığını bildiğinden bedeni kaskatı kesilmişti. Kolunda hissettiği dinmeyen bir acıyla mekanik bir şekilde yan tarafa baktığında, Adam’ı parmaklarını koluna geçirmiş bir halde buldu.

“Gidelim,” diye fısıldadı Adam, yüzü bembeyazdı ve ter içindeydi. “Tanrı aşkına, hadi gidelim!”

Yanan kadın kapıya çarpıp yere düştü, elleri kapıya dayalı kalmıştı. Kavrulan etin kokusu sokağın boğucu ve sıcak havasına yayılmıştı. William bir kez

daha midesinin kalktığını hissetti.

“Tanrı hepinizi lanetlesin! Lanet olası çükleriniz çürüyüp kopsun!” Bağrış üst kattaki bir pencereden gelmişti, William kafasını kaldırdığında aşağıdaki adamlara yumruğunu sallayan bir kadın gördü. Askerlerden bir gürültü yükseldi ve içlerinden biri açık saçık bir sözle yanıtladı; bir diğeri eğildi ve eline bir taş alıp sertçe fırlattı. Taş pencerenin altında sekerek askerlerden birine çarptı, asker taşı atan diğer askeri itti.

Yanan kadın kapının dibine yığılmıştı. Hâlâ az da olsa sesi çıkıyordu ama artık kımıldamıyordu

Birdenbire kendini kaybeden William, taşı atan adamı yakalayıp boynundan tutarak kafasını evin kapı dikmesine geçirdi. Adam hızla doğruldu ama dizleri onu taşıyamayınca aniden inleyerek yere oturdu.

“Defolun!” William bağırdı. “Hepiniz defolun!” Yumruklarını sıkıp artık öfkesi dinen, hareketsiz bir şekilde durmuş basamaktaki kadına bakan siyah saçlı teğmene döndü. Kadının eteği yok olmuştu; bir çift simsiyah bacak gölgelerin arasında hafifçe titriyordu.

William siyah saçlı adama tek bir adımda ulaştı ve gömleğinin önünden tutup onu hızla çekti.

“Git,” dedi tehlikeli bir ses tonuyla. “Hemen git!”

Adam gözlerini kırpıştırıp yutkundu ve William onu serbest bıraktığında dönüp gitti.

William nefes nefese diğerlerine döndü ama aniden gelen şiddet arzusu aynı hızla yok olmuştu. Diğerlerinden bazıları kadına doğru baktı, ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken anlaşılmaz sesler çıkarıyorlardı. Kimse bir diğerinin gözlerinin içine bakamıyordu.

William şokla titreyen ama sağlam bir şekilde yanında duran Adam’ın hayal meyal farkındaydı. Diğer askerler uzaklaşırken kendisi de titriyordu fakat küçük kuzenin omzuna elini koyup öylece durdu. Yerde oturan adam ise yavaşça elleri ve ayaklarının üstüne doğruldu, arkadaşlarının arkasından yalpalayarak karanlığa doğru yol aldı.

Sokak sessizleşmişti. Sokaktaki diğer kırmızı fenerler söndürülmüştü. William bu iğrenç yerde sonsuza kadar kalabilecekmiş gibi hissetti ama Adam biraz hareket edince eli kuzeninin omzundan düştü ve ayaklarının onu zorlukla taşıdığını lark etti.

Dönüp karanlık sokakların arasında sessizce geldikleri yöne doğru gittiler. Askerlerin bir ateşin etrafına toplanıp nöbet tuttukları bir karakola rastladılar. Nöbetçiler işgal edilen şehirdeki düzenden sorumluydular. Nöbetçiler onlara

baktı ama durdurmadılar.

Ateşin ışığında Adam’ıı yüzünde yaşların bıraktığı izleri gördü ve kuzeninin ağladığını tark etti.

William da ağlıyordu.

[1]

Gal. *Tanrım, ham yardım et.*

Eıiine Duruş

Fraser Tepesi

Mart 17 77

Dünya sırılsıklamdı. Yağmur seli dağdan inmişti, çimenler ve yapraklar damlalarla bezenmişti ve çakıllardan sabah güneşinde buharlar çıkıyordu. Tüm hazırlıklarımızı tamamlamıştık ve geçitler açıktı. Gitmeden önce yapmamız gereken tek bir şey kalmıştı.

“Bugün olabilir mi sence?” Jamie umutla sormuştu. Bir kez bir işe karar verildiğinde, beklemek istemezdi. Bebekler ise, ne yazık ki, ne uygun zamanı ne de sabırsızlığı umursardı.

“Belki,” dedim kendi sabrımı kontrol etmeye çalışarak. “Belki de değil.”

“Onu geçen hafta gördüm, sanki her an patlamaya hazır gibi görünüyordu yenge,” dedi lan kekinin son parçasını Rollo’ya verirken. “O mantarları bilir misin? Büyük yuvarlak olanları? Dokunduğun anda *puf* diye dağılırlar.” Parmaklarıyla vurarak kek dilimini parçaladı. “İşte böyle.”

“Sadece bir tane, değil mi?” Jamie kaşlarını çatarak bana sordu.

“Sana şimdiye kadar sanırım altı kez söyledim. *Umarım* öyledir,” diye ekledim haç çıkarma isteğimi bastırarak. “Ama her zaman anlamak mümkün olmuyor.”

“İkizler ailevi bir özellik,” dedi lan yardımsever bir şekilde.

Jamie haç çıkardı.

“Tek bir kalp atışı duydum,” dedim, sinirlenmemcye çalışarak, “ve aylardır dililiyorum.”

“Karnında dışarı çıkmış parçaları sayamaz mısın?” diye sordu Iaıı. “Eğer altı bacağı varmış gibi görünüyorsa…”

“Söylemesi kolay.” Yapabilirdim elbette, çocuğu dışarıdan kontrol edebilirdim. Kafasını hissetmek oldukça kolaydı, kalçalarını da ama kolları ve bacakları hissetmek biraz daha güçtü. Beni şu an rahatsız eden de buydu.

Son bir aydır Lizzie’yi her hafta kontrol ediyordum ve son bir haftadır uzun bir yürüyüş olsa da her gün onun barakasına gidiyordum. Karnında tek olduğunu düşündüğüm çocuk çok büyüktü. Rahmin iç tarafı tahmin ettiğimden daha geniş olmalıydı ve bebekler doğum öncesi haftalarda sürekli pozisyon değiştirirlerdi. Bu bebek ise endişelendirecek kadar uzun bir süredir yanlara doğru sıkışmış halde, yatay halde duruyordu.

Gerçek şu ki hastane, ameliyat olanakları ya da anestezi olmadan alışılmışın

dışında bir doğumla baş edebilme imkanım oldukça sınırlıydı. Cerrahi müdahale olmaksızın, yatay duruşa müdahale edecek ebenin birkaç seçeneği vardı. Acı verici bir doğumdan sonraki birkaç gün içinde kadının ölmesine izin vermek veya anestezi ve asepsi olmaksızın sezaryen yapılan kadının birkaç gün içinde ölmesine izin vermek - ve bir ihtimal bebeği kurtarmak ya da çocuğu ana rahminde öldürüp anneyi kurtarmak ancak sonra çocuğu parça parça rahimden çıkarmak (Da-niel Rawlings kitabının birkaç sayfasında bunu resmetmişti). Sonuncu seçenek ise içten bir müdahale yaparak bebeği doğum yapılabilecek bir pozisyona çevirmek.

Görünüşte en çekici olan sonuncu seçenek, rahatlıkla diğerleri kadar tehlikeli bir hal alabilir, anne ve çocuğun ölümüne yol açabilirdi.

Geçen hafta dıştan bir müdahale yapmayı denemiş ve güçlükle de olsa çocuğun başını aşağı doğru çevirmeyi başardım.

Aııcak bebek yatay pozisyonunu sevmiş olacak ki iki gün sonra tekrar eski haline dönmüştü. Doğum başlamadan önce kendi kendine tekrar dönebilirdi, belki de dönmezdi.

Deneyimli olduğumdan, normalde olasılıkları zeki bir şekilde planlamayı ve olmayacak şeyler uğruna endişelenmemeyi birbirinden ayrı tutmayı becerebilir ve böylece gece rahat uyuyabilirdim. Ama bir haftadır çocuğun zamanında dönmeme ihtimalini gözümde canlandırarak uykusuz geceler geçirip, faydasız seçeneklerin olduğu kısa, çirkin listeyi başka bir seçenek bulma umuduyla gözden geçiriyordum.

Eğer eterim olsaydı… ama elimdeki eter ev yandığında gitmişti.

Çocuğu kurtarmak için Lizzie’yi mi öldürmeliydim? Hayır. Eğer iş oraya varırsa çocuğu rahimde öldürmek en iyisiydi ve böylece Rodney’i annesinden, Jo ve Kezzie’yi de eşlerinden olmasına izin vermezdim. Ama tam anlamıyla gelişmiş, sağlıklı ve doğmaya hazır bir çocuğun kafatasını ezme ya da keskin bir telle kafasını kesme düşüncesi…

“Bu sabah aç mısın yenge?”

“Hayır… teşekkürler, lan.”

“Biraz solgun görünüyorsun Sassenach. Bir sıkıntın mı var?”

“Hayır!” Daha fazla soru sormalarına izin vermeden aceleyle ayağa kalktım ve kuyudan bir kova su almaya gittim.

Amy dışarıdaydı, büyük çamaşır kazanının altına ateş yakmıştı ve odun toplamak için koşuşturup ara sıra birbirlerine çamur atmak için duraksayan Aidan ve Orrie’yi kovalıyordu.

“Su mu istiyorsunuz *a bhana-mhaighstir*[1]*‘?”* diye sordu elimdeki kovayı görünce. “Aidan gidip getirir.”

“Hayır, gerek yok,” diyerek onu ikna ettim. “Biraz hava almak istedim. Artık sabahları dışarısı çok güzel.” Öyleydi, güneş yükselene kadar hava hâlâ serindi ancak çimenlerin, reçinelerle

dolgun tomurcukların ve yeni açan söğüt çiçeklerinin kokusuyla baş döndürücü ve tazeydi.

Kovamı alarak kuyuya gidip doldurdum ve sonra patikadan aşağı yavaşça yol aldım, uzun bir süre göremeyeceğinizi bildiğiniz şeylere bakar gibi etrafıma bakındım.

Şiddetin gelişi, savaşın karışıklığı ve büyük evin yok olmasıyla Tepe’de bazı şeyler çoktan fazlasıyla değişmişti. Jamie ve ben gittiğimizde daha da fazla değişecekti.

Lider kim olacaktı? Hiram Crombie, Thurso’dan gelen Pres-biteryen balıkçı halkın doğal lideriydi ama dik kafalı, mutsuz bir adamdı, halkın geri kalanı arasında düzeni sağlayıp onları dayanışmaya teşvik etmektense anlaşmazlık çıkarması daha olasıydı.

Bobby? Uzunca bir değerlendirmenin ardından Jamie mal-varlığımızı -ya da ondan geriye kalanları- gözetmekten onun sorumlu olmasına karar vermişti. Doğuştan gelen yetenekleri ya da bunlardan yoksun oluşu bir yana, Bobby genç bir erkekti. Tepe’deki birçok genç adamla birlikte, yaklaşan fırtınaya kolaylıkla o da kapılabilir, götürülüp milis kuvvetlerinde hizmet etmeye mecbur bırakılabilirdi. Ancak yine de o bir Ingiliz askeriydi, o ve bazı arkadaşları birkaç yüz öfkeli insan tarafından linç edildiği Boston’da yedi sene önce görevlendirilmişti. Canlarından olacakları korkusuyla, askerler tüfeklerini doldurup kalabalığın üstüne ateş açmıştı. Taşlar fırlatılmış, silahlar ateşlenmişti -kim tarafından olduğu tespit edilememişti ve ben de Bobby’ye hiçbir zaman sormamıştım- birçok insan ölmüştü.

Duruşmada Bobby’nin canı bağışlanmıştı ama yanağına katil anlamına gelen “*Murder*” kelimesinin M harfi dağlanmıştı. Siyasi görüşü hakkında hiçbir fikrim yoktu, o tür şeyler hakkında hiç konuşmazdı ama İngiliz ordusu adına asla tekrar savaşmaz-dı, biliyordum.

Barakanın kapısını itip açtım, biraz daha sakinleşmiştim.

Jamie ve lan şimdi de yeni doğan çocuğun Rodıiey’nin kardeşi mi yoksa yarı kardeşi mi olacağı konusunda tartışıyorlardı.

“Bunu anlamanın bir yolu yok, öyle değil mi?” dedi lan. “Hiç kimse küçük Rodney’nin babasının Jo mu Kezzie mi olduğunu bilmiyor, bu çocuk için de

aynı şey geçerli. Ama eğer Jo Rodney'nin babası ve Kezzie de bu çocuğun babası ise-"

"Pek önemi yok," diyerek kovadaki suyu kazana dökerken konuşmalarını böldüm. "Jo ve Kezzi tek yumurta ikizleri. Bu da onları… eee… spermlerinin de ikiz olduğu anlamına geliyor." Bu konuyu fazla basite indirgiyordu ama eşeyli üreme ve rekombinant DNA'yı açıklamak için henüz çok erkendi. "Eğer anne aynıysa ki öyle ve baba da genetik olarak aynıysa ki öyleler, doğan her çocuk birbirleriyle kardeş olur."

"Menileri de mi aynı?" lan inanamayarak sordu. "Nereden biliyorsun? *Baktm* mı?" diye dehşete düşmüş bir merakla ekledi.

"Hayır, bakmadım," dedim sert bir biçimde. "Bakmama gerek yok. Bu tür şeyleri biliyorum."

"Ah, anlaşıldı," dedi saygıyla başını sallayarak. "Elbette biliyorsun. Bazen ne olduğunu unutuyorum Claire Yenge."

Bundan tam olarak ne demek istediğinden emin değildim ama sormak ya da Beardsleyler'in özel durumlarına dayanan bilgimin doğaüstü olmaktansa bilimsel olduğunu açıklamak gerekli görünmedi.

"Ama bu seferkinin babası *Kezzie*, değil mi?" Jamie kaşlarını çatarak sordu. "Ben Jo'yu postalamıştım, Lizzie geçen yıl boyunca Kezzie'yle birlikteydi."

lan ona acıyan bir bakış attı. "Jo'nun gittiğini mi sanıyorsun?"

"Onu görmedim," dedi Jamie ama kalın kızıl kaşları daha da birbirine yaklaşmıştı.

"Eh, göremezdin," diye kabul etti lan. "Sana karşı gelmek istemedikleri için bu konuda çok dikkatliydiler. Aynı anda ikisini birden görmek mümkün değildi," diye ekledi düşüncesizce.

İkimizde ona bakakaldık. Elindeki domuz pastırmasından bakışlarını alıp kaşlarını kaldırdı.

Akşam yemeğinden sonra ev halkı gece için hazırlanmaya başladı. Tüm Higginsler tek karyolayı paylaştıkları arkadaki yatak odasına çekildiler.

Takıntılı bir şekilde bohçamı açıp her şeyi bir kez daha kontrol etmek için aletleri serdim. Kül sabununun tüm artıklarından arınması için birçok kez durulanmış temiz bezler, kaynatılmış ve kurutulmuştu. Makaslar ve dikiş için beyaz iplik, döşeğin lekelenmemesi için cilalanmış kare şeklinde geniş bir kaput bezi. Yarısı suyla seyreltilmiş küçük bir şişe alkol. Yıkanmış ama kaynatılmamış birkaç çile yün. Yangında yok olan stetoskobumun yerine geçecek sarılıp boru haline getirilmiş parşömen kâğıdı. Bir bıçak. Ve bir ucu keskinleştirilmiş yılan gibi kıvrılan uzun, ince bir tel.

Tüm gün boyunca ve akşam yemeğinde pek fazla bir şey yememiştim, boğazımın gerisinde saframın yükseldiğini hissediyordum. Yutkunup aletleri topladım.

Jamie'nin gözlerini üzerimde hissettim ve yukarı baktım. Hiçbir şey söylemeden hafifçe gülümsedi, gözlerindeki sıcaklıkla bir anlık rahatlama hissettim ve iş en kötüye varırsa ne düşüneceğini merak ederken birden gerildim. Ne yapmam gerekirse yapacaktım ve yüzümdeki korkuyu gördü. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, yavaşça kürk çantasından tespihini çıkardı ve eskimiş tahta boncuklar yavaşça parmaklarının arasından kayarken sessizce dua etmeye başladı.

İki gece sonra, patikadan gelen ayak sesleriyle uyandım ve Jo kapıya vurmadan ayağa kalkmış üstümü giyiniyordum. Jamie onu içeri aldı; aletlerimi almak için çömeldiğimde kendi aralarında homurdandıklarını duydum, jo heyecanlıydı, paniklememiş ama biraz eıdişelenmişti. Bu iyi bir şeydi, eğer Lizzie korkmuş ya da büyük bir sıkıntı içinde olmuş olsaydı, o bunu

hemen anlardı - ikizler birbirlerine olduğu kadar onun ruh haline ve sağlığına karşı da oldukça duyarlıydı.

"Ben de geleyim mi?" diye fısıldadı Jamie, yanımda belirerek.

Ondan güç almak için koluna dokunurken, "Hayır," diye yanıtladım. "Yatağa dön, sana ihtiyacım olursa haber gönderirim."

Uykudan kafası karışmıştı, ateşin korları saçlarında gölgeler oluşturuyordu ama gözleri tetikteydi. Başını sallayıp alnımı öptü ama geri çekilmek yerine elini başıma koyup Galce fısıldadı: "Kızıl Toprak'tan Michael seni kutsasın..Ardından veda edercesine yanağıma dokundu.

"Sabah görüşürüz Sassenach," deyip beni hafifçe kapıya doğru itti.

Meğer dışarıda kar yağıyormuş. Gökyüzü gri ve ışıkla doluydu. Havada, fırıl fırıl dönerek yüzüme değdiği anda eriyen kar taneleri vardı. Bu bir bahar fırtmasıydı, kar tanelerinin yavaşça çimlerin üstüne yerleşip kaybolduğunu görebiliyordum. Sabaha kadar muhtemelen hiç kar kalmayacaktı. Dönüp arkama baktığımda barakayı göremedim - sadece ağaçların gümüşi ışıktaki belli belirsiz şekilleri seçilebiliyordu. Önümüzde uzanan ağaçlar ve belirsiz gölgelerin içinde kaybolan patika da gerçek dışı görünüyordu.

Geçmiş ve gelecek arasında kalıp garip şekilde bedenimden ayrılmış gibi hissettim, etrafımı saran sessiz beyazlık dışında hiçbir şey görünmüyordu. Ama yine de birçok gün hissettiğimden daha sakindim. Fısıldadığı duayla birlikte Jamie'nin elinin ağırlığı sanki hâlâ başımdaydı.

Bu, savaşa giden bir askere edilen türde bir duaydı. Onun için birçok kez okumuştum. Daha önce böyle bir şey hiç yapmamıştı ve bu kez neyin bu şekilde davranmasına neden olduğu konusunda hiçbir Fikrim yoktu ama önümdeki tehlikelerden beni koruyacak küçük bir kalkan görevi gören kelimeler içimi ısıtmıştı

Kar, kara toprağı ve yeni filizlenen bitkileri saklayan ince bir battaniye gibi yeri örtmüştü. Jo'nun adımları taze siyah izler bırakıyordu, çan gibi çınlayan hareketli sessizliği dinlerken çam ağaçlarının iğne yaprakları eteğime serin ve mis gibi bir kokuyla sürtünüyordu.

Meleklerin yeryüzünde yürüdüğü bir gece varsa, onun bu gece olması için dua ettim.

Beardsleyler'in kulübesi gün ışığında ve hava güzelken neredeyse bir saat yürüme mesafesindeydi. Ama korku adımlarımı hızlandırmıştı ve Jo -sesinden Jo olduğunu düşünmüştüm-bana yetişmek için zorlanıyordu.

"Ne zamandır ağrısı var?" diye sordum. Hiçbir zaman emin olamazdınız ama Lizzie'nin ilk doğumu çok hızlı olmuştu; küçük Rodney'i tek başına ve hiçbir sorun olmadan doğurmuştu. Bu gece o kadar şanslı olacağımızı sanmıyordum, yine de kulübeye vardığımızda Lizzie'nin hiçbir sıkıntı yaşamadan sağ salim doğurduğu bebeğini elinde tuttuğunu hayal etmeden duramıyordum.

"Çok değil," diye nefes nefese cevap verdi. "Hepimiz yataktayken aniden suyu geldi ve hemen gidip seni getirmemin en iyisi olduğunu söyledi."

"Hepimiz yataktayken" kelimesinin üzerinde durmamaya çalıştım, ne de olsa o ve/veya Kezzie yerde yatıyor olabilirdi. Ama Beardsley ailesi iki tarafa çekilebilecek kelimelerin tam anlamıyla beden bulmuş haliydi; evliliklerinin aslını bilen kimse onları o şekilde düşünmeden edemezdi…

O ve Kezzie'nin ne zamandır kulübede yaşadıklarını sorma gereği duymadım; Ian'ın söylediklerine göre ikisi hep oradaydılar. Kırsal kesimdeki hayat şartları düşünüldüğünde hiç kimse eşi ve erkek kardeşiyle birlikte yaşayan bir adamı görmezden gelemezdi. Tepe'niıı genel nüfusu Lizzie'nin Kezzie ile evli olduğunun farkındaydı. Evet, evliydi. Ama beni hâlâ hayrete dii-şiiren bazı entrikalar sonucunda, Jo ile de evliydi ve Jamie'nin isteği üzerine Beardsley ailesi bundan kimseye bahsetmiyordu.

"Babası orada olacak," dedi Jo, yolun genişlediği yerde beni kenara çektiği sırada nefesi beyaz bir duman bulutu oluşturuyordu.

"Ve Monika Nine de. Kezzie onları almaya gitti."

"Lizzie'yi yalnız başına mı bıraktın?"

"Ama bana gitmemi söyledi," dedi basit bir şekilde.

Cevap vermeye gerek duymadan adımlarımı hızlandırdım. Eğer Lizzie çoktan doğurmadıysa, kan kaybı ya da yalnız haşıllayken başka bir felaket yaşamadıysa, Bay Wemyss'in ikinci karısı "Monika Nine"nin elimin altında bulunması yardımcı olabilirdi. Monika Berrisch Wemyss bir Almandı, kıt ve alışılmadık İngilizcesine rağmen sonsuz bir cesaretle sağduyuya sahipti.

Bay Wemyss de cesaretten nasibini almıştı, yine de eşine kıyasla daha sessiz bir versiyonuna sahip olduğu söylenebilirdi. Kezzie ile birlikte bizi verandada bekliyorlardı ve Bay Wemy-ss'iıı damadını desteklediği çok açıktı. Bay Wemyss'in ince silueti teselli edercesine damadına doğru eğilmiş elini onu kolunun üstüne koymuştu ve Kezzie ellerini ovuştururken ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Konuşmalarını yakaladığım sırada bizi fark edip döndüler, umutla duruşlarını dikleştirdiler.

Kulübeden uzun bir bağırış yükseldi ve tüm erkekler sanki bir kurt karanlıkta aniden önlerine çıkmış gibi kaskatı kesildi.

"Eh, kulağa kötü gelmiyor," dedim nezaketle ve hepsi birden yüksek sesle oh çekti. İçimden gülmek geldi ama en iyisinin gülmemek olduğunu düşündüm ve kapıyı iterek açtım.

"Ah," dedi Lizzie yataktan bana doğru bakarak. "Sonunda geldiniz hanımefendi. Tanrı'y» şükür!"

**Gott bedanket,"* diyerek Monika Nine de huzurlu bir şekilde katıldı. Dizlerinin üstüne çökmüş bir bez parçasıyla yerleri temizliyordu.

"Daha fazla sürmez umarım."

"Umarım," dedi Lizzie yüzünü buruşturarak. "AH!" Yüzü kasılıp kıpkırmızı kesilirken şişmiş vücudu arkaya doğru gerildi. Hamile bir kadından çok tetanosun pençesine düşmüş biri gibi görünüyordu ama neyse ki kasılmalar kısa süreliydi ve nefes nefese koca bir hamur yığınına dönüşmüştü.

Karnını ellerimle muayene ederken tek gözünü açıp, "Geçen seferki böyle değildi," diye sızlandı.

"Hiçbir zaman aynı olmaz," dedim dalgın bir şekilde. Kontrol edişimle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; çocuk artık yatay pozisyonda durmuyordu. Diğer yandan, baş aşağı da değildi. Hareket etmiyordu, aslında bebekler doğum sırasında genelde hareket etmezdi. Bebeğin başını Lizzie'nin kaburgalarının altına doğru yerleştirdiğimi düşünürken geri kalan kısmın duruşundan hiç de emin olamadım.

"Dur da yakından bir bakayım…" Lizzie bir örtüye sarın-mıştı ve çıplaktı. Islak elbisesi bir sandalyenin arkasına asılıydı, ateşin önünde buharlar çıkarıyordu. Yatak ıslak değildi, hissedip suyu gelmeden ayağa kalktığı

sonucuna vardım.

Bakmaya ve sesli bir şekilde nefes vermeye korkuyordum. En büyük korkum göbek bağının bir bölümünün sarkması, böylece bağın bebekle leğen kemiği boşluğuna sıkışmasıydı. Neyse ki her şey iyi görünüyordu, ufak bir kontrolle rahim boynunun neredeyse hiç bozulmadığını anladım.

Yapmam gereken tek şey bekleyip neyin önce çıkacağını görmekti. Bohçamı açıp sivriltilmiş teli aceleyle bir bez yığınının altına ittim - cilalanmış kaput bezini serip Monika Nine'niı yardımıyla Lizzie'yi üstüne çektim. Lizzie tekrar korkunç bir çığlık attığında, Monika gözlerini kırpıştırıp küçük Rodney'nin horul horul uyuduğu tekerlekli karyolaya doğru baktı. Hiçbir sorun olmadığını doğrulamak istercesine bana bakıp Lizzie'nin ellerini tuttu, sızlanıp hırıltıyla soluduğu sırada yavaşça Almanca bir şeyler mırıldandı.

Kapı hafifçe gıcırdadığında, yüzünde korkuyla karışık uınıu

dolu bir ifadeyle içeri doğru bakınan Beardsley kardeşlerden birini gördüm.

"Doğdu mu?" Genç adanı boğuk bir sesle fısıldadı. "HAYIR!" diye bağırdı Lizzie aniden yerinde doğrularak. "Çek o koca burnunu gözümün önünden, yoksa hayalarınızı koparırım! Dördünü birden!"

Kapı hemen kapanmış ve Lizzie nefes nefese kaldığı halde yatışmıştı.

"Onlardan nefret ediyorum!" dedi birbirine kenetlediği dişlerinin arasından. "Ölmelerini istiyorum!"

"Hı-hı," dedim anlayışlı bir şekilde. "En azından onların da acı çektiğinden eminim."

"İyi." Lizzie'nin öfkesinin yerini birkaç saniye içinde acıma duygusu almış, yaşlar gözlerine dolmuştu. "Ölecek miyim?" "Hayır," dedim olabildiğince ikna etmeye çalışarak.

"AH!"

"Grıtss Gott/" dedi Monika Teyze haç çıkararak. *"İstgut?" "Ja,"* dedim güven vererek. "Makas var mı buralarda…?" *"Ah,ja,"* diye yanıtladı çantasına uzanıp. Bir zamanlar yaldız işlemeleri olan eskimiş ufak bir makas çıkardı.

"Danke."

"BLOOOFFFFFFFF!"

Monika ve ben Lizzie'ye baktık.

"Abartma," dedim. "Korkuyorlar ama aptal değiller. Ayrıca, babanı da korkutacaksın. *Ve* Rodney'yi de," diye ekledim tekerlekli karyolanın

üstündeki küçük çarşaf yığınına bakarak.

Nefesi sakinleşti ve başını hafifçe sallayarak gülümsedi. Ondan sonra her şey çabucak oldu; Lizzie *hızlıydı.* Nabzını ve daha sonra rahim boynunu kontrol ettim ve çıkmak üzere olduğunu gördüğüm ufak bir ayağa dokunduğumda kalp atışlarımın iki kat hızlandığını fark ettim. Bir bebek daha olabilir miydi?

Monika'ya, kuvvetini ve cüssesini tartmaya çalışarak bir bakış attım. Sırım gibiydi fakat dayanıklı olduğunu biliyordum, yine de iriyarı değildi. Diğer yandan, Lizzie ise neredeyse… lan ikiz olabileceğini söylediğinde abartmıyordu.

Kulübenin nemli sıcağına rağmen, hâlâ ikiz *olabileceği* düşüncesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu

Hayır, dedim kendime emin bir şekilde. *İkiz değil, biliyorsun ki değil. Bir tanesi bile yeterince kötü zaten.*

"Onu omuzlarından kaldırması için erkeklerden birine ihtiyacımız olacak," dedim Monika'ya. "ikizlerden birini getir, olur mu?"

"İkisini de," diye soludu Lizzie Monika kapıya doğru yöneldiğinde.

"Bir tanesi-"

"İkisini de! Ahh… "

"İkisini de," dedim soğukkanlı bir şekilde başını sallayan Monika'ya.

İkizler soğuk hava dalgasıyla birlikte içeri girdiler, ikisinin de yüzünde korku ve heyecandan oluşan aynı kırmızı maske vardı. Onlara henüz bir şey söyleyemeden mıknatısa doğru çekilen demir tozları gibi Lizzie'nin yanma koştular. Lizzie güçlükle oturur pozisyonuna geçti; kardeşlerden biri arkasına çömelmiş elleriyle yavaşça az önceki kasılmadan rahatlayan omuzlarına masaj yapıyordu, diğeriyse yanma oturmuş desteklercesine elini beline koymuştu ve diğer eliyle de terden ıslanmış saçlarını alnından çekmeye çalışıyordu.

Yorganı Lizzie'nin çıkık karnının etrafında düzeltmeye çalıştım ama sinirli ve huysuz bir şekilde itti. Kaynayan kazan ve harcanan çabanın etkisiyle kulübenin içi nemli bir sıcakla dolmuştu. İkizler onun vücut yapısını benden daha iyi biliyorlardır herhalde, diye düşündüm ve dürülmüş yorganı Monika Ni-ne'ye verdim. Çocuk doğurmada utancın yeri yoktu.

Makası elime alıp Lizzie'nin önünde diz çöktüm ve açılmış vajinanın altını hızla kestiğimde elime akan sıcak kanı hissettim.

Alışılmış doğumlarda bıınıı yapma ihtiyacını nadiren hissederdim ama bu kez hareket etmek için alana ihtiyacım vardı. Temiz bezlerimden birini kesiğin

üstüne bastırdım fakat kanama miktarı önemsizdi.

Gelen bir *ayaktı;* kurbağa ayaklarına benzeyen uzun ayak parmaklarını görebiliyordum ve hemen iki yanıma sağlam bir şekilde basan Lizzie'nin çıplak ayaklarına baktım. Ama hayır, onunkiler kısa ve derli topluydu, Beardsley ikizleri genetik olarak oldukça baskın olmalıydı.

Nem, doğum suyunun bataklığımsı kokusu, ter ve kan

I izzie'nin vücudundan sis gibi yükseliyordu ve kendi terimin vücudumun yanlarından süzüldüğünü hissedebiliyordum. Ellerimle yukarı doğru dokunarak bir parmağımı topuğun altına geçirip ayağı aşağı çektim, çocuğun içindeki yaşamı etine dolgun vücudunda hissettim ama doğumun kontrolünde olan bebek hareket edemiyordu.

Diğeri, diğer ayağa da ihtiyacım vardı. İki kasılma arasında karın duvarını aceleyle yoklayarak elimi beliren diğer ayağa doğru kaydırıp ufak kalçanın kıvrımını buldum. Hızla ellerimi değiştirip gözlerimi kapatarak kasılan kalçanın kıvrımını tuttum. Lanet olsun, dizini çenesinin altına kıvırmış gibiydi. Bebeğin suyun içindeki sert, ufak, kıkırdaksı kemiklerin inatçılığını ve kasının gerilmesini hissettim… İşte bir parmak, iki parmak, diğer ayak bileğinin etrafında dolaşırken öfkeyle konuştum. "Destekleyin! Onu sıkı tutun!" Lizzie sırtını geriye atıp poposunu bana doğru çıkardığında ikinci ayağı aşağı çekebildim.

Geriye yaslandım, ağır ağır nefes alıyordum. Bir sonraki itişle görünür hale gelen ufak ayaklar bir kez kıpırdayıp yorgun düştü.

"Bir kez daha tatlım," diye fısıldadım bir elim Lizzie'nin gerilen kalçasının üstündeyken. "Az önceki gibi bir kez daha it."

Lizzie, yaşamak, ölmek ya da ortadan ikiye ayrılmayı önemsemediği bir noktaya geldiğinde, yerin derinliklerinden yükse-

lcıı bir gürlemeyle çocuğun vücudunun alt kısmı yavaşça kayarak ortaya çıktı. Hâlâ başı içerde olan bebeğin karnının üstünde kıvrılan göbek bağı, kalın mor bir solucan gibi atıyordu. Gözlerimi ona dikmiş, *Tanrt'ya şükürler olsun,* olsun diye düşünürken, Monika Nine'nin omzumun üstünden dikkatle baktığını fark ettim.

"İst das hayaları?" dedi şaşkın bir şekilde çocuğun cinsel organına işaret ederek.

Göbek bağıyla ilgilendiğim için o ana kadar bakmaya vaktim olmamıştı ama aşağı bakıp gülümsedim.

"Hayır, bu bir kız," dedim.

Bebeğin cinsel organı ödemliydi, bu yüzden küçük bir erkek çocuğuna

benziyordu ama değildi, sadece klitorisi şişmiş dışarı çıkmıştı.

“Ne? Ne oldu?” Beardsley kardeşlerden biri görmek için eğildi.

“Küçük bir kız,” dedi Monika Nine gülümseyerek.

“Kız mı?” diğer Beardley nefesini tutmuştu. “Lizzie bir kızımız oldu!”

“Sesini keser misin lütfen?” Lizzie kızgınlıkla bağırdı. “IIIIHHHH!”

O sırada, Rodney uyanıp ağzı açık ve gözleri kocaman olmuş bir şekilde dimdik oturdu. Monika Nine hemen kalkıp çığlık atmaya başlamadan onu yataktan çıkardı.

Rodney’nin kız kardeşi her kasılmayla birlikte itilerek isteksiz bir şekilde yavaşça dünyaya geliyordu, içimden saymaya başlamıştım, *bir hipopotam, iki hipopotam*… Göbek bağının gözüktüğü andan ağzının ortaya çıktığı ve başarılı bir şekilde nefes aldığı ana kadar beynin oksijensiz kalıp hasar görmemesi için sadece dört dakika vardı. Ama onu çekip boynunun ya da başının zarar görmesini de göze alamazdım.

“İt tatlım,” dedim ama sesim sakindi, iki elimle birden Liz-zie’nin dizlerini kavramıştım. “Daha kuvvetli.”

Otuz dört hipopotam, otuz beş hipopotam…

Artık tek ihtiyacımız olan bebeğin çenesinin leğen kemiğinin hizasına gelmesiydi. Kasılma durduğunda parmaklarımı aceleyle çocuğun yüzüne doğru kaydırıp üst çene kemiğine iki parmağımı yerleştirdim. Bir sonraki kasılmanın yaklaştığını hissedip kuvvetle elimi leğen kemiğiyle bebeğin kafatasının arasını doğru ittim.

Altmış iki hipopotam…

Leğen kemiğinin çıkıntısından çeneyi dikkatle kurtararak çocuğun kafasını yavaş yavaş dışarı doğru çekiyordum.

Seksen dokuz hipopotam, doksan hipopotam…

Çocuk Lizzie’nin vücudundan sarkıyordu, kalçalarının gölgesinde çan tokmağı gibi sallanarak ateşin ışığında kanlı ve mosmor parlıyordu ya da… darağacmın gövdesi gibi, bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırdım.

“Acaba çeksek mi?” Rodney’yi kucağında tutan Monia Teyze bana soruyordu.

Yüz.

“Hayır,” dedim. “Ona dokunmayın. Henüz değil.” Yerçekimi yavaşça doğuma yardımcı oluyordu. Çekmek boynunu incitirdi ve eğer başı sıkışırsa…

Yüz on hipopo… çok fazla hipopotam olmuştu. Dalgın hipopotam sürülerinin nehirden aşağıya ilerleyip çamurun içinde debelendiklerini kafamda canlandırdım.

“Şimdi,” dedim ortaya çıkan ağız ve burnu ilaçlı bezle temizlemek için beklerken. Ne var ki Lizzie harekete geçmek için benim komutumu beklememişti, derin bir nefesle ve işitilebilir bir *pop* sesiyle bebek olgun bir meyve gibi ellerime düştü.

Buharı tüten kazandan yıkama kâsesine biraz daha su aldım ve kovadan soğuk su ekledim. Sıcaklığı elimi yaktı, uzun kış ve sterilizasyon için sürekli alkol kullanmaktan eklemlerimin arasındaki deri çatlamıştı. Lizzie’ye dikiş atıp onu temizlemeyi yeni bitirmiştim ve artık kan suyun içinde koyu bir girdap oluşturarak ellerimden akıyordu.

Arkamda, kendi elbisesi henüz kurumadığı için ikizlerden birinin gömleği giydirilmiş olan Lizzie güzelce yatağa yatırılmıştı. Doğumun ve hayatta kalmanın verdiği mutlulukla gülüyordu. ikizler iki yanında uzanmış ona olan hayranlıklarını fısıldayarak üstüne titriyorlardı, biri terden ıslanmış gevşek duran saçlarını arkaya doğru tararken diğeri yavaşça boynunu öpüyordu.

‘Ateşin var mı sevgilim?” İkizlerden biri sesinde hafif bir endişeyle sormuştu. Bu dönüp bakmama neden oldu; Lizzie sıtma hastasıydı, uzun bir süredir hiç nöbet geçirmemiş olsa da belki doğumun stresiyle…

“Hayır,” deyip Jo’yu alnından öptü. “Mutlu olduğum için yüzüm kızardı.” Bir kardeş öteki tarafta boyun öpme görevini devralırken, Kezzie ya da Jo hayranlıkla ona gülümsedi.

Monika Nine boğazım temizledi. Bebeği nemli bir bezle, getirdiğim lanolinle yumuşatılmış ve yağlanmış yün parçalarıyla silip temizlemişti ve bir battaniyeye sarmıştı. Tüm bu işlerden bunalan Rodney, yerdeki tahta sepetin yanında bir başparmağı ağzında uyumuştu.

“Baban Lizzie,” dedi Monika sesinde hafif bir serzenişle. “Uzun süredir soğukta bekliyor. Ve bebeği görmek istiyor ama seninle birlikte, diğerleriyle pek değil…” Sürekli utangaç bir şekilde yataktaki neşeli üçlüden gözlerini kaçırmaya çalışsa da başını yatağa doğru çevirmeyi başarmıştı. Rodney’nin doğumundan sonra Bay Wemyss ve damatları tedbirli bir şekilde barışmışlardı ama en iyisi işleri pek zorlamamaktı.

Söyledikleri ikizleri harekete geçirmişti, biri hemen doğrulup Rodney’yi almak için eğilmişti şefkatle onu tutarken diğeri heyecandan uzun süredir verandada unutulan Bay WeıııyssVı almak için kapıya koşmuştu.

Bay Wemyss’nin yüzünün etrafı soğuktan hafifçe morarmış

olsa da rahatlama hissi zayıf yüzünü sanki aydınlatıyordu. Kundaklanan ufak yığına bir bakış atıp hafifçe dokunurken Monika ya içten bir şekilde gülümsedi ama tüm ilgisi Lizzie'nin üstündeydi ve Lizzie'ninki de onun.

"Ellerin donmuş baba," dedi Lizzie gülümseyerek ama geri çekileceği sırada ellerini sıkıca tuttu. "Dur gitme, ben yeterince sıcağım. Gel yanımda otur ve küçük torununa merhaba de." Diğer elini Monika Nine'ye uzatırken sesinde çekingen bir gurur vardı.

Monika bebeği yavaşça Lizzie'nin kollarına yerleştirip bir elini Bay Wemyss'nin omzuna koyarak durdu, yorgun yüzü şefkatten daha derin bir yumuşaklık taşıyordu. Narin ve sessiz bebeğe duyduğu sevginin büyüklüğüne şaşırmıyordum.

"Oh," dedi Bay Wemyss yavaşça. Parmaklarıyla bebeğin yanağına dokunuyordu ve Lizzie'nin ufak öpücük sesleri çıkardığını duyabiliyordum. Doğumun stresinden sarsılmış ve emzirme düşüncesi hiç aklına gelmemişti ama görünen o ki fikri değişmeye başlamıştı.

"Acıkmıştır." Çarşafların hışırtısıyla birlikte Lizzie bebeği alıp tecrübeli ellerle göğsüne yaklaştırdı.

"Ona hangi ismi vereceksin kızım?"

"Kız ismi hiç düşünmemiştim," diye yanıtladı Lizzie. "O kadar büyüktü ki onun erkek olacağını- ayy!" Hafifçe gülümsedi. "Yeni doğan bir bebeğin ne kadar açgözlü olabileceğini unutmuşum. Al bakalım, evet, böyle daha iyi…"

Yumuşak, yağlı bezlerden .biriyle hassas ellerimi ovalamak için yün torbasına uzandığımda, ikizleri yüzlerinde Monika Ni-ne'nin ifadesine benzer bir ifadeyle gözlerini Lizzie ve kızlarına dikmiş bir halde yan yana kenarda dururken buldum. Rodney'i tutan Beardsley gözlerini ayırmadan başını eğip ufak çocuğun yuvarlak kafasının üstünü öptü.

Ufacık yerde çok fazla sevgi vardı. Gözlerim ıslanmış bir halde başımı çevirdim. Bu garip ailenin ortasındaki alışılmadık

evliliğin gerçekten önemi var mıydı? Hinim Crombie için kesinlikle öneminin olduğunu düşündüm. Thurso'dan gelen kaya gibi sert gövdeleri olan Presbiteryen göçmenlerin lideri, Lizzie, Jo ve Kezzie'ıin günahkâr meyveleriyle birlikte taşlanmalarını isterdi.

Jamie, Tepe'de olduğu sürece böyle bir şeyin olması mümkün değildi ama ya gittiğinde? Ian'ın, Beardsleyler'iı ağızlarının sıkı olduğu konusunda haklı olmasını umarak yavaşça tırnaklarımdaki kanı temizledim.

Derin düşüncelere dalmış olduğumdan Monika Niıe'nin yavaşça yanıma yaklaştığını fark etmemiştim.

“*Danke”* dedi usulca kolumun üstüne nasırlı elini koyarak.

“Ben teşekkür ederim.” Elimi elinin üstüne koyup sıkıca tuttum. “Bana çok yardımcı oldun *danke.”*

Gülümsemesi sürüyordu ama alnında endişeli olduğunu belli eden bir çizgi vardı.

“Çok değil ama korkuyorum, anlarsın ya?” Omzunun üstünden yatağa doğru bir bakış atıp yüzünü bana döndü. “Sen yokken bir sonraki seferde ne yaparlar? Hiç durmuyorlar, biliyorsun,” diye ekledi tedbirli bir şekilde, başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire oluşturup diğer elinin orta parmağını içinden geçirerek söylemeye çalıştığı şeyi mümkün olan en düşüncesiz şekilde açıkladı.

Ufak bir kahkahayı apar topar bir öksürük krizine çevirdim, neyse ki ilgili kişiler tarafından önemsenmemişti, yine de Bay Wemyss hafif bir endişeyle omzunun üstünden bana doğru bakmıştı.

“Sen burada olacaksın,” dedim kendime gelirken.

Monika korkmuş görünüyordu. “Ben mi? *Neiıı*/” dedi başını sallayarak. “*Das reicht nicht.* Ben-” Anlamadığımı görerek cılız göğsüne doğru vurdu. “Ben… yeterli değilim.”

Derin bir nefes aldım, haklı olduğunu biliyordum. Ama yinede___

“Olmak zorundasın,” dedim yavaşça.

Anlayışlı gözlerini yüzüme dikip bir kez kırptı ve sonra kabul ederek yavaşça başını salladı.

“Tanrı yardımcım olsun,” dedi Almanca.

Jamie bir daha uyuyamamıştı. Son günlerde uyuma güçlüğü çekiyordu. Ya geç saatlere kadar yatakta uzanıp şöminede korları izleyerek aklından bir sürü şey geçiriyor ya da başının üstündeki kirişin gölgesinde bir akıl arıyordu. Eğer kolayca uykuya dalarsa da daha sonra aniden terleyerek uyanıyordu. Buna neyin sebep olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Uykuya dalma stratejilerinden çoğu Claire’i içeriyordu -onunla konuşuyor, onunla sevişiyor ya da yanında uyurken sadece onu seyrediyordu, köprücük kemiğinin uzun sağlam kavisinde ya da göz kapaklarının teselli buluyordu, onun huzur dolu sıcaklığına sığınıyordu.

Ama Claire gitmişti.

Yarım saat boyunca tespih çekmek, eşinin Lizzie ve doğmak üzere olan çocuğu için çabaladığı konusunda onu ikna etmişti. Zihnen huzur bulmak ve ruhu güçlendirmek ya da dini konularda meditasyonun gücüne sığınmak için

tespih çekmenin mantığını anlıyordu, tamam ama bir istekte bulunmak için tespih çekmeye gerek görmüyordu. Tanrı ya da sabrıyla bilinen Meryem Ana bile olsa, birinin on sene boyunca bir şey için sürekli lütfen demesini dinlemeyi can sıkıcı bulacağını düşündü, yardımını istediğiniz birini sıkmak ne kadar mantıklı olabilirdi ki?

Tek bir istek ya da kutsama üzerine yoğunlaşan Galce dualar bu amaç için daha yararlı görünüyordu, ayrıca hem kafiye hem de çeşitlilik açısından daha güzellerdi.

Moiregheal is Bhride;

Mar a rugAnna Moire,

Mar a rug Moire Criosda,

Mar a rug Eile Eoin Baistidh Gun mhar-bht dha dhi,

Cuidich i na % asaid Cuidich i a Bhride!

Mar a gheineadh Criosd am Moire Comhliotıt airgach laimh,

Comhair i a mise, mhoime,

An gein a thoir bho ‘n chnaimh;

‘S mar a chomhu thu Oigh an t-solais,

Gun or, gun odh, gun tıi,

Comhn i ‘s mora tti othrais,

Comhu i a Bhride!

Çıkarken içinden mırıldandı.

Meryem Ana saf ve Gelin,

Meryem’i doğuran Azize Anne,

Isa’yı doğuran Meryem,

Yahya Peygamber’i doğuran Elizabeth gibi,

Tek kusuru olmaksızın,

Ona doğumunda yardımcı ol,

Ona yardım et, ey gelin!

Isa nasıl Meryem Ana’dan doğduysa,

Hiçbir kusuru olmadan,

Yardım et bana sütannem

Çocuğumu kemiklerimin arasından dünyaya getirmem için, Mutluluk Bakire'sine yardım ettiğin gibi,

Altın olmadan, tahıllar olmadan, hayvanlar olmadan,

Ona yardım et, acısı çok büyük,

Ona yardım et, ey gelin!

Jamie barakanın boğucu havasına dayanamayıp kendisini dışarı attı ve yağan karın altında zihnindeki listeye işaretler koyarken düşünceli bir şekilde Tepe'nin etrafında dolanıp durdu. Gerçek şuydu ki at ve katırların toplanması dışında tüm hazırlıklar tamamlanmıştı ve düşünmeksizin Beardsleyler'in evine doğru yol aldığını fark etti. Kar durmuştu, gökyüzü gri ve güzel bir şekilde uzanıyordu, ağaçların üzerindeki çarşaf gibi soğuk beyaz örtü rüzgârın hızını durdurmuştu.

Tapınak, diye düşündü. Gecenin verdiği his ona bunu hatırlatmıştı; sürekli bekleyen büyük bir huzur.

Paris'teki Nötre Dame… Edinburgh'taki St. Giles. Saklandığı yıllar boyunca güvenli olduğunu düşündüğü zamanlarda gittiği Iskoçya'nın dağlık bölgesindeki küçük taş kiliseler. Bunu hatırladığında haç çıkardı; sadece taşlar ve içeride genelde ahşap bir mihraptan başka bir şey olmazdı ama yine de içeri girmek ve eğer hiç oturma sırası yoksa yerde oturmak, sadece öylesine oturup yalnız olduğunu bilmek onu rahatlatırdı.

Kiliseleri ya da Claire'i düşünüyor olmak ona başka bir kiliseyi hatırlatmıştı - evlendikleri kiliseyi, bunu hatırladığında kendi kendine gülümsedi. Pek huzurlu bir bekleyiş değildi. İçeri girdiğinde kalbinin göğsünde gümbür gümbür attığını hâlâ hissedebiliyor, terinin berbat kokusunu -azgın bir keçi gibi koktuğunu Claire'in fark etmemesini ummuştu- ve doğru düzgün nefes alamayışını hatırlıyordu. Buz gibi soğuk, küçük parmaklarını ve destek almak için onu yakalayan elini elinin içinde hissedişi…

Tapınak. Birbirleri için hep öyle olmuşlardı ve hâlâ öyleydiler. *Kanın benim kanım.* Küçük kesik iyileşmişti, soğukkanlı bir şekilde söylediği bu cümleye gülümseyerek başparmağım ovdu.

Kulübenin önüne geldiğinde Joseph Wemyss'in soğuktan kamburunu çıkarmış, ayaklarını yere vurarak verandada beklediğini gördü. Tam Joseph'e selam vermek üzereyken kapı aniden açıldı vc Beardsley ikizlerinden biri - Tanrım, içeride ne ya-

pıyorlardı?- uzanıp kayınpederini kolundan yakaladı, neredeyse adamın ayaklarını yerden kesecekti.

Bu heyecandı, üzüntü ya da korku değil; şömine ışığının kızıllığında çocuğun

yüzünü net bir şekilde görebilmişti. Jamie tuttuğunu fark etmediği nefesini karanlığın içine bembeyaz bıraktı. Çocuk doğmuştu, öyleyse hem Lizzie hem de çocuk yaşıyordu.

Jamie boynundaki tespihe dokunarak dinlenmek için bir ağaca yaslandı.

"Çok şükür" dedi Galce, kısa ama içten bir şekilde teşekkür ederek. Kulübenin içindekilerden biri ateşe daha fazla odun atmış olmalı ki kıvılcım yağmuru bacadan uçuşup karı kızıl ve altın tonlarında aydınlattı.

Havaya uçuşan kıvılcımlar gibi, sıkıntı çekmek için doğar insan.

Jamie hapishanedeyken, Incil'in Eyüp bölümünü birçok kez okumuş ama ne demek istediğini bir türlü anlamamıştı. Havaya uçuşan kıvılcımlar ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, eğer çatı padavranız çok kuru değilse hiç sorun oluşturmazdı; esas şöminenin içinden birden fırlayanlar evinizi ateşe verebilirdi. Ya da yazan kişi insanın doğası gereği başının dertte olacağını söylemek istiyordu sadece ve kendi deneyimleri hesaba katılırsa bu kesinlikle doğruydu. Sonra da kıvılcımların hep havaya doğru uçuştuğunu söyleyerek işin kaçınılmazlığını kıyaslamaya başladı, gerçi bir ateşi uzun bir süre izleyen herhangi biri bunun böyle olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi.

Yine de kim övgü ve minnettarlık ilahilerini tekrar etmesi gerekirken Incil'in mantığını eleştirebilirdi ki?

Jamie küçük bir şaşkınlıkla tamamen nııtlıı hissettiğini fark etti. Çocuğun sağ salim doğması büyük bir rahatlık vermişti elbette ama bu aynı zamanda Claire'in bu işten alnının akıyla çıktığı anlamına geliyordu ve artık özgürdüler. Geride kalan halk için yapılabilecek her şeyi yaptıklarını bilerek Tepe'den ayrılabilirlerdi.

Evi terk ctıııok üzücüydü, tamam ama bu durumda kcııdi evleri yanarak onları *terk etmişti.* Evin günlük işleri, yatıştırılması gereken ufak tefek ağız dalaşları ya da geçimini sağlamak zorunda olduğu dullar ve yetimler olmayacak, Claire ile birlikte özgür ve uzaklarda olacaktı. Bu hiç kuşkusuz ona yakışmayan bir düşünce biçimiydi ama yine de…

Savaş berbat bir şeydi, bu da öyle olacaktı ama inkâr edilemeyecek bir şekilde heyecan vericiydi, tepeden tırnağa kanı kaynıyordu.

"Çok şiikiir" dedi Galce ve yine içten bir minnettarlıkla.

Kısa bir süre sonra kulübetıin kapısı dışarı ışık saçacak şekilde aralandı vc sepetini koluna takan Claire pelerininin başlığını kafasına geçirip dışarı çıktı. Onu sesler takip etti ve insanlar kapıya doluştu. El sallamak için onlara döndüğünde Claire'in güldüğünü duymuştu; gülümsemesi heyecan uyandırıcıydı.

Kapı kapandı ve gri ışığın altında Claire yürümeye başladı, Jamie onun yorgunluktan biraz sersemlemiş olduğunu görebiliyordu ama yine de ona özgü bir şeyler vardı - kendisini heyecanlandıran şeyin mutluluk olduğunu düşündü.

“Havaya uçuşan kıvılcımlar hoşuma gitti,” diye kendi kendine mırıldanıp gülümsedi ve onu karşılamak için öne çıktı.

Claire ürkmemiş, hemen dönüp sanki karın üstünde süzü-lüyormuş gibi görünerek ona doğru gitmişti.

“İyi durumda demek,” dedi Jamie ve Claire içini çekip pelerininin soğuk katlarının arasından onun sıcak ve güçlü kollarına kendisini bıraktı. Jamie ellerini pelerininin içine sokup onu kendi yün pelerininin içine doğru çekti.

“Sana ihtiyacım var lütfen,” diye fısıldadı Claire dudaklarını dudaklarından ayırmadan ve hiçbir şey söylemesine izin vermeden onu kollarına almıştı. Tanrım, Claire haklıydı, pelerin leş gibi kokuyordu. Bunu ona satan adam kesilmiş bir geyiği ormandan buraya üzerinde taşımak için mi kullanmıştı? Jamie onu öpüp yere bıraktı ve sonrada tepeden aşağı ilerlediler, yürüdükçe ince kar ayaklarının altında eriyordu.

Ahıra ulaşmak fazla zamanlarını almamıştı; yolda çok az konuşmuşlardı ama ne hakkında konuştuklarını hatırlamıyordu. Önemli olan birlikte olmalarıydı.

Ahırın içi tam anlamıyla sıcak olmasa da en azından dondurucu değildi. Karanlıktaki hayvanların güzel kokusuyla yeterince hoş karşılandıklarını düşündü. Gökyüzünün tuhaf gri ışığı, atların kambur duruşlarını ve bölmelerde uyuklayan katırları görebilecekleri kadar içeri sızıyordu. Eski ve biraz küf koksa da üzerine uzanabilecekleri kuru saman vardı.

Soyunmak için çok soğuktu ama Jamie pelerinini samanın üstüne serdi ve Claire’i yere yatırıp üstüne uzandı, öpüşürken ikisi de titreyip dişleri birbirine çarptığı için geri çekilip kahkaha attılar.

“Bu çok aptalca,” dedi Claire. “Nefesimi görebiliyorum *ve* şeninkini de. Burada donacağız!”

“Hiçbir şey olmaz. Yerlilerin nasıl ateş yaktıklarını biliyor musun?”

“Nasıl, kuru bir çubukları birbirine sürterek mi?”

“Evet, sürtünmeyle.” Jamie onun iç etekliğini kaldırmıştı, ellerinin altındaki kalçaları pürüzsüz ve soğuktu. “Kuru olacağını sanmıyorum gerçi… Tanrım, nerelerdeydin böyle Sassenach?” Avucunun içindeydi, sıcak, yumuşak ve ıslak. Claire soğuk dokunuşundan irkilip katırlardan birinin korkup ses çıkarmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle haykırdı. Jamie ellerini bacaklarının arasından alıp çabucak başka bir şey yerleştirmek için

kımıldandı.

“Bütün ahırı ayağa kaldıracaksın,” dedi Jamie nefesi kesilerek. Karısının etrafını saran sıcaklığı başını döndürüyordu.

Soğuk ellerini gömleğinin altından gezdirip sertçe göğüs uçlarını sıktı, Claire acıyla bağırıp güldü.

“Tekrar yap,” diyen Jamie eğilerek çığlık atışını duymak için soğuk kulağının içine dilini soktu. Claire kımıldanıp vücudunu geriye attı ama çığlık atmadı. Jamie kulak memesini yavaşça

dişlerinin arasına alıp ısırdı, onunla sevişirken çıkardığı seslere gülüyordu.

Sessiz bir şekilde sevişmelerinin üstünden çok zaman geçmişti.

Claire’ıı elleri onun sırtıyla meşguldü; pantolonu indirip gömleğinin eteğini önünden çekti ve iki elini de pantolonuna içine doğru indirip kalçalarını sıkıca kavramıştı. Tırnaklarını geçirip Jamie’yi kendisine doğru çekerek iyice içine girmesini sağladı. Altlarındaki saman yanıyormuş gibi çıtırdıyordu.

Jamie daha fazla dayanamayacağını düşünüp boşalmak ve üstüne uzanıp saçlarının sıcaklığını koklamak istedi. Ve sonra ufak bir zorunluluk hissi bunu ondan istediğini, buna ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Yarıda kesip Claire’i bundan mahrum bırakamazdı.

Gözlerini kapatıp yavaşlayarak vücudunu vücuduna doğru yaklaştırdı, giysileri hışırdayıp aralarında toplanmıştı. Jamie bir eliyle Claire’ıı çıplak kalçasını avuçladı, parmaklarını kalçalarının arasından kaydırdı. Bir parmağını daha derine soktuğunda Claire’in nefes kesilmişti. Kalçalarını kaldırıp ondan kurtulmaya çalıştı ama Jamie derin bir sesle gülüp buna izin vermedi.

“Tekrar yap,” diye kulağına fısıldadı Jamie. “Benim için tekrar o sesi çıkar.”

Claire daha iyi bir ses çıkarmıştı, Jamie’nin hiç duymadığı türden ve titreyip inleyerek altında sarsıldı.

Jamie parmağını çıkarıp ölmek üzere olan bir ineğin sesine benzer korkunç bir ses çıkardı ama bundan utanmayacak kadar mutluydu.

“Çok saldırgansın Sassenach,” diye mırıldandı bir dakika sonra misk ve taze hayatın kokusunu içine çekerek. “Ama yine de seni seviyorum.”

Yeterli Olmak

Yazlık evden başlayarak veda etmeye koyuldum. Bir dakika içeride durup taş oluğundan akan suyun damlalarını dinleyip süt ve yağ kokan soğuk, taze havayı içime çektim. Dışarı çıkıp sola dönerek, parçalanmış su kabağı filizi kalıntılarıyla örtülü bahçemin yıkık dökük çitlerini geçtim. Bir an

duraksadım. Malva ve çocuğu orada öldüğü günden beri bahçeye adımımı atmamıştım. Ellerimi iki tahta kazığa yaslayıp bakmak için eğildim.

Bunu daha önce yapmamış olduğum için memnundum; burayı kışın terkedilmişliğinde görmeye dayanamazdım, bakımsız kökler kararıp kaskatı kesilirken yaprak demetleri yerde çürümüştü. Bahçe işleriyle uğraşan birinin yüreğine indirecek bir görüntüydü ama artık ıssız değildi. Ufak çiçeklerle süslenmiş taze yeşillikler her yerden fışkırmış ve balıarıı zarafeti kışın kemiklerinin üstünü çelenklerle örtmüştü. Yetişen yeşilliklerin yarısının çimen ve yabani ot olduğu düşünülürse, yaza kadar kabak ve soğanların bodur filizlerini havasız bırakarak bahçeyi ele geçirebilirlerdi. Amy eski barakanın yakınında yeni bir sebze bahçesi oluşturmuştu ve ne o ne de Tepe'den başka biri buraya adımını atabilirdi.

Çimenin içinde bir şey kımıldadığında ıufak bir yılanın sürünüp gittiğini gördüm. Yılanlar pek umurumda olmasa da canlı bir şey görmüş olmak içimi rahatlatmıştı, gülüp başımı kaldırım

dığınıda arıların vızıldayarak bahçenin sonunda duran eski kovanda bir ileri bir geri uçuştuklarını gördüm.

Yeşillikleri yetiştirdiğim yere doğru baktım; Malva orada ölmüştü. Zihnimde akan kanı hep gördüğümden, kökünden sökülmüş marul ve solan yaprak kalıntıları arasında toprağı ıslatan kalıcı bir lekenin hâlâ orada olduğunu hayal ediyordum. Ama gitmişti, yabani otların arasından beyaz tepelerini çıkaran mantar halkaları dışında orada hiçbir iz bulunmuyordu.

"Yerimden kalkıp gideceğim şimdi," dedim yavaşça. *"Gideceğim Innisfree'ye, oraya çamur ve sazlardan küçük bir kulübe dikeceğim. Dokuz fasulye stram olacak ve bal arısı için de kovan ve yalnız başıma yaşayacağım art gürültülerinin yükseldiği ormanın açıklığında."* Bir an durdum dönüp fısıldayarak ekledim: *"Ve orada biraz huzur bulacağım, çünkü huzur yavaş yavaş damlayarak gelir."*

Yoldan aşağıya doğru hızla ilerledim, ne evin kalıntılarına ne de beyaz dişi domuza bakmaya gerek yoktu. Hiç çaba harcamadan onları hatırlayabilirdim, tahıl ambarı ve tavuk kafesine gelince, eğer onlardan bir tane gördüyseniz hepsini görmüşsünüz demektir.

Atların, katırların ve yaklaşmakta olan yolculuğun yavaş kargaşasıyla hareket eden insanların bir araya gelerek oluşturduğu ufak kalabalığı barakanın önünde görebiliyordum. Yine de henüz veda etmek için hazır değildim, kendime çeki düzen vermek için koruluğa daldım. Yolun kenarındaki uzun otlar ağırlaşmış eteğime kıyasla yumuşak ve tüy gibiydiler. Otlardan daha ağır bir şeyin geçtiğini hissettim, eğilip baktığımda Adso'yu gördüm. Dün bütün gün onu aramıştım ama son dakika ortaya çıkmak tam ona göre bir işti.

“Demek buradasın,” dedim onu hafifçe suçlayarak. Kocaman, sakin yeşil gözleriyle bana bakıp bir patisini yaladı. Eğilip onu yerden alarak mırıltısını ve gümüşi karnının gür tüylerini hissederek göğsüme yasladım.

Onun iyi olacağını biliyordum. Koruluk onun özel oyun

alanıydı ve Amy Higgins onu seviyordu, kötü havalarda onu içeri alıp ateşin yanında sıcak bir yere yerleştirip süt vereceğine söz vermişti. Biliyordum.

“Hadi git bakalım,” deyip onu yere bıraktım. Bir an durup yavaşça kuyruğunu salladı, yemek ya da ilgisini çeken başka bir koku olup olmadığını anlamak için kafasını kaldırıp kokladı, sonra çimenlerin arasına dalıp kayboldu.

Kollarımı kavuşturup yavaşça eğildim, olduğum yerde sallandım ve şiddetli ama sessiz bir şekilde ağladım.

Boğazım acıyıp nefes alamayacak hale gelene kadar ağlayıp, kurumuş bir yaprak gibi kıvrılarak çimenlerin üstüne oturdum, engel olamadığım gözyaşlarını yaklaşan bir fırtınanın ilk düşen kocaman damlaları gibi dizlerime damlıyordu. Tanrım. Bu sadece başlangıçtı.

Ellerimle gözlerimi ovuştururken ıslaklığı yüzüme bulaştırdım. Yumuşak bir bez yüzüme dokundu, burnumu çekip yukarı baktığımda elinde mendille Jamie’yi önümde diz çökmüş bir halde buldum.

“Özür dilerim,” dedi yumuşak bir sesle.

“Sandığın- merak etme, ben… o sadece bir kedi,” dedim üzüntüm göğsümü daraltırken.

“Evet, biliyorum.” Yanıma geldi, bir elini omuzlarımın etrafına koyup yavaşça yüzümü silerken başımı göğsüne dayadı. “Çocuklar için ağlamadın, ne ev ve küçük bahçen için ne de ölen zavallı kız ve çocuğu için. Ama eğer kedin için ağlıyorsan, artık susmalısın.”

“Bunları nereden biliyorsun?” Sesim kalınlaşmıştı fakat göğsüme baskı yapan sıkıntı artık o kadar güçlü değildi.

Jamie dertli bir şekilde iç çekti.

“Çünkü ben de onlar için ağlayamıyorum Sassenach. Ayrıca benim bir kedim yok.”

Burnumu çekip son kez yüzümü sildim ve mendili ona geri vermeden önce burnumu sildim, yüzünü buruşturmadan kürk torbasına attı.

Tanrım, demişti Jamie, *yeterli olmama izin ver.* Bu duayı ilk duyduğumda kalbime bir ok gibi saplanmıştı, yapılması gereken şey konusunda yardım istediğini sanmıştım. Ama anlamı bu değildi ve *ne* demek istediğini fark etmem kalbimi adeta ortadan ikiye bölmüştü.

Yüzünü ellerimin arasında aldım ve içimden geçenleri onun gibi söyleyebilme yeteneğine sahip olmayı diledim. Ne var ki buna sahip değildim.

“Jamie,” dedim en sonunda. “Jamie. Sen… benim her şeyimsin. Her zaman.”

Bir saat sonra Tepe’deıı ayrıldık.

Tedirginlik

lan bir torba pirinci yastık olarak kafasının altına koyup yattı. Rahatsızdı ama sağa sola döndükçe tanelerin çıkardığı ufak sesler ve sert kokusu hoşuna gidiyordu. Rollo tartanın altına yerleşmişti, burnundan soluyarak sahibinin vücuduna yaklaştı ve en sonunda burnunu rahatça Ian’ın koltukaltına gömebildi, lan köpeğin kulaklarını yavaşça kaşıyıp uzanarak yıldızları seyretmeye başladı.

Yeni aydı ve ay kesilmiş bir tırnak kadar inceydi, morumsu siyah gökyiizündeki yıldızlar büyük ve parlaktı. Başının üstündeki takımyıldızları takip etti. Iskoçya’da da aynı yıldızları görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Dağlık bölgedeki evlerindey-ken yıldızları pek önemsemezdi, bacalardan tüten pis duman yüzünden Edinburgh’ta yıldızları görmek zaten mümkün değildi.

Yengesi ve dayısı ateşin diğer tarafında sıcaklığı paylaşan tek bir odun gibi görünecek kadar yakın yatıyorlardı. Battaniyelerinin kımıldayıp durduğunu, sonra tekrar hareket edip bekler gibi göründüklerini fark etti. Ve sonra Iaıı bir fısıltı duydu, ses kelimeleri seçemeyeceği kadar alçaktı ama ardındaki niyet yeterince açıktı.

lan nefes alışını bozmamaya çalıştı, aslında normalden biraz daha yüksek sesle nefes alıyordu. Bir dakika sonra gizli hareketler tekrar başladı. Jamie Dayı’yı kandırmak zordu arıia bazen erkekler kandırılmak isterdi.

lan ellerini yavaşça köpeğin başının üstünde tuttu. Rollo içini çekti, kocaman vücudunu gevşek, sıcak ve ağır bir şekilde ona yaslamıştı. lan derin ya da uzun süre uyumazdı, Rollo’nun yaklaşmakta olan ayak seslerini kendisinden daha önce duyacağına güvendiği için en azından şimdilik uykuya teslim olabilirdi.

“\kterince güvendesin,” demişti dayısı Jamie yoldaki ilk gecelerinde. Rollo’nun başı göğsüne dayalı olsa da lan gergin hissettiği için uyuyamamış, kalkıp ateşin yanında oturmuştu. Alevler saf ve canlı bir şekilde gökyüzüne yükselene kadar közleri çubukla eşelemişti.

Takip edilen biri için tamamen görünürde olduğunun farkındaydı ama bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Ve eğer göğsünün üstünde bir hedef çiziliyse, ateşin yanında yatıp yatmamak çok büyük bir fark yaratmıyordu.

Büyüyen ateşin yanında tetikte bir şekilde uzanan Rollo, aniden kafasını dikip karanlığın içinden gelen zayıf bir sese doğru yöneltmişti. Bu tanıdık biri olduğu anlamına geliyordu ancak lan ne umursamış ne de tuvalet ihtiyacını gidermek için çalıların arkasına giden dayısı gelip yanına oturduğunda şaşırmıştı.

“Biliyor musun, ölmeni istemiyor,” demişti dayısı pat diye. “\feterince güvendesin.”

“Güvende olmak istediğimden emin değilim,” dediğinde lan, dayısı hiç de şaşırmadan bakmıştı. Yine de Jamie kafasını sallamıştı.

Dayısının ne demek istediğini anlamıştı; Arch Bug onun ölmesini istemiyordu, çünkü bu onun suçluluk duygusuna ve dolayısıyla acı çekmesine son verirdi. lan göz akları sararmış ve kırmızı çizgilerle dolmuş olan, soğuktan ve üzüntüden sulanan

o yaşlı gözlerin içine bakmış ve içinde ruhunu donduran bir şeyler görmüştü. Hayır, Arch Bug onu öldürmeyecekti - henüz değil.

Dayısı ışığı geniş yüz kemiklerine vuran ve ısıtan ateşe gözlerini dikmişti, bu görüntü Ian’ı hem rahatlatmış hem de paniğe kapılmasına neden olmuştu.

Hiç düşünüyor musun, diye geçirdi içinden lan ızdıraplı bir şekilde ama söylemedi. *Sevdiğim bir şeyi benden alacağım söyledi. Ve işte, gün gibi ortada, yanımda oturuyorsun.*

Bu düşünce ilk aklına geldiğinde, zihninden uzaklaştırmayı denemişti. Yaşlı Arch, Buglar için yaptığı onca şeyden sonra Jamie Dayı’ya çok şey borçluydu ve o borcuna sadık bir adamdı. Ayrıca, Bug’ın dayısına bir erkek olarak saygı duyduğundan hiç şüphesi yoktu ve bu, bir süreliğine sorunu çözerdi.

Ama Murdina Bug’ı öldürdüğünden beri huzursuz düşünceler aklını kemiriyordu.

Arch yaşlı bir adamdı. Ateşte keskinleştirilmiş bir mızrak gibi ve ondan iki kat daha tehlikeli olsa da - yine de yaşlıydı. Sheriffmuir’da savaşmıştı; neredeyse seksen yaşında olmalıydı. İntikam duygusu onu bir süre daha hayatta tutardı ama her canlının bir sonu vardı. Ian’ın “alabileceği kadar değerli” bir şeye sahip olmasını bekleyecek kadar zamanının olmadığını düşünebilirdi elbette. Eğer bu tehdidinde ciddiyse, kısa bir süre içinde harekete geçmesi gerekecekti.

lan, ateşin diğer tarafından gelen hafif hareketi ve hışırtıları duyabiliyordu. Yutkundu, ağzı kurumuştu. Yaşlı Arch, yengesini öldürmeye çalışabilirdi, elbette lan onu çok severdi ve bu Jamie Dayı’yı öldürmekten daha kolay olurdu. Ama hayır, Arch üzüntü ve öfkeyle kendisini kaybetmiş olabilirdi

fakat deli değildi. Önce Jamie Dayı'yı öldürmeden yengesi Claire'e dokunmanın intihar demek olacağını bilirdi.

Belki de bu hiç umurunda olmazdı. Bu da karnının üstünde küçük soğuk ayaklarıyla yürüyen bir başka düşünceydi.

lan onları bırakmalıydı, biliyordu. Bunu yapmak istemişti ve hâlâ da istiyordu. Onlar uykuya dalana kadar bekleyip sonra kalkıp çekip gitmeliydi. Böylece hepsi güvende olurdu

Ama o ilk gece buna yüreği dayanmamıştı. Ateşin yanına oturmuş gitmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu ve dayısı çalıların arasından çıkıp yanına oturarak buna eıigel olmuş, lan tekrar uzanabilecek gibi hissedene kadar sessiz kalmıştı.

Yarın, diye düşündü. Ne de olsa Arch Bug tan ses yoktu; karısının cenaze töreninden bu yana ortaya çıkmamıştı. *Belki de ölmüştür. Yaşlı re yalnız bir adamdı.*

Eğer lan tek kelime etmeden ayrılırsa, Jaıiie Dayı peşini bırakmazdı. Kendi rızasıyla ya da bir çuvalın içine koyularak olsun ya da olmasın, Iaıı'ın İskoçya'ya döneceğine açıklık getirmişti. Kalasında dönüp duran düşüncelerine rağmen gülümsedi ve göğsü bu sessiz bir gülümsemeyle hareket edince Rollo hafifçe homurdandı.

İskoçya'yı ve orada onu nelerin beklediğini düşünmek aklına bile gelmemişti.

Belki de ateşin diğer yanından gelen sesler ona bunu hatırlatmıştı -ani, tiz bir nefes alış ve onu takip eden derin bir şekilde verilen iki soluk- ve birden İskoçya'da bir eş bulup bulamayacağını merak etmeye başladı.

Bulamazdı. Bulabilir miydi? Bug onu oraya kadar takip eder miydi? *Belki de çoktan ölmüştür,* diye düşündü yeniden ve biraz kımıldandı. Rollo söylendi ama bu hareketini tanıyıp üstünden çekilerek uzakta bir yere kıvrıldı.

Ailesi orada olacaktı. Murrayler tarafından kuşatılmış olacaktı, herhalde o -ve eşi- güvende olabilirdi. Buradaki dağlarda bulunan yoğun çalılıklar yüzünden gizlenmek ya da kaçmak çok kolaydı - ama herkesin keskin bakışlara sahip olduğu ve bir yabancının fark edilmeden geçemeyeceği İskoç dağlarında bu o kadar da mümkün değildi.

Annesinin bile onu gördüğünde ne yapacağını pek bilmiyordu lakat bir kez alıştığında, belki de ondan korkmayacak bir kız bulabilirdi.

Dayısından pek de inlemeye benzemeyen bir ses geldi - yengesi dudaklarım onun göğüs uçlarına götürdüğünde böyle inlerdi. lan barakadaki şöminenin korlarının parlaklığında bunu yapışını bir ya da iki kez görmüştü; yengesi gözlerini kapatıyordu, ıslak dişleri kısa bir an parıldıyor, saçları ışık ve gölge

bulutu halinde çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Baştan çıkmıştı, kendisine dokunmaya başladı. Bunun için kullandığı, görüntülerden oluşan kendine Özel bir koleksiyonu vardı ve bazılarının kuzenine ait olması onu utandırıyordu. Ne de olsa o Roger Mac'iıı eşiydi. Ama bir noktada lan onunla kendisinin evlenmesi gerektiğini düşünmüştü ve bu düşünceden korkmuş olsa da henüz sadece on yedi yaşındaydı, Brianna ise çok daha büyüktü ve o zamanlar onunla yatma düşüncesi Ian'ı heyecanlandırmıştı.

Birkaç gün boyunca Brianna'yı yakından izlemişti, kalçalarının yuvarlak ve biçimli olduğunu, banyo yapmaya gittiğindeyse ince muslin iç çamaşırının altında kızıl tüylerinin koyu gölgesini görmüştü. Uzanıp onun için bacaklarını açtığını gördüğünde duyacağı heyecanı hayal etti.

Ne yapıyordu böyle? Brianna'yı o şekilde düşünüyor olamazdı, hem de babasından yarım metre uzakta yatarken!

lan yüzünü buruşturup gözlerini sımsıkı kapadı, özel koleksiyonundan başka bir görüntüyü gözlerinin önüne getirdiğinde eli yavaşladı. Cadı olmazdı - bu gece değil. Onu çok hızlı şekilde tahrik ederdi ve bu genelde acı verici olurdu ama çaresiz hissediyordu. Malva… Hayır, onu çağırmaya korkuyordu ve birçok kez onun ruhunun çok uzaklarda olmadığını düşünmüştü.

Küçük Mary. Evet, o olabilirdi. Eli tekrar eski ritmine geri döndüğünde içini çekti, ilk kez birlikte olduğu kızın küçük pembe göğüsleri ve cesaretlendirici gülümsemesinin hayaline sığınarak rahatladı.

Birkaç dakika sonra, uykulu bir şekilde ufak tetek sarışın bir kızın karısı olduğunu hayal ediyordu.

Rollo boğazından aynı görüşte olmadığını belirten bir ses çıkarıp pençelerini havaya kaldırarak yerde yuvarlandı.

Hassas Konular

Londra Kasım 1776

Lord John yaşlanmanın getirdiği birçok ödülün olduğunu düşünüyordu. Bilgelik, bakış açısı, hayatta sağlam bir duruş, başarı hissi, güzelce geçirilmiş bir hayat, arkadaşlara ve aileye duyulan bol sevgi… ve Lord George Germain ile konuşurken sırtını bir duvara yaslama gereği duymaması elbette. Aynası ve oda hizmetçisi onu düzgün göründüğüne ikna etmiş olsa da genç ve narin tenlilerden hoşlanan bakana çekici gelebilecek yaştan en az yirmi yaş daha büyüktü.

Koyu kaşları ve hafif bir dudak kıvrımı olan, ona yolu gösteren hizmetkâr ise bu tanıma uyuyordu. Grey adama küçük bir bakış attı; kendi beğenisi daha

sert görünümlü olanlardan yanaydı.

Germain'm huyunu bildiğinden henüz erken değildi, saat bire kadar beklemişti ama adam hâlâ uzun bir gecenin belirtilerini taşıyordu. Haşlanmış yumurtaları andırır gibi duran gözlerinin altındaki koyu renk torbalar, pek de hevesli olmadığını gözler önüne seriyordu. Yine de Germain, Grey'e oturmayı teklif edip ceylan gözlü hizmetkârı konyak ve çörek getirmesi için göndererek kibar olmak için çaba sarf etti.

Grey çay saatinden önce çok nadir sert içki içerdi ve şu an ak-

linin başında olmasını istiyordu. Bu yüzden tadı muhteşem olsa da konyağından çok az içti ama Germain, mektup açacağı olarak kullanılabilecek kadar sivri olan o meşhur Sackville burnunu kadehin içine gömüp içkisini başına dikip derin bir nefes aldı, bitirdiğindeyse bir tane daha doldurdu. Sıvının canlandırıcı bir etkisi olmalıydı, çünkü ikinci kadehi bitirmesiyle birlikte birazcık daha mutlu görünüyordu ve Grey'e nasıl olduğunu sordu.

"İyiyim, çok teşekkür ederim," dedi Grey kibarca. "Amerika'dan yeni döndüm ve oradaki ortak tanıdıklarımızdan sana birkaç mektup getirdim."

"Ah, öyle mi?" Germain biraz daha neşelenmişti. "Çok naziksin Grey. Yolculuk nasıldı, iyi mi?"

"Tahammül edilebilirdi." Aslında berbattı; Atlantik boyunca bir dizi fırtınaya yakalanmışlardı ve günlerce durmaksızın yalpalayıp rotadan çıkmışlardı, o kadar ki bir an önce sona ermesi için Grey içten bir şekilde geminin batmasını dilemişti. Ne var ki eften püften şeyler hakkında konuşarak vaktini harcamak istemiyordu.

"Kuzey Carolina kolonisinden ayrılmadan kısa bir süre önce çok hoş bir karşılaşma yaşadım," dedi Germain'in dinlemek için yeterince kendinde olduğunu görerek. "Anlatmama izin ver lütfen."

Germain hem gururlu hem de tekinsizdi, bir konuya ancak istediği zaman kendisini verirdi ve bu genelde o konuda büyük bir çıkarı olduğu anlamına gelirdi. Grey'in Kuzeybatı Arazisi'n-den bahsetmesi dikkatini verip hayran hayran dinlemesine neden olmuştu.

"Şu Beauchamp denen adamla başka bir şey konuşmadın mı?" Üçüncü konyak kadehi yarı sarhoş Germain'in dirseğinin yanında duruyordu.

"Hayır. Sadece mesajını iletti, daha fazla konuşmanın bir faydası olmazdı ve görünen o ki tek başına hareket edecek kadar gücü yok. Ayrıca subayların kimliğini ortaya çıkarmak isteseydi, bunu çoktan yapardı."

Germain bardağını aldı ama içmeyip düşünmesine yardımcı olması için elinde çevirip durdu. Kadeh sadeydi, parmak izleri ve Gcmıain'in ağzının lekesi

bulaşmıştı.

“Adamı tanıyor musun? Neden özellikle sana gelmiş?” Grey onun hiç de aptal olmadığım düşündü.

“Seneler önce karşılaşmıştık,” diyerek sakin bir biçimde yanıtladı. “Albay Bowles adına çalıştığım dönemde.”

Hiçbir şey Grey’i, Percy’nin gerçek kimliğini Germain’e açıklamak zorunda bırakamazdı; Percy, onun ve Hal’in üvey erkek kardeşiydi ve hâlâ öyleydi. Percy’niıı öldüğü sanıldığında sadece şans ve Grey’in kendi kararlığı bu çok büyük skandalin ortaya çıkmasını önlemişti. Bazı skandallar zamanla kaybolabilirdi ama bu asla.

Grey, uzun yıllardır İngiltere’nin Kara Loca’sının başkanlığını yapan Bowles’tan bahsettiğinde Germain gerginlikle tek kaşını kaldırdı.

“Casus mu?” Sesinde hafif bir hoşnutsuzluk vardı. Casuslar aşağılık işlerle uğraşırdı; bir beyefendinin çıplak elleriyle dokunmak istemeyeceği şeylerle.

“Bir zamanlar belki. Anlaşılan tekrar yükselişte.” Bardağını kaldırıp büyük bir yudum aldı, ne de olsa konyak çok güzeldi, sonra bardağını masaya koyup gitmek için kalktı. Germain’i nasıl kışkırtacağını iyi biliyordu. Konuyu onun kucağına bırak ve kendi çıkarları uğruna bu işi takip edecek olmasına güven.

Grey, Germain’i düşünceli bir şekilde boş bardağına bakarak sandalyesinde oturur halde bırakıp geçerken eliyle eline dokunan dolgun dudaklı hizmetkârdan pelerinini aldı.

Hayır, diye düşündü, pelerinini etrafına sarıp şapkasını esen rüzgâra karşı sıkıca tutarken, konuyu Germain’n kaprisli sorumluluk anlayışına bırakamazdı. Germain, Amerika’dan sorumlu bakanlardan biriydi, doğru ama bu konu sadece Amerika’yı ilgilendirmiyordu. Lord North’un kabinesinde, biri

Giincy Bölümü’nden ve Avrupa’dan sorumlu, diğeri ise Kuzey Bölümü’nden ve dünyanın geri kalanından sorumlu olan iki bakan daha bulunuyordu. Lord Germain ile hiç uğraşmamayı dahi seçebilirdi. Ancak hem protokol hem de siyaset, onu aklına ilk gelen isim olan Lord North’a doğruca gitmekten alıkoyuyordu. Germain’e fırsat tanımıştı, işler istediği gibi ilerlemezse Bay Beauchaump’ın kırıcı önerisiyle Güney Bölümü’nden sorumlu olan bakana, Weymouth Vikontu Thomas Thynne’e ulaşacaktı. Güneyden sorumlu bakan Avrupa’daki Katolik ülkelerin sorunlarıyla ilgilenmek için görevlendirilmişti, böylece Fransa bağlantısı onu da ilgilendirirdi.

Eğer her iki adam da konuyu ele almak isterlerse, bu durum kesinlikle Lord North’un dikkatini çekerdi ve North ya da bakanlarından biri Grey’i ziyaret

ederdi.

Thames Nehri üzerinde bir fırtına toplanıyordu; kabaran siyah bulutlar sanki öfkelerini doğrudan Parlamento Binası'nın üstüne bırakacak gibi görünüyordu.

"Biraz gök gürültüsü ve şimşek onlara iyi gelirdi," diye mırıldandı aksi bir şekilde ve ilk büyük damlalar düşmeye başladığında bir fayton durdurdu.

Grey, derneğe vardığında bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve faytondan kapı girişine gidene kadar üç adımda neredeyse sırılsıklam olmuştu.

İhtiyar başgarson Bay Bodley onu on sekiz ay önce gelmiş gibi değil de sanki bir gün önce gelmiş gibi karşılamıştı.

"Kaplumbağa çorbası ve beyaz İspanyol şarabı var bu gece lordum," diye Grey'e bilgi verirken çalışanlardan birine onun ıslak şapkasını ve pelerinini alması için işaret verdi. "İçinizi ısı-tacaktır. Ardından da kuzu kotlet ve taze patates alır mıydınız?"

"Tam aradığım şey Bay Bodley," diye yanıtladı Grey. Beyaz masa örtüleriyle ferahlatılmış sıcacık yemek odasında yerini aldı. Bay Bodley çenesinin altına kâğıt peçete sıkıştırabilmesı için arkasına yaslandığında, odanın dekorasyonuna yeni bir şeyin eklendiğini fark etti.

"Kim o?" diye sorduğu şaşırmış bir şekilde. Karşı duvara asılmış tabloda, devekuşu tüyleri ve nakışlı kumaşlarla süslenmiş haşmetli bir Kızılderili vardı. Birkaçı seçkin ve çoğu vefat etmiş üyelerin ağırbaşlı portrelerinin arasında çok tuhaf görünüyordu.

"Ah, Bay Brant, elbette," dedi Bay Brodley hafif bir serzenişle. "Bay Joseph Brant. Bay Pitt, geçen sene Londra'dayken onu yemeğe getirmişti."

"Brant?"

Bay Bodley'nin kaşları havaya kalktı. Birçok Londralı gibi, Amerika'da bulunan herkesin orada bulunan herkesi tanıyor olmasının gerektiğini varsayıyordu.

"Kendisi bir Mohawk reisi sanırım," dedi, Mohawk kelimesini dikkatlice telaffuz ederek. "Kral'ı ziyaret etmeye gelmişti, bilirsiniz ya!"

"Kesinlikle," diyerek mırıldandı Grey. Kral'ın mı yoksa Kı-zılderili'nin mi daha çok etkilenmiş olduğunu merak ediyordu.

Bay Bodley çorbayı getirmek için gitse de bir dakika sonra döndüğünde, Grey'in önündeki örtünün üstüne bir mektup bıraktı.

"Bu sizin için efendim."

“Öyle mi? Teşekkür ederim Bay Bodley.” Oğlunun el yazısını hemen tanıyan Grey, mektubu eline aldığında karnına bir ağrı saplandı. Willie’nin büyükannesi ya da Hal vasıtasıyla göndermek istemediği şey ne olabilirdi?

Herhangi birinin okumasını göze almak istemediği bir şey. Zihni mantığa uygun cevabı hemen bulmuştu ve balık bıçağını alıp heyecanla mektubu açtı.

Richardson mı? Hal adamdan hoşlanmıyordu ve elinde ona karşı ileri sürebileceği somut bir şey olmasa da William’m onun için çalışmasını hiçbir zaman onaylamamıştı. İstihbaratın karanlık dünyasında neler olduğunu bildiğinden, belki de Wil-liam’ı bu yola yönlendirirken daha dikkatli olmalıydı. Yine de

Jamie Fraser ya da Beauchamp ile yüz yüze gelmeden William’ı Kuzey Carolina’dan uzaklaştırmak zorundaydı.

Ayrıca, size neye mal olursa olsun, kendi yolunu bulması için oğlunuzun gitmesine izin vermeniz gerekirdi; Hal bunu ona birçok kez söylemişti. Kesin konuşmak gerekirse üç kere.

Sanki patlayabilecekmiş gibi dikkatle mektubu açtı. Tekin olmayan bir şekilde kaleme alınmış olduğunu düşündü; Willie genelde okunaklı yazardı ama üstteki bu tuhaf leke hiç de öyle görünmüyordu.

Lord John Grey’e

İngiliz Bifteği Sevenler Derneği

Üsteğmen William Lord Ellesmere’den

7 Eylül 1776 Long Island Neıv York Kraliyet Sömürgesi

Sevgili baba,

Size söylemek istediğim Önemli bir konu var.

İşte her ebeveynin içini rahatlatan bir cümle, diye düşündü Grey. Willie genç bir hanımı hamile mi bırakmıştı? Kumar oynayıp yüklü bir miktar mı kaybetmişti? Cinsel ilişkiyle bulaşan bir hastalık mı kapmıştı ya da bir düello mu yapmıştı? Yoksa General Howe’a katılmaya giderken istihbaratı sırasında kötü bir şeyle mi karşılaşmıştı? Şaraba uzanıp mektuba geri dönmeden bir yudum aldı ve böylece mektubun söyleyeceklerine hazırlandı. Yine de bir sonraki cümle için hiçbir şey onu hazırlayamazdı.

Leydi Dorothea’yi seviyorum.

Gıcy öksürüp şarabı eline püskürttü, ona doğru bir peçeteyle yaklaşan garsona gelmemesi için işaret ederek elini pantolonuna silip aceleyle mektubun geri kalanını gözden geçirdi.

İkimiz de bir süredir birbirimize olan ilgimizin farkındaydık ama kısa bir süre sonra Amerika'ya gitmek için yola çıkacağımı bildiğimden bunu açıklamaya çekiniyordum. Ancak, gitmeden önce Le]>di Belvede-re'in balosunda beklenmedik bir biçimde bahçede birbirimizi yalnız bulduk. Ortamın güzelliği, gecenin romantikliği ve leydinin baş döndürücü yakınlığı düşünme gücüme hâkim oldu.

"Tanrım," dedi Lord John yüksek sesle. "Tanrı aşkına, bana bir çalılığın altında onun bekâretini aldığını söylem sakın!"

Yakındaki masaların birinde yemek yiyen bir centilmenin meraklı bakışlarını yakaladı ve ufak bir öksürükle mektuba geri döndü.

Hislerime yenik düştüğümü itiraf etmeyi kaleme almaya çekinecek kadar utanç duyuyorum. Böylesine yüz kızartıcı bir davranış için özür dilemek yeterli olmasa da elbette, özür diliyorum. Leydi Dorothea hem bağışlayıcı hem de babasına bu hadiseden bahsetmemen için şiddetle ısrarcı.

"Çok akıllıca bir davranış Dottie," diye mırıldandı Grey, kardeşinin bu tür bir açıklama karşısında gösterebileceği tepkiyi gözlerinin önüne getirirken. Willie'nin sadece düşüncesizliği için utanç duyuyor olmadığını umuyordu…

Atmak savaş biter bitmez eve dönüp resmi olarak Leydi Dorothea'ye evlenme teklif etmek niyetindeyim ve senden benim adıma Hal Amca ile konuşmam rica ediyorum. Ayrıca kısa bir süre önce, Leydi Dorothea'tun Vikont Maxıvell'den bir teklif aldığını ve Hal Amca'nıtı bunu ciddi bir biçimde değerlendirdiğini duydum.

Leydin in onurunu hiçbir şekilde lekelemek istemem fakat bu şartlar altında Maxwell ile evlenemeyeceği çok açık.

Bakire olmadığını Maxu>ell'in anlayacağını mı söylemek istiyorsun, diye düşündü Grey ümitsizce, *ve düğünün ertesi sabahı hızla gidip HaVe durumu anlatacağını.* Yüzünü sertçe eliyle ovuşturup okumaya devam etti.

Kelimeler duyduğum vicdan azabını anlatmaya yetmez baba ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için hak etmediğim bir affı istemeye dilim varmıyor. Benim hatırıma değil ama onun hatırına, senden dükle konuşmanı rica ediyorum. Umarım hem kendisini han de leydiyi üzecek bu tür açık seçik şeylerin ortaya çıkmasına gerek kalmadan, beni kızma uygun bir eş olarak görmesine ve nişanlanmamıza izin vermesine onu ikna edebilirsin.

Mütevazı Hovardan,

IVılliam

Grey gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. İlk şokun etkisi hafiflemeye başlamıştı ve şimdi ise sorunu idrak etmeye çalışıyordu.

Mümkün olabilirdi tabii. William ve Dottie'nin evlenmemesi için ortada herhangi bir engel yoktu. Sözde kuzen olsalar da aralarında kan bağı yoktu; William onun oğluydu elbette ama öz oğlu değildi. Ayrıca Maxwel! genç, zengin ve uygun olsa da William başlı başına bir kont olmanın yanı sıra Dunsay baronet-liğinin varisiydi ve hiç de yoksul değildi

Evet, bu bölümde sorun yoktu. Hem Minnie de William'ı çok severdi. Hal ve çocuklar ise… William'ın davranışından haberdar olmadıkça razı olabilirlerdi. Hal elbette çok şaşıracaktı; kuzenler, Willie Londra'dayken birçok kez görüşmüşlerdi ama Williarn Dottie'den hiç bu şekilde bahsetmemişti.

Mektubu eline alıp tekrar okudu. Ve tekrar. Masaya koydu, gözlerini kısarak mektuba bakıp düşünmeye başladı.

"Bııııa inanırsam lanetlendim demektir," dedi en sonunda yüksek bir sesle. "Ne işler karıştırıyorsun Willie?"

Mektubu buruşturdu ve yakındaki bir masadan özür dileyen bir ifadeyle bir şamdan alıp mektubu yaktı. Bunu gören garson alev alan kâğıdı bırakması için Grey'in önüne hemen bir porselen tabak koydu ve birlikte yazının küle dönüşmesini izlediler.

"Çorbanız lordum," dedi Bay Bodley ve bir peçeteyle ateşin dumanını yavaşça dağıtıp tabağı önüne koydu.

William erişilemez olduğundan, Grey'in yapabileceği en akıllıca hareket gidip suç ortağıyla yüzleşmesiydi - bu ne tür bir suçsa artık. Düşündükçe, Ellesmere'in Dokuzuncu Kontu Wil-liam ve Leydi Dorothea Jacqueline Benedicta Grey'in arasında aşk ya da günahkâr bir tutku olmadığına ikna oluyordu.

Ama ebeveynlerinden birinin dikkatini çekmeden Dottie ile nasıl konuşacaktı? Hal ve Minnie Dottie'yi yalnız bırakıp bir yerlere gidene kadar boş boş sokakta dolanamazdı. Evde onu yalnız başına yakalayıp baş başa konuşma fırsatı elde etse bile, hizmetçiler bundan mutlaka bahsederdi ve bir çoban köpeği gibi kızını korumak için tetikte olan Hal, bunun nedenini öğrenmek için hiç vakit kaybetmezdi.

Kapı görevlisinin onun için bir at arabası bulma teklifini reddedip, bir çözüm yolu düşünerek annesinin evine doğru yürüdü. Dottie'yi yemek yemeye davet edebilirdi… ama bu tür bir davete Minnie'yi de dahil etmemek çok sıra dışı olurdu. Aynı şekilde, onu bir tiyatro oyununa ya da operaya davet etse, Hal bir operanın tamamını dinleyebilecek kadar uzun süre aynı yerde duramasa ve tiyatro oyunlarını can sıkıcı bulsa da hanımlara her zaman bu gibi davetlerde eşlik ederdi.

Yolu Covent Garden'ın üzerinden geçiyordu ve bir manavın kaldırımdaki tezgâhını temizlemek için döktüğü sudan çabucak kaçındı. Yazın solmuş çiçekler kaldırımı kirletirdi ve gün doğmadan önce taze çiçekler kırsaldan at arabasıyla getirilirdi.

Sonbaharda ise ezilen meyvelerin, çürüyen etin ve bozulmuş sebzelerin kokusu etrafı sarardı.

Gün boyunca satıcılar mallarını satmak için bağırır, pazarlık eder ve birbirleriyle kıran kırana mücadele eder, hırsızları-yankesicileri defeder ve akşamüstü kârlarının yarısını harcadıkları Tavistock ve Brydges caddelerindeki tavernalara doğru giderlerdi. Akşamın gelmesiyle birlikte, fahişeler Garden'ın kendilerine ait olduğunu iddia ederlerdi.

Erken gelip keyifle evine dönen satıcıların arasından müşteri çıkmasını bekleyen birkaç fahişenin görüntüsü, bir anlığına Grey'i ailevi sorunlarından uzaklaştırdı ve düşünceleri gün içinde daha önce olan olaylara gitti.

Zekice bir tasarımla geride bırakılan Brydges Caddesi'nin girişi önünde uzanıyordu. Bu sadece bir fikirdi; fahişeler çok şey bilirdi ve doğru düzgün bir rüşvetle daha fazlasını öğrenebilirdi. Sadece arkadaşlığı ona keyif verdiği için gidip Nessie'yi ziyaret etmek geçiyordu içinden. Ama hayır, henüz olmazdı.

Kendi av köpeklerini tavşanın izini sürmeleri için serbest bırakmadan önce, daha resmi çevrelerde Percy Beauchamp hakkında neler bilindiğini öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ve tabii Hal'i görmeden önce.

Resmi görüşmeler yapmak için gün çok geçti. Yine de bir not gönderip randevu alabilir ve sabah olduğunda Kara Loca'yı ziyarete edebilirdi.

Kara Loca

Grey hangi şairane kimsenin Kara Loca ismini bulduğunu merak etti - ya da bunun şairane bir isim olup olmadığım. Belki de o zamanki casuslar WhitehalPun merdivenleri altındaki penceresiz bir hücreye sevk edilmişlerdi ve isim sadece betim-leyiciydi. Bu günlerde ise Kara Loca belirli bir yerden ziyade bir topluluğu tanımlıyordu.

Avrupa'nın tüm başkentleri ve hiç de azımsanmayacak sayıdaki küçük şehirlerinin kendi Kara Loca'sı vardı. Bir posta seyir halindeyken casuslar tarafından kontrol edilerek engellenir, değişen derecelerde başarıyla şifresi çözülür ve bu şekilde elde edilen bilgi ihtiyacı olan kişi ya da topluluğa gönderilirdi. Grey'in orada çalıştığı dönemde memur ve kâtipler dışında İngiltere'nin Kara Loca'sı dört centilmeni görevlendirmişti. Şimdi sayıları daha fazlaydı, Pall Mall'ın aşağısındaki binaların rastgele köşelerine dağıtılmışlardı ama bu tür faaliyetlerin ana merkezi hâlâ Buckingham

Sarayı’ydı.

Kraliyet ailesine, onların yardımcılarına, hizmetçilerine, kâhyalara, uşaklara ya da kıdemli görevlilere ayrılan güzel bir şekilde donatılmış bölgelerde değil ama yine de sarayın sınırları içerisinde.

Grey arka kapıdaki muhafızı selamlayarak içeri geçti, girişine kolaylık sağlaması için yarbay rütbesinin olduğu üniformasını giymişti ve eski püskü, kötü aydınlatılmış bir koridorda iler-terken eski zamandan kalma yer cilası, haşlanmış lahana ve yanık çörek kokusu nostaljiyle ürpermesine neden oldu. Soldaki üçüncü kapı aralık duruyordu ve kapıya vurmadan içeri girdi.

Bekleniyordu. Arthur Norrington ayağa kalkmadan onu selamlayıp bir sandalyeye oturması için işaret etti.

Norrington’ı yıllardır tanırdı ama arkadaş sayılmazlardı, son görüşmelerinden bu yana adamın yıllardır hiç değişmemiş olmasını rahatlatıcı buldu. İri, çıkık gözleri ve ona ağırbaşlı, sitem dolu bir hava veren kalın dudakları olan Arthur iri yarı, uysal bir adamdı.

‘‘Yardımın için müteşekkirim Arthur,” dedi Grey, sarılı ufak bir paketi masanın kenarına koyup otururken. “Bu minnettarlığımın ufak bir sembolü,” diye ekledi eliyle paketi göstererek.

Norrington ince kaşlarından birini kaldırıp sabırsızca paketi alıp açtı.

“Ah,” dedi sahte olmayan bir mutlulukla. Ufak fildişi oymayı büyük yumuşak ellerinde çevirip detaylarını görebilmek için yüzüne yaklaştırdı - adam kendinden geçmişti. “Tsuji mi?”

Grey omuzlarını silkti, hediyesinin bıraktığı etkiden memnundu. Kendisi *netsuke* hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Çin ve Japonya’dan gelen fildişi minyatürlere ilgi duyan bir adam tanıyordu. Yarı çıplak bir kadının, saçını topuz yapmış çıplak obez bir adamla atletik bir biçimde cinsel ilişkiye girdiğini gösteren ufak şeyin zarafetine ve işçiliğine şaşırmıştı.

“Korkarım zanaatkarın ismi yok,” dedi özür dilercesine ama Norrington gözlerini yeni hâzinesine dikmiş ve bunu umursa-mamıştı. Bir süre sonra mutlu bir biçimde içini çekip ufak şeyi ceketinin iç cebine soktu.

“Teşekkür ederim lordum,” dedi Norrington. “Sorduğun konuya dönecek olursak, gizemli Bay Beauchamp’la ilgili korkarım elimizde oldukça az malzeme var.” Masanın üzerindeki hırpalanmış, isimsiz deri dosyayı başıyla işaret etti. Grey içinde büyük bir şey olduğunu görebiliyordu.

“Bcııi şaşırtıyorsunuz Bay Norrington,” dedi kibarca vc dosyaya uzandı. “Yine de neler olduğunu görmek istiyorum, belki de-”

Norrington bir an parmaklarını dosyanın üstüne bastırıp resmi sırların *hiç*

kimseye söylenmemesi gerektiğini belirten bir bakışla kaşlarını çattı.

Grey ona gülümsedi. “Çek elini Arthur,” dedi. “Eğer gizemli Bay Beachaump’ımız hakkında *benim* ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan -ki emin ol isteyeceksin- bana onun hakkında bildiğin her şeyi göstermelisin.”

Norrington biraz gevşeyip parmaklarını dosyanın üstünden kaydırdı ama hâlâ isteksiz olduğu görülebiliyordu. Bir kaşını kaldırarak, Grey deri dosyayı alıp açtı, içinde küçük bir bez çanta ve birkaç sayfa kâğıt vardı. Grey içini çekti.

“Bunlar sadece tutanak Arhur,” dedi azarlarcasına. “Beauc-hamp’la ve bu isme yapılan göndermelerle ilgili kâğıtlar. Anlaşılan yıllardır çalışmıyor ama birinin onu kontrol etmiş olması gerekirdi.”

“Ettik,” dedi Norrington, Grey’in aniden ona bakmasını sağlayan sesindeki tuhaf tınıyla. “İhtiyar Crabbot o ismi hatırlıyordu ama dosyalar gitmiş.”

Grey’in omuzlarındaki deri sanki kırbaçlanmış gibi gerilmeye başlamıştı.

“Bu çok tuhaf,” dedi sakince. “Pekâlâ, o halde…” Başını bir süre dosyanın üstüne eğdi, düşüncelerini toplayıp neye baktığını görmesi biraz zaman aldı. Gözleri sayfanın üstüne odaklanır odaklanmaz “Fraser” ismi birden ortaya çıktı, neredeyse kalbini durduruyordu.

Jamie Fraser değildi gerçi. Yavaşça nefes alıp sayfayı çevirdi ve okuyup geri döndü. Toplam dört mektup vardı ama sadece biri tamamen çözülmüştü, bir diğerinin kenarlarında birinin belli belirsiz notları vardı. Grey’in dudakları gerildi, zamanında iyi bir şifre çözücüydü ama Fransızlar’m kullandığı güncel deyimler hakkında hiçbir fikri olamayacak kadar uzun zamandır savaş meydanlarından uzak kalmıştı ve bir casusun nevi şahsına münhasır kullandığı terimler bir yana, bu mektuplar en az iki ayrı elden çıkmıştı; bu kadarı açıktı.

“Onları inceledim,” dedi Norrington ve Grey başını kaldırıp baktığında, Arthur’un patlak ela gözlerini üzerine dikmiş olduğunu gördü. “Henüz şifrelerini *tam olarak* çözmedim ama ne anlattıklarına dair genel bir fikrim var.”

Bunun yapılması gerektiğine çoktan karar vermişti ve gerçekleri Arthur’a söylemek için hazır bir şekilde gelmişti, eski Kara Loca bağlantılarından ağzı en sıkı olan oydu.

“Beauchamp aslında Percy Wainwright,” dedi Grey açık bir biçimde ve bunu söylediği sırada PercivaFm gerçek ismini neden sakladığını merak etti. “O bir İngiliz ordu subayıydı, homoseksüellik suçuyla tutuklanmış ama hiçbir zaman yargılan-mamıştı. Newgate’te duruşmayı beklediği sırada öldüğü sanılıyordu ama…” Mektupları düzleştirip dosyanın arasına koydu. “Anlaşılan Ölmemiş.”

Arthur’un dolgun dudakları sessiz bir “O” harfi oluşturdu. Grey burada durması gerekip gerekmediğini düşündü bir an ama hayır. Arthur çok inatçıydı ve eğer geri kalanını kendi kendine keşfederse, Grey’in daha fazlasını gizlediğinden hemen şüphelendirdi.

“O aynı zamanda benim üvey erkek kardeşim,” dedi Grey olabildiğince sıradan bir şekilde ve dosyayı Arthur’un masasının üstüne bıraktı. “Onu Kuzey Carolina’da gördüm.”

Arthur’un ağzı bir an için çapıldı. Hemen toparlanıp gözlerini kırpıştırdı.

“Anlıyorum,” dedi. “Peki, öyleyse… Anlıyorum.”

“Evet, anlıyorsun,” dedi Grey ilgisizce. “Bu mektupların içeriklerini neden bilmem gerektiğini fark etmişsindir, hem de mümkün olan en kısa sürede.”

Arthur dudaklarını kenetleyip başını salladı ve mektupları eline aldı. Bir kez ciddi olmaya karar verdiğinde, asla anlamsız bir davranışta bulunmazdı.

“Çözebildiklerimin çoğu nakliyeyle ilgili şeyler içeriyor,” dedi. “Batı Hint Adalarfıdaki bağlantılara teslim edilmesi gereken kargolar. Basit kaçakçılık, gerçi oldukça yiiklü miktarda. Edinburgh’taki bir bankacıdan söz ediliyor; onun bağlantısını tam olarak anlayamadım. Ama mektupların üçü de aynı isimden açık bir dille bahsediyor ve elbette sen de göreceksin.”

Grey inkâr etmekle uğraşmadı.

“Fransa’daki biri Claudel Fraser adındaki bir adamı bulmayı çok istiyor,” dedi Arthıır tek kaşını kaldırarak. “Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi Grey ama az da olsa bir fikri vardı kuşkusuz. “Onu bulmak isteyenin *kim* olduğu ya da neden bulmak istediği hakkında fikrin var mı?”

Norrington başını iki yana salladı. “Neden bulmak istiyor bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Kim olduğuna gelince, sanırım Fransız bir asilzade olabilir. Tekrar dosyayı açıp içine iliştirilmiş ufak çantadan dikkatle iki mühür çıkardı; biri neredeyse ikiye bölünmüştü, diğeri büyük ölçüde bozulmamıştı. Her ikisi de güneşe doğru yükselen bir kırlangıcı resmediyordu.

“Bunu tanıyan birini bulamadım henüz,” dedi Norrington mühürlerden birine işaret parmağıyla dokunarak. “Sen çıkarabildin ini?”

“Hayır,” dedi Grey, boğazı birden kurumuştu. “Baron Amandine adında birini araştırmak isteyebilirsin. Wainwright o isimden kişisel bîr bağlantısı olarak bahsetmişti bana.”

“Amandine mi?” Norrington şaşırmış görünüyordu. “Hiç duymadım.”

“Kimse duymamış.” Grey içini çekip ayağa kalktı. “Gerçekten var olup olmadığını merak etmeye başladım.”

Hal’in evine doğru ilerlediği sırada hâlâ merak ediyordu. Ba-roıı Amandine gerçekte var olabilirdi de olmayabilirdi de; eğer varsa bile sadece bir paravandı, daha göze çarpan birinin çıkarını gizliyordu. Eğer yoksa… konunun arkasında kimin olduğunu bilmek mümkün olmadığından başlamak için Percy Wainwri-ght tek yol olurdu.

Norrington’m mektuplarından hiçbiri ne Kuzeybatı Arazisinden bahsetmiş ne de Percy’nin sunduğu teklife atıfta bulunmuştu. Yine de bu şaşırtıcı değildi, bu tür bir bilgiyi kağıda dökmek son derece tehlikeli olurdu. Eğer Amandine gerçekten varsa ve doğrudan konuyla ilgiliyse, anlaşılan hem akıllı hem de dikkatliydi.

Her ne olursa olsun, HaPe Percy’den bahsetmeliydi. Belki de Amandine hakkında bir şeyler bilebilir ya da öğrenebilirdi; Hal’in Fransa’da birçok arkadaşı vardı.

Grey, Hal’e ne söylemesi gerektiğini düşünürken bu sabahın entrikaları arasında neredeyse unuttuğu William’ın mektubunu hatırladı. Aklına gelir gelmez sert bir şekilde burnundan soludu. Hayır. Dottie ile yalnız başına konuşma fırsatı yakalayana kadar erkek kardeşine *bundan* bahsetmeyecekti. Belki de bir yolunu bulup ona birkaç kelime edebilir ve daha sonrası için bir buluşma ayarlayabilirdi.

Grey, Argus Malikânesi’ne geldiğinde Dottie’nin evde olmadığı ortaya çıktı.

Grey, yeğeni ve vaftiz kızının nasıl olduğunu kibarca sorduğunda, “Bayan Brierly’nin müzik dinletilerinden birinde,’’ dedi yengesi Minnie. “Bu günlerde çok arkadaş canlısı. Yine de sizi kaçırmış olduğuna üzülecek.” Kadın parmak uçlarında doğrulup gülümseyerek onu öptü. “Seni tekrar görmek çok güzel, John.”

“Seni de Minnie,” dedi içtenlikle. “Hal evde mi?”

Kadın anlamlı bir biçimde gözlerini devirdi.

“Gut yüzünden bir haftadır evde. Bir hafta daha evde kalırsa Çorbasına zehir atacağım.”

“Ah.” Bu durum Hal ile William’ın mektubu hakkında henüz konuşmama kararını güçlendirmişti. Hal’in keyfinin yerinde olma olasılığı bile en sert askerlerin ve yaşamı boyunca politikanın içinde olmuş insanların gözünü korkuturken; Hal’in hasta olması… Herhalde Dottie bu yüzden ortadan kaybolmayı seçmişti.

Ne olursa olsun, Grey söyleyeceklerinin Hal’in keyfini yerine getirecek cinsten olmadığını düşündü. HaPin çalışma odasının kapısını dikkatle iterek açtı; kardeşinin aksiliği üstündeyken bir şeyler fırlattığı bilinirdi ve onu fiziki

rahatsızlık kadar başka hiçbir sinirlendirmezdi.

Ama Hal, ateşin önündeki sandalyesine çöküp sarılı ayağı bir taburenin üstünde uyuyordu. Ağır ve keskin bir ilaç kokusu havada süzülüp yanan odun, erimiş içyağı ve bayat ekmek kokusunu bastırıyordu. Soğumuş bir kâse çorba, tadına bakılmamış bir şekilde Hal'in yanındaki tepsinin üstünde duruyordu. Grey gülümseyerek, Minnie'nin tehdidini açık biçimde dile getirmiş olduğunu düşündü. Grey ve anneleri dışında, Hal'den korkmayan dünyadaki tek insan Minnie'ydi herhalde.

Sessizce oturup kardeşini uyandırıp uyandırmamayı düşündü. Hal her zamankinden daha zayıf, hasta ve yorgun görünüyordu - Hal normalde de çok zayıftı. Kısa pantolonu, eskimiş keten gömleği, çıplak ayakları ve omuzlarının etrafına atılan kirli şalıyla bile zarif görünebilirdi ama savaşarak harcanan bir hayatın izleri yüzünde yer etmişti.

Grey'in kalbi aniden, beklenmedik bir şefkatle kasıldı ve getirdiği haberlerle kardeşinin canını sıkıp sıkmamayı düşündü. Ama Percy'nin zamansız dirilişiyle Hal'in beklenmedik bir şekilde yüzleşmesini göze alamazdı; uyarılmalıydı.

Gidip gitmemek arasında karar veremeden Hal aniden gözlerini açmıştı. Grey'inkiler gibi açık mavi olan gözleri net ve tetikteydi, uyku ya da dikkatsizlikten eser yoktu.

"Dönmüşsün," dedi Hal sevgiyle gülümseyerek. "Bana konyak doldurur musun?"

"Minnie gutun olduğunu söylüyor," dedi Grey, Hal'in ayağına bir bakış atarak. "Doktorlar gutla birlikte sert içki içileme-yeceğini söylemiyorlar mıydı?" Yine de ayağa kalktı.

"Öyle söylüyorlar," dedi Hal, sandalyesinde dikleşirken hareketle birlikte sarsılan ayağına yüzünü buruşturarak baktı. "Ama görünüşe göre, bana bir şeyler söylemek üzeresin ve buna ihtiyacım olacak. En iyisi içki sürahisini getir."

Minnie'nin akşam yemeği davetini geri çevirip Argus Malikânesinden ayrıldığında birkaç saat geçmişti ve hava oldukça kötüleşmişti. Sonbahar serinliğine şiddetli rüzgâr eklenmişti ve sisin kıyıdan taşıdığı tuzun tadı havadaydı. Evde kalmak için bundan iyi bir gece olamazdı.

Minnie, Dottie öğleden sonra *güzellik salonum* giderken aldığından at arabasını ona teklif edemedikleri için özür dilemişti. Grey düşünmesine yardımcı olduğu için yürümenin iyi geldiğini söyleyerek onu ikna etmişti. Öyleydi de ama ceketinin eteklerini uçuşturan ve şapkasını alıp götürmekle tehdit eden rüzgârın çıkardığı ses dikkatini dağıtıyordu ve Alexandra Geçi-

di’nin yanındaki büyük evlerin birinin sokağında gördüğü boş faytona binmediği için pişman olmaya başlamıştı.

Geçitten içeri doğru girmişti ve aniden birinin, “John Amca!” diye bağırdığını duyunca eve doğru baktı ve onu ezmek üzere olan yeğeni Dottie’yi tam zamanında gördü. Üzerinde mürdüm rengi ipek bir elbise ve gül pembesi bir pelerin vardı, rüzgâr sayesinde arkasında korkutucu bir şekilde dalgalanıyordu. Aslına bakılırsa, genç kız ona doğru öylesine hızla sürüklenmişti ki daha fazla ilerlememesi için Grey kollarıyla onu yakalamak zorunda kalmıştı.

“Bakire misin?” Grey bunu doğruca sormuştu.

Dottie’nin gözleri büyüdü ve hiç tereddüt etmeden elini çekip ondan kurtararak yanağına tokat attı.

“Ne?” dedi.

“Öziir dilerim. Bu çok ani oldu, öyle değil mi?” Grey genç kızı bekleyen at arabasına ve sürücüsüne doğru bir bakış atıp, beklemesini söyleyerek yeğenini kolundan tutup parkın olduğu yöne doğru çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kısa bir yürüyüşe. Sana sormak istediğim birkaç soru var ve inan bana ikimizin de duyulmasını istemeyeceği türden sorular.

Dottie’nin gözleri daha da büyüdü ama karşı çıkmadı, sadece modaya uygun ufak şapkasını eliyle tutup etekleri rüzgârda uçuşarak onunla gitti.

Parkın içine doğru ilerleyip, yemyeşil dalları tuhaf bir şekilde budanmış ağaçlardan oluşan ufak bir bahçeye giden ıssız bir yolda kendilerini bulana kadar sormak istediği soruları dile getirmedi.

Gökyüzü kararmakta olsa da rüzgâr biraz yavaşlamıştı. Aslan şeklinde budanmış bir ağacın gölgesinde duran Dottie, “John Amca, bu saçmalık da neyin nesi?” dedi.

Dottie buğday rengi saçlarını ve gül tohumu gibi sürekli uçuk kırmızı olan yanaklarını annesinden almıştı. Ancak Min-nie’nin yüzü hoş ve kibar görünürken, Dottie’nin yüzü Hal’in ince kemikleri ve koyu kaşlarıyla süslenmişti - güzelliğinin tehlikeli bir yanı vardı.

Bu tehlikeli taraf amcasına attığı bakışta çok net görülebiliyordu ve eğer William ona âşık olduysa bu şaşırtıcı olmamalı, diye düşündü Grey. *Eğer* âşık olduysa. .

“William’dan sana bir beyefendiye yakışmayacak davranışta bulunduğunu bildiren bir mektup aldım. Bu doğru mu?”

Dottie’nin ağzı açık kalmıştı.

“Sana *ne* söyledi?”

Bu Grey’in sıkıntısını biraz olsun hafifletmişti. Herhalde hâlâ bakireydi ve William bunun cezasından kaçmak için Çin’e gönderilmek zorunda kalmayacaktı.

“Söylediğim gibi bu sadece üstü kapalı bir mektuptu. Detaylardan bahsetmemiş. Hadi gel, donmadan önce yürüyelim. Grey yeğeninin koluna girip ona eşlik etti. Kilisenin, kesilen göğüslerini büyük düz bir tabakta taşıyan St. Barbara’nm vitrayına bakan girişine sığındılar. Grey resmi inccliyormuş gibi yaparak Dottie’ye rüzgârdan birbirine giren elbisesini düzeltmesi ve ona ne söyleyeceğine karar vermesi için zaman tanıdı.

“Şey,” diye başladı Dottie çenesini kaldırıp ona doğru dönerek, “bu doğru, beni Öpmesine izin verdiğim doğru.”

“Ah? Nerenden? Yani…” diye ekledi Grey, gözlerindeki bir anlık şoku görerek. İşte bu çok *ilginçti,* tamamen deneyimsiz bir genç hanım dudaklar ya da eller dışında bir yerden öpülmenin mümkün olduğunu bilebilir miydi? “Yani *nerede* seni öptü?” Dottie’nin yanaklarındaki kızarıklık amcasının düşündüklerini tahmin ettiğinden daha da arttı.

“Leydi Windermere’in bahçesinde. İkimiz de müzikaline gitmiştik ve akşam yemeği hazır değildi, William beni dışarıda kısa bir yürüyüşe davet etti ve ben de gittim. O *kadar* güzel bir geceydi ki,” diye ekledi masumca.

“Evet, o da buna dikkat çekti. Güzel havanın sarhoş edici bir özelliği olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.”

Dottie düşmanca bir bakış attı.

“Eh, her neyse, biz birbirimizi seviyoruz! *Bunu* söyledi mi en azından?”

“Evet, söyledi,” diye yanıtladı Grey. “Aslında bakarsan, iffetinle ilgili utanılacak bir itirafta bulunmadan önce böyle bir beyanda bulunarak başlamıştı mektubuna.”

Genç kızın gözleri büyüdü.

“O tam olarak sana ne yazmıştı?” diye sordu.

“Derhal babana gidip William’ın seninle evlenmek istediğini söylememe beni ikna edecek kadarını, öyle umuyormuş.”

“Ah.” Dottie rahatlamışçasına derin bir nefes alıp yüzünü yana çevirdi. “Peki, babamla konuşacak mısın?” diye sordu kocaman mavi gözlerini ona çevirerek. “Yoksa çoktan konıışnm mıı?” diye ekledi umut dolu bir şekilde.

“Hayır. Babana William’ıı mektubu hakkında hiçbir şey söylemedim. *Önce seninle* konuşmanın ve William’ın bu fikrine katılıp katılmadığını görmenin en iyisi olacağını düşündüm.” Dottie gözlerini kırpıştırıp mutluluk saçan bir şekilde ona gülümsedi.

“Çok naziksin John Amca. Birçok erkek kadınların görüşünü önemsemez ama sen hep *çok* düşünceli olmuşsundur. Annem senin kibarlığın hakkında daima çok iyi şeyler söylemiştir.” “Bu kadar abartmana gerek yok Dottie,” dedi anlayışla. “Wil-liam ile evlenmeye razı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Razı mı?” diye haykırdı. “Bunu her şeyden çok isterim!” Grey ona uzun bir bakış attı ancak genç kızın yanaklarına ve boynuna adeta kan hücum etti.

“Öyle mi?” dedi, sesindeki şüphenin fark edilmesine izin vererek. “Neden?”

Dottie gözlerini çok hızlı bir şekilde iki kez kırptı.

“Neden mi?”

“Evet, neden?” diye sabırla tekrarladı Grey. “William’ın karakterinde ya da görünümünde ne var? Onunla evlenecek kadar seni etkileyen ne? Ve bu oldukça aceleye gelen bir evlilik.” Birinin ya da ikisinin de birbirlerinden hoşlanmaya başladığını görebiliyordu ama bu acele niyeydi? William, Hal’in kızını Vikont Maxwell’le evlendireceğinden korksa bile, Dottie onu çok seven babasının istemediği biriyle evlenmesi için kendisini zorlayacağı yanılgısına düşmezdi.

“Birbirimizi seviyoruz tabii ki!” dedi Dottie, oldukça emin konuşmuştu. “Onun- onun karakterine gelince… Amca, sen onun babası olduğuna göre, herhalde onun… onun ne kadar zeki olduğunu biliyorsundur.” Bu kelimeyi büyük bir zafer kazanmışçasına söylemişti. “İnceliği, güler yüzlülüğü…” Konuşması hız kazanmaya başlamıştı. “Sonra yumuşaklığı…”

Gözlerini kırpıştırma sırası Lord John’a gelmişti. Wîlliam kuşkusuz zeki, güler yüzlü ve oldukça kibardı ama “yumuşak”

kelimesi onu düşündüğünde aklına birdenbire gelmiyordu. Bununla birlikte, William’ın çay partisindeki dansta yanlışlıkla birini fırlattığı annesinin yemek odasındaki tahta kaplamanın üzerindeki çatlak hâlâ tamir edilmemişti ve bu olay Grey’in hafızasında tazeliğini koruyordu. Belki de Willie, Dottie’nin yalımdayken hep dikkatli davranmıştı ama yine de…

“O tam bir beyefendi!” Dottie zincirlerinden kurtulmuş olmasıyla coşkulu bir şekilde yüksek sesle söylemişti. “Görünüşüne gelirsek- eh, elbette tanıdığım tüm kadınlar ona hayran! Çok uzun boylu, duruşu çok etkileyici…”

Umursamaz bir tarafsızlıkla Grey, kızın William’ın göze çarpan her özelliğine değindiğini ama gözlerinden hiç bahsetmediğini fark etti. Gözden kaçmayan

boyu dışında, koyu ve parlak mavi, tuhaf biçimli kedi gibi çekik gözleri muhtemelen onun en etkileyici özelliklerindendi. Jamie Fraser'm gözlerini almıştı, William ne zaman anlamlı bir şekilde baksa Grey'in kalbi hafifçe sıkışıyordu.

Willie gözlerinin genç kadınlar üzerindeki etkisini çok iyi biliyordu ve bunun tadını çıkarmakta hiç tereddüt etmezdi. Dottie'nin gözlerine özlemle gözlerini dikmişse, onu sevse de sevmese de olduğu yere çakılıp kalırdı.

Kendi düşüncelerine o kadar kapılmıştı ki genç kızın susmuş olduğunu fark etmemişti.

"Özür dilerim," dedi kibar bir şekilde. "William'ın karakterine dair yaptığın, bir babanın kalbini ısıtan övgüler için teşekkür ederim. Yine de bu evlilik için neden acele ediliyor? William, bir ya da iki sene içinde zaten eve gönderilecek."

"Öldürülebilir!" dedi Dottie, sesinde aniden beliren gerçek bir kokuyla ve o kadar gerçekçiydi ki Grey dikkat kesildi. Elini boğazına götürerek fark edilir bir şekilde yutkundu.

"Buna dayanamam," dedi Dottie, sesi birdenbire zayıflamıştı. "Eğer öldürülür ve bizim hiç… hiç fırsatımız olmazsa.. Kafasını kaldırıp baktı, gözleri heyecandan ışıl ışıldı ve rica eder bir şekilde elini amcasının kolunun üstüne koydu.

"Mecburum," dedi Dottie. "Gerçekten, John Amca. Evlen-melivim ve bekleyemem. Amerika'ya gidip evlenmek istiyorum."

Lord John'un ağzı bir karış açık kalmıştı. Evlenmek neyse ama *bu.…*

"Ciddi olamazsın," dedi. "Ebeveynlerinin -özellikle de babanın- böyle bir şeye göz yumacağını düşünemezsin."

"İzin verecektir," diye karşı çıktı Dottie. "Eğer *sen* ona düzgün bir şekilde izah edersen. Senin düşüncelerine herkesinkin-deıı çok önem verir," dedi hafifçe kolunu sıkarak ve ikna edici bir şekilde devam etti. "Ve sen, William'ı tekrar göremeden onun başına bir şey gelebilme ihtimalinin beni nasıl korkuttuğunu herkesten daha iyi anlıyor olmalısın."

Gerçekten de öyle olduğunu düşündü. Evet, *öldürülebilirdi.* Savaş zamanında herhangi bir adam öldürülebilirdi, özellikle de bir asker. Bu aldığınız risklerden biriydi -William'ın bu riski almasını engelleyemezdi- top ateşiyle paramparça olması, başından vurulması ya da can çekişmesi düşüncesi her ne kadar kötü olsa da…

Grey yutkundu, ağzı kurumuştu, bu korkunç görüntüleri normalde zihninde kilitli tuttuğu bölmeye büyük bir çabayla sıkıca geri itti.

Grey derin bir nefes aldı. “Dorothea,” dedi düz bir sesle. “Ne işler çevirdiğinizi *öğreneceğim.”*

Genç kız uzun dalgın bir şekilde ona baktı, sanki bunun olabilme ihtimalini hesaplıyor gibiydi. Gözleri kısılırken dudaklarının kenarları kıvrıldı ve Grey, sanki yüksek sesle söylemişçesi-ne yüzünde içinden verdiği cevabı okuyabiliyordu.

Hayır. Hiç sanmıyorum.

İfadesi yine birden içerlemeyle karışık yalvarma havasına bürünmüştü.

“John Amca! Beni ve William’ı -kendi oğlunu- böyle bir şeyle suçlamaya nasıl… bizi *neyle* suçluyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Grey.

“Peki, öyleyse! Bizim adımıza babamla *konuşur musun*? Benim için. Lütfen. Bugün.”

Dottie doğuştan cilveliydi, konuşurken saçındaki menekşe kokusunu alabilmesi için Grey’e doğrıı eğilip cezbedici bir şekilde ceketinin yakasına parmaklarını doladı.

“Olmaz,” dedi Grey, kendisini bu durumdan kurtarmaya çaba göstererek. “Şimdi olmaz. Bugün onu yeterince kötü haberle sarstım; yeni bir haber onun işini bitirebilir.”

“Yarın, öyleyse,” dedi Dottie, ikna etmeye çalışarak.

“Dottie.” Grey ellerini ellerinin içine aldığında çok soğuk ve titriyor olmasından etkilendi. “Dottie,” diye daha yumuşak bir sesle tekrar etti. “Baban evlenmen için seni Amerika’ya göndermeye ikna olsa bile -hamile olman dışındaki herhangi bir durumun buna onu mecbur edeceğini sanmıyorum- nisan ayından önce gemiyle yolculuk etmek imkânsız. Bu yüzden bundan bahsederek erkenden Hal’i mezara göndermeye gerek yok, en azından şimdiki rahatsızlığı geçene kadar.”

Dottie bundan hoşlanmamıştı ama sunulan nedenleri kabullenmek zorunda kaldı.

“Ayrıca,” diye ekledi Grey ellerini bırakarak, “harekât kışın durur; bunu biliyorsun. Çatışma yakında duracak ve William kısmen daha güvende olacak.” *Kazalar, sıtma, kan zehirlenmesi, ishal, taverna kavgaları ve diğer on, on beş hayati risk içeren olasılığın dışında,* diye kendi kendine ekledi.

“Ama-” diye başlayıp durdu Dottie ve içini çekti. “Evet, sanırım haklısın. Ama… babamla yakında konuşacaksın, değil mi John Amca?”

Lord John da içini çekip her şeye rağmen ona gülümsedi.

“Eğer gerçekten istediğin buysa, konuşacağını.” Sert bir rüzgâr kilisenin girişine çarptı ve birdenbire hücum edeıı yağmur çatının üstünde tıkırdamaya başladığında Grey pelerinini etrafına doladı.

“Burada kal,” diye yeğenini tembihledi. “Gidip arabayı yolun kenarına getirteceğim canım.”

Grey bir elini uçmasını engellemek için şapkasına koyarak rüzgara karşı ilerlediği sırada, büyük bir huzursuzlukla ona söylediği sözleri hatırladı: *Hamile olman dışındaki herhangi bir durumun buna onu mecbur edeceğini sanmıyorum.*

Dottie hamile olamazdı. Olabilir miydi? Hayır! Kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Babasının biriyle evlenmesine izin vermesi için hamile kalabilir miydi? Uzak bir ihtimaldi ama Hal onu günahkâr eşiyle tek kelime etmesine fırsat kalmadan evlen-dirirdi. Tabii bu iş için başka birini de seçebilirdi Dottie. Mesela evli bir adam ya da- Fakat bu saçmalıktı! Başka bir adamdan hamile kalıp Amerika’ya ayak bassa William ne derdi?

Hayır. Tanıdığı en kurnaz kadın olan Brianna Fraser MacKenzie bile böyle bir şey yapmazdı. Başka birinden hamileyken *onu* evliliğe zorlayan korkunç Bayan MacKenzie’yi hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Çocuğun gerçekten de kocasından olup olmadığını hep merak etmişti. Belki *o* böyle bir şey yapabilirdi ama Dottie yapmazdı.

1 Icrlıalde yapmazdı.

1

Gal. Hanımefendi

Silahsız Çatışma

Inverness, Iskoçya Ekim 1980

St. Stephen'ın eski, yüksek kilisesi bahçesindeki yıkık dökük taşlarıyla Ness kıyısında sakin bir şekilde duruyordu. Roger sükûnetin farkındaydı ama bu ona bir şey ifade etmiyordu.

Kanın şakaklarında attığını hissedebiliyordu ve havanın serin olmasına rağmen harcadığı çaba yüzünden gömleğinin yakası ıslanmıştı. Mesafeyi saniyeler içinde kat ederek hızla High Street otoparkından yürümüştü.

Brianna ona korkak demişti, vay canına! Ona başka şeyler de söylemişti ama en çok bu ağırına gitmişti - ve Brianna bunu biliyordu.

Kavga bir gün önce akşam yemeğinden sonra eski taş lavabonun içine bir tabak koyduğunda başlamıştı. Brianna dönüp derin bir nefes alarak İskoçya'nın Kuzey'indeki Hidroelektrik Kurulu'nda bir iş görüşmesi olduğunu söylemişti.

"İş mi?" demişti Roger şaşkınca.

"İş," diye tekrar etmişti gözlerini kısarak.

Roger dilinin ucuna kendiliğinden gelen, "Ama senin bir işin var!" cümlesini önlemek için yeterince hızlı davranmış ve bunu daha ılımlı olduğunu düşündüğü, "Neden?" sorusuna çevirmişti.

Brianna hiçbir zaman sessizce uzlaşmaktan yana olmadığı

için dik dik bakıp, "Çiinkü ikimizden birinin çalışması gerek vc eğer sen çalışmayacaksan, ben çalışmak zorundayım," demişti.

'"İkimizden birinin çalışması gerek' ile ne demek istiyorsun?" diye sormuştu Roger. Lanet olsun ki haklıydı, o bir korkaktı, çünkü o cümleyle ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bir süre yetecek kadar paramız var."

"Bir süre," diyerek ona katılmıştı Brianna. "Bir ya da iki sene, dikkatli olursak belki biraz daha fazla. Para bitene kadar kıçımızın üstünde oturmamız gerektiğini mi düşünüyorsun, sonra ne olacak peki? *Sonra* ne yapıyor olmamız gerektiği hakkında düşünmeye başlayacaksın?"

"Düşünüyordum," demişti Roger dişlerinin arasından. Bu doğruydu; aylardır başka bir şey yaptığı yoktu. Kitap da vardı elbette; on sekizinci yüzyıldan hafızasına kazıdığı tüm şarkıları açıklamalarıyla birlikte yazıyordu ama ne buna bir iş demek doğru olurdu, ne de çok para kazandırırdı. Çoğunlukla düşünüyordu.

"Öyle mi? Ben de düşünüyordum." Brianna ona sırtını dönüp musluğu

açmıştı ya söyleyeceklerinin sesini bastırmak ya da kendisine hâkim olmak için. Su sesi kesildiğinde tekrar döndü.

“Bak,” dedi Brianna mantıklı bir ses tonuyla. “Daha fazla bekleyemem. Bu alandan yıllar ve yıllar boyunca uzak kalıp sonra istediğim zaman geri dönemem. Yaptığım son danışmanlık işinden bu yana bir sene geçti ve artık daha fazla bekleyemem.” “Tam zamanlı çalışmak istediğini hiç söylememiştin.” Bree, Boston’da birkaç küçük iş yapmıştı; Mandy hastaneden taburcu olup iyileştiğinde yaptığı ufak tefek danışmanlık projeleri. Ona bunları Joe Abernathy ayarlamıştı.

“Bak dostum,” demişti Joe gizlice Roger’a, “o çok sabırsız. Bu kızı tanıyorum, *harekete geçmeye* ihtiyacı var. Gece gündüz bebeğe odaklandı - herhalde doğduğundan beri- haftalardır doktorlara, hastanelere ve çocuklara bağlı kaldı. Kafasındaki şeylerden kurtulması lazım.”

Benim kafanıdakilerden kurtulmaya ihtiyacım yok mu peki, diye düşünmüştü Roger ama bunu dile getirmemişti.

Kasketli yaşlı bir adam, mezar taşlarının birinin etrafında yerinden sökülmüş yeşil otları temizliyordu. Duvarın yanında duraksadığı sırada Roger’ı izliyordu, ona doğru başını eğerek dostça selam verdi ama konuşmadı.

Brianna’ya bir anne olduğunu hatırlatmak istemişti. Kendisi ve çocuklar arasındaki yakınlığa, hava ve suya ihtiyaç duyar gibi ona da ihtiyaç duyduklarına dair bir şeyler söylemek istemişti. Roger ona aynı şekilde ihtiyaç duyulmadığı için arada sırada kıskanıyordu; böyle bir hediyeyi nasıl reddederdi ki?

Brianna’ya bu tür bir şeyler söylemeye *çalışmıştı.* Sonuç gaz dolu bir odada kibrit çakıldığında olması beklenen şeyden farksızdı.

Aniden dönüp kilisenin bahçesinden çıktı. Papazla şimdi konuşamazdı - dahası kimseyle konuşamazdı, önce sakinleşip sesini geri kazanması gerekiyordu

Sola dönüp Huntly Caddesi boyunca ilerledi, gözünün ucuyla nehrin karşısındaki Inverness’in tek Katolik kilisesi olan St. Mary’nin ön cephesini gördü.

Kavgalarının ilk ve daha aklı başında anlarında, Roger biraz çaba gösterip bunun kendi suçu olup olmadığını sormuştu.

“Sorun ben miyim?” Brianna bunu söylerken ciddiydi. “Katolik olmam mı yani. Biliyorum, bu her şeyi daha karışık bir hale getiriyor.” Dudakları seğirdi. “Jem bana Bayan Ogilvy’den söz etti.”

Roger’m hiç güleceği yoktu ama hatırlamasıyla gülümsemesine engel

olamadı. O gün dışarıda, ahırın yanında sebze bahçesine atmak için iyice çürümüş gübreyi kürekle el arabasına yüklerken, jem de kendi ufak küreğiyle yardım ediyordu.

“On altı ton karşılığında ne alacaksın?” Roger şarkı söylüyordu, tabii çıkardığı boğuk sese şarkı söylemek denilebilirse.

“Bir gün daha yaşlandım ve daha çok boka battım!” Jem,

Tennessee, Ernie Ford bölgesine sesini duyurabilmek için var gücüyle bağırıyordu ama kıkırdamasıyla kontrolünü kaybetti.

Roger tam bu talihsiz anda arkasına dönüp baktığında ziyaretçileri olduğunu görmüştü: Inverness’teki Serbest Kuzey Kili-sesi’ndeki Bayanlar Mihrabı’nın ve Çay Derneği’nin en önemli üyeleri Bayan Ogilvy ve Bayan MacNeil. Onları tanıyordu ve burada ne işleri olduğunu da biliyordu.

“Güzel eşinizi ziyaret etmeye geldik Bay MacKenzie,” demişti Bayan MacNeil dudaklarını büzüştürüp gülümseyerek. Bu ifadeyi içinde duyduğu kuşkuları belli etmek için mi yoksa sadece ağzını bir santim daha açarsa bol gelen takma dişinin düşmesinden korktuğu için mi yaptığından emin değildi.

“Alı, korkarını kendisi şu an kasabaya gitmek üzere.” Roger ellerini pantolonuna sildi, elini uzatıp uzatmamayı düşündü, baktı ve biraz daha düşündü ama bunun yerine onlara başını salladı. “Lütfen içeri buyurun. Hizmetçiye çay getirmesini söyleyeyim mi?”

İki kadın da kafalarını sağa sola salladı.

“Eşinizi kilisede hiç görmedik Bay MacKenzie.” Bayan Ogilvy ona şüpheli bir gözle dik dik baktı.

Roger bunu bekliyordu. Bebek rahatsızlanmıştı deyip biraz daha zaman kazanabilirdi ama yararı yoktu, er ya da geç ısırgan otunu sıkı sıkıya kavraması gerekecekti.

“Hayır,” dedi hoş bir şekilde ama istemsizce omuzları dikleşmişti. “O bir Katolik. Pazar günü St. Mary’deki ayine katılıyor.”

Bayan Ogilvy’nin kare suratı şaşkınlıktan bir anlığına oval bir şekil aldı.

“Eşiniz Katolik mi?” dedi, söylediği çılgınca şeyi düzeltmesi için ona bir fırsat vererek.

“Evet, öyle. Katolik olarak doğmuş.” Roger hafifçe omuzlarını silkti.

Bu andan sonra aralarında çok az konuşma geçmişti, iki kadın Jem’e bakıp pazar okuluna gidip gitmediğini sormuş, ver-

diği cevaba karşılık derin bir nefes alıp dönüp gitmeden önce Roger’a delici

gözlerle bakmışlardı.

Mezhebimi değiştirmek istiyor musun? Bunu tartıştıkları sırada Bree sormuştu. Ve bu bir öneriden ziyade emir gibiydi.

Aniden ve şiddetle Roger içinden bunu yapmasını istemişti

- sadece Brianna'nın onun hatırına bunu yapıp yapmayacağını görmek için. Ama vicdanı böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi ve dahası, sevgilisi vicdanı olarak buna izin vermezdi. Roger vicdanıyla evliydi.

Huıtly Caddesi aniden Bank Caddesi'ne kıvrılmış ve alışveriş bölgesindeki insan kalabalığı yok olmuştu. İkinci Dünya Savaşı sırasında görev alan hemşireler için dikilmiş ufak anıtı geçti ve her zamanki gibi Claire'i düşündü ama bu kez daha az hayranlık duyarak.

Peki ya sen *ne derdin,* diye düşündü. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu, en azından bu konuda kimin yanında olacağını biliyordu. O tam zamanlı anne olmakla oyalanmamıştı, değil mi? Bree yedi yaşındayken tıp okuluna gitmişti. Ve Bree'nin babası Frank Randall, istese de istemese de yumuşamak zorunda kalmıştı. Roger farkına vararak adımlarını hafifçe yavaşlattı. Elbette, Bree'nin bunu düşünmesi şaşırtıcı değildi…

Serbest Kuzey Kilisesi'nin önünden geçerken Bayan Ogilvy ve Bayan MacNeil'i düşünerek hafifçe gülümsedi. Bu konuda bir şeyler yapmazsa geri döneceklerini biliyordu. Azimli nezaketlerinin tarzını artık öğrenmişti. Yüce Tanrım, eğer Bree'nin onu iki ufak çocukla yalnız bırakıp işe gittiğini bilselerdi, ona nöbetleşe kıymalı patates ve haşlanmış etli patates taşırlardı. Dalgın bir şekilde dudaklarını yalayarak bunun o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşündü - tabii ev işlerinin işleyiş şekline burunlarını sokmadıkları sürece. Brianna'ıın mutfağına girmelerine izin vermesi sadece dinamitle oynamak değil, evliliğinin ortasına bir şişe nitrogliserin atmaktan farksız olurdu.

"Katolikler boşanmaya inanmaz," demişti ona Bree bir keresinde. "Biz *cinayet işlemeye* inanırız. Ne de olsa günah çıkarma diye bir şey var."

Uzaktaki kıyıda Inverııess'in tek Anglikan kilisesi, St. Aııd-rews, bulunuyordu. Bir Katolik kilisesi, bir Anglikan kilisesi ve en az altı Presbiteryen kilisesi birbirlerine beş yüz metreden az bir mesafede nehrin kıyısında sapasağlam duruyordu. Inveı-ııess'iı belli başlı özellikleri hakkında bu size bilmeniz gereken her şeyi açıklıyor, diye düşündü.

Roger, Kuzey Carolina'ya atanmaya gelmişti. Mandy'nin doğumu, Tepe halkının parçalanması ve taşların arasında yolculuk etmek derken… bu konudan kimse bahsetmemişti. Aynı şekilde, döndüklerinde de hemen Mandy'nin kalbiyle ilgilenmek zorunda olmaları ve sonra bir hayat kurmaya

çalışmalarıyla papazlık yapıp yapmayacağı sorusu arka planda kalmıştı.

Bunun üstesinden nasıl geleceğinden emin olmadığı ve onu hiçbir yöne zorlamak istemediği için Bree'nin bu konudan bahsetmediğini düşündü - onun Katolik olması Roger'ın In-verness'te Presbiteryen bir papaz olmasını zorlaştı rıyorsa, papaz olması da hayatında büyük bir karışıklığa neden oluyordu ve Bree de bunu biliyordu.

İkisi de geri dönüşlerini kısaca açıklayamazdı.

Ellerinden gelen en iyi şeyi yapıp bir çözüm bulmaya çalışsalar da ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış göstermelik bir öykü olmadan Roger, Oxford'a geri dönemezdi.

"Akademiye istediğin zaman girip çıkamazsın," demişti Bree'ye ve Claire geçmişe yolculuk etmeden önce uzunca bir süre arkadaşı olan Doktor Joe Abernathy'ye. "Ücretli izin alabilirsin, doğru ama geri döndüğünde, yayınlanmış bir araştırmaya dayanan, yokluğunu açıklayan bir neden göstermelisin."

"Düzenleyiciler hakkında müthiş bir kitap yazabilirsin," diye yorum yapmıştı Joe Abartnathy. "Ya da Güney'deki Devrim hakkında."

'"Yazabilirim," diye itiraf etti Roger. "Ama bilimsel olmaz."

Parmaklarının eklemlerinde küçük bir kaşıntı hissederek alaycı bir şekilde gülümsedi. Bir kitap *yazabilirdi* - ondan başkasının yazamayacağı bir kitap. Ancak bunu bir tarihçi olarak yapamazdı.

"Kaynak yok," diye açıkladı, Joe'nun çalışma odasındaki savaşın ilk birkaç dönemini barındıran raflara başıyla işaret ederek. "Eğer tarihçi olarak bir kitap yazmaya kalkarsam, tüm bilgiler için kaynak temin etmem gerekir ve anlatabileceğim birçok benzersiz durum hakkında hiçbir kayıt tutulmadığına eminim. Yazarın görgü tanıklığında ifadesi' üniversite yayınında pek başarı getirmez, inan bana. Bunu bir roman olarak yazmalıyım." Bu fikrin aslında küçük bir çekiciliği vardı ama bu da Oxford kurulunu etkilemezdi.

Bir de Iskoçya vardı…

insanlar Inverness ya da başka bir yerde kimseye fark ettirmeden bir anda ortaya çıkmazdı. Roger da buraya "yeni gelen" biri değildi. Inverness'teki bir papaz evinde büyümüştü ve yetişkin olarak onu tanıyan birçok insan hâlâ vardı. Yokluğunu açıklayan Amerikalı bir eşi ve çocuklarıyla…

"Dostum oradaki halk uzaktayken neler yaptığını pek umursamaz," diye açıklamıştı Joe Abartnathy. "Sadece oradayken ne yapıyor olduğunu önemserler."

Ness Adalarina gelmişti. Nehrin kıyısından on beş, yirmi metre uzaklıktaki

adacıkların üstüne kurulu sessiz, ufak park tozlu yollar ve büyük ağaçlardan oluşuyordu. Zihnini boşaltıp suyun akıntısı ve kapalı gökyüzünün sessizliğiyle dolmasına izin vererek tozlu yollarda gezindi.

Adanın sonuna ulaştığında, suyu çevreleyen çalıların dallarına gelen sudaki kurumuş yaprak parçalarını, kıış tüylerini, balık kılçıklarını, izmaritlerden oluşan dökuntüyü görerek bir süre durdu.

Kendi kendine düşünmüştü elbette. Ne *yapacağım,* halkın *onun* hakkında ne düşüneceğini. Eğer İskoçya'ya giderlerse, Bri-anna'nıı ne yapmayı hedeflediği neden hiç aklına gelmemişti?

Geçmişe baktığında aptalca olsa da her şey gün gibi ortadaydı. Tepe'de, Bree oradaki sıradan kadınlardan… biraz daha fazlasını yapıyordu, doğru -bufalo avlamak, hindi vurmak göz ardı edilecek şeyler değildi, onun avcı tanrıça, öldürücü korsan yanının bir parçasıydı bunlar- ama aynı zamanda sıradan kadınların yaptıklarını da yapıyordu. Ailesiyle ilgileniyor, onları besliyor, giydiriyor, rahat ettiriyor ya da ara sıra tokatlıyordu. Mandy hastayken ve Brianna ebeveynlerinin yokluğundan kahrolurken, çalışmak istemesi anlamsız olurdu çünkü onu kızından hiçbir şey ayıramazdı.

Ama Mandy artık iyileşmişti ve çok sağlıklıydı. Yirminci yüzyıldaki kimliklerini yeniden kurmanın özen isteyen detayları başarıya ulaşmış, bankadan Lallybroch satın alınmış, İskoçya'ya taşınma işlemi tamamlanmış, Jem yakındaki köy okuluna -az çok- adapte olmuş ve aynı köyden evi toplaması, Mandy'ye bakmak için iyi niyetli bir kız bulunmuştu.

Ve şimdi de Brianna işe gidecekti.

Roger ise cehenneme gidecekti. Gerçekten olmasa bile mecazen.

Brianna önceden uyarılmadığını söyleyemezdi. Adımını atmış olduğu dünyaya erkekler egemendi.

İnişli çıkışlı bir işti, zorlu bir girişimdi - en zor kısmı hidroelektrik santralinin türbinlerinden metrelerce kabloyu taşıyan tünelleri kazmaktı. Bu tünelleri kazan adamlara "tünel kaplanları" adını veriyorlardı, birçoğu 1950'lerde iş bulmak için gelen Polonyalı ya da İrlandalı göçmenlerdi.

Onlar hakkında bazı şeyler okumuş ve resimlerini görmüştü, kömür madencileri gibi kirli suratlı ve parlak beyaz gözlüydüler. Hidroelektrik santralinin yetkili ofisindeki duvarlar, İskoçya'nın en çok gurur duyduğu bu modern başarısının belgeleriyle doluydu. *İskoçya'mn gurur duyduğu en eski başarısı neydi,* diye merak etti. *Kilt mi?* Gülmemek için kendisini zor tuttu ama

anlaşılan bu onun hoş görünmesini sağlamıştı, çünkü personel müdürü Bay

Campbell ona kibarca gülümsemişti.

“Şanslısınız genç bayan. Pitlochy’de bir ay içinde boşalacak bir yerimiz var,” dedi.

“Bu harika.” Kucağında sertifikalarını içeren bir dosya vardı. Adamın bakmak için istememesi onu oldukça şaşırtmıştı, dosyayı masanın üstüne onun önüne doğru koyup açtı. “İşte benim…?” Adam en üstteki kısa özgeçmişe bakarken, arka dişlerindeki çelik dolgular ortaya çıkacak kadar ağzı açıldı.

Bay Campbell ağzını kapatıp ona şaşkınlıkla baktı, sonra tekrar dosyaya baktı, sanki altında daha şok edici bir şey olmasından korkuyormuşçasma yavaşça özgeçmişi kaldırdı.

“Sanırım tüm özelliklere sahibim,” dedi Brianna, heyecandan parmaklarını eteğinin kumaşına geçirmemek için kendisini tutarak. “Santral müfettişi olmak için demek istedim.” Ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Bir santrali denetlemek bir yana, kendi başına bir hidroelektrik istasyonu *kurabilecek* özelliklere sahipti.

“Müfettiş…” dedi Bay Campbell hafifçe, sonra öksürüp biraz kızardı. Brianna onun çok fazla sigara içtiğini düşündü; kıyafetlerine sinen tütün kokusunu alabiliyordu.

“Sanırım küçük bir yanlış anlaşılma oldu canım,” dedi adam. “Pitlochy’de bir sekretere ihtiyacımız var.”

“Belki de ihtiyacınız vardır,” dedi Brianna eteğiyle oynama isteğine teslim olarak. “Ama benim yanıtladığım ilan santral müfettişliği içindi ve ben bu pozisyon için başvuruyorum.” “Ama… canım..Adam şoke olmuş bir şekilde başını sallıyordu. “Sen bir kadınsın!”

“Öyleyim,” dedi Brianna, babasını tanıyan yüzlerce adamdan herhangi biri sesindeki çelik gibi çınlamayı tanır ve oracıkta boyun eğerdi. Bay Campbell ne yazık ki Jamie Fraser’ı tanımıyordu ama bu konuda aydınlanmak üzereydi. “Santral mütettiş-liğinin hangi kısmının bir penis gerektirdiğini bana tanı olarak açıklayabilir misiniz acaba?”

Bay CanıpheH’ın gözleri yuvalarından fırladı ve suratı çiftleşme dönemindeki hindilerin ibiğinin aldığı renge döıidii.

“Eli- siz- şey-” Adamın gözle görülür bir çabayla nazik bir şekilde konuşacak kadar kendisine hakim olmasına rağmen, yüzündeki şok hâlâ görülebiliyordu.

“Bayan MacKenzie, kadınların özgürleşmekte olduğunu bilmiyor değilim. Benim de kızlarım var. *Ve hiçbiri bana böyle bir şey söylemezdi*dedi bir kaşını kaldırarak. “Yetersiz olacağınızı düşündüğümden değil.” Adam açık duran dosyaya bir bakış atıp iki kaşını birden kaldırdı ve dosyayı sıkıca kapattı.

“Sorun- sorun çalışma ortamı. Bir kadın için uygun olmaz.”

“Neden olmasın?”

Bay Campbell soğukkanlılığını geri kazanıyordu.

“Koşullar genelde fiziksel açıdan çok zorlu ve dürüst olmak gerekirse Bayan MacKenzie, karşılaşacağınız adamlar da öyle. Şirket bilinçli bir şekilde ya da işletme gereği güvenliğinizi tehlikeye atmaz.”

“Kadınlara sarkıntılık etme ihtimalleri olan adamları mı işe alıyorsunuz?”

“Hayır! Biz-”

“Fiziksel açıdan tehlikeli olan santralleriniz mi var? Öyleyse bir müfettişe ihtiyacınız var, değil mi?”

“Yasalar-”

“Hidroelektrik santralleriyle ilgili yönetmelikten yeterince haberdarım,” dedi Brianna kendinden emin bir şekilde ve çantasından Gelişim Kurulu tarafından hazırlanan yönetmeliğin basılı olduğu, sayfa kenarları yıpranmış bir kitapçık çıkardı. “Sorunları belirleyebilir ve mümkün olan en ekonomik biçimde nasıl düzelteceğinizi size hemen söyleyebilirim.”

Bay Campbell oldukça mutsuz görünüyordu.

“Ve duyduğuma göre bu pozisyon için pek başvuran olmamış,” diye bitirdi Brianna. “Aslına bakılırsa hiç olmamış.”

“Erkekler…”

“Erkekler mi?” dedi Brianna neşeli bir tavırla. “Daha önce de erkeklerle çalıştım. Onlarla iyi anlaşırım.”

Hiçbir şey söylemeden Bay Campbell’a baktı. *Biritıi öldürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,* diye düşündü. *Ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Sen ise bilmiyorsun.* Bay CampbelPın rengi biraz olsun normale dönmüş ve ifadesini görerek yüzünü diğer tarata çevirmişti. Bir saniyeliğini, gözlerini görse Roger’in yüzünü çevirip çevirmeyeceğini düşündü. Ama bu tür şeyleri düşünmenin sırası değildi.

“Neden bana şantiyelerden birini göstermiyorsunuz?” dedi Brianna kibarca. “Sonra biraz daha konuşuruz.”

On sekizinci yüzyılda, St. Stephen esir alınan ikinci James yanlılarının tutulduğu geçici bir hapishane olarak kullanılmıştı. Bazı söylentilere göre ikisi bahçede idam edilmişti. Roger, geniş nehir ve uçsuz bucaksız gökyüzünün yeryüzünde gördüğünüz son şey olmasının çok da kötü olmadığını düşündü.

“Eğer kendini bir çelişkinin ortasında bulursan, hakikatin kenarında durduğundan emin olabilirsin,” demişti ona bir keresinde üvey babası. Gülümseyerek, “Ne *olduğunu bileme)‘ebilirsitı, dikkat et,”* diye eklemişti. “O *oradadır*.”

St. Stephens’ın rektörü Doktor Weatherspoon’ın da paylaşmak istediği birkaç aforizması vardı.

“Tanrı birkapıyt kaparsa, bir pencere açar.” Pek tabii. Fakat sorun şuydu ki açık olan bu pencere onuncu kattaydı ve Roger, Tan-rı’nın paraşüt hizmeti olduğundan pek emin değildi.

“Var mı?” diye sordu, Inverness’ıı üzerinden sürüklenen gökyüzüne bakarak.

“Efendim?” dedi şaşıran mezarcı, çalıştığı mezar taşının arkasından birden fırlayarak.

“Özür dilerim,” dedi Roger elini sallayarak, utanmıştı. “Sadece… kendi kendime konuşuyordum.”

Yaşlı adam anlayışla başını salladı. “Tamam, tamam. Canını sıkma. Cevaplar almaya başladığın zaman endişeleıımclisin.” Boğuk bir sesle kahkaha atarak gözden kayboldu.

Roger mezarlıktan sokağa inip yavaşça otoparka doğru yürüdü. İlk adımı atmıştı ve bunu çoktan yapmış olması gerekiyordu

- Bree bir noktaya kadar haklıydı, korkaklık etmişti.

Sorunun üstesinden henüz gelinmemişti ama onu anlayan ve ona sempati duyan biriyle paylaşmak büyük bir rahatlama getirmişti.

“Senin için dua edeceğim,” demişti Doktor Weatherspoon ayrılırken elini sıkarak. Bu da rahatlatıcıydı.

Otoparkın nemli beton merdivenlerinden çıkarken anahtarları bulmak için ceplerini yokladı. Tamamen huzurlu olduğunu söyleyemezdi ama Bree’ye karşı daha barışçıl hissediyordu. Şimdi eve gidip ona söyleyebilirdi…

Hayır, lanet olsun. Henüz söyleyemezdi. Önce kontrol etmeliydi.

Kontrol etmek zorunda değildi, haklı olduğunu biliyordu. Ancak yine de Bree’ye gösterebilmeliydi.

Aniden topuklarının üstünde dönüp arkasından gelen otopark görevlisini şaşırtarak yanından geçip gitti, ikişer ikişer merdivenlerden inip sanki kızgın kömürlerin üstünde yürüyormuş gibi Huntly Caddesi’ne yöneldi. Bir süre Fox’ta durup bozuk para bulmak için ceplerini karıştırdı ve telefon kulübesinden Lallybroch’u aradı. Her zamanki kabalığıyla telefona Annie cevap verdi “Haa?”

Roger ona fırça atmakla uğraşmadı.

“Benim, Roger. Hanımına bir iş için Oxford’a gittiğimi söyle. Geceyi orada geçireceğim.”

Annie, “Hı-hı,” deyip telefonu kapadı.

Brianna sert bir şeyle Roger’ın kafasına vurmak istiyordu. Şampanya şişesi gibi bir şey olabilirdi.

“Nereye gitti?” diye sordu, Annie MacDonald’ı gayet net bir şekilde duymuş olmasına rağmen. Annie, bu sorunun retorik olduğunu anladığını belli eder şekilde iki omzunu kulaklarına kadar kaldırmıştı.

“Oxford’a,” dedi Brianna. *“İngiltere’ye”* Sesinin tonu Roger’m davranışının sınırı ne kadar aştığını vurguluyordu. Eski bir kitapta bir şeyler aramaya gitmemişti -ki bu bile yeterince tuhaf olurdu- eşi ve çocuklarına haber vermeden başka bir ülkeye aceleyle gitmişti.

“Yarın döneceğini söyledi,” diye ekledi Annie, büyük bir şüpheyle. Torbadaki şampanyayı sanki patlayacakmış gibi dikkatle aldı. “Bunu buzluğa koymalı mıyım?”

“Ah, hayır, dondurucuya koyma. Buzdolabına koyman yeterli. Teşekkür ederim Annie.”

Annie mutfağa gittiğinde, Brianna, Jem’le Mandy’yi bulmaya gitmeden önce duygularını kontrol etmeye çalışarak bir süreliğine koridorda durdu. Çocuklar çocuktu, ebeveynlerine dair çok hassaslardı. O ve Roger arasında bir şeylerin ters gittiğinin zaten farkındaydılar; babalarının aniden kaybolmasının onlara güvende hissettirmeyeceği açıktı. Roger onlara veda etmiş miydi? Döneceğine *onları* inandırmış mıydı? Hayır, tabii ki hayır.

“Lanet olası bencil, kendini düşünen…” diye söylendi. Bununla rekabet edecek tatmin edici bir sıfat bulamayarak “Dönek, ispiyoncu, *piçi*[1]* dedi ve hakaretine isteksizce güldü.

İşe gitmesine engel olamadığından ve bir kez tartıştıklarından her şeyin çözüleceğini sanmıştı.

“Erkekler bazt şeylerin değişmesinden hoşlanmaz,” demişti annesi ona bir keresinde sıradan bir şekilde. *“Bu onların fikri değilse tabii. Ama bazen onlara bunun* onların *fikri olduğunu düşündürebilirsin*.” Belki de bu konuda daha az dürüst olmalıydı; işe gitmesi konusunda Roger’a en azından bir şeyler söyleme hakkı varmış gibi hissettirebilirdi. Ne var ki sinsi ya da diplomatik olmak hiç içinden gelmiyordu.

Ancak Brianna hareketsizliğine olabildiğince tahammül edip

en sonunda onu bir uçurumun kenarından itmişti. Kasıtlı bir şekilde.

“Ve bu konuda lıiç sııçlıı hissetmiyorum!” dedi palto askısına.

Yavaşça paltosunu asıp kullanılmış mendil ya da buruşturulmuş bir fatura var mı diye anlamak içiıı ceplerini kontrol etti.

Peki, Roger gücendiği için mi gitmişti? İşe döndüğü için Bree’deıı intikam mı alıyordu? Yoksa korkak dediği için mi sinirlenmişti? Roger bu kelimeden hiç hoşlanmamıştı; gözleri kararmış ve neredeyse sesi gitmişti, gırtlağını düğümleyen güçlü duygu nefesini kesmişti. Brianna bunu bilerek yapmıştı, Roger’ıı zayıf noktalarını iyi biliyordu ve Roger da onunkileri.

Parmakları ceketinin iç ccbinde sert bir şeyi kavrarken dudakları gerildi. Güneş ve sudan beyazlamış, kıvrılarak uzayan pürüzsüz bir deniz kabuğu. Roger onu Loch Ness yakınındaki kumsalda bulup Bree’ye vermişti.

“içinde yaşamak için,” demişti gülümseyerek ama sesi huysuzluğunu ele vermişti. “Saklanmak için bir yere ihtiyacın olduğunda.”

Brianna parmaklarını yavaşça kabuğun üstünde kapatıp içini çekti.

Roger öyle biri değildi, boşu boşuna Oxford’a gitmezdi.

Belirli bir neden yüzünden gitmişti, kavgaları hiç şüphesiz bir şeyleri yerinden oynatmıştı ve bu Brianna’yı biraz endişelendiriyordu.

Döndüklerinden beri bazı şeylerle boğuşuyordu: Mandy’nin hastalığı, nerede yaşayacaklarına karar vermeleri, ailelerini yeniden bir eve yerleştirmelerinin ufak tefek detayları - hepsini birlikte yapmışlardı. Ama Roger’ın tek başına mücadele etmek zorunda kaldığı şeyler de vardı.

Onun gibi Bree de tek çocuk olarak büyümüştü; sürekli kendi kafanın içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama canı cehenneme, kafasının içinde her neyle yaşıyorsa

bıı gözlerinin önünde onu yiyip bitiriyordu ve bunun ne olduğunu Roger söylemezse, bu ya paylaşamayacağı kadar özel ya da paylaşamayacağı kadar rahatsızlık verici bir şey demekti - ve Bree İkincisine *kesinlikle* inanmıyordu.

Parmakları deniz kabuğunun etrafına kenetlenmişti, sakinleşmeye çalışarak elini gevşetti.

Üst katta, Jeın’in odasındaki çocukları duyabiliyordu. Jem, Mandy’ye bir şeyler okuyordu - *Biskiiui Adanı* olduğunu düşündü. Kelimeleri duyamıyordu ama ritminden ve Mandy’nin heyecanlı, “Koş! Koş!” bağırışlarının uyumundan bunu anlayabiliyordu.

Onları bölmesine gerek yoktu. Daha sonra babalarının geceyi uzakta geçireceğini söylemek için yeterince vakti vardı. Soğukkanlı olursa belki de

dert etmezlerdi; Roger döndüklerinden beri onları hiç yalnız bırakmamıştı ama Tepe'de yaşadıkları zamanlarda, Jamie ya da lan ile sürekli ava giderdi. Mandy bunu hatırlayamazdı ama Jem…

Brianna çalışma odasına gitmek istemişti ama kendisini Roger'ın çalışma odasına girerken buldu. Evin eski tek-keli-me-etme odalarından biriydi; eniştesi Ian'ın yıllarca arazinin işlerini yürüttüğü odaydı - babası ise ondan önce kısa bir süre bu görevi üstlenmişti ve ondan önce de büyükbabası.

Sıra Roger'daydı. Roger odayı isteyip istemediğini sormuştu ama o hayır demişti. Koridorun sonundaki güneşli pencereleri, evin o tarafını rengi ve kokusuyla tamamlayan eski sarı gülün gölgesinin düştüğü ufak oturma odasını sevmişti. Bunun dışında, temiz, aşınmış parkeleri ve yıpranmış raflarıyla bu odanın bir erkeğe ait olması gerektiğini hissetmişti.

Roger, 1776'dan kalma çiftlik hesap defterlerinden birini bulmayı başarmıştı; üst raflardan birinde duruyordu. Eskimiş kumaşı çiftlikteki hayatın ufak ayrıntılarını sabırla ve dikkatle koruyarak bir arada tutuyordu: *yarını kilo köknar tohumu, damızlık bir erkek keçi, altı tavşan, otuz kilo ekimlik patates.*… Bunları eniştesi mi yazmıştı? Bilmiyordu, yazısını hiç görmemişti.

içinde tuhaf küçük bir titremeyle ebeveynlerinin İskoçya'ya, *buraya*, geri dönmeyi başarıp başaramadıklarını merak etti. lan ve Jenny'yi tekrar görürlerdi. Babası eğer bu odada otururs a -oturur muydu?- tekrar evde olur ve Ian'la Lallybroch'u ilgilendiren şeyler hakkında konuşurdu. Peki ya annesi? Claire'in söylediği çok az şeyden, Jenny ile iyi bir şekilde ayrılmadıklarını ve Brianna annesinin bu yüzden üzüntü duyduğunu biliyordu; bir zamanlar çok yakın arkadaştılar. Belki bazı şeyler düzeltilebilirdi, belki de *çoktan* düzeltmişlerdi.

Üst rafta, defterin yanında güvenli bir şekilde duran tahta kutuya bir bakış attı, kiraz ağacından yapılmış küçük yılan önündeydi. Gayri ihtiyari yılanı alıp kenara koydu, vücudunun düzgün kavisinde ve yüzünün komik ifadesinde teselli bularak, farkında olmadan ona gülümsedi.

"Teşekkürler Willie Amca," dedi, yavaşça ama sesli bir şekilde ve olağanüstü bir ürpertinin vücudundan geçtiğini hissetti. Korku ya da soğuk değildi, bir tür memnuniyetti.

Tepe'deyken bu yılanı o kadar sık görmüştü ki onu yapan kişiyi, babasının on bir yaşındayken ölen ağabeyini hiç düşünmemişti ve şimdi burada, ilk yapıldığı yerdeydi. Brianna da buradaydı, elinde tuttuğu eserin içinde, onu tanıyan odalarda. Lallybroch'u daha önce, on sekizinci yüzyılda ziyarete ettiğinde, üst attaki merdiven sahanlığında amcasının bir tablosu vardı; ufak, kuvvetli, kızıl saçlı bir çocuk elini kardeşinin omzuna koymuş mavi gözlü ve ciddi bir ifadeyle duruyordu.

O tablo şimdi nerede, diye merak etti. Peki ya büyükannesi tarafından yapılan diğer tablolar? Bir şekilde Ulusal Portre Ga-lerisi'ne gönderilen bir tane oto portre vardı - çocuklar biraz daha büyüdüklerinde onu görmeleri için Londra'ya gideceklerdi. Ian'ın yumuşak, kahverengi gözlerini aldığı genç Jenny Murray'nin evcil bir sülünü beslediği bir tablo da vardı, bunu hatırlayışına gülümsedi.

Doğru şeyi yapmışlardı. Buraya gelerek, çocukları eve ge-

tirerek. Onun ve Roger'ın yerlerini bulmalarının biraz uğraş-tırıcı olmasının önemi yoktu. Yüzünü buruşturarak, belki de Roger'ıı adına konuşmaması gerektiğini düşündü.

Tekrar kutuya baktı. Ebeveynlerinin -ikisinden birinin- orada olmasını diledi, böylece onlara Roger'dan bahsedebilir ve onların fikirlerini alabilirdi. Çok fazla tavsiye istediğinden değil… içinden gelen, dürüst olması gerekirse, doğru şeyi yapmış olup olmadığının doğrulanmasıydı.

Bir sonraki mektubu Roger'la paylaşmak istememesi yüzünden suçluluk duyarak iki eliyle birlikte uzanıp kutuyu aldı. Şu an sadece annesine ihtiyacı vardı. Üzerinde annesinin yazısı olan en üstteki mektubu aldı.

LOignon Ofisi, New Bern, Kuzey Carolina

12 Nisan 1777

Sevgili Bree (ve elbette Roger, Jem, Mandy),

Büyük bir olay olmadan Neıv Bern'e ulaştık. Evet, ᵘBiiyük mü?" dediğinizi duyar gibiyim. Boone'un güneyinde bir çift haydut bozuntusu tarafından ahkoyulduğumuz doğru. Tahminen, sırasıyla dokuz ve on bir yaşlarındaydılar. Eğer ateş etselerdi onlan parçalara ayıracak eski bir tüfekle silahlanmış olmalarım göz önüne alınırsa, bariz bir tehlike içerisinde değildik.

Rollo vagondan atlayıp birini dümdüz yere serime, kardqi tiifeği bırakıp kaçmaya çahştı. Kuzenin lan koşup ensesinden onu yakaladı.

Ağızlarından mantıklı bir laf alması babanın biraz zamanım aldı ama bir parça yiyecek bile harikalar yarattı. İsimlerinin Herman ve -sahiden- Vermin[1] olduğunu söylediler. Ebeveynleri kışın ölmüş - babalan ava gidip geri dönmemiş, anneleri ise doğum yaparken ölmüş ve bebek de bir gün sonra ölmüş. İki çocuğun yiyecek hiçbir şeyleri yokmuş. Baba tarafından kimseyi tanımadıklarını ama annelerinin soyadının Kuyken-datl olduğunu söylediler. Neyse ki baban Bailey Kampı'nm ciranmia yaşayan Kuykendall adında bir aile tanıyormuş. lan kiiçük serserileri alıp Kuykeıidalllar'ı bulmaya re anlaşıp anlaşmayacaklarını görmeye gitti. En kötü ihtimalle, sanırım onları da bizlegötürüp bir yerlere çırak olarak vereceğiz.

Fergus, Marsali ve çocukların hem keyifleri hem de sağlıkları ve ekonomik durumları yerinde - aileye özgü genişleyen geniz etleri ve Germain ‘in sol dirseğinde bugüne kadar gördüğüm en büyük siğil hariç.

Wilmingtoıı Gazette *dışında,* L’Oignon *kolonide düzenli çıkan tek gazete, bu yüzden Fergus çok fazla iş alıyor. Baskı işleri, kitap ve broşür satışlarını da eklersek, gerçekten de iyi kazanıyor. Ailenin şu an süt veren iki keçisi, bir kümes tavuğu, bir domuzu ve İskoçya’ya giderken onlara bıraktığımız Clarence dahil üç katırları var.*

Şartlar ve belirsizlikler sürüyor, gazeteler dışında ne bastığı hakkında açık kontışmasam iyi olur. Hem Kral’a sadtk olan hetn de daha az sadık olanlar tarafından yazılanlarla ve “İsimsiz” dostumuzun bastığı güncel politik çatışmanın her iki tarafını da taşlayan hicivli şiirlerle L’Oignon *özenli bir şekilde tarafsız. Fergus’u bu kadar neşeli çok azgörmüşiimdür.*

Bazı adamlar savaştan yana re oldukça tuhaf olsa da Fergus da onlardan biri Bir diğeriyse kuzenin lan, gerçi içinde bulunduğu durum bu konuda çok fazla düşünmesine engel oluyor.

Annesinin onu nasıl karşılayacağını merak ediyorum ama onu tanıdığımdan, sanırım ilk şoku atlatır atlatmaz, Ian’a bir eş bulma işine koyulacak. Jenny çok anlayışlı bir kadındır ve -tam anlamıyla söylemem gerekirse- en az baban kadar inatçı. Umarım Iaıı bunu hatırlar.

Babandan bahsetmişken, dışarıda Fergus ile birlikte bir şeyler yapıyorlar, ufak tefek “işler” peşinde (ne olduğu belli olmayan işler, bildiğim takdirde saçımın beyazlamasına -ya da daha çok beyazlamasına- neden olacak işler yapıyor demektir) ve tüccarların arasında yola çıkması muhtemel bir geminin olup olmadığım soruşturuyor ama sanırım lan bize katılır katılmaz gideceğimiz Wilmington’da bir gemi bulma ihtimalimiz daha fazla olacak.

Bu arada, muayenehanemi açtım - gerçekten. Fergus’un basımeri-nin kapısına, DİŞ ÇEKİLİR, KAŞINTI, BALGAM VE SITMA

TEDAVİ EDİLİR yazan bir kâğıt çiviledik - Marsali hazırladı. Frenci için de bir satır eklemek istedi ama Fergus ve ben onu vazgeçirdik -Fergus işinin zarar görmesinden korktu. Aslına bakarsan ben de frengi için şu an yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için endişelendim. Balgam ise… balgam için yapılabilecek bir şeyler her zaman vardır; bazen bir fincan stcak çaydan fazlası olmasa bile. (Bugünlerde bu, sassafras kökü, kedinanesi ve oğulotu üzerine sıcak su demek oluyor.)

Yoldayken Cross Creek’teki Doktor Fentiman’ı ziyaret ettim ve ondan ilkyardım çantama eklemek için gerekli birkaç aletle biraz ilaç alabildim (bu bir şişe viskiye ve korkunç koleksiyonuna en son eklediği salamura edilmiş

tuhaf şeylere hayran bırakılmama mal oldu - hayır, gerçekten bilmek istemezsin. Neyse ki Germain'in siğilini görmedi, yoksa aniden Neıv Bern'e gidip basımevinin etrafında testeresiyle gizlice dolanırdı).

Hâlâ iyi bir çift ameliyat makasına ihtiyacını var ama Fergus Wil-mington'da Stephen Moray adından bir gümüşçü tanıyormuş, istediğim şekilde yapabileceğini söylüyor. Şu sıralar, genelde diş çekmekle meşgulüm, çünkü eskiden bu işi yapan berber geçen kasım ayında sarhoşken limana düşüp boğulmuş.

Sevgilerimle,

Annen

Not: Wilmington GazetteVfcfi *bahsetmişken, babanın aklında orayı arayıp yangın lıakkmdaki lanet olası bilgiyi kimin bıraktığını öğrenmek var. Buraya gelmenin sonucunda olmamasını dilediğim bir sürü şey olsa da babam tanımandan ve onun da seni tanımasından hiçbir zaman pişmanlık duymayacağım.*

Küçük Şeytanlar

Karşılaştıkları daha önceki geyik izlerinden pek farklı değildi, bu iz de onlardan biri gibi görünüyordu. Ama bu izde Ian'a "insanlar" diyen bir şey vardı ve Clarence'm dizginini çekerek atının başını yana çevirdi.

"Neden duruyoruz?" diye sordu Herman kuşkuyla. "Burada hiçbir şey yok."

"Yukarıda yaşayan biri var," dedi lan çenesiyle ağaçlık yokuşu göstererek. "Yol atlar için yeterince geniş değil, onları buraya bağlayıp yürüyelim."

Herman ve Vermin derin bir şüpheyle konuşmadan bakışıp katırdan inerek Ian'ın peşinden yokuşa doğru ağır adımlarla yürüdüler.

lan sıkılmaya başlamıştı, son bir hafta boyunca konuştuğu kimse bu bölgede yaşayan Kuykendall adında bir aile tanımıyordu ve bu konu hakkında daha fazla vakit harcayamazdı. Sonuçta bu küçük vahşilerle birlikte New Bern'e dönmek zorunda kalabilirdi ve bu öneriyi nasıl karşılayacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Dahası herhangi bir şeyi nasıl karşılayacaklarına dair de fikri yoktu. Yolda ilerlerken arkasında fısıldaşıyorlar ve lan onlara dönüp baktığı anda çenelerini kapatıp, mülayim bir ifadeyle dikkatle ona bakıyorlardı. Bu veletler ne dolaplar çeviriyorlardı?

Eğer ondan kaçmayı planlıyorlarsa, peşlerine düşmek için

büyük bir çaba göstermeyeceğini düşündü. Ama diğer yandan, eğer o uyurken Clarence ve atları çalmayı planlıyorlarsa, o zaman konu başkaydı.

Bacasından duman tüten baraka oradaydı; Herman şaşkınlıkla bakıp diğer çocuğa gülümsedi.

“Size söylemiştim,” dedi lan sesini içeridekilere duyurmak için bağırarak.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir tüfek namlusu aralığından dışarı çıktı. Kırsalda bu bir yabancıya verilen sıra dışı bir yanıt değildi ve lan bundan rahatsız olmamıştı. Sesini yükseltip neden orada olduğunu açıklarken gerçeği söylediğini göstermek için kanıt olarak Herman ve Vermin’i öne doğru itti.

Tüfek geri çekilmemiş aksine daha belirgin bir biçimde kapıdan dışarı uzatılmıştı. lan, saçmalar başlarının üstünden büyük bir gürültüyle geçtiği sırada çocukları hızla çekip kendisiyle birlikte yere attı. Bir kadın sesi yabancı bir dilde ciyak ciyak bir şeyler haykırdı. lan kelimeleri anlamamış olsa da ne demek istediğini çok net anlamıştı, çocukları yerden kaldırıp hızla yokuştan aşağı götürdü.

“Onunla yaşamayacağız,” dedi Vermin omzunun üstünden hoşlanmadığını belirten bir bakış atarak. “Sana bunu açık bir şekilde söylüyorum.”

“Hayır, yaşamayacaksınız,” diyerek ona katıldı lan. “Kımıldayın, tamam mı?” Ama Vermin artık yürümüyordu.

“Tuvaletimi yapmalıyım.”

“Öyle mi? O zaman çabuk ol.” lan çocukların bu tür konularda abartılı bir gizlilik içinde olduklarını daha önceden keşfetmiş olduğundan başım diğer tarafa çevirdi.

Herman işini bitirdi; darmadağınık kirli sarı saçları yokuşun yirmi metre aşağısından görülebiliyordu. lan, eğer taramayacak-larsa çocuklara saçlarım kesmelerini ve onları kabıul etme olasılığı olan akrabalarına karşı kibarlık göstergesi olarak, en azından yüzlerini yıkamalarını önermişti ama bu öneri şiddetle redde-

dilmişti. Neyse ki kiiçiik haylazlan yıkanmaya zorlamaktan sorumlu değildi ve dürüst olmak gerekirse, aylardır üstlerinden çıkarmadıkları kıyafetlerin durumunu düşününce yıkanmanın kokularını değiştireceğini pek sanmıyordu. Üzerlerinde gezinen bitlere olabildiğince az maruz kalmak için geceleri Rollo ve kendisinden uzakta, ateşin diğer tarafında uyumalarına izin veriyordu. Ailelerinin, bu göze çarpan bitlenme sorunu yüzünden mi çocuklardan birine Vernıin adını verdiklerini merak etti. Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikirleri yok muydu yoksa sadece ağabeyinin ismiyle uyumlu olması için mi seçmişlerdi?

Clarence’ıı kulak tırmalayan anırması Ian’ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Silahını eyerinin düğümünde bıraktığı için kendisine kızarken adımlarını

hızlandırdı. Eve silahla yaklaşmak istememişti ama-

Aşağıdan gelen bir çığlık aniden yoldan ağaçların arasına saklanmasına neden oldu. Başka bir çığlıksa birdenbire kesilmişti, yokuştan aşağı gürültü çıkarmadan mümkün olan en hızlı şekilde ilerledi. Panter miydi? Yoksa ayı mı? Hayır, eğer öyle olsaydı Clarence balina gibi böğürürdü ama şimdi homurdanıp hırıldıyordu, sanki-

Tanıdığı birini görmüş gibi.

lan bir kavağın gövdesine gizlenip durdu, kalbi göğsünde buz gibi olmuştu.

Bu belli belirsiz sesi duyan Arch Bug başını çevirdi.

“Dışarı çık delikanlı,” diye bağırdı. “Seni görebiliyorum.”

Yaşlı gözler doğruca ona bakarken, lan yavaşça ağacın arkasından çıktı.

Arch onun silahını atından alıp omzuna asmıştı. Bir kolunu da Herman’ın boynuna dolamıştı ve nefessiz kalan küçük çocuğun suratı kıpkırmızı kesilmişti; yerden birkaç santim yüksekte ölmek üzere olan bir tavşan gibi tekme atıyordu.

“Altın nerede?” dedi Arch herhangi bir giriş cümlesine gerek duymaksızın. Beyaz saçları düzgünce tepede toplanmıştı ve

Ian’ın görebildiği kadarıyla kıştan hiç zarar görmemiş gibiydi. Bililerinde kalmış olmalıydı. *Nerede* kaldığını merak etmişti. Brovvıısville, belki de? Eğere Brownlar’a altından bahsettiyse bu çok tehlikeliydi ama yaşlı Arch’ın o tür insanlar arasında böyle konulardan bahsetmeyecek kadar kurnaz olduğunu düşündü.

“Asla bulamayacağın bir yerde,” dedi lan açık bir şekilde. Öfkeli bir halde düşünüyordu. Kemerinde bıçağı vardı ama fırlatmak için oldukça uzaktaydı ve eğer ıskalarsa…

“O ufaklıktan ne istiyorsun?” diye sordu biraz yaklaşarak. “Onun bir ilgisi yok.”

“Yok ama *seninle* ilgisi varmış gibi görünüyor.” Herman kulak tırmalayan tiz sesler çıkarıyordu ve hâlâ tekme atıyor olsa da ayakları giderek yavaşlıyordu.

“Hayır, benimle de bir ilgisi yok,” dedi lan kaygısız görünmeye çalışarak. “Ben sadece ailesinden birilerini bulabilmesi için ona yardım ediyorum. Altının nerede olduğunu sana söylemezsem onun boğazını mı kesmeyi planlıyorsun? Hiç durma öyleyse, sana söylemeyeceğim.”

Arch’ın bıçağını çektiğini görmemişti ama oradaydı, birdenbire sağ eline aldı ama eksik parmakları yüzünden beceriksizce tutmuştu, yine de kuşkusuz yeterince işine yarardı.

“Pekâlâ,” dedi Arch sakin bir şekilde ve bıçağın ucunu Her-man’m çenesinin altına dayadı.

Ian’ın arkasından bir çığlık koptu ve Vermin yokuşun son birkaç metresini yarı koşup yarı yuvarlanır bir halde tamamladı. Arch Bug şaşkınlıkla bakarken lan onu yakalamak için çömeldi ama Vermin daha hızlı davranmıştı.

Küçük çocuk hızla Arch Bug’a doğru koşup kavalkenıiğine bir tekme indirip bağırdı. “Seni kötü yaşlı adam! Hemen kızı bırak!

Arch tekmeden olduğu kadar duyduğuna da şaşırmıştı ama bırakmadı.

Arch, “Kız mı?” deyip sıkı sıkı tuttuğu çocuğa baktığı sırada,

Herman katasım hızla çevirip bütün kuvvetiyle bileğini ısırmıştı. Fırsattan istifade lan, hemen ona doğru atılmış ama Arch’ın kalçasına tutunup ufak yumruğuyla adamın hayalarına vurmaya çalışan Vermin tarafından engellenmişti.

Şiddetli bir homurdanmayla, Arch küçük kızı itip -eğer Herman kızsa tabii- Ian’a doğru tökezledi. Ve sonra koca yumruğunu Vermin’in tepesine indirip onu sersemletti. Bacağını silkeleyip çocuktan kurtuldu ve arkaya doğru dönerken çocuğun kaburgalarına bir tekme attı, sonra da dönüp kaçtı.

“Trudy! Trudy!” Herman, karaya çıkan bir alabalık gibi ağzını açıp kapatarak yerdeki yaprakların üstünde yatan kardeşine -kız kardeşine?- doğru koştu

lan duraksadı, Arch’ın peşine düşmeyi istiyor ama Vermin’in kötü bir şekilde yaralanmış olabileceğinden de endişe ediyordu ama Arch çoktan ağaçlıkların arasına girip gözden kaybolmuştu. Dişlerini gıcırdatarak yere çömelip hızla Vermin’in vücudunu yokladı. Kan yoktu, hava kaçıran bir körük gibi yutkunup hırıldayan ufaklığın nefesi düzene giriyordu.

“Trudy mi?” dedi lan, Vermin’in boynuna sıkıca sarılan Her-man’a dönerek. Cevabını beklemeden Vermin’in yırtık pırtık gömleğini kaldırıp ona fazla büyük gelen pantolonunun kuşağını çekip içine baktı.

Herman gözlerinde kızgın bir ifadeyle elleriyle kız kardeşinin -evet, kız!- kasıklarını koruyucu bir şekilde kapatmak için öne fırladı.

“Hayır!” dedi. “Pis çükünü içime sokmana izin vermeyeceğim!”

“Üstüne para versen bile yapmam,” dedi lan. “Eğer bu Trudy ise…” Elleri ve dizlerinin üstüne çöküp çimenlere kusan Ver-min’e doğru işaret etti. “*Senin* adın ne peki?”

“Hermione,” dedi genç kız suratını asıp. “Onun adı da Er-mintrude.”

Bu bilgiyi özümsemeye çalışan lan, elini yüzünde gezdirdi.

Onlara baktı… hayır, küçük kızlardan çok hâlâ pasaklı küçük şeytanlara benziyorlardı. Yağlı, keçeleşmiş saçlarının arasından kısık gözleri parıldıyordu. Saçlarını kazıtmak zorunda kalacaklarını düşündü ve bu işlem sırasında etrafta olmamayı umdu.

“Peki,” dedi, söyleyecek mantıklı başka bir şey bulamadığından. “Peki, öyleyse.”

“Altının mı var?” dedi kusmasını bitiren Ermintrude. Oturdu, küçük eliyle ağzını silip ustalıkla tükürdü. “Nerede?”

“Eğer ona söylemiyorsam, neden sana söyleyeyim? *Bu* fikri şimdi unutabilirsin,” dedi lan ve gözlerini kemerindeki bıçağa indirdi.

Lanet olsun. Şimdi ne yapacaktı? Arch Bug’ın birden ortaya çıkmasının şokunu bir kenara itti -bunu düşünmek için daha sonra zamanı olacaktı- ve yavaşça ellerini saçında gezdirdi. Onların kız olması aslında hiçbir şeyi değiştirmemişti ama altından haberdar olmaları çok şey değiştiriyordu. Artık bu kızları kimseye bırakamazdı, çünkü eğer bırakırsa…

“Eğer bizi bırakırsan altından bahsederiz,” dedi Hermione hemen. “Kokmuş bir barakada yaşamak istemiyoruz. Londra’ya gitmek istiyoruz.”

“Ne?” lan duyduğuna ııanamayarak ona bakakaldı. “Tanrı aşkına, Londra hakkında ne biliyorsunuz ki?”

“Annemiz Londra’lıydı,” dedi Hemıan -hayır, Hermione- ve annesinden bahsettiğinde titreyen dudaklarını durdurmak için ısırdı. *İlk* kez annesinden söz ediyordu, lan bunu ilgiyle fark etti. “Bize oradan bahsetmişti.”

“Hmm. Peki neden şimdi sizi öldürmüyorum?” diye sordu lan öfkeyle. Bunun üzerine Herman ona gülümsedi, bu kızıı yüzünde gördüğü ilk memnuniyet bildiren ifadeydi.

“Köpek seni seviyor,” dedi. “Eğer insanları öldiirseydin seni sevmezdi.”

“Ne demezsin,” diye homurdanıp ayağa kalktı laıı. Kendi halinde olan Rollo çalılıkta boş boş gezinip yerleri kokluyordıı.

“5ı///(7 ihtiyacım olduğunda neredeydin?” diye sordu lan. Rollo. Arch Bug’ın durduğu noktayı dikkatle kokladı ve sonra bacağını kaldırıp çalıların üstüne işedi.

“O kötü yaşlı adam Hermioııe’yi öldürür müydü?” Ermint-rude katıra, kardeşinin arkasına otururken birden sordu.

“Hayır,” dedi lan emin bir ifadeyle. Kendi eyerine asıldığı sırada düşünmeye başladı. Arch Bug’ın suçluluk duygusunu çok iyi anladığına dair rahatsızlık verici bir his vardı içinde.

“Hayır,” diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı. Arch Bug hem intikamcı hem de kinciydi ve lan buna hakkı olduğunu itiraf ediyordu. Yine de o gece kamp kurana kadar kızların önünde gitmesine izin verdi.

Kamp sırasında lan ara sıra izlendiği hissine kapılsa da Arch Bug’dan eser yoktu. Adam onu takip ediyor muydu? Büyük ihtimalle, diye düşündü lan, herhalde birdenbire tesadüfen ortaya çıkmamıştı.

Demek öyle. Jamie Dayı gittikten sonra altını almak için büyük evin kalıntılarına geri dönmüş ama altını orada bulamamıştı. Bir anlığına Arch’ın dişi beyaz domuzu öldürmeyi başarıp başaramadığını merak etti ama sonra bu fikri zihninden uzaklaştırdı. Dayısı bu hayvanın cehennemden geldiğini ve bu yüzden yok edilemeyeceğini açık bir biçimde söylemişti ve lan da buna inanmaya meyilliydi.

Ayakucunda uyuklayan Rollo’ya baktı ama kulaklarını yarı dikleştirmiş olmasına rağmen köpek yakınlarda birinin olduğunu gösteren bir davranışta bulunmuyordu. lan biraz rahatladı, yine de uyurken bile bıçağını yanından ayırmadı.

Bunun nedeni tam olarak Arch Bug, yağmacılar ya da vahşi hayvanlar değildi. Ateşin diğer tarafında birlikte kıvrılıp uyuyan Hcrmione ve Trudy’ye baktı ama orada olmadıklarım gördü. Battaniye, altında yatan vücutlar varmış gibi görünmesi için akıllıca tomar haline getirilmişti ancak hafif bir rüzgâr esintisi kenarını gevşettiğinde battaniye dümdüz yere serildi.

lan kızgın bir şekilde gözlerini kapattı, sonra açıp köpeğe doğru baktı.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu. “Herhalde gittiklerini görmüşsündür!”

“Gitmedik,” dedi ufak boğuk bir ses arkasından, dönüp baktığında ikisini de eyer çantasının iki yanına çömelmiş vızır vızır içinde yiyecek bir şeyler ararken buldu.

“Acıktık,” dedi Trudy sakin bir şekilde, yolluk çöreğinin geri kalanını ağzının içine tıkıştırırken.

“Sizi doyurdum ya!” lan birkaç bıldırcın vurup onları toprakta pişirmişti. Ziyafet değildi, tamam ama-

“Hâlâ açız,” dedi Hermione, sonra da parmaklarını yalayıp geğirdi.

“Bütün birayı içtiniz mi?” diye sordu lan, ayağının yanında yuvarlanan taş şişeyi kapıp.

“Hı-hı,” dedi sersem sersem Hermione ve aniden oturdu. “Yiyecek yürütemezsiniz,” dedi lan sert bir şekilde, boşalan eyer çantasını Trudy’nin elinden aldı. “Eğer hepsini şimdi yerseniz, sizi oraya -her neresiyse-

götüremeden hepimiz açlıktan ölürüz.”

‘Ama onu yemezsek, şimdi açlıktan ölürüz,” dedi Trudy mantıklı bir şekilde. “En iyisi daha sonra açlıktan ölmek.”

“*Nereye* gidiyoruz?” Hermione rüzgârdaki ufak kirli bir çiçek gibi bir ileri bir geri sallanıyordu.

“Cross Creek’e,” dedi lan. “Ulaşacağımız ilk büyük kasaba orası ve orada tanıdıklarım var.” Bu şanlar altında yardımı dokunacak birini tanıdığından değil… büyük halası Jocasta’nın olmaması çok kötüydü. Eğer hâlâ River Run’da yaşıyor olsaydı, kızları rahatlıkla ona bırakabilirdi ama Jocasta ve kocası Dun-can, Nova Scotia’ya göç etmişlerdi. Jocasta’nın kölesi Phaedre vardı… Wilmington’da bir barda barmenlik yaptığını hatırladı. Ama hayır, o olmazdı-

MLondra kadar büyük mü?” Hermione yavaşça geriye yığılıp kollarını iki yana atarak uzandı. Rollo kalkıp gitti ve onu kokladı.

“İyi misin Hermie?” Trudy kız kardeşine doğru koşup endişeyle yanına çömeldi. Hermioıe’yi baştan aşağı koklayan Rollo şimdi de dikkatini Trudy’ye çevirmişti ama kız onun meraklı burnunu kenara itti. Hermione ise kendi kendine mırıldanıyordu.

“Bir şeyi yok,” dedi lan kısa bir bakış attıktan sonra. “Sadece biraz sarhoş. Geçer birazdan.”

“Ya.” Trudy ikna olmuş bir şekilde kardeşinin yanma oturup dizlerine sarıldı. “Babam da sarhoş olurdu ama bağırıp çağırır ve bir şeyleri kırardı.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Bir keresinde annemin burnunu kırmıştı.”

“Ya,” dedi lan, nasıl cevap vereceğini bilemeyerek. “Bu çok kötü.”

“Sence o adam ölmüş müdür?”

“Umarım, ölmüştür.”

“Ben de,” dedi Trudy memnun bir şekilde. Sonra esnedi -lan oturduğu yerden çürümüş dişlerinin kokusunu alabiliyordu- sonra Hermione’ye sokularak yere kıvrıldı.

lan içini çekerek ayağa kalkıp battaniyeyi getirdi ve küçük, esnek vücutlarının etrafına yavaşça sıkıştırarak ikisinin de üstünü örttü.

Şimdi ne olacaktı? Az önceki sohbet, kızlarla o ana kadar yaptığı doğru düzgün bir konuşmaya en yakın şeydi, ancak bu durumun gündüz de devam edeceği yanılgısına düşmemişti, lan onlarla ilgilenmeye istekli birini nereden

bulacaktı?

Bir arının kanatlarının vızıltısına benzeyen ufak bir horlama battaniyeden yükseldiğinde farkında olmadan gülümsedi. Bree'nin kızı, küçük Mandy de uyuduğunda böyle ses çıkarırdı.

lan arada sırada Mandy'yi uyurken tutardı - bir keresinde ufak, sıcak ağırlığı teslim etmek istemediği için nabzının boynunda atışını izleyerek bir saatten fazla onu kucağında tutmuş-

tu. Özlemle ve zamanın dindirdiği acıyla kendi kızını düşündü. Ölü doğmuştu, yüzü onun için bir sırdı. Mohawk Yeksa'a, ona "küçük kız" demişti, bir ismi olamayacak kadar ufaktı. Ama yine de bir ismi vardı: Iseabail. Ona bu adı vermişti.

lan, Mohawk olmayı seçtiğinde dayısı Jamie'nin verdiği yırtık pırtık tartanı etrafına doladı ve ateşin yanma uzandı.

Dua et. Dayısı ve ailesi bunu tavsiye ederdi. Kime dua edeceğinden ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. İsa ile mi konuşmalıydı yoksa annesiyle mi? Belki de azizlerden biriyle? Ateşin arkasında koruyucu gibi duran kızıl sedirin ruhuyla mı yoksa gece meltemine fısıldayan korulukta akan hayatla mı?

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı en sonunda açık gökyüzüne doğru. "Bana yardım et," dedi ve uykuya daldı.

Ona cevap veren Tanrı ya da gece miydi bilinmez, lan şafakta bir fikirle uyanmıştı.

Patlak gözlü hizmetçinin açmasını bekliyordu ama kapıya bakan Bayan Sylvie oldu. Ian'ı haürlamıştı. Gözlerinin içinde memnuniyet vardı ama gülümsemeye varacak kadar değil, elbette.

"Bay Murray," dedi soğuk ve sakin bir sesle. Sonra aşağı bakıp bir parça dengesini kaybetti. Kadın yanında kim olduğunu daha iyi görebilmek için tel çerçeveli gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti, sonra başını kaldırıp şüpheyle gözlerini Ian'a dikti.

"Nedir bu?"

lan bu tepkiyi bekliyordu ve bunun için hazırdı. Cevap vermeden, hazırladığı tombul ufak keseyi kaldırıp içinden gelen sesi duyabilmesi için salladı.

Bunun üzerine kadının yüz ifadesi değişti ve içeri girmelerine izin vermek için geri çekildi, yine de temkinli görünüyordu.

lan her ikisini de cılız boyunlarından tutup Bayan Sylvie'nin salonuna girmeleri için içeri itti. Kızlar oturdular -zorla- ama sanki akıllarında bir şey varmış gibi görünüyorlardı, lan mües-sesenin sahibiyle konuşurken bile

yuvarlak ve parlak gözlerini onların üstünde tuttu.

“Hizmetçiler ııı?” dedi Bayan Sylvie kızlara bakıp ııanaına-yarak. lan onları elbiseleriyle yıkamıştı -güç kullanarak ve bunu ispat etmek için gösterebileceği birkaç ısırık izi vardı, neyse ki henüz hiçbiri çüriimemişti- ama saçları konusunda ise kesmek dışında yapılacak bir şey yoktu. Ne var ki mücadele sırasında onları ya da kendisini yaralamaktan korktuğu için ikisinin de yanına bıçakla yaklaşamazdı. Kızlar kırmızı gözlü, kötü niyetli canavarlar gibi keçeleşmiş saçlarının arasından baktılar.

“Fahişe olmak istemiyorlar,” dedi lan nazikçe. “Ben de olmalarını istemiyorum. Bu mesleğe şahsen karşı çıktığımdan değil elbette/[1] diye ekledi.

Bayan Sylvie’niıı ağzının kenarındaki kaslardan biri seyirdi ve ona neşeli bir hava katan gözlüklerinin üstünden baktı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi kadın kuru bir sesle. Bakışlarını ayaklarına indirip neredeyse değer biçerek yavaşça Ian’ı inceledi.

lan öksürdü, iki yıl önceki karşılaşmalarından kalan utanç ve şehvet karışımı görüntüler aklına gelmişti. Görünürde, otuz yaşını geçmiş sade bir kadındı, yüzü ve davranışlarıyla bir fahi-şeden çok despot bir rahibe gibiydi. Mütevazı elbisesi ve muslin önlüğüyle Bayan Slyvie mutaassıp bir görünüme sahipti.

“Senden bir iyilik istemiyorum, tamam mı?” dedi lan, keseyi gösterip sandalyesinin yanındaki sehpaya koydu. “Aklımda onları çırak olarak verme düşüncesi var.”

“Çırak kızlar. Bir genelevde.” Kadın bunu soru sorarmışçasına söylememişti ama ağzı tekrar seyirdi.

“Onları hizmetçi olarak başlatabilirsin. Herhalde burada temizlik yapılması gerekiyordur, değil mi? Boşaltılması gereken oturaklar ve bunun gibi şeyler vardır? Ve eğer yeterince zeki olurlarsa…” lan gözlerini kısıp onlara baktığında Hermione dilini çıkardı. “Belki de onları aşçı olarak yetiştirebilirsin. Ya da terzi. Dikilmesi gereken şeylerin oluyordur, değil mi? Sökülen çarşaflar ve o tür şeyler.”

‘‘Her zaman,” dedi Bayan Sylvie soğuk bir şekilde. Bakışları

bir müşterinin var olduğunu belirten ritmik gıcırtıların geldiği tavana doğru kaydı. Kızlar taburelerinden kalkmış vahşi kediler gibi salonu kolaçan ediyorlardı. lan birdenbire onların medeni bir insanın evinde olmak bir yana, daha önce hiç kasabada bulunmadıklarını fark etti.

Bayan Sylvie öne doğru eğilip keseyi aldı, ağırlığına şaşırarak gözlerini kocaman açtı. Keseyi açıp bir avuç dolusu yağlı kara saçmayı eline döktüğünde sert bir şekilde Ian’a baktı. lan hiç konuşmadan gülümsedi ve öne

eğilip avucunun içinde duran toplardan birini aldı, başparmağının tırnağını sert bir şekilde içine geçirip tekrar kadının avucunun içine koydu. İşte, sıyrılan yüzeyin koyuluğu arasında ışıl ışıl altın parlıyordu.

Bayan Sylvie dudaklarını büzüp tekrar kesenin ağırlığını kontrol etti.

Bu Ian'ın taşıdığının yarısıydı ve altının değerinin elli sterlinden fazla olduğunu tahmin etti.

lan uzanıp Hermione'nin ellerinden porselen bir süs eşyasını aldı. "Kolay bir iş olmayacak," dedi. "Bunu hak edeceksin sanırım."

"Ben de öyle sanıyorum," dedi kadın, büyük bir umursa-malıkla pantolonunu indirip şöminenin bir köşesinde tuvalet ihtiyacını gideren Trudy'yi izlerken. Cinsiyetleri sır olmaktan çıktığı için kızlar mahremiyet inatlarından vazgeçmişlerdi.

Bayan Sylvie gümüş zili çaldığında iki kız da şaşkınlıkla sese doğru döndü.

"Neden ben?" diye sordu.

"Onlarla uğraşabilecek başka biri gelmedi aklıma," dedi lan basit bir şekilde.

"*Çok* gurur duydum."

"Duymalısın," dedi lan gülümseyerek. "O halde, anlaştık mı?"

Bayan Sylvie, kafalarım birbirine verip fısıldaşarak onu büyük bir şüpheyle izleyen kızları süzerken derin bir netes aldı.

"Sanırım bu oldukça kötü bir pazarlık ama zor zamanlardan geçiyoruz."

"Ne, senin işinde mi? Talebin sürekli olduğunu sanırdım." lan şaka yapmak istemişti ama kadın gözlerini kısarak ona baktı.

"Ne olursa olsun, müşteriler kapımı çalmak için her zaman Iıazır," dedi. "Ama bugünlerde paralan yok, kimsenin yok. Bazen tavuk ya da bir parça domuz pastırması veriyorlar ama yarısında bunlar bile yok. Bozukluklar ya da milis birliğinden getirdikleri makbuzla ödüyorlar ve bunlarla pazarda ne alınabildiğini tahmin etmek ister misin?"

"Ben, şey-"

"Bazen hiç ödemiyorlar. Ancak onları reddedemem, yoksa istediklerini alıp evimi yakarlar ya da küstahlığımdan ötürü bize zarar verirler."

"Anlıyorum," dedi lan olabildiğince düz bir şekilde. "Ama bu tür riskler senin mesleğinin bir parçası, değil mi? Şimdiye kadar işlerin iyi gitmedi mi?"

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

"Benim bir… patronum vardı. Beni koruyacağını teklif eden bir beyefendi."

“Neyin karşılığında?”

Bayan Sylvie’nin narin yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Sizi ilgilendirmez bayım.”

“İlgilendirmez mi?” lan elindeki keseye işaret etti. “Eğer bu kızları yanına yerleştireceksem, onları tehlikeye atıp atmadığımı bilmeye hakkım var, değil mi?”

“Onlar kız çocuğu,” diye yanıtladı kadın. “Zaten tehlikenin içine doğmuşlar ve şartlar ne olursa olsun hayatlarını sürdürmüşler.” Kadının keseyi sıkıca tutan ellerinin eklemleri beyaz-lamıştı. lan paraya açıkça ihtiyacı olsa da bu kadar dürüst olmasından biraz etkilenmişti ve öfkesine rağmen mücadele ediş şeklinden hoşlanmıştı.

“Hayatın bir erkek için tehlikeli olmadığını mı sanıyorsun?” diye sordu lan, duraksamadan “Pezevengine ne oldu?”

Kan aniden kadının yüzünden çekilmiş ve yüzü kemik gibi bembeyaz kesilmişti. Gözleri artık ateş gibi parlıyordu.

“O benim erkek kardeşimdi,” dedi Bayan Sylvie, sesi öfkeli bir fısıltıya dönüşmüştü. “Özgürlük yanlıları onu önce katrana sonra da kuş tüyüne bulayıp kapımın eşiğine ölmesi için bıraktı. Pekâlâ, bayım, ilişkilerime dair başka sorunuz var mı yoksa *işimiz* bitti mi?”

lan buna verebilecek bir cevap bulamadan kapı açıldı ve genç bir kadın içeri girdi. lan onu görünce tokat yemiş gibi oldu ve görüşü bulanıklaştı. Nihayet etrafında dönen oda durmaya başladığında tekrar nefes alabildiğini fark etti.

Bu Emily olamazdı. Şaşkın bir şekilde ona ve perdelere dolanmış küçük vahşilere bakan genç kadın yarı Kızılderiliydi. Ufak tefek ve ince bir yapıya sahipti. Emily’ninkine benzeyen uzun, gür ve kuzguni saçları sırtından aşağı iniyordu. Emily’ninki gibi geniş elmacık kemikleri ve yuvarlak bir çenesi vardı ama o Emily değildi.

Tanrı’ya şükür değil, diye düşündü lan. Karşısındaki kızın bakışlarının, vücudunu delip geçen ve ardında kocaman bir delik bırakan birer gülle olduğunu düşündü.

Bayan Sylvie, Hermione ve Trudy’ye işaret ederek yerli kıza hareketli bir şekilde bilgi veriyordu. Başını sallayan genç kızın siyah kaşları hafifçe yükseldi ve sonra gülümseyip bir şeyler yemeleri için kızlardan ona mutfağa kadar eşlik etmelerini istedi.

Kızlar hemen perdeler içinden çıktılar. Kahvaltıdan bu yana çok uzun bir süre geçmişti, lan onlara sadece biraz yulaf lapası ve ayakkabı derisi kadar sert olan ayı eti verebilmişti.

lan’a hiç bakmadan yerli kızı odanın kapısına kadar takip ettiler. Tam kapıya geldiklerinde, Hermione kendisine bol gelen pantolonunu çekiştirerek uzun, cılız parmağını suçlarcasııa ona salladı.

“Eğer en sonunda fahişse olursak aptal herif, seni bulup hayalarını kopartırım ve sonra da onları kıçına sokarını.”

Bayan Slyvie’nin kahkahaları kulaklarını çınlatırken Iaıı oradan ayrıldı.

Diş Çekmek

New Bern, Kuzey Carolina kolonisi

Nisan 7777

Diş çekmekten nefret ediyordum. Diş çekmenin zorluğu kesinlikle abartılmıyordu. En iyi durumlarda bile -üst çenesinde ve ağzın ön kısmında (diğer kökleri pek etkilemeyen ve kolay erişilen bir yerde) bulunan dişlerinden birinin çekilmesi gereken kocaman ağızlı sakin bir insan olsa bile- pis, kaygan ve sinir bozucu bir işti. İşin fiziksel nahoşluğu ise kaçınılmaz bir parçasıydı.

Apseli bir dişin verdiği acının ötesinde bu yapılması gereken bir işlemdi, çünkü kötü bir apse kan dolaşımına bakteri karışmasına ve böylece kan zehirlenmesine, hatta ölüme neden olabilirdi. Ancak yerine geri koyamayacağın bir dişi çekmek sadece hastanın görünümünü değil, aynı zamanda ağzının işlevini ve yapısını da tehlikeye atmak demekti. Eksik bir diş etrafındaki dişlerin yerlerinden oynamasına, ısırmanın değişmesine ve çiğnemenin daha az etkili olmasına neden olurdu. Bu durum zamanla hastanın beslenmesini, genel sağlığını, uzun ve mutlu bir hayat beklentisini de etkilerdi.

Pozisyonumu değiştirmeden peşinde olduğum dişi görebilmeyi umuyordum, çünkü birkaç dişi çekmek bile ağzının içinde uğraştığım zavallı küçük kızın gelişimine büyük ölçüde zarar verebilirdi.

Sekiz-dokuz yaşından büyük olamazdı, dar bir çenesi ve bariz bir şekilde diş fırlaklığı vardı. Köpek süt dişleri zamanında düşmemiş ve hemen arkasından çıkmaya başlayan kalıcı dişleri ona çift köpekdişleri olan kötü bir görünüm vermişti. Üst çenesinin anormal darlığı sebebiyle bu durum daha da kötüleşmiş ve ön iki dişini içe doğru dönmeye zorlayarak her iki dişin de neredeyse ön yüzünün birbirine değmesine sebep olmuştu.

Apseli üst azı dişine dokunduğumda, genç kız onu sandalyeye bağlayan kayışların altında sıçrayıp bir çığlık attı.

“Ona biraz daha ver lütfen lan.” Sırtımın alt kısmı bir vidayla sıkıştırılmış gibi hissederek dikleştim. Fergus’un basımevinin ön odasında birkaç saattir

çalışıyordum, dirseğimin kenarında kan lekeli ufak bir kâse dolusu diş ve pencerenin önünde bizi izleyen kendinden geçmiş bir kalabalık vardı.

lan şüphe dolu bir İskoç homurtusu çıkardı ama viski şişesini aldı ve küçük kıza doğru onu cesaretlendireceğini düşündüğü bir ses çıkararak uzattı. Ancak lan'ın dövmeli yüzünü gören kız çığlık atıp ağzını sımsıkı kapadı. Kızın sabırsızlanan annesi ona aniden tokat attı ve bir eliyle kızın burnunu sıkarak Ian'ın elinden kaptığı şişeyi ters çevirip kızının ağzına soktu.

Çocuğun gözleri kocaman açılırken viski damlaları ağzının kenarlarından fışkırdı ama yine de cılız boynu yükselip alçaldı.

"Bunun yeterli olacağını sanıyorum," dedim çocuğun yuttuğu viskinin miktarından endişe ederek. Etraftan edindiğimiz kötü bir viskiydi, yine de Jamie ve lan tadına baktıktan ve üzerinde biraz tartıştıktan sonra kimseyi kör etmeyeceğine karar vermişti. Ancak ben fazla miktarda kullanmaktan kuşku duyuyordum.

"Hmm," dedi annesi ciddi bir şekilde kızını inceleyip şişeyi ağzında tutarken. "Bu yeterli bence."

Çocuğun gözleri geriye doğru kaydı ve gerilen vücudu aniden rahatlayarak gevşek bir biçimde sandalyeye yığıldı. Annesi şişeyi çekip düzgün bir şekilde ağzını önlüğüyle sildi ve şişeyi başını sallayarak Iaıia geri verdi.

Telaşla nabzını ve nefes alışını kontrol ettim ama oldukça iyi görünüyordu.

"Anuı tadını çıkar," diye homurdanıp diş pensemi aldım. "Ya da belki de viskinin tadını çıkar? Nefes alıp almadığını kontrol et lan."

Iaıı gülüp şişeyi eğdi ve temizlemek için kullanılacak ufak bir parça kumaşı viskiyle ıslattı.

"Bence bir dişten fazlasını çekecek vaktin olacak yenge, tabii eğer istersen. Zavallı kızın ağzındaki tüm dişleri çeksen bile kımıldamaz."

"Bu da bir düşünce," dedim çocuğun başını çevirerek. "Bana aynayı getirir misin lan?"

Ufak kare bir aynam vardı, biraz şansla direkt günışığı kullanarak hastanın ağzının içini görmek için kullanılabilirdi. Pencereden içeri giren bolca günışığı vardı. Ama ne yazık ki pencereye başını dayayarak ışığı engelleyen ve Ian'm ihtiyacım olan yere ışık alabilmem için yaptığı girişimleri boşa çıkaran birçok insan da vardı.

"Marsali!" Bir elimi ne olur ne olmaz diye kızın nabzında tutarak seslendim.

"Evet?" Temizlik yaptığı -ya da daha çok kirlettiği- arka odadan gelip mürekkepli ellerini bir beze sildi. "Henri-Christian'a mı ihtiyacın var yine?"

“Eğer senin ya da onun için sorun değilse.”

“Onun için sorun olmaz,” diye beni ikna etti. “Hiçbir şeyi bu kadar sevmiyor küçük domuz. Joanie! Felicite! Ufaklığı getirin olur mu? On taraftan isteniyor.”

Felicite ve Joan -Jamie’nin deyimiyle cehennem kedicikleri-büyükbir istekle geldi; Henri-Christian’ın performansından en az onun kadar hoşlanıyorlardı.

“Gel bakalım Bubbles!” diye seslendi Joanie, mutfağın kapısını açık tutarken. Henri-Christian kısa, eğri ayaklarının üstünde bir yandan diğer yana yuvarlanarak koşturuyor, kırmızı suratı ışık saçıyordu.

“Hopla, hopla, hopla!” diye bağırdı kapıya doğru yol alırken.

“Şapkasını tak!” diye bağırdı Marsali. “Rüzgâr kulaklarına çarpacak.”

Güzel ama rüzgârlı bir gündü ve Henri-Christian kulak enfeksiyonu kapmaya meyilliydi. Mavi ve beyaz çizgileri olan, kırmızı toplarla süslenmiş çenesinin altından bağlanan yün bir şapka takıyordu - Brianna onun için örmüştü, bunu görmek kalbimi sevgi ve acımayla sıkıştırdı.

Kızların ikisi de Henri-Christian’ın ellerinden tutup -Felicite son anda askıya uzanıp bozuk paraları toplayacakları babasının eski fötr şapkasını aldı- kalabalıktan yükselen alkış ve ıslık sesleri arasında dışarı çıktılar. Pencereden Joanie’nin masada sergilenen kitapları kaldırdığını ve Felicite’nin Henri-Christi-an’ı onların yerine koyduğunu görebiliyordum. Kısa, güçlü kollarını gülümseyerek açıp başarılı bir şekilde kalabalığı selamladı. Sonra eğilip ellerini masanın üstüne koydu ve dikkate değer bir kontrolle zarifçe başının üstünde durdu.

Gösterisinin devamını izlemek için beklemedim - genelde parende ve amuda kalkmalarla süslü basit dans hareketleri ve tekmelerden oluşuyordu ama cüce olması ve hareketli kişiliğiyle etkileyiciydi. Kalabalığı pencereden hemen uzaklaştırmıştı ve benim istediğim de buydu.

“Şimdi lan,” diyerek çalışmaya geri döndüm. Aynadan gelen titrek ışıkla ne yaptığımı görmek biraz daha kolaydı ve neredeyse hemen dişle mücadele etmeye başlamıştım. İşin ustalık isteyen kısmı buydu; diş temizce çekemeyeceğim kadar kötü bir biçimde çatlamıştı. Ve eğer böyle devam ediyorsa…

Ama etmiyordu. Dişin kökleri çene kemiğinden ayrıldığında sadece hafif bir çatlama sesi geldi, ufacık beyaz şeyi elimde bütünüyle tutuyordum.

Dikkatle izleyen çocuğun annesi derin bir nefes alıp biraz rahatladı. Küçük kız da içini çekip sandalyede kıpırdandı. Tekrar kontrol ettiğimde nefes alışı ağır olsa da nabzı iyi durumdaydı. Herhalde saatlerce uyuya-

Birden aklımda bir düşiincc belirdi.

“Görüyorsunuz ya,” dedim annesine biraz tereddüt ederek, “onu incitmeden bir ya da iki diş daha çekebilirim. Bakın…” Kenara çekilip bakması için işaret ettim. “Bunlar…” Düşmesi gecikmiş süt köpekdişleıine dokundum. “Arkadan gelen dişlerin yerlerini alması için derhal çekilmeli. Bunu dişlerden anlayabilirsiniz tabii ki… Sol üst taraftaki küçük azıdişini çektim ve eğer sağ taraftaki aynı dişi çekersem, *sanırım* boşluğu doldurmak için dişleri biraz yer değiştirecek. Onu, her aklına geldiğinde, ön dişlerine diliyle baskı yapmasına ikna edebilirseniz…” Hiçbir şekilde ortodontik değildi ve iltihaplanma riski taşıyordu ama fena halde aklım çelinmişti. Zavallı çocuk yamyam bir yarasaya benziyordu.

“Hmm,” dedi annesi kaşlarını çatıp kızının ağzının içine bakarken. “Onlar için bana ne kadar ödeyeceksiniz?”

“*Size*… ne kadar mı ödeyeceğim?”

“Onlar iyi durumda, sağlam dişler,” diye yanıtladı annesi hemen. “Limandaki diş çeken adam her birine bir şilin verirdi. Glory’nin çeyizi için paraya ihtiyacı olacak.”

“Çeyizi mi?” diye tekrar ettim şaşkınlıkla. Annesi omuzlarını silkti.

“Zavallı yaratığı bu görünüşü yüzünden kimse almaz, değil mi?”

Bunun büyük ihtimalle doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım, berbat diş yapısı bir yana, çocuğa çirkin demek iltifat olurdu.

“Marsali,” diye seslendim. “Dört şilinin var mı?” Eteğimin kenarındaki altın ağır bir şekilde ayaklarımın etrafında sallanıyordu ama bu durumda işime yaramazdı.

Marsali, Henri-Christian ve kızlara göz kulak olduğu pencereden şaşkınlıkla döndü.

“Hayır, hiç param yok.”

“Sorun değil yenge. Bende biraz var.” lan aynayı bıraktı, kürk torbasını karıştırıp bir avuç dolusu bozukluk çıkardı. “Dikkat ct,” dedi kadına sert bir şekilde bakarak, “her sağlam diş için iiç peniden fazla almayacaksın ve bir peni de çocuk için.”

Gözü korkmayan kadın ona tepeden baktı.

“Açgözlü bir İskoç karşımda durmuş konuşuyor. Hem de vahşiler gibi dövmeli. Her biri için altı peni öyleyse, seni cimri!” lan ona sırıtarak tamamen düzgün olmasa da mükemmel durumda olan kendi sağlam dişlerini gösterdi.

“Çocuğunu rıhtıma götürüp kasabın ağzını parça parça etmesine izin mi

vereceksin?” diye hoş bir şekilde sordu. “O zamana kadar uyanmış ve çığlık atıyor olacak, biliyorsun. Üç.” “lan!” dedim.

“Seni kandırmasına izin vermeyeceğim yenge. Bu hizmet karşılığında para ödemek yerine yok yere kızın dişlerini çekmeni istemesi yeterince kötü zaten.”

Müdahale etmemden cesaret alan kadın çenesini uzatıp tekrar etti. “Altı peni!”

Tartışmayı duyup meraklanan Marsali gelip kızın ağzına baktı.

“Ona on sterlinden az paraya koca bulamazsın,” diye açık bir şekilde kadını bilgilendirdi. “Böyle görünen biri için imkânsız. Onu öpecek olan adam ısırılmaktan korkar. lan haklı. Aslında senin iki kat fazla ödüyor olman gerekir.”

“İçeri girdiğinde ödemeye razı olmuştun, değil mi?” lan kadını sıkıştırdı. “Dişin çekilmesi karşılığında iki peni, çocuğa acıdığı için yengem seninle pazarlık etti.”

“Kan emiciler!” diye bağırdı kadın. “Söyledikleri doğruymuş, siz İskoçlar ölü bir adamın gözlerindeki penileri bile alırsınız!”

Görünen o ki bu iş çabuk bir şekilde çözülmeyecekti; hem Ian’m hem Marsali’niı pazarlık etmeye hazırlandığını görebiliyordum. İçimi çekip aynayı lan’ın elinden aldım. Köpekdişlcri için aynaya ihtiyacım yoktu, belki de diğer azıdişine geçtiğimde tekrar dikkatini vermeye başlardı.

Aslında, köpekdişlerini çekmek basitti; süt dişleri neredeyse köksüz ve düşmeye hazır olurdu - büyük ihtimalle onları parmaklarımla bile çekebilirdim. Her birini hızlı bir şekilde bükmem yeterli olmuştu, diş etleri kanamıyordu bile. Sonuçtan memnundum, viskiye batırılmış bezle çekilen dişlerin geride bıraktığı boşluğu sildim ve sonra azıdişini durumunu değerlendirmeye başladım.

Ağzının diğer tarafındaydı, bu da kızın kafasını eğip aynayı kullanmadan biraz ışık alabileceğim anlamına geliyordu. Ian’ın elini tutup -tartışmaya o kadar kapılmıştı ki zar zor fark etti- sabit bir şekilde geriye doğru tutması için kızın başına koydum, sonra dikkatlice pensemi ağzına soktum.

Bir gölge ışığımı kapatıp kayboldu ve sonra tekrar geri gelip ışığı tamamen engelledi. Kızgın bir şekilde döndüğümde oldukça zarif görünümlü bir beyefendinin büyük bir ilgiyle pencereden içeri baktığını gördüm.

Ona kaşlarımı çatıp kenara geçmesi için işaret ettim. İşimin daha fazla bölünmesini istemediğimden eğilip dişi kavradım ve neyse ki tek bir büküşte çektim.

Memnuniyetle mırıldanırken, kanayan yere viski damlattım, sonra başını diğer yana eğerek apseyi akıtması için dişetine bir bez bastırdım. Aniden küçük boynunda fazladan bir gevşeklik olduğunu hissettiğimde donup kaldım.

lan da hissetmişti, cümlesini yarıda kesip bana şaşkın bir bakış attı.

“Onu çöz,” dedim. “Çabuk.”

Hemen dediğimi yapmıştı, kollarının altından tutup onu yere yatırdım. Marsali ve kızın annesinden gelen şaşkın tepkileri görmezden gelerek, bezi hızla ağzından çıkarıp parmaklarımla burnunu tıkadım ve ağzımı ağzına dayayarak suni teneffüs yapmaya başladım.

Ufak, sert bir balonu şişirmek gibiydi; isteksizlik, direnç ve en sonunda göğsün yukarı kalkması.

Diğer elimin parmaklarını boynuna koyup çaresizce boyun arterinin attığını hissetmek için yokluyordum. Atıyor muydu?… Evet, atıyordu! Kalbi çok güçsüz olsa da hâlâ atıyordu.

Nefes al. Dur. Nefes al. Dur… Hafif bir şekilde nefes verdiğini hissettim ve sonra ufak göğsü kendiliğinden hareket etmeye başladı. Kan kulaklarımda uğuldarken bekledim ama tekrar hareket etmedi. Nefes al. Dur. Nefes al…

Göğsü yeniden hareket etmeye başlamıştı ama bu kez kendi gücüyle inip kalkıyordu. Ayaklarımın üstünde doğruldum, hızla nefes alıyordum ve terden yüzüm ıslanmıştı.

Kızın annesi ağzını yarı açmış bir şekilde bana bakıyordu. Onun diş yapısının pek de kötü olmadığını fark ettim. Tanrı bilir kocası neye benziyordu.

“O… yoksa?” Bir bana bir kızına gözlerini kırpıştırarak bakıp durdu.

“İyi,” dedim düz bir sesle. Yavaşça kalktım, sersemlemiş hissediyordum. “Viskinin etkisi geçene kadar gidemez, sanırım bir şeyi yok ama nefes alması tekrar durabilir. Uyanana kadar birinin onu kontrol etmesi lazım. Marsali…?”

“Tamam, onu yatağa yatırırım,” dedi Marsali bakmak için geldiği sırada. “İşte oradasın Joanie, gelip bu zavallı çocuğa kısa bir süreliğine göz kulak olabilir misin? Senin yatağında yatması gerekiyor.”

Kırmızı yanaklı, kıkırdayan çocuklar bir şapka dolusu bozuklukla içeri girmişti ama yerde yatan kızı görünce ne olduğunu anlamak için koşturdular.

“Hopla!” dedi etkilenmiş görünen Henri-Christian.

“Öldü mü?” diye sordu Felicite daha pratik bir şekilde.

“Ölmüş olsaydı *Maman* ona göz kulak olmamı istemezdi,” dedi Joanie. “Yatağıma kusmayacak, değil mi?”

“Havlu sererim,” diye söz verdi Marsali, küçük kızı kaldırmak için yere eğilirken. lan ona yardım edip çocuğu yavaşça kaldırdı.

“O halde senden iki peni almamız gerekecek,” dedi kızın annesine. “Ama bütün dişleri sana bedavaya vereceğiz, tamam mı?”

Şaşkın görünen kadın başını sallayıp kalabalığı evin arkasına doğru takip etti. Birkaç ayağın üst kata çıkarken çıkardığı gürültüyü duydum ama peşlerinden gitmedim; bacaklarım titremişti ve aniden yere oturmuştum.

“İyi misiniz *madam*?” Dükkânın içindeki zarif yabancıyı bana meraklı bir şekilde bakarken buldum.

Yarı bitmiş viski şişesini elime alıp büyük bir yudum aldım. Boğazımı kükürt gibi yakmıştı ve tadı yanık kemiğe benziyordu. Hırıltılı sesler çıkardım ve gözlerim sulandı ama öksürmedim.

“İyiyim,” dedim boğuk bir sesle. “Çok iyiyim.” Boğazımı temizleyip gözlerimi koluma sildim. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın yüzünde hafif bir neşe belirdi.

“Dişimin çekilmesine ihtiyacım yok, neyse ki bu ikimiz için de iyi bir şey. Ancak mahsuru yoksa?” Adam cebinden ince gümüş bir şişe çıkarıp bana uzattı ve sonra oturdu. “Sanırım ondan… biraz daha canlandırıcı.” Viski şişesine işaret ettiğinde burnunun üstü biraz kırışmıştı.

Şişeyi açtığımda güzel konyağın güçlü kokusu dışarı süzüldü.

“Teşekkür ederim,” dedim kısaca ve gözlerimi kapatıp içtim. “Çok teşekkür ederim,” diye ekledim bir dakika sonra gözlerimi açarak. Gerçekten canlandırıcıydı. Vücudumun ortasında biriken sıcaklık duman gibi dalgalar halinde kol ve bacaklarıma yayılmıştı.

“Benim için bir zevk *madam”* deyip gülümsedi. Adam gözden kaçırılmayacak şekilde gösterişli ve zengindi. Üzerinde bolca dantel, yeleğinde yaldızlı düğmeler ve kafasında da kabartılmış bir peruk vardı.

Tüm bu süslere rağmen, yakışıklı bir adam olduğunu düşündüm. Tahminen kırk yaşlarındaydı, yumuşak koyu gözleri-

ıiin neşeyle parladığı ince hassas bir yüze sahipti. Belirgin bir Paris aksam taşıyan İngilizcesi çok iyiydi.

“Bayan Fraser ile konuşma şerefine mi nail oluyorum?” diye sordu. Bakışlarının şaşırtıcı biçimde açık olan başımda gezindiğini gördüm ama hiçbir yorum yapmadı.

“Evet,” dedim şüpheli bir şekilde. “Ama bahsettiğiniz kişi olmayabilirim. Gelinim de Bayan Fraser oluyor; o ve kocası buranın sahibi. Eğer herhangi bir

şeyin basılmasını istiyorsanız-”

“Bayan James Fraser?”

İçgüdüsel olarak durdum ama verebileceğim başka bir cevap yoktu.

“Benim, evet. Kocamla mı görüşmek istiyorsunuz?” Tedbirli bir şekilde sordum. İnsanlar birçok konuda Jamie ile görüşmek isterdi ve onu bulmak her zaman istedikleri şey olmazdı.

Adam gülümsediğinde gözlerinin kenarları memnuniyetle kırıştı.

“Aynen öyle Bayan Fraser. Gemimin kaptanı bu sabah Bay Fraser’m gelip kendisiyle konuştuğunu söyledi, yolculuk edeceği bir yer arıyormuş.”

Bu söz üzerine kalbim yerinden oynadı.

“Ah, sizin bir geminiz mi var Bay…?”

“Beauchamp,” dedi ve elimi tutup kibarca öptü. “Percival Beauchamp hizmetinizdeyim *madam.* Evet bir gemim var, adı *Avcı?*

Bir an için kalbimin durduğunu sandım fakat durmamıştı, fark edilir bir şekilde güm güm atmaya devam ediyordu.

“Beauchamp,” dedim. “Beechum?” Fransızlar gibi telaffuz etmişti ama buna başını salladı, gülümsemesi genişlemişti.

“Evet, İngilizler bu şekilde söylüyor. Gelininiz… yani buranın sahibi olan Bay Fraser kocanızın oğlu mu?”

“Evet,” dedim tekrar ama istemsizce. *Aptal olma,* diye kendimi azarladım. *Bu sıra dışı bir isim değil. Herhalde atimle herhangi bir bağı yoktur!* Ama yine de ortada bir Fransız-İngiliz bağlantısı

vardı. Babamın ailesinin 011 sekizinci yüzyılda Fransa’dan İngiltere’ye geldiğini biliyordum ama bu onlar hakkında bildiğim tek şeydi. Adama merakla baktım. Yüzünde tanıdık bir şey var mıydı? Ailem hakkında belli belirsiz hatırladığım ya da amcam hakkında anımsadığım belirgin şeylerle özdeşleştirebileceğim herhangi bir şey?

Benim gibi açık tenliydi ama zengin sınıfından birçok insanın teni böyleydi, yüzlerini güneşten korumak için büyük uğraş veriyorlardı. Gözleri benimkilerden daha koyu ve güzeldi ama daha yuvarlağımsı, farklı bir şekle sahipti. Kaşları amcam Lamb’inkine benziyordu, burnuna yakın kısmı gürdü ve zarif bir kavisle ilerliyordu.

Beni umutlandıran bu bilmeceye kendimi kaptırdığımdan ne söylediğini kaçırmıştım.

‘Affedersiniz?’’

“Küçük çocuk,” diye tekrarlayıp çocukların gözden kaybolduğu kapıya doğru işaret etti. “Az önce Fransız sokak sanatçıları gibi ‘Hopla!’ diye bağırıyordu. Ailenin Fransa’yla bir tür bağlantısı mı var?”

Zihnimde geciken alarm nihayet çalmaya başlamış ve kollarımın üstündeki tüyler huzursuz bir biçimde diken diken olmuştu.

“Hayır,” dedim yüzüme şakacı bir ifade büründürmeye çalışarak. “Herhalde birinden duymuştur. Geçen yıl Carolina’dan ufak bir Fransız dans grubu geçmişti.”

“Ah, öyleyse kesinlikle o yüzdendir.” Koyu gözleri dikkatliydi, hafifçe öne doğru eğildi. “Onları siz de izlediniz mi?”

“Hayır. Kocam ve ben… burada yaşamıyoruz,” diye aceleyle cümlemi tamamladım. *Nerede* yaşadığımızı ona söylemek üzereydim ama Fergus’un durumu hakkında ne kadar şey bildiğinden -eğer biliyorsa- emin değildim. Dudaklarını biraz hayal kırıklığına uğramışçasına büzdü.

“Bu çok kötü. Aradığım beyefendinin bu dans grubundan

olduğunu sanıyordum. Ama sanırım onları izlemiş olsanız bile isimlerini bilemezdiniz,” diye sonradan akima gelen düşüncesini ekledi.

“Birini mi arıyorsunuz? Fransız bir adamı mı?” Umursamaz görünmeye çalışarak kanlı dişlerin doldurduğu kâseyi alıp karıştırmaya başladım.

“Claudel adında birini. Paris’te doğmuş, bir genelevde,” diye ekledi, karşımda bu kadar kaba bir terimi kullandığı için hafif özür diler bir ifadeyle. “Kırk yaşlarında olmalı.”

“Paris,” diye tekrarladım Marsali’nin yukarıdan gelen ayak seslerini dinlerken. “Onun Kuzey Carolina’da olabileceğini düşünmenize neden olan şey nedir?”

Adam zarif bir biçimde tek omzunu kaldırdı.

“Olmayabilir elbette. Aşağı yukarı otuz sene önce genelevden bir İskoç tarafından alındığını biliyorum ve bu adam dikkat çekici özelliklere sahipmiş; uzun boylu, parlak kızıl saçlı. Ayrıca birçok saçma şeyle de karşılaştım…” Alaycı bir şekilde güldü. “Fraser şarap tüccarı, II. James yanlısı, Kral taraftan, vatan haini, casus, aristokrat, çiftçi, ithalatçı ya da kaçakçı… Terimler farklılık gösterebilir ama o birçok farklı şekilde tarif edildi.”

Tüm bunların Jamie’yi son derece doğru bir şekilde tarif ettiğini düşündüm. Ama neden onu bulmasına yardımcı olmadığını görebiliyordum. Diğer yandan… Beauchamp işte buradaydı.

“Michael Murray adında bir şarap tüccarıyla karşılaştım, tarifimi duyduğu

anda on seneyi aşkın bir süre önce Amerika'ya göç eden amcası James Fraser'a benzediğini söyledi." Koyu renk gözleri artık daha az neşeli görünüyordu, dikkatle üzerime odaklanmışlardı.

"Gerçi Claudel adında bir çocuktan bahsettiğimde. Bay Murray böyle birinin varlığından tamamen habersiz olduğu iddiasında bulundu. Oldukça öfkeli bir şekilde."

"Öyle mi?" dedim ve büyük bir azıdişiıı ciddiyetle alıp gözlerimi kısarak baktım. Jesus H. Rooscvelt Clırist! Micha-le'ı sadece ismen tanıyordum ve küçük Ian'ın büyük erkek kardeşlerinden biriydi. Ben oradan ayrıldıktan sonra doğmuş ve Lallybroch'a döndüğümde çoktan Fransa'ya gitmişti. Michael elbette Lallybıoch'ta Fergus ile birlikte büyümüştü ve asıl adının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak anlaşılan Michael bu yabancının davranışlarında onu şüphelendiren bir şeyler sezmişti.

ᵘBir adam hakkında ismi ve kızıl saçlı olduğu haricinde hiçbir şey bilmeden onca yolu tepip Amerika'ya geldiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Bu duruma biraz inanamamış gibi görünerek sordum. "Tanrım, şu Claudel'i bulmak sizin için çok önemli olmalı."

"Gerçekten öyle *madam."* Başını bir yana eğip hafifçe gülümseyerek bana baktı. "Söyleyin Bayan Fraser, kocanızın saçları kızıl mı?"

"Evet," dedim. New Bern'deki herkes öyle olduğunu söyleyeceği ve büyük ihtimalle çoktan söylediğini düşündüğüm için bunu inkar etmenin yararı yoktu. "Akrabalarının birçoğu ve Iskoçya nüfusunun neredeyse yarısı nasıl kızıl saçlıysa onun saçları da kızıl." Elbette bu çılgınca bir abartmaydı ve Mösyö Beauchamp'm bunu araştırmayacağından oldukça emindim.

Yukarıdan gelen sesleri duyabiliyordum; Marsali her an aşağı inebilirdi ve onun bu konuşmanın ortasına aniden dalmasını istemiyordum.

"Pekâlâ," dedim ve ayağa kalktım. "Kocamla konuşmak istediğinize ve onun da sizinle konuşmak isteyeceğine eminim. Küçük bir iş için gitti ve yarına kadar dönmeyecek. Kasabada kaldığınız bir yer var mı?"

"Kral Hanı'nda," dediği sırada o da ayağa kalktı. "Lütfen kocanıza benimle orada buluşmasını söyleyebilir misiniz *madam*? Teşekkür ederim." Yavaşça eğilip elimi tuttu ve öptü, sonra bana gülümseyip arkasında bergamot ve kaliteli konyak kokusu bırakarak dükkândan çıktı.

Politik karmaşa nedeniyle birçok tüccar ve işadamı New Bern'den ayrılmıştı. Sivil otorite yok olmuş, birkaç basit pazar dışında sosyal hayat durağanlaşmıştı ve hem Kral'a sadık olanların hem de karşı olanların şiddetinden korktukları için koloniyi terk etmişlerdi. Bu günlerde New Bern'de iyi durumda olan sadece iki han vardı; Kral Hanı bunlardan biriydi

ve Wilsey’niıı Kucağı ise diğeriydi. Neyse ki Jamie ve ben diğer handa kalıyorduk.

“Gidip onunla konuşacak mısın?” Jamie’ye -kaşlarının arasında endişelendiğini belirten derin bir kırışıklığın ortaya çıkmasına neden olarak- Mösyö Beauchamp’ın ziyaretinden bahsetmeyi henüz bitirmiştim.

“Tanrım. Bunca şeyi nasıl öğrenmiş?”

“İşe Fergus’un o genelevde olduğu bilgisiyle başlamış ve araştırmasına da oradan devam etmiş. Seni orada gören ya da bu olayı duyan birini bulmanın zor olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa kolay kolay unutulacak biri değilsin.” Tüm gerginliğime rağmen, Jamie’nin yirmi beş yaşındaki halini, bahsi geçen geneleve -oldukça tesadüfi bir şekilde- kocaman bir sosisle silahlanarak sığınışını, sonra yankesicilik ve ara sıra çocuk fahişelik yapan on yaşındaki Claudel ile birlikte camdan kaçışını hatırlayınca gülümsedim.

Biraz utanmış bir şekilde omuzlarını silkti.

“Peki, tamam, belki de öyle. Ama bu kadar çok şey bulması…” Düşünürken kafasını kaşıdı. “O adamla konuşmaya gelince, Fergus’a danışmadan olmaz. Karşısına çıkmadan önce sanırım bu Mösyö Beauchamp hakkında biraz daha hızla şey bilmeliyiz.”

“Ben de onun hakkında bazı şeyler bilmek istiyorum,” dedim. “Merak ettim de… çok düşük bir olasılık ama ailemin bir bölümüyle ilgisi olabilir mi? Onlar 011 sekizinci yüzyılda Fransa’daydılar, bu kadarını biliyorum. Fazlasını değil.”

Jamie bana gülümsedi.

“Peki, altı nesil önceden gelen büyükbaban olduğunu keşfedersen ne yapacaksın Sassenach?”

“Ben-” Aniden durdum, çünkü aslına bakılırsa, böyle bir durumda *ne* yapacağımı bilmiyordum. “Herhalde hiçbir şey yapmam,” diye itiraf ettim. “Büyük ihtimalle zaten bundan tam olarak emin olamayız, ne de olsa altı nesil önceki büyükbabamın adını hatırlamıyorum ve hatta daha önce duyduğumdan bile emin değilim. Sadece, öğrenmek ilgimi çekerdi, hepsi bu.” Biraz kendimi savunur gibi hissederek cümlemi tamamlamıştım.

“Elbette ilgini çeker,” dedi Jamie gerçekçi bir şekilde. “Ama Fergus’un tehlikede olmadığı ortaya çıkarsa, tamam mı?”

“Evet, elbette. Ama sen-”

Kapıdaki hafif tıklamayla susmuştum. Bir an duraksayan Jamie’ye kaşlarımı kaldırdım ama o omuzlarını silkip kapıyı açmaya gitti.

Oda küçük olduğundan oturduğum yerden kapıyı görebiliyordum ve kadınlardan oluşan topluluk karşısında şaşırdım; koridor loş ışıkta beyaz başlıklı kadınlarla doluydu.

“Bay Fraser?” Beyaz başlıklılardan biri öne çıktı. “Benim adım Abigail Bell. Kızlarım Lilian ve Miriam.” Beyaz başlıklı iki kız sırayla selam verdiler. “Sizinle konuşabilir miyim?”

Jamie onları başıyla selamlayıp içeri girmeleri için buyur etti, onları takip ederken bana doğru kaşlarını kaldırdı.

“Karım,” diye beni gösterdiği sırada ayağa kalkıp memnun olduğumu belirten mırıltılar çıkardım. Odada sadece bir yatak ve bir tabure vardı, bu yüzden hepimiz ayakta durup birbirimize beceriksizce gülümseyip selam verdik.

Bayan Bell kısa boylu ve iri yarıydı, muhtemelen bir zamanlar kızları kadar güzeldi. Eskiden dolgun olan yanakları sanki aniden kilo vermiş gibi sarkmıştı ve cildi kırış kırış olmuştu. Kızları da endişeli görünüyordu; biri elleriyle önlüğünü büküyor diğeri ise sanki doğrudan bakarsa kötü bir şey yapacağından

korkar gibi gözlerini yere dikmiş, Jamie’ye doğru kaçamak bakışlar atıyordu.

“Böyle kaba bir şekilde birden geldiğimiz için özür dilerim efendim.” Bayan Bell’in dudakları titriyordu. “Iskoçya’ya gitmek için bir gemiye ihtiyacınız olduğunu duydum.”

Temkinli bir şekilde başını sallayan Jamie’nin kadının bunu nereden öğrendiğini merak ettiği belliydi.

“Böyle bir yolculuğa çıkmak üzere olan birini tanıyor musun?” diye kibarca sordu Jamie.

“Hayır. Tam olarak değil. Ben… şey… belki de o kişi benim kocamdır,” diye aniden söyleyiverdi kadın ama cümlenin sonunda sesi çatladı ve önlüğünü ağzına doğru götürdü. Kızlardan koyu renk saçlı olanı yavaşça annesini dirseğinden tutup kenara çekerek *korkunç* Bay Fraser’ın cesurca karşısına geçti.

“Babam îskoçya’da Bay Fraser,” dedi. “Annem oraya gittiğinizde onu bulmanızı ve bize geri dönmesine yardımcı olmanızı umuyor.”

“Ah,” dedi Jamie. “Ve babanın adı…?”

“Oh! Richard Bell efendim, Wilmington’dan.” Sanki biraz daha kibarlığın bu konuda yardımı dokunurmuşçasına hızlı bir şekilde reverans yaptı. “O şimdi, o *eskiden- ”*

“O *şimdil”* Kız kardeşi alçak ama ısrarlı bir sesle fısıldayınca koyu saçlı kız

ona dik dik baktı.

“Babam eskiden Wilmington’da bir tüccardı Bay Fraser. Oldukça fazla iş bağlantısı vardı ve işi esnasında… ondan malzeme almaya gelen birçok İngiliz subayla bağlantı kurması gerekiyordu. Bu tamamen iş icabıydı!” dedi ikna edici bir tonda.

“Ama bu dar zamanlarda iş sadece iş olmaktan çıkıyor.’[1] Bayan Bell kendine gelmişti, kızıyla yan yana duruyordu artık. “Kocamın düşmanları onun Kral yanlısı olduğunu iddia etmişler.”

“Çünkü öyleydi,” diye tamamladı en az konuşan kızı. Açık renk saçları ve mavi gözleri olan bu kız titremiyordu; çenesini

kaldırıp dclici gözleriyle Jamie’ye baktı. “Babam Kral’a sadıktı! Bunun mazur görülecek ya da özür dilenecek bir yanı olduğunu şahsen düşünmüyorum. Tüm yeminlerini bozan bir adamdan yardım alabilmek için öyle değilmiş gibi davranmanın doğru olduğunu da sanmıyorum-”

“Miriam!” dedi hiddetlenen kız kardeşi. “Bir saniye sessiz duramaz mısın? Her şeyi mahvettin!”

“Mahvetmedim,” diye çıkıştı Miriam. “Hem zaten işe yaramayacaktı ki! Neden onun gibi biri bize yardım-”

“Evet ederdi! Bay Forbes öyle söyledi-”

“Bey Forbcs’u boş ver. O ne bilebilir ki?”

Bayan Bell yavaşça başını eğip inledi.

“Babanız neden İskoçya’ya gitti?” diye sordu Jamie tartışmayı bölerek.

Şaşıran Miriam cevap verdi.

“O İskoçya’ya *gitmedi.* Sokaktan kaçırılıp Southampton’a giden bir gemiye zorla bindirildi.”

“Kim tarafından?” diye sordum eteklerden oluşan ormanın içinden kapıya doğru ilerlediğim sırada. “Ve neden?”

Başımı koridora doğru uzattım ve sahanlıktaki botları temizleyen çocuğa işaret ederek aşağıdaki bara inip bir sürahi şarap getirmesini söyledim. Bayan Bell’in halini gördükten sonra, rahatlatıcı bir şeyin fena bir fikir olmayacağına karar vermiştim.

Bayan Lillian BelPin babalarını kimin kaçırdığını bilmediklerini açıkladığı duymak için tam zamanında geri dönmüştüm.

“İsmen değil en azından,” dedi, anlattıkları nedeniyle öfkeden yüzü kızarmıştı. “Hainler başlık takmıştı ama onların Özgürlük Evlatları’ndan

olduğunu biliyorum!”

“Evet, öyleydi,” dedi Bayan Miriam kesin bir şekilde. “Onlar babamı tehdit ediyordu - kapıya iğnelenen notlarla ve kırmızı bir kumaşa sarılı ölü bir balıkla, bu tür şeylerle.”

Geçen ağustos ayının sonlarında iş tehdit etmeyi geçmişti, Bay Bell ambara gittiği sırada sokak arasından aniden çıkan bir

grup başlıklı adanı, onu yakalayıp rıhtıma doğru taşımışlar ve yavaşça denize açıldığı sırada yelkenleri şişen bir gemiye fırlatmışlardı. Böyle kısa ve öz bir şekilde “sınır dışı edilen” baş belası Kral yanlıları olduğunu duymuştum ama bu tür bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

“Eğer gemi İngiltere’ye gidiyorsa,” diye sordum, “nasıl oldu da kendisini İskoçya’da buldu?”

Üç Bell de aynı anda ne olduğunu açıklamaya çalışınca bir anlığına küçük bir karışıklık yaşandı fakat Miriam bir kez daha galip gelmişti.

“İngiltere’ye beş parasız varmış elbette, üzerindeki elbiselerden başka hiçbir şeyi yokmuş, yemek ve yolculuk için gemideyken borçlanmış. Ancak geminin kaptanı ona yardım etmiş, onu Southampton’dan alıp babamın daha önce iş yaptığı, tanıdığı adamların olduğu Londra’ya götürmüş. Bunlardan biri babama, kaptana olan minnettarlığını ödeyebilmesi için bir miktar para verip, eğer Edinburgh’tan Hint Adaları’na ve oradan da Amerika’ya giden bir gemideki kargoya göz kulak olursa ona Geor-gia’ya gidebileceğine dair söz vermiş.”

“Edinburgh’a gitmiş ama Hint Adaları’ndan alınması gereken kargonun bir gemi dolusu zenci olduğunu keşfetmiş.” “Kocam kölelik karşıtıdır Bay Fraser.” Ürkek bir gururla Bayan Bell araya girdi. “Köleliğe göz yummayacağını ve bu ona neye mal olursa olsun böyle bir şeye yardım etmeyeceğini söylemiş.”

“Bay Forbes bize o kadın için, yani Bayan Cameron’ın kölesi için ne yaptığınızı anlattı,” Lillian endişeli bir ifadeyle araya girdi. “Biz de düşündük ki… şey olsanız bile..Utanarak cümlesini yarıda bıraktı.

“Yeminini bozan bir isyankâr mı?” diye sordu Jamie duygusuz bir sesle. “Anlıyorum. Bu Bay Forbes… avukat Neil Forbes olmalı değil mi?” Haliyle biraz meraklanmış gibiydi.

Birkaç yıl önce Jamie’nin halası Jocasta Cameron tarafından

cesaretlendirilen Forbes, Brianna ile evlenmek istemişti. Bree onıı reddetmişti, hem de kibar bir şekilde de değil ve bir süre sonra adı çıkmış bir korsana onu kaçırtarak intikamını almıştı. Bunu Jamie’nin Forbes’un yaşlı

annesini kaçırması -yaşlı kadın bu maceradan epey hoşlanmıştı- ve küçük Ian'ın Forbes'un kulağını kesmesi de dahil birçok karışık olay izlemişti. Zaman fiziksel yaralarını iyileştirmiş olabilirdi ama o adamın Jamie'yi öve öve göklere çıkaracağını asla tahmin etmiyordum.

"Evet," dedi Miriam ama Bayan Bell ve Lillian arasındaki emin olmayan bakışma gözümden kaçmamıştı.

"Bay Forbes benim hakkımda tam olarak ne söyledi?" diye sordu Jamie. Üçünün de aniden rengi solmuş ve kaşları havaya kalkmıştı.

"Ne?" diye kararlı bir edayla tekrar etti Jamie. Sorusunu aile zincirinin en zayıf halkası olduğunu hemen fark ettiği Bayan Bell'e yöneltmişti.

"Ölmüş olmanızın ne kadar iyi olduğunu söyledi," dedi kadın zayıf bir sesle. Bunun üzerine gözleri kaydı ve arpa çuvalı gibi yere yığıldı.

Neyse ki Doktor Fentiman'dan bir şişe amonyak almıştım. Bu Bayan Bell'in tıksırarak aniden ayağa kalkmasına neden oldu, nefes nefese kalıp öksürdüğü sırada kızları yatağa yatması için ona yardım etti. Şarap tam da bu sırada gelmişti ve herkese cömert bir şekilde servis edip kendim içinde büyükçe bir bardak ayırabilmiştim.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Jamie dizleri boşalıp her şeyi itiraf eden kadına yavaş ve delici bir bakış atarak, "Bay Forbes'un öldüğümü söylediğini nerede duyduğunu söyle bana."

Bir elini yataktaki annesinin omzuna koyan Bayan Lillian konuşmaya başladı.

"Ben duydum. Symond'un lokantasında. Hâlâ Wilming-ton'dayken, henüz buraya Burton Hala ile yaşamaya gelmeden öıice. Bir sürahi sıcak elma şarabı almaya gitmiştim, aylardan şubattı ve dışarısı hâlâ çok soğuktu. Her neyse, orada çalışan Faydree adındaki kadın benim için elma şarabını ısıtmaya gitti. Ben oradayken Bay Forbes içeri girdi ve benimle konuşmaya başladı. Babamın durumunu biliyordu, nasıl geçindiğimizi sorduğunda anlayışlıydı… sonra Bay Forbes sürahiyle birlikte gelen Faydree'yi gördü."

Forbes, Jocasta'ıın çiftliğinde birçok kez gördüğü Phaedre'yi elbette tanımıştı. Onu görmüş olmasına şaşırarak bir açıklama beklemiş ve gerçeğin makul bir şekilde değiştirilmiş versiyonunu dinlemişti - anlaşılan Phaedre özgürlüğünü borçlu olduğu Jamie'nin fazlasıyla üstünde durmuştu.

Bunun üzerine bardağımdan bir yudum aldım. Phaedre, Neil Forbes'un kulağına ne olduğunu çok iyi biliyordu. Phaedre sessiz, tatlı dilli biriydi ama hoşlanmadığı insanlara iğne batıramayacak kadar değil ve Neil Forbes'tan da hoşlanmadığım biliyordum.

"Bay Forbes'un yüzü çok kızarmıştı, belki de soğuktandı," dedi Lillian nazik

bir şekilde. “Ve Bay Fraser’ın zencileri hep önemsediğini bildiğini söyledi… Korkarım bunu biraz terbiyesiz bir dille söyledi,” diye ekledi Jamie’ye özür diler bir şekilde bakarak. “Sonra güldü, gerçi öksürür gibi yapıyordu, sizin ve ailenizin yanıp küle dönmesinin ne kadar üzücü olduğunu, hiç şüphesiz bunun köleler arasında büyük bir yasa neden olduğunu söyledi.”

Şarabı yutkunmak üzere olan Jamie öksürmeye başladı.

“Neden öyle düşünüyormuş?” diye sordum. “Söyledi mi?”

Lillian ciddiyetle başını salladı.

“Evet hanımefendi. Faydree de ona bunu sordu, sanırım sadece onu üzmek için söylediğini düşünmüştü ve o da bunu gazetede okuduğunu söyledi.”

“ *JVılmington Gazettc*diye araya girdi Miriam, kardeşinin ilgi odağı olmasından açık bir şekilde hoşlanmadığını belli ederek.

“Gazete okumuyoruz tabii, babamız gittiğinden beri… çok nadir uğrayanımız oluyor.” İstemsizce yere doğru baktı, eteğindeki büyük yamayı saklamak için elleriyle temiz önlüğünü düzleştirdi. Bell ailesi temiz ve bakımlıydı, kıyafetleri ilk başta kaliteli olsa da etek kenarlarından ve elbise kollarından fark edilir şekilde eskidikleri görülebiliyordu. Bay Bell’in iş ilişkilerinin, hem onun yokluğu nedeniyle hem de savaşın araya girmesiyle büyük ölçüde azaldığını düşündüm.

“Kızlarım bana bu görüşmeden bahsetti.” Bayan Bell dik oturacak kadar kendisine gelmişti, şarap bardağım iki eliyle dikkatle tutuyordu. “Komşum dün gece sizinle limanda karşılaştığını söyleyince… ne düşüneceğimi bilemedim, aptalca bir hata olduğunu sandım. Hem gerçekten, bugünlerde okuduğunu herhangi bir şeye inanamazsınız, gazeteler çığırından çıkmış halde. Komşum Iskoçya’ya giden bir gemi aradığınızdan söz etti. Biz de düşünmeye başladık…” Sesi zayıflamıştı, utanmış bir halde yüzünü şarap bardağına indirdi.

Jamie bir parmağıyla burnunu ovuşturdu, düşünüyordu.

“Tamam, öyleyse,” dedi yavaşça. “İskoçya’ya gitmek istediğim doğru ve elbette kocanızı bulmaktan ve eğer mümkün olursa ona yardım etmekten memnuniyet duyarım. Ama böyle bir gemi yolculuğunun hemen ayarlanabileceğini sanmıyorum. Kuşatma-”

“Ama biz size gemi ayarlayabiliriz!” Lillian istekli bir şekilde böldü. “Söylemeye çalıştığımız da bu!”

“Sizi bir gemiye bindirebileceğimizi sanıyoruz,” diye düzeltti Miriam. Jamie’ye gözlerini kısıp düşünceli bir şekilde karakterini değerlendirir gibi bir bakış attı. Bu incelemenin farkında olan Jamie de ona hafifçe gülümsedi, kısa

bir süre sonra kadın da isteksizce gülümseyerek karşılık verdi.

“Bana birini hatırlatıyorsunuz,” dedi kadın. Görünüşe göre bu her kimse hoşlandığı biriydi, çünkü annesi onaylarmışçasına başını salladı. Genç Bayan Bell içini çekti ve rahatlamayla birlikte omuzları gevşedi.

“Hâlâ arkadaşlarım var,” dedi Bayan Bell ufak bir gözdağıyla. “Her şeye… rağmen.”

Bu arkadaşların arasında, balıkçı yelkenlisi olan DeLancey Hail adında bir adam da vardı ve muhtemelen kasabanın yarısı adamın gelirini yapılan kaçakçılıkla artırıyordu.

Hail, Bayan Bell’e İngiltere’den bir geminin gelmesini beklediğini söylemişti, önümüzdeki hafta içinde Wilmiıgton’a ulaşacaktı. Tabii seyahat sırasında rehin alınmadığı ya da batmadığı farz edilirse, çünkü hem gemi hem de yükü Özgürlük Evlatları’ndan birine aitti. İki İngiliz savaş gemisinin hâlâ demir atmış bir şekilde durduğu Wilmington limanına girmeyi göze alamazdı, bu yüzden ufak teknelerin el altından kargoları alıp kıyıya getirebilmesi için limanın dışında gizlenebilirdi. Bunun ardından, gemi New Haven’ın kuzeyine yol alıp oradan yük alabilirdi.

“Ve sonra da Edinburgh’a yol alır!” Lillian araya girdi, yüzü umutla parlıyordu.

Miriam çenesini hafifçe kaldırarak ekledi: “Babamın orada Andrew Bell adında bir akrabası var. Herkesin onu tanıdığını sanıyorum, baskı işiyle uğraşıyor ve-”

“Küçük Andy Bell mi?” Jamie’nin yüzü aydınlanmıştı. “Büyük ansiklopediyi basan mı?”

“Ta kendisi,” dedi Bayan Bell. “Onu tanıdığınızı mı söylüyorsunuz Bay Fraser?”

Jamie gülmeye başlayınca Bell ailesi şaşırdı.

“Gecelerin çoğunu tavernada Andy Bell ile geçirirdik,” diyerek onları ikna etti. “Aslına bakarsanız İskoçya’ya gittiğimde görmek istediğim kişi de o, çünkü matbaa makinem onda, dükkânında benim için tutuyor. En azından öyle olduğunu umuyorum,” diye ekledi, gerçi neşesi azalmamıştı.

Şarapla birlikte bu haber Bell ailesini büyük ölçüde yürek-lendirmişti ve en sonunda odadan ayrıldıklarında bu haberin verdiği heyecanla mutlu bir saksağan sürüsü gibi kendi arala-

nıda çcıie çalıyorlardı. Pencereden baktığımda, umut dolu bir heyecanla bir araya toplandıklarım, şarabın ve duygulanmış olmanın etkisiyle ara sıra sendeleyerek sokaktan aşağı doğru ilerlediklerini gördüm.

“Sadece şarkı söylemiyor, yürüdüğümüz kadar da iyi dans ediyoruz” diye alıntıladım gidişlerini izlerken.

Jamie bana şaşkın bir bakış attı.

“Archie Bell ve Drells,” diye açıkladım. “Boş ver. Sence güvenli midir? Şu gemi?”

“Tanrım, hayır.” Ürperip başımın üstünü öptü. “Fırtınayı, tahtakurularını, su almasını, geminin eğri büğrü yapısını ve bu tür şeyleri bir yana bırak, limanda İngiliz savaş gemileri, limanın dışında ise devlet izniyle çalışan korsan gemileri var-”

“Onu demek istemedim,” diye araya girdim. “Bunlar az çok olması beklenen şeyler, değil mi? Geminin sahibini kastetmiştim, şu Delancey Hail denen adamı. Bayan Bell onun entrikalarını bildiğini sanıyor ama…” Ancak kendimizi -ve altınımızı-hiç tanımadığımız bir insanın ellerine teslim etme düşüncesi fazlasıyla rahatsızlık vericiydi.

Jamie başını sallayarak bana katıldığını belli etti. “Yine de yarın sabah ilk iş gidip Bay Hail ile konuşmak istiyorum. Sonra, belki Mösyö Beauchamp’la da konuşurum. Şimdilik…” Elini sırtımdan aşağı indirip kalçalarımı avuçladı. “lan ve köpeği en az bir saat daha ortalıkta yok. Bir kadeh şarabın daha var mı?”

Adamın Fransız’a benzediğini düşünüyordu Jamie. Görünüşü New Bern’e tamamen abes kaçıyordu. Beauchamp, Thorogood Northrup’ın ambarından dışarı çıkmış Northrup ile çene çalmak için durmuştu, meltem saçlarını bağladığı ipek kurdeleyi uçuşturuyordu. Claire onu zarif olarak tanımlamıştı ve öyleydi de; pek züppe bir yanı yoktu ama zevkli ve pahalı giysiler içindeydi.

“Bir Fransız’a benziyor.” Fergus adeta onun düşüncelerini

dile getirmişti. *IVhinbush’un* penceresinin kenarında oturmuşlardı. Burası eşit miktarda bira, ter, tütün, katran ve bayatlamış balık kokan havasıyla balıkçılara ve ambar işçilerine hizmet eden orta halli bir tavernaydı.

“Bu onun gemisi mi?” Fergus kaşlarının çatılmasına neden olan bir ifadeyle biraz uzakta demir atmış hafifçe sallanan, fazlasıyla biçimli siyah-sarı renkli gemiye işaret etti.

“O seyahat ettiği gemi. Onun olup olmadığını bilmiyorum. Peki yüzü tanıdık gelmiyor mu?”

Fergus, Mösyö Beauchamp’ı daha iyi görebilmek için neredeyse yüzünü cama yapıştıracak şekilde eğildi.

Elindeki birasıyla Jamie de Fergus'u inceliyordu. On yaşından beri Iskoçya'da ve son on yıldır da Amerika'da yaşamış olmasına rağmen, Fergus'un hâlâ Fransızlar'a benzediğini düşündü. Belki de kemik yapısıyla ilgili bir şeydi.

Fergus'un yüzünün yapısı, bir kâğıdı kesecek kadar keskin çenesiyle, sivri burnuyla, çıkık alnının altındaki derin göz çukurlarıyla çok belirgindi. Kaşlarına ulaşan gür, koyu saçlarında griler vardı ve bunu görmek Jamie'ye tuhaf hissettirdi. Zihninde, Fergus'un bir Paris genelevinden kurtardığı on yaşındaki öksüz yankesici olduğuna dair bir hatıra vardı ve bu hatıra önündeki ince, yakışıklı suratta tuhaf bir şekilde canlı duruyordu.

"Hayır," dedi Fergus en sonunda arkasına yaslanıp kafasını sallayarak. "Onu hiç görmedim."

Fergus'un koyu renkteki çukur gözleri merakla parlıyordu. "Kasabadaki kimse onu tanımıyor. Gerçi şu Claudel Fraser'ı soruşturup durduğunu *duymuştum*Burun delikleri neşeyle genişledi; Claudel onun doğum adı ve sahip olduğu tek isimdi. Jamie, Paris dışında son otuz senedir muhtemelen kimsenin ona bu isimle hitap etmediğini düşündü. "Halifaxve Edenton da da soruşturmuş."

Jamie, Fergus'un araştırmasında dikkatli davranmış olduğu-mı umduğunu söylemek için ağzını açtı ama vazgeçip birasını içti. Ağzı sıkı olmasaydı, Fergus bu karışık zamanlarda matbaacı olarak hayatta kalamazdı.

"Sana birini hatırlatıyor mu?" diye sordu Jamie. Fergus ona ıfak şaşkın bir bakış attı ve başını sağa sola salladı.

"Hayır, hatırlatmalı mı?"

"Sanmıyorum." Jamie de öyle düşünüyordu ve Fergus'un da bunu doğrulamasından memnundu. Claire ona ne düşündüğünü söylemişti - adamın onun akrabası belki de doğrudan atası olabileceğini. Jamie bu konuda ilgisiz görünmeye çalışmış, o bahsederken bile bu düşünceyi reddetmişti ama karısının gözlerindeki hevesli pırıltıyı görünce duygulanmıştı. Claire'in yaşadığı zamanda bir ailesi ya da yakın akrabasının olmayışı Jamie'ye hep üzücü gelmişti.

Fergus'un da akrabası olabileceğini düşünerek dikkatli bir şekilde baktı ama adamda onu hatırlatan hiçbir şey göremedi. Tüm kalbiyle sevdiği Marsali ve çocuklar hariç, Fergus'un, Lal-lybroch'taki Fraserlar'ın tek ailesi olduğunu düşündüğünden son derece emindi Jamie.

Beauchamp, ipek mendilini zarif bir şekilde sallayıp Parisli beylere özgü bir şekilde selam vererek Northrup'ın yanından ayrılıyordu. Jamie, adamın önlerindeki bu depodan çıkmasının büyük bir şans olduğunu düşündü. Gün

içinde onu ziyaret etmeyi planlıyorlardı ama tam zamanında ortaya çıkması onları bu zahmetten kurtarmıştı.

“Bu güzel bir gemi,” dedi Fergus, dikkati *Avcı* adındaki gemiye yönelmişti. Düşünceli bir şekilde Jamie’ye baktı. “Mösyö Beauchamp ile yolculuk etmek olasılığını gözden geçirmek istemediğinden emin misin?”

“Evet, eminim,” dedi Jamie kuru bir sesle. “Tanımadığım ve davranışları şüpheli olan bir adamın uçsuz bucaksız denizdeki küçücük teknesine kendimi ve karımı mı teslim edeyim? Deniz tutması olmayan bir adam bile bu fikirden çekinir, değil mi?”

Fergus sırıtmaya başlamıştı.

“Hanımefendi her tarafınıza yine iğne batırmayı mı teklif etti?”

“Evet,” diye yanıtladı Jamie, oldukça sinirli bir şekilde. Bundan nefret ediyordu ve özellikle de geminin kısıtlı sınırları içerisinde o şekilde insan içine çıkmaya zorlanmaktan, tuhaf bir kirpi gibi iğnelerle diken diken dolaşmaktan hiç hoşlanmıyordu. Yine de bunu yapmadığı takdirde günlerce kusmaktan içinin dışına çıkacağım da biliyordu.

Fergus hoşnutsuzluğunu fark etmemiş, yine pencereye doğru eğildi.

“Tanrım…” dedi Fergus yavaşça, o kadar endişeli bir ifadeyle söylemişti ki Jamie oturduğu yerden hemen dışarı doğru baktı.

Beauchamp hâlâ görünürde ve sokağın sonunda bir yerlerdeydi. Duraksamış ve çirkin bir şekilde dans ediyor gibi görünüyordu. Bu yeterince tuhaftı ama asıl rahatsızlık verici olan, Fergus’un oğlu Germain’in adamın tam önünde yere çömelmiş telaşlı bir karakurbağası gibi bir ileri bir geri hoplamasıydı.

Bu tuhaf dönüşler birkaç saniye daha devam edip durdu, Beauchamp artık hareket etmiyordu ama Germain tam önünde yerde sürünür gibi görünürken adam itiraz ederek kollarını salladı. Çocuk ayağa kalkıp gömleğinin içine bir şey soktu ve birkaç dakikalık sohbetin ardından Beauchamp gülüp elini uzattı. Kısa bir şekilde selamlaşıp el sıkıştılar ve Beauchamp yoluna devam ederken Germain de *IVhitıbush’di* doğru ilerledi.

İçeri girdiğinde onları gören Germain hemen babasının yanına oturdu, kendinden memnun görünüyordu.

“O adamla tanıştım,” dedi giriş cümlesine gerek duymadan. “Babamı soruşturan o adamla.”

“Evet, gördük,” dedi Jamie, kaşları çatılmıştı. “Ne yapıyordun o adamla?”

“Geldiğini gördüm ama benimle konuşmayacağını düşündüm. Ben de Simoıı ve Peter’ı onun önüne fırlattım.

Jamie, “Kimi-” diye sormak üzereydi ki çocuk gömleğini elleriyle yoklamaya başladı. Jamie cümlesini bitiremeden çocuk, biri yeşil diğeri pis bir sarı renkte olan iki kocaman kurbağa çıkardı. İkisi de boş masanın üstünde birbirine sokulup telaşlı bir şekilde etrafa bakındılar.

Fergus, Germain’e bir tokat attı.

“Hepimiz dışarı atılmadan kaldır şu iğrenç yaratıkları masadan. Kurbağalarla arkadaşlık ettiğinden her yerinin siğil dolu olmasına şaşmamalı!”

“Bunu yapmamı *Grandmere* söyledi,” diye itiraz etti Germain, yine de hayvanlarını toplayıp sakladığı yere geri koydu.

“O mu söyledi?” Jamie artık karısının tedavi yöntemlerine şaşırmıyordu ama bu Claire için bile tuhaftı.

“Dirseğimdeki siğili ölü bir kurbağayla ovup sonra onu -kurbağayı yani- gece yarısı bir ara yola gömmekten başka yapılacak bir şey olmadığını söyledi.”

“Sanırım şaka yapmak istemiş. Fransız adam sana ne söyledi peki?”

Germain gözlerini kocaman açıp meraklı bir şekilde ona baktı.

“Grandpere o adam Fransız değil.”

Küçük bir şaşkınlık yaşadılar.

“Değil mi? Emin misin?”

“Tabii ki. Simon ayakkabısının üstüne atlayınca adam dine karşı küfretti ama babamın yaptığı gibi değil.” Germain, onu tekrar tokatlamak üzere olan ama Jamie’nin işaretiyle vazgeçen babasına uysal bir şekilde baktı. “O bir İngiliz, bundan eminim.”

“İngilizce mi küfretti?” diye sordu Jamie. Fransızlar genelde küfrederken sebze isimlerine başvururlardı, kutsal şeylere atıfta bulunmazlardı. İngilizler’in ettiği küfürlerin azizlerle, kutsal varlıklarla ya da salatalıklarla ilgisi olmazdı, küfürleri genelde Tanrı, fahişeler ve dışkıyı içerirdi.

“Evet, İngilizce etti. Ama ne söylediğini söyleyemem, yoksa

babanı darılır. Çok hassas kulakları var babamın,” diye ekledi Germain babasına doğru sırıtarak.

“Babanın canını sıkmayı bırak da adamın başka ne söylediğini anlat bana.”

“Tamam, peki,” dedi Germain yardıma hazır bir şekilde. “Bunların bir çift ufak kurbağadan başka bir şey olmadığını anlayınca, gülüp bana akşam yemeği için onları eve götürüp götürmediğimi sordu. Hayır, onlar benim hayvanlarım dedim ve oradaki geminin onun olup olmadığını sordum, çünkü herkes öyle söylüyordu. Saf görünmeye çalışıyordum, tamam mı?” diye

açıkladı büyükbabasının numarasını anlamaması ihtimaline karşın.

Jamie gülümsemesine engel oldu.

“Çok zekice,” dedi mesafeli bir tonda. “Başka?”

“Geminin onun olmadığını söyledi, Fransa’daki bir soyluya aitmiş. Ben de tabii kim olduğunu sordum. O da Baron Amandine olduğunu söyledi.”

Jamie şaşkınlıkla omzunu silken Fergus’a baktı.

“Sonra daha ne kadar burada kalacağını sordum, çünkü gemiyi görmesi için erkek kardeşimi getireceğimi söylemiştim. Yarın akşamki gelgitle yola çıkacağını söyledi ve bana onunla gidip yolculuk boyunca kamarotu olmak isteyip istemediğimi sordu ama şaka yapıyordu, anlamıştım. Olmaz deyip ona kurbağalarımı deniz tuttuğunu söyledim, tıpkı büyükbabama olduğu gibi.” Germain sert bir şekilde bakan Jamie’ye sırıttı.

Tehlikede olduğunu fark eden Germain hemen ifadesini düzeltti. “Adamın ceplerini karıştırmamı ister misin? Cherry sokağındaki hana girdiğini gördüm. İstersen-”

“Hayır, karıştıramazsın,” dedi Fergus aceleyle. “İnsanların duyabileceği yerlerde bu tür şeylerden bahsetme. Annen ikimizi de öldürecek.”

Jamie ensesinde soğuk bir karıncalanma hissetti ve telaşla etrafına bakınıp kimsenin *duymadığından* emin oldu.

“Ona bunu mu öğretiyor-”

Fergus biraz da olsa suçlu görünüyordu.

“Bu yeteneğin yok olmasının yazık olacağını düşündüm. Aile mirası olduğunu söyleyebilirsin. Herhangi bir şey çalmasına izin vermiyorum elbette. Geri iade ediyoruz.”

Her ikisine de tehditkâr bakış atan Jamie, “Bu konuyu sonra aramızda konuşalım bence,” dedi. Tanrım. Eğer Germain böyle bir şey yaparken yakalanırsa… ikisi de boyundurukla teşhir edilmeden ya da hırsızlık nedeniyle bir ağaca asılmadan önce içlerine biraz Tanrı korkusunu sokması en iyisiydi.

“Aslında bulman için *yollandığın* adama ne oldu peki?” Jamie’nin öfkesini başka yöne çekme fırsatını yakalayan Fergus oğluna sordu.

“Onu buldum,” dedi başıyla kapıyı işaret eden Germain. “İşte orada.”

DeLancey Hail kilise faresi gibi sessizce burnunu kımıldatma alışkanlığı olan, ufak tefek, düzgün bir adamdı. Kaçakçıya hiç benzemiyor olması bunu tahmin etmeyi zorlaştırıyordu, Jamie bunun böylesi bir iş için oldukça değerli

bir özellik olduğunu düşündü.

“Manifatura taşımacılığı,” diyen Hail işini üstü kapalı bir şekilde özetledi. “Bu bazı yükler için gemi bulma işini kolaylaştırıyor. Tahmin edeceğiniz üzere, bu günlerde bunu yapmak hiç de kolay değil beyler.”

“Edebiliyorum aslında.” Jamie adama gülümsedi. “Taşınması gereken bir yüküm yok ama işime yarar bir şey bulacağınızı umut ediyorum. Ben, karım ve yeğenim Edinburgh’a gitmek istiyoruz.” Eli masanın altında, kürk çantasının içindeydi. Altın küreciklerinden bir kaçını alıp çekiçle düzleştirmişti. Bunlardan üçünü alıp yavaşça Hall’m kucağına bıraktı.

Adamın yüz ifadesi hiç değişmemişti ama Jamie onun elini uzatıp yuvarlakları tuttuğunu, ağırlıklarını kontrol ettikten sonra cebine atmasını izledi.

“Sanırım bu mümkün olabilir,” dedi Hail tatlılıkla. “Yaklaşık iki hafta içinde Wilmington’dan yola çıkacak para karşılığında yolcu taşımaya ikna edilebilecek bir kaptan tanıyorum.”

Bir süre sonra, Jamie ve Fergus, Hall’ın bir gemi bulabilme olasılığını tartışarak birlikte basımevine doğru yürüdüler. Germain yaratıcı beyninden her ne geçiyorsa, ileri geri zikzaklar çizerek dalgın bir şekilde önlerinde dolanıyordu.

Jamie’nin aklı da fazlasıyla meşguldü. Baron Amandine. Bu ismi tanıyordu ama ne bu isme ait yüzü çıkarabiliyor ne de *hangi şartlar altında* bu ismi duyduğunu hatırlayabiliyordu. Sadece bu isme Paris’te bir yerde rastlamış olduğunu hatırlıyordu. Ama ne zaman? Orada *üniversiteye* gittiği zaman mı… yoksa daha sonra, o ve Claire- evet. Bulmuştu; ismi mahkemede duymuştu. Ama ne kadar kafasını patlatırsa patlatsın, daha fazla bilgiye ulaşamı-yordu.

“Beauchamp denen adamla konuşmamı istiyor musun?” dedi Jamie aniden. “Seninle neden ilgilendiğini bulabilirim belki.”

Fergus’un dudakları gerildi ve sonra başını sağa sola sallarken gevşedi.

“Hayır,” dedi. “Bu adamın beni Edenton’da sorduğunu duyduğumu söylememiş miydim?”

“Seni sorduğundan emin misin?” Kuzey Carolina toprakları Claudel ismiyle dolup taşmıyordu elbette ama yine de…

“Sanırım evet.” dedi Fergus, bir gözü ufak tefek kurbağa sesleri çıkartarak gömleğinin içindeki kurbağalarla iletişim kuran Germain’in üstündeydi. “Bana bunu anlatan kişi adamın sadece ismimi değil, bazı şeyler bildiğini de ekledi. Aradığı Claudel’in uzun boylu, kızıl saçlı bir adam tarafından Paris’ten getirildiğini ve adamın adının James Fraser olduğunu söyledi. Hayır,

onunla konuşamazsın.”

“Bıı dikkatini çeker, doğru,” diyerek Jamie ona katıldığım belirtti. “Ama… amacının ne olduğunu bilmiyoruz, senin içm

çok tehlikeli bir durum olabilir, değil mi? Fransa’dan birinin sana zarar vermesi için sıkıntı ve masrafa girerek onun gibi birini göndermesi 11e kadar olası?” Duraksadı. “Belki de… Baron Amandine senin bir akraban olabilir?”

Bu düşünce tam bir saçmalıktı. Yine de Jamie, Fransız bir soylunun genelevde doğan bir piçi bulmak için iki kıta öteden neden bir adam gönderdiğine mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu.

Fergus başını salladı ama hemen cevap vermedi. Resmi durumlarda taktığı, içine buğday doldurulmuş eldiveni yerine bugün kancasını takmıştı ve cevap vermeden önce ucuyla dikkatle burnunu kaşıdı.

“Küçükken uzun bir süre boyunca,” dedi en sonunda, “çok büyük bir adamın gayri meşru çocuğuymuşum gibi yaptım. Sanırım tüm Öksüzler böyle yapıyordur,” diye ekledi tarafsızca. “Birinin gelip seni dünyada hak ettiğin yere geri koyacağını düşünmek hayatı daha çekilir kılıyor sanırım.”

Fergus omuzlarını silkti.

“Sonra büyüdüm ve bunun doğru olmadığını anladım. Kimse beni kurtarmak için gelmeyecekti. Ama sonra-” Dönüp Jamie’ye kocaman bir gülümsemeyle baktı.

“Daha da büyüdüm ve anladım ki sonuçta bu doğruymuş. *Ben* gerçekten de çok büyük bir adamın oğluymuşum.”

Kanca Jamie’nin eline dokundu, sert ve soğuktu.

[1]

Ing. Haşarat anlamına gelmektedir, (e.ıı.)

Abartılı Bir Öpücük

IVtlmington, Kuzey Carolina kolonisi 18 Nisan 1777

*Wilmington Gazette'*nin genel merkezini bulmak kolay olmuştu. Közler soğumuştu ama yanığın o tanıdık kokusu hâlâ havadaydı. Fötr şapka takan kaba giyimli bir adam yanmış keresteleri karıştırıyordu ama Jamie'nin ona seslenmesi üzerine enkazın arasında korkuyla döndü.

"Gazetenin sahibi siz misiniz efendim?" Adamın eşiğe yayılmış yarı yanık kitapların oluşturduğu yığından atlayabilmesi için Jamie elini uzatıp ekledi: "Eğer öyleyse çok üzgünüm." "Hayır," diye yanıtladı adam, parmaklarındaki isi kocaman pis bir mendile silip Jamie'ye uzattı. "Amoss Crupp, matbaacı o. Gitti gerçi, dükkânı yaktıklarında çekip gitti. Benim adım Her-bert Longfıeld, arsanın sahibiyim. Dükkân bana aitti," diye ekledi, arkasına üzüntülü bir bakış atarak. "Eskici olabilir misiniz acaba? Çok iyi demir yığını kaldı."

Fergus ve Marsali'nin matbaa dükkânı görünen o ki artık Charleston ve Newport arasında çalışan tek yerdi. *IVılmitıgton Gazette'rim* matbaası enkazın ortasında eğri büğrü ve kararmış bir şekilde duruyordu ama sadece hurda olarak işe yarardı.

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye sordum.

"Evvelsi önce. Gece yarısından hemen sonra. Elden ele kovayla su taşımaya başlayana kadar yangın sona ermişti bile."

"Bir kaza mı olmuş?" diye sordu Jamie. Etrafa dağılan broşürlerden birini eğilip aldı.

Longfıcld alaycı bir şekilde güldü.

"Buralardan değilsiniz sanırım? Aınos'u mu aradığınızı söylemiştiniz?" Adam önce Jamie'ye sonra bana ve tekrar Jamie'ye dikkatle baktı. Siyasi ilişkilerini bilmediği yabancılara herhangi bir şey söyleyecek gibi görünmüyordu.

"Jamie Fraser," dedi Jamie ve tokalaşmak için elini uzattı. "Karım Claire. Kimdi peki? Özgürlük Evlatları mı?"

Longfield'm kaşları yükseldi.

"Siz gerçekten de buradan değilsiniz." Gülümsedi ama mutlulukla değil. "Amos onlarla birlikteydi. Onlardan biri değildi ama onların görüşlerini paylaşırdı. Yazdıkları ve kâğıda bastıkları konusunda dikkatli olmasını söyledim ona ve bunun için büyük ölçüde uğraştı. Ancak bu günlerde ne yapsa boş, vatan haini olduğu bir kere fısıldandığında bir adam sokağın ortasında öldürülesiye dövülüyor, katrana ve tüye bulanıyor, yakılıyor ve hatta

öldürülüyor.”

Adam düşünceli bir şekilde Jamie’yi süzdü.

“Demek Amos’u tanımıyordunuz, peki onunla neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim?”

“*Wiltningtotı Gazette*’de yayınlanan bir haberle ilgili bir sorum vardı. Crupp’ın gittiğini söylediniz, peki onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Ona bir kötülüğüm dokunmaz,” diye ekledi Jamie.

Bay Longfıeld düşünceli bir şekilde bana baktı, anlaşılan şiddete meyilli bir adamın karısını yanında getirme olasılığım hesaplıyordu. Mümkün olduğunca saygılı görünmeye çalışarak ona gülümsedim ve o da emin olmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ona endişeli bir deve havası kata uzun bir üst dudağı vardı, bu durum tuhaf diş yapısıyla daha da güçleniyordu.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi kararını vermiş bir adam havasıyla Jamie’ye dönerek. “Bir iş ortağı vardı gerçi, bir de matbaa şeytanı. Onlardan biri ihtiyacın olan şeyi biliyor olabilir.”

Karşısındakini siizmc sırası Jamie’ye gelmişti. Sonra yerdeki broşürlerden birini alıp bana verdi.

“Olabilir. Dağdaki ev yangınıyla ilgili ufak bir haber yayınlanmış geçen sene. Bu haberi ona kimin verdiğini bilmek istiyorum.”

Longfıeld şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve uzun üst dudağını kaşıyarak ufak bir is izi bıraktı.

“Ben hatırlamıyorum… Ama araziye baktıktan sonra Amos’un ortağı George Humphries’ı görmeye gidecektim.” Adam omzunun üstünden yüzünü buruşturarak baktı. “Neden siz de benimle gelip sorunuzu ona sormuyorsunuz?”

“Çok naziksiniz efendim.” Jamie bana hafifçe bir kaşını kaldırdı, bu işaret artık göz boyamak için yanında olmama gerek kalmadığını, kendi işime bakabileceğimi belirtiyordu. Bu yüzden Bay Longfıeld’a iyi günler dileyip, Wilmington’ı keşfetmeye gittim.

İşler burada, New Bern’de olduğundan biraz daha iyiydi. Wilmington’ın da bir limanı vardı, İngiliz kuşatması ithalat ve ihracatı etkilemiş olsa da yerel tekneler ve posta vapurları hâlâ limana uğruyordu. Wilmington daha büyüktü ve kasabanın meydanında bir pazarı vardı, öğle yemeği için peynirli ekmek almadan önce şifalı otlar satan mağazalar aradım ve yerel dedikoduları dinleyerek güzel bir saat geçirdim, sonra yemeğimi yemek için limana dolaşmaya gittim.

Bizi İskoçya’ya götürecek gemiyi görme umuduyla dolanıp durdum ama

böylesine bir yolculuk için yeterince büyük olan demir atmış herhangi bir şey görmedim. Ancak DeLancey küçük bir gemiye binmemiz gerekeceğini söylemişti, belki de kendi balıkçı yelkenlisine ve böylece limandan sıvışıp büyük bir gemiyle denizde buluşacaktık.

Yemeğimi yemek için bir iskelede bir babanın üstüne oturduğumda, meraklı bir martı kalabalığı etrafıma üşüştü.

“İyi düşün dostum,” dedim yan yan yaklaşıp sepetimi süzen bir tanesine parmağımı ikaz edercesine sallayarak. “Bu *benim* öğle yemeğim.” Jamie’nin verdiği yarı yanık broşür hâla bendeydi, sertçe onu martılara doğru salladım. Hepsi korkuyla çığlık atıp havaya yükseldiler ama sonra tekrar biraz daha mesafeli bir şekilde etrafıma yerleştiler, boncuk gibi gözleri elimdeki ekmeğe odaklanmıştı.

“Ha!” dedim ve sepetimi ne olur ne olmaz diye ayaklarımın arkasına yerleştirdim. Ekmeğimi sıkıca tutarken bir gözüm martıların üzerindeydi. Diğer gözüm ise limanı incelemek için özgürdü. İngiliz savaş gemisi biraz açıkta demir atmıştı, pruvasında dalgalanan İngiliz bayrağı bana hem gurur hem de huzursuzluk veriyordu.

Hayatım boyunca İngiliz bir kadındım. Büyük Britanya için hastanelerde ve savaş meydanlarında hizmet etmiştim -görev gereği ve gururla- ve ülkemin birçok kadınım ve erkeğini bu uğurda canını verirken görmüştüm. Şimdi baktığım İngiliz bayrağı alışmış olduğum bayrağın tasarımından biraz farklı da olsa, tanımlanabilir bir şekilde aynı bayraktı ve gördüğümde kalbim aynı içgüdüsel hisle hızla atıyordu.

Aynı zamanda, bayrağın bana ve aileme verdiği gözdağımn da fazlasıyla farkmdaydım. Geminin üst taraftaki top kapakları açıktı; anlaşılan tatbikat yapılıyordu, çünkü kavgacı kaplumbağaların başları gibi topun içeri ve dışarı hızla girip çıktığını görmüştüm. Önceki gün limanda *iki* savaş gemisi vardı ve şimdi diğeri gitmişti… ama nereye? Özel bir göreve mi yoksa sadece liman ağzında borda etmeye, rehin almaya mı? Ya da şüpheli görünen herhangi bir gemiyi batırmaya hazır bir halde bir yukarı bir aşağı ara vermeksizin dolanıp duruyor muydu?

Bay Hall’ın kaçakçı arkadaşına ait gemiden daha şüpheli görünecek bir gemi düşünemiyordum.

Tekrar aklıma gizemli Bay Beauchamp geldi. Fransa hâlâ tarafsızdı ve Fransız renklerinin dalgalandığı bir gemide yeterince güvende olurduk. En azından İngiliz donanmasının vereceği

hasardan daha güvende. Bay Beauchamp’ın hareketlerine gelince…

Fergus’un bu adamla uğraşmak istemeyişini gönülsüzce kabul etmeme

rağmen, yine de Beauchamp'ın neden Fergus'la ilgilendiğini hâlâ merak ediyordum.

Ayrıca kendi ailem olan Beauchamplar ile bir ilgisi olup olmadığını da merak ediyordum fakat bunu bilmek imkânsızdı. Lamb Amca basit bir soyağacı çıkarmıştı, biliyordum ama kendi hatırım için hiç aldırış etmemiştim. Acaba şimdi neredeydi? Frank ve ben evlendiğimizde bana vermişti, düzgün bir şekilde yazılmış ve bir dosyaya koyulmuştu.

Belki de Brianna'ya göndereceğim bir sonraki mektupta Bay Beauchamp'tan bahsedebilirdim. Onda tüm aile kayıtlarımız vardı - kutular dolusu eski gelir vergisi formları, kendi okul ve sanat projelerinin oluşturduğu koleksiyonlar… Sekiz yaşındayken kilden yaptığı dinozoru hatırlayınca gülümsedim, sarhoş gibi bir tarafa yatmış dişlek bir yaratıktı, çenesinden ufak silindir şeklinde bir nesne sarkıyordu.

"Yediği şey bir memeli," diyerek beni bilgilendirmişti Brianna.

"Memelinin ayaklarına ne oldu?" diye sormuştum.

"Dinozor üstüne basınca koptular."

Bu anı bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı ve cesur bir martı üzerime çullanıp elime çarparak ekmeğimin son kalinularını yere düşürdü ve çığlık atan arkadaşlarıyla aralarında mücadele etmeye başladılar.

Martı elimin üstünde kanayan bir çizik bıraktığı için küfrettim ve broşürü alıp kuşların ortasına fırlattım. Bir tanesinin başına çarpınca kuş kanatlarını çılgınca çırparak yuvarlandı ve sayfalar, çırpınarak martı küfürleri savuran ve geride tek bir kırıntı bırakmayan güruhun etrafına dağıldı.

"Alın bakalım," dedim acımasız bir memnuniyetle. Yirminci yüzyılın çevre bilinciyle -bu zamanda kesinlikle böyle bir şey

söz konusu değildi- birkaç parçaya ayrılan broşürü yerden alıp biçimsiz bir şekilde tekrar dikdörtgen haline getirdim.

Bir Merhamet Sınan. başlığı atılmıştı ve alt başlıkta ise *Kutsal Merhametin Nitelikleri Hakkmdaki Düşünceler, insan Kalbindeki Manifesto, Bireyi re İnsanlığı Geliştirmek Adına ilhamının Açıklaması* yazılıydı. Broşürü sepetimin içine sokarken, herhalde Bay Crıipp'ın en çok satan başlıklarından biri değildi, diye düşündüm.

Bu beni başka bir düşünceye savurdu. Roger'ın bunu günün birinde bir arşivde görüp görmeyeceğini merak ettim.

Bu bizim -ya da benim- bahsi geçen kayıtlardaki varlığımızı garantilemek adına bazı şeyleri bilerek yaptığımız anlamına mı geliyordu? Herhangi bir dönemde basında çıkan şeylerin çoğunu savaş, suç, trajedi ve diğer korkunç

felaketlerin oluşturduğunu varsayınca, belki de bizi bir daha gazetelerde asla göremeyeceğini düşündüm. Aslında kötü şöhret edinmeye dair birkaç denemem hiç hoş sonuçlanmamıştı ve en son isteyeceğim şey Roger'ın banka soygunculuğundan asıldığımı, büyücülükten idam edildiğimi ya da intikamcı martılar tarafından ölene kadar gagalandığımı yazan bir makale bulmasıydı.

Evet, karar vermiştim. En iyisi Bıee'ye Bay Beauchamp'tan ve Beauchamp soyağacından bahsetmeliydim, eğer Roger *buna* burnunu sokmak isterse de sorunum olmayacaktı. Listede Bay PercivaPı bulup bulmadığını hiçbir zaman bilemeyeceğim nasıl olsa ama eğer bulursa, Jem ve Mandy aile ağaçları hakkında biraz daha fazla bilgiye sahip olmuş olurdu.

O soyağacını koyduğum dosya neredeydi acaba? En son gördüğümde, Frank'in ofisindeki dosya dolabındaydı. Çok net hatırlıyorum, çünkü Lamb Amca'nm soyağacı olduğunu tahmin ettiğim şeyi-"

"Özür dilerim hanımefendi," dedi tok bir ses arkamdan. "Görüyorum ki-"

Birdenbire düşüncelerimden sıyrılıp, kime ait olduğunu belli belirsiz çıkarttığımı düşünerek sese doğru döndüm.

"Jesıis I I. Rooscvclt Christ!" deyiverdim ayağa fırladığım sırada. "Sen!"

Bir adım geri çekilince sepete takıldım ve neredeyse düşüyordum ama Tom Clıristie içgüdüsel bir şekilde beni kolumdan yakaladı.

Rıhtımın kenarından beni çekince göğsüne yapıştım, sanki dökme metalden yapılmışım gibi irkildi ve beni kollarının arasında tutup kendisine doğru çekip öptü.

Geri çekilip yüzüme baktı ve soluğu kesildi. "Sen ölüsün!"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla özür dilercesiıie.

"Pardon… özür dilerim," diyerek kollarını serbest bıraktı. "Ben-ben-" Tom Clıristie hayalet gibi bembeyazdı. Ondan daha iyi göründüğümden şüpheliydim ama en azından ayaklarım yere hâlâ sağlam basıyordu.

"Biraz oturun isterseniz," dedim.

"Ben- burada değil," dedi aniden.

Haklıydı. Rıhtım halka açık bir yerdi ve bizim küçük *çarpışmamız* yeterince ilgi çekmişti. Birkaç kadın birbirlerini dirsekleriyle dürterek gözlerini dikmiş bize bakıyordu, kendi işleriyle uğraşan tüccarlar, denizciler ve tersane işçilerinin de dikkatini çekmiştik. Şokun etkisi geçmek üzereydi, artık düşünebiliyordum.

"Odanız var mı? Hayır- bu işe yaramaz, değil mi?" Biz iskeleden ayrıldıktan sonraki birkaç dakika içinde kasabada ne tür dedikoduların uçuşacağını hayal

edebiliyordum; eğer birlikte Bay Christie'nin -onu şu an için Bay Clıristie dışında başka bir şekilde düşünemiyordum- odasına gidersek…

"Lokantaya gidelim," dedim kesin bir şekilde. "Hadi gel."

Symond'un lokantasına sadece birkaç dakikalık yürüyüş me-safesindeydik ve bu süre içinde hiç konuşmadık. Hem hayalet olmadığından emin olmak için, hem de şu anki durumunu değerlendirmek için ara sıra ona kaçamak bakışlar attım.

İdare eder görünüyordu; kumaşı teiniz, koyu gri, düzgün bir takım giymişti ve eğer kendisi modaya uygun değilse bile -Tom Clıristie'nin modaya uygun olma düşüncesi dudağımı ısırmama neden olmuştu- en azından üstü başı eski püskü değildi.

Bunun dışında, son gördüğüm halinden farksızdı. Belki de yanılıyorum, diye kendimi düzelttim. Aslında çok daha iyi görünüyordu. Son görüşmemizde kızının ölümü ve ardından ortaya çıkan karışıklıkların dramıyla üzüntüden bitkin düşmüş bir haldeydi. Onu en son Vali Martin'in koloniden kovulduğunda sığındığı İngiliz gemisi, *Cruizer*'da görmüştüm ve bu neredeyse iki sene önceydi.

O an, Bay Christie, ilk olarak kendi kızını öldürdüğünü itiraf etmiş -o zamanlar bundan ben suçlanıyordum-, sonra bana olan sevgisini ve benim evimde idam edilmek istediğini açıklamıştı. Tüm bunlar birdenbire dirilmesini sadece şaşırtıcı değil, aynı zamanda oldukça tuhaf yapıyordu.

Bu tuhaflığa ek olarak, Malva Christie'nin ölümünden *sorumlu olan* oğlu Allan'ın kaderi hakkında ne biliyor olduğu sorusu vardı - eğer herhangi bir şey biliyorsa. Şartlar hiçbir babanın duymak isteyeceği türden değildi ve ona söylemek zorunda kalacak olmaktan delicesine korkuyordum.

Tekrar ona baktım. Yüzünde derin çizgiler oluşmuştu ama ne bir deri bir kemikti ne de çok kötü durumdaydı. Peruk takmıyordu, her zamanki gibi sıkıca bağlanmış ak düşmüş saçları, düzgün bir şekilde kesilmiş sakalıyla uyumluydu. Yüzüm ka-rıncalanmıştı, bu duygudan kurtulmak amacıyla suratımı ovuşturmamak için kendimi zor tuttum. Rahatsız olduğu çok açıktı - ben de öyleydim- ama kendisini kontrol altına alarak kusursuz bir nezaketle lokantanın kapısını benim için açtı. Sadece sol gözündeki seğiren kas onu ele vermişti.

Sanki bütün vücudum titriyor gibi hissettim ama meyhanede servis yapan Phaedre içten bir şekilde başıyla selam vermiş ve bana her zamankinden daha fazla ilgi göstermemişti. Elbette

Tom Christie'yle daha önce tanışmamıştı, tutuklanmamı takip eden skandali şüphesiz duymuş olsa da yanımdaki beyefendiyle bu olay arasında bir

bağlantı kuramazdı.

Yemek odasında pencereye yakın bir yerde boş bir masa bulup oturduk.

“Öldüğünü sanıyordum,” dedim aniden. “*Öldüğümü* sandığını söylediğinde ne demek istiyordun?”

Tom cevap vermek için ağzını açtığında bize servis yapmak için gelen Phaedre araya girmişti.

“Size bir şey getireyim mi? Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Bugün jambonumuz çok lezzetli, Bayan Symond’un özel hardal ve kuru üzüm soslu fırında kızartılmış patatesi de var.” “Hayır,” dedi Bay Christie. “Sadece bir elma şarabı istiyorum.”

“Viski,” dedim. “Çok fazla olsun.”

Bay Christie mahcup görünüyordu ama Phaedre gülümseyip masadan ayrıldı, zarafeti birçok erkek müşterinin sessiz beğenisini kazanıyordu.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Tom, yoğun bakışları üzerimde geziniyordu. “Seni saçından tanıyacağımı biliyordum.”

Sesinde uygun görmeyen bir tını vardı, isteksiz bir neşe çınlıyordu; başlık takmayı reddedişimi ve saçlarımı kapatmayı istemeyişimi hiçbir zaman onaylamamıştı.

“Evet, tanımalısın,” dedim, son karşılaşmamızda oldukça kötü bir halde olan bahsi geçen saçımı düzeltmek için elimi kaldırdım. ‘Yüzümü dönene kadar beni tanımamıştın ama değil mi? Neden benimle konuştun öyleyse?”

Tom bir an duraksadı ama sonra sandalyemin yanında yere koyduğum sepetime doğru işaret etti.

“Broşürlerimden birinin elinde olduğunu gördıtn.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ama baktığı tarafa bakınca *Kutsal Merhamet* üzerine yazılmış hafif yanık broşürün lahananın altından çıkan ucunu gördüm. Yazarın ismini şu anda fark etmiştim: *Bay T. W. Christie, MA, Edinbıırgh Üniversitesi.*

“W ne anlama geliyor?” diye sordum broşürü masaya koyarken.

Tom gözlerini kırpıştırdı. “Warren,” diye tersçe yanıtladı. “Nereden geliyorsun böyle?”

“Babam beni bahçedeki bir lahana yaprağının altında bulduğunu iddia etmiştir her zaman,” diye saygısızca yanıtladım. “Yoksa bugün mü demek istemiştin?”

Daha az şaşırmış gibi görünmeye başlamıştı, kadınsı davranışlardan yoksun olmama sinirlenmesi yüzünün her zamanki sert hatlarına bürünmesini

sağlamıştı.

“Komik olma. Bana öldüğün söylenmişti,” dedi suçlarcasına. “Sen ve tüm ailenin yangında öldüğü.”

İçkileri getiren Phaedre kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“Eğer fikrimi belirtmemi hoş görürseniz, yüz hatları pek de canlı görünmüyor efendim.”

“Gözlemin için teşekkürler,” dedi Tom dişlerinin arasından. Phaedre neşeli bir şekilde bana baktı ve başını sallayarak uzaklaştı.

“Bunu sana kim söyledi?”

“McCreary adında bir adam.”

Şaşırmış görünüyor olmalıydım ki ekledi: “Brownsvılle’den. Onunla burada, Wilmington’da tanışmıştım, ocak ayının sonlarına doğru. Dağdan yeni gelmişti ve bana yangından bahsetti. Yangın mı çıktı?”

“Evet, yangın çıktı,” dedim hafifçe, gerçekte ne olduğunu -ve ne kadarını- ona söyleyip söylememeyi düşünürken. Halka açık bir yerde çok azından bahsedebileceğime karar verdim. “Belki de gazeteye yangın haberini veren Bay McCreary’di ama olamaz sanırım.” Roger, orijinal makalenin 1776’da basıldığını söylemişti, neredeyse yangından bir sene önce.

“Haberi ben verdim,” dedi Christie.

Artık gözlerimi kırpıştırma sırası bendeydi.

“Sen mi? Ne zaman?” Her zamankinden daha çok ihtiyacım olacağını hissederek koca bir yudum viski aldım.

“Olaydan birkaç gün sonra duymuştum. Habere çok üzülmüştüm,” diye ekledi oturduğumuz andan beri ilk kez gözlerini benden kaçırarak.

“Çok üzgünüm,” dedim sesimi alçaltıp özür dilercesine, gerçi yanarak ölmediğim için neden özür diliyordum ki…

Boğazını temizledi.

“Şey. Bu konuda… bir şey yapılması gerektiğini düşündüm. Vetat edişiniz resmi bir biçimde dile getirilmeliydi.” Gri gözlerini gözlerime dikmişti. “Olayı resmi bir şekilde duyurmadan senin, hepinizin,” diye ekledi ama ‘hepiniz’ kısmının sonradan aklına geldiği belliydi, “yeryüzünden yok olmanız düşüncesine katlanamazdım.”

Derin bir nefes alıp dikkatli bir şekilde elma şarabını yudumladı.

“Doğru düzgün bir cenaze töreni düzenlenmiş olsa da Fraser Tepesi’ne

dönmemin bir anlamı yoktu. Bu yüzden de en azından burada bir şeyler yapabileceğimi düşündüm. Ne de olsa," diye tekrar gözlerini kaçırarak daha yavaşça ekledi: "mezarına çiçek koyamazdım."

Viski beni biraz sakinleştirmişti ama aynı zamanda boğazımı tahriş ettiği için duygulandığımda konuşmamı zorlaştırmıştı. Uzanıp hafifçe eline dokundum, sonra tarafsız bir bölgede olmanın fırsatını bilerek boğazımı temizledim.

"Elin," dedim. "Nasıl?"

Şaşkın bir şekilde bana bakarken gergin yüz hatları gevşedi.

"Çok iyi, teşekkür ederim. Baksana." Sağ elini çevirip avucundaki kocaman Z şeklindeki yarayı gösterdi, iyileşmişti ama hâlâ pembeydi.

"Bakayım."

Elleri soğuktu. Rahat bir tavırla elini elime alıp esneklik ve hareket sınırlarını görebilmek içiıı parmaklarını geriye doğru büktüm. Haklıydı, eli iyileşmişti ve neredeyse normale dönmüştü.

"Bana verdiğin egzersizi yaptım," dedi Tom. "Her gün yapıyorum."

Kederli bir ciddiyetle beni süzdüğünü fark ettim, sakallarının altındaki yanakları kızarmıştı, düşündüğüm kadar tarafsız bir bölgede olmadığımı anladım. Elini bırakamadan çevirip parmaklarımı kavradı, sertçe değil ama gözle görülür bir çaba harcamadan elimi ondan kurtaramayacak kadar sıkıydı.

"Kocan." Durdu, o ana kadar Jamie'yi düşünmemiş olduğu çok açıktı. "O da yaşıyor, değil mi?"

"Eh, evet."

Yine de bu habere yüzünü buruşturmamış, nefesini verirken başını sallamıştı.

"Bunu duyduğuma… sevindim."

Bir süre bitirmediği elma şarabına bakarak sessizce oturdu. Hâlâ elimi tutuyordu. Gözlerime bakmadan yavaşça sordu: "O… biliyor mu? Ona itirafımın sebebini söylememiştim. Sen söyledin mi?"

"Yani senin…" Bunu daha düzgün bir şekilde söyleyebilmeyi umuyordum. "Senin bana karşı olan yoğun duygularını mı? Evet, biliyor ve sana karşı çok anlayışlıydı. Demek istediğim, bana âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiği için," dedim alaycı bir şekilde.

Neredeyse kahkaha atacaktı ve bu da bana parmaklarımı kurtarma fırsatı verdi. Yine de *artık* bana âşık olmadığını söylemediğini fark ettim. Aman Tanrım!

"Her neyse, ölü değiliz," dedim boğazımı temizleyerek. "Peki ya sen? Seni

son gördüğümde…”

“Ah.” Pek mutlu görünmüyordu ama ayak uydurup başını sallayarak kendisini topladı. “*Cruizer*‘dan ani ayrılışın Vali Mar-tin’i kâtipsiz bıraktı. Bir ölçüde okur yazar olduğumu ve özenli bakımın sayesinde yazımın da düzgün olduğunu keşfedince, gemi hapishanesinden çıkmama izin verdi.”

Buna şaşırınamıştım. Koloniden kovulan Vali Martin, sığm-dığı İngiliz gemisinin ufak kaptan kamarasında işlerine devam etmeye mecbur kalmıştı. İster istemez bu tür işler büyük ölçüde sadece düzenlenmesi, planlanması ve temize çekilmesi gereken değil, her biri birkaç kez çoğaltılması gereken mektuplardan oluşuyordu. İlk olarak valinin kendi resmi yazışmalarının olduğu dosyada bulundurulması için bir kopya gerekiyordu, sonra mektubun konusuyla ilgilenen bir ya da birkaç kişi için kopyaların çoğaltılması ve en sonundaysa İngiltere’ye ya da Avrupa’ya giden mektupların fazladan birkaç kopyasının çıkarılması gerekiyordu. Böylece mektuplar farklı gemilerle gönderilebilir ve eğer olur da diğer gemiler batarlarsa, korsanlar ya da özel korsan gemileri tarafından rehin alınırlarsa veya yolda kaybolursa en azından birinin gitmesi gerektiği yere ulaşabilirdi.

Hatırlayınca ellerim sızladı. Xerox’un sihrinden önceki bir zamanda, bürokrasinin gereklilikleri beni bir hücrede çürü-mekten kurtarmıştı; Tom Christie’yi de hapisten serbest bırakmış olmasına şaşırmamalıydım.

“Görüyorsun ya?” dedim memnun bir şekilde. “Eğer elini iyileştirmeseydim, muhtemelen vali seni oracıkta ya idam eder ya da en azından kıyıdaki bir zindana kapatılman için geri gönderirdi.”

“Çok minnettarım,” dedi Tom yavan bir şekilde. “O zamanlar değildim.”

Christie birkaç ayını valinin kâtibi olarak geçirmişti. Kasım ayının sonlarına doğru İngiltere’den valiye emirler taşıyan bir gemi gelmişti; koloniyi boyunduruğu altına almasını emrediyordu ama birlik, cephane ya da bunun nasıl olacağına dair faydalı öneriler sunmuyordu.

“O noktada, vali beni başından atma olasılığıyla karşı karşıya kaldı. Biz… bir arada çalıştığımız için arkadaş olmuştuk-”

“Ve artık kimliği belirsiz bir katil olmadığına göre, elinden tüy kalemi alıp seni seren direğinden asmak istemedi,” diyerek cümlesini onun için tamamladım. “Evet, aslında oldukça kibar bir adamdı.”

“Öyle,” dedi Clıristie düşünceli bir şekilde. “Onun için hiç de kolay olmadı, zavallı adam.”

Başımı salladım. “Sana küçük çocuklarından bahsetti mi?” “Evet, bahsetti.” Tom dudaklarını kenetledi - sinirden değil, sadece duygularını kontrol

edebilmek için. Martin ve karısı, kolonideki veba ve humma salgını yüzünden ardı ardına üç oğullarını kaybetmişti. Valinin acılarını dinlemenin Tom Christie'ye kendi acılarını hatırlatmasına şaşmamalı. Hafifçe başını sallayıp kurtuluşu konusuna geri döndü.

"Ona… biraz… kızımdan söz ettim." Neredeyse hiç dokunmadığı elma şarabı kupasını alıp sanki susuzluktan öliiyor-muşçasına bir dikişte yarısını içti. "Baş başa kaldığımızda ona ifademin yanlış olduğunu söyledim, ayrıca ona senin suçsuz olduğundan emin olduğumu da ilettim," diye beni ikna etti. "Eğer bu nedenden ötürü tekrar tutuklanırsan, ifadem geçerli olacaktır."

"Bunun için teşekkür ederim," dedim ve Malva'yı *kimin* öldürdüğünü bilip bilmediğini daha büyük bir huzursuzlukla merak etmeye başladım. Şüphelenmiş olması gerektiğini düşündüm ama neden olduğu bir yana, bunu bilmek zorunda olmak bile çok uzaktı. Ben, Jamie ve küçük lan hariç, kimse Allan'ın nerede olduğunu bilmiyordu.

Vali Martin bu itirafı biraz olsun rahatlamayla karşılamıştı ve bu durumda sivil otoritelerin konuyla ilgilenmesi için Chris-tie'yi kıyıya bırakmanın yapılacak en doğru şey olduğuna karar vermişti.

"Artık ortalıkta pek sivil otorite yok," dedim. "Öyle, değil mi?"

Tom başını salladı.

"Bu tür bir durumla ilgilenecek kimse yok. Hâlâ hapishaneler ve şerifler var ama ne mahkemeler ne de hâkimler kaldı. Bu şartlar altında teslim olacak birini bulmaya çalışmanın zaman kaybı olduğunu düşündüm."

"Ama itirafının bir kopyasını gazeteye gönderdiğini söylemiştin," dedim. "New Bern'deki insanlar tarafından soğıık karşılanmadın mı?"

"Yüce Tanrı'nııı takdiri, oradaki gazetenin matbaacısı Kral yanlısı olduğu için çalışmayı çoktan bırakmıştı. Sanırım Bay Ashe ve arkadaşları matbaacıyı ziyaret etmiş ve o da akıllıca davranıp başka bir iş bulmaya yönelmiş."

"Çok akıllıca," dedim kuru bir sesle. John Ashe, Jamie'nin arkadaşlarııdandı, Fort Johnston'ın yakılmasını teşvik eden ve etkili bir biçimde Vali Martiıı'i denize süren Özgürlük Evlatlarının başını çeken adamlardan biriydi.

"Söylentiler olmuştu," dedi tekrar gözlerini kaçırarak, "ama halk olaylarının hızlanmasıyla göz ardı edildiler. Fraser Tepe-si'nde ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyordu, bir süre sonra herkes başıma kötü bir felaketin gelmiş olduğuna odaklanmaya başladı. İnsanlar bana… anlayışla yaklaşıyorlardı." Tom dudaklarını büktü; o kendisine anlayış gösterilmesini nezaketle karşılayacak biri değildi.

"İyi görünüyorsun," dedim üzerindeki takımı işaret ederek. "Ya da en azından

su oluklarında yatıp kalkıp iskeleden atılan balık başlarıyla beslenmiyorsun. Makale yazma işinin bu kadar kazançlı olduğunu bilmiyordum.”

Az önceki konuşmamız sırasında rengi normale dönmüştü ama bunun üzerine tekrar, bu kez sinirden kızardı.

“Kârlı değil,” diye çıkıştı. “Öğrencilerim var. Ve… pazar günleri vaaz veriyorum.”

“Bu iş için daha uygun birini düşünemem,” dedim neşeyle. “İncil terimleri kullanarak insanlara ne sorunları olduğunu söyleme konusunda hep yeteneğin vardı. Papaz mı oldun yani?” Rengi daha da kızarmıştı ama öfkesini yutup bana düz bir şekilde cevap verdi.

“Buraya geldiğimde neredeyse sefil haldeydim. Senin de söylediğin gibi balık kafalarıyla beslendim, Yeni İşık cemaatı .ır.ı

>ıb

sıra çorba ve ekmek veriyordu. Yemek yemek için gidiyordum ama en sonunda saygıdan hizmet etmek için orada onlarla kaldım. Papaz Peterson’ın bir vaazını dinledim ve unutamadım. Ona ulaştım ve… konuştuk. Böylece olaylar gelişti.” Bana sert bir bakış attı. “Tanrı duaları cevapsız bırakmaz, biliyorsun.”

“Ne için dua etmiştin?” diye merakla sordum.

Masum bir soru olmasına ve sadece meraktan sormama rağmen bu onu biraz tereddüt ettirdi.

“Ben- ben-” Cümlesini yarıda bırakarak bana kaşlarını çattı. “Çok rahatsızlık verici bir kadınsın!”

“Böyle düşünen ilk insan değilsin,” diyerek onu doğruladım. “Burnumu sokmak istememiştim. Sadece… merak ettim.” Kalkıp gitmek istediğini görebiliyordum ama inatçı bir adamdı, yerinden kımıldamadı.

“Neden diye sordum,” dedi en sonunda. “Hepsi bu.”

“En azından Eyüp peygamber için işe yaramıştı,” dedim. Şaşkın görünüyordu, neredeyse gülecektim; kendisinden başka biri Incil’i okuduğunu belirttiğinde hep şaşırırdı. Yine de kendisine hâkim oldu ve bana her zamanki ifadesiyle dik dik baktı.

“Ve işte buradasın,” dedi Tom, suçlamaya benzeyen bir ses tonuyla. “Herhalde kocan çoktan bir milis birliği kurmuştur ya da birine katılmıştır. Ben yeterince savaş gördüm. Kocanın bıkmamış olmasına şaşırıyorum.”

“Savaşın bir zevk meselesi olduğunu sanmıyorum,” dedim. Gergin bir tavırla konuşuyordum ve sesinde hissettiğim bir şey beni devam etmeye mecbur

bıraktı. “Sadece bunun için doğmuş olduğunu hissediyor.”

Tom Christie’nin gözlerinde bir şey parıldadı. Şaşkınlık mıydı? Kabullenme mi?

“Öyle,” dedi sessizce. “Ama herhalde-” Cümlesinin devamını getirmeden aniden başka bir şey sordu: “Burada ne işin var? Wilmington’da?”

“Bir gemi arıyoruz,” dedim. “İskoçya’ya gidiyoruz.”

Tom’u şaşırtma konusunda hep yetenekli olmuşumdur ama bıı içlerinde en iyisiydi. İçmek için kupasını kaldırmıştı fakat söylediğimi duyunca elma şarabını birdenbire masaya püskürttü. Ardından gelen öksürük ve hırıltılar sayesinde daha fazla dikkat çekti.

“Eh… kocamın matbaa makinesini almak için Edinburgh’a gidiyoruz,” dedim. “Senin adına görüşmemi istediğin biri var mı? Mesaj iletmem için? Orada bir erkek kardeşin olduğunu söylediğini sanıyorum.”

Kafasını kaldırıp bana dik dik baktı. Aniden hatırlamamla birlikte korkuyla kasıldım, neredeyse dilimi ısıracaktım. Tom hapishanedeyken kardeşi onun karısıyla bir ilişki yaşamıştı ve karısı kardeşini zehirlemiş, ardından da büyücülükle suçlanarak idam edilmişti.

“Çok özür dilerim,” dedim sessizce. “Bağışla beni, lütfen.’ Öyle demek-”

Elimi o kadar ani ve sert bir biçimde ellerinin arasına almıştı ki nefesim kesildi ve birkaç kişi merakla bize doğru döndü. Hiç umursamadan masanın üstünden bana doğru eğildi.

“Dinle beni,” dedi alçak ve öfkeli bir sesle. “Hayatım boyunca üç kadın sevdim. Biri cadı ve fahişeydi, diğeri sadece fahi-şeydi. Sen de bir cadı olabilirsin ama bu hiçbir fark etmez. Sana olan sevgim beni kurtuluşa götürdü, öldüğünü sanmak benim için huzurdu.”

Gözlerini bana dikip yavaşça başını salladı, sakallarının arasındaki ağzı bir an gerilmişti.

“Ve işte buradasın.”

“Ee… evet.” Bir kez daha ölmediğim için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissettim ama dilemedim.

Derin bir nefes alıp inleyerek verdi. “Sen hayattayken huzur bulamam ben kadın.”

Sonra elimi alıp öptü ve ayağa kalkıp gitti.

Kapıya ulaşıp omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. ‘Bu arada, pişman olduğumu hiç söylemedim.”

Geriye kalan işlerimi sersem bir şekilde bitirdim ve bıı sersemlik tanı olarak viskiden kaynaklanmıyordu. Tom Ch-ristie'nin dirilişi konusunda ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama bundan tamamen rahatsızlık duyuyordum. Yine de onun hakkında *yapılabilecek* bir şey yokmuş gibi görünüyordu, ben de ameliyat makası siparişi vermek için bir gümüşçü olan Steplıen Moray'in dükkânına gittim. Neyse ki istediğim özellikleri ve ne amaçla kullanacağımı anlayacak kadar akıllı bir adamdı, makası üç gün içinde yapacağına dair bana söz verdi. Bundan cesaret alarak biraz daha karışık başka bir sipariş vermeye kalktım.

"İğne mi?" Moray beyaz kaşları şaşkınlıkla bir araya getirdi. "Bir gümüşçüye bunun için ihtiyaç-"

"Dikiş iğnesi değil. Bunlar daha uzun, oldukça ince ve delikleri yok. Tıbbi durumlarda kullanılıyorlar. Ve onları bundan yapmanızı istiyorum."

Tezgâhın üzerine ceviz büyüklüğündeki altını koyunca gözleri büyüdü. Aslında Fransız külçelerinden birinin bir parçasıydı, koparıldıktan sonra çekiçle yumru haline getirilmiş ve ne olduğu anlaşılmasın diye toprağa bulanmıştı.

"Kocam bunu bir kâğıt oyununda kazandı," dedim böylesine bir itiraf için uygun olan gurur ve Özür dileme karışımı bir sesle. Kimsenin Fraser Tepesi'nde -hangi şekilde olursa olsun- altın olduğunu düşünmesini istemezdim. Jamie'nin kâğıt oyunculuğu şöhretini desteklemenin herhalde zararı olmazdı ve adı çıkmış olmasa da zaten bu alandaki yeteneğiyle tanınırdı.

Moray akupunktur iğneleri için yazılı özelliklere kaşlarını çatarak baktı ama yapmaya razı oldu. Neyse ki vudu bebeklerini daha önce duymuş gibi görünmüyordu, yoksa başım biraz belaya girebilirdi.

Gümüşçüye ve yeşil soğan, peynir, nane yaprağı ve alınabi-

Iccek diğer bitkisel şeyler için pazara yapılan hızlı bir ziyaretin ardından hana döndüğümde akşam olmak üzereydi.

lan omzunun üzerinden izlerken Jamie tavernada yine kâğıt oynuyordu ama içeri girdiğimi görmüştü ve kâğıtlarını Ian'a verip sepetimi almaya geldi, sonra birlikte üst kattaki odaya çıktık.

Kapı kapanır kapanmaz döndüm ama ben tek kelime edemeden Jamie, "Tom Christie'nin yaşadığını biliyorum. Onunla sokakta karşılaştım," dedi.

"Beni öptü," deyiverdim.

"Biliyorum, duydum." Jamie eğleniyormuş gibi keyifli bir ifadeyle beni süzüyordu. Her nedense bunu sinir bozucu bulmuştum. O da *buttun*

farkındaydı ve neşesi daha da artmıştı.

“Hoşuna gitti, değil mi?”

“Hiç komik değil!”

Neşesi tamamen kaybolmasa da biraz azalmıştı.

“Hoşuna gitti mi?” diye tekrarladı ama bu kez sesinde merak vardı.

“Hayır.” Hızla başımı çevirdim. “Bu konuda… düşünmeye fırsatım olmadı.”

Fark ettirmeden elini enseme koyup beni hafifçe öptü. İçgüdüsel bir şekilde ona tokat attım. Çok sert değildi -tam vurmak üzereyken elimi hafifletmiştim- ve canını yakmadığım belliydi. Yme de sanki onu yere sermişçesine şaşkın ve yenilmiş hissettim.

“Pek düşünmen gerekmez, değil mi?” dedi Jamie yavaşça ve geri çekilip merakla beni inceledi.

“Özür dilerim,” dedim aynı anda incinmiş ve kızgın hissederek ama *neden* kızgın olduğumu anlamadığım için daha da sinirlenmiştim. “Bilerek olmadı, özür dilerim.

Başını yana eğip beni izlemeye devam etti.

“Gidip onu öldüreyim mi?”

“Komik olma.” Kımıldandım, bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum. Huysuzlanmış, yenik düşmüş ve sinirlenmiştim

ancak *nedenini* bilmediğim için daha çok yenik düşmüş hissediyordum.

“Dürüstçe bir soruydu Sassenach,” dedi yavaşça. “Ciddi değildi belki ama dürüstçeydi. Sanırım bana dürüst bir cevap borçlusun.”

“Elbette onu öldürmeni istemiyorum!”

“Onun yerine, bana neden tokat attığını söylememi ister misin?”

“Neden mi?” Bir saniyeliğine ağzım açık kaldı, sonra kapadım. “Evet, isterim.”

“Çünkü sana rızan olmadan dokundum, değil mi?”

“Evet,” dedim, artık daha kolay nefes alabiliyordum. “Tom Christie de öyle yaptı. Ayrıca hayır, *hoşuma gitmedi.*

“Ama Tom için hiç de öyle değil,” diye tamamladı. “Zavallı adam.”

“Senin sempatine ihtiyacı yok,” dedim sertçe.

“Herhalde yoktur. Ama sempati hissediyorum. Yine de bundan memnunum,” diye ekledi.

“Hangisinden memnunsun? Yaşıyor olmasından mı yoksa bana âşık olduğunu düşünmesinden mi?” dedim inanamayarak.

“Onun hislerini küçümseme Sassenach,” dedi usulca. “Bir keresinde senin için canını ortaya koymuştu. Tekrar yapacağından da eminim.”

“Daha önce bunu yapmasını ben istememiştim!”

“Rahatsız oldun,” dedi Jamie umursamaz bir tonda.

“Evet, çok rahatsız oldum!” dedim ve ona sert bir bakış attım. “Ayrıca bundan sen de rahatsız oldun.” Birden Tom Christie ile sokakta karşılaştığını söylediğini hatırladım. Tom ona ne söylemişti?

Jamie başını eğdi ama inkâr etmedi. “Thomas Christie’den hoşlandığımı söyleyecek değilim,” dedi düşünceli bir şekilde, “ama ona saygı duyuyorum. Ve yaşadığını öğrendiğim için çok mutluyum. Sen onu üzecek bir şey yapmadın Sassenach,” dedi yavaşça. “Ben yaptım.”

“Bu lıiç aklıma gelmedi.” Onu görmenin şokuyla, kendisi ve çocukları için ağladığımı hatırlayamamışım. “Pişman değilim.”

“İyi. Tom Christie konusuna gelince,” diye devam etti, “o seni istiyor. Hem de çok. Ama senin hakkında hiçbir şey bildiği yok.”

“Ama sen biliyorsun.” Cümlemi soru sorma ve meydan okuma arasında bir tonda söylediğim için gülümsedi. Dönüp kapının sürgüsünü çekti, odanın içinde ilerleyip pamuklu perdeyi kapattığında odaya hoş mavi bir loşluk hâkim oldu.

“İçimde fazlasıyla ihtiyaç ve istek var, tabii bildiğim şeyler de.” Çok yakınımda duruyordu, hem de beni ona bakmak zorunda bırakacak kadar. “Seni kim olduğunu bilmeden hiç öpmedim ve bu, zavallı Tom’un hiçbir zaman bilemeyeceği bir şey.” Tanrım, Tom ona ne *söylemişti*?

Düzensiz atan nabzım, hızlı ve parmak uçlarımda fark edilebilen hafif atışlara dönüşmüştü.

“Benimle evlendiğinde hakkımda hiçbir şey bilmiyordun.”

Jamie yavaşça ellerini bedenime doladı.

“Bilmiyor muydum?”

Boğazından Galce bir homurtu çıkardı, pek kahkaha gibi değildi.

“Tamam, bilmediği şeyi öğrenmek zeki adamın işidir ve ben çok çabuk öğrenirim *a nighean*.”

Beni hafifçe kendisine doğru çekip özenle, şefkatle ve tamamen onayımla öptü. Tom Christie’nin bana ateşli ve beceriksizce sarılışını hafızamdan

silmedi, sadece aradaki farkı göstermek istemişti.

“Kıskanmış *olamazsın*dedim bir süre sonra.

“Olurum,” dedi Jamie, şaka yapmıyordu.

“Böyle bir şey düşünüyor olamazsın-”

“Düşünmüyorum.”

“Tamam, o zaman-”

“Tamam, o zaman.” Gözleri loş ışıktaki deniz suyu kadar koyuydu ama bakışlarından demek istediği tamamen okunabiliyordu ve kalbim hızla atmaya başladı. “Tom Christie için ne hissettiğini biliyorum ve o da senin için ne hissettiğini bana açık bir şekilde söyledi. Herhalde aşkın mantıkla hiçbir alakası olmadığını biliyorsundur, değil mi Sassenach?”

Soruyu duyduğumda cevap beklemediğini anladım ve yanıtlama gereği duymadım, bunun yerine elimi uzatıp gömleğinin düğmelerini çözdüm. Tom Chı istie’nin hisleri hakkında söyleyebileceğim mantıklı hiçbir şey yoktu ama kendi hislerimi ifade edebileceğim başka bir dil biliyordum. Kalbi çok hızlı atıyordu; ellerimi kalbinin üstünde tuttuğum için hissedebiliyordum. Benimki de hızla atıyordu fakat derin bir nefes alarak vücudunun tanıdık sıcaklığı ve dokununca ürperen göğsündeki tarçın renkli tüylerin ferahlatan yumuşaklığıyla rahatladım. Ben bunlarla meşgulken, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve bir tutamı ayırıp uzun uzun inceledi.

“Henüz beyazlamamışlar. Seninle sevişmem için fazla tehlikeli olana kadar sanırım hâlâ biraz zamanım var”

“Şu anda da tehlikeliyim,” dedim pantolonunun düğmelerine doğru ilerlerken. Kiltini giymiş olmasını dilerdim. “Peki sana yatakta tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?” Jamie düşünceli bir şekilde göğsünü kaşıdı.

“Şimdiye kadar, beni tırmaladın, ısırdın, bir şeyler batırdın ve-”

“Sana hiçbir şey batırmadım!”

“Batırdın elbette,” diye beni düzeltti. “O küçük iğneleri sırtıma batırdın ve tam on beş kez! Saydım, ayrıca on iki kez de çıngıraklı yılanın dişlerini bacağıma batırdın.”

“Hayatını kurtarmaya çalışıyordum!”

“Aksini söylemedim. Yine de hoşuna gittiğini inkâr etmeyeceksin, değil mi?”

“Çıngıraklı yılanın dişlerini batırmaktan çok hoşlandığımı söyleyemem. Deri altı enjeksiyonuna gelince…” Kendime engel olmama rağmen dudaklarım seğirdi. “Hak etmiştin.”

Bana kin dolu bir bakış attı.

“Zararlı olamaz, değil mi?”

“Ayrıca, saıia yatakta ne yaptığımı sayıyorsan eğer,” dedim konuya geri dönmeye çalışarak, “iğneleri sayamazsın.”

“Ama yataktaydım!”

“Ama ben değildim!”

“Tamam, hiç de adil olmayan bir şekilde faydalandın,” dedi Jamie başını sallayarak. “Bunu sana karşı kullanmayacağım.”

Ceketimi çıkarıp başını göğsüme dayayarak hızla bağcıklarımı çözdü.

“Peki ya benim seni kıskanmam hoşuna gider miydi?” diye sordum.

“Çok hoşuma giderdi,” diye yanıtladı, sıcak nefesi tenime değiyordu. “Hem kıskanıyordun. Laoghaire’i.” Kaşlarını kaldırmış bana sırıtarak bakıyordu. “Belki de hâlâ kıskanıyorsundur?”

Ona tekrar tokat attım ve bu kez bilerek yaptım. Jamie beni istese durdurabilirdi ama durdurmadı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi sulanan gözünü silerken. “Benimle yatağa gelir misin? Sadece ikimiz oluruz.”

Uyandığımda geç olmuştu, perdenin üst kısmında solan gökyüzünün bir parçası görünse de oda kararmıştı. Ateş ya-kılmadığı için içerisi serindi ama Jamie’nin vücuduna sokulduğumdan çarşafların altı sıcak ve rahattı. Yan yatmıştı, ben de kaşık gibi arkasına kıvrılıp elimi üstüne koymuştum ve yavaşça nefes alıp verişini hissedebiliyordum.

Sadece *biz* vardık. İlk başlarda, Tom Christie’nin aramıza gireceğinden endişelenmiştim ama anlaşılan Jamie de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki Tom’un sarılışının zihnimde belirmesine engel olmaya kararlı olarak ayak parmaklarımı öpmeye başladı.

Odanın darlığı ve yatağın duvara yapıştırıldığı düşünülünce, bunu yapabilmek için ata biner gibi üzerime oturması gerekmişti. Ayaklarımın küçük küçük ısırılması ve çıplak bir İskoç

erkeğinin altında, onu tanı arkadan izlemenin oluşturduğu birleşim, aklımdan her şeyi silmek için fazlasıyla yeterli olmuştu.

O sıcak, güvenli ve huzurluydu. Tom ile olan karşılaşmamı tehdit altında hissetmeden aklımdan geçirebilirdim. *Ama* tehdit edilmiş gibi hissetmiştim. Jamie bunu fark etmişti. *Bana neden tokat atttğım söylememi ister misin? Çünkii sana rızan olmadan dokundum.*

Jamie haklıydı; kaçırılmamdan sonra ortaya çıkan ufak etkilerden biriydi bu. Ansızın dokunulmak artık korkuyla geri çekilmeme sebep oluyordu. Bunu neden daha önce fark etmemiştim?

Çünkü düşünmek istememiştim, nedeni buydu. Düşünmenin ne yararı olurdu ki? Bazı şeyleri iyileşmeleri için kendi hallerine bırakmak gerekirdi, tabii iyileşeceklerse.

Ama iyileşen şeyler bile iz bırakabilirdi. Bunun kanıtı tam olarak yüzümün önündeydi, aslında yüzüme doğru dayanmıştı.

Jamie'nin sırtındaki yaralar tek tük çıkıntılar haricinde soluk bir örümcek ağı şekline bürünmüştü, sanki teninin altında dikenli tel varmış gibi sevişirken parmaklarımın altındaki kabartısını hissedebiliyordum. Bir keresinde Tom Christie'nin onunla bu yüzden alay ettiğini hatırlayınca çenem gerildi.

Yavaşça elimi sırtına koyup soluk izlerden birini başparmağımla takip ettim. Uykusunda irkildi.

Neler olacağını merak ettim. Ona. Bana. Tom Christie'nin kinayeli sesini duydum: *Ben yeterince savaş gördüm. Kocanın bıkmamış olmasına şaşırıyorum.*

"Ne mutlu sana," diye homurdandım. "Korkak." Tom Christie, II. James yanlısı olduğu için tutuklanmıştı ve öyleydi ama bir savaşçı değildi. Charles Stuart'm ordusunda ikmal subayıydı. Mal varlığını ve konumunu riske edip ikisini de kaybetmişti fakat hayatını ya da bedeninin bir parçasını kaybetmemişti.

Yine de Jamie ona saygı duyuyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı. Papaz olmanın bazı insanların sandığı kadar kolay bir

şey olmadığını Roger'ı gözlemlediğim için yeterince iyi biliyordum. Roger korkak değildi ve gelecekte kendisine ne tür bir yol seçeceğini merak ediyordum.

Huzursuzca diğer tarafa döndüm. Akşam yemeği hazırlanıyordu; alt kattaki mutfaktan odun ateşinin dumanının, kavrulmuş patatesin ve kızartılan istiridyelerin ağır tuzlu kokusunu alabiliyordum.

Jamie kımıldanıp sırtının üstüne döndü ama uyanmadı. Hâlâ vakit vardı. Rüya görüyordu; gözkapaklarınm altında kıpırdayıp duran gözlerinin hareketlerini ve dudaklarının gerilişini görebiliyordum.

Vücudu da gerilmişti, birdenbire yanımda kaskatı kesildiğini fark edince şaşkınlıkla geri çekildim. Boğazından homurdanıyor ve vücudu seğiriyordu. Anlaşılmaz sesler çıkarıyordu, rüyasında bağırıyor muydu yoksa çığlık mı atıyordu bilemiyordum ve öğrenmek için beklemedim.

“Jamie uyan!” dedim sertçe. Ona dokunmadım. Korkunç bir rüyanın kontrolünde olduğundan ona dokunmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden bir keresinde neredeyse burnumu kıracaktı. “Uyan!”

Jamie nefes nefese gözlerini açtı. Nerede olduğunu bilmediği anlaşılıyordu, adım ve iyi olduğunu tekrar ederek onunla konuşmaya çalıştım. Gözlerini kırpıştırıp yavaşça yutkundu ve sonra başım çevirdiğinde beni gördü.

İsmimi hatırlamaya çalıştığını görünce, “Claire,” dedim yardım edercesine.

“Peki,” dedi Jamie boğuk bir sesle. Gözlerini kapatıp başını salladı, sonra tekrar gözlerini açtı. “İyi misin Sassenach?”

“Evet. Sen?”

Evet dercesine başını sallayıp tekrar kısa bir anlığına gözlerini kapadı.

“İyiyim. Rüyamda evin yandığını gördüm. Mücadele ediyordum.” Havayı kokladı. “Bir şey mi yanıyor?”

“Sanırını akşam yemeği.” Alt kattan gelen iştah açıcı koku gerçekten de yanan yemeğin keskin kokusuyla bölünmüştü. “Güveç tenceresi taştı herhalde.”

“Belki de bu gece başka bir yerde yeriz.”

“Phaedre, Bayan Symond’un hardal ve kuru üzüm soslu jambon pişirdiğini söylemişti öğlen. Hâlâ biraz kalmış olabilir. Sen iyi misin?” Oda soğuktu ama yüzü ve göğsü terden parlıyordu.

Jamie, “İyiyim,” diye yanıtlayıp ellerini kuvvetlice saçlarında gezdirerek dikleşti. “Bu tür bir rüyaya katlanabilirim.” Saçlarını yüzünden çekip bana gülümsedi. “Solgun görünüyorsun Sassenach. Sen de mi iyi uyumadın?”

“Hayır,” dedim, saç fırçamı bulmadan önce ayağa kalkıp üstüme elbisemi geçirerek. “Uykuya dalmadan önceki huzursuz bölüm yüzünden böyleyim. Yoksa bunu hatırlamıyor musun?

Jamie gülüp yüzünü sildi, sonra kalkıp oturağı kullandı ve gömleğini giydi.

“Peki ya diğer rüyalar?” diye sordum.

“Ne?” Gömleğinin içinden kafasını çıkardığında tuhaf görünüyordu. “Katlanamayacağın rüyalar hangileri?”

Çakıl taşı atıldığında suyun yüzeyi nasıl titreşiyorsa yüzündeki çizgiler de öyle titredi, içgüdüsel bir şekilde uzanıp bileğini kavradım.

“Saklamana gerek yok,” dedim yavaşça. Maskesini takmasına izin vermeden gözlerimi gözlerine diktim. “Güven bana.”

O an kendisini toparlamak için bakışlarını kaçırdı. Tekrar bana baktığında şaşkınlık, utanma, küçük düşme ve uzun süredir içine attığı acının izleri hâlâ gözlerinin içindeydi.

“Rüyamda… bazen…” dedi Jamie ve durdu, “kendi rızam olmadan bana yapılan şeyleri görüyorum.” Kızgın ve ağır bir şekilde burnundan soluyordu. “Hiddetle uyandığımda kendimden başlayarak gidip birini öldürmek istiyorum.”

Bana küçük bir bakış atarak, “Çok sık olmuyor,” diye ekledi. “Böyle bir rüyanın ardından senden asla… yardım istemem.

Bileğini sıkıca kavradım. “İsteyebilirsin, benim için sorun değil,” demek isterdim, çünkü bu doğruydu, bir zamanlar bunu tereddüt etmeden söyleyebiliyordum. Ama artık daha çok şey biliyordum, eğer onun yerinde ben olsaydım, Harley Bobble’ı ya da güçlü ve hoş vücutlu bir erkeği rüyamda görüp bundan tahrik olarak uyansaydım -Tanrı’ya şükür böyle bir şey hiç olmadı- yapacağım en son şey bu duyguyu bastırmak için Jamie’nin vücudunu kullanmak olurdu.

Bunun yerine sessizce, “Teşekkür ederim,” dedim. “Bana söylediğin için. Ve bıçak için de.”

Başını sallayıp pantolonunu almak için döndü.

“Jambon severim,” dedi.

Pişmanım…

Long Islaıd, New York sömürgesi Eylül 1776

William babasıyla konuşabilmeyi dilerdi. Lord John’un nüfuzunu kullanması için değil, kesinlikle hayır. Sadece objektif bir tavsiyeye ihtiyacı vardı. Ama Lord John İngiltere’ye dönmüştü ve William kendi başınaydı.

Tam anlamıyla kendi başına olduğu söylenemezdi. O sırada Long Island’ın kıyısındaki özel denetleme noktasına gözcülük eden müfrezeden sorumluydu. Bileğine konan sivrisineğe sertçe vurdu ve bir darbede onu öldürdü. Clarewell’e de aynısını yapabilmeyi umdu.

Clarewell Markisi, Üsteğmen Edward Markham. William ve birkaç yakın arkadaşı tarafından Çenesiz Ned ya da Pezevenk olarak da bilinirdi. William çenesinde ilerleyen bir kıpırtıya hızla vurdu, adamlarından ikisinin denetledikleri yük arabasına doğru ağır adımlarla yürüyüp anında gözden kaybolduklarını fark etti.

Er Welch, yük arabasının arkasında sürpriz kutusu gibi belirdi; şaşkın bir halde ağzını siliyordu. William eğilip nefesini kokladı ve sonra, “Bu suçtur. Launfal nerede?” dedi.

Yük arabasında, sahibinin yasadışı bir şekilde ithal etmek istediği üç şişe kaçak konyak için aceleyle pazarlık yapılıyordu. Wîlliam yük arabasının sahibini tutukladı, kendi müfrezesinden

üç asker çağırıp Welch ve Launfal'a da çavuşun yanına gidene kadar kaçakçıya eşlik etmelerini istedi. Sonra bir tüfek alıp tek başına ve öfkeli bir şekilde yolıın ortasında durdu, yoldan geçen herhangi bir şeye meydan okur gibi bir hali vardı.

Ne gariptir ki yol tüm sabah işlek olduğundan, kimse ona Clarewell konusundaki sinirine odaklanması için fırsat vermemişti.

Çok nüfuzlu ve Lord North ile sıkı bağlantılar içindeki bir ailenin varisi olan Çenesiz Ned, William'dan bir hafta önce New York'a varmış, Howe'un ekibine verilmiş ve büyük bir rahatlıkla marangozluk işlerine sığınmıştı ve ona sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışırmış gibi gözlerini kırpıştırarak bakan General Howe'un başyaveri olan gösterişli Yüzbaşı Pickeriıigin dibinden ayrılmıyordu.

Sonuç olarak, Willianı ve diğer kıdemsiz subaylar kâğıtları elden ele dolaştırıp topuklarını yere vurmakla meşgulken, Çenesiz Ned yazılan görevleri çuvallara dolduruyor, kısa keşif gezilerinde generalle birlikte gidiyor ve önde gelen Kızılderililer ile olan görüşmelerde ona eşlik ediyordu.

William karargâhlardaki ve ordu bürokrasisindeki hayatın kısıtlamalarına dayanabilirdi. Babası sabrını zorlayan durumlarda kendisini tutmasının, sıkıntıya karşı koymasının, aptallarla uğraşmasının ve bir silah olarak buz gibi kibarlığını kullanmasının önemini ona öğretmişti. William'ın güçlü karakterinden yoksun bir kişi bir gün, pantolonu ayak bileklerinde toplanmış Yüzbaşı Pickering'i, poposundan Çenesiz Ned'iıı kafası çıkmış halde kıdemsiz subaylara nutuk atarken resmetmişti.

William bu karikatürün çiziminc dahil olmamıştı -şimdiyse dahil olmuş olmayı diliyordu- ama Ned, onu karikatüre gülerken yakaladığı için William'ın burnuna yumruk atmıştı. Bundan çıkan kavga kıdemsiz subayların merkezinin birkaç mobilyasının kırılmasına ve William'ın üzerine kaıı damlamış gömleğiyle, arkasındaki masada duran çirkin karikatürle Yüzbaşı Pickering'e yakalanmasına neden olmuştu.

William, elbette, karikatürü yapan kişinin kendisi olmadığını iddia etmiş ama aynı zamanda sanatçının kimliğini saptamayı da reddetmişti. Buz gibi kibarlık silahım kullanmıştı, Pickering William'ı askeri cezaevine göndermediğine göre de bu bir ölçüde işe yaramıştı. Sadece Long Island'a gönderilmişti.

"Lanet ahmak," diye homurdanıp yaklaşmakta olan sütçüye öylesine büyük bir öfkeyle bakmıştı ki kız önce durmuş, sonra korkudan kocaman olmuş

gözleriyle yanından geçmişti.

William dişlerini gösterdiğinde kız küçük bir çığlık atıp hızla koştu ve omuzlarına bağlı kovalardan biraz süt döktü.

William bunu yaptığına pişman oldu ve peşinden gidip özür dilemek geçti içinden. Ama gidemezdi, iki çoban bir sürü domuzla birlikte yolda ona doğru ilerliyordu. William, bağrışıp duran çamurlu vücutları ve parçalanmış kulaklarıyla yaklaşan dalga yığınına bakıp komuta yeri olarak kullandığı kovanın üstüne çabucak çıktı. Çobanlar selam mı verdikleri yoksa hakaret mi ettikleri anlaşılamayan bir şekilde bağırarak ona el salladı. William, onların İngilizce konuştuklarından bile emin değildi ve öğrenmek de istemiyordu.

Domuzlar, arkalarında ayaklarındaki çamurların döküntülerinden bir deniz bırakarak geçip gitti. William başının etrafında merakla toplanan sivrisinek bulutunu yeniden elleriyle dağıtmaya çalıştı, artık fazla olmaya başladıklarını düşünüyordu. İki haftadır Long Island'daydı - bu on üç buçuk gündür orada olduğu anlamına geliyordu. Yine de Çenesiz Ned'den ya da yüzbaşıdan özür dilemesine sebep olacak kadar uzun bir süre değildi.

'Yalaka," diye homurdandı.

Aslında başka bir seçeneği daha vardı. Ve sivrisineklerle vakit geçirdikçe bu seçenek ona daha çekici gelmeye başlamıştı.

Gümrük karakolundan ana merkeze günde iki kez yürümek için çok uzun bir mesafeydi. Bu yüzden, geçici olarak Culper adında bir adamın ve iki kız kardeşinin yanında konaklıyordu.

Culper bundan çok memnun değildi, William'ı her gördüğünde sol gözü seğirmeye başlıyordu ama iki yaşlı kadın onun üstüne çok düşüyordu ve o da mümkün oldukça el konulan jambonları ya da hasırlı şişeleri getirerek onların bu iyiliklerini karşılıksız bırakmamaya çalışıyordu. Önceki gece tuzlanmış domuz pastırması götürdüğünde, Bayan Abigail Culper ona bir misafirinin olduğunu fısıldamıştı.

"Sigaranızı bahçede için," dedi kadın, boneli başıyla evin yan tarafını işaret ederek. "Korkarım kardeşim evde sigara içmenize izin vermez."

William arkadaşlarından birinin ona eşlik etmek için geldiğini, belki de onu Long Island'daki sürgününden kurtaracak resmi bir af getirdiğini umuyordu. Bunun yerine, tavuklardan birinin üstüne çıkmış olan Culperlar'ın horozunu elinde piposuyla dalgın dalgın izleyen Yüzbaşı Richardson'ı buldu.

"Kırsal hayatın güzellikleri," dedi yüzbaşı, horoz geriye doğru düştüğü sırada. Tüylerinin düzelmesi için silkelenen tavuk sanki hiçbir şey olmamış gibi gagasıyla eşelenirken, horoz sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve bitkin ama

zafer dolu bir sesle öttü. “Burası çok sessiz, değil mi?”

“Evet,” dedi William. “Hizmetinizdeyim efendim.”

Aslında sessiz değildi. Bayan Beulah Culper’ın gece gündüz meleyen yarım düzine keçisi vardı, gerçi Bayan Beulah keçilerin hırsızları ambardan uzak tuttuklarına William’ı ikna etmişti. Tam o sırada hayvanlardan biri ağılından vahşice bögürünce Yüzbaşı Richardson tütün kesesini düşürdü. Keçilerden birkaçı da sanki alay edercesine yüksek sesle melediler.

William eğilip tütün kesesini yerden aldı, kalbi güm güm atıyor olmasına rağmen yüzünde hiçbir ifadenin olmamasına özen gösteriyordu. Richardson onca yolu Long Island’da vakit geçirmek için gelmemişti.

“Tanrım,” diye homurdandı Richardson keçilere bakarak. Başını sallayıp yola doğru işaret etti. “Benimle biraz yürür müydünüz teğmen?”

William bunu seve seve yaptı.

“Durumun hakkında bazı şeyler duydum.” Richardson gülümsüyordu. “İstersen Yüzbaşı Pickering ile konuşurum.”

“Çok naziksiniz efendim,” dedi William. “Ama korkarım yapmadığım bir şey için özür dilemeyeceğim.”

Richardson bunu görmezden gelerek piposunu salladı. “Pickering çabuk öfkelenir ama kin tutmaz. Ben hallederim.” “Teşekkür ederim efendim.” *Peki karşılığında ne istiyorsun*, diye aklından geçirdi William.

“Yüzbaşı Randall-Isacs adında biri,” dedi Richardson rahatça, “halletmesi gereken askeri bir mesele için Kanada’ya seyahat edecek. Oradayken orduya faydalı bilgiler sağlayacak biriyle tanışması… muhtemel. Bu kişinin çok az İngilizce bildiğini düşünmeme neden olan şeyler var ve Yüzbaşı Randall da ne yazık ki Fransızca bilmiyor. Bu dili akıcı bir şekilde konuşan bir seyahat arkadaşı… faydalı olabilir.”

William başını salladı ama hiç soru sormadı. Richardson’ın görevini kabul ederse, soru sormak için yeterince vakti olacaktı.

Yürüyüş dönüşü havadan sudan bahsettiler ve Richardson, Bayan Beulah’ın akşam yemeği davetini kibarca geri çevirdi.

Bu işi yapmalı mıydı? Alt kattan gelen Abel Culper’ın horlamasını dinlerken William düşünmeye başlamıştı. Çatı katının penceresi olmamasına rağmen ayın çekim gücünü hissedebiliyordu ve dolunayda asla uyuyamazdı.

Yükselmek umuduyla New York’a bağlı kalmalı ve en sonunda harekete mi geçmeliydi? Yoksa tüm ilişkisini koparıp Ri-chardson’m teklifini kabul mü etmeliydi?

Babası hiç şüphesiz ilk yolu desteklerdi. Ona göre bir subayın en çok ilerleme ve fark edilme şansı kendisini savaşta öne çıkarmasıyla mümkündü, gizli ve belli belirsiz adı çıkmış istihbarat diyarında değil. Yine de… haftalar boyunca tadını çıkardığı özgürlükten sonra, ordunun sıradanlığı ve kısıtlamaları canını sıkıyordu.

Bir teğmenin üstündeki ezici rütbelerin altına gömülmesi, kendi birliklerine emir verebilirken yine de ona verilen emirleri yerine getirmeye mecbur olması, kendi düşüncelerine göre hareket etmeye izni olmaması neyi değiştirirdi ki… Yüzünden yarım metre yüksekteki çatı kirişine bakarken amcası Hal'in ne söyleyebileceğini düşünerek sırıttı.

Hal Amca her zaman kariyer yapan basit bir askerden çok daha fazlası olmuştu; huzuruna, onuruna ve emrinde bulunan askerlere tutkuyla bağlıydı. William uzak gelecek için orduyla ilgili kariyeri konusunda ne yapacağını pek düşünmemişti. Amerikan kuşatması çok uzun sürmeyecekti, peki ya ardından ne olacaktı?

Zengindi, daha doğrusu reşit olduğunda zengin olacaktı ve bu da çok uzakta değildi. Parası olduğunda, istediği yerde daha güzel bir görev satın alabilirdi. Böylece New York'ta kayda değer herhangi bir şey yapıp yapmamış olmasının önemi kalmazdı.

Babası ona -sesinin kulaklarında çınladığını fark ederek yastığı yüzüne kapattı- itibarın destansı savaşların büyük dramına değil, genellikle ufak tefek hareketlere, onur ve sorumluluk duygusu hissederek verilen günlük kararlara bağlı olduğunu söylerdi. William ise gündelik sorumluluklarla ilgilenmiyordu.

Yastığın altında kalmak için hava çok sıcaktı, asabi bir homurtuyla yastığı yere fırlattı.

"Hayır," dedi William zihninde yankılanan babasının sesine. "Kanada'ya gideceğim." Akıllıca tavsiyelere karşı gözlerini ve kulaklarını kapatıp uyumaya çalıştı.

Bir hafta sonra, William'ın Bayan Beulah'ın şöminesini ve istiridye güvecini memnuniyetle karşılayacağı kadar serinlemiş-ti geceler - ve Tanrı'ya şükür ki lanet sivrisinekleri yıldıracak kadar. Gündüzleri hava hâlâ sıcaktı ve Yüzbaşı Hanks'in haberini aldığı sözde kaçakçının zulasını bulmak için müfrezesinin kıyıyı taramaya gönderilmesinden William son derece memnundu.

"Ne zulası?" diye sordu Perkins, her zamanki gibi ağzı yarı açıktı.

"İçki," diye yanıtlayan Willianı, Perkiıs'in şaşkın bakışına acımıştı. "Bilmiyorum ama sanırım bulduğunuzda anlarsınız. Sakın içmeyin, gelip beni çağırın."

Kaçakçı tekneleri Long Islaıd'a neredeyse her şeyi taşıyordu ama yatak çarşafı ve birkaç kutu Hollanda servis tabağından oluşan bir zula bulma şansları çok düşüktü. Konyak olabilirdi, belki de bira fakat mutlaka içilebilir bir şeydi ve likör açık ara en kârlı kaçak mallardan biriydi. William adamlarını ikişer gruplara ayırarak gönderdi, yeterince uzağa gittiklerinden emin olana kadar adamlarını izleyip sonra bir ağaca yaslanarak derin bir nefes verdi.

Bu tür ağaçlar buradaki kıyıya yakın büyüdükleri için çelimsiz, yamuk çam ağaçlarıydı ve deniz meltemi iğne yapraklarının arasından kulaklarına huzur veren bir hışırtıyla esiyordu. Wil-liam tekrar içini çekti, memnun olduğu ve yalnızlığı ne kadar sevdiğini hatırladığı için yapmıştı bunu ve son bir aydır hiç yalnız başına kalamamıştı. Eğer Richardson'ın teklifini kabul ederse… Randall-Isaacs de olacaktı elbette ama yine de yolda geçen haftalar boyunca ordunun sıradanlığından kurtulmuş olacaktı. Düşünebileceği bir sessizlik ve Perkins'in olmadığı bir yer!

Kızılderililer gibi kırlarda kaybolmadan önce, kıdemsiz subayların karargâhına yavaşça süzülüp Çenesiz Ned'in ağzını burnunu dağıtıp dağlamayacağını merak etti. Maske takmasına gerek var mıydı? Hava kararana kadar beklerse gerek olmazdı. Ned şüphelenebilirdi ama William'ın yüzünü görmezse hiçbir şey kanıtlayamazdı. Peki ona uyuduğu sırada saldırmak korkakça mıydı? Bu hiç sorun değildi, işe koyulmadan önce Çenesiz Ned'i oturağının içindekilerle ıslatıp uyandırırdı.

Bir deniz kırlangıcı başının birkaç santim üstünden geçerek onu bu keyifli düşüncelerden uzaklaştırdı. Bir çam kozalağı koparıp kuşa fırlattı ve ufak bir farkla ıskaladı ama önemi yoktu. Bu gece Richardson'a teklifini kabul ettiğine dair bir not gönderecekti. Bunu düşünmek kalbinin daha hızlı atmasına ve havada süzülen deniz kırlangıcı gibi içinin neşeyle dolmasına sebep oluyordu.

Parmaklarındaki kumu pantolonuna silerken, suda bir hareket görerek doğruldu. Kıyıdan uzakta bir şalopa ileri geri sallanıyordu. İçindekinin kim olduğunu tanıyınca rahatladı - Hain Rogers.

"Neyin peşindesin?" diye homurdandı. Kıyının kumlu kısmına doğru giden William, kıyıda kum tepeciklerinin üstünde kırmızı tahtakuruları gibi ilerleyen adamlarının Rogers'ın gözünden kaçmış olma ihtimaline karşın, üniformasının göründüğünden emin bir şekilde çimlerin üstünde durdu. Eğer Rogers da kaçakçının zulasından haberdarsa, William onun askerlerin bu mal üzerinde hak sahibi olduğunu bildiğinden emin olacaktı.

Robert Rogers birkaç ay önce New York'a gelen ve bir şekilde General Howe'dan büyük bir görev ve onun amiral kardeşinden de şalopa almayı başaran namussuz bir adamdı. Kızılderili bir savaşçı olduğunu ve

Kızılderililer gibi giyinmekten hoşlandığını söylemişti. Ve bu kadarı bile kabul edilmesine yeterli olmuştu.

Şalopa biraz daha yaklaştığından Rogers'ı güvertede görebiliyordu; kırklı yaşlarının sonlarında, esmer tenli ve kötü bir ifadeyle çatılmış kaşları olan bir adamdı. William'ı görüp neşeyle selamladı ve karşılığında Wi 11 iam nazik bir şekilde elini kaldırdı. Adamları herhangi bir şey bulduysa, Rogers'ın vurgunu New York yolunda kaybetmemesi için William'ın birkaç adamını kargonun yanında yollaması gerekecekti.

Rogers hakkında anlatılan bir sürü hikâye vardı ve bazıları Rogers'm kendisi tarafından ortaya atılmıştı. Ama William, adamın şimdiye kadar kalkıştığı en büyük işin bir keresinde General Washington'a saygısını sunmak olduğunu biliyordu ve gene-

rai onu sadccc reddetmekle kalmamış, ayrıca Kıta Ordusu'nun kampından kaba bir şekilde kovup bir daha içeri girmesine izin vermemişti. William bu durumun Virginialılar'ın iyi bir muhakemeye sahip olduğunu kanıtladığını düşünüyordu.

Şimdi ne olacaktı peki? Şalopa yelkenlerini indirmiş, ufak bir tekne çıkarıyordu. Gelen kendi başına kürek çeken Rogers'tı. William artık daha da dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Yine de sığ suda ilerleyip küpeşteyi yakalayarak tekneyi kumsala çekmesi için ona yardımcı oldu.

"Merhaba teğmen!" Rogers ona sırıttı, eksik dişlerine rağmen kendinden emindi. William onu kısa ve resmi bir şekilde selamladı.

"Adamların Fransız şarabı zulası arıyor olabilir mi?"

Lanet olsun, çoktan butmuş!

"Bu bölgede kaçakçılık aktiviteleri olduğu haberini aldık," dedi William resmi bir tonda. "Araştırıyoruz."

"Elbette araştırıyorsunuz," dedi Rogers cana yakın bir şekilde. "Sizi zahmetten kurtarayım mı? Diğer tarafı deneyin…" Dönüp çenesiyle beş yüz metre uzaklıktaki bir dizi bakımsız balıkçı barakasını işaret etti. "Orada-"

"Baktık," diye sözünü kesti William.

"Barakaların arkasındaki kuma gömülü," diyen Rogers, sözünün kesilmesine aldırmadan cümlesini tamamladı.

"Minnettarım binbaşı," dedi William mümkün olduğunca samimi bir şekilde.

"Geçen akşam onu oraya gömen iki kişi gördüm," diye açıkladı Rogers. "Ama henüz almak için döndüklerini sanmıyorum."

"Kıyının bu kısmından gözünüzü ayırmadığınızı anlıyorum," dedi William.

“Aradığınız özel bir şey var mı efendim?” diye ekledi.

Rogers gülümsedi.

“Madem konusu açıldı *sör,* evet var. Etrafta dolanıp sorular

soran biri var, onunla görüşmeyi çok istiyorum. Eğer olur da siz ya da adamlarınız bu adamı görürse…?”

“Elbette efendim. Adını ya da nasıl göründüğünü biliyor musunuz?”

“Aslına bakılırsa ikisini de biliyorum,” diye yanıtladı Rogers. “Uzun boylu, yüzünde barut patlamasıyla oluşan yara izleri var. Görürseniz mutlaka tanırsınız. Connecticut’tan isyancı bir aileden gelen bir asi, adı Hale.”

William karnına inen sert bir darbe hissetti.

“Onu gördünüz mü yoksa?” Rogers yavaşça konuşuyordu ama bakışları keskinleşmişti. William yüzünün bu kadar kolay okunabilmesine sinirlenerek başını eğdi.

“Gümrükten dün geçti. Çok konuşkan biri,” diye ekledi adam hakkındaki detayları anımsamaya çalışırken. Yara izlerini fark etmişti, adamın yanaklarını ve alnını lekeleyen solgun şeritler halinde izler vardı. “Gergindi, terliyor ve sesi titriyordu. Onu durduran er üzerinde tütün ya da başka bir şey olduğunu düşündüğü için ceplerini dışarı çıkarmasını istemişti ama üstünden kaçak hiçbir şey çıkmadı.” William gözlerini kapatıp hatırlamak için çaba göstererek kaşlarını çattı. “Üzerinde kâğıtlar vardı… onları gördüm.” Görmüştü, tamam ama bir araba dolusu peynir getiren ve bunun İngiliz komiserliğine kayıtlı olduğunu söyleyen bir tüccarla ilgilendiği için doğru düzgün inceleme şansı olmamıştı. Sonunda biri adama el sallayıp geçmesini söylemişti.

“Peki ya onunla konuşan adam…” Rogers uzakta kıyıya rast-gele dağılmış askerlere doğru dikkatle baktı. “Hangisi?”

“Hudson adında bir askerdi. Onu çağırırım isterseniz,” diye teklif etti William. “Ama size kâğıtlar hakkında pek bir şev söyleyebileceğinden emin değilim, okuması yoktur.”

Rogers kızgın görünüyordu ama yine de Hıidsoıı’ı çağırması için onay verdi. Çağırılan Hudson, Willianrın koıuı hakkında söylediklerini doğruladı fakat üzerinde numaralar yazan bir sav-ta dışında kâğıtlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu. “Ve bir de çizim vardı sanırım,” diye ekledi. “Korkarım ne olduğunu anlayamadım efendim.”

“Numaralar mı? İyi, iyi,” dedi Rogers ellerini birbirine ovuşturarak. “Nereye gittiğini söyledi mi peki?”

“Flushing yakınlarında yaşayan bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyledi

efendim.” Hudson saygılıydı ama adamın kıyafetlerine merakla bakıyordu. Rogers’ın ayakları çıplaktı, üzerinde misk sıçanı kürkünden yapılmış kısa bir kuşak ve yırtık pırtık keten bir pantolon vardı. “Arkadaşının adını sormadım efendim. Önemli olabileceğini bilmiyordum.”

“Önemli olduğunu sanmıyorum asker. Arkadaşının var olduğundan bile kuşkuluyum.” Haberlere sevinmiş görünen Rogers güldü. Gözlerini kısarak bulanık uzaklığa doğru baktı ve tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

“Çok iyi,” dedi yavaşça, sanki kendi kendine konuşuyordu. Gitmek için döndüğünde William onu durdurdu.

“Kaçakçının zulasının yeri hakkında vermiş olduğunuz bilgiler için teşekkür ederim efendim.” William ve Rogers, Hudson ile görüşürken Perkins de kazma işini denetlemişti ve şimdi kumla örtülü birkaç varil önlerindeki tepeciklerden aşağıya yuvarlanırken küçük bir grup asker da arkalarından geliyordu. Varillerden biri kumdaki bir noktaya çarpıp havalandı ve yere sert bir iniş yaptı ama peşinden koşan askerlerin bağırışlarıyla çılgınca bir açıyla yuvarlanmaya devam etti.

Bunu gören William biraz geri çekildi. Eğer şarap kurtarı-labilirse iki hafta boyunca içilemeyecekti. Yine de bu kimseyi denemekten alıkoyacak değildi.

“El konulan kaçak malın taşınabilmesi adına şalopanıza götürmek için izin istiyorum,” dedi Rogers’a resmi bir şekilde. “Elbette size eşlik edip onu teslim edeceğim.”

“Elbette.” Rogers memnun olmuş gibi görünüyordu, onay-larcasına başını salladı. Bir şey düşünüyormuşçasına burnunu kaşıdı. “Yırın gcı i döneceğiz, bu gece bizimle gelmek ister misiniz? Peşinde olduğumuz adamı gördüğünüz için yardımınız dokunabilir.”

William’ın kalbi heyecanla attı. Bayan Beulah’ın güveci tehlikeli bir casusu yakalamak düşüncesinin yanında sönük kalmıştı. Büyük pay Rogers’a ait olsa da bu tür bir maceraya atılmak itibarını arttırabilirdi.

“Size herhangi bir şekilde yardım etmekten mutluluk duyarım efendim!”

Rogers sırıtarak onu süzdü.

“Güzel. Ama casus avına bu şekilde çıkamazsınız teğmen. Güverteye geldiğinizde size uygun giysiler buluruz.”

William, Rogers’ın mürettebatının en uzun boylu adamından on beş santim daha uzun çıktığından, ucu pantolonunun üst düğmelerinin açık olduğunu gizlemek için mecburen dışarıda bırakılan kaba keten gömleğin ve ani bir harekette bulunursa onu hadım etmekle tehdit eden bez pantolonun içine hapsolmuştu. Ayrıca William, kısa pantolonunun altında bacaklarında on

santimlik boşluk bırakan çizgili çoraplarının kendisini küçük düşürmesindense Rogers'a uyup çıplak ayakla gezmeyi seçmişti.

Şalopa, Rogers, William ve dört adamın daha indiği Flus-hing'e varmıştı. Rogers, kasabanın ana caddesindeki bir tüccarın dükkânının arka odasında bir ofis ayarlamıştı. Rogers burada hemen gözden kaybolmuş ve Hale'ıı Flushiıg'de görülmediği, bu yüzden muhtemelen dört-beş kilometre ötedeki Elms-ford'da bulunan iki handan birinde mola verdiğini tahmin edildiğine dair tatmin edici haberlerle geri dönmüştü.

Bu nedenle, temkinli olmak adına ufak gruplara ayrılan adamlar o yöne doğru ilerlemeye başlamış ve böylece William kendisini serin geceden korunmak için omuzlarına eski bir şal almış Rogers ile yürürken bulmuştu. Tıraş olmamıştı elbette.

totr şapkasının kenarına kurumuş uçan balık tıkıştıran adama uygun bir arkadaş olmak istemişti.

"İstiridyeci gibi mi davranacağız yoksa arabacı mı?" Rogers bunu komik bulmuşçasına bir ses çıkarıp başını salladı.

"Konuşurken biri seni duyarsa ikisini de yutmaz. En iyisi, yemek yemek dışında çeneni kapalı tut evlat. Çocuklar ve ben işi hallederiz. Tek yapman gereken, Hale'i görürsen başını sallamak."

Rüzgâr denizden karaya esiyor ve uzaktan gelen bataklığın kokusunu onlara taşıyordu. Görünürde henüz hiç yerleşim yeri yoktu ve etraflarında kararan manzara çok ıssızdı. Soğuk ve yolun kumlu toprağı çıplak ayaklarına iyi gelmiş, onları çevreleyen ıssızlığı William hiç iç karartıcı bulmamıştı.

Rogers soğuk esintiye karşı başını eğmiş halde yürürken çoğunlukla sessizdi. Ama bir süre sonra rahat bir tavırla, "Yüzbaşı Richardson'ı New Y>rk'tan alıp buraya getirdim. Ve sonra geri götürdüm," dedi.

William bir an için *"Yüzbaşı Richardson mı?"* demeyi düşündü, bu konuda bilgisi olmadığını gösteren kibar bir tonla ama neyse ki tam zamanında işe yaramayacağını fark etti.

Bunun yerine, "Öyle mi?" dedi ve sessizliğini korudu. Rogers kahkaha attı.

"Uyanık adamsın, değil mi? Belki de seni seçmekte haklıdır."

"Size beni herhangi bir şey için… seçtiğini mi söyledi?"

"Hayır, Richardson da uyanık adamın tekidir ve, bana senin hakkında tek kelime etmedi. Ama onun kim olduğunu ve ne yaptığını bilirim. Ve onu nerede bıraktığımı da biliyorum. Culperlar'ı ziyaret etmek için oraya gelmediğine seni garanti veririm."

Rogers bir şeyler demek istiyordu ve William beklemeye başladı.

“Kaç yaşındasın evlat?”

“On dokuz,” dedi William endişeyle. “Neden?”

Rogers omuzlarını silkti, alacakaranlıkta adamların hatları gölgeden farksızdı.

“Hayatını bilerek tehlikeye atacak kadar büyüksün. Ama Richardson sana her ne öneriyorsa, evet demeden önce iki kere düşünsen iyi olur.”

“Diyelim ki bir şey önerdi, tekrar soruyorum neden?”

Rogers omzuna dokunup onu ileri doğru sürdü.

“Bunu kendi gözlerinle görmek üzeresin evlat. Hadi gel.”

Hanın dumanlı sıcak ışığı ve yemek kokusu William’ın etrafım sardı. Soğuğun, karanlığın ya da açlığın tam olarak farkında değildi, zihni önünde uzanan maceraya odaklanmıştı. Ama taze ekmeğin ve kızarmış tavuğun kokusunu derin bir nefesle içine çekince, kendisini kıyamet gününde dirilip mezardan yeni kalkan bir ceset gibi hissetmişti.

Bir sonraki nefesi yarıda kaldı ve kalbi vücuduna aniden fazla miktarda kan pompalamaya başladı. Yanındaki Rogers boğazından onu uyarma amaçlı kısık bir ses çıkarıp boş bir masaya doğru ilerlerken, William rahatça etrafına bakındı.

Casus, şöminenin yanına oturmuş tavuk yerken birkaç çiftçiyle konuşuyordu. Adamların birçoğu yeni gelenleri görmek için kapıya doğru bakmış, hatta birkaçı William’a göz kırpmıştı ama kendisini önündeki yemeğe ve sohbete kaptıran casus, kafasını kaldırmaya gerek bile duymamıştı.

William adamı ilk gördüğünde dikkat etmemişti fakat tekrar gördüğünde onu hemen tanımıştı. Kendisi kadar uzun boylu değildi, ortalamadan birkaç santim daha uzundu. Açık sarı saçları, geniş alnıyla ve Rogers’ın bahsettiği barut kazasıyla oluşan yara izleriyle çarpıcı bir görünümü vardı.

Üniformalı değilim… William açlığı ve yemeğin kokusu yüzünden güçlükle yutkundu.

Yandaki masaya oturan Rogers, William’ın oturması için bu

tabureye işaret edip soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. William yavaşça başını salladı ve Haleiıı bulunduğu tarata bir daha bakmadı.

Hancı onlara yiyecek ve bira getirdiğinde, kendisini yemeye veren William, sohbete katılmak zorunda olmadığı için memnundu. Hale rahatlamış halde çene çalıyordu, arkadaşlarına kendisinden New York’tan gelen HollandalI bir okul müdürü olduğundan bahsediyordu.

“Oradaki şartlar çok belirsiz,” dedi kafasını sallayarak, “öğrencilerimin çoğu aileleri ya da akrabalarıyla birlikte Connec-ticut ya da New Jersey’e kaçtı. Burada da aynı ya da daha kötü olduğunu sanıyorum, doğru mu?”

Masasındaki adamlardan biri sadece homurdanırken diğeri alaycı bir ses çıkardı.

“Öyle denilebilir. Lanet olası kırmızı ceketliler gömülmeyen her şeye el koyuyor. O açgözlü piçler için Kralcı, Özgürlükçü ya da bir Kızılderili olman hiç fark etmiyor. İtiraz etmeyi denediğin anda, işlerini kolaylaştırmak için ya kafandan vuruyor ya da lanet hapishaneye götürüyorlar. Geçen hafta iri yarı bir hayvan beni gümrükte durdurup bütün elma şarabımı ve yük arabamı aldı. O- ”

Bir parça ekmek William’ın boğazını takılmıştı ama öksürmeye cesaret etmedi. Tanrım, adamı tanıyamamıştı -sırtı kendisine dönüktü- ama elma şarabını çok net hatırlıyordu. İri yarı hayvan mı?

Birasını alıp boğazına takılan ekmeği kurtarmak için yudumladı; işe yaramayınca yüzünün morardığını hissederek ve Rogers’ın şaşkınlıkla ona kaşlarını çattığını görerek sessizce öksürdü. Hafifçe elma şarabı çiftçisine doğru işaret edip göğsüne vurdu, sonra ayağa kalkıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odadan çıktı. Kılığı ne kadar kusursuz olursa olsun, iri yarı oluşunu asla gizleyemezdi ve adam eğer onun bir İngiliz askeri olduğunu anlarsa bütün plan suya düşerdi.

Sağ salim dışarı çıkana kadar nefesini tutmayı başardı, dışarı çıktığında ise midesinin ağzından çıkacağını düşünecek kadar öksürdü. En sonunda durup zorlukla nefes alarak hanın yan tarafına yaslandı. Elinde tuttuğu tavuk budu yerine yanına biraz bira almayı akıl etmiş olmayı diledi.

Rogers’ın adamlarından oluşan son grup da gelmişti, şaşkın bir şekilde William’a bakıp içeri girdiler. Ağzını elinin arkasına sildi ve bir pencereye denk gelene kadar binanın yan tarafında süründü.

Yeni gelenler, Hale’in masasına yakın olan bir masaya yerleşiyordu. William fark edilmemek için dikkatle durdu, Hale ve çiftçilerin sohbetine artık Rogers’ıı da dahil olduğu ve onlara bir fıkra anlattığı görülüyordu. Elma şarapçısı kahkaha atıp masayı yumrukladı, Hale ise sırıtmaya çalışmıştı ama şoke olduğu açıkça görülüyordu; adamın yaptığı espri her ne ise çok kaba olmalıydı.

Rogers rahat bir şekilde arkasına yaslandı, kafalarını sallayarak kendisine katıldıklarını belirtmelerine neden olan bir şey söylemişti. Sonra Hale’e bir şey sormak için öne doğru eğildi.

Hanın her zamanki gürültüsü ve kulaklarında uğuldayan soğuk rüzgar

sebebiyle, William konuşmanın sadece bazı bölümlerini yakalayabilmişti. O ana kadar, anladığı kadarıyla Rogers asi olduğu iddiasında bulunurken, adamları da masalarından onu onaylarcasına başlarını sallıyordu. Hale istekli, heyecanlı ve çok ciddi görünüyordu. Onun kolaylıkla bir okul müdürü olabileceğini düşündü William ama Rogers, onun Kıta Ordu-su'nda yüzbaşı olduğunu söylemişti. William başını salladı ama Hale asker gibi görünmüyordu.

Aynı şekilde, onda casus havası da yoktu. Hoş görünümü, yara izleri ve uzun boyuyla fazlasıyla fark edilebilirdi.

William karın boşluğunda ufak bir yumru hissetti. Tanrım. Yüzbaşı Riclıardson'ın işlerine dair William'm dikkat etmesi gereken bir şey olduğunu ve bunu bu gece kendi gözleriyle göreceğini söylerken Rogers bunu mu demek istemişti?

William hem kendi boyuna hem de insanların buna verdiği tepkiye alışkındı; kendisine hayranlık duyulmasından hoşlanır-dı. Ama insanların onu bu yüzden tanıyabileceğini ya da rahatlıkla tarif edebileceklerini hiç düşünmemişti. İri yarı hayvan bir iltifat değildi ancak hiç de yanlış bir tanım sayılmazdı.

İnanamaz bir halde, Hale'in asi yandaşı olduğunu ve İngiliz-ler'in konumu hakkında gözlem yaptığını söylediğini duydu ve bunu, bu bölgede kırmızı üniformalı asker görüp görmediklerine dair hevesli bir soru takip etti.

William bu denli düşüncesiz olmasına şaşırmıştı, gizlice eğilip Hale'in koluna dokunmadan önce Rogers'ın abartılı bir dikkatle odayı süzdüğünü gördü ve, "Görmez miyim efendim, elbette gördüm ama halk içinde söylediklerinize daha çok dikkatli etmelisiniz. Sizi biri duyabilir!" dediğini duydu.

"Hah," dedi Hale keyifle. "Burada arkadaşlarımın arasmda-yım. Hepimiz General Washington'ın şerefine az önce kadeh kaldırmadık mı?" Adamın sarhoşluğunun etkisi geçiyordu ama hâlâ hevesliydi, şapkasını kenara itip hancıya biraz daha bira getirmesi için işaret etti. "Bir tane daha alın efendim ve bana gördüklerinizden bahsedin."

William aniden *"Kapa çeneni, seni aptal!"* diye bağırmak ya da pencereden Hale'e bir şey fırlatmak için içinde kuvvetli bir dürtü hissetti. Ancak böyle bir şey yapsa bile artık çok geçti. Yediği tavuk budunun hâlâ elinde olduğunu fark edince fırlatıp attı. Heyecandan kanı kaynıyor olsa da midesi düğümlenmişti ve boğazında sanki kusmak üzereymiş gibi bir tat vardı.

Rogers'ın adamlarının vatansever bağrışmalarından etkilenen Hale, hâlâ sakıncalı itiraflarda bulunuyordu. William herkesin rolünü kusursuz bir şekilde oynadığını kabul etmesi gerekirdi. Rogers bunun sürmesine daha ne

kadar izin verecekti? Adamı orada, handa mı yakalayacaklardı? Herhalde yapmazlardı, çünkü içeride bulunanların bir kısmı hiç şüphesiz asi sempatizanıydı ve Rogers, Hale'i herkesin içinde tutuklamaya kalkarsa ortalık karışabilirdi.

Rogers'ın acelesi yokmuş gibi görünüyordu ve bu konuşma yarım saat daha devam etti. Rogers ufak tefek itiraflarda bulunurken Hale karşılığında daha büyük itiraflarda bulunuyordu. William'ın bacakları, ayakları, elleri ve yüzü uyuşmuş, omuzlarına gerginlikten ağrı girmişti. Yakınlardan gelen çıtırtı sesi dikkatini dağıttı, etrafa bakındığında havaya yayılan kokuyu aldı.

"Tanrım!" Aniden geri çekildi ve hanın duvarına sertçe vurarak düştü. Fırlatılan tavuk buduyla olan eğlencesi yarıda kalan kokarca hemen kuyruğunu dikmişti ve üzerindeki beyaz çizginin hareketi rahatlıkla görülebiliyordu. William olduğu yerde donup kaldı.

"O da neydi?" dedi içeriden biri, sesleri duymuştu. William nefesini tutarak bir ayağını kenara attı ama titreyen beyaz çizgi yüzünden tekrar olduğu yerde hareketsiz kaldı. Lanet hayvan ayaklarını yere vuruyordu. Bunun kısa bir süre sonra yapacağı saldırının bir göstergesi olduğu söylenmişti William'a.

İçeriden ayak sesleri yaklaşıyordu, biri ne olduğuna bakmak için geliyor olmalıydı. Tanrım, eğer onu dışarıda gizlice dinlerken bulurlarsa… Görevin, gerektiğinde kendisini feda ederek saldırması anlamına geldiğini hatırlayıp kendisini cesaretlendirmeye çalışarak dişlerini gıcırdattı. Peki saldırırsa ne olacaktı? Kokarca gibi kokarken Rogers ve diğerlerinin arasında katılamazdı. Ama eğer-

Açılan kapıyla birlikte tüm düşünceleri yarıda kesildi. Wil-liam içgüdüsel olarak binanın köşesine doğru hamle yaptı. Kokarca da içgüdüsel bir hareket yapmıştı ama kapının açılmasıyla ürktüğü için hedefini yeniden belirlemişti. Ayağı dala takılan William çöp yığınının üstüne serildiğinde bir çığlık atıldığını duydu.

William öksürdü, bulunduğu yerden kurtulana kadar nete-sini tutmaya çalıştı. Yine de mecburen soluması gerektiğinde ciğerleri koku olarak adlandırılmayacak, tamamen yeni bir duyumsal tanıma ihtiyacı olan bir maddeyle doldu. Öğürüp tiikü» riikler saçıp, gözyaşları durmadan akarken yolun diğer tarafındaki karanlığa doğru atıldı. Bu avantajlı noktadan, kokarcanın kurbanının hanın merdivenlerine gürültüyle yığıldığını gördü.

William, bu kişinin Hale olmadığını umuyordu. Başından böyle bir saldırı geçen bir adamı tutuklayıp nakletmenin zorluklarından öte, bu durumun asılmaktan bile daha küçük düşürücü olduğunu düşünüyordu.

Neyse ki Hale değildi. Merakla uzanan kafalar arasında meşalenin ateşinde

parlayan açık sarı saçlarını seçebilmişti.

Ne yapmalarının daha iyi olacağını tartışan sesler William'a kadar ulaşıyordu. Bol miktarda sirkeye ihtiyaçları olduğuna karar verdiler. Kurban yeterince kendisine gelmişti, otların arasına doğru emeklerken şiddetli öğürme sesleri çıkarıyordu. Hâlâ havada asılı duran pis kokunun üstüne bir de bu seslerin eklenmesi, birkaç adamın daha kusmasına neden oldu. William midesinin bulandığını hissetti ama burnunu sıkıca tıkayarak buna engel oldu.

Neyse ki hava almış ve oldukça sakinleşmişti

Kimse ona dokunmak istemediğinden arkadaşları adamı iterek yolcu etmişti ve böyle bir ortamda yemek yemek ya da bir şey içmek kimsenin içinden gelmediğinden han boşalmıştı. William, asılı levhanın yanında yanan meşaleyi alan hancının kendi kendine küfrettiğini ve yağmur suyu fıçısının içine meşaleyi daldırdığında çıkan tıslama sesini duydu.

Hale yeterince iyi bir gece geçirdiğini söyledi ve yatacak bir yer arayacağı Flushing'e giden yola doğru yöneldi, eğitimli sesi karanlıkta kolayca fark ediliyordu. William'ın kürk kuşağından tanıdığı Rogers ise kalabalık dağılırken yolun kenarında adamlarını bir araya toplayarak oyalanıyordu. Ancak herkes tamamen gözden kaybolduğunda William onlara katılmaya cesaret edebilmişti.

"Tamam mı?" dedi Rogers onu gördüğünde. "Herkes burada. Gidelim, öyleyse." Hareket ettiler ve sessizce yolda ilerlemeye başladılar.

Denizden, yükselen alevleri gördüler. Şehir yanıyordu, daha çok East River bölgesi yanıyordu ama rüzgâr güçlü olduğu için yangın hızla yayılıyordu. Rogers'ın adanılan kendi aralarında heyecanlı tahminlerde bulunuyorlardı; Özgürlükçüler mi şehri yakmıştı?

"Sarhoş askerler kadar olası," dedi Rogers, sesi fazlasıyla isteksizdi. Gökyüzündeki kırmızı parlaklığı gören William kusacakmış gibi hissetti. Yanlarındaki mahkûm ise sessizdi.

En sonunda, şehrin dışındaki Beekman Malikânesi'ndeki karargâhında, dumandan gözleri kızarmış, uykusuz ve öfkesini içine gömmüş olan General Howe'u bulabildiler. Rogers ve mahkûmu ofisinin olduğu kütüphaneye çağırdı ve William'a attığı şaşkın bir bakıştan sonra onu yatağına gönderdi.

Fortnum tavan arasında şehrin yanışını seyrediyordu. Yapılacak hiçbir şey yoktu. William gidip yanında durdu. Tuhaf bir şekilde bomboş hissediyordu, nedense her şey gerçek dışıydı. Ayağının altındaki zemininin sıcak olmasına rağmen ürpermişti.

Ara sıra kıvılcımlar fıskiye gibi gökyüzüne yükselirken alevler her şeyi bir bir

yutuyordu ama bulundukları mesafeden gökyüzündeki lanet kızıl parlaklık dışında hiçbir şey görünmüyordu.

“Bizi suçlayacaklardır herhalde,” dedi Fortnum bir süre sonra.

Ertesi gün öğleden sonra bile hava hâlâ dumanla kaplıydı.

William gözlerini Hale’in ellerinden alamıyordu. Adam karşı koymadan ellerini arkasına koymuş olsa da er ellerini bağladığı sırada istemsizce kasılmıştı. Parmaklan birbirlerine sıkıca kenetlenmişti, o kadar sıkıydı ki eklemleri beyazlamıştı.

Zihni rahat durmasını söylese de vücudu herhalde karşı koymuştur, diye düşündü William. Kendi vücudu bile orada bulunmasına tepki gösteriyordu, teni sineklerin istilasına uğu~ \ıı bir at gibi seğirirken korkunç bir acıma duygusuyla karnı kasılıp gevşiyordu. Asılan adamın bağırsaklarının çözüldüğünü söylerlerdi, Hale’de de öyle mi olacaktı? Bu düşünceyle birlikte kan yüzüne hücum etti ve William bakışlarını yere çevirdi.

Sesler tekrar kafasını kaldırmasına neden oldu. Yüzbaşı Mo-ore, Hale’e söylemek istediği bir şeyin olup olmadığım sormuştu. Hale katasım sağa sola salladı; anlaşılan buna hazırlıklıydı.

William da şimdiye kadar buna hazırlanmış olmayı diliyordu. Bu ani idamda görevlendirilen adamlar ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine vererek beklerken, Hale de son iki saatini Yüzbaşı Moore’un çadırında ailesine yollanacak notları yazarak geçirmişti.

Farklı olan neydi? William daha önce de ölen adamlar görmüştü ve bazıları çok kötü bir şekilde ölmüştü. Ama bu hazırlık, bu resmiyet… bu yakışıksız *incelik,* yaklaşmakta olan utanç verici ölüme öncülük ediyordu.

“Nihayet!” Clarewell kulağına mırıldanmıştı. “Lanet olsun bitirin artık şu işi, açlıktan ölüyorum.”

William’ın bu idam vesilesiyle tanıdığı Billy Richmond adında zenci bir er halatı ağaca bağlamak için merdivene çıktı. Aşağı inip subaya başıyla selam verdi.

‘ Ve işte binbaşı merdiveni tutarken Hale tırmanmaya başladı. İlmik boynunun etrafındaydı; yeni görünümlü kalın bir halat. Yeni halatların esnediğini bilmiyorlar mıydı? Ama merdiven çok yüksekti…

Hava ılıktı ama William domuz gibi terliyordu. Gözlerini kapatmamalı ya da bakışlarını kaçırmamalıydı, Clarewell izlerken bunu yapamazdı.

Boğazı gerildi ve dikkatini tekrar Hale’in ellerine verdi. Adamın yüzü sakin görünse de parmakları çaresizce kıvranıyordu.

Kuvvetli bir hırıltı ve kulak tırmalayan bir ses eşliğinde merdiven altından çekildi, aşağı düşerken Hale korkuyla bağırdı. Halatın yeni oluşundan mı yoksa başka bir sebepten mi bilinmez, boynu temiz bir şekilde kırılmamıştı.

Başlık takmayı reddettiğinden, on beş dakika süren ölümünü seyirciler yüzüne bakarak izlemek zorunda kalmıştı. Willi-am, adamın soluk mavi gözlerinin patlayacak kadar yerlerinden fırladığını ve dilinin dışarı çıktığını gördüğünde, sinirden gülmemek için kendisini zor tuttu. Adam gerçekten çok şaşırmıştı.

İdam için sadece küçük bir grup görevlendirilmişti. Richar-dson'ın da biraz ötede dalgın bir şekilde izlediğini gördü. Sanki ona baktığını fark etmiş gibi, Richardson aniden bakışlarını ona çevirdi ama William gözlerini kaçırdı.

Papazın Kedisi

Lallybroch

Ekim 1980

Bree aptalca olduğunu bilse de çocuklardan önce uyanmıştı. Roger her ne için Oxford'a gittiyse oraya varması en az dört beş saatini alırdı, aynı şekilde geri dönmesi de. Şafakta yola çıkmış olsa bile -ki bu mümkün olmayabilirdi- eğer bir gün önce her ne yapacaksa zamanında varmadıysa, gün ortasından önce eve dönemezdi. Brianna kaçınılmaz şekilde hoş olmayan rüyalardan birini görerek huzursuzca uyumuştu, bu defa yaklaşmakta olan, dalga dalga ilerleyen medcezirin görüntüsü ve sesi vardı rüyasında… sersemlemiş ve keyifsiz hissederek uyanmıştı.

Bir gece kâbus gördüğü sırada hamile olduğunu sanmış, ancak aniden yatakta doğrulup ayağını dikkatle yataktan çıkardığında tüm dünya -ve midesi- sakinleşmişti.

Yine de rüyadan mı Roger'ın yokluğundan mı yoksa hamilelik düşüncesinden mi kaynaklandığını bilmediği huzursuzluk hissi onu terk etmemişti ve dalgın bir şekilde evin günlük işleriyle uğraşmaya başladı.

Öğle vaktine doğru çorapları ayırdığı sırada etrafın çok sakin olduğunu fark etmişti. Ensesindeki tüyleri diken diken edecek bir şekilde sakindi.

"Jem?" diye seslendi. "Mandy?"

Ortalık tamamen sessizdi. Çamaşırhaneden çıkıp yukarıdan

gelen her zamanki gümbürtülere, patırtılara ve çığlıklara kulak kabarttı ama tepinen ayak seslerine, devrilen kütüklere ya da kardeş mücadelesine benzer hiçbir şey duyulmuyordu.

"Jem!" diye bağırdı Bree. "Neredesin?"

Cevap yoktu. İki gün önce, en son bu tür bir şey olduğunda çalar saatini düzgün bir şekilde parçalara ayrılmış bir halde küvetin dibinde bulmuştu ve doğal olmayan bir masumiyetle parlayan kıpkırmızı yüzleriyle iki çocuk da bahçenin diğer uçundaydı.

"Ben yapmadım!" Jem evin içine koşmuştu. "Ve Mandy de çok küçük."

"Çok küşük," diyen Mandy yüzünü çevreleyen karmakarışık siyah lülelerini sallayarak onu doğrulamıştı.

"Babanızın yaptığını sanmıyorum," demişti Brianna kaşlarını sertçe çatarak. "Annie Mac'in yapmadığından da eminim. Bu durumda çok fazla şüpheli kalmıyor, öyle değil mi?"

“Şüşeeeli, şüşeeeeeli,” dedi yeni bir kelime öğrenmenin heyecanıyla Mandy.

Etrafa saçılmış parçalara bakan Jem, teslim olurcasma başını salladı.

“Cinler yapmış olmalı anne.”

“Civler, civler!” Mandy cıvıldayarak eteğini kafasına geçirmiş, fırfırlı iç çamaşırını çekiştiriyordu. “Civlere gidelim anne!”

Bu sırada Jem ustaca ortadan kaybolmuş ve akşam yemeğine kadar görünmemişti, o zamana kadar gündelik olayların telaşı çalar saatin başına gelenleri unutturmuş ve Roger’ı çalar saatin yerinde olmadığını söylediği yatma zamanına kadar konusu açılmamıştı.

“Jem genelde yalan söylemez,” dedi Roger, çalar saatten geriye kalanların bulunduğu ufak kâseye düşünceli bir şekilde bakarak.

Yatmadan önce saçlarını fırçalayan Bree ona düşmanca baktı.

“Sende perilerimiz olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?”

“Cinler,” dedi Roger dalgın bir şekilde, çömleğin içindeki ufak parçaları bir parmağıyla karıştırırken.

“Ne? Burada gerçekten de onlara ‘cin’ mi deniliyor? Jem’in yanlış telaffuz ettiğini sanmıştım.”

“Hayır, aslında ‘peri’ Cornwall yöresine özgü ve ülkenin batı kesiminde genellikle ‘cin’ deniliyor.”

“Peki İskoçya’da ne deniliyor?”

“Özel bir kelime yok. İskoçya’da yeterince batıl inanç var,” diye ekledi Roger, şaat parçalarını avucunun içine alıp müzikal bir sesle tekrar kâseye bırakarak. “Ama İskoçlar daha korkunç doğaüstü yaratıklara ağırlık veriyor - su atları, mavi domuzlar ve Nuckelavee. Periler İskoçlar için biraz anlamsız. Elflerimiz var bizim,” diye ekledi fırçayı elinden alarak, “ama daha çok ev işlerinde yardımcı oluyorlar, periler gibi yaramazlık yapmazlar.” “Tabii, periler parçaların herhangi birini kaybetmediyse. Nuckelavee de neyin nesi?”

“Orkney’den. Yatmadan önce duymak isteyeceğin türden bir şey değil,” diye onu ikna etti Roger ve eğilip Brianna’nm kulak memesinin altına doğru yavaşça nefesini verdi.

Bu anıyı hatırlamak Bree’yi titretse de çocukların ne işler çevirdiğini merak ediyordu.

Görünürde ne Jem ne de Mandy vardı. Annie MacDonald cumartesi günleri izinliydi ve mutfak… İlk bakışta karıştırılmamış görünüyordu fakat oğlu Jem’in yöntemlerine alışkındı.

Çikolatalı bisküviler ve bir şişe limonata kayıptı ama bunların dışında dolaptaki her şey yerli yerindeydi. Bree, Jem'in hırsız olarak umut vadettiğini düşündü. Günün birinde okul arkadaşlarına on sekizinci yüzyılda duyduğu oldukça ilginç bir şeyi anlatır ve sonra okuldan atılırsa en azından bir kariyeri olabilirdi.

Kayıp yiyecekler endişesini azaltmıştı. Eğer piknik yapıyorlarsa dışarıda demektiler ve evin etrafındaki yarım kilometrelik alanda herhangi bir yerde olabilirlerdi -Mandy daha uzağa yü-riiycmezdi- ama oturup bisküvileri yemeden uzağa gitmiş olma ihtimalleri düşüktü.

Güzel bir sonbahar günüydü, çocukları takip etmek zorunda olmasına rağmen, dışarıda güneşin ve esintinin ortasında olmaktan memnundu. Çoraplar bekleyebilirdi. Sebze tarhları da. Ve üst kat banyonun şofbeni için tesisatçıyla konuşmak da bekleyebilirdi. Ve…

Bir çiftlikte ne kadar çok şey yaptığının önemi asla yoktur, her zaman yapabileceğinden fazlası karşına çıkacaktır. Her yerin boyuma kadar yükselip beni]on ve Balina^ *olduğu gibi yutmaması bile bir mucize.*

Bir an için, beklenmedik bir engelle daha karşılaştığı için kızan babasının sesini duydu. Etrafına bakınıp gülümsedi ama sonra durdu, duyduğu özlem her tarafını sarmıştı.

"Baba," dedi Brianna yavaşça. Daha yavaş bir şekilde yürümeye devam etti. Birden yan çürümüş evi değil, Lallybroch'u, bir zamanlar ve hâlâ bir parçası olan herkesi canlı olarak gördü.

Bu eve ve toprağa, kanını, terini ve gözyaşlarını akıtan Fra-serlar ve Murrayler, yaşamlarını buraya dokumuşlardı. Eniştesi lan, halası Jenny ve çok az tanıdığı kuzenlerinin oluşturduğu kalabalık. Küçük lan. Hepsi ölmüştü… ama ilginçtir ki ortadan kaybolmamışlardı.

"Kesinlikle kaybolmadılar," dedi Brianna yüksek sesle ve bu kelimelerde teselli buldu. Sebze bahçesinin arka kapısına uzanıp durdu, buraya ismini veren tepedeki eski kuleye doğru baktı. Mezarlık o tepedeydi, mezar taşlarının çoğu o kadar yıpranmıştı ki isimler ve tarihler okunamıyordu. Gri, yeşilimsi siyah ve parlak sarı renklerin arasında hareket eden iki küçük kırmızı ve mavi benek vardı.

Bree patikada yürürken böğürtlenler kot pantolonunu kesiyordu. Çocukları, elleri ve dizlerinin üstüne çökmüş, çubuklar ve çakıl taşlarından oluşan engellerden bisküvi kırıntılarını dikkatlice taşıyan bir dizi karıncayı izlerken buldu.

"Anne bak!" Önündeki manzaraya tüm dikkatini veren Jem, kafasını kaldırıp ona bakmamıştı bile. Suyla doldurduğu eski bir çay fincanını toprağın içine

yerleştirmişti ve buna doğru işaret ediyordu. Çikolata kırıntılarıyla kendi kaçınılmaz sonlarına doğru çekilen kara karınca topakları bardağın ortasında mücadele ediyordu.

“Jem! Bu çok haince. Karıncaları boğmamalısın, evde değillerse tabii,” diye ekledi yakın zamanda kilerde yaşanan istilayı hatırlayarak.

Brianna yanına çömelip yakından baktığında aslında karıncaların boğulmadığını gördü. İçine düşen tek tük karıncalar deli gibi ortaya gitmek için mücadele ederken, büyük bir karınca yığını bir araya toplanarak suyun yüzeyinde zar zor bir top oluşturmuştu. Topun içindeki karıncalar yavaşça hareket ediyordu ve böylece sürekli yer değiştiriyorlardı ama kenara yakın bir-i-ki tanesi hareketsizdi, muhtemelen ölmüşlerdi. Arkadaşlarının vücutlarından destek alan büyük çoğunluğun ise ani bir boğulma tehlikesi altında olmadığı açıktı. İçinde bulunan karıncaların hareketiyle ilerleyen karınca yığını fincanın kenarına doğru yaklaşıyordu

“Bu çok güzel,” dedi Brianna hayranlıkla, bir süre daha oğlunun yanında oturup karıncaları izledi ve en sonunda Jem’e karınca topunu bir yaprakla sudan almasını söyledi. Karıncalar yere iner inmez etrafa dağılıp kendi işlerine baktılar.

“Sence bilerek mi yapıyorlar?” diye sordu Jem’e. “O şekilde bir araya gelmelerinden bahsediyorum. Yoksa tutunacak herhangi bir şey mi arıyorlar?”

“Bilmiyorum,” dedi oğlu omuzlarını silkerek. “Karınca kitabıma böyle bir şey var mı yok mu diye bakarım.”

Brianna piknikten geriye kalanları toplarken, karıncaların hak ettiklerini düşünerek bir-iki bisküvi parçası bıraktı. Onlar çay fincanındaki karıncaları izlerken dolaşmaya giden Mandy, *şimdi* yukarı taraftaki bir çalılığın gölgesine çömelmiş görünmez arkadaşıyla hararetli bir konuşmaya dalmıştı.

“Mandy büyükbabamızla konuşmak istedi,” dedi Jem sakin bir şekilde. “Bu yüzden buraya geldik.”

“Öyle mi?” dedi Bree yavaşça. “Neden burası onunla konuşmak için iyi bir yer?”

Jem şaşırmış görünüyordu, mezarlığın eskimiş ve eğri taşlarına doğru baktı.

“Burada değil mi?”

Ürperti demlemeyecek kadar güçlü bir his sırtına doğru yükseldi. Jem’in sakinliği ve bunun doğru olma olasılığı Brian-na’nın nefesini kesmişti.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sanırım olabilir.” Brianıa anne babasının ölmüş olduğunu pek düşünmemeye çalışarak, nedense belli belirsiz bir şekilde, savaş onları Tepe’den uzaklaştırdıysa onların Kuzey Carolina’ya ya da kolonilerde

herhangi bir yere gömüldüğünü düşünmüştü.

Ama aniden mektupları hatırladı. İskoçya'ya dönmek istediklerini yazmışlardı. Ve kararlı bir adam olan Jamie Fraser'ın bunu başarmış olması çok muhtemeldi. Daha sonra buradan hiç ayrılmamış mıydı? Eğer ayrılmadıysa, annesi de burada mıydı?

Brianna farkında olmadan kendisini yukarı doğru ilerlerken buldu, eski kulenin ayağından ve mezarlığın taşları arasından geçti. Buraya bir kez Jenny Hala ile birlikte gelmişti. Henüz akşam olmuştu, rüzgâr çimenlerin arasında fısıldıyordu ve yamaçta huzur vardı. Jenny ona büyükanne ve büyükbabası, Brian ve Ellen'ın mezarlarını göstermişti, ikisi de evlilik yemini ettikleri taşın altındaydı. Evet, etrafı otlarla kaplı ve yosun tutmuş olsa da hâlâ taşın kavisini görebiliyordu. Ellen'm ölen üçüncü oğulları da buraya gömülmüştü. Adının Robert olduğunu söylemişti Jenny, babası Brian vaftiz edilmesi için ısrar etmişti.

Taşların arasında duruyordu. Tarihleri 1800'leriıı sonlarını gösteren taşların çoğu hâlâ okunabiliyordu. Bunlar genellikler Murrayler, McLachlanlar ve McLeanler'di. Tek tük Fraser ya da MacKeıızieler'e de rastlanıyordu.

Ama daha eski olanlar okunamayacak kadar yıpranmıştı, siyah likenlerin ve aşınmış yumuşak yosunun arasından beliren harflerin gölgelerinden başka bir şey yoktu. Ellen'ın mezarının yanında Jenny ve Ian'ın altıncı çocuğu, sadece bir gün kadar yaşayan Caitlin Maisri Murray için ufak kare bir taş vardı. Brianna'ya taşı Jenny göstermişti, çömelip ellerini harflerin üzerinde gezdirmiş ve yanına sarı bir gül koymuştu. Mezarlığı ziyaret edenler tarafından bırakılan çakıl taşlarının oluşturduğu küçük taştan bir anıt da vardı. Anıt çoktan dağılmıştı ama Brianna çömelip bir çakıl taşı buldu ve küçük mezar taşının üstüne yerleştirdi.

Yanında bir çocuk için olan küçük bir mezar taşı daha olduğunu gördü. Çok yıpranmamıştı ama yine de eski olduğu belliydi. Üzerinde sadece iki kelime olduğunu düşündü ve gözlerini kapatıp derin olmayan kırık çizgileri hissederek elini üzerinde yavaşça gezdirdi. İlk sırada bir E harfi vardı. İkinci de bir Y olduğunu sandı. Belki de bir K.

Ne tür bir İskoç ismi Y harfiyle başlar ki, diye düşündü şaşkınlıkla. *McKay olabilirdi ama ancak tersten okunduğunda…*

"Hangi mezarın büyükbabama ait olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi tereddütle Jem'e. Brianna cevaptan neredeyse korkuyordu.

"Hayır." Jem şaşırmış görünüyordu, onun baktığı tarafa, taş yığınlarına doğru göz gezdirdi. Anlaşılan orada bulunuşlarıyla büyükbabası arasında bir bağlantı kuramamıştı. "Sadece buraya gömülmek istediğini söylemişti ve eğer

buraya gelirsem onun için bir taş bırakmamı. Ben de bıraktım.” Oğlu konuşurken aksam doğal bir şekilde değiştiğinde tekrar babasının sesini duydu ve Brianna bu kez biraz gülümsedi.

“Nereye?”

“Yukarıya. Yüksekte olmak isterdi, anlıyor musun? Görebileceği bir yerde,” dedi Jem, rahatça tepeyi işaret ederek. Brianna kulenin gölgesinin hemen arkasında karaçalı, fundalık ve kaya-

ların oluşturduğu yığının içinden geçen patikaya doğru baktı. Tepenin doruğunda kocaman, eğri büğrü bir kayanın üstünde zar zor fark edilen ufak bir çakıl taşı piramidi vardı.

“Bunların hepsini bugün mü bıraktın?”

“Hayır. Her gelişimde bir tane bırakıyorum. Böyle yapmak gerekiyor, değil mi?”

Brianna zorlukla yutkunup gülümsedi. “Evet, böyle olmalı. Gidip ben de bir tane bırakayım.”

Mandy düşen mezar taşlarının birinin üstünde oturmuş, ortaya koyduğu çay fincanının etrafına yaprak koyuyordu. Kibar bir şekilde canlandırdığı görünmez çay partisinin misafirleriyle sohbet halindeydi. Brianna onu rahatsız etmeye gerek olmadığına karar verdi ve Jem’i kayalık tepeye doğru takip etti, yolculuğun son kısmını dik olması nedeniyle eller ve dizler üzerinde tamamladılar.

Tepenin doruğu rüzgârlı olsa da tatarcıklardan pek rahatsız olmamışlardı. Brianna terden ıslanmış bir halde, çakıl taşını küçük anıta resmi bir şekilde ekleyip bir süre manzaranın tadını çıkarmak için oturdu. Ana caddeye çıkan yol da dahil, Lallybro-ch’un büyük bir kısmı buradan görülebiliyordu. O yöne doğru baktı ama Roger’ın parlak turuncu Morris Mini’si görünürde yoktu. İçini çekip başını çevirdi.

Bu kadar yüksekte olmak çok güzeldi. Serin rüzgârın esintisi ve sarı çiçeklerin üstünde işleriyle meşgul olan arıların vızıltısı haricinde oldukça sessizdi. Babasının burayı sevmiş olmasına şaşmama-“Jem.”

“Ne?”

Brianna tereddüt ediyordu ama sormalıydı.

“Büyükbabam göremiyorsun, değil mi?”

Jem ona keyifsiz, şaşkın bir bakış attı.

“Hayır. O öldü.”

“Ah,” dedi Brianna, hem rahatlamış hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. “Biliyorum. Beıı… sadece merak ettim.”

“Belki de Mandy görebiliyordur,” dedi Jamie, aşağıda parlak kırmızı bir leke gibi duran kız kardeşine doğru işaret ederek. “Ama bilemeyiz. Bebekler göremediğimiz birçok insanla konuşur,’” diye anlayışla ekledi. “Büyükannem öyle diyor.”

Brianna, oğlunun büyükbabası ve büyükannesinden şimdiki zaman kullanarak bahsetmesini isteyip istemediğini bilmiyordu. Biraz sinirlerini bozuyordu ama oğlu, Jamie’yi göremediğini söylemişti. Claire’i görüp göremediğini sormak istemedi -göremediğini düşündü- fakat Jem ya da Mandy ne zaman onlardan söz etse ebeveynlerini yakınında hissediyordu.

Brianna ve Roger, çocuklara bu tür şeyler ne kadar açıkla-nabilirse o kadar anlatabilmişlerdi. Ve görünen o ki babası da Jem ile konuşmuştu; bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Jamie’nin dindar bir Katolik oluşu ve İskoç dağlılarına özgü hayatı, ölümü ve görünemeyen şeyleri gerçekçi bir şekilde kabul edişi-

“Bize göz kulak olacağını söyledi. Büyükbabam,” diye ekledi Jem. Brianna dilini ısırdı, Jem’in aklını okumadığını söyledi kendisine. Ne de olsa dedesi Jamie’dcn bahsediyorlardı ve Jem saygısını göstermek için bu yeri özellikle seçmişti. Büyükbabasının hâlâ aklında olması çok doğaldı.

Brianna, “Elbette olacak,” deyip onun küçük omzuna elini koydu. Jem kıkırdayıp elinden uzaklaştı ve yola doğru sıçradı.

Brianna peşinden gitmeden önce durup son kez etrafına bakındığında, yaklaşık dört yüz metre ötedeki bir tepenin üstündeki karmakarışık bir taş yığınını fark etti. Buralarda herhangi bir tepede taş yığını görmek herkesin bekleyebileceği bir şeydi ama bu taş yığının dikkat çeken bir yanı vardı. Ellerini alnına siper edip gözlerini kısarak baktı.

Belki de eski çağlardan kalma bir kaledir, diye merakla düşündü. Yığının dibinde kat kat döşenmiş taşlar olduğuna yemin edebilirdi. Belki de temeliydi. Yakından bakmak için bir ara oraya tır-ınamıalıydı. Belki yarın, eğer Roger… Tekrar yola doğru baktı ve bomboş olduğunu gördü.

Mandy çay partisinden sıkılmış, eve gitmeye hazırdı. Bir eliyle kızını sıkıca tutarken diğer elinde de çay fincanını tutan Brianna, tepeden aşağıya, pencereleri yeni silinmiş büyük beyaz eve doğru yol adı.

Annie’nin temizleyip temizlemediğini merak etti. Fark etmemişti ama herhalde bu boyuttaki pencereleri silmek çok büyük bir özen ve zahmet gerektirirdi. Ancak Brianna’nıı yeni işine dair beklentisi ve endişesiyle son zamanlarda dikkati dağılmıştı. Pazartesi günü bir zamanlar olduğu kişi

olmaya bir adım daha yaklaşacağını, temele bir taş daha ekleyeceğini düşününce nefesi kesildi.

“Belki de periler yapmıştır,” dedi yüksek sesle ve kahkaha attı.

“Peviler yaptı,” diye tekrarladı Mandy neşeli bir şekilde.

Jem neredeyse aşağı varmıştı, dönüp sabırsızca gelmelerini bekledi.

“Jem,” dedi Brianna ona yaklaştıklarında aklına gelmişti. “Nuckelavee’nin ne olduğunu biliyor musun?”

Jem’in gözleri açıldı ve elleriyle Mandy’nin kulaklarını kapadı. Sanki yüzlerce minik, soğuk ayakları olan bir şey Brian-na’nın sırtına tırmanmıştı.

“Evet,” dedi Jem usulca.

“Sana bunu kim anlattı?” diye sordu Brianna, sesinin sakin çıkmasına özen göstermişti. Annie MacDonald’ı *öldiirebilcceğiıı* düşündü.

Jem’in bakışları yana kaydı, istemsizce omzunun üstünden yukarıdaki kuleye doğru bakıyordu. “O söyledi,” diye fısıldadı.

“O mu?” dedi Brianna sertçe, kolundan tuttuğu küçük kız kurtulup öfkeyle kardeşine döndü. “Kardeşine tekme *atma* Mandy! Ne demek istiyorsun Jemmy?

Jemmy’nin alt dişleri dudağına geçmişti.

“O,” deyiverdi Jem. “Nuckelavec.”

“Yaratığın evi denizdeydi ama insanlarla beslenmek için karaya (i-kıyordu. Nuckelavee karadayken ata biniyordu ve atı bazen kendi vücudundan ayırt edilemiyordu. Kafası insanların kafasından on kat daha büyüktü ve kocaman açılan ağzı bir domuzunki kadar kuvvetliydi. Yaratığın derisi yoktu, san damarları, kas yapısı ve tendonları rahatlıkla görülebiliyordu. Yaratığın zehirli bir nefesi ve çok büyük bir kuvveti vardı. Ancak tek bir zayıf noktaya sahipti: Tatlı sudan hiç hoşlanmazdı. Atının bir gözünün kırmızı olduğu ve ön ayaklarında da yüzgeç gibi kanatlar bulunduğu söylenirdi.[>,]

“Iyy!” Brianna kitabı yere koyup -Roger’m İskoç halkbilimi koleksiyonuna ait bir kitaptı- Jem’e baktı. “Bunlardan birini mi gördün? Kulenin orada mıydı?”

Oğlu huzursuz bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. “Bana öyle olduğunu söyledi. Eğer ortadan kaybolmazsam o şekle bürüneceğini söyledi, ben de *onu* görmek istemediğim için kaçtım.”

“Ben de görmek istemezdim.” Brianna’mn kalbi daha yavaş atmaya başlamıştı. Pekâlâ. Bir adamla karşılaşmıştı, canavarla değil. Buna gerçekten

inanacağından değil elbette ama… etrafta birinin dolandığını bilmek endişe vericiydi.

“Şu adam neye benziyordu?”

“Hmm… iri yarıydı,” dedi Jem şüpheyle. Oğlunun henüz dokuz yaşında olmadığı düşünülürse çoğu erkek iri yarı olabilirdi.

“Baban kadar mı?”

“Belki.”

Soru cevap yöntemi oldukça az detayı ortaya çıkarmıştı; Jem, Nuckelavee’nin ne olduğunu biliyordu -Roger’m koleksiyonundaki birçok eseri okurdu- ve her an derisini döküp onu yiyebilecek bir adamla karşılaşmaktan çok korktuğundan, adama dair hatırladığı şeyler çok azdı. Uzun boylu, kısa sakallı, saçları çok koyu olmayan ve kıyafetleri “MacNeil’in giydikleri” gibi olan bir adamdı. Çiftçilerin giydiği işçi kıyafetlerinden giyiyor-du o halde.

“Neden bana ya da babana bu adamdan bahsetmedin?”

Jem ağlayacak gibi görünüyordu.

“Eğer size ondan söz edersem geri gelip Mandyyi yiyeceğini söyledi.”

“Ah.” Brianna kolunu oğluna dolayıp kendisine doğru çekti. “Anladım. Korkma tatlım. Hiçbir şey yok” Jem hem rahatlamış olduğu için hem de hatırladıkları yüzünden titriyordu, parlak saçlarını okşayarak onu yatıştırdı. Büyük ihtimalle evsizin tekiydi. Kulenin oraya kamp kurmuş olabilir miydi? Jem’in anlattıklarına bakılırsa adamı göreli bir haftadan fazla olmuştu, çoktan gitmiş olmalıydı ama…

“Jem,” dedi Brianna yavaşça. “Neden bugün Mandy ile oraya gittiniz? Adamın orada olmasından korkmadınız mı?”

Jem ona şaşkın bir şekilde bakıp kızıl saçları uçuşarak kafasını salladı.

“Hayır, ortadan kaybolmuştum ama saklanıp onu izledim. Batıya doğru gitti, orada yaşıyor.”

“Öyle mi söyledi?”

“Hayır. Fakat onun gibi şeylerin hepsi batıda yaşar.” Kitabı işaret etti. “Batıya gittiklerinde geri dönmezler. Ve onu daha sonra hiç görmedim.”

Brianna neredeyse gülecekti ama hâlâ endişeliydi. Yine de bu doğruydu, İskoçlar’a özgü masalların çoğu doğaüstü yaratıkların batıya ya da yaşadıkları kayalara veya suya doğru gidişiyle sona ererdi. Ve hikâye bitmiş olduğundan elbette geri dönmezlerdi.

“Sadece kötü bir adamdı,” dedi Brianna emin bir şekilde ve gitmesine izin

vermeden önce Jem’in sırtına hafifçe vıırdıı. “Bu konuda endişe etme.”

“Emin misin?” diye sordu Jem, ona inanmak istediği çok açıktı ancak rahatlamaya henüz hazır değildi.

“Eminim,” dedi.

“Tamam.” Jem derin bir nefes aldı. “Ayrıca, diye ekledi git-ıııcden evvel, artık dalıa neşeli görünüyordu, “büyükbabam Mandy yi ya da beni yemesine izin vermezdi. Bıınıı düşünmüş olmalıydım.”

Çiftlik yolunda Roger’m arabasının sesini duyduğunda neredeyse güneş batmak üzereydi. Brianna telaşla dışarı koştu, kocası arabadan tam olarak inmeden önce kendisini kollarına atmıştı.

Soru sormakla vakit kaybetmedi. Roger’a tutkuyla sarıldı ve tartışmalarının sona erdiğini gösteren bir şekilde onu öptü; karşılıklı özür dilemeye dair detaylar daha sonrayı bekleyebilirdi. Bir an için her şeyi boş verip kollarında olmak, benzin, toz ve kitap kokusunu içine çekmek için kendisine izin verdi.

“Kadınların eşlerinin kokularını ayırt edemedikleri söylenir,” dedi Brianna istemeyerek de olsa yeryüzüne geri dönerek. “Buna inanmıyorum. Seni King Cross tren istasyonunda zifiri karanlıkta bile bulabilirim.”

“Bu sabah banyo yaptım, tamam mı?”

“Evet ve okulda kaldın, çünkü orada kullandıkları berbat kokan sabunun kokusunu alabiliyorum,” dedi Brianna burnunu kırıştırarak. “Kahvaltıda da kızarmış sosis yemişsin. Kızarmış domatesle birlikte.”

“Doğru Lassie,” dedi Roger gülümseyerek. “Yoksa Rin-Tin-Tin mi demeliydim? Bugün hiç çocuk kurtardın mı ya da hırsızları barınaklarına kadar takip ettin mi?”

“Evet, sayılır.” Brianna kulenin gölgesinin karanlık bir şekilde uzadığı evin arkasındaki tepeye doğru baktı. “Ama daha fazla ileri gitmeyip şerif kasabadan dönene kadar beklemenin en iyisi oldıığıımı düşündüm.”

Karaçalıdan yapılmış kalın bir baston ve fenerle silahlanan Roger, sinirli ama dikkatli bir şekilde kuleye yaklaştı. Orada olsa bile adamın silahlı olduğunu sanmıyordu. Brianna mut-

fak kapısında durmuş, kablosunu tamamen uzattığı telefon ise elindeydi ve dokuza çoktan iki kez basılmıştı. Brianna onunla gitmek istemişti ama Roger ikisinden birinin çocuklarla kalması gerektiğine ikna etmişti. Yine de arkasında olması Roger’ı rahatlatabilirdi; uzun boylu, kaslı bir kadındı ve fiziksel şiddetten sinecek biri değildi.

Kulenin kapısı eğri duruyordu, eski deri menteşeler çoktan çürümüş ve

zamanla paslanan ucuz demir menteşelerle değiştirilmişti. Kapı az da olsa hâlâ yerine oturuyor gibi görünüyordu. Kapının sürgüsünü kaldırıp, yana doğru açılması için parçalara ayrılmış tahta gövdesini yere değdirmeden hareket ettirdi.

Havanın kararmasına en az yarım saat olduğundan dışarıda hâlâ yeterince ışık vardı ama kulenin içi kapkaranlıktı. Fenerini yere doğru tuttuğunda zemini kaplayan topraktaki yeni bırakılmış izleri gördü. Biri burada bulunmuştu. Jem kapıyı hareket ettirebilirdi belki ama çocukların yanlarında bir yetişkin olmadan kuleye gitmelerine izinleri yoktu ve Jem gitmediğine yemin etmişti.

“Merhabaaa!” diye bağırdığında, üst tarafta bir yerden gelen bir hareket sesiyle yanıtlandı. Roger içgüdüsel olarak bastonu kavradı ama titreme ve hışırtıyı anında tanıdı. Bunlar koni biçimindeki çatıdan sarkan yarasalardı. Fenerini yere doğrulttuğunda duvarın kenarında birkaç lekelenmiş ve kırışmış gazete olduğunu gördü. Bir tanesini alıp kokladı; eskiydi ama balık ve sirkenin kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Jem’in Nuckelavee hikâyesini uydurduğunu düşünmemişti ve yakın zamanda burada bir insanın olduğunu gösteren bu kanıt öfkesini biraz artırmıştı. Biri gelip burada gizlenmemiş, aynı zamanda oğlunu tehdit etmişti… Neredeyse adaım orada bulmayı umuyordu. Söyleyecek bir çift latı vardı.

Ne var ki kimse yoktu. Aklı başında olan hiçbir insan kulenin üst katlarına çıkmazdı; tahtalar yarı çürümüştü, gö/ü karanlığa alıştığında üst kattaki aralık pencerelerden giren ısılın de-

liklcriıı arasından geçtiğini görebildi. Roger hiçbir şey duymadı ama basamaklarda eksik var mı kontrol etti ve emin olma isteği oııı kulenin içinde döne döne yükselen merdivenleri çıkmasına neden oldu.

En üst kattaki birçok güvercini rahatsız etti ve pencereden dışarı kaçmalarına neden oldu. Duvara yaslandı, kuşlar kör bir şekilde yüzünün önünden geçerlerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Sıçan, fare ya da tarla faresi gibi bir şey ayağının üstünden geçti, aniden sıçramasıyla az kalsın fenerini kaybedecekti.

Kulede yaşam vardı. Alt taraftaki curcunadan rahatsız olan yukarıdaki yarasalar etrafta dolanıyorlardı. İnsan olsun ya da olmasın, davetsiz bir misafire dair bir iz yoktu.

Aşağı inip Bree’ye her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret verdi, sonra kapıyı kapatıp üstündeki pislik ve güvercin tüylerini silkeleyerek eve doğru ilerlemeye başladı

Roger, “Kapıya yeni bir asma kilit takacağım,” dedi, akşam yemeğini hazırlarken eski taş lavaboya doğru eğilmiş olan eşine. “Geri döneceğini

sanmıyorum. Herhalde seyahat eden biriydi.” “Orkney’den gelmiş olabilir mi?” Roger, Bree’nin ikna olduğunu görebiliyordu ama kaşlarının arasında hâlâ endişeli olduğunu gösteren bir çizgi vardı. “Nuckelavee ile ilgili hikâyelerin oradan çıktığını söylemiştin.”

Roger omuzlarını silkti.

“Olabilir. Nuckelavee, su atları ya da periler kadar popüler değil ama yine de kitaplarda herhangi birinin karşısına çıkabilirler. O ne?” Brianna tereyağını çıkarmak için buzdolabını açtığında, Roger üst raftaki açılmamış şampanyayı gördü.

“Ah, o mu?” Brianna ona baktı, gözlerinde biraz endişe olsa da gülümsemeye hazırdı. “Ben… işi aldım. Düşündüm ki… belki bunu kutlayabiliriz?”

Bu soru Roger’ı gafil avlamıştı, alnına hafifçe vurdu. “Tanrım, sormayı unuttum! Bu harika bir haber Bree! Başaracağını biliyordum,” dedi Roger, bütün sıcaklığı ve içtenliğiyle gülümseyerek. “Bundan hiç şüphe etmedim.”

Karısının yüzü aydınlanırken tüm gerginliğinin de vücudunu terk ettiğini görebiliyordu Roger ve bir ölçüde huzurun kendi üstüne de çöktüğünü hissetti. Bree, kaburgalarını kırar-casına sarılıp güzel bir öpücükle ödüllendirdiğinde bile bu his devam etmişti ama sonra geri çekilip eline bir tava alarak özenli bir gelişigüzellikle sorusunu sorduğunda Roger’m hissettiği tüm huzur ortadan kayboldu. “Söylesene… Oxford’da aradığını bulabildin mi?”

“Evet.” Roger’m sesi boğuk çıkmıştı. “Evet, sayılır. Baksana, akşam yemeği biraz daha bekleyebilir mi sence? Sanırım önce sana bunu söylersem daha iyi olur.”

“Elbette,” dedi Bree yavaşça ve tavayı yerine koydu. Gözlerini merakla ve belki de biraz korkuyla kocasına dikmişti. “Sen eve gelmeden çocukları doyurdum. Eğer açlıktan ölmeyeceksen…”

Roger açlıktan ölüyordu; eve dönerken öğle yemeği için durmamıştı ve karnı gurulduyordu fakat önemi yoktu. Uzanıp Bree’nin elini tuttu.

“Hadi dışarı çıkalım. Hava çok güzel.” Eğer karısı bu haberi kötü bir şekilde karşılarsa, en azından etrafta hiç tava olmayacaktı.

Dışarı çıkar çıkmaz, “Eski St. Stephen’a gittim,” dedi Roger. “Doktor Weathersoon ile görüşmeye, orada bölge papazlığı yapıyor. Papaz Efendi’nin eski arkadaşıdır, beni gençliğimden beri tanır.”

Konuşurken Bree’nin eli kolunu sıkıca kavramıştı. Roger ona doğru bir bakış atmaya cesaret ettiğinde gergin ama umutlu olduğunu gördü.

“Sonra…?” dedi kararsız bir şekilde.

“Eh, özetle artık benim de bir işim var.” Roger kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Koro şefi asistanlığı.”

Bu Brianna’mn kesinlikle beklemediği bir şeydi, gözlerini

kırpıştırdı sonra bakışlarını yere çevirdi. Roger ne düşündüğünü biliyordu.

“O şeyi giyecek misin?” diye tereddütle sormuştu Brianna, ilk kez Inverıess’e alışverişe gitmeye hazırlanırken.

“Evet. Neden, üzerinde leke mi var?” Roger beyaz gömleğinin üstüne bakmak için dik durdu. Lekeli olmasına şaşırmazdı. Mandy oyun oynarken onu karşılamak için koşmuş ve sarılmıştı. Roger onu kucağına alıp doğru düzgün öpmeden önce kumlarından arındırmak için biraz silkelemek zorunda kalmıştı ama…

“Ondan değil” dedi Bree, bir anlığına dudaklarını büzerek. “Sadece… Bunun hakkında ne söyleyeceksin…” Boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

Roger’ın eli gömleğinin açık yakasına doğru gitti. Halat boynunda kavisli bir çizgi bırakmıştı, dokunduğunda sanki derisinin altında bir dizi ufak çakıl taşı varmışçasına fark edebiliyordu.

Yara izi biraz solmuştu ama hâlâ görülebiliyordu.

“Hiçbir şey.”

Brianna’nın kaşları yükseldi ama ona gülümsedi.

“Ama ne düşünürler?”

“Sanırım sevişirken kendimi boğmaktan hoşlandığımı ve bir gün biraz ileri gittiğimi düşünürler.”

Roger, İskoçya’nın kırsal kesimine alışkın olduğu için düşünecekleri en son şeyin bu olacağını hayal etti. Kimse dindar bir îskoç Presbiteryen’in böylesine korkunç bir ahlaksızlık yaptığını düşünmezdi.

“Doktor Weatherspoon’a söyledin mi… Ona o iz hakkında ne *söyledin*?” Brianna bir süre düşündükten sonra sormuştu. “Yani… fark etmiş olmalı.”

“Evet. Fark etti. Hiçbir şey söylemedim, o da söylemedi.”

“Bak Bree,” demişti Roger o gün, “bu doğru bir seçim. Herkese ya gerçeği söyleyeceğiz ya da hiçbir şey söylemeyeceğiz -mümkün olduğunca- ve ne isterlerse düşünmelerine izin ve-

receğiz. Bir hikâye uydurmak işe yaramaz, değil mi? Yalanımız birçok şekilde ortaya çıkabilir.”

Brianna o zaman bundan hiç hoşlanmamıştı; gözlerinin kenarlarının aşağı

doğru sarkışını hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. Yine de Roger haklıydı ve karısı bunu biliyordu. Bıı kararı özümserken Bree başını sallamış, sonra da duruşunu dikleştirmişti.

Jem ve Mandy'nin varlıklarını yasallaştırmak için elbette biraz yalan söylemeleri gerekecekti. Ama Amerika'da yetmişli yılların sonunda, kendilerine doğaçlama bir şekilde "gezgin" adını veren, eski otobüsler ve ahi gitmiş vahi kalmış karavanlarla Avrupa'yı baştan aşağı dolaşan bir sürü insanla kaynıyordu. Çocuklar haricinde, taşlar aracılığıyla yanlarında çok az şey getirebilmişlerdi ama Brianna'nın ceplerine sokuşturduğu elle yazılmış Tıp Doktoru, Claire Beauchamp Randall adına onaylı iki doğum belgesi de vardı.

"Evde yapılan doğum için uygun bir form," demişti Claire ve imzasını dikkatli bir şekilde atmıştı. "Hem ben Massachu-setts eyaleti tarafından lisans verilmiş bir doktorum." Gözlerini devirip eklemişti: "Doktordum."

"Koro şefi asistanı," dedi Bree onu süzerek.

Roger derin bir nefes aldı; tatarcıklar tarafından işgal edilmeye başlansa da temiz ve yumuşak akşam havası hiç fena değildi. Elini sallayıp bir kısmını yüzünden uzaklaştırarak sorunla yüzleşti.

"İş için gitmedim. Papaz olma konusunda… aklıma tıkılanları ortadan kaldırmak için gittim."

Bunu duyan Bree durdu. "Sonra…?" diye çabucak sordu. "Hadi içeri girelim." Roger içeri gitmeleri için eşini yavaşça çekti. "Burada kalırsak bizi diri diri yiyecekler."

Sebze bahçesinde dolaşıp ahırı geçtiler, arkadaki otlağa giden yol boyunca yürüdüler. İki inek, Milly ve Blossom çoktan sa-ğılmıştı ve kambur kara şekiller geceyi geçirecekleri çimenlerin üstüne yerleşmiş, huzurlu bir şekilde geviş getiriyorlardı.

"Sana Westminster İnanç Açıklanıası'ndaıı bahsetmiştim, değil mi? Bu Presbiterycnlcr'in, Katolikler'in İznik Ameııtüsü-ne -resmi bir şekilde kabul ettikleri doktrinlerin bildirimine-eşdcğerdir.

"Hı-hı."

"Presbiteryeıı bir papaz olabilmek için, Westminster İnanç Açıklamasrnda yazan her şey üzerine yemin etmem gerekiyor. Şeyden önce… etmiştim." Roger çok yaklaştığını düşünüyordu. Papazlığa atanma töreninin olacağı gece, kader Stephen Bonnet adındaki bir kişinin bedenine bürünüp araya girmişti. Roger, Ocracoke'taki korsan barınağında Brianna'yı bulup kurtarmak için her şeyi yarıda bırakmıştı. Bunu yaptığına pişman değildi

tabii… Karısı şimdi ağır adımlarla yanında yürüyordu, kızıl saçlı, uzun gövdeli ve bir kaplan kadar zarifti. Kolayca hayatından sonsuza dek kaybolabilirdi ve o zaman Roger kızını hiçbir zaman tanımamış olurdu…

Roger öksürüp boğazını temizledi, dalgm bir halde boğazındaki yaraya dokunuyordu.

“Belki de hâlâ yapabilirim ama emin değilim. Ve emin olmalıyım.”

“Ne değişti?” diye merakla sordu Brianna. “O zaman kabul edebildiğin ama şimdi kabul edemeyeceğin ne var?”

Ne mi değişti, diye acı acı düşündü. *Güzel bir soru.*

“Alın yazısı,” diye yanıtladı Roger. “Tabiri caizse.” Bree’nin yüzünde alaycı bir ifadenin gelip geçtiğini görebileceği kadar ışık vardı, yine de bu tepkinin, soru ve cevabın ironik bir şekilde yan yana gelmesinden mi kaynaklandığını bilemiyordu. İnanç konusunda hiç tartışmazlardı, *bu* tür konulara çok dikkat ediyorlardı ama en azından birbirlerinin inançları konusunda genel bir fikre sahiptiler.

Roger kader hakkındaki görüşünü basit bir şekilde açıklamıştı: Tanrı’nın takdir ettiği kaçınılmaz bir gelecek olduğu ya da Tanrı’nın herkesin hayatını henüz doğmadan en ince ayrıntısına

kadar planladığı şekilde değildi - yine de sadece çok az Presbiteryen bunu bu şekilde ele alırdı. Bunun kurtuluşla ve Tanrı’nın seçtiği, kurtuluşa giden yol fikriyle ilgisi vardı.

“Sadece bazı insanlar için,” demişti Brianna kuşkulu bir şekilde. “Peki Tanrı geriye kalanları lanetlemeyi mi seçiyor?” Birçok insan bunun *böyle* olduğunu düşünüyordu ve bu düşünceyi yıkmak için ondan daha zeki insanlar uğraş vermişti.

“Bunun hakkında yazılmış kitaplar var ama esas düşünce kurtuluşun sadece bizim seçimimiz olmadığı, ilk adımın Tan-rı’dan geldiği. Bizi kurtuluşa davet ettiğini ve bu daveti yanıtlamamız için bir şans tanıdığını söyleyebilirsin. Aslında Presbiteryen olmak için isteğe bağlı olmayan tek şey İsa’ya olan inanç. Ve bu bende hâlâ var.”

“İyi,” dedi Bree. “Ama papaz olmak…?”

“Evet muhtemelen mümkün. Ve… işte burada.” Roger hızla ceketinin ceplerini karıştırıp katlanmış bir fotokopiyi ona uzattı. “Bunu çalmamanın en iyisi olduğunu düşündüm,” dedi şaka yapmaya çalışarak.

“Ha-ha,” dedi Brianna dalgın bir şekilde fotokopiyi okurken. Tek kaşını kaldırıp kocasına baktı.

“Bu farklı, değil mi?” dedi Roger, diyaframının altında hissettiği korkutucu duygu geri dönmüştü.

“Bu…” Brianna’nın bakışları hızla dokümana döndü ve kaşları çatıldı. Kısa bir süre sonra Roger’a baktı, rengi solmuştu ve yutkunuyordu. “Farklı. Tarih farklı.”

Roger son yirmi dört saattir etrafını saran gerginliğin biraz dindiğini hissetti. Öyleyse, aklını kaybetmiyordu. Elini uzattığında Bree ona *Wilmington Gazettedm* kesilen ve Tepe’de yaşayan Fraserlar’ın vefat ilanını içeren kupürün fotokopisini uzattı.

“Sadece tarih farklı,” dedi Roger ve başparmağını bulanık kelimelerin altında gezdirdi. “Metin… sanırım aynı. Hatırladığın bu mu?” Geçmişte ailesini ararken ayıı bilgiyi bulmuştu - Bree’yi ve arkasından kendisini taşların arasına iten de buydu. *Ve tüm fark t bu yaratmıştı*, diye düşündü. *Teşekkürler Robert frosı.*

Bree kocasına yaslanıp tekrar okudu. Bir kere, iki kere ve sonra bir kere daha okudu, en sonunda başını salladı.

“Sadece tarih değişmiş,” dedi, onun sesinde de aynı korkuyu duyabiliyordu.

“İyi,” dedi Roger, sesi tuhaf ve boğuk çıkıyordu. “Merak etmeye başlamıştım… bu konuda seninle konuşmadan önce gidip görmeliydim. Kontrol etmek için, çünkü kitapta gördüğüm kupür doğru olamazdı.”

Brianna başını salladı, hâlâ biraz solgun görünüyordu.

“Eğer… Boston’a… gazeteyi bulduğum arşive dönersem, sence değişmiş olur mu?”

“Evet, olur.”

Brianna uzun bir süre elindeki kâğıda bakarak sessiz kaldı, sonra kararlı bir şekilde kocasına baktı.

“Merak etmeye başladığında demiştin. Seni meraklandıran neydi?”

“Annen.”

Tepe’yi terk etmeden birkaç ay önceydi. Roger uyuyamadığı bir gece dışarıya çıkmıştı, huzursuz bir şekilde bir oraya bir buraya yürürken de Claire’e rastlamıştı, beyaz çiçeklerle dolu bir çukura dizlerinin üstünde eğilmişti.

Roger oturmuş, onun gövdelerinden koparıp yapraklarını sepetine koyuşunu izliyordu. Claire’in çiçekli kısma dokunmadığını fark etmişti, altlarında büyüyen bir şeyi topluyordu.

“Bunları gece toplamak gerekir,” demişti bir süre sonra. “Tercihen ayın

karanlığında.”

Roger, “Bunu hiç beklemezdim-” demek üzereydi ama aniden sustu.

Claire küçük neşeli bir ses çıkararak güldü.

“Bu tür batıl inançlarım olmasını mı hiç beklemezdin?” diye sormuştu. “Bekle, genç Roger. Benim kadar uzun yaşadığında batıl inançları kendi kendine değerlendireceksin. Buna gelin-

ce..Karanlığın içinde soluk bir bulanıklık gibi eli hareket etti ve yumuşak bir çıt sesiyle gövdeyi kopardı. Çiçeklerin yumuşak kokusu arasında keskin bir koku aniden havayı sardı.

“Bazı bitkilerin yapraklarına böcekler yumurtalarını bırakır, görüyor musun? Bitkiler de böcekleri kaçırmak için oldukça keskin kokan maddeleri içlerinde gizler ve buna en çok ihtiyaç duydukları anda bu maddelerin yoğunluğu artar. Aslında, bu böcek öldürücü maddelerin aynı zamanda çok güçlü tedavi edici özellikleri var, bu bitkiyi rahatsız eden başlıca şey ise gece kelebeklerinin larvası.”

“Bu madde gecenin geç saatlerinde artıyor, çünkü tırtıllar o saatte besleniyorlar, değil mi?”

“Evet.” Claire gövdeyi geri çekip, bitkiyi kumaş hışırtısıyla birlikte çantasına sokmuş ve daha fazla bulmak için kafasını yere eğmişti. “Bazı bitkiler gece kelebekleri sayesinde tozlaşır. Bunlar da tabii ki…”

“Gece çiçek açar.”

“Bitkilerin çoğu gündüz dolaşan böceklerden rahatsız oldukları için faydalı bileşenlerini şafakla birlikte depolamaya başlar. Yoğunluğu gün ilerledikçe artar ama hava çok sıcak olduğunda, bu yağlardan bazıları yapraklar yoluyla buharlaşmaya başlar ve bitki bu maddeyi üretmeyi durdurur. Bu yüzden, kokulu bitkilerin çoğunu sabahın geç saatlerinde toplamak gerekir. Şamanlar ve bitki uzmanları, öğrencilerine bitkilerden birini ayın karanlığında diğerini ise gün ortasında toplamalarını söyler ve bu da bunu batıl inanç yapıyor, öyle mi?” Claire’in sesi durgun ama neşeliydi.

Roger topuklarının üstünde oturup onun el yordamıyla çiçekleri arayışını izledi. Gözleri karanlığa alıştığı için kayınvalidesinin dış görünüşünü seçebiliyordu ama yüzünün detayları hâlâ gizliydi.

Claire bir süre daha çalıştı ve sonra arkasına yaslanıp gerindi. “Onu bir kez gördüm.” Claire orman gülünün sarkan dallan altında aranırken başını bir anlığına onun taratma çevirdi.

“Kinıi gördün?”

“Kralı.” Claire bir şey bulmuştu; çektiği sırada yaprakların hışırtısını ve kopan gövdenin sesini duydu Roger.

“Pembroke Hastanesi’ne oradaki askerleri ziyaret etmek için gelmişti. Gelip doktorlar ve hemşirelerle konuşmuştu. Çok sessiz ve ağırbaşlı bir adamdı ama davranışları sıcaktı. Sana söylediği şeyleri şimdi anlatmam mümkün değil. Ama oldukça… ilham vericiydi. Sadece orada olması bile öyleydi, anlarsın ya.” “Hmm.” Savaşın başlangıcı mı ona bu tür şeyleri hatırlatıyor, diye merak etti Roger.

“Gazetecilerden biri kraliçeye çocuklarını alıp ülkeyi terk edip etmeyeceğini sormuştu, çünkü birçok insan kaçıyordu.” “Biliyorum.” Roger birdenbire zihninde bir çift çocuk gördü: Zayıf suratlı ve sessiz, bir kız ve bir oğlan bir şöminenin yanında birbirlerine sokuluyorlardı.

Claire ona pek dikkat etmiyordu.

“Kraliçe dedi ki -söylediklerini kelimesi kelimesine aktara-mayabilirim ama özü şuydu- ‘Çocuklar benden ayrılamaz, ben de kraldan ayrılamam ve elbette kral hiçbir yere gitmeyecek.’ Baban ne zaman öldürülmüştü Roger?”

Bu kesinlikle Roger’m beklediği şey değildi. Bir an için bu soru anlaşılamayacak kadar saçma görünmüştü.

“Ne?” Ama Roger onu duymuştu, bu gerçekdışı hissi dağıtmak için kafasını salladı ve cevap verdi. “Ekim 1941. Tam tarihi hatırladığımdan emin değilim. Hayır, hatırlıyorum, Papaz Efendi soyağacına yazmıştı. 31 Ekim 1941. Neden sordun?” *Ne diye sordun*, demek istemişti ama saygısızlaşma dürtüsünü kontrol altına almaya çalışıyordu. “Neden?”

“Almanya’da vurulduğunu söylemiştin, değil mi?” “Almanya’ya yol aldığı sırada, Kanal üzerindeyken. Bana böyle söylendi.” Ay ışığında Claire’in hatlarını ancak seçebiliyordu ama hâlâ ifadesini okuyamıyordu.

“Bunu sana kim söyledi? Hatırlıyor musun?”

“Papaz Efendi sanırım ama annem de olabilir.” Roger artık sinirlenmeye başlamıştı. “Fark eder mi?”

“Herhalde etmez. Frank ve ben, Inverness’ta seninle ilk tanıştığımızda, Papaz Efendi babanın Kanal üzerindeyken vurulduğunu söylemişti.”

“Evet?” *Ne olmuş öyleyse,* demek geçiyordu içinden. “Haklısın, fark etmez. Ama hem sen hem de Papaz Efendi onun savaş uçağı pilotu olduğunu söylemiştiniz. Bu doğru mu?”

“Evet.” Nedenini bilmese de sanki birisi arkasında dikiliyor-muş gibi Roger’ın içini huzursuz bir duygu kaplamıştı. Öksürerek başını çevirmek için bir bahane yarattı ama arkasında ay ışığıyla lekelenmiş ormandan başka hiçbir

şey görünmüyordu.

“Bundan eminim,” dedi, tuhaf bir şekilde savunmacı hissediyordu. “Annemde, uçağının yanında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Uçağın ismi *Bez Bebek’ti*, siyah lüleli, kırmızı elbiseli kabataslak bir bebek resmiyle uçağın ismi burnuna boyanmıştı.” Roger bundan fazlasıyla emindi. Annesi öldürüldükten sonra uzun bir süre o resmi yastığının altına koyarak uyumuştu; annesinin stüdyoda çekilen portresi çok büyüktü ve aldığı takdirde birinin yokluğunu fark etmesinden endişe etmişti.

“Bez Bebek,” diye tekrarladı Roger, birdenbire aklına bir şey gelmişti.

“Ne? Ne oldu?”

Roger beceriksizce elini salladı.

“Hiçbir şey yok. Babam muhtemelen annemi Bez Bebek diye çağırıyordu. Takma isim gibi. Ona gönderdiği birkaç mektubu görmüştüm, genellikle “bebek” diye hitap ediyordu. Ve şimdi siyah lüleleri ve annemin portresini düşününce… Mandy Mandy annemin saçlarını almış.”

“Bu harika,” dedi Claire ilgisizce. “Bundan tek başıma sorumlu olduğumu düşünmekten nefret ediyordum. Büyüdüğünde ona bunu söylersin, değil mi? Kıvırcık saçlı kızlar 1nın-

dan her zaman nefret eder, en azından ilk gençlik yıllarında, başkalarına benzemek istedikleri dönemde.”

Roger onun sesinde lıafıf bir üzüntü sezmiş ve elinde hâlâ bir çiçek tuttuğunu önemsemeyerek uzanıp Claire’in elini tutmuştu.

“Ona söylerim,” dedi Roger yavaşça. “Ona her şeyi anlatırım. Çocukların sizleri unutmasına izin vereceğimizi asla düşünme.”

Roger onun elini sıkıca kavrayınca mis kokulu çiçekler eteğinin üzerindeki karanlığa yayıldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Claire. Roger burnunu çektiğini duydu ve diğer elinin tersiyle hızla gözlerini silmesini izledi.

“Teşekkürler,” dedi yeniden Claire, bu kez daha güçlü bir sesle. “Bu çok önemli. Hatırlamak. Eğer bunu bilmeseydim, sana söylemezdim.”

“Bana neyi söylemezdin?”

Claire’in ilaç kokan küçük ve sert elleri avucunun içindeydi.

“Babana ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Claire. “Ama sana anlatılanlar doğru değil.”

“Oradaydım Roger,” diye sabırla tekrarladı Claire. “Gazeteleri okurdum,

havacılara hasta bakıcılık yapıyordum ve onlarla konuşurdum. Uçakları görmüştüm. Babanın kullandığı model, savunma amaçlı ufak ve hafif uçaklardandı. Hiçbir zaman Ka-nal'ı geçmediler; daha sonra orada kullanılmış olsalar da İngiltere'den Avrupa'ya gidip gelecek menzile sahip değildiler."

"Ama…" Roger ona her ne söyleyecekse aklından uçup gitmişti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Elbette, bazı şeyler olabiliyor," dedi Claire, sanki onun düşüncelerini okumuşçasına. "Aradan geçen zaman ve mesafe nedeniyle hesaplar da karışabiliyor. Annene bunu kim söylediyse yanılmış olabilir ya da Papaz Efendi'nin kurduğu bir cümleden bir şey çıkarmış olabilir. Her şey mümkün. Ama savaş boyunca, Frank'ten mektuplar aldım, onu M16'ya aldıkları ana kadar mümkün olduğunca sık yazıyordu. Ardından ondan aylarca haber alamadım fakat bundan kısa bir süre önce, sıradan bir konuşmanın parçasıymış gibi, meşgul olduğu raporlarda tuhaf bir şeye rastladığından söz etmişti. Savaş uçaklarından biri Nort-humbria'da düşmüş ama vurulmamış, motor arızası olduğunu düşünmüşler, ilginç bir şekilde uçak yanmamış ve pilottan da hiç iz yokmuş. Hiçbir iz. Pilotun isminden de bahsetmişti, çünkü Jeremiah isminin her nedense ölüme mahkûm bir isim olduğunu düşünmüştü."

"Jerry," dedi Roger, dudakları uyuşmuştu. "Annem ona hep Jerry derdi."

"Evet," dedi Claire yavaşça. "Nothumbria'nın her yerinde dikili taşlar var."

"Uçağa düştüğü yere yakın-"

"Bilmiyorum." Claire'ıı küçük bir hareketle çaresizce omuzlarını silktiğini gördü.

Roger gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, koparılan çiçeklerin kokusuyla doluydu hava.

"Geri döneceğimiz için mi bunları bana şimdi söylüyorsun?" dedi sakin bir şekilde.

"Haftalardır kendimle mücadele ediyordum," dedi Claire özür dilercesine. "Yaklaşık bir ay kadar önce aklıma geldi. Geçmişimi çok sık… düşünmüyorum ama her şeyi hesaba kattıktan sonra…" Yakında ayrılacaklarını ve bu konu hakkındaki tartışmaları göz ardı edercesine elini salladı. "Sadece savaşı ve bundan Jamie'ye bahsedip bahsetmemeyi düşünüyordum."

Ona Frank'i soran Jamie'ydi. Savaşta üstlendiği rol hakkında bazı şeyler bilmek istemişti.

“Frank hakkında çok meraklı,” dedi Claire aniden.

“Bu şartlar altında ben olsam ben de merak ederdim,” diye yanıtladı Roger. “Frank onu merak etmiyor muydu?”

Bu soru Claire’i rahatsız etmiş gibi görünüyordu, direkt bir ccvap vermeden konuşmayı düzgün bir biçimde yoluna soktu.

“Her neyse,” dedi Claire, “bana Frank’in mektuplarını hatırlatan buydu. Sonra bana yazdığı şeyleri anımsamaya çalıştım ve aniden Jeremiah’mn ölüme mahkûm bir isim olduğundan bahsettiği birkaç cümle aklıma geldi.” Roger onun iç çektiğini duydu.

“Emin değildim… ama Jamie ile konuştum ve sana bundan söz etmem gerektiğini söyledi. Bilmeye hakkın olduğunu düşünüyor ve bu bilgiyi kullanarak doğru şeyi yapacağını.”

“Çok memnun oldum,” dedi Roger. Kesinlikle memnun olmaktan fazlası olmuştu.

“Hepsi bu.” Akşam yıldızları dağların ardında hafifçe belirmeye başlamıştı. Gecenin siyah bir kadife gibi çöktüğü Tepe’de-ki yıldızlar kadar parlak değillerdi. Eve dönmüşlerdi ama avluda konuşarak oyalanıyorlardı.

“Zaman yolculuğunun Tanrı’nm planıyla nasıl çelişmediğini ara sıra düşünüyorum. Bazı şeyler değiştirilebilir mi? ***Değiştirilmeliler mi***? Ailen, onlar tarihi değiştirmek için çok uğraştı ama başaramadılar. Presbiteryen bir bakış açısıyla yaklaştığımda, her şeyin bundan ibaret olduğunu sanmıştım.” Roger sesinde neşeli bir ton olmasına gayret etmişti. ***“Değiştirilemeyeceğini*** düşünmek neredeyse rahatlık veriyordu. Çünkü değiştirilmemeli. Bilirsin, ***Tanrı cennette olduğu sürece, yeryüzünde her şey yolundadır’a*** benzer bir düşünce.”

“Ama…” Bree katlanmış fotokopi parçasını elinde tutuyordu; küçük beyaz bir bulanıklık gibi önünden geçen gece kelebeğine doğru bunu salladı.

“Ama,” diye ona katıldığını belirtti Roger, “bazı şeylerin ***değiştirilebileceğine*** dair kanıtlar var.”

“Annemle bu konuda biraz konuşmuştum,” dedi Brianna, kısa bir düşünmenin ardından. “Bana güldü.”

“Güldü mü?” dedi Roger ve eşinden yanıt olarak bir gülümseme aldı.

“Komik olduğunu düşündüğünden değil tabii,” dedi Brianna. “Ona geleceği değiştirebilmenin bir zaman yolcusu için mümkün olup olmayacağını sormuştum ve bana mümkün olduğunu söylemişti, çünkü müdahale etmemiş olsa ölecek birini her kurtardığında geleceği değiştiriyordu. Bazılarının belki de hiçbir zaman olmayacak çocukları olmuştu, ayrıca bu çocukların ne

yapacağını ya da doğmamış olmasalardı ne yapamayacaklarını kim bilebilirdi… ve işte o sırada gülüp Katolikler'in, Protestanların aksine Tanrı'nın *nasıl* hareket ettiğini anlamak için hiç ısrar etmeyişlerinin iyi bir şey olduğunu söylemişti." "Ne söylediğimi bilmi- yoksa benden mi söz ediyordu?" "Muhtemelen. Sormadım."

Boğazı acısa da şimdi gülme sırası Roger'daydı.

"Kanıt," dedi Bree düşünceli bir şekilde. Ön kapının yanındaki banka oturmuş, uzun ve becerikli parmaklarının arasında fotokopiyi tutuyordu. "Bilmiyorum. *Bu* bir kanıt mı?"

"Senin mühendislik standartlarına göre kanıt olmayabilir," dedi Roger. "Ama ben hatırlıyorum, sen de öyle. Eğer sadece ben hatırlıyor olsaydım, tamam, aklımı kaçırdığımı düşünebilirdim. Ama *senin* zihnine biraz daha inanıyorum. O kâğıttan uçak mı yapıyorsun sen?"

"Hayır, bu- off. Mandy." Roger üst kattaki çocuk odasından gelen ağlamayı duyamadan Bree yerinden kalkıp evin içinde gözden kaybolmuş, alt katı kilitlemesi için onu tek başına bırakmıştı. Genelde kapıları kilitlemekle uğraşmazlardı -buralarda kimse uğraşmazdı- ama bu gece…

Upuzun gri bir gölge önündeki yola düşünce Roger'ıı kalp atışları hızlandı ama sonra gülümsediğinde gölge kayboldu. Küçük Adso etrafı kolaçan etmek için dışarı çıkmıştı. Birkaç ;ıy önce komşu çocuklarından biri bir sepet dolusu kedi yavrusuyla gelmişti, onlara ev arıyordu. Bree de annesinin kedisine tıpatıp

benzeyen yeşil gözlü, gri kediyi almış ve ona aynı ismi vermişti. Roger eğer bir bekçi köpeği alırlarsa, ona da Rollo ismini verip vermeyeceklerini merak etmişti.

"Papazın kedisi…" dedi. *"Papazın kedisi avcı bir kediye benziyor*Tekerlemeyi yavaşça tekrarladı.

wİyi avlar. Öyleyse," diye ekledi, kedi ortancaların arasında kaybolurken ve eğilip Brianna'nın düşürdüğü yerden yarı katlanmış kağıdı aldı.

Hayır, bu kâğıttan bir uçak değildi. Neydi bu? Kâğıttan bir şapka mı? Anlamak mümkün değildi, kâğıdı gömleğinin cebine sokup içeri girdi.

Mandy ve Bree'yi oturma odasındaki yeni yakılmış ateşin önünde buldu. Yıtışan ve sütünü içen Mandy, annesinin kolları arasında neredeyse uyuklamaya başlamıştı; başparmağını .emerken Roger'a uykulu bir şekilde göz kırptı.

"Sorun ne *a kanttan*?" diye yavaşça sorup birbirine girmiş lüleleri gözlerinin önünden çekti.

“Kötü rüya,” dedi Brianna, sesi dikkatli bir şekilde kayıtsızdı. “Dışarıdaki yaramaz bir şey penceresinden içeri girmeye çalışmış.”

O sırada bahsi geçen pencerenin altında oturuyorlardı, Roger içgüdüsel bir şekilde dönüp yanındaki pencereye baktığında camın onları yansıttığını gördü. Yansımadaki adam tedbirli görünüyordu, her an saldıracakmış gibi kamburunu çıkarmıştı. Kalkıp perdeleri kapattı.

“İşte,” dedi Roger, yanma oturup Mandy’ye uzandı. Kızı tembelce kollarına doğru uzanıp ıslak başparmağını onun kulağına soktu.

Bree onlara sıcak çikolata getirmeye gitmiş tıkırdayan bardaklar, sıcak sütün ve çikolatanın kokusu ve düşünen bir insanın ifadesiyle geri dönmüştü.

“Bunun zor olduğunu varsayarak… Tanrıya sormayı hiç düşündün mü?” dedi çekinerek. “Doğrudan?”

“Evet, bunu düşündüm,” dedi Roger, sorunun etkisiyle sinirli ve neşeli bir ruh hali arasında gidip geliyordu. “Ayrıca, evet, birçok kez sordum. Özellikle de Oxford’a giderken. Onu bulduğum yerde.” Kâğıt parçasına işaret etti. “Bu arada bu ne? Bu şekil ne anlama geliyor?”

“Ah.” Brianna kendinden emin ve hızlı bir şekilde fotokopi kâğıdını alıp açarak onun avucunun içinde tuttu. Roger bir an kaşlarım çatarak baktı ama sonra ne olduğunu anladı. Çocuklar buna tuzluk talcı adını veriyorlardı; dört kısmı vardı, bunlardan birine parmağınızı koyup sorular sorarak değişik kombinasyonlarda açabiliyor ve böylece farklı cevaplar alabiliyordunuz. İçindeki kanatlara Evet, Hayır, Bazen, Her Zaman yazılı olurdu.

“Çok uygun,” dedi.

Bir süreliğine sessizce sıcak çikolatalarını içip akıllarındaki soruyu sormak için tereddüt ettiler.

“Westminster İnanç Açıklaması’nda aynı zamanda ‘*Vicdanın tek hükümdarı Tanrı’dır*’ yazıyor. Bununla barışacağım,” dedi Roger en sonunda sessizce. “Belki de barışmam. Doktor Weat-herspoon’a şarkı söyleyemeyen bir koro şefi yardımcısı olmanın biraz tuhaf göründüğünü söyledim. O da gülümseyip işi almamı istediğini ve böylece her şeyin bittiğini sandığımda beni ayakta tutacağını söyledi. Herhalde bir gemiye atlayıp Roma’ya gideceğimden korktu,” diye ekledi küçük bir şaka yaparak.

“Bu harika,” dedi Brianna, içtiği sıcak çikolatadan gözlerini ayırmamıştı.

Biraz daha sessiz kaldılar. Ve Kraliyet Hava Kuvvetleri’nden Jerry MacKenzi’nin yünle kaplanmış deri pilot ceketi giyen hayaleti gelip ateşin yanına oturdu ve torununun kapkara saçlarında ışığın titreyişini izledi.

“Peki sen-” Roger onun kurumuş ağzında hareket eden dilinin çıkardığı sesi duyabiliyordu. “Araştıracak mısın’ Babanın nereye gittiğini bulmaya çalışacak mısın? Ya da nerede… olabileceğini?”

Nerede olabileceği mi? Burada mı orada mı? O zamanda mı şimdi mi? Kulede kalan evsiz aklına geldiğinde kalbi aniden kasıldı. Tanrım… hayır. O olamazdı. Böyle düşünmek için hiçbir sebebi yoktu. Tabii istemek dışında.

Oxford’a giderken dua edişinin arasında bu konu hakkında uzunca düşünmüştü. Eğer bir şansı olursa ne diyeceğini ve ne soracağını. Her şeyi sorabilmeyi, her şeyi söyleyebilmeyi istiyordu ama aslında babasına söyleyebileceği tek bir şey vardı ve o da sarhoş bir yabanarısı gibi kollarında horlamaktaydı.

“Hayır.” Mandy uykusunda kıpırdanıp göğsüne yerleşti. Roger gözlerini onun lülelerinin karanlık labirentinden ayırmadı. “Kendi çocuklarımın babalarını kaybetmelerini göze alamam.” Sesi neredeyse duyulmuyordu; gıcırdayan çarklar gibi ses tellerinin kelimeleri çıkarmak için zorlandığını hissetti.

“Bu da çok önemli ama bir baban olduğunu asla unutamazsın.”

Bree’nin bakışları yana kaymıştı, gözlerinin mavisi şöminenin ışığındaki kıvılcımlarla daha belirginleşmişti.

“Düşündüm de… sen o zaman çok küçüktün. Babanı hatırlıyor musun?”

Roger kafasını salladı ama içi burkulmuştu. “Hayır,” dedi yavaşça ve başını eğip kızının saçlarını kokladı. “Şeninkini hatırlıyorum.”

Kelebek

Wilmington, Kuzey Carolim kolonisi

3 Mayıs 1777

Jamie’nin yine rüya gördüğünü hemen anlamıştım. Sanki önündeki tabakta duran kızarmış sosis dışında başka bir şeyler görüyormuş gibi yüzünde içe dönük bir ifade vardı.

Halini fark edince, ne gördüğünü sormak istemiş ama eğer hemen sorarsam rüyasının bir kısmını unutacağından korkup bu dürtüyü bastırmıştım. Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse onu kıskanmıştım. Gerçek olsun ya da olmasın, ne gördüğünü anlamak için her şeyimi verirdim. Bunun önemi yoktu, yüzündeki bu ifadeyi gördüğümde ailemizin kalan yarısıyla buluştuğunu biliyordum.

“Onları mı görüyordun yine?” dedim, servis yapan kız gittiğinde. Bir gün önceki Wilmingtoıı’a yaptığımız uzun yolculuktan yorgun düşüp geç kalktığımız için hanın küçük oturma odasında bizden başka yemek yiyen

yoktu.

Jamie bana bakıp yavaşça başını salladı, kaşları hafitçe çatıl-mıştı. *Bu* beni huzursuz etti; ara sıra Bree ve çocukları gördüğü rüyalar onu genelde mutlu ve huzurlu bir şekilde bırakırdı.

“Ne peki?” diye sordum. MNe oldu?

Jamie kaşları çatık bir halde omuzlarını silkti.

“Hiçbir şey yok Sassenach. Jem’i ve kızı gördüm-” Küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Tanrım, nasıl da hareketli bir kız! Bana seni hatırlatıyor Sassenach.”

.rı

Söyleniş şekline bakılırsa bu kuşku duyulması gereken bir iltifattı ama bu düşünce içimi ısıttı. Mandy ve Jem’e bakarak saatlerimi geçirirdim, büyüdüklerinde neye benzeyeceklerini hayal ederdim ve Mandy’nin ağzının benimkine benzediğinden neredeyse emindim. Gözlerimin şeklini aldığını da biliyordum ve tabii saçlarımı da. Zavallı çocuk, kapkara saçlara sahipti.

“Ne yapıyorlardı?”

Jamie alıı kaşınınca bir parmağıyla kaşlarının arasını ovdu.

“Dışarıdaydılar/’ dedi yavaşça. “Jem ona bir şey yapmasını söyledi ve o da Jem’in kavalkemiğine tekme atıp kaçtı, sonra Jem peşine düştü. Sanırım İlkbahardı.” Gülümsedi, rüyasında ne gördüyse gözleri ona odaklanmıştı. “Taşların arasım dolduran, saçlarına takılan ufak çiçekleri hatırlıyorum.”

“Hangi taşlar?” diye aniden sordum.

“Mezar taşları,” diye yanıtladı. “Şimdi anladım… Lallybro-ch’un arkasındaki tepedeki mezar taşlarının arasında oynuyorlardı.”

Mutlu bir şekilde içimi çektim. Bu onları Lallybroch’ta gördüğü üçüncü rüyaydı. Sadece bir hayal olabilirdi ama orayı evleri olarak benimsemiş olmalarını hissetmenin beni mutlu ettiği kadar onu da mutlu ettiğini görebiliyordum.

“Olabilir,” dedim. “Seni aradığımızda Roger oraya gitmişti. Arazinin boş ve satılık olduğunu söylemişti. Bree’nin parası olacaktı ve orayı satın almış olabilirler. Orada *olabilirleri*” Bunu ona daha önce de söylemiştim ama bu defa memnun bir şekilde başını salladı.

“Evet, olabilirler,” dedi Jamie, tepede huzur içinde uyuyan ailesinin eskimiş mezar taşları arasında koşturan torunlarını görmenin etkisiyle

gözlerinde hâlâ yumuşak bir ifade vardı.

“Yanlarında bir kelebek uçuyordu,” dedi aniden. “Bunu söylemeyi unuttum. Mavi bir kelebekti.”

~Mavi mi? İskoçya’da mavi kelebekler var mı?” Hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Jamie bana endişeli bir bakış attı.

“Bu sadece bir rüya Sassenach. İstersem ekose kanatları olan kelebekler görürüm ve bundan hiç şikayet etmem.”

Güldüm ama dikkatimin dağılmasına izin vermedim.

“Tabii ki. Canını sıkan neydi o halde?”

Jamie bana merakla baktı.

“Canımın sıkıldığını nerden anladın?”

Aramızdaki boy farkına rağmen mümkün olduğunca ona tepeden baktım.

“Donuk bir yüzün olabilir ama seninle otuz yıldır *evliyim.”*

Bu sürenin yirmi yılım ondan uzakta geçirmiş olmama yorum yapmadan sadece gülümsedi.

“Peki. Önemli bir şey değildi aslında. Sadece kuleye girmişlerdi.”

“Kule mi?” dedim emin olmayarak. Lallybroch’a adını veren eski kule evin arkasındaki tepedeydi, gölgesi devasa bir güneş saati gibi her gün mezarlığın üstünden görkemli bir şekilde geçiyordu. Lallybroch’taki ilk zamanlarımızda Jamie ve ben sık sık geceleri oraya gider, kulenin duvarına dayalı bankta oturur ve evin curcunasından uzaklaşarak alacakaranlıkta önümüzde uzanan beyaz ve yeşil manzaranın tadını çıkarırdık.

Ufak kırışıklık Jamie’nin kaşlarının arasına geri dönmüştü.

“Kule,” diye tekrar edip çaresizce bana baktı. “Orada ne olduğunu bilmiyorum. Ama içeri girmelerini hiç istememiştim. Sanki içeride bir şey varmış gibi hissettim. Bekleyen bir şey. Ve bundan hiç hoşlanmadım.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KORSAN GEMİSİ

Cepheyle Yazışma

3 Ekim 1776

Ellesmere’den

Leydi Dorothea Grey’e

Sevgili kuzenim,

Posta gemisini yakalayabilmek için aceleyle yazıyorum. Yüzbaşı Richardson adına başka bir subaya eşlik edeceğim küçük bir geziye çıkıyorum, yakın gelecekte nerede olacağımdan emin değilim. Kardeşin Adam aracılıyla bana yazabilirsin, onunla mektuplaşmak için gayret göstereceğim.

İsteğini en uygun şekilde dile getirdim ve sana hizmet etmeye devam edeceğim. Babama ve babana selamlarım ve saygılarımın yanı sıra, artan sevgimi ilet ve sonuncusunun büyük bir kısmını kendin için saklamayı unutma.

Sana her zaman sadık,

WiUiam

3 Ekim 1776

Ellesmere'den Lord John Grey'e

Sevgili babacığım,

İyice düşündükten sonra, Quebec'teki bir görevde kıdemli bir subaya, Fransızcam yeterli olduğu için, tercüman olarak eşlik etmemi istıycn Yüzbaşı Richardsotı'tn teklifini kabul etmeye karar verdim. General Howe da benimle hemfikir.

Hcuiiz Kaptan Raudall-haacs He tanışmadım ama önümüzdeki hafta ona Albany'de katılacağını. Ne zanıan dönebileceğimizi ve oradayken yazma imkânını olur mu bilemiyorum ama mümkün oldukça yazmaya çalışacağım ve bu süre içinde beni sevgiyle anmanı diliyorum.

Oğlun,

IVılliam

Ekim sonu 7 776

Quebec

Wılliam, Yüzbaşı Denys Randall-Isaacs hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Dışarıdan, herhangi bir alayda karşılaşabileceğiniz güler yüzlü, göze çarpmayan bir adam gibiydi: Otuz yaşlarında, kart oyunlarında oldukça iyi, şaka yapmaya her an hazır, gizemli bir şekilde yakışıklı, açık yürekli ve güvenilirdi. Ayrıca, yoldayken anlattığı ilginç hikâyeler, söylediği müstehcen şarkılar ve şiirlere dair engin bilgisiyle çok iyi bir seyahat arkadaşı olmuştu.

Yapmadığı tek şey kendisi hakkında konuşmaktı. William'm tecrübelerine göre birçok insanın en iyi yaptığı şey buydu ya da en azından en sık yaptıkları şeydi.

Kendi dramatik doğum hikâyesini anlatarak temkinli bir şekilde onu kışkırtmayı denemiş ve karşılığında birkaç boş bilgi edinmişti: Randall-

Isaacs'in süvari subaylarından biri olan babası, Denys doğmadan önce İskoçya'daki kuşatma esnasında ölmüş ve annesi bir sene sonra tekrar evlenmişti.

"Üvey babam bir Yahudi," demişti yüzbaşı. "Çok zengin," diye çarpık bir gülümsemeyle de eklemişti.

"Fakir bir babaya sahip olmaktan iyidir," deyip orada bırakmıştı. Fazla bir şey konuşmamış olsalar da bu, Randall-Isaacs'in mızraklı ya da tüfekli piyadeler ile birlikte şan, şöhret peşinde koşmayıp neden Richardson adına çalıştığını bir şekilde açıklıyordu. Parayla görev satın alabilirdi ama bu, ne alayda hoş bir şekilde karşılanmayı ne de aile bağlantılarının getirebileceği "fırsatları" garantilerdi.

Kısa bir anlığına, William'ın aklına Yüzbaşı Richardson'ın gizli kapaklı maceralarına atılmak adına kendi güçlü bağlantılarına ve elindeki fırsatlara neden sırtını döndüğünü düşünmek geldi ama bu fikri aklından uzaklaştırdı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Denys ona bakarak. St. Law-rence kıyısından Quebec kalesine giden yol üstünde atlarını dizginlemişlerdi; on yedi yıl önce kaleyi ve Quebec'i Fransızların elinden almak için Wolfe'un birliklerinin tırmandığı dik uçurumu buradan görebiliyorlardı.

"Babam o tırmanışta vardı," dedi William, sesinin normal çıkmasına gayret ederek.

Randall-Isaacs'in başı hayretle ona döndü. "Öyle mi? Lord John, Abraham Ovası'nda Wolfe ile birlikte savaşmış mıydı?" "Evet." William saygıyla uçuruma baktı. Üzeri fidanlarla doluydu ama altta parçalanan kayaların arasındaki sivri yarıkları ve köşeli çatlakları görebiliyordu. Karanlıkta bu yüksekliğe tırmanmak, hatta sadece tırmanmak değil kendileriyle birlikte bütün topçu birliğini sürükleme düşüncesi…

"Babam savaşın başlar başlamaz bittiğini söylemişti, sadece tek bir yaylım ateşi olmuş ama savaş alanına tırmanmak yaptığı en zor şeymiş."

Randall-Isaacs saygıyla homurdandı ve dizginlerini toplamadan önce bir süre durdu.

"Babanın Sör Guy'ı tanıdığını söylemiştin, değil mi?" dedi. "Bu hikâyeyi duymak kuşkusuz onun çok hoşuna gidecektir." William ona baktı. Aslında Lord John'un, Kuzey Amerika'nın başkomutanı Sör Guy Caleton'ıı tanıdığını *söylememişti.* Gerçi tanıyordu; babası herkesi tanırdı. Ve bu düşünceyle birlikte, bu gezideki esas görevinin ne olduğunun farkında vardı.

O Randall-Isaacs'in kartvizitiydi.

Fransızca konusunda iyi olduğu doğruydu -dillerle arası her zaman iyi

olmuştu- ama Randall-Isaacs'in Fransızcasının hiç gelişmemiş olduğu da. Richardson herhalde bu konuda doğru söylemişti; her zaman yanında güvenebileceğin bir tercümanın olması gerekirdi. Ama Raıidall-Isaacs, ona ilgi gösterse de William adamın Lord John ile daha çok ilgilendiğinin farkına varmıştı. Özellikle de askeri kariyerinin can alıcı bölümleriyle, nereye göreve gönderildiği, kiminle birlikte ya da kim için hizmet ettiği ve kimleri tanıdığıyla fazlasıyla ilgileniyordu.

Bu şimdiye kadar iki kez dikkatini çekmişti. Fort Saiıt-Jean ve Fort Chambly'ın komutanlarını ziyarete gittiklerinde, her iki defasında da Randall-Isaacs, William'ın Lord John Grey'in oğlu olduğundan bahsederek itimatnamelerini sunmuştu. Bunun üzerine resmi karşılama anında samimileşmiş, güzel konyakla desteklenen, eski günlerin hatırlandığı gecenin geç saatlerine kadar süren uzun bir sohbete dönüşmüştü. William şimdi farkına varmıştı, bu süre boyunca sadece komutanlar ve kendisi konuşmuştu. Randall-Isaacs, yakışıklı ve esmer teni büyük bir heyecanla parlarken, sessizce oturup dinlemişti.

Demek öyle, diye düşündü William kendi kendine. İşi çözmesinin ardından bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. Bir yandan, neler olup bittiğini gördüğü için kendisiyle gurur duyuyordu, diğer yandan ise kendi özelliklerinden ziyade büyük ölçüde bağlantıları nedeniyle istenildiğini düşünmekten pek de hoşnut değildi.

Küçük düşürücü de olsa bunu bilmek iyi bir şeydi. Tam olarak bilmediği şey ise Randall-Isaacs'in rolünün ne olduğuydu. Sadece Richardson adına bilgi mi topluyordu? Yoksa gizli bir işin mi peşindeydi? Randall-Isaacs sık sık onu kendi haline bırakıp, rahat bir şekilde kendi dilinin yeterli olduğunu düşündüğünü söyleyerek özel bir iş için yanından ayrılıyordu.

Yüzbaşı Richardson'ın ona verdiği sınırlı bilgilere göre, Amerikalı asilerin istila etmesine ya da meclisin tehdit ve kışkırtma girişimlerine karşın, ileride destek olmak niyetiyle Que-bec'te yaşayan Fransız yerliler ve İngiliz göçmenlerin düşüncelerini değerlendiriyordu.

Bölgedeki Fransız yerleşimciler, Katolik olmayı yasallaştıran ve Fransız Katoliklerin ticaret işlerini koruma altına alan Que-bec Kanunu'ıu onaylayan Kuzey Amerika'nın genel valisi olan Sör Guy'a anlayışla yaklaşıyorlardı. Belirli sebepler nedeniyle aynı kanun İngilizler'in canını sıkmıştı ve geçen kış Amerikalılar şehre saldırdığında Sör Guy'm milis yardımında bulunmaları isteğini *topluca* geri çevirmişlerdi.

"Delirmiş olmalılar," dedi Randall-Isaacs kalenin önündeki açık alanı geçtikleri sırada. "Geçen sene burayı kuşatmaya çalışan Amerikalılar demek istedim."

Uçurumun tepesine ulaşmışlardı, kale huzurlu ve sağlam bir şekilde sonbahar güneşinde önlerindeki ovada yükseliyordu. Gün sıcak ve güzeldi, hava nehrin ve ormanın zengin, toprak-sı kokusuyla hayat doluydu. Daha önce böyle bir orman görmemişti. Ovayı çevreleyen ve St. Lawrence'ın kıyısında geçit vermeyecek kadar gür bir şekilde uzanan ağaçlar altın ve kızıl tonlarında parlıyordu. Suyun karanlığını ve ekim ayının koyu mavi gökyüzüne karşısına alan bu manzara, ona altın yaprağı gibi parlayan, ortaçağdan kalma bir tablonun içinde olduğunu düşündürmüştü.

Tüm bu güzelliğinin ötesinde, ormanın yabaniliğini de hissetmişti. Kemiklerini titreten bir açıklıkla hem de. Hava hâlâ sıcaktı ama her geçen günün alacakaranlığıyla birlikte kışın serinliği keskin bir diş gibi daha sert bir şekilde ısırıyordu ve birkaç hafta içinde bu ovanın nasıl görüneceğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Özellikle de arkalarında bıraktıkları üç yüz yirmi kilometre ve iyi hava koşullarına rağmen engebeli kuzeyde yol alan iki atlının karşılaşabilecekleri erzak problemleriyle…

"Eğer deli olmasalardı, yaptıkları şeyi yapıyor olmazlardı." Randall-Isaacs düşüncelerini böldüğünde William bir an için kafasını kaldırıp manzarayı asker gözüyle değerlendirdi. "Onları buraya getiren Albay Arnold'dı. O adam kesinlikle çılgının teki ama olağanüstü bir asker." Sesinden hayran olduğu duyııb-biliyordu ve William merakla ona baktı.

ASI

"Onu tanıyorsun, değil mi?" diye rahat bir şekilde sorduğunda Randall-Isaacs güldü.

"Hakkında konuşacak kadar değil," diye yanıtladı yüzbaşı. "Gel hadi." Atını ınahmuzladı ve kalenin kapısına doğru döndüler. Yüzünde sanki bir anıyı düşünüyormuş gibi neşeli, hafif kibirli bir ifade belirdi ama kısa bir süre sonra tekrar konuştu.

"Şehri o alabilirdi, yani Arnold. Sör Guy'ın kayda değer hiçbir birliği yokmuş. Arnold ihtiyacı olan barut ve mermiyle planladığı zamanda buraya ulaşmış… Hikâyenin tamamen farklı bir sonu olabilirdi. Ancak yön sormak için yanlış adamı seçmiş." "Bununla ne demek istiyorsun?"

Randall-Isaacs aniden endişeli görünmüş fakat sonra sanki *"Ne fark eder?"* dercesine omuzlarını silkmişti. Keyfi yerindeydi ve haftalardır ormanda kamp yapmalarının ardından güzel bir akşam yemeği, rahat bir yatak ve temiz çarşaflar için çoktan sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bunu karadan yapamazdı. Ordu ve ihtiyaçlarını kuzeyden su üzerinden geçirmeyi başaracağı bir yol arayan Arnold, böyle tehlikeli bir yolculuğu çıkan, nehirler ve taşıma konusunda bilgi sahibi olan birini aramıştı," dedi

Randall-Isaacs. “Ve böyle birini buldu, adı Samuel Goodwin’di. Ama Goodwin’in Kral’a sadık olabileceği hiç aklına gelmemişti.” Randall-Isaacs bu saflığa kafasını salladı. “Goodwin bana gelip ne yapması gerektiğini sordu. Ben de söyledim, amacına ulaşması için dikkatlice çıkarılan haritaları Arnold’a verdi.”

Ve haritalar amaçlarına ulaşmıştı. Mesafeleri yanlış göstererek, sınır işaretlerini kaldırarak, olmayan yerlere geçit işareti koyarak ve tamamen hayal ürünü haritalar sağlayarak, Bay Goo-dwin’in rehberliği Arnold’ın kuvvetlerini uçsuz bucaksız yabana çekip onları gemilerini ve erzaklarını günler boyunca karadan taşımak zorunda bırakarak başarıya ulaşmıştı. Tüm bunlar en sonunda onları o kadar geciktirmişti ki kışa, tam anlamıyla Quebec şehrine yakalanmışlardı.

Randall-Isaacs güldü, yine de William sesinde bir miktar pişmanlık olduğu düşünmüştü.

“Bana en sonunda ulaştıklarını söylediklerinde çok şaşırmıştım. Her şeyi geçtim, gemilerini yapan marangozlar tarafından kazıklanmıştı. Bunun tamamen beceriksizlikten kaynaklandığına inanıyorum.” Gemiler yeşil kerestelerden yapılmış ve berbat bir şekilde tutturulmuştu. Denize indirildikten birkaç gün sonra yarısından çoğu parça parça olup batmıştı.

“Onlar için tam anlamıyla kâbus olmalı,” dedi Randall-Isaa-cs, kendi kendine. Sonra başını sallayarak dikleşti.

“Ama yine de ona itaat ettiler. Tüm adamları. Sadece tek bir birlik geri döndü. Aç susuz, yarı çıplak ve soğuktan donarak… onu takip ettiler,” diye hayretle tekrarladı. William’a yandan bir bakış atıp gülümsedi. “Sence adamların böyle bir durumda sana itaat eder miydi teğmen?”

William, “Umarım onları böyle bir duruma sürüklemeyecek kadar aklım başımda olur,” diye duygusuzca yanıtladı. “Sonunda Arnold’a ne oldu? Esir mi alındı?”

“Hayır,” dedi Randalİ-Isaacs düşünceli bir şekilde, kalenin kapısındaki askerlere el sallamak için elini kaldırdı. “Esir alınmadı. Şimdi ne halde olduğuna gelince, ancak Tanrı bilir. Ya da Tanrı ve Sör Guy. Umarım İkincisi bize ne olduğunu söyler.”

Mutlu Noeller

Londra

24 Aralık 1776

Lord John Grey, varlıklı hanımlarının çoğunun iri yarı olduğunu düşünüyordu. Çocukluk yıllarında kısıtlanan yemek arzuları yüzünden mi

yoksa konumlarını kaybetme olasılığına karşı bunu bir tedbir olarak gördüklerinden dolayı mı bilinmez, neredeyse hepsi et yönünden zenginlerdi.

Nessie hariç. Ateşin yanında durmuş sabahlığını giyerken -Grey elinde olmadan onu uykusundan uyandırmıştı- ince muslin elbisesinden vücudunun hatlarını görebiliyordu. İlk tanıştıkları zamandan bu yana sıska vücudu bir gram bile kilo almamıştı, Grey o zaman on dört yaşında olduğunu söylese de onun on bir yaşında olduğundan şüphelenmişti.

Bu da onu şimdi otuzlu yaşlarında yapardı ama hâlâ on dört yaşında gibi görünüyordu.

Bu düşünce onu gülümsetti, sabahlığım bağlarken Nessie de ona gülümsedi. Dişlerinin arasında boşluklar olduğundan gülümseyişi onu biraz yaşlandırmıştı, geriye kalan dişlerindeyse çürükler vardı. Kilo almaya yatkın olmasa da şekere bayılırdı, İskoçya'da açlık çekerek geçirdiği çocukluk yıllarını telafi edercesine bir kutu şekerleme ya da Türk lokumunu birkaç dakika içinde bitirirdi.

"Bu kadar ucuz olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi Nes-

sic, tek kaşını kaldırıp güzel bir şekilde sarılmış kutuyu onun elinden aldığında.

"Asla," diyerek onu ikna etti Lord John. "Bu sadece seni uykundan ettiğim için küçük bir özür dileme yolu." Aslında akşam saat onu geçmiş olduğundan Nessie'yi çalışırken bulmayı ummuştu.

"İyi ama bugün Noel Arifesi. Bir evi olan her erkek evine gider." Nessie esneyip gece başlığını çıkardı, parmaklarını kıvırcık ve koyu saçlarının arasında gezdirdi.

"Yine de bir müşteriniz varmış gibi görünüyor," dedi Lord John. İki kat aşağıdan belli belirsiz bir şarkı sesi geliyordu.

"Evet. Çaresiz olanlar. Onlarla uğraşma işini Maybelle'e bırakıyorum, o zavallı yaratıkları görmekten hoşlanmıyorum. Acınası haldeler. Noel Arifesi'nde buraya gelenler aslında kadın peşinde değiller, tek istedikleri yanında oturacakları bir şömine ve etraflarında insanların olması." Elini sallayıp oturdu, sabırsız bir şekilde hediyesinin kurdelesini çekiştiriyordu.

"Sana Mutlu Noeller dememe izin ver öyleyse," dedi Lord John, onu keyifle izliyordu. Genç kadın şekerlemelerden birini ağzına atıp gözlerini kapadı ve memnun bir şekilde içini çekti.

"Hmm," dedi, ağzına bir şekerleme daha atıp çiğnemek için yutmayı beklememişti.

Elbette, Lord John Noel Arifesi olduğunu biliyordu ama günün uzun ve soğuk

saatleri boyunca bir şekilde bunu aklından uzaklaştırmıştı. Bütün gün yağmur yağmış, hatta zaman zaman doluya dönüşmüştü. Yani Miniie'nin uşağı onu Argus Malikâ-nesi'ne gelmesi için uyandırdığı şafak vaktinden beri üşüyordu.

Nessie'nin odası küçük ama güzeldi ve rahat bir biçimde uyku kokuyordu. Damalı pembe ve siyah yün yatak perdesinin güzelce gizlediği yatağı kocamandı. Yorgun, üşümüş ve aç olduğundan, kaz tüyü yastıklar ve yorganların kendisini çağırdığını duyabiliyordu. Bu gecelik yatağını paylaşmayı teklif etseydi kızın ne düşüneceğini merak etti.

"Tek istedikleri yatımda oturacakları bir şömine re etraflarında insanların olması."

Lord John hafif bir uğultu sesi duydu, sese doğru baktığında aslında yatak çarşafı yığınının altında biri olduğunu fark etti.

"Rab'dei başkası değil," dedi neşeli bir Iskoç sesi ve Lord John dönüp baktığında Ncssie'yi kendisine doğru sırıtırken buldu. "Üçlü yapmak ister misin?"

Yüzü kızarırken, sadece olduğu kişi nedeniyle ya da ajanlık konusunda yetenekli olduğu için değil, kendisini şaşırtma konusunda da eşsiz bir becerisi olduğu için de Nessie'den hoşlandığını fark etti. Genç kadının isteklerinin boyutu hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündü ama çocukluğundan beri fahişelik yapıyordu ve muhtemelen hemen herkesin arzuları hakkında bir fikre sahipti.

"Sanmıyorum," dedi Grey kibar bir şekilde. "Eşini rahatsız etmek istemem." Rab MacNab'in kaba ellerini ve sıkı kalçalarını düşünmemeye çalıştı; Nessie ile evlenip sahibi oldukları genelevi para basar hale getirmişti. Acaba o da…?

"Top atsan bile o sersemi uyandıramazsın," dedi Nessie, yatağa şefkatle bakarak. Horultuyu azaltmak için kalkıp yatağın perdelerini çekti.

"Bu arada," diye ekledi, sandalyesine geri döndüğünde eğilip Grey'e bakarak, "savaştan çıkmış gibi görünüyorsun. Bir kadeh viski al, ben de sıcak bir akşam yemeği için hizmetçiyi çağırayım." Sehpanın üstünde duran içki sürahisi ve bardaklara işaret ederek kapı ziline uzandı.

"Hayır, teşekkür ederim. Yemek için vaktim yok. Ama soğuktan kurtulmak için bir yudum alabilirim, teşekkürler." Şöminenin sıcağında ıslak paltosundan dumanlar tüterken viski içini ısıtmıştı. Nessie başka hiçbir şey içmezdi, cinin dilenci içkisi ve şarabın da güzel ama amacına ulaşamayan bir içki olduğunu düşünürdü.

"Fazla vaktin yok," dedi Nessie. "Neden peki?"

"Fransa'ya gideceğim," dedi Grey. "Sabahleyin."

Kaşlarını çatıp ağzına bir şekerleme daha attı ve zorlukla konuşarak, “Yeni yılı ailenle geçirmeyecek misin?” dedi.

“Ağzın doluyken konuşma tatlım,” deyip gülümsedi Grey. “Erkek kardeşim dün gece kötü bir kriz geçirdi. Doktor kalbi olduğunu söylüyor ama gerçekten ne olup bittiğini anladığından şüpheliyim. Noel yemeği her zamankinden daha az kutlama havasında geçecek.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Nessie daha anlaşılır bir şekilde. Ağzının kenarındaki şekeri sildi, kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı. “O çok iyi bir adam.”

“Evet, öyle-” Lord John durup ona baktı. “Kardeşimle *tanıştın mı*?”

Nessie cilveli bir şekilde ona gamzesini gösterdi.

“Bu meslekte ağız sıkılığı bir kadının sahip olabileceği en önemli özelliktir,” dedi Nessie monoton bir şekilde. Önceki işverenlerinden birinin öğüdünü tekrar ettiği çok açıktı.

“Diyor benim için casusluk yapan kadın.” Hal’i gözünün önüne getirmeye çalışıyordu… ya da *getirmemeye.*.. herhalde yapmazdı… arzusunu Minnie’ye saklardı muhtemelen? Ama yine de…

“Pekâlâ, casuslukla boş dedikodular bir olamaz, değil mi? Sen istemesen de ben çay istiyorum. Konuşmak beni susatıyor.” Nessie hizmetçinin gelmesi için zili çalıp tek kaşını kaldırarak döndü. “Erkek kardeşin ölüyor, sen ise Fransa’ya mı gidiyorsun? Çok acil bir durum olmalı.”

“O ölmüyor,” dedi Grey sertçe. Bu düşünceyle gerildiğini hissetti. “O.. .bir şok geçirdi. En küçük oğlunun Amerika’da yaralanıp esir düştüğü haberini aldı.”

Nessie’nin gözleri büyümüştü, sabahlığını olmayan göğüslerini doğru çekti.

“En küçük oğlu. Bu… Henry olmalı, öyle değil mi?”

“Evet. Peki sen bunu *nereden* biliyorsun?” diye sordu Lord

John, üzüntüsü sesinin sert çıkmasına neden olmuştu. Nessie ayrık dişlerini sergiledi ama sıkıntısının büyüklüğünü gördüğü an gülümsemesi yok oldu.

“Lordun uşaklarından biri sık gelen müşterilerden,” dedi genç kadın basitçe. “Perşembeleri gece izinli oluyor.”

“Ah.” Grey elleri dizlerinde, düşüncelerini ve duygularını kontrol altına almaya çalışarak sessizce oturdu. “O- anlıyorum.” “Yılın bu zamanında Amerika’dan haber aldınız demek?” Nessie yağan yağmurun sesini bastıramayan, kırmızı kadife ve dantellerle kaplı pencereye doğru bakındı. ‘Yola çıkmak için geç kalan bir gemi mi vardı?”

“Evet. Rotadan çıkıp hasarlı bir orta direkle Brest’e sığınmış. Mesaj kara yoluyla iletildi.”

“Brest’e gidiyorsun öyleyse?”

“Hayır, oraya gitmiyorum.”

Kapıdan hafif bir tıkırtı duyuldu ve Nessie kalkıp hizmetçinin içeri girmesine izin verdi, Grey bir tepside çay setinin ve kremalı bir kekin olduğunu fark etti.

Lord John tekrar düşündü. Ona söyleyebilir miydi? Bu kadının ağız sıkılığı konusunda şaka yapmadığını biliyordu. En az kendisi kadar iyi sır saklayabiliyordu.

“Konu William,” dedi, Nessie kapıyı kapatıp ona döndüğünde.

Sızlayan kemikleri ve cep saatinin belli belirsiz çalışından şafağın sökmek üzere olduğunu anlamıştı. Gökyüzündeyse buna dair hiçbir işaret yoktu. Baca isi rengindeki bulutlar Londra’nın üstünü örtmüştü, bütün fenerler çoktan söndürülmüş, şömine ateşleri azaltılmıştı ve sokaklar gece yarısı olduğundan daha karanlıktı.

Lord John bütün gece uyumamıştı. Yapması gereken şeyler vardı; Dover’a giden at arabasını yakalamadan önce eve gidip birkaç saat uyuması gerekiyordu. Hal’i tekrar görmeden gidemezdi.

Argus Malikânesi’niı pencerelerinden ışıklar süzülüyordu. Perdeler örtülüyken bile, dışarıdaki ıslak kaldırım taşlarında hafif bir ışıltı vardı. Çamurlu yollara saplanıp yavaşlayacağından at arabası büyük ihtimal gecikecekti

At arabası demişken, doktora ait olduğunu düşündüğü girişte duran eski at arabasının görüntüsü kalbinin hızla atmasına neden oldu.

Kapıya vurmasıyla, geceliğini aceleyle pantolonunun içine sokmuş ve üstünü yarı giyinmiş bir uşağın kapıyı açması bir oldu. Grey’i tanıdığında adamın endişeli yüzü biraz rahatlamıştı.

“Dük-”

“Gece kötüleşti lordum ama şimdi daha iyi,” diye araya girdi uşak Arthur ve geri çekilip lordun içeri girmesine izin verirken omzundan pelerinini alıp üzerindeki karı silkeledi.

Lord John başını sallayıp yolun gösterilmesine ihtiyaç duymadığı için merdivenlere yöneldi. Aşağı inen doktorla karşılaştı, kötü kokan paltosu ve elindeki büyük çantayla dikkat çeken zayıf, yaşlı bir adamdı.

“Durumu nasıl?” diye sordu, sahanlığa ulaştığında adamı kolundan yakalayarak. Doktor hakarete uğramışçasına geri çekildi ama şamdanın

ışığında yüzünü görüp Hal'e olan benzerliğini fark edince, bu huzursuzluğunu bastırdı.

"Biraz daha iyi lordum. Ona yüz mililitre kan verdim, nefes alışı rahatladı."

Grey adamın kolunu bırakıp göğsünde büyük bir gerginlikle yukarı doğru çıktı. Hal'in odalarının kapısı açıktı ve içeri girdiğinde, kapağı parlak çiçek desenleriyle süslü bir kumaşla zarifçe kaplı olan oturağı dışarı taşıyan hizmetçiyi korkuttu. Özür di-lercesine başıyla selam verip Hal'in yatak odasına girdi.

Hal, arkasına sıkıştırılmış yastıklarla dik bir şekilde oturuyordu ve korkunç görünüyordu. Yanında oturan Minnie'niıı yuvarlak yüzü endişe ve uykusuzluktan çökmüştü.

"Tuvaletinizi bile zarafet içinde yaptığınızı görüyorum efendim," dedi Grey ve yatağın diğer ucuna oturdu.

Hal gri göz kapaklarından birini aralayıp onu süzdü. Bu surat bir iskelete ait olabilirdi ama solgun ve keskin bakışlar yaşayan Hal'e aitti. Grey rahatladığını hissetti.

"Ah, kapağındaki örtü mü?" diye sordu Hail zayıf ama net bir şekilde. "Dottie'nin eseri." Hafif bir hırıltıyla nefes almak için duraksadı, sonra öksürüp devam etti: "Tanrı'ya şükür ki kendisini dine adayacak türden biri değil, hiçbir müzikal yeteneği yok ve hareketleri mutfak çalışanları için tehdit oluşturuyor. Bu yüzden enerjisini boşaltabilmesi için Minnie ona dikiş işleri veriyor. Annesine çekmiş, anlarsın ya."

"Merhaba John," dedi Minnie usulca. "Dottie'yi de yatmaya göndermiştim ama mumu hâlâ yanıyordu. Sanırım şu an senin için hazırladığı ev terlikleri üzerinde çalışıyor."

Grey, hangi motifi seçerse seçsin ev terliklerinin muhtemelen zararsız olacağını düşündü.

"Benim için bir çift çekmece süslemediği sürece sorun yok." Bu Hal'i güldürmüş ve yüzüne biraz renk vermiş olsa da korku veren bir şekilde Öksürdü.

"Ölmüyorsun o halde?" diye sordu Grey.

"Hayır," dedi Hal kısaca.

"Güzel," dedi kardeşine gülümseyerek. "Ölme."

Hal gözlerini kırpıştırdı, sonra bu lafı Grey'e söylediği zamanı hatırlayarak gülümsedi.

"Elimden geleni yaparım," dedi kuru bir sesle, sonra dönüp Minnie'nin elinin

üstüne şefkatle elini koydu. “Hayatım…” “Yukarıya biraz çay getirmelerini söylerim,” dedi Minnie hemen kalkarak. Grey’e dikkatli bir bakış attıktan sonra, “Ve güzel sıcak bir kahvaltı,” diye ekledi, sonra da arkasından kapıyı yavaşça kapattı.

“Ne oldu?” Koluna sarılı kan lekeli bezi umursamayarak Hal yastığında doğruldu. “Bazı haberlerin mi var?”

“Çok az ama korkutucu birkaç sorum var.”

Henry’nin esir düştüğü haberi, istihbarat dünyasındaki bağlantılarından birinin gönderdiği, Percival Beauchamp’ın Fransız bağlantılarına dair sorduğu soruların yanıtını içeren mektubun içine iliştirilen nottaydı. Nessie ile görüşene kadar bunu söylemek istememişti, aslında Hal bu tür şeyleri tartışacak halde değildi.

“Beauchamp ve Fransa dışişleri bakanı Vergennes arasında bilinen bir bağlantı yok ama Beaumarchais ile sık sık birlikte görülüyormuş.”

Bu yeni bir öksürük krizine neden olmuştu.

Bu keşfin üzerine, “Hiç şaşırmadım,” dedi Hal boğuk bir sesle. “Hiç şüphesiz ikisi de avcılıkla ilgileniyordun” Son cümle hem Percy’nin avcılık sporuna gönülsüzlüğüne hem de birkaç yıl önce kral tarafından Beaumarchais’e bahşedilen “Avcılık Korgenerali” unvanına yapılan iğneli bir göndermeydi.

“Ayrıca,” diye devam etti Grey bunu görmezden gelerek, “Silas Deane adında biriyle.”

Hal kaşlarını çattı. “Kim?”

“Amerikalı bir tüccar. Amerikan Kongresi adına Paris’te. Genellikle Beaumarchais’in etrafında sinsice dolaşıyor. Ve *o* Vergennes ile görüşmekteymiş.”

“Ah, o mu.” Elini salladı. “Onu duymuştum. Hayal meyal.”

“*Rodrigue Hortalez ve Ortaklan* adında bir şirket duydun mu?” “Hayır. Kulağa İspanyolca gibi geliyor, değil mi?”

“Ya da Portekiz. Muhbirimin elinde, bu isimden ve Beaumarchais’in bu işin içinde olduğuna dair bilgiden başka bir şey yok.”

Hal homurdanıp arkasına yaslandı. “Beauchamp’ın bu şirketle bir ilgisi var mı?”

“Bilinmiyor. Şimdilik her şey belirsiz bağlantılardan ibaret, başka bir şey yok. Beauchamp ve Amerikalılar ile ilgili -genellikle bilinmeyen- onlara karşı kullanılabilecek her şey hakkında soru sordum ve öğrendiklerim bunlar.”

I lal’in iıcc parmakları huzursuzca yatak örtüsünün üstünde kımıldadı.

“Muhbirin bu İspanyol şirketin ııe işle meşgul olduğunu biliyor mıı?”

“Ticaret tabii ki, başka ne olabilir?” diye yanıtladı Grey ve Hal alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Elinde bir şeyler olduğunu düşünüyorum.”

“Bir şeyler olabilir. Ama bence yapılması gereken tek şey, gidip ne olup bittiğine burnumuzu sokmak.” Şöminenin üstündeki saate gözlerini kısarak baktı. “Üç saat sonra Dover’dan kalkan arabaya bineceğim.”

“Ah.”

Sesi onaylamıyormuş gibi çıkmıştı ama Grey kardeşinin ölmeyeceğinin farkındaydı.

“Fransa’dan en geç mart sonu dönmüş olurum,” diye ekledi yavaşça. “Yeni yılda kolonilere doğru yol alan ilk gemiye binmiş olacağım Hal. Ve Henry’yi geri getireceğim.” *Ölü ya da diri.* İkisi de bu kelimeleri dile getirmemişlerdi, zaten gerek de yoktu.

“Döndüğünde burada olacağım,” dedi Hal sessizce.

Grey elini kardeşinin elinin üstünde koyduğunda Hal onu sıkıca tuttu. Kırılgan görünüyor olabilirdi ama Hal’in elini kavrayışındaki güçle neşesi yerine gelmişti. El ele sessizce oturdular. Kıyafetlerini tamamen giymiş olan Arthur, kapıyı açıp domuz pastırması, sosis, böbrek, tütsülenmiş balık, tereyağında kızartılmış yumurta, kızarmış mantar ve domates, tost, reçel, marmelat, dumanı tüten büyük bir demlik çay, şeker ve süt kâsesiyle dolu olan oyun masası büyüklüğünde bir tepsiyle içeri girdi ama HaPin önüne saygılı bir şekilde içinde kötü görünümlü, cıvık bir çorba bulamacı olan bir tabak koydu.

Arthur başıyla selam verip dışarı çıkarken, Grey perşembe günleri Nessie’nin evini ziyaret eden uşağın o olup olmadığını merak etti. Dönüp baktığında HaPin rahat bir şekilde Grey’in kızarmış böbreklerinden aldığını gördü.

“Senin lapanı yiyor olman gerekmiyor mu?” diye sordu Grey.

“Sakın sen de beni erkenden mezara göndermeye kararlı olduğunu söyleme,” dedi Hal ve gözlerini kapatıp tadını çıkararak yemeğini çiğnedi. “Lapa yiyerek iyileşmemi nasıl bekleyebilirler ki?” Somurtarak bir böbrek daha aldı.

“Sence de sorun gerçekten kalbinde mi?” diye sordu Grey.

Hal başını sağa sola salladı.

“Hiç sanmıyorum,” dedi. “İlk krizden sonra kalbimi dinledim. Her zamanki

gibi atıp duruyordu.” Tek elini göğsüne koydu, çatalı havada kalmıştı. “Göğsüm acımıyor. Sorun kalbimde olsa herhalde acırdı, değil mi?”

Grey omuzlarını silkti.

“O halde, bu ne tür bir krizdi?”

Hal böbreğin son parçasını da yutup marmeladı bıçağını diğer eline alarak bir dilim tereyağlı tost almak için uzandı.

“Nefes alamadım,” dedi rahat bir şekilde. “Mosmor oldum, bu tür bir şey işte.”

“Ah, peki öyleyse.”

“Şu an çok iyi hissediyorum,” dedi Hal, sesi biraz şaşırmış gibi çıkıyordu.

“Öyle mi?” dedi Grey gülümseyerek. Bir an için şiiphelen-mişti ama sonuçta… ülke dışına çıkıyordu, beklenmedik şeyler sık sık olabilirdi. Tekrar karşılaşana kadar ikisinden birinin başına bir şey gelme ihtimalini düşünmek yerine, en iyisi meseleyi askıya almamaktı.

“Peki öyleyse… eğer ufak bir şokun seni öbür dünyaya yollamayacağına eminsen, sana bir şey söylememe izin ver.”

Dottie ve William arasındakileri duymak, HaFiıı bir an gözlerini kırpıştırarak yemek yemeyi bırakmasına neden olmuş ama kısa bir süre düşündükten sonra başını sallayıp çiğnemeye devam etmişti.

“Pekâla,” dedi

“Pekâlâ mı?” diye tekrarladı Grey. “Karşı çıkmıyor nıısun?”

“Karşı çıksam şu anda rahat oturamazdım, değil mi?”

“Hislerim hakkında duyduğun endişenin, aldığın kararları herhangi bir şekilde etkileyeceğine inanmamı bekliyorsan hastalığın sana ciddi bir biçimde zarar vermiş demektir.”

Hal sırıtıp çayını içti.

“Hayır,” dedi fincanı masaya koyarken. “Ondan değil. Sadece-” Arkasına yaslanıp ellerini hafifçe çıkık göbeğinin üstünden birleştirerek Grey’e dik dik baktı. “*Ölebilirim*. Buna niyetim yok ve öleceğimi de sanmıyorum. Yine de ölebilirim. Kızımı koruyacak ve ona doğru düzgün bakacak biriyle evlendiğini bilirsem daha rahat bir şekilde ölürüm.”

“William’ın ona iyi bakacağını düşünmenden gurur duydum,” dedi Grey sakin bir şekilde ama aslında çok sevinmişti.

“Elbette bakar,” dedi Hal gerçekçi bir biçimde. “O senin oğlun, değil mi?”

Uzaktan bir yerden gelen kilise çanının sesi Grey'in hatırlamasına neden oldu.

"Ah! Mutlu Noeller!"

Hal de onun kadar şaşırmış görünüyordu ama gülümsedi.

"Sana da."

Grey, Dover'a yol aldığı sırada Noel ruhunun hâlâ içinde olduğunu hissedebiliyordu. Aslında gerçekten de öyleydi, çünkü paltosunun cepleri şekerlemeler ve ufak hediyelerle doluydu ve kolunun altındaki pakette zambak desenleri ve yeşil kurbağaların işlendiği çirkin ev terliklerini taşıyordu. Onları verdiğinde Dottie'ye sarılıp kulağına o işi hallettiğini fısıldamıştı. Kız onu öylesine güçlü öpmüştü ki öpücüğü hâlâ yanağında hissedebiliyordu, Lord John dalgın bir şekilde yanağını ovuşturdu.

Hemen William'a yazmalıydı. Aslında acele etmesine gerek yoktu, çünkü mektup oraya kendisinden daha hızlı bir şekilde ulaşamazdı. Hal'e söyledikleri konusunda ciddiydi; baharda herhangi bir gemi yola çıkmaya hazır olur olmaz gidecekti. Çok geç olmadan Amerika'ya varmayı umuyordu.

Hem sadece Henry için de değil.

Yollar beklediği kadar kötüydü ve Calais feribotu daha da kötüydü ama yolculuğun soğuğu ve rahatsızlığı umurunda değildi. Hal konusundaki endişesi biraz olsun hafifleyince, Nes-sie'nin ona anlattıkları hakkında düşünmeye başladı - Hal'e bahsetmeyi düşünmüştü ama iyileşmesine engel olma ihtimali yüzünden vazgeçmişti.

"Senin Fransız *buraya* gelmedi," demişti Nessi ona, parmaklarındaki şekeri yalarken. "Ama kasabada olduğu zamanlarda düzenli olarak Jackson'ın yerine uğrar. Gerçi şimdi yok, Fransa'ya gittiğini söylüyorlar."

"Jackson'ın yeri," diye yavaşça tekrarladı Grey, meraklan-mıştı. Nessie'ninki dışında genelevleri ziyaret etmezdi ama Ja-ckson'ın yerini elbette biliyordu; bir ya da iki kez arkadaşlarıyla oraya gitmişti. Giriş katında müzik, birinci katta kumar ve üst katlarda ise daha özel oyunlar sunan gösterişli bir evdi. Orta sınıf ordu subayları arasında çok popülerdi. Yme de Percy Beau-champ'ın zevklerine hitap eden bir yer olmadığından emindi.

"Anlıyorum," demişti Grey, sakin bir şekilde çayını yudumlayıp kalp atışlarını kulaklarında hissederken. "Peki Randall-I-saacs adında bir subayla hiç karşılaştın mı?" Hal'e bahsetmediği mektubun bu kısmıydı. Denys Randall-Isaacs, Beauchamp'a hem Fransa'da hem Londra'da sık sık eşlik ettiği bilinen bir subaydı, muhbiri böyle söylemişti ve bu isim Grey'in kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

William'ı Quebec'e bir istihbarat gezisine götüren adamın Percy Beauchamp

ile tanışıyor olması tamamen tesadüften ibaret olabilirdi ama ya değilse diye düşündü.

Çalıların arasında bir şeyin hışırtısını duyan bir köpek gibi Nessie de Randall-Isaacs ismini duyar duymaz başını kaldırmıştı.

“Evet, karşılaştım,” dedi genç kadın yavaşça. Alt dudağında bir parça şeker kalmıştı; Grey onun yerine şekeri silmek istemişti ve şartlar farklı olsaydı bunu yapardı. “Daha doğrusu duydum. Yahudi olduğunu söylüyorlar.”

“Yîlnıdi mi?” Bu Grey’i şaşırtmıştı. “Herhalde değildir.” Katolik olmayan birinin orduda ya da donanmada görev almasına izin verilmezdi.

Nessie kara kaşlarından birini kaldırdı.

“Belki de kimsenin bilmesini istemiyor,” dedi bir kedi gibi dudaklarını yalayıp şekeri temizlerken. “Ama eğer değilse de küçük kızlardan uzak durması gerekiyor, tüm söyleyebileceğim bu!” Nessie deli gibi gülüp sakinleştiğinde sabahlığının içinde gerinerek omzunun üstünden baktı, ateşin ışığına rağmen gözleri karanlıktı.

“Şu Fransızın senin küçük oğlunla bir ilgisi mi var?” dedi. “Jackson’m yerinden bir kız bana Yahudi heriften ve pantolonunu çıkardığında onun için ne kadar büyük bir sürpriz olduğundan bahsetmişti. Fransız arkadaşı da oradaymış, izlemek istemiş ve kızın bundan hoşlanmadığını gören Fransız ona iki kat para teklif etmiş ve o da kabul etmiş. Sıra o işi yapmaya gelince…” Nessie bu noktada dili hâlâ sağlam duran üst dişlerinin ucuna dokundurarak ona sırıtmıştı. “O konuda bazılarından daha iyiymiş.”

“Bazılarından daha iyi,” dedi Grey kendi kendine dalgın bir şekilde ve üst güvertedeki yolcunun ürkek bir bakış attığını fark etti. “Lanet olsun!”

Kar şiddetli bir şekilde Kanal’ın üstüne yağıyordu, uğuldayan rüzgâr yön değiştirip gemi mide bulandırıcı bir şekilde sarsılmaya başladığında, kar neredeyse yatay pozisyonda yağıyordu. Güvertedeki diğer adam silkelenip aşağı indiğinde, Grey cebindeki kavanozu çıkarıp konyağa batırılmış şeftalileri yemeye başladı ve parça parça yaklaşan Fransız kıyı şeridine sevimsizce gözlerini dikti.

24 Aralık 1777

Quebec

Sevgili babacığım,

Sana bu mektubu bir manastırdan yazıyorum. Covent Garden’a benzemediğini ama Ursuline Rahibeleri tarafından yönetilen gerçek bir Katolik manastırı gibi olduğunu hemen açıklamalıyım.

Yüzbaşı Randall-Isaacs ve ben, ekim ayı sonunda Sör Guy'ı ziyaret edip Amerikan Ayaklanması ile ilgili yerel görüşlerini almak için kaleye ulaştığımızda, bahsi geçen ayaklanmayla şahsen ilgilenmek için Sör Guy'tn Fort Saint-Jean'a hareket ettiğim öğrendik. Burayı George Gölü'ne bağlı küçük Champlain Gölü'nde yaptlatı bir deniz savaşından (bu şekilde adlandırmam gerektiğini sanıyorum) hatırlıyor olabilirsin.

Sör Guy'm kuvvetlerine katılmayı çok istiyordum ama Yüzbaşı Randall-Isaacs, mesafeyi ve tarihi göz önünde bulundurduğunda bu konuda isteksiz davrandı. Ertesi gün dondurucu bir yağmur ve hemen ardından gelen uğultulu bir kar fırtınası gökyüzünü öylesine karartnuştı ki geceyle gündüzü birbirinden ayırmak imkânsızdı, her yer birkaç saat içinde kar ve buza gömülmüştü. Böylece yüzbaşının kararının aslında ne kadar mantıklı olduğunu anladım. Doğanın bu büyük gösterisine tanık olduktan sonra, Sör Guy}a katılma fırsatını kaçırdığım için hissettiğim hayal kırıklığı oldukça hafifledi.

Çarpışma 1 Ekim'de çoktan başlamış olduğundan her durumda çok geç kalmış olacaktım. Baron voıı RiedeVin birliğinden paralı bir asker kasım ayı ortasından kaleye bu haberlerle ulaşana kadar ayrıntıları öğrenememiştik. Bu mektubu aldığında muhtemelen sen çarpışmayla ilgili daha resmi açıklamalara sahip olacaksın fakat yine de bazı ayrıntılar atlanabilir. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, Noel sebebiyle gece yarısı düzenleyecekleri ayine katılmamı nazik bir şekilde teklif eden baş rahibeyi geri çevirdiğimden bunları yazıyor olmak şıı an benim için olabilecck en uygun iş. (Kilisenin çanları her on beş dakikada bir çalarak günün ve gecenin her saatini gösteriyor. Manastırın dua odası, en üst kalında kaldığım misafirhanenin duvarının arkasında ve yatağa yattığımda çan

samnm başımdan yaklaştk altı metre yukarda kalıyor. Bu nedenle şu an saatin 21:15 olduğunu sana net bir şekilde söyleyebilirim.)

Ayrıntılara gelince: Sör Guy, berbat bir başarısızlıkla sona ermiş olsa da Quebec'egeçen sene yapılan baskın girişiminden korkmuş ve bu yüzden Hudson'ın üst bölgelerindeki gücünü artırmaya karar vermiş, çünkü yeni bir sıkıntının gelebileceği tek yer burası ama karadan yapılan yolculuk da çok zorlayıcıymış. (Sana getireceğim ufak bir şarap şişem vat; içinde nerede)>se beş santim büyüklüğünde bir at sineği ve birkaç tane kocaman kene bulunuyor. Bunları bal yardımıyla kendi vücudumdan çıkardım, eğer balı bolca sürersen yumuşatıyor ve böylece böceklerin tutuşlarını gevşetiyor.)

Geçen kış kuşatma başarıya ulaşmadığında Albay Arnold'ın adamları geri çekilirken, Sör Guy'ın göllere ulaşmasını önlemeye ve Fort Sa-int-Jeaıı'de tüm gemileri batırmaya çalışmış.

Bu yüzden Sör Guy, Ingiltere'den batırılabilir gemiler gönderilmesini istemiş (keşke bunu görebilseydim!) ve gelen on gemi Richelieu Nehri üzerindeki birliklerine katılmak için S t. John'a gitti. Bu sırada, Albay Arnold (eğer hakkında duyduklarınım yarısı doğruysa inanılmaz şekilde çalışkan bir adam) kendi köhne gemilerini ve kocaman kirişli şalopa-lanndan oluşan donanmasını inşa etmekle meşgulmüş.

Dahiyane batırılabilir gemilerle yetinmeyen ve yorulmak nedir bilmeyen Sör Guy, 180 tonluk (manastırda içilen iki şişe şarabın ardından, haber kaynaklarımın arasında geminin bu kadar silah taşıdığına dair tartışmalar yaşandı [şarabı rahibeler yapıyor ve rahibin burnunun rengine bakılacak olursa şarap burada hiç de az tüketilmiyor] ve son rakamın bu olduğuna oy birliğiyle karar verildi) firkateyni nehirde parçalayıp sonra tekrar birleştirmeyi düşünüyormuş.

Anlaşılan Albay Arnold, daha fazla beklerse başlangıçtaki avantajlı konumunu kaybedeceğine karar vermiş olacak ki Valcour Adası'ında saklandığı yerden 30 Eylül'de harekete geçmiş. Rapora göre, Sör Guy'ın yirmi beş gemisi varken onun on beş tane varmış, bunların hepsi aceleyle inşa edilmiş, denize çıkmaya elverişsiz gemilermiş ve pusula kullanmaktan aciz karacılardan oluşan bir mürettebatla yola çtkmış - Amerikan Donanması tüm görkemiyle karşınızda!

Yine de bu kadar çok girmemeliyim. Albay Arnold hakkında ne kadar çok şey duyarsam (ki Quebec'te onun hakkında birçok şey duyuyorum), o kadar beyefendi bir adam olduğunu düşünüyorum. Büyükbabam Sör George'un da söyleyeceği gibi, onunla bir gün tanışmak isterdim.

Dışarıdan şarkı sesleri geliyor; burada yaşayanlar yakındaki katedrale akın ediyor olmalı. Ne söylediklerini bilmiyorum, kelimeler seçemeyeceğim kadar uzaktan duyuluyor ama yanan meşalelerin parlaklığını kartal yuvamdan görebiliyorum. Çan, saatin on olduğunu söylüyor.

(Bu arada Baş Rahibe seni tanıdığım söyledi, adı Rahibe Immacu-lata. Buna neredeyse hiç şaşırmadım; ona Canterbury Başpiskoposu'nu ve Papa'yı tanıdığını söylediğimde bundan çok etkilendiğini itiraf etti ve Papa Cenaplarını tekrar gördüğünde kendisine hürmetlerini iletmeni rica etti. Benden kibar bir şekilde yemeğe katılmamı istedi, 59'da kalenin alınışıyla ve bir sürü İskoç'u manastıra yerleştirmenle ilgili hikâyeler anlattı. Rahibelerin hepsi adamların çıplak bacaklarım görünce şoke olmuş ve onlara pantolon yapabilecekleri keten bezi arayışına girmişler. Üniformam yolculuğun son birkaç haftasında gözle görülür bir şekilde hırpalandı ama neyse ki belden aşağımın hâlâ örtülü olduğunu söylemekten memnunum. Hiç şüphesiz, Baş Rahibe de memnundur!)

*Savaş hikâyeme ger dönüyorum: Sör Guy'm donanması Crou'tı Burnu'nu tekrar ele geçirmek için güneye açıldığında Arnold*ın iki gemisi gözdağı vermek amacıyla ateş açarak onlara saldırmış. Bunmı üzerine geri çekilmeye teşebbüs etmişler ama bir tanesi* (Royal Savage *olduğu söyleniyor) pruva rüzgârına karşı yol alamayınca karaya oturmuş. Birkaç İngiliz savaş gemisi üzerine akın edip adamlarından bir kısmını esir almış ama Amerikalılar'tn açtığı yaylım ateşinin ardından geri çekilmeye zorlanmışlar - tabii geri çekilirken* Royal Savage'f *ateşe vermeyi ihmal etmemişler.*

Bunu birçok manevra takip etmiş ve savaş nihayet gün ortasına doğru şiddetlenmiş, Carleton *ve* Iıtlexible *savaş gemilerinin yanında en çok darbe alan gemilermiş. Arıiold'tn* Revenge *ve* Philadelphia *adındaki gemileri bordalarından çok kötü hasar almış ve* Philadephia *akşama doğru batmış.*

.W

Anımkalılar'ı isabetli bir atışı kuyruğu ile çapasını ayırana kadar Carletoıı *ateş açmayı siinliinniiş ve sonra akıntıya sürüklenmiş. Gemi çok ağır hasar almış re kaptan dahil mürettebatın büyük kısmı, James Dacres adında bir teğmen (onunla tanışmış olduğuma dair köiii bir his rar içimde, belki de geçen sene bir dansta tanıştık) re kıdemli subaylar yaralanmış ya da öldürülmüş. Deniz asteğmenlerinden biri idarey'i ele alıp gemiyi güvenli bir yere götürmeyi başarmış. İsminin Edırard Pelidi' olduğunu söylüyorlar - Harry Amcayla birlikte onunla bir-iki kez Boodles'ta karşılaştığımı biliyorum.*

Başka bir isabetli atış savaş gemilerinden birinin cephaneliğini vurmuş ve havaya uçmasına sebep olmuş ama bu arada Inflexible *nihayet oyuna geri dönüp Amerikan teknelerini ağır silahlarıyla harap etmiş. Sör Guy'm küçük tekneleri Hint Adaları'nda karaya çıkarken, Valcour Adast'nm ve gölün kıytlarında kaçış yolunu kapatan Arnold'm donanmasının geri kalan kısmı, gölün kıyısına geri çekilmek zorunda kalmış.*

Gece çok sisli olduğu içitı Sör Guy'm dikkatinden kaçmayı başarmışlar ve birkaç mil güneydeki Schuyler Adası'na sığınmışlar. Yine de Sör Guy'm donanması onların peşine düşmüş ve bir sonraki gün onları görüş alanına çekmeyi başarmış, Arnold'm gemileri sızıntıdan, darbelerden, şiddetli rüzgâr ve yağmurlu havadan çok zarar görmüş. Washington yakalanmış, hücum edildiğinde teslim bayrağını çekmek zorunda kalmış ve bu yüzden fazla mürettebatı esir düşmüş. Arnold'm donanmasının geriye kalan kısmı Buttonmold Körfezi'ne ulaşmayı başarmış, anladığım kadarıyla oradaki deniz seviyesi Sör Guy'ın gemilerinin giremeyeceği kadar sığ.

Arnold donanmasının büyük bir bölümünü karaya oturtup parçalara ayırarak yakmış - hem de bayrakları dalgalanırken! Almanlar bundan eğlendiklerini hatta hayran kaldıklarını itiraf etti. Albay Arnold (yoksa artık ona Amiral

Arnold mı demeliyiz?) amiral gemisi olan Kongre'y/ *bizzat ateşe vermiş ve onu engellemesi için gönderilen Kızılderililer'den zar zor kaçarak karaya çıkmış. Birlikleri Croum Burnu'na ulaşmış ama orada oyalanmamışlar, Ticonderoga'yageri çekilmeden önce durup kaleyi yerle bir etmişler.*

Sör Guy mahkûmlarını Quebec'e geri göliirmeyip teslim bayrağıyla birlikte onları Tıconderoga 'ya iade etmiş - bu güzel davranış muhbirlerim tarafından hayranlıkla karşılanmış.

22:30. Buradayken kuzey ışıklarını görmüş ımiydün yoksa yılın erken zamanları mıydı? Olağanüstü bir görüntü. Bütün gün karyağdı ama gün batınıma doğru durdu ve gökyüzü açıldı. Penceremden izleyebiliyorum, açık mavi ve yeşil dalgalar halinde tüm gökyüzünü kaplayan inanılmaz bir ışıltt var - bazen kırmızı olduklarım da görebiliyorum. Şarkı sesleri yüzünden şu an duyamıyorum -uzakta biri keman çalıyor, çok güzel ve güçlü bir ezgi- ama bu doğa olayını şehrin dışındaki ormanlık alanda gördüğümde, genelde buna eşlik eden tuhaf ses ya da sesler olur. Kuzey ışıkları görülmeye başlatıdığtnda soğuk hava tüm böcekleri öldürüyor (Çok şükür! Buradaki yerliler tarafından kullanılan bir merhem sürdük, sineklere ve sivrisineklere karşı biraz yardımı oldu ama kulağakaçanları, kara böcekleri ve örümcekleri caydırmak için işe yaramıyor).

St.John ve Quebec arasındaki yolculuğumuz sırasında bir rehberimiz vardı, melez bir adamdı (koyun yünü gibi gür ve kıvırcık, tarçın kabuğu renginde görülmeye değer saçları vardı). Bize buranın insanlarının gökyüzünü, yeryüziiyle cenneti birbirinden ayıran bir kubbe olarak gördüğünü ama bu kubbede bazı delikler olduğunu ve Kuzey İşıklarınım ölülerin ruhlarının bu deliklerden geçmesi için rehberlik eden Cennetin Meşaleleri olduğuna inandıklarını söyledi.

Görüyorum ki hikâyemi hâlâ bitirmemişim, tüm ekleyebileceklerim Sör Gıiy'm St. John'daki kış karargâhına çekildiği ve muhtemelen ilkbahara kadar Quebec'e dönmeyeceğinden ibaret.

Ve şimdi bu mektubu göndermemdeki esas amaca geçiyorum. Dün sabah uyandığımda Yüzbaşı Randall-Isaacs'in bana acil bir işi çıktığını, arkadaşlığımdan ve yardımlarımdan keyif aldığını, ya kendisi geri dönene ya da yeni emirler gelene kadar burada kalmam gerektiğini belirten küçük bir not bırakarak gece gittiğini fark ettim.

Kar çok derin, her an daha fazla yağabilir, bir adamın aniden yola çıkmasına neden olan bu iş gerçekten de acil olmalı, blbette, V *iizbaşı*

Randall-Isaacs'in bu atıi ayrılışından rahatsız oldum, buna neyin neden olduğunu da merak ettim ve biraz da iyi olup olmadtğmdatı endişe ettim. Ancak emirlerimi göz ardı etme)>ip… bekineceğim.

îl:30. Bir süreliğine durup gökyüzünü izlemek için yazmaya ara verdim. Kuze)> Işıkları gelip gidiyor ama sanırım artık tamamen kayboldular; gökyüzü kapkaranlık, yıldızlar parlak fakat kaybolan ışıkların parlaklığına kıyasla çok küçükler. İtısantn şehirde nadiren hissettiği büyük bir boşluk var gökyüzünde. Çanların gürültüsüne, meydandaki şenlik ateşlerine ve insanların şarkı söylemesine rağmen -bir tür tören düzenleniyor- ardındaki büyük sessizliği hissedebiliyorum.

Rahibeler ibadet odasına çekiliyor. Az önce penceremden eğilip geçit töreni yapan bir birlik gibi ikişe ikişer aceleyde yürümelerini izledim. Siyah elbiseleri ve meşaleleriyle yıldızların arasında sürüklenen gecenin küçük parçalarıymış gibi görünüyorlar. (Çok uzun süredir yazıyorum, yorgun bir zihnin ürettiği hayalleri lütfen affedin.)

Evden ve ailemden uzakta geçirdiğim ilk Noel bu. Birçok şeyin ilki, şüphesiz.

Sık sık seni düşünüyorum baba, umarım iyisindir. Yann büyükannem ve büyükbabam Sör George ile kaz yemeyi dört gözle bekliyor olmalısın. Onlara, Hal Amca ve ailesine sevgilerimi ilet lütfen. (Ve özellikle sevgili Dottie'ye.)

Oğlundan Mutlu Noeller,

IVılliam

Dipnot: Saat sabah 2. İbadet odasına gittim. Nedense biraz Kato-likler'e özgü geldi, ayrıca çokfazla tütsü vardı ama Kutsal Geneva'ya ve IsobeVe dua ettim. İbadet odasından çıktığımda, kuzey ışıklarının geri döndüğünü fark ettim. Şimdi mavi renkteler.

mı

Derinlerin Koynunda *15 Mayıs 17 77*

Canlarım,

Gemilerden nefret ediyorum. Onlardan tüm varlığımla nefret ediyorum. Ve buna rağmen Huzurlu Ördek *adında bir gemide bir kez daha kendimi denizin korkunç koynuna bıraktığımı görüyorum. Geminin tuhaf ismi göz önüne alarak kaptanın ne denli kaprisli biri olduğunu anlamak mümkün. Bu beyefendi astk suratlı, espri anlayışından yoksun, bana ifadesiz bir suratla isminin Thrustıvorthy Roberts olduğunu söyleyen kaçakçılık yapan bir melez.*

Jamie, tüy kalemini mürekkebe batırmak için durduğunda, yükselip alçaldığını gözlemlediği geride kaybolan Kuzey Caro-lina kıyısına baktı ve hemen başının üstündeki yelkenleri şişiren şiddetli rüzgârdan uçmaması için kucağındaki sıranın üstüne iliştirdiği sayfaya gözlerini dikti.

Sağlığımız yerinde, yazdı yavaşça. Üzerinde durmayı hiç istemediği deniz tutmasını bir kenara bıraktı ve onlara Fergus'taıı bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü.

"İyi misin?"

Başını kaldırdığında, dikkatli bir şekilde eğilmiş onu izleyen Claire'i gördü. İğnelerinden birini yanlışlıkla kafa derisindeki küçük bir damara batırmıştı ve Jamie sıkıntısına dair daha tazla işaretin farkına varmamasını umuyordu.

"Yeterince iyiyim." Midesini düşünmek bile istemiyordu, bu konuda dalıa fazla konuşmayı engellemek için konuyu değiştirdi. "Brianna ve Roger'a Fergus'tan bahsetmeli miyim?"

"Ne kadar mürekkebin kaldı?" diye sordu Claire hafifçe gülümseyerek. "Evet, elbette bahsetmelisin. Bu çok ilgilerini çeker. Hem senin de aklını dağıtır," diye ekledi, hafifçe gözlerini kısmış bakıyordu. "Hâlâ solgun görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Claire bir denizcinin vurdumduymazlığıyla kahkaha atıp alnına saplı dört iğneden sakınarak başının üstünü öptü ve küpeştede durup karanın gözden kayboluşunu izlemeye gitti.

Jamie gözlerini ıstırap verici manzaradan kaçırıp mektubuna döndü.

Fergus ve ailesi oldukça iyi ancak sana çok şaşırtıcı bir olaydan bahsetmeliyim. Percival Beauchamp adında bir adam…

Beauchamp'ı ve şaşırtıcı ilgisini tarif etmesi sayfanın büyük bir bölümünü aldı. Claire'e bir bakış atıp, Beauchamp'ın onun ailesiyle olan bağlantısından

söz edip etmemeyi düşündü fakat sonunda söz etmemeye karar verdi. Annesinin kızlık soyadını kızı herhalde biliyordu ve bunu hemen fark edebilirdi. Bu konuda verebileceği başka işe yarar bir bilgi yoktu ve eli acımaya başlamıştı.

Claire hâlâ küpeştedeydi, dengesini kaybetmemek için bir eliyle tutunmuştu, yüzünde hayal kurar gibi bir ifade vardı.

Saçlarını kurdeleyle arkada toplamıştı ama rüzgâr saçlarını tutamlara ayırıyordu, saçları, etekleri ve şalı rüzgârda uçuşurken elbisesinin kumaşı hâlâ güzel görünen göğüslerinin şeklini belli ediyordu. Jamie onun, derinlerden gelen tehlikelere karşı koruyucu bir güç gibi duran zarif ve acımasız bir gemi başı süsüne benzediğini düşündü.

Fergus, akıllıca olduğunu düşündüğüm bir şekilde Mösyö Beauc-hanıp ile konuşmamayı seçti, bunun konuyu kapattığını tahmin ediyoruz.

IVUfnington'dayken, bir gece Kaptan Roberts ile araçtınız olan Bay DeLance)' Hail ile görüşmek için limana indim. Umanda bir İngiliz savaş gemisi vardı, Kaptan Roberts İngiliz donanmasına yakın olmaktan hoşlanmadığı için planımız Ördek'e *binebil metniz için bizi limanın dışına çıkaracak Bay Hail'm balıkçı teknesine gizlice sığınmaktı.*

Hayatlarımızı emanet etmeden önce lıem yelkenliyi hem de Bay HalVı daha yakından görmek için bekledim. Yelkenli demir atmamıştı ve Bay Hail ortalarda bir süre görünmedi bu yüzden Kral'ın donanmasıyla ya da bir korsan gemisiyle ters düştüğünü sanarak endişelendim.

Flava kararana kadar beklemiştim ve hana geri dönmek üzereyken kuyruğunda mavi bir fenerin olduğu ufak bir teknenin limana yaklaştığım gördüm. Bu Bay Hall'ın işaretiydi, tekneyi iskeleye bağlamasına yardım ettim. Bana bazı haberlerinin olduğunu söyledi ve meyhaneye gittik, önceki gün Neıv Bern'de olduğunu ve adı kötüye çıkmış matbaacı Bay Fraser'a yapılan saldırı yüzünden kasabayı kargaşa içinde bulduğunu söyledi.

Söylentilere göre, teslimat yapan Fergus katır arabasından indiği anda biri arkadan ona saldtrıp kafasına bir çuval geçirtniş ve başka biri de muhtemelen bağlamak amacıyla aynı anda ellerinden yakalamaya kalkışmış. Fergus doğal olarak bu girişimlere şiddetle karşı koymuş ve Bay Hall'ın hikâyesine göre birini kancasıyla yaralamayı başarmış. Yaralanan adam çığlık atarak yere düşmüş ve küfretmeye başlamış (Kişinin Fransız mı İngiliz mi olduğunu anlayabilmek için ettiği küfürlerin içeriğini bilmek istedim ama bu bilgiyi edinemedim), bunun üzerine Clarence (hatırlayacağınızı umuyorum) heyecanlanıp diğer saldtrgtinı ısırmış ve bu adam katırın önüne düşmüş. Adam, katırdan korkarak geri çekilirken kancayla yaralanan diğer adam boğuşmaya geri döntniiş ve kafasına çuval geçirilmiş yardım edilmesi için

bağıran Fergus kancasıyla tekrar saldırmış. Bazı dedikodulara göre (Bay Hail öyle dedi), adam kancayı Fergus'un bileğinden çekip çıkarmış ama bazı detİik\kİu~ hm göre ise Fergus adamı tekrar yaralamış ama kanca adamın giysisine takıldığındım mücadele sırasında çıkmış.

Her olayda olduğu gibi, Thompson'm Lokantasındaki insanlar patırtıyı duyup dışarı çıktığında Fergus'u çürükleriyle ve kancasını kaybettiği için öfkeli bir şekilde bulmuşlar ancak adamlar kaçmış. Tanrı'ya ve Aziz Dismas'a (Fergus'un şahsi koruyucusu) şükürler olsun ki Fergus yaralı değilmiş.

Bay Half'a mümkün olduğunca soru sordum ama öğrenebileceğim pek fazla şey yoktu. Halkın ikiye bölündüğünü söylüyor, büyük bir kesim bunun bir sürgün girişimi olduğunu ve Özgürlük Evlatları'tun saldtndan sorumlu tutulması gerektiğini düşünürken, Özgürlük Evlat-lan'ntn bazı üyeleri ise bu suçlamayı reddedip olayın Patrick Henry'nin kışkırtıcı bir konuşmasını yayınlayan Fergus'a Öfkelenen Kral yanlılarının işi olduğunu iddia ediyorlarmış.

Bu seçenekler elbette mümkün. Ama Mösyö Beauchamp'm varlığı ve davranışlarım düşününce, üçüncü bir ihtimalin daha olası olduğunu düşünüyorum. Fergus onunla görüşmeyi reddetti ama ismine ve Iskoç bir eşi olmasına rağmen, bir Fransız olduğunu anlamak için fazla soruşturma yapmasına gerek yok. Elbette, Neıv Bern sakinlerinin büyük bir bölümü bunu biliyor ve biri ona bunu rahatlıkla söylemiş olabilir.

Gidip bizzat yüzleşerek aradığını iddia ettiği kişinin o olup olmadığını sormak yerine, Beauchamp'ın Fergus'u kaçırmak istemesi itiraf etmeliyim ki biraz kafamı karıştırıyor. Fergus'a zarar vermek istediğini sanmıyorum, eğer öyle olsaydı onu öldürtmek için binlerini ayarlaması daha kolay olurdu; bugünlerde kolonide işi gücü olmayan bir sürü adam geziniyor.

Olay endişe verici ama içinde bulunduğum durum sebebiyle yapabileceğim hiçbir şey yok. Fergus'a bir mektup gönderdim, içinde görünürde matbaa işiyle ilgili tanımlar içeriyor ama ona Wilmington'daki bir gümüşçüye bir miktar para bıraktığımı ve ihtiyacı olduğunda alabileceğini yazdım. Yaptığı işin tehlikeleri hakkında onunla konuştuğum zaman, kendi görüşleriyle daha çok uyuştuğu bir şehre taşınmasının ailesinin güvenliği açısından bazı avantajları olabileceğine karar vermişti. Son

olaylar ve özellikle de bizim artık yakınlarda olmayışımız onu bunu yapmaya mecbur edebilir.

Acı, elinden bileğine doğru yayıldığı için yazmaya tekrar ara vermek zorunda kaldı. Jamie parmaklarını kıtırdatıp inlemesini bastırırken, yüzük parmağına saplanan kızgın bir tel koluna doğru küçük titreşimler gönderiyor gibiydi.

Fergus ve ailesi için çok endişeleniyordu. Eğer Beauchamp bir kez denediyse, tekrar deneyebilirdi. İyi ama neden?

Yine de Fergus'un Fransız olması, Beauchamp'ın aradığı Claudel Fraser olduğuna dair yeterli kanıt oluşturmuyordu ve bir noktada ne olursa olsun onu kaçırmayı mı seçmişti? Mümkündü ancak bu kötü bir niyeti olduğunu gösterdiğinden Ja-mie'yi rahatsız etmişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, Fergus'un politik nedenlerden ötürü saldırıya uğramış olması fikrinin daha akla yatkın olduğunu kabul etmeliydi.

"Bir şeylerin yanlış gittiğinden boşu boşuna şüphelenmeyecek kadar uzun yaşadım," diye homurdandı Jamie, hâlâ elini ovuyordu.

"Jesus H. Roosevelt Christ!" dedi kişisel gemi başı süsü ve endişeli bir ifadeyle hemen yanında belirdi. "Elin!"

"Evet?" Jamie eğilip eline baktığında ağrısıyla huysuzlandı. "Eksik olan bir şey mi var? Bütün parmaklarım hâlâ yerinde duruyor."

"İyi de kördüğüm olmuşa benziyorlar." Claire yanına diz çöküp elini ellerinin arasına alıp sertçe masaj yapmaya başladı, şüphesiz işe yarıyordu ama o kadar acı vericiydi ki gözlerinden yaş geldi. Jamie gözlerini kapatıp birbirine kenetlediği dişlerinin arasından yavaşça nefes aldı.

Claire bir defada bu kadar çok yazmış olduğu için onu azarladı. Ne diye acele ediyordu ki?

"Connecticut'a ulaşana kadar günler var, İskoçya'ya ise aylar.

\ lor gı'in bir diııle yazsan kutsal kitabın hepsini alıntılayabilirsin."

"Buna uğraşıyordum," dedi Jamie.

Claire içinde "İskoç" ve "domuz kafalı" geçen bir şeyler geveledi ama Jamie dikkate almamayı seçti. Aklından geçenleri kâğıda dökmek düşüncelerini arındırıyordu, mangrov ağacının köklerinde biriken çamur gibi endişenin kafasının içini tıkama-sındansa kâğıt üzerinde bunları dile getirmek biraz olsun onu rahatlatıyordu.

Ayrıca Kuzey Carolina kıyılarının geride kaldığını görmek kızını ve Roger Mac'i özlemesine neden olmuş ve yazı yazmanın ona verdiği bağlılık hissine ihtiyaç duymuştu.

"Sence onları görecek misin?" diye sormuştu Fergus ayrılmadan hemen önce. "Belki de Fransa'ya gidersin." Fergus, Marsali ve Tepe'deki halk, Brianna ve Roger'm yaklaşan savaştan kaçmak için Fransa'ya gittiğini sanıyordu.

"Hayır," demişti Jamie, kalbinde hissettiği üzüntünün sesine yansımamasını umuyordu. "Onları tekrar göreceğimizi sanmıyorum."

Fergus'un güçlü sağ eli kolunu sıkıca kavramış ve sonra bırakmıştı. "Hayat uzun," demişti sessizce.

Jamie, "Evet," diye yanıtlayıp, ***hiç kimsenin hayatı o kadar uzun değildir,*** diye içinden geçirmişti.

Claire hâlâ masaj yapıyordu ve eli artık canını acıtmıyordu.

"Onları ben de özledim," dedi Claire yavaşça ve eklemlerini öptü. "Mektubu bana ver, ben bitiririm."

Babanın eli bugünlük daha fazla yazı yazmaya dayanamayacak. Kaptanın ismi dışında bu geminin dikkat çeken bir yanı daha var. Bugün geminin ambarına indim, üzerinde Arnold" ve "New Havetı, Connecticut" yazılı bir sürü sandtk gördüm. Tayfaya (adı sıkıcı bir şekilde John Srnith, bir kulağına üç diğerine iki altın küpe takması hiç kuşkusuz ayırt edici özelliği olmayan bu ismi telafi etmiş. Her küpenin kurtulduğu batan gemileri simgelediğini söyledi. Umarım baban bunu *bilnıiyordur) Bay Arnold çok başarılı bir tüccar olmalı herhalde, dedim. Bay Smitlı gülerek, Bay Benedict Arnold'm Kıta Ordusu'nda albay olduğunu, ayrıca çok kibar biri olduğunu söyledi. Sandıklar, kendisi savaşta görev aldığı sırada ithalat işleri ve Connecticut'taki manifatura dükkânına bakan kız kardeşi Bayan Hannah Arnold'a teslim edilecekmiş.*

Bunu duyar duymaz içimin tuhaf olduğunu söylemeliyim. Geçmişini bildiğim adamlarla daha önce de karşılaşmıştım - bunlardan en azından yarısının kötü bir sonu olurdu. Bu hisse alışmak yine de mümkün değil. Sandıklara bakıp düşündüm; Bayan Hannalı'ya mektup yazmalı mıydım? Gemi Neıv Havetı'a varınca inip onu görmeye gitmeli miydim? Peki ona tam olarak ne söyleyecektim?

Bugüne kadar tüm tecrübelerimiz, olacak bir şeyin önüne hiçbir şekilde geçemeyeceğimi gösteriyor. Duruma objektif bir şekilde bakınca, neden olmayacağını anlayamıyorum… yine de. Yine de!

Ancak hareketlerinin etkisi olabilecek birçok insanla karşılaştım, gelecek üzerinde etkili olsun ya da olmasın. Bu nasıl mümkün olur, diyor baban. Herkesin davranışları gelecek üzerinde bir ölçüde etkilidir,; Baban çok haklı. Yine de Benedict Arnold isminin bu kadar yakınından geçmiş olmak insanı fazlasıyla yönlendiriyor.

Mektubun asıl konusuna yiize)[f]sel bir şekilde dönüyorum - gizemli Mösyö Beauchamp. Eğer babanın, yani Frank'in, evindeki çalışma odasından aldığın kâğıt ve kitaplardan oluşan kutular hâlâ sende)'se[t] boş zamanında aralarında üzerine renkli kalemle bir arma çizilmiş olan eski bir dosyanın olup olmadığına bakar mısın? Gök mavisi ve altın rengi olmalı, üzerinde

kuşların olduğunu hatırlıyorum. Amcam Lamb'in yıllar önce benim için hazırladığı Beauchamp soyağacı hâlâ içinde olabilir.

Sadece 1777'de Percival adında biri olup olmadığına bakman yeterli. Snf meraktan.

Rüzgâr biraz şiddetlendi, deniz kabarıyor. Babanın rengi soldu. Mektubu noktalıyorum, iyice kusup sonra da uyuması için onu aşağı götüreceğim.

Sevgilerimle,

Annen

Zor Durumdaki Geyik

Roger içi boş, tombul bir şişenin ağzına doğru dalgın bir şekilde üfleyerek boğuk ve gırtlaktan gelen bir inleme sesi çıkardı. Çok yakındı. Biraz daha kalındı sadece… ve elbette hırıltılı nota asıl sesinden yoksundu. Ama ses perdesi… Kalkıp buzdolabına karıştırdı, aradığı şeyi bir parça peynirin ve içleri neyle dolu olduğunu ancak Tanrı'nm bileceği altı yağ fıçısının arkasında buldu.

Bree'nin yeni işini kutladıkları bir hafta önceki akşam yemeğinden kalan şişenin dibinde sadece bir parmak şampanya kalmıştı. Biri şişenin ağzını tutumlu bir şekilde folyoyla kaplamıştı ama yine de gazı kaçmıştı. Lavaboya dökmeye gitti ancak İskoçlar tutumlu olmaktan kolay vazgeçemezlerdi. Bir an için tereddüt ettikten sonra şampanyanın kalanını başına dikti, boş şişeyi yere indirirken Amanda'nın elinden tutmuş Annie'nin gözlerini kendisine sabitlemiş olduğunu gördü.

"En azından henüz mısır gevreğinin üstüne ondan dökmüyorsunuz," dedi yanından geçerken. "Gel bakalım canım." Mandy'yi çocuk koltuğuna oturttu ve işvereninin davranışına kafasını sallayarak dışarı çıktı.

"Bana ver baba!" Parlak etiketi dikkatini çektiği için Mandy şişeye uzandı. Ebeveynlere özgü bir duraksamayla olası senaryoları gözünün önüne getirerek, şişenin yerine ona bir bardak süt verdi. Şampanya şişesine üfleyerek derin, melodik bir ses

çıkardı. Evet, işte buydu - Do notasının altında ama Fa notasına yakın bir ses.

"Tekrar yap baba!" Mandy büyülenmişti. Roger biraz utanarak tekrar üflediğinde kızı gülmekten yerlere yattı. Sonra tombul süt şişesini eline alıp üfledi, şişeleri değiştirerek iki notadan oluşan "Mary'nin küçük bir kuzusu vardı" şarkısını çaldı.

Üfleme sesi ve Mandy'nin coşkulu çığlıkları devam ederken Brianna kapıda belirdi, elinde plastik mavi bir kask vardı.

“Kendi şişe grubunu kurmayı mı planlıyorsun?” diye sordu

Roger, “Zaten bir tane var,” yanıtını verdi ve Mandy’nin şampanya şişesiyle yapabileceği en kötü şeyin şişeyi halıya düşürmek olduğunu anlayınca şişeyi Bree’ye verdi. Birlikte koridora geçtiler, Roger karısını kendisine doğru çekip içten bir şekilde öptü ve kapıyı gürültülü bir şekilde ayağıyla kapadı.

Brianna öpücüğe ara vererek, “Kahvaltıda şampanya mı?” diye sordu.

“Şişeye ihtiyacım vardı,” diye mırıldandı Roger ve onu öpmeye devam etti. Kahvaltıda tereyağlı ve ballı yulaf lapası yemişti, şampanya ise ağzındaki tadı acılaştırmıştı. Koridor serindi ama Brianna yün kazağının içinde sıcaktı. Roger parmaklarını kazağın tam altında, açılan sırtındaki yumuşak teninin üzerinde gezdirdi.

“Güzel bir gün geçir, tamam mı?” diye fısıldadı Roger. Parmaklarını kot pantolonunun arkasından içeri doğru sokma isteğiyle mücadele etti; Kuzey İskoçya Hidroelektrik Kurumu’nun yepyeni müfettişinin poposuna dokunmak pek de saygılı bir hareket değildi. “Dönüşte kaskı eve getirecek misin?”

“Elbette. Neden?”

“Belki yatakta takarsın diye düşündüm.” Roger kaskı elinden alıp yavaşça onun başına taktı. “Bunu takarsan şampanya şişesiyle ne yapmak istediğimi söylerim.”

“İşte reddedemcyeceğim bir tekli-” Deniz mavisi gözleri aniden yan tarafa kaydı, Roger o yöne baktığında elinde süpürge

ve faraş tutan Annie’yi suratında meraklı bir ifadeyle koridorun sonunda dururken buldu.

“Pekâlâ… sana iyi günler,” dedi Roger ve aceleyle onu bıraktı.

“Sana da.” Gözü seğiren Brianna onu omzundan sıkıca yakalayıp öptü ve koridor boyunca uzun adımlarla yürüyüp, ona Galce iyi günler dileyen gözleri yusyuvarlak olmuş Annic’ıin yanından geçti.

Mutfaktan ani bir gürültü geldi. Roger kapıya doğru hemen dönmesine rağmen dikkatinin çok az bir kısmı yaşanan felaketin üzerindeydi, dikkatinin büyük bir kısmı ise karısının iç çamaşırı giymeden işe gitmek için evden çıkmasındaydı.

Mandy şampanya şişesini bir şekilde pencereye doğru atmayı becermişti, Roger aceleyle içeri girdiği sırada masanın üstünden aşağı doğru uzanıyordu.

“Mandy!” Onu yakalayıp masanın üzerinden aldı ve aynı anda poposuna vurdu. Mandy kulak tırmalayan bir çığlık attı. Roger kızını kolunun altına alıp, ağzı ve gözleri “O” harfi oluşturacak kadar yuvarlak olan Annie’yi

geçerek dışarı çıktı. “Neden şişeyi pencereye fırlattın ki?”

Kendisini çok suçlu hissetmişti; onu yalnız başına bırakırken ne düşünüyordu ki!

Annie’ye de biraz sinirlenmişti -ne de olsa çocuklara göz kulak olması için işe alınmıştı- ama dürüst olmalıydı ki mutfaktan ayrılmadan önce Mandy’yi kontrol etmesi gereken kişi kendi-siydi. Siniri Bree’ye de uzanıyordu, hoplaya zıplaya yeni işine giderken ondan eve bakmasını beklemişti.

Sinirinin sadece suçluluk duygusundan kurtulmak için olduğunu anladı, elinden geldiğince bu duyguyu bir kenara atmaya çalışarak masanın üzerine çıkmamak, keskin şeylere dokunmamak, yardıma ihtiyacı olduğunda yetişkinlerden birini çağırmakla ilgili Mandy’yle küçük bir sohbet ederek onu sakin-

leştirdi. Mandy şimdiye dek gördüğü en bağımsız üç yaşındaki çocuktu. Jem’i de aynı yaşta gördüğü düşünülünce bunun bir anlamı olmalıydı.

Mandy hakkındaysa önemli bir şey daha vardı; o kin tutmazdı. Azarlandıktan beş dakika sonra, kıkırdayarak onunla evcilik oynaması için yalvarıyordu.

“Babanın bu sabah çalışması lazım,” dedi Roger. “Hadi gel, Annie Mac’i bulalım. Sen ve bebeklerin belki kileri düzeltmesinde ona yardımcı olursunuz.”

Pasaklı görünümlü bebekler ve içleri doldurulmuş hayvanların denetiminde mutlu bir şekilde kilerde çalışan Mandy ve Annie Mac’i yalnız bırakıp ofisine geri döndü. Hafızasına kazıdığı şarkıları kaydettiği not defterini çıkardı. Hafta içi St. Stephen’ın koro şefi Siegfried MacLeod ile konuşmak için randevusu vardı ve iyi niyetini göstermek için ona nadir bulunan şarkılardan oluşan bir kopya vermeyi aklından geçiriyordu.

Böyle bir şeye ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. Doktor Weatherspoon, MacLeod’un biraz yardım almaktan memnuniyet duyacağını söylemişti, özellikle de çocuk korosunda ama Roger, Mason locaları ve yerel politikaların nasıl işlediğini görmek için on sekizinci yüzyıl meyhaneleri gibi akademik çevrelerde yeterince zaman geçirmişti. Yine de MacLeod, tabiri caizse bir yabancının habersizce kendisine yamanmasından hoşlanmayabilirdi.

Ayrıca, şarkı söylemeyi beceremeyen koro şefi mevzusu da vardı. Çakıl taşı gibi yara izleri olan boğazına dokundu. Gırtlağındaki bazı yaraları ameliyatla temizlemenin sesini iyileştirme olasılığı vardı fakat aynı oranda ameliyatın sesine daha fazla zarar vermesi ya da tamamen sesini kaybetme ihtimali de mevcuttu.

“Ses tellerini ameliyat etmek çok hassas bir işlem,” demişti doktorlardan biri

kafasını sallayarak. “Normalde kanserli hücrenin büyümesi, konuşmayı büyük ölçüde engelleyen anomali ya da güçlü bir mesleki neden gibi büyük bir ihtiyaç olmadık-

ça böyle bir riske girmek istemiyoruz. Örneğin bu durumda, nodüllcri olan çok tanınmış bir şarkıcı, sesini geri kazanmanın ameliyat riskine girmek için yeterli bir gerekçe olduğunu söyleyebilir, yine de bu kişiyi kalıcı bir şekilde sessizliğe mahkûm edecek kadar büyük bir risk taşımıyor. Sizin durumunuzda ise…”

Roger iki parmağını boğazına bastırıp kendisine güven veren titreşimi hissederek mırıldandı. Hayır. Konuşamamanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. O zamanlar tekrar şarkı söylemek bir yana, bir daha asla konuşamayacağına inanmıştı ve bu çaresizliği anımsamak onu terletiyordu. Bir daha çocuklarıyla ve Bree’yle asla konuşamamak mı?

Doktor Weatherspoon bakışlarını merakla boğazına dikmesine rağmen hiçbir şey söylememişti. MacLeod ise daha düşüncesiz davranabilirdi.

***Çünkü o, sevdiğini terbiye eder.* Weatherspoon -neyse ki- bunu konuşmaları sırasında söylememişti. Ancak o haftanın Incil grubu için bu cümle alıntılanmıştı; papazın masasının üstünde duran broşürlerde bu cümle basılıydı. Roger’m zihni o sıralar çok hassas olduğundan, her şeyi kendisi için bir mesajmış gibi kabul ediyordu.**

“Eğer aklınızdan geçen buysa, iltifatınızı çok beğendim,” demişti yüksek sesle.

Yarı şaka yapar gibi söylemişti ama gizlediği öfkesini inkâr etmeye gerek yoktu. Kendisini -kendisine- bir kez daha ispatlamak zorunda olduğu için gücenmişti. En son bu ispatı fiziksel bir şekilde yapmaya kalkmıştı. Şimdi ise bu güvenilmez ve daha az dürüst olan dünyada, bunu tekrar denemek mi zorundaydı?

“Soran şendin. Ne zamandan beri ‘evet’i cevap olarak kabul etmiyorsun? Kaçırdığım bir şey mi var?”

Bree de böyle düşünmüştü; tartışmalarının en vurucu kısımları yine akima geliyor ve utançtan yüzünün kızarmasına sebep oluyordu.

“İlahi bir göreve çağırılmıştın, en azından çağırıldığını *sanıyordum”* diye düzeltti. “Belki de Protestanlar bu şekilde adlandırmıyorlardı ama olan şey *bu,* değil mi? Bana Tanrı’yla konuştuğunu söylemiştin.” Gözlerini dimdik onun gözlerine dikmişti, bakışları o kadar deliciydi ki Roger başka bir tarafa bakmak istemiş ama bakamamıştı.

“Sence Tanrı fikrini değiştiriyor mudur?” Brianna daha sessizce sormuştu,

kolunun üzerine koyduğu eli onu sıkıyordu. “Yoksa yanıldığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır,” demişti Roger içgüdüsel bir şekilde. “Hayır, böyle bir şey olduğunda… yani olduğu sırada şüphe etmemiştim.” “Şimdi ediyor musun?”

“Annen gibi konuşuyorsun. Teşhis koyuyormuşsun gibi.” Şaka yapmak istemişti ama bu bir şaka değildi. Bree fiziksel olarak babasına o kadar çok benziyordu ki Claire’i onda çok nadir görebiliyordu ama sorusundaki sakin ve acımasız ton, Claire Beauchamp’ı bu zamana getirmiş gibiydi. Cevap beklerken hafifçe kaldırdığı tek kaşı da buna dahildi. Roger derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.”

Roger’ın öfkesi aniden ve güçlü bir şekilde artmışa, kolunu hızla onun kavrayışından kurtardı.

“Bunları nereden çıkarıyorsun?”

Bree’nin gözleri büyümüştü. “Çünkü seninle *evliyim*.” “Sence bu sana zihnimi okuma hakkı mı veriyor?”

“Bence bu bana senin için endişelenme hakkı veriyor!” “Gerek yok!”

Barışmışlardı elbette. Öpüşüp -belki de biraz daha fazlası olmuştu- birbirlerini affetmişlerdi.

“Evet, biliyorsun.”

Biliyor muydu?

“Evet,” dedi penceresinden görünen kuleye karşı. “Lanet olsun ki biliyorum!” Bu konuda ne yapacaktı, işte zor olan kısmı buydu.

Belki de papaz olmak istemişti ama Presbiteryen bir papaz olmayı değil? Bir mezhebe bağlı olmayan bir papaz, Protestan… *Katolik?* Bu düşünce o kadar rahatsızlık vericiydi ki kalkıp bir süre ileri geri yürümek zorunda hissetmişti. Katolikler’e karşı değildi -doğduğundan beri tüm hayatını Protestan olarak geçirmiş olmasının getirdiği tepkiler hariç- ama anlam veremiyordu. Bayan Ogily, Bayan MacNeil ve tüm diğerleri için bu “Roma’ya gitmek” (dile getirilmese de “Doğrudan Kötü Yere gitmek”) anlamına geliyordu; dininden ayrılması korku içinde sessizce tartışılırdı… hem de yıllardan beri. İsteksizce bu düşünceye gülümsedi.

Hem, artık Katolik bir papaz olamazdı, öyle değil mi? Bree ve çocuklar varken olamazdı. Bu onu biraz daha sakinleştirdi ve tekrar yerine oturdu. Hayır. Doktor Weatherspoon’un aracılığıyla ona hayatının dikenli yolu boyunca rehberlik edecek olan bu Tanrıya güvenmeliydi. Ve eğer rehberlik

ederse… bu alın yazısının bir kanıtı olmaz mıydı?

Roger her şeyi kafasından atmaya çalıştı ve kendisini not defterine gömdü.

Yazdığı şarkı ve şiirlerin bir kısmı çok bilindikti; önceki hayatından seçmeler, müzisyen olarak söylediği geleneksel şarkılardı bunlar. Daha az duyulmuş olanların birçoğunu on sekizinci yüzyıldayken İskoç göçmenler, gezginler, seyyar satıcılar ve denizcilerden öğrenmişti. Bir kısmını ise Papaz Efendi'nin ardında bıraktığı kutulardan gün yüzüne çıkarmıştı. Eski papaz evinin garajı bu kutularla doluydu, Bree ve Roger'ın o garajda tek bir eşyası yoktu. Döndüklerinden kısa bir süre sonra da tesadüfen içinde mektupların olduğu tahta kutuyu bulmuştu.

Merakla kutuya bakmıştı. Bree olmadan mektupları okuyamazdı: bu doğru olmazdı. Ama o iki kitap… Kutuyu keşfettiklerinden kısa bir süre o kitaplara bakmışlar fakat daha çok mektuplarla vc Claire ile Jamie'ye ne olduğunu öğrenmekle ilgilenmişlerdi. Bir paket çikolatalı bisküviyi gizlice aşıran Jem gibi

hissederek, dikkatle kutuyu aşağı indirip -çok ağırdı- masanın üstüne koymuş ve mektupları karıştırmıştı.

Kitaplar ufaktı, en büyük olanı yaklaşık on üç santime on dokuz santim büyüklüğündeydi. Kâğıdın pahalı ve zor elde edildiği dönemlerde standart bir ölçüydü bu. Küçük kitap ise tahminen on üç santime dokuz santim büyüklüğündeydi. lan Murray'i düşünerek gülümsedi; Brianna tuvalet kâğıdını tarif ettiği kuzeninin öfke dolu yanıtından bahsetmişti. İsraf etme düşüncesine kapılmadan bir daha asla poposunu silemeyecekti.

Küçük kitap maviye boyalı dana derisine özenle sarılmıştı, sayfalarının yalnızlı kenarlarıyla, pahalı ve gösterişliydi. *Tıp Doktoru, C.E.B.F. Fraser'dan Cep Boy Sağlık İlkeleri. Sınırlı sayıda basılmıştır. Matbaacı A.Bell tarafından Edinburgh'ta çoğaltılmıştır.*

Bu Roger'ı biraz heyecanlandırmıştı. Demek ki Kaptan Thrustworthy Roberts gözetiminde İskoçya'ya ulaşmayı başarmışlardı. En azından başarmış olduklarını düşünüyordu ancak yazar tarafından bizzat taşınmasına gerek kalmadan kitabın müsveddesinin bir şekilde İskoçya'ya gitmiş olması her zaman mümkündü.

Buraya geldiler mi acaba, diye merak etti. Yıpranmış, rahat odaya bakındığında, Jamie'yi pencerenin yanındaki büyük eski masada oturmuş eniştesiyle birlikte çiftliğin hesap defterlerine göz gezdirdiğini rahatlıkla hayal edebiliyordu. Eğer mutfak evin kalbiyse -ki öyleydi- bu oda herhalde her zaman evin beyni olmuştu.

İçgüdüsel bir şekilde kitabı açtı ve neredeyse boğuluyordu. Kitabın başındaki

resimli sayfada on sekizinci yüzyıla özgü tarzda yazarın gravürü bulunuyordu. Derli toplu, bağlanmış bir peruk takan siyah paltolu ve siyah atkılı bir doktor resmiydi bu. Resimde kayınvalidesinin yüzü sakince ona bakıyordu

Büyük bir kahkaha atınca, kendi kendisine konuşmasının yanı sıra bir tür kriz geçiriyor olabileceğini düşünen Annie Mac dikkatle ona bakmıştı. Roger ona el sallayıp kitaba dönmeden önce kapıyı kapattı.

Bu oydu, evet. Koyu kaşlarının altında kocaman gözleri, elmacık kemikleri ve çenesinin zarif hatlarıyla Clare'di. Ama resmi her kim yaptıysa ağzı düzgün olmamıştı; burada daha sert bir ifadesi vardı ve bu iyi bir şeydi, çünkü hiçbir insan onun gibi dudakları yoktu.

Ne kadar eski… ? Basım tarihine baktı: MDCCLXXII. 1778. O halde, onu en son gördüğünden daha eski değildi ve olduğundan daha genç görünüyordu.

Diğer kitapta Jamie'nin bir resmi olabilir miydi….? Roger kitabı alıp açtı. Gerçekten de başka bir gravür vardı ama bu daha cana yakın bir çizimdi. Saçlarını arkadan toplayan kayınpederi beıjer bir koltuğa oturmuştu, dizinin üstünde açık bir kitap duruyordu ve arkasındaki sandalyede ekose bir kumaş asılıydı. Diğer dizine oturmuş ufak bir çocuğa kitap okuyordu - kara kıvırcık saçları olan küçük bir kızdı. Kız kitaba dönüp hikâyeye dalmış gibi görünüyordu. Elbette, gravürcü Mandy'nin yüzünün neye benzediğini bilemezdi.

Kitabın adı *Büyükbabanın Hikâyeleri* idi, alt başlıkta ise "İs-koçya'dan ve Carolina'nın Kırsal Kesimlerinden Hikâyeler" yazılıydı. Ve yine aynı yıl A *Bell* tarafından Edinburgh'ta basılmıştı. İthaf kısmında sadece, *Torunlarıma…* yazıyordu.

Claire'in portresi güldürmüştü ama bu neredeyse Roger'ı ağlatacaktı, kitabı yavaşça kapattı.

Claire ve Jamie o kadar güçlü bir şekilde inanmışlardı ki. Yaratmak, saklamak, tüm bunları, bu narin eşyaları, sadece o zamana kadar kalmalarını ve ulaşmaları gereken kişilere varmalarını umarak yıllar sonrasına aktarmışlardı. Roger bir gün Mandy'nin bunları okumasını umuyordu. Yutkundu, boğazına takılan yumru ona acı veriyordu.

Peki bunu nasıl başarmışlardı? İsteyince dağları yerinden oynatmanın mümkün olduğunu söyleseler de Roger'm bir köstebek yuvasını bile düzleştirecek hali yoktu.

"Tanrım," diye mırıldandı, sıkıntıdan mıydı yoksa yardımcı olması için dua mı ediyordu, emin değildi.

Pencereden gelen belli belirsiz bir hareket dikkatini dağıttı; evin diğer ucundaki mutfak kapısından Jem'in çıktığını gördü. Yüzü kızarmıştı, elinde kocaman bir file vardı ve ufak sırtının kamburu çıkmıştı. Roger filenin içinde bir şişe limonata, bir somun ekmek ve yiyeceğe benzer birkaç şeyin daha olduğunu gördü. Şaşıran Roger zaman kavramını kaybettiğini düşünerek şömine rafının üstündeki saate baktı - ama kaybetmemişti. Saat sadece birdi.

"Bu da ne-" Kitabı bir yana itip ayağa kalkarak evin arka tarafına yöneldi, kaban ve kot pantolonu giyen Jem'in çayıra doğru giden küçük siluetini görebilmek için tam zamanında dışarı çıkmıştı - okula giderken kot pantolon giymesi yasaktı.

Roger ona rahatlıkla yetişebilirdi ama yavaşladı, belirli bir mesafeden onu takip ediyordu.

Görünüşe göre Jem hasta değildi - o halde okulda önemli bir şey olmuştu. Okul onu eve mi göndermişti yoksa okuldan mı kaçmıştı? Hiç kimse aramamıştı ama saat okulun öğle tatilini biraz geçmişti ve eğer Jem uçarcasına kaçtıysa, gözden kaçırmış olmaları mümkündü. Neredeyse üç kilometrelik yoldu ama bu Jem'i durdurmazdı.

Jem araziyi çevreleyen çite ulaştı, üstünden atlayıp koyun-larla dolu bir çayıra doğru kararlı bir şekilde ilerledi. Nereye gidiyordu?

"Bu kez ne yaptın?" Roger kendi kendine homurdandı.

Jem henüz birkaç aydır Broch Mordha'daki köy okuluna gidiyordu, bu onun yirminci yüzyıl eğitimiyle olan ilk deneyimiydi. Döndükten sonra, hayatını kurtara ameliyattan iyileştiği sırada Bree, Mandy ile kalırken, Boston'daki evde Roger da oğluna ders vermişti. Mandy'nin sağ salim eve dönmesinin ardından da ne yapmaları gerektiğine karar vermek zorunda kalmışlardı.

Bunu Bree de istemiş olsa da Boston'da kalmaktansa İskoçya'ya gitmelerini isteyen daha çok Jern'di.

"Onların genlerinde var," demişti Brianna. "Jem ve Mandy anne ve baba tarafından İskoç ne de olsa. Onların bu özelliğini korumak istiyorum." Büyükbabalarıyla olan bağlarından bahsetmesine bile gerek kalmamıştı.

Bree'yle anlaşmıştı, Jem'in İskoçya'da daha az dikkat çekeceği konusunda da hemfikirdiler. Amerika'da geçirdiği aylar ve sürekli televizyona maruz kalmasına rağmen, hâlâ koyu bir İskoç aksanıyla konuşuyor olması bir Boston ilkokulunda göze batmasına neden olurdu. Diğer yandan, Roger'ın gözlemlediği kadarıyla, ne olursa olsun Jem ilgi çeken bir tipti.

Yine de Lallybroch'ın ve küçük bir İskoç okulunun, Jem'in Kuzey

Carolina'da alışkın olduğu hayata daha yakın olduğu bir gerçekti. Çocukların daha kolay adapte olduğu düşünülürse, nereye giderse gitsin Jem'in uyum sağlayabileceğini düşünmüştü.

İskoçya'dan beklentilerine gelince… Roger bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Jem meranın bitimine yaklaştı ve yola çıkan kapının önüne geçen bir grup koyunu kovdu. Kara bir koç kafasını eğerek ona gözdağı vermeye çalıştı ama Jem'in umurunda olmadı; bağırarak filesini savurunca koçun korkup kaçması Roger'ı gülümsetti.

Jem'in zekâsından hiç şüphesi yoktu, elbette şüpheleri vardı fakat bunlar zekâ yoksunu olmasıyla ilgili değildi. Daha çok zekâsının onu ne tür bir belaya sürükleyeceğinden endişe ediyordu. Yeni bir okul bir yana, okul kimse için kolay bir şey değildi. Özellikle de herhangi bir sebepten dikkat çektiğin bir okul… Roger Inverness'taki kendi okulunu hatırladı, önce ebeveynleri olmadığı için göze batmıştı, daha sonra bir papazın evlatlık oğlu olduğu için. Birkaç hafta süren sataşmalar, alay etmeler ve öğle yemeğinin çalınmasının ardından, karşılık vermeye başlamıştı. Bu öğretmenleriyle bir ölçüde zorluk yaşamasına neden olmuş olsa da en sonunda sorunu kökünden çözmüştü.

Jem kavga mı ediyordu? Üzerinde kan görmemişti ama yeterince yakından bakmamış olabilirdi. Kavga etmesine çok şaşırırdı.

Önceki hafta, Jem'in okulun temelinin altındaki deliğe bir sıçanın girmesini fark etmesiyle bir olay yaşanmıştı. Jem ertesi gün okula giderken bir miktar sicim götürmüş, ilk derse gitmeden önce tuzak kurmuş ve teneffüste kurbanını almak için çıkmıştı. Sonra erkek sınıf arkadaşları hayranlıkla ve kızlar korkuyla izlerken derisini yüzmüştü. Aberdeen'den gelen şehirli bir kadın olan öğretmeni Bayan Glendenning de bu durumdan pek hoşnut olmamıştı.

Yine de burası bir Iskoç köy okuluydu ve öğrencilerin çoğu civardaki çiftliklerden geliyordu. Babaları balık tutar ve ava giderdi, muhtemelen sıçanları da tanıyorlardı. Okul müdürü Bay Menzies, Jem'i kurnazlığı sebebiyle tebrik etmiş ama bunu bir daha okulda yapmamasını söylemişti. Buna rağmen Jem'in deriyi almasına izin vermişti ve Roger deriyi alet deposunun kapısına resmi bir şekilde çivilemişti

Jem meranın kapısını açmakta zorluk çekmedi.

Otostop çekme düşüncesiyle anayola mı gidiyordu? Roger, hayvanların yerdeki dışkılarından kaçınıp otlanan koyunların arasında dizleri üstünde kendisine yol açarak hızını artırdı.

Ama hayır, Jem diğer tarafa dönmüştü. Nereye gidiyor olabilirdi ki? Anayola

bağlı toprak yolun diğer ucu hiçbir yere çıkmıyordu, kayalık tepelerde sonlanıyordu.

Ve görünen o ki Jem tepelere doğru yol alıyordu. Patikadan dönüp tırmanmaya başlamıştı, her yeri saran eğrelti otu ve bayırın alt tarafındaki üvez ağaçlarının kıvrılan dalları neredeyse küçük vücudunu saklamıştı. Anlaşılan, eski Iskoç haydutları gibi fundalığa gidiyordu.

Roger, İskoç haydutlarını düşünmesiyle birlikte her şeyi bir araya getirmesi bir olmuştu. Jem, Bozbere'ıiin mağarasına gidiyordu.

Culloden savaşından sonra, Cumberlaıid'in askerlerinden gizlenebileceği bu yerde Jamie Fraser yedi sene yaşamış ve ismini asla yüksek sesle söylemeyip, kızıl saçlarını gizlemek için taktığı örgü başlığın rengi sebebiyle ona "Bozbere" adını takan kiracıları tarafından korunmuştu.

Yamacı yarılayan aynı kızıl saçlar, bir kayanın akasmda tekrar kaybolmadan önce deniz feneri gibi parladı.

Kızıl saçlı olsun ya da olmasın, Jem'i kayalık arazide kolayca gözden kaybedebileceğini anlayınca, Roger uzun adımlarla yürümeye başladı. Ona seslenmeli miydi? Brianna yerini tarif ettiği için mağaranın nerede olduğunu yaklaşık olarak biliyordu ama oraya daha önce çıkmamıştı. Mağaranın nerede olduğunu Jem'in nasıl bildiğini düşündü. Belki de bilmiyordu ve mağarayı arıyordu.

Yine de seslenmeyip tepeye doğru çıkmaya başladı. Çalıların arasındaki çamurlu dar yolda küçük bir spor ayakkabı izine rastladı. Bunu görünce biraz rahatlayıp yavaşladı. Artık Jem'i kaybedemezdi.

Yamaç çok sessizdi ama üvez ağaçlarının dalları arasında esen rüzgârı duyabiliyordu.

Üzerinde yükselen kayanın kenarındaki fundalık koyu mor tonlanndaydı. Esen rüzgârda bir ses duydu ve merakla o yöne döndü. Başka bir kızıl parlaklık olduğunu gördü: Kendisinden on adım ötede aşağıdaki yamaçta, görkemli boynuzları olan, çiftleşme dönemindeki erkek bir geyikti. Roger olduğu yerde kaldı ama geyik başını kaldırmış, kocaman siyah burun delikleriyle havayı kokluyordu.

Aniden elinin, eskiden deri yüzmekte kullandığı bıçağını taktığı kemerinin üzerinde, hazır beklediğini fark etti. Sert tüylü derisini, gırtlağını kestiği sırada ellerine akan sıcak kanı, son yemeğinden kalan yeşil tortularla kaplı sarı dişlerini hayal etti.

Erkek geyik böğürdü, boğuk bir sesle onu duyabilecek mesafedeki diğer erkek geyiklere meydan okudu. Roger, Ian'ın oklarından birinin üvez

ağaçlarının arasından fırlamasını ya da Jamie'nin tüfeğinin sesini duymayı bekledi. Sonra silkelenip kendisine geldi, eğilip fırlatmak için bir taş aldı ama onu duyan geyik kuru eğreltiotlarının arasından hışırtılar çıkararak çoktan ortadan kaybolmuştu.

Hareketsiz dururken kendi terini kokladı, hâlâ orada değilmiş gibi hissediyordu. Ama Kuzey Carolina dağlarında değildi ve cebindeki bıçağı ip kesmek ya da bira şişesini açmak için taşıyordu.

Kalbi güm güm atıyordu, patikaya geri döndüğünde hâlâ kendisini zamana ve mekâna adapte etmeye uğraşıyordu. Döndüklerinden bu yana bir sene geçmişti ve gece yarısı uyandığında hâlâ nerede ve hangi zamanda olduğunu bilmekte güçlük çekiyordu.

Çocuklar çocuktu, kendilerini başka bir yerde bulmak onları çok fazla etkilememişti. Mandy, elbette, ne Kuzey Carolina'daki hayatını ne de taşların arasından geçerken yaptıkları yolculukları hakkında bir şey hatırlayamayacak kadar küçük ve hastaydı. Ama Jem, Ocracoke'taki taşların arasından geçtikten yarım saat sonra olduğu yere çakılıp kalmış, yoldaki arabalara bakıyordu.

"Vınnn," demişti kendi kendine mutlu bir şekilde. Ayrılığın ve zaman yolculuğunun bıraktığı sarsıntı anlaşılan unutulmuştu ancak Roger kendisine ait büyük bir parçanın taşların arasına hapis olduğunu hissederek zar zor yürüyebilmişti.

Kibar bir sürücü onlar için durmuş, tekne kazası hikâyelerine acıyıp onları köye kadar götürmüştü. Joe Abernathy'e yapılan ödemeli bir arama para, giyecek, kalacak yer ve yemek sorununu çözmüştü. Dar yolda ilerledikleri sırada Jem, Roger'ın dizine oturmuş ağzı açık bir halde dışarıyı seyrederken pencereden esen rüzgâr yumuşak, parlak saçlarını uçuşturuyordu.

Jem bunu tekrar yapmayı çok istemişti. Lallybroch'a yerleştikten sonra, çiftlik yolunun etrafında Morris Mini'yi kullanmasına izin vermesi için babasının peşini bırakmamıştı. Sonunda Roger'ın kucağına oturmuş, küçük elleri direksiyonu neşeyle kavramıştı.

Roger çarpık bir şekilde gülümsedi. Jem bir-iki yıl içinde muhtemelen arabanın pedallarına yetişecek kadar uzamış olacaktı. Arabanın anahtarlarını saklamaya başlasa iyi olurdu.

Yukarıda devam eden yamaca bakmak için durdu. Brianna mağaranın tepenin güney tarafında, "Fıçı Sıçraması" diye bilinen büyük bir kayanın yaklaşık on iki metre üstünde olduğunu söylemişti. Böyle biliniyordu, çünkü Bozbere'nin hizmetkârı saklanan toprak sahibine bira getirirken bir grup İngiliz askeriyle karşılaşmış ve taşıdığı fıçıyı vermeyi reddedince bu elinin kesilmesine neden olmuştu.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Roger. “Fergus. Ah, Tanrım.” Fergus’un kesik bileğine taktığı kancada çırpınan bir balığı havaya kaldırırken kahkaha attığını ve güzel suratındaki kara gözlerinin neşeyle parladığını görmüştü - ve küçük, pörsümüş, kanlı bir elin önündeki yolda yerde uzandığını hayal etti.

Çünkü tam burada olmuştu. Roger döndüğünde kocaman ve pürüzlü kayayı gördü, korku ve çaresizliğin şahidi olarak sessizce duruyordu - onu boğazından kavrayan darağacı ilmiği kadar acımasızdı.

Şiddetle öksürüp ağzını açmaya çalışırken, yamacın üst tarafından gelen ama hâlâ görünürde olmayan başka bir erkek geyiğin boğuk ve ürkütücü böğürtüsünü duydu.

Yoldan ayrılıp sırtını bir kayaya dayadı. Herhalde, erkek geyiğin onu bir rakip olarak göreceği kadar kötü çıkmamıştı sesi? Hayır, büyük ihtimalle birkaç dakika önce gördüğü geyiğe meydan okumak için aşağı iniyordu.

Hakikaten de kısa bir süre sonra kocaman bir erkek geyik fundalık ve kayalıkların arasından zarif bir şekilde ilerleyerek yamacın üst tarafından aşağı inmişti. Güzel bir hayvandı ama çiftleşme döneminin gerginliğini taşıyordu, kalın derisinin altındaki kaburgaları belirginleşmiş, gözleri uykusuzluk ve cinsel arzudan kızarmıştı.

Kocaman kafasını onun olduğu yöne doğru çevirip Roger’ı gördü, kan çanağına dönen gözlerini ona dikti. Roger’dan kork-mamıştı, muhtemelen dövüşten ve çiftleşmekten başka bir şey aklında yoktu. Boynunu Roger’ın olduğu yöne uzatıp ona doğru böğürdü, harcadığı eforla gözlerinin beyazı ortaya çıkmıştı.

“Bak dostum, eğer kızı istiyorsan senin olsun.” Roger yavaşça geriye çekilirken, geyik onu takip edip yere doğru indirdiği boynuzlarıyla tehdit etti. Korkudan iki yana açtığı kollarını sallayarak geyiğe doğru bağırdı ve normalde bu hareketin onu hemen kaçırması gerekirdi. Ama kızgınlık dönemindeki kızıl geyikler normal değildi - hayvan başını eğerek ona gözdağı verdi.

Roger kenara kaçıp kendisini kayanın dibine doğru dümdüz yere fırlattı. Deliye dönen geyiğin onu ezmemesini umarak elinden geldiğince sıkı bir şekilde kayayı kavradı. Geyik ondan birkaç metre ötede tökezleyerek durdu, fundalığı boynuzlarıyla dağıtırken burnundan soluyordu ama meydan okuyan geyiğin aşağıdan gelen sesini duyunca aniden kafasını kaldırdı.

Yamacın alt tarafından bir böğürme daha yükselince yeni gelen geyik yol üzerinde hızla gözden kayboldu, kırılan çalıların çıtırtısı ve toynaklarının altında ezilen taşların tıkırtısıyla kararlı bir şekilde yamaçtan aşağı iniyordu.

Roger ayağa kalktı, adrenalin damarlarında geziniyordu. Burada kızıl

geyiklerin olduğunu bilmiyordu, bilseydi geçmişe dalıp boş boş gezinmekle vakit kaybetmezdi. Bu hayvanlardan biriyle karşılaşmadan Jem'i *hemen* bulması gerekiyordu. Bulunduğu yerden onları göremese de dişi geyiklerden oluşan bir harem uğruna aşağıda çarpışan ikilinin böğürtülerini duyabiliyordu.

"Jem!" diye seslendi, sesinin çiftleşme dönemindeki bir geyik ya da boğa gibi çıkıp çıkmaması umurunda değildi. "Jem! Neredesin? Hemen bana cevap ver!"

"Yukardayım baba." Jem'in sesi ürkek bir şekilde yukarıdan geliyordu, Roger baktığında file çantasını göğsüne bastırmış bir halde Fıçı Sıçraması'nın üstünde oturduğunu gördü.

"Aşağı in. Hemen." Rahatlama duygusu kızgınlıkla savaşmış ve galip gelmişti. Uzanıp Jem'e kollarını açtı ve oğlu sert bir şekilde kollarının arasına indi.

Roger homurdanarak oğlunu bıraktı, sonra de yere düşen file çantayı almak için eğildi. İçinde ekmek ve limonatanın yanı sıra birkaç elma, büyük bir peynir parçası ve bir paket çikolatalı bisküvi olduğunu gördü.

"Uzun bir süre kalmayı düşünüyorsun herhalde, öyle mi?" diye sordu. Jem kızarıp bakışlarını kaçırdı.

Roger dönüp yamaca baktı.

"Büyükbabanın mağarası yukarıda, değil mi?" Hiçbir şey gö-remiyordu; yamacın üzerinde kayalar ve fundalık birbirine girmişti, sağda solda bolca bodur dikenli katırtırnağı çalıları, üvez ve akçaağaç filizleri vardı.

"Evet. Tam orada." Jemmy yamacın üst kısmına işaret etti. "Cadı ağacının eğildiği yeri görüyor musun?"

Roger üvez ağacını görmüştü, büyük bir ağaçtı ve zamanla boğum boğum olmuştu. Jamie'nin zamanından kalmış olamazdı, değil mi? Yine de mağaranın ağzından hâlâ bir iz yoktu. Aşağıdan gelen itişme sesleri kesilmişti; Roger kaybeden geyiğin yakınlarda olup olmadığını görmek için bakındı ama anlaşılan gelmiyordu.

"Göster bana," dedi.

Oldukça huzursuz görünen Jem biraz rahatlamıştı, Roger onu takip ederken yamaca doğru tırmandı.

Mağaranın girişinin hemen dibinde olsanız bile göremeye-bilirdiniz. Dışarı doğu çıkıntı yapan bir kaya ve kocaman bir karaçalıyla örtülüydü; önünde dursanız bile daracık girişini kaçırabilirdiniz.

Mağaranın içinden gelen soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı. İçeri bakmak için

eğildiğinde birkaç metreden fazlasını göremedi, yine de pek davetkâr bir yere benzemiyordu.

“Burası uyumak için çok soğuk olmalı,” dedi Roger, sonra

da Jem’e bakıp yakındaki bir kayaya işaret etti. “Oturup bana okulda ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Jem yutkunarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Hayır.”

“Otur.” Roger sesini yükseltmemişti ama isteğine uyulmasını bekliyordu. Jem tam olarak oturmadı ama geriye giderek mağaranın girişini gizleyen kayalık çıkıntıya sırtını yasladı. Bakışlarını yerden ayırmıyordu.

“Dayak yedim,” diye homurdandı Jem, çenesini göğsüne bastırırken.

“Ya?” Roger sesinin normal çıkmasına özen gösteriyordu. “Bu çok sinir bozucu. Ben de okuldayken bir-iki kez dayak yemiştim. Hiç hoşuma gitmemişti.”

Gözleri kocaman açılan Jem birden başını kaldırdı.

“Öyle mi? Neden peki?”

“Çoğunlukla kavga kısmı yüzünden,” dedi Roger. Çocuğa bu kötü örneği vermek istemiyordu ama doğrusu buydu. Eğer Jem’in sorunu kavga etmekse…

“Peki bugün ne oldu?” Jem’e biraz daha yakından baktı. Yara almamış görünüyordu ama başını çevirdiğinde Roger kulağına bir şey olduğunu gördü. Koyu kırmızıydı, kulak memesi neredeyse mosmor olmuştu. Tepki vermemek için kendisini zor tutarak tekrarladı. “Ne oldu?”

“Jack MacEnroe dedi ki eğer dayak yediğimi öğrenirsen eve döndüğümde bir dayak da sen atarmışsın.” Jem yutkunup babasının gözlerinin içine baktı. “Atacak mısın?”

“Bilmiyorum. Umarım atmak zorunda kalmam.”

Bir kez Jemmy’yi dövmüştü -zorunda kalmıştı- ve ikisi de bu tecrübeyi tekrarlamayı istemiyordu. Uzanıp Jem’in kıpkırmızı kulağına yavaşça dokundu.

“Bana ne olduğunu anlat oğlum.”

Jem derin bir nefes alıp boyun eğercesine verdi.

“Peki. Jimmy Glassock’un, annemin, benim ve Mandy’nnı cehennemde yanacağını söylemesiyle kavga başladı.”

“Öyle mi?” Roger pek şaşırmamıştı; İskoç Presbiteryenler’in dinsel

hoşgörüleri olmadığı bilinirdi ve bu durum iki yüzyıl sonra bile pek değişmemişti. Nezaket kuralları birçoğunun Katolik tanıdıklarına doğrudan cehenneme gideceklerini söylemelerine engel oluyordu ama birçoğu herhalde bunu aklından geçiriyordu.

“Bu konuda ne yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?” Jem, Tepe’deyken de benzer şeyler duymuştu ama ortalıkta Jamie Fraser olduğu için genellikle daha sessiz bir şekilde söyleniyordu. Yine de insanlar konuşuyordu ve Jem cevap vermek için hazır olmalıydı.

“Evet.” Jem omuzlarını silkip tekrar bakışlarını ayakkabılarına çevirdi. “Sadece, ‘Tamam, orada görüşürüz öyleyse,’ demeliydim ve bunu yaptım da.”

“Sonra?”

Jem bir kez daha derin bir nefes aldı.

“Bunu İskoç Galcesinde söyledim.”

Roger şaşkın bir şekilde kulağının arkasını kaşıdı. İskoç Gal-cesi bu bölgede yok olmaya başlamıştı ancak arada sırada birahanede ya da postanede duyulabilecek kadar yaygındı. Jem’in sınıf arkadaşlarından bazılarının bunu büyüklerinden duymuş olmaları mümkündü ama eğer ne söylediğini anlamadılarsa…?

“Sonra?” diye tekrarladı.

“Sonra Bayan Glendenning beni kulağımdan yakaladı, neredeyse koparacaktı.” Bunu anlatırken Jemmy’nin yanakları kızarmaya başlamıştı. “Beni sarstı baba!”

“Kulağından tutarken mi?” Roger kendi yanaklarının da kızardığını hissediyordu.

“Evet!” Aşağılanma ve öfkenin neden olduğu gözyaşları Jem’in gözlerinde birikmişti, koluyla gözlerini silip yumruğunu dizine geçirdi. “Dedi ki; ‘Biz BU şekilde konuşmuyoruz! Biz artık İNGİLİZCE konuşuyoruz!’” Korkunç Bayan Glendenning’ten birkaç oktav daha güçlü çıkmıştı sesi ama taklit ediş

şekli kadının saldırısının gaddarlığını daha belirgin bir hale getirmişti.

“Sonra seni kemerle mi dövdü?” Roger inanamayarak sordu.

“Hayır,” dedi. “Döven Bay Menzies’ti.”

“Ne? Neden? Al bakalım.” Cebinden çıkardığı kırışık bir kâğıt mendili Jem’e uzatıp burnunu silmesini bekledi.

“Jimmy’le zaten kavga etmeye başlamıştık ve Bayan Glen-denning beni o şekilde tuttuğunda canım acıdı. Sonra… kızgınlığım arttı,” dedi babasına,

dürüstlükle yanan mavi gözleri büyükbabasınınkilere öyle benziyordu ki içinde bulundukları duruma rağmen Roger neredeyse gülümseyecek».

“Ona başka bir şey söyledin, değil mi?”

“Evet.” Jem bakışlarını kaçırarak spor ayakkabısının burnunu toprağa sürttü. “Bayan Glendenning ne Galce’den hoşlanıyor ne de dili biliyor. Ama Bay Menzies Galce biliyormuş.”

“Ah, Tanrım.”

Büyükbabasından öğrendiği en güzel Galce küfürleri Jem avaz avaz Bayan Glendenning’e haykırdığı sırada Bay Menzies bahçeye çıkmıştı.

“Beni sandalyeye yatırıp üç kez kemeriyle vurdu, sonra da okul bitene kadar vestiyerde kalmam için gönderdi.”

“Orada kalmış olamazsın.”

Jem kafasını sağa sola salladı ve açık renkli saçları havada uçuştu.

Roger eğilip file çantayı alırken öfke, şaşkınlık, kahkaha ve boğazını kavrayan acıma duygusuyla mücadele etti. İyice düşündükten sonra biraz anlayış göstermeye karar verdi.

“Evden mi kaçıyordun yoksa?”

“Hayır.” Jem şaşkın bir şekilde ona baktı. “Yine de yarın okula gitmek istemiyorum. Jimmy’nin bana gülmesini de istemiyorum. Hafta sonuna kadar burada kalırım diye düşünmüştüm, belki de pazartesiye kadar her şey yoluna girmiş olur ve Bayan Glendenning ölür,” diye umutla ekledi.

“Belki de annen ve ben sen buradan aşağı inene kadar o kadar endişelenmiş oluruz ki ikinci bir dayaktan paçayı kurtarırsın?” Jem’in koyu mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Hayır. Eğer tek kelime etmeden gitseydim annem beni seve seve döverdi. Yıtağımın üstüne bir not bıraktım. Bir-iki gün boyunca kötü bir zaman geçireceğimi yazmıştım.” Bunu kusursuz bir ciddiyetle söylemişti.

“Bunu unutup eve dönebilir miyiz?” diye sordu Jem, sesi biraz titriyordu. “Acıktım.”

“Sana vurmayacağım,” dedi Roger ona güven vererek. Kolunu uzatıp Jemmy’yi kendisine doğru çekti. “Gel bakalım buraya dostum.”

Jemmy dayanamayıp yüzünü Roger’ın kollarına arasına gömdü, ağlıyordu ama teselli edilmesine izin vermişti, babasının her şeyi yoluna koyacağından emindi. *Ve babası elinden geleni yapacak,* Roger sessizce kendi kendine söz verdi.

“Galce konuşmak neden kötü baba?” diye mırıldandı, yorgun düşmüştü. “Kötü bir şey demek istememiştim.”

“Bu kötü bir şey değil.” Jem’in ipeksi saçlarını okşarken Roger fısıldadı. “Canını sıkma. Annen ve ben hallederiz. Söz veriyorum. Ayrıca yarın okula gitmek zorunda değilsin.”

Jem rahatlamıştı, bir çuval dolusu tahıl gibi hareketsiz kaldı. Sonra başını kaldırıp hafifçe güldü.

“Sence annem Bay Menzies’i döver mi?”

Tünel Kaplatılan

Brianna için felaket, arkasındaki kapının tünelde yankılanarak güm diye kapanmasıyla ve içerisinin kapkaranlık olmasıyla başladı.

Jem’den duysa ağzını sabunla yıkamasına neden olabilecek bir küfrü içten gelen bir öfkeyle söyledi.

Birdenbire oluşan karanlık yüzünden hiçbir şey göremiyor-du, tünelin sadece üç metre kadar içerisindeydi ve çelik tünel kapılarının ötesindeki sesleri hâlâ duyabiliyordu. Geri dönüp dikkatle beş adım attı ve ellerini uzattı. Evet, işte kapılar buradaydı; kocaman, sağlam, çelikten yapılmış ve iyice kilitlenmiş. Dışarıdan gelen gülme seslerini de duyabiliyordu.

Kıkırdtyorlar, diye düşündü öfkeli bir küçümsemeyle. *Küçük çocuklar gibil*

Gerçekten de öyleydiler. Korku ve telaşla mücadele ederken birkaç derin nefes aldı. Karanlığın gözlerini kamaştırması azaldığından kapıları ikiye bölen ince bir ışıktan oluşan çizgiyi görebiliyordu. Uzun boylu bir erkek bu ışığı bölmüş ama biraz daha fısıltı ve kıkırdama eşliğinde geri çekilmişti. Aptalın teki içeriyi gözetlemeye çalışıyordu. İyi şanslar öyleyse, *burada* herhangi bir şey görebilirse çok iyi. Kapıların arasından gelen ince ışık dışında Loch Errochty’nin altındaki hidroelektrik tüneli cehennemin dibi kadar karanlıktı.

En azından bu incecik ışığı çevreye uyum sağlayabilmek için

kullanabilmişti. Hâlâ temkinli bir biçimde nefes alıyordu; tökezleyip gürültülü bir şekilde düşerek dışarıdaki babunları daha fazla eğlendirmek istemiyordu, dikkatle adım atarak tünelin ışıklandırmasını kontrol eden güç anahtarlarının olduğu sol taraftaki duvarda bulunan metal kutuya doğru ilerledi.

Kutuyu bulmuştu ama anahtarın Bay Campbell’ıı kendisine verdiği pis anahtar yığınının arasında olduğunu hatırlamaya çalışarak panikledi, her biri üzerinde ne işe yaradığı yazan eskimiş bir etiket taşıyordu. Tabii ki lanet olası etiketleri *okuyamıyordu* ve aptal Andy Davies kamyonun altındaki yağ kaçağına bakma bahanesiyle kemerinde olması gereken feneri ondan ödünç

almıştı.

Çok iyi planlamış olduklarını düşündü acımasızca, küçük görünmeyen deliğe el yordamıyla anahtarın ucunu yerleştirmeye çalıştı ama uymayınca sıradaki anahtarı denedi. Anlaşılan üçü de bu işin içindeydi: Andy, Craig McCarty ve Rob Cameron.

Düzenli bir şekilde çalışmıştı, tüm anahtarları sırayla deneyip sonuç alamayınca bu yüzden tekrar denemedi. Bunu da akıl etmiş olduklarını biliyordu; Craig kamyondaki alet kutusunu açmak için anahtarları ondan almış ve abartılı bir nezaketle geri iade etmişti.

Kendisini yeni güvenlik müfettişi olarak tanıttığında -doğal olarak- ona dik dik bakmışlardı, gerçi kadın olduğu hakkında çoktan bilgilendirildiklerini sanıyordu. Gülümseyerek elini uzatmadan önce onu baştan aşağı süzen, yakışıklı bir genç adam olan Rob Cameron'ın ondan hoşlandığı çok açıktı. Adamın elini tutmadan önce o da onu baştan aşağı süzmüş ve diğer iki adam buna gülmüştü. Rob da.

Loch Errochty'ye doğru yol aldıkları sırada onlardan herhangi bir düşmanlık sezmemişti, olsaydı bunu anlayacağını düşündü. Bu sadece aptalca bir şakaydı. Herhalde.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kapıların arkasından kapanmasının bir şeylerin ters gittiğini ima eden ilk şey *olmadtğt-*

tu düşündü öfkeyle. Yaramazlık yapmak üzere olan bir erkeğin yüzündeki ifadeyi gözden kaçırmayacak kadar uzun bir süredir anneydi, eğer dikkatini onlara bakmak için ayırmış olsaydı, bu ifadenin tüm bakım onarım ekibinin yüzünde olduğunu görebilirdi. Aklını tam olarak işine verememişti; bir kısmı on sekizinci yüzyıla takılmış, Fergus ve Marsali için endişe ediyor ama ailesi ve Ian'ın en sonunda sağ salim İskoçya'ya varmış olduklarım gözünün önüne getirdikçe cesaretleniyordu.

Ama her ne olmuşsa bunlar geçmişte olup *bitmişti.* Şu anda burada, şimdiki zamanda endişe etmesi gereken başka şeyler vardı.

Ne yapmasını beklemiş olduklarını merak etti. Çığlık atmasını mı? Ağlamasını mı? Kapıları yumruklayıp dışarı çıkmasına izin vermeleri için yalvarmasını mı?

Sessizce kapıya doğru yürüyüp kulağını kapının aralığına dayadığında kamyonun motorunun kükreyerek çalışmasını ve dönen tekerleklerinin altından fırlayan çakılların sesini duydu.

"Sizi lanet olası *piçleri*" diye bağırdı.

Çığlık atıp ağlayarak olan tatmin etmediği için, onu bir süreliğine karanlıkta

bırakıp gitmeye mi karar vermişlerdi? Onu parçalanmış -ya da daha iyisi- öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde bulma umuduyla daha sonra mı geleceklerdi? Belki de daha kötü bir ihtimalle, yüzlerine masum bir ifade takınarak Hidroelektrik Kurumu ofisine gidip Bay CampbelFa yeni müfettişin bu sabah işe gelmediğini söyleyeceklerdi?

Bree yavaş ve dikkatli bir şekilde burnundan soludu.

Pekâlâ. Fırsatı olduğunda onların içini dışına çıkaracaktı. Ama şimdi ne yapacaktı?

Şalter kutusundan uzaklaşıp zifiri karanlığa baktı. Bay Campbell ile etrafı dolaştığı sırada buna benzer bir tünelde bulunmuştu fakat daha önce bu tüneli hiç görmemişti. Hidroelektrik projesinin 1950'lerde "hidro çocukları" tarafından ellerindeki küreklerle kazılan orijinal tünellerinden biriydi. Üzerinde şimdi'Loch Errochty bulunan taşkına uğrayan vadinin alt kısmında, bir buçuk kilometre kadar dağın içine uzanıyordu ve tünelin merkezinde oyuncak gibi bir elektrikli tren çalışıyordu.

İlk başlarda, tren "tünel kaplanları" olarak bilinen işçileri işyerine götürüp getiriyordu ama artık tek motora indirilmişti ve ara sıra tünelin duvarlarını saran kocaman kabloları kontrol eden ya da tünelin diğer ucunda barajın dibindeki devasa türbinlere bakım yapan işçileri taşıyordu.

Rob, Andy ve Craig'in de yapıyor olmaları gereken şeyin bu olduğu aklına geldi. Kocaman türbinlerden birini kaldırıp bozulan bıçağım değiştireceklerdi.

Sırtını tünelin duvarına dayayıp ellerini sert kayanın üstüne koyarak düşünmeye başladı. Oraya gittiler öyleyse. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu ama daha iyi konsantre olmak ve ortadan kaybolan kamyonun koltuğunda olan, kendi gözetimindeki tüm hidroelektrik istasyonlarının yapısal ve teknik detaylarını içeren kocaman dosyanın sayfalarını hatırlamak için gözlerini kapattı.

Bu tünelin planına dün gece ve bu sabah dişlerini fırçalarken tekrar göz atmıştı. Tünel baraja çıkıyordu ve anlaşılan barajın alt kademelerinin inşasında kullanılıyordu. Peki ne kadar aşağıdaydı? Eğer tünel türbinlerin bulunduğu bölmenin olduğu kademede birleşiyorsa, duvarla ayrılmış demekti. Ama eğer yukarı taraftaki bakım bölmesiyle -türbinleri yuvalarından kaldıran tonlarca ağırlıkta tavan vinçlerinin olduğu kocaman bir odayla- birleşiyorsa bir yerlerde bir kapı olabilirdi ve diğer tarafta su olmadığından bu kapının üstünün örtülmesine gerek yoktu.

Brianna ne kadar denerse denesin, tünelin diğer ucunda bir açıklık olup olmadığından emin olacak kadar detaylı bir şekilde tünelin planını hatırlayamıyordu ama bunu öğrenmek o kadar da zor olmayacaktı.

Kapılar kapanmadan önceki o kısacık süre içinde treni gör-

müştü; küçük trenin makinist kısmına ulaşmak için el yordamıyla çok fazla araması gerekmemişti. Yoksa o soytarılar motorun anahtarını da mı almıştı? Ah, anahtar yoktu; konsolun üstündeki bir düğmeyle çalışıyordu. Brianna düğmeyi çevirdi, önce kırmızı düğmenin ışığı yandı ve altındaki raylardan gelen elektriğin uğultusunu da duyunca zafer kazanmış gibi hissetti.

Treni çalıştırmak çok kolay olmuştu. Gitmek istenilen yöne göre ileri ya da geri hareket ettirilen tek bir kolu vardı. Yavaşça kolu ileri doğru itti, yerin derinliklerine giden tren sessizce hareket ettiğinde yüzüne çarpan esintiyi fark etti.

Yavaş gitmek zorundaydı. Küçük kırmızı düğme ellerinin altında yanmasına rağmen önünde uzanan karanlığı delip geçmeye yetmiyordu, rayların nerede ve ne kadar kavis yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca hızlı gidip rayların bitimine sertçe çarparak trenin raydan çıkmasını istemiyordu. Sanki karanlığın içinde santim santim ilerliyormuş gibi hissetmişti ama yüksek gerilimli kablolarla kaplı bir buçuk kilometrelik tünel boyunca el yordamıyla ilerleyerek yürümekten çok daha iyiydi.

Karanlıkta ona bir şey çarptı. Bir saniyeliğine birinin raylara bir kablo koyduğunu sandı. Sonra vücudundaki tüm sinirlerin gerilmesine neden olan patırtılar çıkararak bir şeyin ona doğru geldiğini ve görüşünün tamamen beyazladığını fark etti. Elleri kayalara sürtündüğünde konsolun üzerine düşmüş olduğunu anladı, küçük tekerlekli trenden beline kadar sarkmış ve karanlığın içine düşmek üzereydi.

Başı döner bir halde konsolun kenarından yakalayıp kendisini makinist koltuğuna çekmeyi başardı. Titreyen eliyle düğmeyi çevirirken yere düşer gibi oldu, dizlerini kavrayıp ayağa kalku. karanlığın içinde nefesi inler gibi çıkıyordu.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldadı. “Alı, Kutsal Meryem. Yüce İsa.”

Onu hissetmişti. Hâlâ hissediyordu. Artık ses çıkarmıyordu ama yakında olduğunu hissettiğinden Brianna titremesine engel olamıyordu.

Bir süre başını dizlerine dayayıp mantıklı düşünmeye başlayana kadar oturdu.

Yanılıyor olamazdı. İki kez zaman içinde yolculuk yapmıştı ve bunun nasıl bir şey olduğunu *biliyordu.* Ama daha önce bu kadar sarsıcı olmamıştı. Tüyleri ürpermiş, sinirleri gerilmiş ve iç kulağı sanki kafasını arı kovanına sokmuş gibi çınlamıştı. Sanki kızgın bir tel onu ikiye bölmüştü fakat berbat bir şekilde parçalara ayrılmış olduğunu ya da fiziksel olarak içinin dışına çıktığını hissetmemişti.

Endişeyle ayağa kalkıp konsola tutundu. Zamanda sıçramış mıydı? Başka bir yerde, başka bir zamanda mıydı? Ama ellerinin altında duran metal konsol soğuk ve sağlamdı, nemli kayaların ve kablolardan gelen yalıtım malzemesinin kokusu değişmemişti.

“Hayır,” diye fısıldayıp emin olmak için güç düğmesini çevirdi. Elinin altındaki düğmenin ışığı yandığında trenin hâlâ rayda olduğunu gördü. Aceleyle gazı keserek hızını emeklemeden daha yavaş bir hale getirdi.

Geçmişe gitmiş olamazdı. Zamanda yolculuk yapan birinin doğrudan temas halinde olduğu ufak nesneler onunla birlikte hareket etmiş gibi görünürdü ama bütün bir tren ve raylar bu durumu biraz zorluyordu. “Ayrıca,” dedi yüksek sesle, “eğer yirmi beş yıl ya da daha fazla geçmişe gitmiş olsaydım tünel burada *olmazdı*. Kayanın içinde… olurdum.” Birden midesi kalktı ve kustu.

Neyse ki bu his giderek azalıyordu. O his her neyse artık geride kalmıştı. Elinin tersiyle ağzını silerken, geçti, diye düşündü. Tünelin sonunda lanet olası bir kapı *olmak zorundaydı*, çünkü geldiği yöne dönmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Bir kapı vardı. Basit, sıradan, endüstriyel metal bir kapıydı. Ancak asma kilitten sarkan kilitlenmemiş bir sürgü de vardı. WD-40’m kokusunu alabiliyordu; kısa bir süre önce biri menteşeleri yağlamıştı ve Brianna kolu çevirdiğinde kapı rahatça ardına kadar açıldı. Birden kendisini Beyaz Tavşan’ın deliğinden düşen Alice gibi hissetti. Sinirden deliye dönen bir Alice.

Kapının diğer tarafında çok az aydınlatılmış dik basamaklar yükseliyordu ve merdivenlerin bitiminde kenarlarından ışık görünen başka bir metal kapı daha vardı. Çalışmakta olan tavan vinçlerinden birinin metalik gürültüsünü durduğu yerden duyabiliyordu.

Hızla nefes alıyordu ama merdivenleri tırmandığı için değil. Kapının diğer tarafında ne bulacaktı? Burası barajın içindeki bakım odasıydı, sadece bu kadarını biliyordu.

Dişlerini gıcırdatarak kapıyı açtı. Rob Cameron bir elinde sigarasıyla sırtını duvara dayamış bir halde bekliyordu. Briannayı görünce kocaman sırıttı, izmariti yere atıp üstüne bastı.

“Yapabileceğini biliyordum piliç,” dedi. Odanın diğer tarafındaki Andy ve Craig işlerini bırakıp alkışladılar.

“İşten sonra sana bir bira ısmarlayalım,” dedi Andy.

“İki olsun!” diye bağırdı Craig.

Brianna boğazındaki safranın tadını hâlâ alabiliyordu. Bay CampbelFa baktığı şekilde Rob Cameron'a baktı.

"Sakın," dedi düz bir ses tonuyla, "bana piliç deme."

Adamın yakışıklı yüzü seğirdi ve özür dilercesine başını salladı.

"Nasıl istersen patron," dedi.

Doruklar

Brianna'nm arabasının sesini duyduğunda saat neredeyse yedi olmuştu. Akşam yemeklerini çoktan yiyen çocuklar, sanki Afrika'nın derinliklerinden ya da Kuzey Kutbu'ndan dönmüş gibi etrafını sarmış bacaklarına tutunuyorlardı.

Bree çocukları yatırıp tüm ilgisini ona verene kadar biraz zaman geçmişti. Roger ise bunu önemsememişti.

"Aç mısın?" dedi Brianna. "İstersen bir şeyler hazır-"

Roger konuşmasını bölüp elinden tutarak onu çalışma odasına götürdü, dikkatle kapıyı kapatıp kilitledi. Gün boyu taktığı kask yüzünden Brianna'nın saçları keçeleşmiş ve yer altında çalıştığı için kirlenmişti. Toprak gibi kokuyordu. Ayrıca motor yağı, sigara dumanı, ter ve… bira?

"Sana anlatacağım çok şey var," dedi Roger. "Senin de bana anlatacağın çok şey olduğunu biliyorum. Ama önce… pantolonunu çıkarıp, masanın üstüne oturup bacaklarını yanlara ayırabilir misin?"

Brianna'nm gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet," dedi uysalca. "Bunu yapabilirim."

Roger birçok kez kızıl saçlı insanların diğerlerinden daha değişken olduğunun doğru olup olmadığını, yoksa bunun sadece duygularının tenlerine daha ani ve korkutucu bir şekilde yansımasından mı kaynaklandığını merak etmişti. Her ikisinin de olabileceğini düşündü.

Ona Bayan Glendenning'den bahsetmeden önce belki de giyinmesini beklemeliydi. Ama beklemiş olsaydı karısının öfkeden kızaran çıplak vücudunun güzelliğinden mahrum kalacaktı.

"Lanet olası yaşlı çalı süpürgesi! Eğer bundan yakasını kurtaracağını sanıyorsa-"

"Kurtaramaz," diye araya girdi. "Elbette kurtaramaz." "Kesinlikle kurtaramaz! Yarın ilk iş oraya gideceğim ve-" "Hmm, belki de gitmezsin."

Brianna durup gözlerini kısarak ona baktı.

“Belki de *ne?”*

“Belki de sen gitmezsin.” Roger kot pantolonunu ilikleyip Bree’nin pantolonunu yerden aldı. “Benim gitmemin daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

Brianna kaşlarını çatarak düşündü.

“Çılgına dönüp yaşlı sürtüğe saldıracağını sandığımdan değil,” diye ekledi gülümseyerek, “ama senin gitmen gereken bir işin var, değil mi?”

“Hı-hı,” dedi Brianna, Roger’m Bayan Glendenning’i işlediği suça karşılık yeterince etkileyecek yeteneğe sahip olduğundan şüpheli görünüyordu

“Hem, gözün kararır da kadını benzetirsen, çocuklara annelerini neden hapiste ziyaret ettiğimizi açıklamak zorunda kalmaktan pek de memnun olmam.”

Bu Bree’yi güldürmüş ve biraz rahatlatmıştı. Roger onun fiziksel şiddete başvuracağını düşünmemişti ama yine de eve geldikten sonra Jemmy’nin kulağını görmemişti. Roger gördüğünde, içinden hemen okula gidip kadına bunun nasıl hissettirdiğini göstermek geçmişti ama şu an kendisini daha iyi kontrol edebiliyordu.

“Peki ona ne söyleyeceksin?” Brianna henüz pantolonunu giymemiş olduğundan sutyenini masanın altından çekip alırken ona nefis bir manzara sundu.

“Hiçbir şey. Okul müdürüyle konuşacağım. O isterse kendisiyle konuşur.”

“Bu daha iyi olabilir,” dedi yavaşça. “Bayan Glendenning’in acısını Jemmy’den çıkarmasını istemeyiz.”

“Doğru.” Karısının vücudundaki hoş kızarıklık kayboluyordu. Kaskı sandalyenin altına yuvarlanmıştı; Roger alıp tekrar kafasına taktı. “İş nasıl geçti? Neden işe giderken iç çamaşırı giymiyorsun?” diye sordu aniden hatırlayarak.

Kızarıklık tutuşan çalılar gibi bedenine yayılmaya başladı.

“On sekizinci yüzyıldayken bu alışkanlığı bırakmıştım,” diye kestirip attı Bree, anlaşılan utanmıştı. “Artık sadece resmi durumlarda iç çamaşırı giyiyorum. Bay Campbell’ı baştan çıkarmayı planladığımı mı düşündün?”

“Eğer tarif ettiğin gibi biriyse, hayır,” dedi yumuşak bir şekilde. “Bu sabah evden çıktığında fark ettim ve sadece merak ettim.”

“Ah.” Roger hâlâ onun canının sıkkın olduğunu görebiliyor ve nedenini merak ediyordu. Kaskını çıkarıp şüpheli bir şekilde onu süzdüğü sırada tekrar gününün nasıl geçtiğini sormak üzereydi.

“Kaskı yatakta takarsam bana şampanya şişesiyle ne yapmak istediğini

söyleyecektin. Fırlatması için Mandy'ye vermiş olmasaydın tabii," diye ekledi Brianna tenkitçi bir ses tonuyla. "Akimdan n*e geçiyordu* Roger?"

"Dürüst olmam gerekirse, kalçalarını düşünüyordum," dedi. "Şişeyi atacağı hiç aklıma gelmemişti. Ya da *o şekilde* fırlatabileceği."

"Neden böyle yaptığını sordun mu?"

Roger ne söyleyeceğini bilemez bir halde durdu.

"Bir nedeni olduğunu düşünmedim," diye itiraf etti. "Kırık camlann üstüne yüzüstü düşmeden onu masanın üzerinden kaptım, o kadar korkmuştum ki onu kucağıma alıp poposuna vurdum."

"Sebepsiz yere böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi Bree dalgın bir şekilde. Kaskını kenara koymuş sutyenini tak-

maya çalışıyordu, Roger konu ne olursa olsun bu manzaranın eğlendirici olduğunu düşündü.

Geciken akşam yemeklerini yemek için mutfağa gittiklerinde gününün nasıl geçtiğini sormak aklına geldi.

"Fena değil," dedi Bree, gelişigüzel bir havayla ama Roger'ı inandıracak kadar iyi değildi.

Yukarıdan gelen bir ağlama sesiyle Bree aceleyle üst kata giderek Roger'ı yalnız bıraktı.

Bree hafifçe kaşlarını çatmış bir halde döndüğünde, Roger domuz pastırmasını kızartmış ve fasulyeyi ısıtmıştı.

"Kötü rüya," dedi, Roger'ın kaldırdığı kaşına yanıt verircesine. "Yine aynısı."

"Bir şey yine pencereden içeri girmeye mi çalışıyormuş?" Bree başını sallayıp ona uzattığı fasulye tenceresini aldı ama yemeği hemen servis etmeye başlamadı.

"Ona neden şişeyi fırlattığını sordum."

"Eee?"

Bree kaşığı eline aldı, silah gibi tutuyordu.

"Pencerenin dışında onu gördüğünü söyledi."

"Onu mu? "

"Nuckelavee'yi."

Sabahleyin kule, Roger'ın son gidip baktığı zamanki gibi duruyordu. Yukarıdaki beyaz güvercinlerin hışırtısı dışında karanlık ve sessizdi. İlk

geldiğinde çöpleri dışarı çıkarmıştı; balık kâğıtlarının yenisi gelmemişti. *Temiz,* diye düşündü. Ortalıkta gezinen hayaletin uğramasını bekliyordu belki de?

Bu düşünceyi akimdan uzaklaştırıp kapıyı sıkıca kapattı. Çiftlik ve Ev Aletleri'nin önünden ilk geçişinde yeni bir menteşe ve asma kilit alacaktı.

Mandy gerçekten de birini görmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu kişi Jem'i korkutan kişi miydi? Etrafta dolanıp ailesini gözetleyen birinin olduğu düşüncesi göğsüne sert bir şevler b.ı-tıyormuş gibi hissettiriyordu. Bir an durup davetsiz bir misafire ait bir izin olup olmadığına bakarak evi ve araziyi gözden geçirdi. Bir adam herhangi bir yere saklanabilirdi ama ahırı ve diğer yerleri çoktan aramıştı.

Pfeki ya Bozbere'nin mağarası? Jem'in mağaranın tam girişinde durduğunu düşünmek kanını dondurdu. Acımasızca yakında öğreneceğini düşündü, az ilerdeki avluda güzel güzel çamaşırları asan Annie MacDonald ve Mandy'ye son bir bakış atıp yola koyuldu.

Bugün kulaklarını dört açacaktı. Hâlâ mücadele içinde olan kızıl geyiklerin böğürtülerinin yankılanışmı duydu ve uzakta dişi geyiklerden oluşan küçük bir sürü gördü ama neyse ki henüz deliye dönen erkek geyiklere rastlamamıştı. Görünürde sinsice gezinen adamlar da yoktu.

Sadece bir gün önce orada olmasına rağmen, mağaranın girişini bulana kadar sıkıntıyla araştırıp durdu. Yaklaşırken elinden geldiğince ses çıkarmış ve ne olur ne olmaz diye dışarıda durup, "Merhaba!" diye seslenmişti. Cevap yoktu.

Mağaranın girişine doğru yan taraftan yaklaşıp karaçalıları geriye doğru itti, içeride gizlenmiş birine karşı hazırdı fakat mağaranın nemli havası yüzüne çarpar çarpmaz işgal edilmemiş olduğunu anladı.

Yine de başını içeri uzatıp sonra da mağaraya girdi. Iskoç-ya'da olan bir mağaraya göre içerisi çok kuruydu ve mezar kadar soğuktu. İskoçyalılar'ın soğuğa karşı dayanıklı olduğu boşuna söylenmiyordu, dayanıklı olmayan biri kısa süre içinde ya açlıktan ya da zatürreeden ölürdü.

Mağaranın serinliğine rağmen kayınpederinin burada olduğunu hayal ederek bir süre orada kaldı. İçerisi boş ve soğuk olsa da tuhaf şekilde huzur dolu olduğunu düşündü. Kötü bir şey olacağına dair bir his taşımıyordu. Aslında sıcak bir şekilde karşılanmış gibi hissediyordu, öyle ki kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Yüce Tanrım, güvende olmalarını sağla," dedi sessizce, elini girişteki taşın üstüne koymuştu. Ve sonra dışarıya, güneşin sıcak kutsamasına doğru çıktı.

Hoş karşılanmasının ve kabul edilmesinin bıraktığı tuhaf duygu hâlâ

üzerindeydi.

“Sırada ne var Jamie?” dedi yüksek sesle yarı şaka yapar bir şekilde. “Bakmam gereken başka bir yer var mı?”

Bunu söylerken bile *bakıyor* idi. Yan taraftaki küçük tepenin üstünde Brianna’nın ona bahsettiği taş yığını vardı. İnsan yapımı ve eski çağlara ait olduğunu düşündüğünü söylemişti. Herhangi birine sığınabileceği kadar yer verebilecek gibi görünmüyordu ama sırf meraktan, kayalıkların ve çalıların oluşturduğu karışıklığın arasından aşağı indi. Tepenin eteğindeki taşların arasında şırıl şırıl akan küçük derede su sıçratarak eski moloz yığınına doğru ilerledi.

Evet, oldukça eskiydi ama çok da değildi. Bulduğu şey küçük bir kilisenin kalıntılarına benziyordu; yerdeki taşlardan birinin üzerinde kabaca kazınmış bir haç vardı ve girişine yakın bir yerde dağılmış, taştan bir heykelin kalıntılarının olduğunu gördü. Uzaktan gördüğünden daha fazlası vardı. Duvarlardan biri beline kadar geliyordu ve bunun gibi iki parça daha vardı. Çatısı çoktan yok olmuştu ama çatı kirişinin bir kısmı hâlâ duruyordu, tahtası metal gibi sertleşmişti.

Yavaşça başparmağını heykelin kör gözlerine dokundurdu, sonra kafasını alıp yarım duvarın üstüne yerleştirdi ve bir zamanlar duvarın içinde bir niş olabileceğini fark etti.

“Pekâlâ,” dedi tuhaf hissederek. “O halde, sonra görüşürüz.” Dönüp engebeli tepeden aşağı evine doğru yürüdü, hâlâ içinde ona eşlik eden bir şey varmış gibi tuhaf bir duygu taşıyordu.

İncil’de, *“Ararsan bulursun*yazdığı aklına geldi. Esen rüzgâra karşı yüksek sesle, “Ama ne bulunabileceğine dair herhangi bir garanti yok, değil mi?” diye sordu.

Okul Müdürüyle Görüşme

Roger, kâbusunu çoktan unutmuş görünen Mandy’yle güzel bir öğle yemeğinden sonra, Jem’in okul müdürüyle görüşmek için özenle üstünü giyindi.

Bay Menzies’i görünce şaşırdı. Bree’ye adamın neye benzediğini sormak aklına gelmemişti ve karşısında kendi okul müdürlerine benzeyen kısa boylu, orta yaşlı, otoriter birini bulmayı bekliyordu. Ama Menzies, Roger’la neredeyse aynı yaştaydı, zayıf, soluk tenli ve gözlüklerinin ardında komik görünen gözleri olan bir adamdı. Ağzının sert ifadesi Roger’m dikkatinden kaçmamıştı, Bree’nin gelmesine engel olmakta haklı olduğu düşündü.

“Lionel Menzies,” dedi müdür gülümseyerek. Sağlam bir şekilde elini

sıkmıştı ve samimi bir havası vardı. Roger kendisini stratejisini gözden geçirirken buldu.

“Roger MacKenzie.” Elini bırakıp Menzies’in masasının karşısındaki ona gösterilen sandalyeye oturdu. “Jem’in, yani Je-remiah’mn babasıyım.”

“Ah, tabii. Jem bu sabah okula gelmeyince sizi ya da eşinizi görmeyi bekliyordum.” Menzies kollarını kovuşturarak arkasına yaslandı. “Konuşmaya başlamadan önce… Jem’in size tam olarak ne söylediğini sorabilir miyim?”

Roger’ın adam hakkındaki fikri biraz değişmeye başlamıştı.

“Öğretmeninin başka bir çocuğa bir şey söylerken onu duy-

duğunu ve bunun üzerine kulağından tutup onu sarstığını söyledi. Bu da Jem’i sinirlendirmiş ve ona Galce küfretmesine neden olmuş, siz de bu yüzden onu kemerinizle dövmüşsünüz.” Kemeri görmüştü, göze çarpmayacak şekilde asılmıştı ama yine de görülebiliyordu.

Gözlüklerinin arkasında Menzies’in kaşları yükseldi.

“Böyle olmadı mı yoksa?” Roger, Jem’in yalan söyleyip söylemediğini ya da hikâyesinde daha korkunç bir şeyi atlayıp atlamadığını merak ederek sormuştu.

“Evet, olan buydu,” dedi Menzies. “Daha önce bir ebeveynin böylesine kısa ve öz bir biçimde anlattığını duymamıştım. Genel konuşmak gerekirse, eğer iki ebeveyn birden gelmişse yarım saat süren bir giriş, alakasız hakaretler, çelişkiler ve ben daha konunun ne olduğunu anlayamadan kişisel saldırılar yaşanır. Size teşekkür ederim.” Gayriihtiyari gülümseyince Roger da ona karşılık verdi.

“Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm,” diye devam etti Menzies, cevap vermesi için duraksamamıştı. “Jem’i severim. Akıllı, çalışkan ve çok komik bir çocuk.”

“Öyledir,” dedi Roger. “Ama-”

“Ama başka bir seçeneğim yoktu,” diye araya girdi Menzies. “Eğer diğer öğrenciler ne söylediğini anlamamış olsaydı, basit bir özür dilemeyle konu kapanırdı. Fakat… sanırım bundan bahsetmedi?”

“Hayır, detaylardan bahsetmedi.” Jamie Fraser’ın birine Galce küfrettiğini üç ya da dört kez duymuştu Roger ve bu fazlasıyla unutulmaz bir tecrübeydi. Jem’in de mükemmel bir hafızası vardı.

“O ayrıntıları ben de söylemeyeyim o halde. Ama sorun şu ki oyun bahçesindeki çocuklardan birkaçı herhalde onu anlamış, aslına bakılırsa

Jem’in ne söylediğini tüm arkadaşlarına anlatmışlar. Ve benim anladığımı da biliyorlar. Öğretmenlerimin otoritesini korumak zorundayım; çalışanlara saygı duyulmadığı takdirde tüm okul cehenneme döner… Eşiniz bana sizin de eğitimci olduğunuzu mu söylemişti? Oxford demişti sanırım? Bu çok etkileyici.”

“Birkaç sene önceydi, sadece öğretim görevlisiydim. Ne demek istediğinizi anlıyorum fakat ne yazık ki ben fiziksel şiddete başvurmadan düzeni ve saygıyı korumak zorundaydım.” Ox-ford’daki ikinci sınıf öğrencilerinden bir-ikisini yumruklamak içinden geçmemiş değildi.

Menzies göz kırparak onu süzdü. “Benim iki katım olduğunuzu farz edersek, fiziksel şiddete eğiliminizin olmadığını duymaktan memnunum.”

“Diğer ebeveynlerin böyle bir eğilimi mi var?” Roger kaşlarını kaldırarak sordu.

“Babalardan hiçbiri daha önce bana vurmadı ama bir-iki kere tehdit edildim. Gerçi bir keresinde annelerden biri tabancayla gelmişti.” Menzies başının arkasındaki duvara işaret etti, Roger kafasını kaldırdığında sıvanın üstünde çiçek bozuğu gibi duran lekeyi gördü, tamamı olmasa da bir kısmı Afrika haritasıyla örtülmüştü.

“En azından başınızın üstüne ateş etmiş,” dedi Roger ilgisiz bir sesle ve Menzies kahkaha attı.

“Hayır,” dedi alçakgönüllülükle. “Ona dikkatli bir şekilde silahı yere bırakmasını söyledim, o da yaptı ama yeterince dikkatli değildi. Bir şekilde parmağı tetiğe takıldı ve *baml* Benim kadar olmasa da zavallı kadının gerçekten cesareti kırılmıştı.”

“Çok iyisin dostum,” dedi Roger, kendisi de dahil Men-zies’in zorlu ebeveynlerle uğraştığını kabul edercesine gülümsedi ve konuşmanın kontrolünü ele almak istediğini belirtirce-sine öne doğru eğildi. “Yine de -en azından henüz- Jem’i kemerle dövdüğünüz için şikâyet etmiyorum. Sorun buna neyin sebep olduğu.”

Menzies içini çekip başım salladı, dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirdi.

“Pekâlâ.”

“Öğretmenlerinizi desteklemeniz gerektiğini anlıyorum,” dedi Roger ellerini masanın üstüne koyarak. “Ama o kadın neredeyse oğlumun kulağını koparıyormuş, anlaşılan sadece birkaç kelime ettiği için, hem de sadece Galce konuştuğu için.”

Aksam yakalayan Menzies’in bakışları keskinleşmişti.

“Bu sizde var öyleyse. Sizde mi eşinizde mi olduğunu merak etmiştim.”

“Bundan bir hastalıkmış gibi söz ediyorsunuz. Eşim Amerikalı, fark etmişsinizdir herhalde?”

Menzies ona neşeli bir şekilde baktı - Brianna kimsenin gözünden kaçabilecek gibi değildi. “Evet, fark ettim. Ancak babasının İskoç olduğunu söylemişti. Evde konuşuyor musunuz?”

“Hayır, pek değil. Jem büyükbabasından öğrendi. O artık… aramızda değil,” diye ekledi.

Menzies başını salladı.

“Ah,” dedi yavaşça. “Ben de büyükbabamdan öğrenmiştim, anne tarafından. Onlar da artık yaşamıyor. Skye’dan geliyorlardı.” Her zamanki üstü kapalı soru ortaya çıkmıştı, Roger yanıtladı.

“Lochalsh, Kyle’de doğdum ama Invemess’ta büyüdüm. Galce’nin büyük bir kısmını Minch’teki balıkçı teknelerinde öğrendim.” Ve Kuzey Carolina dağlarında.

Menzies tekrar başını salladı, ilk kez bakışları Roger’m ellerine kaymıştı.

“Son yirmi yıl içinde hiç balıkçı teknesine bindiniz mi?”

“Tanrı’ya şükür, hayır.”

Menzies yavaşça güldü ama bakışlarını üzerinden çekmemişti.

“Hayır. Bugünlerde orada Galce konuşulduğunu duymak pek mümkün değil. İspanyolca, Lehçe, Estonca… ve benzeri diller konuşuluyor ama Galce değil. Eşiniz Amerika’da uzun bir süre kaldığınızı söylemişti, belki fark etmemişsinizdir ama artık halk arasında da konuşulmuyor.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse pek dikkat etmemiştim, ta ki şimdiye kadar.”

Menzies sanki kendi kendine başını salladı, gözlüğünü çıkarıp burnunun üstünde bıraktığı izi ovuşturdu. Soluk mavi gözleri gözlüğünün koruması olmadan aniden savunmasız görünmüştü.

“Uzun yıllardır düşüş yaşıyor. Son on, on beş senedir daha da hızlı bir şekilde. İskoçya bölgesi birdenbire daha önce hiç olmadığı kadar Birleşik Krallık’ın bir parçası haline geldi -en azından Birleşik Krallık’ın geri kalanı böyle düşünüyor- ayrı bir dil kullanmak sadece geri kafalılık olarak değil, neredeyse zararlı bir şeymiş gibi ele almıyor.

“Yazılı bir kural yok ama okullarda Galce’nin kullanımından… vazgeçiliyor.” Menzies elini kaldırıp Roger’ın cevap vermesini engelledi. “Aileler karşı çıkmış olsa bu yanlarına kalmazdı ama karşı çıkmıyorlar. Birçoğu

çocuklarının modern bir dünyanın parçası olmaları, iyi İngilizce konuşmaları, iyi işlerde çalışmaları, başka yerlere adapte olmaları için çok hevesli..

“Aileler…”

“Eğer kendi ailelerinden Galce öğrenmişlerse, çocuklarına bilerek öğretiyorlar. Ve eğer öğrenmemişlerse, öğrenmek için kesinlikle çaba harcamıyorlar. Bu çağdışı ve cahilce bir şeymiş gibi görülüyor. Sanki alt sınıfların bir izi gibi.”

“Barbarca aslında,” dedi Roger sert bir şekilde. “*Barbar İskoçlar* gibi.”

Samuel Jackson’ın, on sekizinci yüzyılda bu dili konuşan İs-koçlar’dan saygısızca söz ettiği bu tanımı duyunca hüzünlü bir gülümseme Menzies’in yüzünü aydınlattı.

“Kesinlikle öyle. Çok fazla ön yargı var ve bunun büyük bir kısmı dile getiriliyor…”

“Teuchter’lere karşı mı?” “Güneyde yaşayan İskoçlar, Galce konuşan Kuzey İskoçya’da yaşayan insanlardan bahsederken “köylü” ya da “fakir beyaz adam” anlamına gelen *teuchter* kelimesini kullanırlardı.

“Ah, siz de biliyorsunuz öyleyse.”

“Bir şeyler biliyorum sayılır.” Altmışlı yıllarda bile Galce konuşanlar alay konusu olur ve halk tarafından dışlanırlardı ama bu… Roger boğazını temizledi.

“Yine de Bay Menzies,” dedi, ‘Bay’ kısmını vurgulayarak, “oğlumun sadece Galce konuştuğu için cezalandırmasına değil, kötü muamele görmüş olmasına da karşı çıkıyorum.”

“Kaygınızı anlıyorum Bay MacKenzie,” dedi Bay Menzies, başını kaldırıp bakışlarını yakaladığında sanki gerçekten de anlıyor gibiydi. “Bayan Glendenning ile konuşurum, bir daha böyle bir şey tekrarlanmayacak.”

Roger bakışlarını bir an ondan ayırmadı, bir sürü şey söylemek istiyordu fakat Bay Menzies’in sorumlu olmadığının farkındaydı.

“Eğer olursa,” dedi düz bir şekilde, “yanıma tabancamı alıp gelmem ama şerifle birlikte gelirim. Ve Bayan Glendenning’in elleri kelepçeli bir şekilde götürüldüğünü belgeleyen bir foto muhabiriyle.”

Menzies gözlerini kırpıştırıp gözlüğünü taktı. “Eşinizi silahla göndermeyi istemeyeceğinizden emin misiniz?”

Bu söz üzerine Roger kahkaha attı.

“Peki, öyleyse.” Menzies sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Sizi

geçireyim, kapıyı kilitlemeliyim. O halde, Jem pazartesi günü okula geliyor, değil mi?”

“Gelecek. Kelepçeler olsun ya da olmasın.”

Menzies kahkaha attı.

“Nasıl karşılanacağı konusunda endişe etmesine gerek yok. Galce bilen çocuklar diğerlerine ne söylediğini anlattı ve kemerle dövülürken gıkını çıkarmadığı için sanırım tüm okul onu Robin Hood ya da Billy Jack olarak görüyor.”

“Ah, Tanrım.”

Gece Geçen Gemiler

19 Mayıs 1777

Gemiyi takip eden köpek balığı, fırtınanın dalgalandırdığı gri sularda zar zor görünen üç buçuk metre uzunluğunda kıvrımlı bir şekildi. Öğleden önce aniden ortaya çıkmıştı, küpeşteden bakarken yüzgecinin suyun yüzeyinde belirdiğini görünce çok korkmuştum.

“Kafasına ne olmuş öyle?” Attığım çığlık üzerine yanımda beliren Jamie, kaşlarını çatarak karanlık sulara baktı. “Kafasında kocaman bir şey varmış gibi.”

“Sanırım bu türe çekiç başlı köpekbalığı diyorlar.” Sıçrayan su damlacıklarıyla kayganlaşan korkuluklara sıkıca tutundum. Kafası *gerçekten de* biçimsiz görünüyordu; böylesine korkunç bir zarafeti olan vücudun ucunda tuhaf, şekilsiz ve küt bir şey duruyordu. Köpekbalığı suyun yüzeyine yaklaşıp döndüğünde, soğuk gözleri bir an için suyun üstünde belirdi.

Jamie iğrenmiş gibi bir ses çıkardı.

“Hep böyle görünürler,” diyerek onu bilgilendirdim.

“Neden?”

“Sanırım Tanrı’nın canı bir gün sıkılmıştı.” Bu Jamie’yi gül-dürmüştü, onu beğenerek izledim. Rengi yerine gelmişti ve sağlıklı görünüyordu, kahvaltısını öylesine büyük bir iştahla yemişti ki akupunktur iğnelerini kullanmaktan vazgeçmiştim.

“Gördüğün en garip şey neydi? Bir hayvan olarak yani. İnsan

olmayan bir hayvan,” diye ekledim, muhtemelen Doktor Fen-timan’ın salamura edilmiş “doğal ucubeler”den oluşan korkunç koleksiyonunu hatırlamıştı.

“Kendiliğinden garip olan bir hayvan mı? Deforme olmamış ama Tanrı’nın

yarattığı haliyle garip olan mı?” Jamie denize doğru gözlerini kısarak baktı ve sonra sırıttı. “Louis, Fransa hayvanat bahçesindeki mandril ama… o da olmayabilir. Belki gergedan da olabilir ama henüz kendi gözümle görmedim. Bu sayılır mı?”

“Kendi gözlerinle gördüğün bir şey söyle,” dedim, ressamının hayal gücünden fazlasıyla etkilenmiş tablolarda gördüğüm birkaç hayvanı aklımdan geçiriyordum. “Mandrilin orangutandan daha tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?” Orangutandan ne kadar etkilendiğini hatırlamıştım, ciddi görünümlü hayvan da en az onun kadar Jamie’yle ilgilenmişti ve bu durum, o an orada bulunan Orleans Dükü’nün kızıl saçlıların kökenlerine dair birkaç yorum yapmasına neden olmuştu.

“Hayır, orangutandan daha tuhaf görünen bir sürü insan gördüm,” dedi. Rüzgâr yön değiştirmiş, kurdeleyle bağlı olan saçlarının arasından kestane rengi tutamları serbest bırakmıştı. Rüzgâra doğru yüzünü dönüp saçlarını düzleştirdi. “O hayvana üzülmüştüm, sanki yalnız olduğunu ve bir daha kendi türünden başka bir canlı göremeyeceğini biliyor gibi görünüyordu.” “Belki de senin kendi türünden olduğunu düşünmüştür,” dedim. “Seni sevmiş gibiydi.”

“Çok güzel, küçük bir şeydi,” diye hemfikir olduğunu belirtti. “Ona portakal uzattığımda, meyveyi elimden bir Hıristiyan gibi kibarca aldı. Sence…”

“Bence ne…?”

“Sadece düşünüyordum…” Jamie omzunun üzerinden çabucak baktı ama denizcilerin duyabileceği bir mesafede değildik. “Roger Mac’in Fransa’nın bu savaş için ne kadar önemli olduğundan bahsedişini. Edinburgh’tayken bunu sormayı dii-

şiindüm. Tanıdıklarımdan birinin Fransa’daki olaylarda parmağı olup olmadığını anlamayı…” Bir omzunu silkti.

“Fransa’ya *gitmeyi* düşünmüyorsun, değil mi?” Aniden ürkmüş bir şekilde sordum.

“Hayır, hayır,” dedi Jamie aceleyle. “Sadece düşündüm de eğer gidersek, orangutan hâlâ orada olur mu? Aradan çok uzun bir süre geçti ve ne kadar yaşadıklarını bilmiyorum.”

“insanlar kadar uzun yaşadıklarını sanmıyorum fakat iyi bakıldıklarında oldukça uzun yaşayabilirler,” dedim kuşkuyla. Bu kuşku orangutana dair değildi. Fransa’ya geri dönmek mi? Düşüncesi bile midemi altüst ediyordu.

“O öldü, biliyor muydun?” dedi Jamie sessizce. Bana bakmak için döndü, bakışları sabitti. “Louis.”

“Öldü mü?” dedim şaşkınlıkla. “Ben… ne zaman?”

Başını eğip kahkahaya benzer ufak bir ses çıkardı.

“Üç sene önce öldü Sassenach,” dedi. “Gazeteler yazmıştı. Yine de *IVılmington Gazette*[1] nin konuyu doğru düzgün ele almadığını sana söyleyebilirim.”

“Fark etmemiştim.” Sabırlı bir şekilde gemiyi izleyen köpekbalığına baktım. Şaşkınlıktan aniden hızla atan kalbim rahatlamaya başlamıştı. Asıl tepkim ise minnet duygusuydu ve bu beni daha çok şaşırtmıştı.

On dakikacık da olsa Louis’in yatağını paylaşmış olduğum konusunda hafızamla çoktan uzlaşmıştım, Jamie ve ben ise ilk doğan kızımız, Faith’i kaybetmemizin ve Fransa’da olan bütün o berbat şeylerin ardından birbirimize sıkıca sarılıp çoktan bu konuyu unutmuştuk.

Louis’in öldüğünü duymak herhangi bir değişiklik yaratmıyordu ama yine de sanki uzaklarda bir yerlerde çalan can sıkıcı bir müzik hoş bir şekilde sonlanmış ve şimdi de huzurun sessizliği rüzgârda benim için mırıldanıyormuşçasına rahatlamıştım.

“Huzur içinde yatsın,” dedim bir süre sonra. Jamie gülümseyip elini elimin üzerine koydu.

“Fois shiorruidh thoir dha ,” diye tekrarladı. “İnsanı meraklandırıyor, değil mi? Bir Kral’ın Tanrı’nm huzuruna çıkıp hayatı boyunca yaptıklarını açıklamasının nasıl bir şey olduğunu. Gözetimin altında bulunan tüm insanlar adına cevap vermek daha da kötü olmalı, değil mi?”

“Sence cevaplamış mıdır?” diye merakla sordum, bunu düşününce biraz huzursuz hissettim. O olay haricinde, Louis’i yakından tanımıyordum ve kendisini ilgilendiren mevzularla tükenen bir adama da pek benzemiyordu. “Bir insan tüm krallığın refahından sorumlu tutulabilir mi? Sadece kendi kusurlarından sorumlu olmayacağını mı düşünüyorsun?”

Jamie sağ elinin sert parmaklarını kaygan korkuluklarda tıkırdatarak ciddi bir şekilde bunu düşündü.

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi. “Ailene neler yaptığın konusunda hesap verirsin, değil mi? Diyelim ki çocuklarına kötü davrandın, onları terk ettin ya da açlıktan ölmeleri için bıraktın. Onlardan sorumlu olduğuna göre herhalde bu davranışın hesabını vermek zorundasmdır. Eğer bir kral olarak doğduysan, halkın sorumluluğu senin ellerinde demektir. Onlara kötü davranırsan, o zaman-”

“Peki bunun bir sonu yok mu?” diye karşı çıktım. “Herhalde birine iyi davranırken bir başkasına kötü davranabiliyorsundur? Gözetiminde insanların olduğunu ve isteklerinin birbirleriyle çeliştiğini düşün. Buna ne diyeceksin

peki?”

Jamie gülümsemeye başladı.

“Tanrı olmadığım ve bu tür şeyler hatırlamak zorunda kalmadığım için çok memnun olduğumu söylerdim.”

Louis’in Tanrı’nın huzurunda benimle geçirdiği o oıı dakikayı açıklayışını gözümün önüne getirmeye çalışarak bir süre sessiz kaldım. Buna hakkı olduğunu düşündüğünden emindim -ne de olsa krallar kraldı- ama diğer yandan, İncil’deki yedinci ve dokuzuncu emirler oldukça açıktı, hükümdarları muaf tutan herhangi bir kısım varmış gibi de görünmüyordu.

“Eğer sen orada,” dedim içgüdüsel olarak, “cennette olsan ve onııı hükmünü izliyor olsan, onu affeder miydin? Ben affederdim.”

“Kimi?” dedi şaşkınlıkla. “Louis’i mi?” Başımı evet anlamında salladığımda kaşlarını çattı ve sonra içini çekip o da kafasını salladı.

“Evet, affederdim. Yine de biraz kıvranmasını izlemek fena olmazdı,” diye ekledi kararsızca. “Kıçına küçük bir dirgen batırılması çok iyi olurdu.”

Bunun üzerine bir kahkaha attım, başka bir şey söyleyeme-den konuşmamız yukarıdan gelen, “Ufukta gemi var!” bağırışıyla bölündü. Birkaç saniye önce yalnızdık ama bu bağırışla birlikte denizciler yuvalarından çıkan kurtlar gibi ne olduğunu görmek için bölmelerden güverteye akın ettiler.

Gözlerimi zorladım ama görünürde hiçbir şey yoktu. Diğerleriyle birlikte olan lan da yanımıza güverteye inmişti. Rüzgârdan ve heyecandan yanakları kızarmıştı.

“Küçük bir gemi ama silahlı,” dedi Jamie. “Ve Ingiliz bayrağı taşıyor.”

“Donanmaya ait bir kotra,” dedi yanımda beliren Kaptan Ro-berts, suratını asmış dürbünüyle gözetliyordu. “Lanet olsun!”

Jamie’nin eli farkında olmadan kamasına gitti, rüzgâr yüzünden kıstığı gözleriyle kaptanın omzunun üzerinden bakıyordu. Kotrayı artık görebiliyordum, hızla sancak tarafından geliyordu.

“Ondan kaçabilir miyiz kaptan?” İkinci kaptan küpeştedeki kalabalığın arasına katılmış yaklaşan gemiyi izliyordu. Altı tane topunun olduğunu görebiliyordum ve arkalarında adamlar vardı.

Kaptan dalgın bir şekilde dürbününü açıp kapatırken düşünüyordu, muhtemelen kotrayı geride bırakma şansımızı hesaplıyordu; New Bern’de değiştirmeyi düşündüğü ana direk çatlamıştı.

“Hayır,” dedi üzgün bir şekilde. “Eğer hasar alırsa ana di-

rek kırılır.” Dürbününü kararlı bir şekilde kapatıp cebine soktu. “Var gücümüzle saldırmalıyız.”

Kaptan Robert’ın kargosunun ne kadar bir bölümünü kaçak malların oluşturduğunu merak ettim. Durgun yüzü pek fazla şey ele vermiyordu ama kotra yaklaştıkça telaşı gözle görülür şekilde artıyordu.

Roberts çapa atma emrini verdi, yelkenler gevşetilirken gemi yavaşlamaya başlamıştı. Kotranın küpeştesinde ve toplarının arkasında duran denizcileri görebiliyordum. Jamie’ye yandan bir bakış attığımda adamları saydığını fark ettim.

“On altı tane sayabildim,” dedi lan kısık bir sesle.

“Bizden fazlalar, lanet olsun,” dedi kaptan. Ian’a cüssesini tartarcasına bakıp başını salladı. “Muhtemelen bizi çok sıkıştıracaklardır. Üzgünüm evlat.”

Kotranın yaklaşma hızı aniden artınca tarifi olmayan bir korku hissettim ve kaptanın Jamie’yi süzdüğünü gördüğümde daha da korktum.

“Saldıracaklarını düşünmüyorsunuz değil-” diye söze girdim.

“Bu sabah tıraş olmanız hiç iyi olmadı Bay Fraser,” dedi Roberts, beni göz ardı edip Jamie’yi incelerken. “Sizi yirmi yaş gençleştiriyor. Üstelik yarı yaşınızdaki adamlardan çok daha net görebiliyorsunuz.”

“İltifatınız için çok teşekkür ederim efendim,” diye yanıtladı Jamie kuru bir sesle, bir gözü küpeştede diğeri kaptanın üzerindeydi. Kemerini çözdü ve kamasını kınıyla çıkarıp bana verdi.

“Bunu benim için tutar mısın Sassenach?” dedi tekrar kemerini bağlarken.

Pek çok yerinden yamalanmış bir pantolon giyen kotranın orta yaşlı, çatık kaşlı, iri yarı kaptanı, güverteye çıktığında etrafa hızla delici bir bakış attı. Sanki şüphelendiği en kötü şey doğru-lanmışçasına kendi kendine başını sallayıp altı adamın onu takip etmesi için omzunun üzerinden seslendi.

“Ambarı arayın,” dedi tayfalarına. “Ne aradığınızı biliyorsunuz.”

“Bu nasıl bir saçmalık böyle?” diye kızgın bir şekilde çıkıştı Kaptan Roberts. “Gemimi aramaya hakkınız yok! Kendinizi ne sanıyorsunuz, lanet bir korsan sürüsü mü?”

“Korsana benzer bir halim var mı?” Kotranın kaptanı bu düşünceye kızmaktan ziyade hoşlanmış gibi görünüyordu.

“Donanma kaptanı da olmadığından eminim,” dedi Roberts soğuk bir şekilde. “Kral’ın donanmasını her zaman kibar beyefendilerden oluştuğunu düşünmüşümdür, izinsiz bir şekilde dürüst bir tüccarın güvertesine binmeyen türden.”

Kotranın kaptanı bunu komik bulmuştu. Şapkasını çıkarıp eğilerek bana selam verdi.

“Özür dilerim hanımefendi,” dedi. “Kaptan Worth Stebbin-gs, emrinizdeyim.” Dikleşip şapkasını taktı ve teğmenine işaret etti. “Ambarın her yerini didik didik edin. Ve sen…” Roberts’ın göğsüne işaret varmağıyla dokundu. “Tüm adamlarını ön güverteye topla ahmak. *Her birini.* Seni uyarıyorum, onları buraya sürükleyerek getirmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Kaptan Stebbings küpeştede durmuş aralarında lan ve Jamie’nin de olduğu tayfayı izlerken alt katta ambarda büyük bir patırtı koptu.

“Al bakalım!” Kabul etmek gerekir ki Kaptan Roberts cesur bir adamdı. “Bay Fraser ve yeğeni tayfadan değil, parasını ödeyen yolcular! Kanunlara uygun bir şekilde seyahat eden özgür insanları rahatsız etmeye hakkın yok. Tayfamı sıkıştırmaya da!” “Onlar İngilizler’e tâbi,” diyerek kısaca bilgilendirdi Stebbings. “Elbette hakkım var. *Yoksa Amerikalı* olduklarını mı iddia ediyorsun?” Eğer gemi asileri taşıyorsa, tüm tayfayla birlikte her şeye rahatlıkla el koyabilirdi.

Güvertedeki adamlar arasında homurdanmalar başladığında, birkaç tayfanın gözlerinin küpeştedeki bağlama direğine kaydığını gördüm. Stebbings de bunu fark etmişti ve daha fazla adamın silahlarıyla birlikte güverteye çıkması için seslendi.

On altıdan on çıkarsa dört kalır, diye düşündüm, *Ördek’t* bir halatla tutturulan ve biraz aşağıda suyun üzerinde sallanan kotraya bakmak için korkuluklara yaklaştım. *Eğer bu on altıya Kaptan Stebbings dahil değilse. Eğer dahilse…*

Adamlardan biri dümendeydi ve dümen tam olarak bir çember değildi, daha çok güverteden fırlayan çubuk gibi bir şeye benziyordu. Ayrıca pruvadan *Ördek*’in yan tarafına uzun, pirinç bir top doğrultan iki kişi daha vardı. Diğerleri neredeydi? İkisi güvertedeydi, diğerleri de belki aşağıdaydı.

Kaptan Roberts arkamda Stebbings’e hâlâ nutuk atarken, kotranın tayfası da güvertede fıçıları yuvarlıyor ve bir halat istiyordu. Arkama baktığımda Stebbings’i, tayfaların oluşturduğu sıranın arasında yürüyüp kendisini takip etmesi için içlerinden dört tane iri yarı adam seçerken gördüm. Seçtiği adamlar öne çıktı, adamları ayak bileklerinden birbirlerine bağlıyordu. Aralarında rengi solmuş, gergin görünen John Smith’de vardı. Onu görünce kalbim hızla atmaya başladı ve Stebbings kendisine küçümseyerek bakan Ian’a geldiğinde neredeyse kalbim duracaktı.

“Olabilir, olabilir,” dedi Stebbings beğendiğini gösteren bir şekilde. “Görünüşüne bakılırsa aksi pisliğin tekisin ama seni birazdan yola sokarız. Onu da alın!”

Yumruğunu sıkan Ian'ın kollarındaki şişen kasları görebiliyordum ama adamlar silahlıydı ve ikisi tüfeklerini ona doğrultmuştu. Yine de aklı başında olan bir adamın duraksamasına neden olabilecek kadar kötü bir ifadeyle öne çıktı. Kaptan Steb-bings'in aklı başında olmadığını çoktan anlamıştım.

Stebbings iki adam daha seçti ve sonra Jamie'yi baştan aşağı süzerek durdu. Jamie'nin yüzü ifadesizdi. Biraz rengi solmuştu; rüzgâr hâlâ şiddetle esiyordu ve yelkenli ileri doğru yol almadığından kendisinden çok daha iyi denizcilerin bile endişelenmesine yol açacak kadar sert bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Adamlardan biri onaylarcasına, "İyi bir parça efendim/' dedi.

"Biraz yaşlıca," dedi Stebbings kuşkuyla. "Ayrıca yüzündeki ifadeden pek hoşlanmadım."

"Siziıı neye benzediğiniz de benim umurumda değil," dedi Jamie hoş bir şekilde. Omuzlarını dikleştirip düz ve uzun burnunun ucundaki Stebbings'e tepeden baktı. "Eğer hareketlerinizden bir korkak olduğunuzu anlamasaydım efendim, küçük şapşal suratınıza bakıp bir aptal olduğunuzu düşünürdüm."

Stebbings'in yüzü şaşkınlıkla soldu ve sonra öfkeden kıpkırmızı kesildi. Adamlarından bir ya da ikisi arkasından gülmüş ama aceleyle yüzlerindeki ifadeyi yok etmeye çalışmıştı.

"Bunu da alın," diye kükredi adamlarına, küpeştede toplanan vurgun arasında ilerliyordu. "Götürürken onu birkaç kez dürttüğünüzden emin olun."

Korkudan donup kalmıştım. Jamie herhalde Ian'ı ve kendisini alıp götürmelerine izin verip beni Atlantik Okyanusu'nun ortasında bırakıp gitmezdi.

Kamasını eteğimin altındaki cebime sokmuştum ve kendi bıçağım kalçamın yan tarafındaki kılıfın içindeydi.

Saygıdan mı şaşkınlıktan mı bilemesem de Kaptan Roberts bu küçük gösteriyi ağzı açık bir şekilde izlemişti. Fiziksel mücadeleye yatkın bir yapısı olmayan kısa boylu, tombul, bir adamdı, ağzını kapatıp Stebbings'in yanına giderek onu kolundan yakaladı.

Kotranın tayfası ise esir alınan adamlara yolu gösteriyordu.

Daha iyi bir şey düşünmek için başka bir zaman yoktu.

Korkululuklara tutunup eteklerim uçuşurken üzerinde yuvarlandım. Islak tahtanın üzerinde parmaklarımın kaydığını hissederek bir süre tutundum, ayaklarımla kotranın tayfasının korkulukların üzerinden attığı halat merdiveni yakalamaya çalışıyordum. Yelkenlinin sarsıntısı beni diğer tarafa attı, dengemi kaybedip bir metre kadar suya battım ve kotranın güvertesinin hemen üzerindeki merdiveni yakaladım.

Halat elimi yakmıştı, sanki avucumun içindeki tüm deriyi kaybetmiş gibi hissediyordum ama bu konuda endişelenmek için zamanım yoktu. Kotranın tayfasından biri her an beni görebilirdi.

Kotranın güvertesine atlayışımı hesaplayıp halatı bıraktım ve bir çuval gibi iniş yaptım. Sağ dizime keskin bir acı saplandı ama sendeleyerek ayağa kalktım, sallanan güverteye rağmen ilerlemeye başladım.

“Hey! Sen! Burada ne yapıyorsun?” Topun yanında duran adamlardan biri beni görmüş ağzı açık bir şekilde bakıyordu, aşağı inip benimle uğraşmak ya da topun olduğu yerde kalmak arasında karar vermeye çalışır gibiydi. Yanındaki arkadaşı omzunun üzerinden bana baktı ve ilk adama kımıldamaması için bağırdı.

Onlara aldırış etmedim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zorlukla nefes alıyordum. Şimdi ne olacaktı? Sırada ne vardı? Jamie ve lan ortadan kaybolmuşlardı.

“Jamie!” Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. “Buradayım!” Ve sonra kotrayı *Ördek’e* bağlayan halat boyunca eteklerimi kaldırarak koştum. Böyle yapmak zorundaydım, çünkü eteklerim şekilsiz bir biçimde aşağı toplanmıştı ve kılıfındaki bıçağa uzanamıyordum ama tüm bunlar dümencinin dikkatini dağıtmıştı.

Akvaryumdaki bir balık gibi aval aval bakıyordu ancak ellerini dümen yekesinden ayırmayacak kadar aklı başındaydı. Ellerimle halatı yakalayıp sıkı düğümü gevşetmek için bıçağımı kullandım.

Robert ve tayfası, *Ördek*’te kotranın kaptanının ve silahlı adamlarının sesini bastıran büyük bir gürültü kopartıyorlardı. *Ördek*’in güvertesinden çaresizce bakan içlerinden biri en sonunda pruvadan atlayıp bana doğru gelmeye karar vermişti.

Şimdi etimde bir silahım olması için neler vermezdim, diye içimden geçirdim. Ama elimde olan tek şey bir bıçaktı, hafifçe gevşettiğim halattan bıçağımı çekip adamın göğsüne elimden geldiğince sert bir şekilde sapladım. Gözleri kocaman olurken, kemiğine çarparak etinin içinde yol alan bıçağın avucumun içinde döndüğünü hissettim. Acı acı bağırıp sert bir şekilde sırtüstü düştü ve neredeyse bıçağımı da alıp götürecekti.

“Üzgünüm,” dedim nefes nefese ve düğüm üzerinde çalışmaya devam ettim, inatçı halat kanla lekelenmişti. Güverte yolundan sesler geliyordu. Jamie ve Ian’ın silahı olmayabilirdi ama tahminimce yakın dövüş söz konusu olduğunda bunun pek bir önemi yoktu.

Halat gevşemişti. Son düğümü çektiğimde serbest kalıp *Ördek*’in gövdesine

çarptı. Akıntı hemen tekneleri birbirinden uzaklaştırdı, küçük kotra büyük yelkenlinin yanından geçip gitti. O kadar hızlı hareket etmiyorduk ancak yine de dengemi korumak adına korkuluklara tutunmama neden oldu.

Yaralı topçu ayağa kalkmış öfkeyle sendeleyerek bana doğru geliyordu. Kanaması vardı ama fazla değil. Hızla kenara kaçıp güverte yoluna doğru baktım ve Jamie'nin bana doğru geldiğini gördüğümde büyük bir rahatlama hissettim.

Üç büyük adımda olduğum yere ulaşmıştı.

"Kamamı ver, çabuk!"

Bir an ona boş boş baktım ama sonra nereye koyduğumu hatırlayıp birkaç yoklamada cebime ulaşmayı başardım. Kamanın kabzasını tutunca irkildim, eteğin kumaşına sıkışıp kalmıştı. Jamie tutup sıkıştığı yerden çekince hem cebim hem de eteğimin bel kısmı yırtıldı. Beni yaralı nişancıyla birlikte bırakmıştı ve yaralı olmayan bir tanesi dikkatle görev yerinden bana doğru ilerlerken, dümenci deli gibi bağırıyordu.

Yutkunup bıçağı sıkıca kavradım.

"Geri çekilin," dedim elimden geldiğince emreden bir tonda. Soluk soluğa oluşum, rüzgâr ve yaşanan patırtı nedeniyle beni duyduklarından şüpheliydim. Diğer yandan ise beni duyup duymamalarının bir fark yaratacağından emin değildim. Sarkan eteklerimi elimle tutup çömelerek elimdekiyle ne yaptığımı bildiğimi gösteren bir kararlılıkla bıçağı kaldırdım.

Sıcaklık dalgası bedenime yayılıyordu ve soğuk rüzgârla hemen kuruyan saç derim karıncalanmaya başlamıştı. Korku hissi geçmişti, zihnim çok net ve kontrollüydü.

Aklımdan geçen tek şey *"Bana dokunamayacaksınız!"* düşüncesiydi. Yaraladığım adam temkinli bir şekilde geride duruyordu. Diğer nişancı ise karşısında sadece bir kadın olduğu için silahlanmaya tenezzül etmemiş, sadece kızgın bir şekilde bana doğru geliyordu. Sanki kendi kendine hareket ediyormuşçasına bıçağımın hızla yukarı kalkıp döndüğünü gördüm ve adamın alnını kestiğimde bıçak kanla kaplandı.

Adam, kan yüzüne akıp görüşünü engellerken acıdan ve şaşkınlıktan bağırarak iki elini yüzüne bastırıp geri çekildi.

Bir an ne yapacağımdan emin olmayarak duraksadım, kanın şakaklarımda atışını hâlâ hissedebiliyordum. Tekne dalgaların üstünde yükselip alçalarak ilerliyordu; eteğimin altınla dolu uçlarının tahtaların üstünde tıkırdadığını fark edince sinirlenerek yırtılan kuşağımı tekrar yukarı çektim.

Ve sonra etrafına halat dolanmış bağlama direklerinden birinin küpeştedeki

deliğe sıkıştığını gördüm. Ona doğru giderken, koyabileceğim daha iyi bir yer olmadığı için bıçağı korsemin şeridine geçirip iki elimle bağlama direğini kavrayıp çektim. Küçük bir beysbol sopası gibi tutarak, bir ayağımı geriye atıp elimden gelen tüm kuvvetle yüzünden yaraladığım adamın kafasına indirdim. Adam gürültüyle sendeleyerek ana direğe çaptı.

Dümencinin canına tak etmişti. Dümeni kendi haline bırakıp dişlerini göstererek kızgın bir maymun gibi bana doğru ilerledi. Bağlama direğiyle ona vurmayı deneyebilirdim ama nişancıya vurduğumda dengemi kaybetmiştim ve dümenci bana doğru hamle yaptığı sırada elimden kayıp güvertede yuvarlanıp gitmişti.

Adam ufak tefek ve zayıftı ama beni geriye doğru itmeyi başardı ve korkuluklara doğru birlikte sürüklendik; sırtım korkuluğa çarpınca tüm nefesimi verdim. Birkaç saniye içinde çarpışmanın etkisi ıstıraba dönüştüğünden, adamın altında debelenmeye başladım. Dümenci tekbir amaçla beni boğazımdan yakalamıştı. Çırpınan ellerim ve kollarımla kafasına vurmaya başladım.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu; nefes nefese edilen küfürler ve bana ya da ona ait olan güçlükle solumalardan başka bir şey duymuyordum. Adam ellerimden kurtulup tek eliyle beni boynumdan yakaladı, başparmağı çenemin altına batıyordu.

Canım yandığı için ona dizimle burmak istedim ama eteklerim bacaklarıma dolanmış ve adamın ağırlığının altında yere mıhlanmıştım. Karanlığın içindeki altın rengi ışık patlamalarıyla gözlerim karardı, küçük havai fişekler ölümümü müjdeliyordu. Birisi miyavlar gibi ufak tefek sesleri çıkarıyordu, belli belirsiz bir şekilde sesin benden geldiğini fark ettim. Boynumdaki kavrayış sıkılaştı ve parlak ışıklar karardı.

Korkmuş ve beşikte sallamyormuşçasma tuhaf bir hisle gözlerimi açtım. Boğazım acıyordu ve yutkunmaya çalıştığımda ortaya çıkan acı beni öksürttü.

“İyi misin Sassenach?” Etrafımı çevreleyen loşluğun içinde Jamie’nin yumuşak sesini duydum. Güven verir bir şekilde eliyle kolumu tutuyordu. Nerdeydim?

“Sen ne dersen… ona… inanırım.” Konuşmaya çalışmak gözlerimi sulandırdı. Boğazım acıyordu ama konuşmak sanki biraz yardımcı oluyor gibiydi. “Ne…?”

“Biraz su iç *a nigheatı.”* Kocaman bir el başımı okşayıp hafifçe kaldırarak mataranın ağzını dudaklarıma dayadı. Suyu yutmak acı veriyordu ama umursamadım; dudaklarım ve boğazım kurumuştu ve tuz tadı alıyordum.

Gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı. Alçak tavan yüzünden kambur duran

Jamie'nin hatlarını ve çatı kirişlerini görebiliyordum. Başımın üstünde kereste yoktu. Etrafta yoğun bir deniz suyu kokusu vardı. Bu bir gemiydi. Elbette, gemideydik. Ama *hangi* gemide?

"Neredeyiz…?" diye fısıldadım elimi sallayarak.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, sesi sinirli gibi geliyordu. "Or-*dek'in* tayfası rotayı bulmaya uğraşıyordur umarım ve lan de-

nizcilerden birine dümeni idare etmesi için silah doğrultmuş durumda."

"Hangi… gemi… demek istedim." Gerçi söyledikleri bunu yeterince açıklıyordu; kotrada olmalıydık.

"Kotranın adının *Pitt* olduğunu söylediler."

"Ne kadar da uygun." Etraftaki şeylere dalgın bir şekilde baktım. Kocaman, alacalı bohça gibi bir şey görünce gerçeklik duyguma bir darbe daha indi; Jamie'den bir metre kadar mesafede asılıydı. Birden yerimde doğrulduğumda, daha doğrusu doğrulmaya çalıştığımda, hamakta olduğumu fark ettim.

Jamie, düşmeden önce beni tam zamanında belimden yakaladı, ona tutunarak sakinleşmeye çalışırken kocaman bir koza olduğunu düşündüğüm şeyin aslında kirişlere asılı başka bir hamakta yatan bir adam olduğunu anladım ama bağlıydı, yüzü ağlara dayalıydı ve bana bakıyordu.

"Jesus H. Roosevelt!" Sesim yine boğuk çıkmıştı, güçlükle nefes alarak uzandım.

"Biraz dinlenmek ister misin yoksa seni ayağa mı kaldırayım Sassenach?" Jamie sinirli bir şekilde sordu. "Ian'ı uzun süre tek başına bırakmak istemiyorum."

"Hayır," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak. "Yardım et bana, lütfen." Yukarı aşağı hareket etmenin yanı sıra, oda -ya da kamara, her neyse- etrafımda dönüyordu ve gözlerimi kapatarak bir an Jamie'ye tutunmak zorunda kalmıştım.

"Kaptan Roberts'a ne oldu?" diye sordum. "Peki ya *Ördek*?"

"Ne olduğunu Tanrı bilir," dedi Jamie kısaca. "Mümkün olan en hızlı şekilde bu şeyi ele geçirdik. Bildiğim kadarıyla onlar kuyruk tarafındaydılar ama arkaya baktığımda hiçbirini göremedim."

Kalbimin her atışıyla kan hâlâ boğazımı ve şakaklarımı acıtarak pompalanıyor olsa da daha dengeli hissetmeye başlamıştım. Dirseklerimdeki, omuzlarımdaki çürükleri ve küpeşteye çarptığım sırada sırtımda oluşan incinmeyi hissedebiliyordum.

"Mürettebatın büyük bir bölümünü ambara kapattık," dedi Jamie ve hamakta

yatan adamı göstererek, “bu hariç. Belki de ona bir bakmak isteyebilirsin. Muayene etmek anlamında yani,” diye ekledi bir an için ne demek istediğini anlamamış olduğumu görerek. “Kötü yaralandığını sanmıyorum.”

Hamakta yatan adama yaklaştığımda beni boğmaya çalışan dümenci olduğunu gördüm. Alnında kocaman bir şişlik vardı ve gözü morarmaya başlamıştı fakat loş ışıkta görebildiğim kadarıyla göz bebeklerinin büyüklüğü aynıydı, ağzına tıkanan bezi çıkardığımda nefes alışlarının düzenli olduğunu da anlamıştım. O halde, muhtemelen kötü yaralanmamıştı. Bir süre durup onu inceledim. Alt kısımdaki güverteden gelen ışıkla üst kısımdaki güverteden gelen ışık iç içe girip prizma oluşturduğundan anlamak zordu ama belki de dik dik bakmak yerine sadece çaresizce izliyordu.

“Tuvalete gitmeniz gerekiyor mu?” diye kibar bir biçimde sordum.

Adam ve Jamie neredeyse aynı anda ses çıkarmıştı, ancak adamınki ihtiyaç belirten bir iniltiyken Jamie’ninki öfkeli çıkmıştı.

“Tanrı aşkına!” dedi, beni kolumdan yakalayarak. “Onunla ben ilgilenirim. Sen yukarı çık.” Ses tonundan bunun bardağı taşıran son damla olduğu anlaşılıyordu ve onunla tartışmak gereksizdi. Bir sürü Galce homurdanmayı arkamda bırakıp hızla güverte merdivenine gittim

Eteklerimi kabartan rüzgâr savrulmama neden oluyordu ama bir halatı yakalayıp sıkıca tutundum, teknenin kıç tarafına gidecek kadar dengemi sağladığımı hissederek temiz havanın zihnimi boşaltmasına izin verdim. Ian’ı, dizinin üstüne gelişigüzel bir şekilde koyduğu dolu bir tabancayla fıçının üstüne otururken buldum, anlaşılan dümendeki denizciyle dostça bir sohbete dalmışlardı.

“Claire Yenge! İyisin, değil mi?” diye sordu, ayağa kalkıp beni fıçıya doğru götürürken.

“İyiyim,” dedim fıçıya oturarak. “Claire Fraser,” dedim dümendeki siyahi beyefendiye kibarca selam vererek, yüzünde özenle yapılmış dövmeleri vardı ama bunun dışında sıradan bir denizci gibi giyinmişti.

“Gineli Dick,” dedi kocaman bir gülümsemeyle çarpık dişlerini göstererek. “Hizmetinizdeyim hanımefendi!”

Bir süre ağzım açık bir şekilde onu bakakaldım ama sonra kendime hâkim olarak ona gülümsedim.

“Gördüğüm kadarıyla kral bulduğu her yerden denizci topluyor,” diye homurdandım Ian’a.

“Flakikaten de öyle. Bay Dick, Gine kıyılarındaki bir köle hapishanesinden kölelerin olduğu bir gemiye alınmış ve sonra da bir korsan olmuş. Kralın

sunduğu barınma olanaklarını bir fırsat olarak gördüğünü pek sanmıyorum, bizimle gelmek istediğini söyledi.”

“Ona güveniyor musun?” dedim Galce kekeleyerek, lan şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Elbette güvenmiyorum,” dedi Galce. “Ve sen de bana ona fazla yaklaşmayarak yardımcı olacaksın. Bana insan eti yemediğini söyledi ama bu onun güvenli olduğu anlamına gelmez.” “Doğru,” dedim İngilizce. “Ne oldu-”

Sorumu tamamlayamadan güverteden büyük bir gürültü geldi, halatlardan birini düşüren -beş altın küpesiyle- John Smith’i gördüm. Beni görünce gülümsedi ama yüzü gergindi.

“Her şey yolunda,” dedi Ian’a ve bana selam verdi. “İyi misiniz hanımefendi?”

“Evet.” Teknenin arka tarafına baktım fakat yükselen dalgalardan başka bir şey göremedim. Her yönde durum aynıydı. “Şey… nereye gittiğimizi biliyor musunuz Bay Smith?”

Adam bu soruya biraz şaşırmış görünüyordu.

“Hayır hanımefendi. Kaptan nereye gittiğimizi söylemedi.” “Kaptan?”

“Jamie Dayı’yı kastetmiş olmalı,” dedi lan hoşuna gittiği aıı-laşılan bir ses tonuyla. “Aşağıda içi dışına çıkana kadar kusuyor mu yine?”

“En son gördüğümde kusmuyordu.” İçimde huzursuz bir his vardı. “Bana bu gemideki kimsenin nereye -en azından hangi yöne- gittiğimiz hakkında hiçbir fikri olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Bu soruyla anlamlı bir sessizlik oldu.

Öksürdüm.

“Nişancı, yani alnından yaralı olan değil, diğeri. Onun nerede olduğunu biliyor musun?

Bunun üzerine lan dönüp suya baktı.

“Ah.” Onu bıçakladığımda güvertede düştüğü yerde büyük bir kan lekesi vardı. “Ah,” dedim yeniden.

“Hatırladım da yenge, bunu güvertede buldum.” lan bıçağımı kemerinden çıkarıp bana verdi. Temizlenmiş olduğunu gördüm.

“Teşekkür ederim.” Bıçağı iç etekliğimdeki kesikten içeri soktuğumda, kılıfının hâlâ kalçamın etrafına sıkıca bağlı olduğunu gördüm fakat biri yırtık eteğimi ve cebimi çıkarmıştı. Eteğin kenarlarına dikili altın olduğunu

düşününce bu kişinin Jamie olduğunu umdum. Sanki kemiklerimin içi havayla doldurulmuş gibi tuhaf hissediyordum. Öksürüp yutkundum, boğazıma masaj yapıp az önceki konuya geri döndüm.

“Hiç kimse nereye gittiğimizi bilmiyor mu şimdi?”

John Smith hafifçe gülümsedi.

“Eğer korktuğunuz şey buysa, denizin ortasına doğru yol almıyoruz hanımefendi.”

“Evet, aslında bundan korkuyordum. Peki bundan nasıl emin oluyorsunuz?”

Adamların üçü de gülümsedi.

“Güneş o tarafta,” dedi Bay Dick söz konusu olan nesneye omzunu kaldırarak. Yine çenesiyle aynı yönü işaret ederek. “O halde kara da bu yönde.”

“Ah.” Emin olmak rahatlatıcıydı. Aslında, güneş o tarafta -batıda hızla batıyordu- olduğuna göre, bu kuzeye doğru yol aldığımız anlamına geliyordu.

Solgun görünen Jamie de bu noktada ekibe katıldı.

“Kaptan Fraser,” dedi Smith saygılı bir şekilde.

“Bay Smith.”

“Emirleriniz kaptan?”

Jamie sevimsizce adama baktı.

“Şimdilik batmamamız yeterli. Bunu halledebilir misiniz?” Bay Smith gülümseyişini saklamaya gerek duymadı.

“Başka bir gemiye ya da bir balinaya çarpmadığımız sürece, bence su üstünde kalmayı başarabiliriz efendim.”

“Güzel. Öyleyse sakın çarpmayın.” Jamie elinin tersiyle ağzını silip dikleşti. “Bir-iki gün içinde ulaşabileceğimiz bir liman var mı? Dümenci üç gün yetecek kadar yiyecek ve su olduğunu söylüyor ama ne kadar azını tüketirsek o kadar iyi.”

Smith dönüp görünmeyen karaya doğru gözlerini kısarak baktı, batan güneş küpelerinde parıldıyordu.

“Norfolk’u geride bıraktık,” dedi düşünceli bir şekilde. “Bir sonraki liman New York olmalı.”

Jamie ona endişeli bir biçimde baktı.

“Ingiliz donanması New York’a demir atmamış mıydı?”

Bay Smith öksürdü.

“Son duyduğumda sanırım öyleydi. Elbette limandan çekilmiş de olabilirler.”

“Daha ufak bir liman geçiyordu aklımdan,” dedi Jamie. “Oldukça ufak.”

“Kraliyete ait kotranın halk arasında büyük bir merak uyandıracağı bir yer gibi mi?” diye sordum. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde karaya çıkma isteğini anlıyordum ama sorun şu ki bu ne zaman olacaktı?

Durumun vahametinin yeni farkına varıyordum. Bir saatlik bir süre içerisinde, İskoçya’ya yol alan yolculardan nereye gittiğini bilmeyen kaçak yolcular haline gelmiştik. Şiddetli bir sarsıntı oldu ve Jamie’nin renginin solduğunu gördüm. Ve ani bir huzursuzlukla, aceleyle terk ettiğim *Ördek*’te akupunktur iğnelerimi bıraktığımı fark ettim.

“Peki ya Rhode Island ya da New Haven, Connecticut?” diye sordum. “*Ördek* de New Haven’a doğru yol alıyordu, yine de her iki limanda da Kral yanlıları ya da İngiliz birlikleriyle karşılaşma ihtimalimiz daha düşük.”

Jamie başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı ve teknenin sarsıntısına yüzünü buruşturdu.

“Evet, belki de.”

“Rhode Island olmaz,” diye karşı çıktı Smith. “İngilizler aralık ayında New Port’a yol aldı ve Amerikan donanması -daha doğrusu donanmadan geri kalanı- iç kesimde ablukaya alındı. New Port’a İngiliz bayrağıyla girersek üzerimize ateş açmayabilirler…” İngiliz bayrağının hâlâ dalgalanmakta olduğu bayrak direğine işaret etti. “Ancak karaya ayak bastığımızda karşılama umduğumuzdan daha samimi olabilir.”

Jamie tek gözünü açıp düşünceli bir şekilde Smith’i süzdü. “Bundan krala sadık olma eğiliminizin olmadığını çıkarıyorum Bay Smith?”

“Hayır efendim.” Smith küpelerinden birini çekiştirdi. “Sadece tekrar batırılma ihtimali beni çok geriyor. Bu konuda şansımı yeterince kullandığımı sanıyorum.”

Kötü görünen Jamie başını salladı.

“New Haven’a gidiyoruz o halde,” dediğinde bir heyecan duydum. Her şeye rağmen Hannah Arnold ile görüşebilir miydim? Ya da bizzat Albay Arnold ile? Herhalde ailesini ara sıra ziyaret ediyordu.

Güverte ve tekne tayfası arasında bir sürü teknik konu hakkında küçük bir tartışma yaşandı. Jamie, sekstant ve usturlabı nasıl kullanacağını biliyordu - zaten ellerinin altındaydı- ama ortaya çıkan sonucu seyir halindeki bir tekneye nasıl uygulaya-

cağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Ördek*’in korsanlığı denemek ve uygulamak zorunda kalan tayfaları, en iyi seçenekleri tutuklanmak olduğundan tekneyi nereye istersek oraya götürmeye hazırdı. Ne var ki hepsi iyi denizciler olsa da hiçbirinin seyrüseferle ilgili bilgisi yoktu.

Bizimle birlikte olan *Ördek*’in tayfalarından hiçbiri daha önce New Haven’da bulunmadığından, bu durum içlerinden herhangi birinin tekneyi yönlendirip yönlendiremeyeceğini sormak için bizi ambarda esir alman denizcilerle konuşmaya itti. Eğer yapabilen çıkarsa, altın vermeyi teklif edecek ya da şiddete başvuracaktık.

Bu konuşmaya ekleyecek işe yarar bir şeyim olmadığından korkulukların yanında durmaya gittim, batan güneşi izlerken güneşin rehberliği olmadan karanlıkta karaya oturmamızın ne kadar olası olduğunu düşünüyordum.

Bu fikir içimi ürpertti ama rüzgâr ondan daha serindi. Ör-*dek*'ten aniden ayrılmak zorunda kaldığımda üzerimde sadece ince bir ceket vardı ve yün eteğim olmadan denizin esintisi bıçak gibi kesiyordu. Bu benzetme aklıma ölen nişancıyı getirdi ve dönüp omzumun üstünden güvertedeki koyu kan lekesine baktım.

Lekeye bakarken gözümün ucuyla dümendeki belli belirsiz bir hareketi yakalayınca bağırmak için ağzımı açtım. Hiç ses çıkaramamıştım ama Jamie o sırada bana bakıyor olduğundan yüzümdeki ifadeyi görmüştü. Umursamazca ona sırtını dönen Ian'a, bir yerden bulduğu bıçağı saplamaya hazırlanan Gineli Dick'in üzerine hiç tereddüt etmeden atladı.

Ne olduğunu anlayan lan, Bay Smith'iıı şaşkın ellerine silahını bırakıp dönen dümenin altından yuvarlananların arasına atıldı. Dümeni idare edilmeyen kotra yavaşlamış}, yelkenleri gevşemiş ve dönmeye başlamıştı.

Meyilli güverteye doğru adım atıp Bay Smitlı'in elinden silahı kaptım - hayretle bana bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Sana güvenmediğimden değil," dedim özür diler bir şekilde. "Sadece her şeyi göze alınca, böyle bir riske giremem." Sakin bir halde her şeyi göze alarak tabancayı kontrol ettim - dolu ve kullanılmaya hazırdı. Bu kadar çok el değiştirmesine rağmen kendi kendine ateş almaması bir mucizeydi ve kavganın ortasına doğrultup arasından ilk kimin kafasını çıkacağını görmek için bekledim.

Bay Smith bir bana bir kavgaya bakıp yavaşça geri çekilip ellerini havaya kaldırdı.

"Ben… yukarda… olacağım," dedi. "Eğer ihtiyacınız olursa."

İngiliz bir denizci olan Bay Dick sonunda teslim alınmıştı, lan yavaşça doğruldu, küfrederek küçük bir yaranın kırmızı bir leke bıraktığı koluna baktı.

"Pislik beni *tsırdıl*" dedi öfkeyle. "Lanet olası yamyam!" lan düşmanını tekmeledi, adam darbeyle inledi ama kımıldamadı ve sonra dönen dümeni okkalı bir küfürle yakaladı ve yelkenleri şişen tekne tekrar yola girdi.

Jamie, Bay Dick'n hareketsiz vücudu üstünde yuvarlanıp nefes nefese soluyarak güvertede oturdu. Silahı indirip emniyetini kapattım.

"İyi misin?" Tuhaf bir şekilde sakin ve ilgisiz hissediyordum.

"Kaç canımın kaldığını hatırlamaya çalışıyorum," dedi güçlükle nefes almaya çalışırken.

"Dört sanırım. Ya da beş. Herhalde bunu bir kayıp olarak görmüyorsun, değil mi?" Yüzü diğerlerinden çok daha kötü görünen Bay Dick'e doğru baktım.

Jamie’in yüzünün yan tarafında da birkaç saat içinde hiç şüphesiz moraracak olan kocaman bir kırmızılık vardı, bacaklarının arasını da tutuyordu ama bunun dışında pek yara almış gibi görünmüyordu.

“Deniz tutmasından neredeyse ölecek hale gelmek sayılıyor mu?”

“Hayır.” Jamie’nin yanına çöküp yerde yatan dümenciye en-

dişeli bir şekilde baktım. Batan güneşin kızıl ışığı güvertenin üzerine düşse de adamın renginden bir şey söylemek mümkün değildi. Jamie elini uzattığında tabancayı ona verdim, kemerine taktı. Kamasının da kemerinde, kınında olduğunu gördüm.

“Onu çekmeye fırsatın oldu mu?” diye sordum kamasına işaret ederek.

“Onu öldürmek istemedim. Ölmemiş değil mi?” Gözle görülür bir çaba harcayarak elleri ve dizlerinin üstüne doğrulup ayağa kalkmadan önce bir süre soludu.

“Hayır. Bir-iki dakika içinde kendisine gelir.” Yüzünü diğer tarafa çeviren ama vücut dili rahatça okunan Ian’a baktım. Dik omuzlarını geriye atmıştı, şişmiş kolları öfke ve utanç duyduğunu belli ediyordu. Bu anlaşılır bir şeydi ama sırtı kederli bir şekilde çökmüştü. Bu sonuncusu beni düşündürdü ve en sonunda gardmın düşmesine neden olan şeyin ne olduğunu fark ettiğimde, içimi ani bir korku sardı.

“Rollo,” diye fısıldayıp Jamie’nin kolunu kavradım. Korkmuş bir şekilde başını kaldırıp Ian’a baktı ve sonra da bana.

“Ah, Tanrım,” dedi yavaşça.

Ördek’te kalan değerli şeyler arasında sadece akupunktur iğnelerim yoktu.

Rollo yıllardır Ian’ın en yakın arkadaşıydı. İrlanda kurt köpeği ve bir kurdun bir araya gelmesiyle doğan kocaman bir kırmaydı. *Ördek’tokı* tayfaları o kadar korkutmuştu ki lan onu kamaraya kapatmak zorunda kalmıştı. Rollo, Iaıı’ın gittiğini fark edince ne yapacaktı? Kaptan Stebbings ya da *Ördek*’in tayfası ona ne yapardı?

“Tanrım. Köpeği vurup tekneden atarlar,” diyerek düşüncelerimi dile getiren Jamie haç çıkardı.

Çekiç köpekbalığı aklıma gelince bir ürperti vücudumdan geçti ve Jamie sıkıca elimi tuttu.

“Ah, Tanrım,” diye sessizce tekrarladı. Bir an düşündü ve sonra tüylerindeki suyu silkeleyen Rollo’ya benzer bir şekilde silkelenip elimi bıraktı.

“Mürettebatla konuşmak zorundayım, onlara yiyecek vermeliyiz ve ambardaki denizcilere de. Aşağı inip gemi mutfağında ne hazırlayabileccğine

bir bakar mısın Sassenach? Ben de lan'la konuşayım." Solan günışığı kupkuru yüzünü sertçe aydınlatan Ian'a baktığında zorlukla yutkunduğunu gördüm

Başımı sallayıp zorlukla güvertede ilerleyip aşağı inen karanlığın içinde kayboldum.

Tuğladan bir ocak, birkaç dolap, asılı bakır kaplar, demlikler, bezler ve diğer gereçlerin olduğu mutfak güvertenin altında küçücük bir yerdi. Bulmakta güçlük çekmemiştim, ocağın ateşinden gelen hafif bir kızıllık vardı ve neyse ki birkaç köz hâlâ yanıyordu.

Kömür kutusu doluydu, nazlanan ateşi hemen hayata döndürdüm. Ateşin üstündeki kazanın içindekiler, teknenin dönmesiyle birlikte sağa sola dağılarak ateşin bir kısmını söndürürken yapış yapış izler bırakmıştı. Dökülenler sadece ateşin büyük bir bölümünü söndürmemiş, aynı zamanda yanmasına sebep olmuştu ve böylece akşam yemeği hazırlığına en baştan başlamam gerekti.

Mutfağın yanma birkaç kafes tavuk istiflenmişti; geldiğimde karanlıkta uyuklamalarına rağmen gelişimle uyanmış, çırpınıp söylenerek sersem kafalarını tedirgin bir şekilde ileri geri oynatmaya başlamışlardı.

Teknede başka canlı hayvanın olup olmadığını merak ettim ama varsa bile şükürler olsun ki mutfakta değillerdi. İçinde hâlâ yapış yapış güvece benzer bir şeyin olduğu kazanı karıştırıp ekmek aramaya başladım. Denizciler ya mayasız gemi bisküvisi adını verdikleri peksimetle ya da yumuşak bayat ekmekle beslenirdi. Mayasız herhangi bir ekmek yiyebilirlerdi ama "yumuşak" terimi genellikle kişiden kişiye değişirdi. Her koşulda yine de ekmekleri olurdu. Peki neredeydi…?

En sonunda buldum; karanlık bir köşedeki kancada asılı ağ

çantanın içinde sert, kahverengi, yuvarlak ekmekler vardı. Farelerin erişememesi için astıklarını düşünüp gözlerimi kısarak her ihtimale karşın etrafa bakındım. Elbette un da olmalı, diye aklımdan geçirdim. Teknenin diğer erzaklarıyla birlikte ambarda olmalıydı. Ve esas tayfadan geriye kalan huysuzlarla. Onlar için daha sonra endişe edebilirdim. Mutfakta teknedeki herkesi doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı nasıl olsa. Kahvaltıyı sonra düşünürdüm.

Ateşi güçlendirmek, mutfakta bir şeyler aramak dikkatimi yara berelerimden almıştı. *Ördek*'in korkuluklarından atladığımdan beri hissettiğim ürperti kaybolmaya başlamıştı.

Bu o kadar da iyi bir şey değildi. Sersemleme sürecini geride bıraktıkça o an içinde bulunduğumuz durumu daha iyi anlamaya başlıyordum. Artık İskoçya'ya ya da Atlantik'in tehlikelerine doğru yol almıyorduk, bir teknede,

tecrübesiz ve korkmuş mürettebatla bilmediğimiz bir yöne doğru gidiyorduk. Kralın donanmasına saldırmanın yanı sıra, açık denizde korsanlık suçu işlemiştik. Ayrıca cinayet. Yutkundum, boğazım hâlâ hassastı ve ateşin sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu.

Bıçağın saplanışını hâlâ kendi elimde ve önkol kemiklerimde hissedebiliyordum. O adamı nasıl öldürebilmiştim? Göğüs boşluğuna saplamadığımı biliyordum, boynuna giden atar damarlardan birine isabet etmiş olamazdı. Korkunçtu elbette… ama sadece korkunç muydu?

Ölen nişancıyı şu an düşünemezdim, bu düşünceyi sert bir şekilde kenara ittim. Kendi kendime, daha sonra, dedim. Bu hisle barışacaktım -ne de olsa kendimi savunmam gerekiyordu-ruhu için dua edecektim fakat daha sonra. Şimdi değil.

Uğraşmak zorunda olduğum şeyler daha ilgi çekici olduğundan değil elbette. lan ve Rollo- hayır, bu konuda da düşünmek istemiyordum.

Büyük bir tahta kaşıkla kazanın dibini kararlı bir şekilde kazıdım. Güvecin altı biraz yanmıştı ama hâlâ yenilebilir haldeydi.

İçinde kemikler vardı; yoğun ve yapışkandı. Ağzını hafifçe kapatıp su fıçısından doldurduğum demliği kaynaması için bıraktım.

Seyrüsefer. Zihnimdeki diğer şeyler gibi duygusal bir yönü olmadığı için bu konuda endişe etmeye karar verdim. Ayın ne kadarlık bir bölümü aydınlanmıştı? Önceki gece *Ördek*'in güvertesinden nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştım. Pek fark etmemiştim, o nedenle dolunaya yakın olmamalıydı, çünkü denizden yükselen dolunay nefes kesici olurdu.

Hayır, dün gece huzur dolu bir ışıltı yoktu. Temiz hava almak istediğimden çok geç bir saatte yelkenlinin baş kısmına gitmiştim. Güverte karanlıktı, bir süre korkulukların yanında durmuştum, çünkü suyun altında gizemli ve güzel bir şekilde parıldayan yeşil ışıklar uzun dalgaların üstüne yansıyordu ve dümen suyunun bıraktığı iz denizi parlak bir şekilde yarıyordu.

O halde yeni ay olmalı, diye karar verdim. Öyleyse gece karaya yaklaşamazdık. Ne kadar kuzeyde olduğumuzu bilmiyordum -belki de John Smith biliyordur?- ama Chesapeake sahil şeridinde kanallar, kıyı kordonları, gelgit düzlükleri ve bir gemi trafiği olduğunun farkındaydım. Ama bir saniye, Smith Nor-folk'u geride bıraktığımız söylenmişti…

"Lanet olsun!" dedim kızgınlıkla. "Norfolk *nerede* peki?" 1-64 karayoluna göre nerede olduğunu biliyordum ama kahrolası yerin okyanustan nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca eğer geceleyin kıyıdan uzakta durmak zorundaysak, bizi denize iyice

açılmaya engelleyen şey neydi?

“İyi tarafından bakılacak olursa yakıtımızın bitmesi gibi bir derdimiz yok,” dedim kendimi cesaretlendirmeye çalışırcasına. Yiyecek ve suyumuzsa… en azından şimdilik idare edecek kadar vardı.

Endişe edecek kişisel olmayan konular giderek azalıyor gibiydi. Peki ya Jamie’nin deniz tutması? Ya da teknede yaşanabilecek tıbbi başka bir felaket? Evet, bu güzel bir noktaydı. Yanım-

da hiç şifalı otum, iğnem, dikiş ipim, sargı bezim ya da aletim yoktu - kaynar su ve iki elimi kullanarak yapabileceğim şeyler dışında hiçbir pratik tedavim de yoktu.

“Sanırım bir çıkığı yerine oturtabilir ya da fışkıran bir atardamara başparmağımı bastırabilirim,” dedim yüksek sesle, “ama elimden sadece bunlar gelir.”

“Ne…” dedi arkamdan fazlasıyla kuşkulu bir ses, dönüp baktığımda istemeden kepçemden güveç saçmıştım.

“Ah, Bay Smith.”

“Sizi korkutmak istememiştim hanımefendi.” Aramızda mesafe bırakarak ürkek bir örümcek gibi tereddütle ışığa yanaştı. “Özellikle de yeğeninizin bıçağınızı size geri verdiğini gördükten sonra.” Şaka yaptığını belirtmek için gülümsedi fakat yine de gözle görülür şekilde huzursuzdu. “Bıçağı… oldukça… iyi kullandığınızı söylemeliyim.”

“Evet,” dedim düz bir sesle, dökülenleri toplamak için elime bir bez aldım. “Alıştırma yapmıştım.”

Anlamlı bir sessizlik takip etti. Bir-iki dakika sonra öksürdü. “Bay Fraser, temkinli bir şekilde, kısa bir süre içinde yiyecek bir şeylerin hazır olup olmayacağını sormam için gönderdi beni.”

Bunun üzerine istemeden bir kahkaha attım.

“‘Temkinli’ bölümü onun fikri miydi yoksa senin mi?” “Onun,” diye yanıtladı hemen.

“Ona yemeğin hazır olduğunu söyleyebilirsin, kim ne zaman isterse gelip yiyebilir. Ah, Bay Smith?”

Hızla bana döndüğünde küpeleri sallandı.

“Merak ettim de elbette çok üzgün olmalılar ama *Ördek*’in tayfası en son gelişmeler hakkında ne hissediyor? Eğer biliyorsanız tabii,” diye ekledim.

“Biliyorum. Bay Fraser da on dakika önce aynı şeyi sordu.” Bu hoşuna gitmiş

gibi görünüyordu. “Tahmin edeceğiniz üzere biz de üst tarafta konuşuyorduk hanımefendi.”

“Lütfen anlatın.”

“Esir alınmadığımız için çok memnunuz elbette. Eğer böyle bir şey olsaydı, kimse evini ya da ailesini yıllarca göremezdi. Sesimizi çıkarmazsak belki de kendi vatandaşlarımıza karşı savaşmaya zorlanırdık.” Çenesini kaşıdı, tüm erkekler gibi öfkeli ve korsan gibi görünüyordu. “Diğer taraftan da… herkesin isteyeceği bir durumda olmadığımızı kabul etmelisiniz. Tehlikeyi, parasız ve kıyafetsiz kalmış olmamızı kastediyorum.”

“Evet, bunu anlayabiliyorum. Kendi bakış açından ele alırsan, bu durumun en iyi nasıl sonuçlanmasını isterdin?”

“New Haven’a olabildiğince yakın bir yerde karaya çıkarız ama limanı kullanarak değil. Kotrayı da ateşe veririz,” diye anında yanıtladı. “Sonra kayıkla sahile çıkıp hızla kaçarız.”

“Tekneyi ambardaki denizcilerle birlikte mi yakardın?” diye merakla sordum. Neyse ki bu öneriye şaşırmış görünüyordu.

“Hayır hanımefendi! Belki Bay Fraser onları Kıta Ordusu’na teslim eder ama serbest bırakılmaları da sorun olmazdı.”

“Çok asilce bir düşünce,” dedim ona ciddi bir biçimde. “Bay Fraser’ın bu önerin için çok memnun olduğundan eminim. Kıta Ordusu’nun şu an nerede olduğunu biliyor musun?” “New Jersey’de bir yerlerde olduğunu duymuştum,” diye yanıtladı küçük bir tebessümle. “İstedikten sonra onları bulmanın o kadar zor olacağını sanmıyorum.”

Kraliyet donanması haricinde şahsen uzaktan bile olsa görmek istediğim en son şey Kıta Ordusu’ydu. New Jersey yeterince uzak görünüyordu.

Mürettebatın odasında mutfak eşyası araması için onu gönderip -her adamın kendine ait karavanası ve kaşığı olmalıydı- ne yediğimizi görebilmemiz umuduyla yemek masasının üzerinde asılı olan iki feneri yakma işine koyuldum.

Güvece yakından bakınca etrafı daha fazla aydınlatma konusundaki fikrim değişti ama fenerleri yakmanın ne kadar zor olduğunu düşününce onları tekrar söndürecek de değildim.

Sonuç olarak yemek kötü değildi. Muhtemelen onları kum taneleri ya da balık kafalarıyla beslesem bile fark etmezdi; adamlar kurt gibi acıkmışlardı. Keyfi yerinde bir çekirge sürüsü gibi yemeği silip süpürdüler, içinde bulunduğumuz durum düşünülünce keyifleri oldukça yerindeydi. Belirsizlik ve tehlikenin ortasında erkeklerin sorunsuz bir şekilde hayatlarına devam etme yeteneğine

ilk kez şaşırmıyordum.

Bu şaşkınlığın bir kısmını Jamie oluşturuyordu. Denizden ve teknelerden nefret eden birinin aniden kaptan olmasının getirdiği ironiyi göz ardı etmem mümkün değildi ama teknelerden gerçekten nefret etse de nasıl hareket ettiklerini az çok biliyordu - ve içten gelen emir verme duygusunun yanı sıra karışıklığın ortasında sakin kalma becerisine sahipti.

Eğer herkes kendini kaybedip seni suçladığında soğukkanlılığını koruyabilirsen.… diye içimden geçirdim, sakin ve aklı başında bir şekilde adamlarla konuşmasını seyrederken.

Adrenalin o ana kadar devam etmemi sağlamıştı ama ani bir tehlike altında olmadığımızdan giderek etkisini kaybediyordu. Yorgunluk, endişe ve tahriş olmuş bir boğaza rağmen güveçten bir-iki kaşık alabilmiştim. Diğer çürüklerim sızlamaya başlamıştı ve dizim hâlâ hassastı. Jamie'nin gözlerini bana diktiğini gördüğüm sırada bir sağlık çizelgesi oluşturuyordum.

"Yemek yemelisin Sassenach," dedi tatlılıkla. "Ye şunu." Aç olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ancak vazgeçtim. En son ihtiyacım olan şey benim için endişe etmesiydi.

"Emredersiniz kaptan," deyip uysal bir şekilde kaşığımı elime aldım.

Kalp Odacıkları İçinde Rehberli Bir Tur

Uyumalıydım. Tanrı biliyor, biraz uykuya ihtiyacım vardı. Ve New Haven'a varana kadar çok az uyuyabilecektim. *Tabii eğer varırsak*, zihnimin bir bölümü bundan şüpheliydi ama herhangi bir yaran dokunmayan bu düşünceyi göz ardı ettim.

Hem zihnimdeki belirsizlik ve korkudan kaçmak, hem de yıpranan vücudumun dinlenmesi için uykuya dalmak istiyordum. O kadar yorgundum ki zihnim ve bedenim birbirinden kopmaya başlamıştı.

Bu bilindik bir durumdu. Doktorlar, askerler ve anneler sık sık karşılaşırdı; ben de birçok kez yaşamıştım. Zihin vücudun bitmek bilmeyen bencil ihtiyaçlarından titizlikle kendisini geri çektiğinden, yorgunluk bastırdığında acil bir duruma tepki vermek mümkün olmazdı. Bu noktadayken, gerekli kararlar alarak gelip geçici duyguları, acı ve yorgunluk gibi şeyleri yönetebilir, vücudun yemek yemek, su içmek, uyumak, sevmek, acı çekmek gibi ihtiyaçlarını soğukkanlılıkla görmezden gelebilirdiniz.

Vücudun bu geri çekilmeye içerlediğini düşünüyordum. İhmal edilmiş ve hor kullanılmış olan beden, zihnin geri dönmesine kolay kolay izin vermezdi. Genellikle kişi uyuyana kadar bu ayrılıkta inat ederdi. Vücut yenilenmenin içine çekildiğinde zihin, rüyaların kıvrımlı yollan arasından düşünceli bir

şekilde geçerek dikkatle bedene yeniden yerleşirdi. Ve tekrar bir bütün olarak uyanırdınız.

Ama henüz değil. Yapılması gereken bir şey kalmış gibi hissediyordum ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Adamların karnını doyurmuş, esir alman denizcilere yemek yollamış, yaralıları kontrol etmiş… güveç tenceresini temizlemiştim. Yavaşlayan beynim artık durmuştu.

Ellerimi masanın üstüne koydum, parmak uçlarımda sanki yıllarca kullanılıp düzleşen küçük birer tepeymiş gibi tahtanın pürüzlerini hissediyordum.

Zihnimde, burada oturmuş bir şekilde kendimi görebiliyordum. Zayıf, neredeyse bir deri bir kemik; önkol kemiğimin kenarları derimin altından keskin bir şekilde çıkmıştı. Son birkaç haftalık yolculuk boyunca fark ettiğimden daha da zayıflamıştım. Yorgunluktan omuzlarım çökmüştü. Saçlarımda çalı gibi, bir düzine koyu ve açık tonun olduğu, gümüş ve beyaz çizgilerden oluşan birbirine girmiş tutamlar vardı. Bana Jamie'nin söylediği bir şeyi, Cherokeeler'in kullandığı bir terimi hatırlattı… tarayarak saçlardan yılan çıkarmak, evet buydu. Endişe, öfke, korku ve şeytanlar tarafından ele geçirilen zihni rahatlatmak için saçlarınızı tarayarak yılanları ayırabilirdiniz. Çok mantıklıydı.

Şu an bir tarağım elbette yoktu; cebimdekini mücadele sırasında kaybetmiştim.

Beynim ipini çekiştiren bir balon gibiydi. Gitmesine izin veremezdim, çünkü mantıksızca da olsa bırakırsam hiç geri gelmeyeceğinden korkuyordum.

Bunun yerine dikkatimi ufak tefek fiziksel detaylara verdim: Midemdeki tavuk güvecinin ve ekmeğin ağırlığına; asılı lambadaki gazın sıcak ve balıksı kokusuna; güverteden gelen ayak seslerine ve rüzgârın söylediği şarkıya; teknenin yanlarına çarpan suya.

Ete batan bıçağın verdiği hisse… Bilerek, ameliyat sırasındaki gibi bilinçli bir şekilde, iyileştirmek amacıyla yapılan kesiğe değil. Korkuyla batırılan ve kontrol edilemeyen bir bıçağın vahşice sarsılmasına.

"İsteyerek olmadı," diye yüksek sesle fısıldadım. "Ah, Tanrım, isteyerek olmadı."

Fark etmeden ağlamaya başladım. Hıçkırmıyordum, boğazımı kavrayan bir ağrı vardı. Sadece gözyaşları gözlerimi doldurup bal kadar yavaş bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzüldü. İşler yavaşça kontrolden çıkarken çaresizliği sessizce kabul etmiştim. "Sorun ne *a nigfiean?*" Kapıdan Jamie'nin sesi gelmişti.

"Çok yoruldum," dedim tok bir sesle. "Çok."

Jamie yanıma otururken sıra ağırlığıyla gıcırdadı ve pis bir mendil yanaklarımı kuruladı. Bir kolunu etrafıma dolayıp ürken bir hayvanı sakinleştirircesine Galce bir şeyler fısıldadı. Yanağımı göğsüne bastırıp gözlerimi kapattım. Gözyaşlarını hâlâ yüzümden aşağı süzülüyordu ama daha iyi hissetmeye başlamıştım; ölecek kadar yorgun hissetsem de tamamen yok olmamıştım.

“Keşke o adamı öldürmeseydim,” diye fısıldadım. Saçlarımı okşayan parmakları birden duraksayıp tekrar devam etti.

“Sen kimseyi öldürmedin,” dedi, sesinden şaşırmış olduğu anlaşılıyordu. “Seni rahatsız eden bu muydu Sassenach?”

“Başka şeylerin yanında, evet.” Dikleşip burnumu koluma sildim ve ona baktım. “Nişancıyı öldürmedim mi? Emin misin?”

Gülümsermiş gibi bir ifade belirdi yüzünde.

“Onu öldürdüğümden eminim *a nighean*.”

“Sen mi?” Burnumu çekip ona daha yakından baktım. “İyi hissetmem için böyle söylemiyorsun değil mi?”

“Hayır.” Jamie’nin gülümsemesi kaybolmuştu. “Ben de onu öldürmemiş olmayı diliyorum. Ama fazla seçeneğim yoktu.” Uzanıp işaret parmağıyla bir saç tutamını kulağımın arkasına itti. “Canını sıkma Sassenach. Ben buna dayanabilirim.”

Tekrar ağlamaya başlamıştım ama bu kez hissederek. Acı, üzüntü ve korkuyla ağladım. Tek bir farkla, acım ve üzüntüm öldürmekten başka seçeneği olmayan Jamie içindi.

Bir süre sonra fırtına dinmiş, beni gevşek ama bir bütün olarak bırakmıştı. Zihnimdeki uğuldama yok olmuştu. Jamie beni kucağında tutarken sırada dönüp sırtını masaya yaslamıştı, huzur dolu sessizlikte bir süre ocağın ateşinde zayıflayan kömürleri ve sıcak suyun olduğu kazandan yükselen buharı izleyerek oturduk. Gece boyunca pişmesi için ateşe bir şey koymalıyım, diye düşündüm uykulu bir halde. Tavukların uyuduğu kafese doğru göz attım, ara sıra içlerinden biri tavuklara özgü bir rüya görüp uyandıkça korkudan gıdaklıyorlardı.

Hayır, bu gece bir tavuk öldürecek halim yoktu. Adamlar sabah ne bulurlarsa onunla idare etmek zorundaydılar.

Jamie de tavukları fark etmişti ama farklı bir şekilde.

“Bayan Bug’ın tavuklarını hatırlıyor musun?” dedi üzüntülü bir sesle. “Küçük Jem ve Roger Mac’i?”

“Ah, Tanrım. Zavallı Bayan Bug.”

Jem beş yaşındayken, tüm tavukların gece kümese döndüklerinden emin olmak için her gün tavukları saymakla görevlendirilmişti. Sayımın ardından tilkileri, porsuklan ve diğer tavuk yiyen yırtıcıları uzak tutmak için kümesin kapıları sıkıca kapatılırdı. Ama bir keresinde Jem kapıları kapatmayı unutmuştu. Ve bir kere yeterliydi. Tilkinin biri tavuk kümesine girmişti ve katliam korkunçtu.

İnsanların zevk için öldürdüğünü söylemek tamamen saçmalık. Belki de bunu insanlardan öğrenmişlerdir ama köpek türünden olan tüm hayvanlar bunu yapıyor, tilkiler ve kurtların yanı sıra teorik olarak evcil köpekler de.

Kümesin duvarları kan ve tüylerle sıvanmıştı.

“Yavrularım!” Gözyaşları yanaklarından boncuk gibi süzülürken Bayan Bug tekrar edip durmuştu. “Zavallı küçük yavrularım!”

Jem mutfağa çağırılmıştı ama kimseye bakamıyordu.

“Üzgünüm,” dedi gözlerini yerden ayırmadan.

“Üzülmelisin,” demişti Roger ona. “Fakat üzülmek pek yardımcı olmuyor, değil mi?”

Jenınıy kafasını salladı, gözleri dolmuştu ve çıt çıkarmıyordu.

Roger gözdağı vermeye çalışıreasma boğuk bir ses çıkararak boğazını temizledi.

‘‘Görüyorsun ya. Eğer bir işin olacak kadar büyüksen, insanların güvenini sarstığında da bunun sonuçlarına katlanacak kadar büyüksün demektir. Beni anlıyor musun?”

Anlamadığı çok açıktı ama burnunu çekerek başını istekli bir şekilde yukarı aşağı salladı.

Roger burnundan derin bir nefes aldı.

“Demek istediğim,” dedi, “seni kemerle döveceğim.”

Jem’in küçük yuvarlak suratı solmuştu. Gözlerini kırpıştırıp ağzı açık bir şekilde annesine baktı.

Brianna oğluna doğru hareket ettiğinde Jamie kolundan yakalayıp onu durdurmuştu.

Karısına hiç bakmadan, Roger elini Jem’in omzuna koyup onu kapıya doğru yönlendirmişti.

“Evet dostum. Dışarı çıkıyoruz.” Kapıya işaret etmişti. “Ahıra gidip beni

bekle.”

Jemmy işitilir bir şekilde yutkunmuştu. Bayan Bug tüylü cesetlerden ilkini odaya getirdiğinde rengi solmuştu ve ardından yaşananlar da renginin düzelmesine hiç de yardımcı olmamıştı.

Jemmy’nin kusacağını sanmıştım ama kusmamıştı. Ağlamayı kesmişti fakat omuzları çökmüş, sanki gittikçe küçülüyormuş gibi görünüyordu.

“Git,” dedi Roger ve o da gitti.

Jemmy başını eğmiş bir halde ağır ağır dışarı çıkarken, idama giden bir mahkûma o kadar çok benziyordu ki gülsem mi ağ-lasam mı bilememiştim. Brianna’nın bakışlarını yakaladığımda onun da aynı duyguyla mücadele ettiğini gördüm; üzgün görünüyordu fakat dudaklarının kenarı seğiriyordu.

Roger derin bir soluk alarak omuzlarını dikleştirdi ve peşinden gitmeye yeltendi.

“Tanrım,” diye homurdandı.

Jamie bir köşede durmuş sessizce ve anlayışla izliyordu. Hafifçe kımıldadığında Roger ona baktı.

“Hmm. Bunu ilk kez yapacağını biliyorum ama bence en iyisi olabildiğince sert davranman,” dedi Jamie yavaşça. “Zavallı küçük çocuk gerçekten kötü hissediyor ama.”

Brianna şaşkın bir şekilde babasına bakarken, Roger başını sallayarak onayladı; dudaklarındaki acımasız ifade biraz gevşemişti. Dışarı çıkarken kemerini çözdü ve Jem’i takip etti.

Üçümüz ne söyleyeceğimizi bilmeden mutfakta duruyorduk. Brianna, Roger gibi derin bir nefes alıp oturduğu yerde dikleşti, silkelenip ölü tavuklardan birine uzandı.

“Bunları yiyebilir miyiz?”

Tavuklardan birini dürttüm; derisinin altındaki eti gevşek bir şekilde sallandı, deri henüz ayrılmaya başlamamıştı. Horozu alıp kokladım; kurumuş kan kokusu çok keskindi ve damlayan dışkısının kokusu çok ağırdı ama çürüme kokusu alamıyordum.

“Eğer doğru düzgün pişirilirlerse, sanırım yenilebilirler. Tüyler pek işe yaramaz ama tavukların birkaçını kısık ateşte pişirir geri kalanıyla da et suyuna çorba ve yahni yaparız.”

Bayan Bug biraz uzanmak için çekilirken, Jamie kilerden soğan, sarımsak ve havuç almak için gitmişti. Brianna ve ben ise kurbanları yolma ve temizleme işine girişmiştik. Jamie geri dönüp sebzelerin olduğu sepeti yanındaki masaya

koyduğunda Brianna ona bakmıştı.

“İşe yarar mı?” diye sordu ciddiyetle. “Gerçekten yarar mı?”

Jamie başını sallamıştı. “Kötü bir şey yaptığında kendini berbat hissedersin ve hatalarını düzeltmek istersin, değil mi? Ama böyle bir şeyi düzeltmek mümkün değil.” Ölü tavuklardan oluşan yığma işaret etti. Yumuşak tüylerin üstünde sinekler toplanmaya başlamıştı.

“Yapabileceğin en iyi şey suçun bedelini ödediğini hisset-mendir.”

Pencereden belli belirsiz bir çığlık duyulmuştu. Brianna içgüdüsel olarak sesle irkilmiş ama sonra yavaşça başını sallamış ve sinekleri eliyle kovarak tavuklardan birini almıştı.

“Hatırlıyorum,” dedim yavaşça. “Eminim Jemmy de hatırlıyordur.”

Jamie hoşuna gider gibi bir ses çıkardı. Sırtımda yavaş ve düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Jamie, lan ve ben iki saatlik aralarla nöbet tutuyorduk. John Smith güvenilirdi ama *Ördek**in tayfalarından herhangi birinin, korsanlık suçu sebebiyle daha sonra asılmalarını önleyeceğini düşünerek her an ambardaki denizcileri serbest bırakma ihtimali vardı.

Gece yarısı nöbetini güçlük yaşamadan tutmuştum ama şafakta uyanmak çok zor olmuştu. Yorgunluğun, vücudumdaki çürükleri ve bacaklarımı kavradığını hissedebiliyordum.

Jamie ben kalkar kalkmaz hemen battaniyeyle çevrili hamağa kendisini atmıştı, içgüdüsel bir şekilde onu hamaktan indirip içine kendim kıvrılmak istesem de gülümsemiştim. Ya nöbet tutabileceğime tamamen güveniyordu ya da yorgunluktan ve deniz tutmasından ölmek üzereydi. Belki de her ikisidir, diye düşündüm az önce çıkardığı deniz subayı pelerinini alırken. İçinde bulunduğumuz durumda elde ettiğimiz tek şey buydu, korkunç cüzamlı pelerini ise *Ördek*’te bırakmıştım. Kırmızı ipek astarla kaplı, kalın koyu mavi yünden yapılmış bu pelerin büyük bir gelişmeydi ve Jamie’nin vücut ısısını hâlâ tutuyordu.

Pelerini sıkıca etrafıma sarıp uykusunda gülümseyip gülümsemeyeceğini görmek için başını okşadım -dudaklarını hafifçe kımıldatarak gülümsedi- ve esneyerek teknenin mutfağına doğru ilerledim.

Ayrıca dolapta bir teneke bergamot çayı vardı. Yatmadan önce suyla dolu kazanın altındaki ateşi güçlendirmiştim ve su artık yeterince ısınmıştı, içine menekşelerle süslenmiş kaptana ait olduğu anlaşılan porselen bir fincan daldırdım.

Fincanı alıp yukarı çıktım, görev başındaki iki tayfayı -dümende Bay Smith

vardı- süzerek güvertede dolaştıktan sonra, korkulukların yanında durup güneşin denizden doğuşunu izleyerek mis kokulu ganimetimi yudumladım.

Eğer şükretme havasındaysanız -tuhaf olsa da hazırmış gibi görünüyordum- bu da o anlardan biriydi. Muhteşem bir çiçeğin açmasına benzeyen gün doğuşları görmüştüm; kocaman ve yavaş bir şekilde yayılan ısı ve ışık. Buysa kuzeyde görülen gün doğuşuydu, sanki yavaşça kabuklarını açan bir istiridyeye benziyordu - soğuk ve narin, durgun gri suların üzerinde gökyüzü sedef gibi parıldıyordu. Sanki sırlarla dolu bir güne işaret edi-yormuşçasına samimi bir havası olduğunu düşündüm.

Şairane düşüncelere iyice daldığım sırada, tam yukarıdan gelen, "Ufukta gemi var!" bağırışıyla düşüncelerim bölündü. Kaptan Stebbings'in menekşelerle süslü fincanı güvertede paramparça olduğunda, arkamızdaki ufukta her geçen saniye giderek büyüyen üçgenimsi beyaz bir şeyin ucunu görmüştüm.

Telaşla, bunamış bir Noel Baba gibi "Ho! Ho! Ho" diye güçlükle nefes alarak kaptan kamarasına doğru hızla gittiğim sonraki birkaç saniye kaba bir komediden farksızdı. Derin uykusundan birdenbire uyanan Jamie de güçlükle nefes alıyordu. Ayrıca o anın gerginliğiyle hamakta yattığını unutarak yataktan fırlarcasına ayağa kalkmayı denemişti. Jamie küfrederek yerden ayağa kalkmaya çalışırken, *Ördek*'in tayfalarının kendi hamaklarından büyük bir ustalıkla fırlayıp ne olduğunu görmek için güverteye koşturduklarını duyduk.

Gözlerimi kısarak bakarken, "Gelen *Ördek* mi?" diye John Smith'e sordum. "Görebiliyor musun?"

"Evet," dedi dalgın bir şekilde tekneye doğru gözlerini kısarken. "Daha doğrusu hayır. Görebiliyorum ama bu *Ördek* değil. Üç bayrak direği var."

"Sana inanıyorum." Bu mesafeden yaklaşan gemi suyuıı yüzeyinde hızla dalgalanan bir buluta benziyordu ve gövdesini tanı olarak seçemiyordum bile.

"Ondan kaçmamıza gerek yok, değil mi?" diye sordum Jamie'ye, Stebbings'in masasından bir dürbün çıkarmış kaşlarını sertçe çatarak takipçimizi izliyordu. Dürbünü indirerek başını salladı.

"Kaçıp kaçmamamız bir şeyi değiştirmez, hiç şansımız yok." Dürbünü Smith'e verdi, gözlerine dayayıp homurdanmaya başladı. "Bayrak… dalgalanan bir bayrağı yok-"

Jamie hızla başını kaldırıp etrafına bakındı ve birdenbire *Pitt'te* hâlâ İngiliz bayrağının dalgalandığını fark etti.

"Bu iyi bir şey, sence de öyle değil mi?" diye sordum. "Donanmaya ait bir tekneyle uğraşmazlar herhalde."

Jamie ve Smith yürüttüğüm bu mantıktan fazlasıyla kuşkulu görünüyorlardı.

“Eğer ateş açacak mesafeye yaklaşırlarsa, şüpheli bir şeylerin olduğunu muhtemelen fark ederler,” dedi Smith. Yan gözle Jamie’ye baktı. “Yine de… acaba kaptan üniformasını giymeyi düşünür müsünüz? Uzaktan belki yardımı dokunabilir.”

“Fark edecek kadar yaklaşsalar bile hiçbir şey değişmez,” dedi Jamie, endişeli görünüyordu.

Yine de kısa bir süre korkuluklarda kusmak için durup ortadan kayboldu, geri döndüğünde Kaptan Stebbings’in üniformasının içinde -yeterince geri çekilip gözlerinizi kısarak baktığınızda- harika görünüyordu. Stebbings muhtemelen Jamie’den otuz santim daha kısa ve göbekli olduğundan palto omuzlarında gergindi ama göbek kısmından boldu. Hem ceket kolları hem de pantolonun paçaları normalden daha kısa kalmıştı ve düşmemesi için pantolon Jamie’nin kılıç kayışıyla tutturulmuştu. Üzerinde kamasının yanı sıra kaptanın kılıcını *ve* bir çift dolu tabanca taşıdığını gördüm

Dayısının bu şekilde giyinip kuşandığını gören Ian’m kaşları havaya kalkmış ama Jamie dik dik bakınca ağzını açmamıştı,

yine de *Pitt* ile karşılaştığımızdan beri ilk kez yüzündeki ifade aydınlanmıştı.

“O kadar da kötü değil,” dedi Bay Smith cesaretlendirircesi-ne. “Oldu olacak dışarı çıkalım. Ne de olsa kaybedecek bir şey yok.”

“Hı-hı.”

“Herkes kaçıp gittiğinde, çocuk yanan güvertede duruyordu,” demem Jamie’nin dik bakışlarının bana odaklanmasına neden olmuştum.

Gineli Dick’i gördükten sonra, dövmeleri ve her şeyiyle Ian’ın kraliyet donanmasında üstlendiği geçici tayfa rolü beni endişelendirmemişti. *Ördek*’in tayfalarının geri kalanıysa oldukça sıradandı. Belki de paçayı kurtarabilirdik.

Yaklaşmakta olan tekne, gemi başı süsünü görebileceğim kadar yakındaydı; siyah saçlı bir kadının yılan tutuyor gibi gö-ründüğü-

“Tuttuğu şey gerçekten de bir yılan mı?” diye şüpheyle sordum. lan omzumun üzerinden eğilip gözlerini kısarak baktı.

“Sivri dişleri var.”

“Teknenin de öyle delikanlı.” John Smith tekneye işaret ettiğinde doğru olduğunu gördüm; pruvadan pirinç kaplı iki küçük top uzanmıştı, rüzgâr tekneyi hafif bir açıyla çevirdiğinde top lombarları olduğunu da görebilmiştim. Sahte de olabilirlerdi, çünkü gözdağı vermek için tüccarlar bazen geminin yan taraflarını lombar süsü vererek boyuyorlardı.

Yine de pruvadaki silahlar gerçekti. Bir tanesi ateşlenmişti, beyaz bir dumanla birlikte küçük bir top yakınımızdaki suya düştü.

“Bu saygılı bir davranış mı?” diye sordu Jamie kuşkuyla. “Bize işaret vermeye mi çalışıyor?”

Anlaşılan işaret vermeye çalışmıyordu; pruvadaki her iki top aynı anda ateşlendiğinde, bir tanesi yukarıdaki yelkenlerden birini arkasında kenarları yanık bir delik bırakarak delip geçti. Ağzımız açık bir şekilde bakakaldık.

“Kralın gemisine ateş açarak ne yaptığını sanıyor bu?” Smith öfkeyle sordu.

jamie, “Bizi batırmaya uğraşıyor, yaptığı bu,” diye yanıtladı, şaşkınlığını üzerinden atıp aceleyle iistündekileri çıkarırken. “Tanrı aşkına, indirin şu bayrağı!”

Smith huzursuzca bir Jamie’ye bir de yaklaşan gemiye bakındı. Korkulukların yanında adamların çoğu görülebiliyordu. Hepsi silahlıydı.

“Topları ve tüfekleri var Bay Smith,” dedi Jamie, paltosunu denize fırlatırken. “Kral için onlarla savaşmayacağım, indirin bayrağı!”

Bay Smith hızla fırlayıp bir sürü halatın arasında İngiliz bayrağına bağlı olanı bulmak için araştırmaya başladı. Yeni bir patlama sesi daha duyuldu ama neyse ki bu kez şanslı bir şekilde iki dalga arasında oluşan boşluğa kaymıştık ve toplar üzerimizden geçip gitti.

Bayrak hızla indirilip güverteye fırlatılmıştı. Bir an için bundan utanç duymuş, içgüdüsel olarak gidip bayrağı yerden kaldırmak istemiş ama kendime engel olmayı başarmıştım.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, endişeden gözümü yaklaşan teknenin üzerinden alamıyordum. Nişancıların pirinç topu tekrar doldurarak hedef aldıklarını görebileceğim kadar yakındaydı. Ve arkalarında duran adamlar sahiden de silahlarla donatılmıştı; tüfek ve tabancaların yanı sıra kılıç ve denizci kamaları olduğunu da görebiliyordum.

Topçular durmuştu, biri korkuluklara doğru işaret etmiş ve birine seslenmek için arkasını dönmüştü. Elimle gözlerime siper ettiğimde, yükselen geminin üzerinde süzülen kaptanın üniformasını fark ettim. Anlaşılan korsanlar şaşırmıştı, adamlardan birinin pruvanın üstüne atlayıp bize baktığını gördüm.

Ne olacağını merak ediyordum. Tayfa, devletten yağma izni alan profesyonel kaptanlardan ya da başlı başına korsanlardan oluşuyor olabilirdi. Eğer arkamızdaki gemi devletten izin aldıy-

sa, atlatma ihtimalimiz yüksekti. Ama eğer gerçekten de korsanlarsa, rahatlıkla boğazlarımızı kesip bizi denize atabilirlerdi.

Pruva üstünde oturan adam, diğer adamlara bir şeyler söyleyip aşağı indi. Gemi bir an sürüklendi, pruva döndü ve yelkenler şiddetli bir rüzgâr sesiyle şişti.

“Bize çarpacak,” dedi Smith, sesinden inanamadığı anlaşılıyordu.

Haklı olduğundan emindim. Gemi başı süsü, kadının elinde tutup çıplak göğüslerine bastırdığı yılanı görebileceğim kadar yakındı artık. O kadar korkmuştum ki boş boş geminin adının *Cleaopatra* mı yoksa *Arp* mı olabileceğini aklımdan geçirdiğimi fark ettim.

Büyük bir gürültü kopmuştu, yüzüm yere dayalı bir şekilde mezbaha gibi kokan yerde dümdüz yatıyordum. Sağır olmuş bir halde, hepimizi oracıkta öldürecek bir sonraki topu sesini duymak için bekliyordum.

Üzerime ağır bir şey düşmüştü, altından çıkıp ayağa kalkarak, herhangi bir yere, uzağa, çok uzağa kaçmak için deli gibi çırpındım…

Yavaş yavaş boğazımdan iniltiye benzer sesler çıkardığımı ve yanağımın altındakinin kanlı çamur değil, tuzlu ve yapışkan güverte olduğu fark ettim Jamie yuvarlanıp dizlerinin üstünde doğrulduğunda, sırtımdaki ağırlık aniden kendi isteğiyle hareket etmişti.

“Ulu Tanrım!” diye öfkeyle bağırdı. “Sizin *neyiniz* var?”

Titreyerek ayağa kalktım, ilk şoku çoktan atlatmış olduğumdan, tamamen ilgisiz bir şekilde birkaç metre ötede güvertede yatan bir bacak olduğunu fark ettim. Keten pantolonla kaplı kopan bacağın ayağında hiçbir şey yoktu ve etrafa çok fazla kan saçılmıştı.

“Yüce Tanrım, yüce Tanrım!” diyordu biri. İlgisizce başımı yana çevirdiğimde Bay Smith’in korkuyla yukarı baktığını gördüm.

Ben de baktım. Bayrak direğinin ucu gitmişti, yelkenlerin geri kalanı kısmı parçalanmış ve güvertenin üzerine sarkmıştı. Anlaşılan korsanların lombarları göstermelik değildi.

Sersemlemiş olduğumdan bunu neden yaptıklarını kendime soramamıştım bile. Jaınie de soru sormakla vakit kaybetmiyordu. Bay Smith’i kolundan yakaladı.

“Lanet olsun! Geri dönüyorlar!”

Ördek[1] in tayfasının geri kalanı da güvertedeydi, bağırarak sorular soruyorlardı. Cevap, kocaman bir yuvarlak çizerek başladıkları şeyi bitirmek için geri dönen korsanlardan geldi.

Ian’m aniden *Pitt*[1] in topuna baktığını gördüm ama açıkçası bu çok yararsızdı. *Ördek*[1] in adamlarından bazıları nişan alma konusunda tecrübeli olsa da hızlı

bir şekilde silahların başına geçmelerine olanak yoktu.

Korsan gemisi çizdiği çemberi tamamlamıştı. Adamlar *Pitf in* güvertesine doğru tökezlerken kollarını sallayarak bağrışıyorlardı.

“Teslim oluyoruz hain pislikler!” diye bağırdı içlerinden biri. “*Sağır* mısınız?”

Görünen o ki sağırlardı; küçük bir esinti burnuma kükürt kokusunu getirmişti ve tüfeklerin bize doğrultulduğunu görebiliyordum. Ymımdaki adamlardan birkaçı kendilerini kaybedip teknenin alt kısmına koşturdular. Kendimi, bunun belki de o kadar kötü bir fikir olmayacağını düşünürken buldum.

Jamie yanımda durmuş kollarını sallayarak bağırıyordu. Aniden kaybolmuştu ve dönüp baktığımda güverte boyunca koştuğu gördüm. Gömleğini çıkardı ve dokuz librelik olarak bilinen ışıldayan pirinç topun üstüne atladı.

Serbest eliyle dengede durmak için Ian’ın omzuna tutunmuş kocaman beyaz gömleğini sallıyordu. Bu bir süreliğine karışıklık yaratmıştı; tekne acımazıca etrafımızda daire çizmeye devam etse de ateşi kesmişti. Jamie gömleğini tekrar ileri geri salladı. Herhalde onu görmüşlerdi.

Rüzgâr bize doğruydu ve silahların gümbürdeyerek tekrar ateş aldığını duyduğumda kalbim duracaktı.

“Bizi batıracaklar!” diye haykırdı Bay Smith ve korkudan bağrışan adamların arasında sesi yankılandı.

Kara barutun sert ve keskin kokusunu rüzgâr bize doğru taşıdı. Kuyruktaki adamlardan bağrışlar yükseliyordu. Yarısı çaresizce gömleklerini sallıyordu. Jamie’nin bir an durup yutkunduğunu, sonra eğilip Ian’a bir şey söylediğini gördüm, laıı’m omzunu sıkıca tutmuştu, sonra elleri ve dizlerinin üstüne çöktü.

lan aceleyle yanımdan geçerken neredeyse beni yere devirecekti.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım.

“Esirleri serbest bırakmaya! Eğer batarsak boğulurlar!” diye bağırdı omzunun üstünden ve güverte yolunda gözden kayboldu.

Yaklaşan gemiye sırtımı döndüğümde, düşündüğüm gibi Jamie’nin toptan inmediğini gördüm. Şimdi sırtı yaklaşan gemiye dönüktü.

Rüzgârı karşısına alıp dengede durmak için kollarını yanlara açmıştı, tüm gücüyle topu dizleriyle kavrayarak ayağa kalkıp çıplak sırtını ve soğuk rüzgârın etkisiyle kızaran sırtındaki ağa benzeyen yara izlerini onlara dönmüştü.

Yaklaşan tekne yavaşlamış, yan tarafımıza sokulmak için manevra yaparken

geminin bordasına son bir darbe indirmişti. Geminin küpeştesinden ve kuyruğundan kafalarını uzatan adamları görebiliyordum, hepsi merakla bakıyordu ama ateş etmiyorlardı.

Aniden kalbimin sanki bir anlığına durup sonra görevini hatırlayarak, durduğu anı telafi etmek istercesine güçlü ve acı verici bir şekilde attığını hissettim.

Geminin yan tarafı olduğundan büyük görünüyordu ve güverte derin, soğuk bir gölge gibi uzanıyordu. Bize o k.uiır yakındı ki nişancıların kendi aralarında şaşkın bir şekilde konuşup sorular sorduğunu, top arabasının gıcırdamasını duyabiliyordum. Kafamı kaldırıp bakmadım, kımıldamaya cesaret bile edemiyordum.

“Kimsiniz?” dedi genizden gelen ve bir Amerikalı’ya ait olduğu anlaşılan ses. Kulağa şüpheli ve kızgın geliyordu.

“Gemiyi soruyorsan adı *Pitt*Jamie toptan inmiş yanımda duruyordu, yarı çıplaktı ve diken diken olan tüyleri vücudundan bakır teller gibi çıkmıştı. Titriyordu ama korkudan mı öfkeden mi yoksa soğuktan mı bilmiyorum. Yine de sesi titremiyordu; öfkeyle doluydu.

“Eğer beni soruyorsan, Kuzey Carolina milisinden Albay James Fraser.”

Korsan gemisinin lideri bu bilgiyi sindirirken bir süre sessizlik hâkim oldu.

“Kaptan Stebbings nerede?” diye sordu ses. Sesteki şüpheli ton kaybolmamıştı ama kızgınlık biraz azalmıştı.

“Bu çok uzun bir hikâye,” dedi Jamie öfkeli bir şekilde. “Ama teknede değil. Eğer gelip bakmak istiyorsan hiç çekinme. Üstümü giymemin bir mahsuru var mı?”

Küçük bir duraksama ve homurdanmayla birlikte silahların horozlan indirilmişti. O an kafamı kaldırıp bakabilmiştim. Küpeşte tüfek ve silah namlularıyla doluydu ama sahipleri korkuluklardan sarkarak aval aval bakarken, bunların büyük bir kısmı geri çekilmiş ve zararsız bir şekilde havaya doğrultulmuştu.

“Bir saniye. Sırtını dön,” dedi ses.

Jamie burnundan derin bir nefes alıp söyleneni yaptı. Bir an bana baktı, sonra başını kaldırıp çenesini kenetleyerek Ian’ın gözetimi altında ambardaki esirlerin etrafına toplandığı direğe gözlerini dikti. Hepsi boş gözlerle korsan gemisine bakarken fazlasıyla sersemlemiş görünüyorlardı. Kalp krizi geçirmekten endişe ediyor olmasaydım bunu komik bulabilirdim.

“İngiliz ordusundan kaçtın, değil mi?” dedi tekneden gelen

ses merak edercesine. Jamie yüzünü döndüğünde hâlâ bakışları sertti.

“Hayır,” diye kısaca yanıtladı. “Ben özgür bir adamım ve her zaman özgürdüm.”

“Öyle miydin?” Sesin sahibi eğlenmeye başlamış gibiydi. “Pekâlâ. Gömleğini giyip gemiye çık.”

Zar zor nefes alıyordum ve soğuk terler döküyordum ama kalbim daha makul bir şekilde atıyordu.

Üzerini giymiş olan Jamie kolumdan tuttu.

“Karım ve yeğenim de benimle birlikte geliyorlar,” dedi, onaylanmayı beklemeden beni belimden tutup gemi mürettebatının salladığı halat merdivene tutunmam için *Pitf in* korkuluğuna doğru beni kaldırdı. Benden ya da Ian’dan ayrılma riskini göze almak istemiyordu.

Gemi dalgaların üzerinde sarsıldığından, başımın dönmesi geçene kadar bir an gözlerimi kapatıp merdivene sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Hem başım dönüyor hem de midem bulanıyordu ama herhalde bu korkudan verdiğim bir tepkiydi. Midem biraz sakinleştiğinde, gözlerimi kapatıp bir sonraki basamağa adımımı atabilmiştim.

“Ufukta gemi var!”

Başımı arkaya attığımda, yukarıdaki adamın kolunu salladığını görebiliyordum. Dönüp baktığımda halata merdivenin altımda sarsıldığını hissettim ama yelkenlinin yaklaştığını gördüm. Yukarıdaki güvertede, mürettebat çıplak ayaklarını tahta zemine vurarak görev yerlerine koşarken, genizden gelen ses de emirler yağdırıyordu.

Jamie ise *Pitt*‘in küpeştesinde durmuş düşmememem için beni belimden tutuyordu.

“Jesus H. Roosevelt Christ!” dedim biiytik bir şaşkınlıkla, omzumun üstünden dönüp baktığımda yaklaşmakta olan gemiyi izlediğini gördüm. “Bu lanet olası *Ördek.”*

Beyaz saçlı, uzun boylu, çıkık âdemelması ve delici buz ıu-visi gözleriyle çok zayıf bir adam merdivenin bitiminde bizi karşıladı.

“Kaptan Asa Hickman,” dedi bana bağırarak ve sonra ilgisini Jamie’in üzerine odakladı. “Nedir bu gemi? Stebbings nerede?” lan arkamda küpeştede güçlükle ilerlerken, endişeli bir şekilde omzundan geriye doğru bakıyordu.

“\ferinde olsam o merdiveni yukarı çekerdim,” dedi denizcilerden birine.

Pitt’in güvertesine baktığımda adamların itişerek küpeştenin etrafını sardıklarını gördüm. Herkes kollarını sallayarak bağrışıyordu, denizciler ve

esir alınan adamlar dertlerini anlatmaya çalışıyordu ama Kaptan Hickman'ın bunu dinleyecek hali yoktu.

Kaptan denizciye, "Yukarı çek," dedi ve Jamie'ye dönüp, "benimle gelin," dedi. Cevap verilmesini beklemeden ve peşinden gelen olup olmadığına bakmadan güvertede yürümeye başladı. Jamie etrafımızı saran denizcilere gözlerini kısarak bakıyordu ama anlaşılan yeterince güvenilir olduklarına karar vermişti, Ian'a kısa ve öz bir şekilde, "Yengene sahip çık," diyerek Hick-man'ın peşinden gitti.

Ian'ın gözü ise yaklaşmakta olan *Ördek*'ten başka bir şey görmüyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimi yelkenliye dikmiştim. "Sence iyi midir?"

"Rollo mu? Umarım iyidir." Yüzüm çok soğuktu, hatta okyanusun neminden dudaklarım uyuşmuştu. Gözlerimin önünde küçük ışıklar parlıyordu. "lan," dedim mümkün olduğunca sakin bir sesle, "sanırım bayılacağım."

Göğsümdeki beni boğan baskı artmıştı. Güçlükle öksürünce bir an rahatladığımı hissettim. Ulu Tanrım, kalp krizi mi *geçirecektim*? Sol kolumda ağrı var mıydı? Hayır. Çenemde ağrı var mıydı? Evet, dişlerimi birbirine kenetlediğim için bu çok normaldi… Gözlerimin açık olduğunu düşündüm ama hiçbir şey göremiyordum. Belirsiz bir şekilde, ölüyor olduğumu düşün-

meye başlamıştım ancak bu fikri hemen aklımdan attım. Hayır. Hiç de ölmüyordum. Ölemezdim. Yine de garip bir şekilde bana doğru dönerek yaklaşan gri bir sis görüyordum.

"lan," dedim ya da söylediğimi sandım. Çok sakin hissediyordum. "lan, ne olur ne olmaz, Jamie'ye onu sevdiğimi söyle." Neyse ki etraf kararmamıştı ama sis bana ulaşmıştı, huzur dolu gri bir buluta nazikçe sarıldığımı hissettim. Üzerimde hissettiğim tüm baskı, boğulma hissi ve acı dinmişti. Mutlu ve düşüncesiz bir şekilde gri sisin içinde süzülüyor olabilirdim.

"Jamie'ye söyle," deyip duruyordum bulanık haldeki Ian'a. "Jamie'ye onu sevdiğimi söyle."

"Gözlerini aç da kendin söyle Sassenach," dedi yakınlardan gelen tok ve telaşlı bir ses.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda yapabildiğimi fark ettim. Anlaşılan ölmemiştim. Dikkatli bir şekilde nefes alırken göğsümün rahatlıkla inip kalktığını gördüm. Saçlarım nemliydi ve battaniye örtülü sert bir şeyin üzerinde yatıyordum. Jamie'nin tepemdeki titreşen yüzü gözlerimi kırpıştırdığımda sabitlendi.

"Söyle," diye tekrarladı Jamie gülümseyerek, gözlerinin etrafı endişeyle kırışmıştı.

“Sana ne söyle… oh! Seni seviyorum! Neredeyim…?” Kısa bir süre önce olanları hatırlamamla olduğum yerde doğrulmam bir oldu. *“Ördek?* Ne-”

“En ufak bir fikrim yok. En son ne zaman bir şeyler yedin Sassenach?”

“Hatırlamıyorum. Dün gece. En ufak bir fikrim yok derken ne demek istedin? Hâlâ burada mı?”

“Ah, evet,” dedi gaddar bir şekilde. “Burada. Birkaç dakika önce bize iki kez ateş açtı ama sanırım duymadın.”

“Bize ateş mi-” Elimle yüzümü ovuşturdum, tekrar dudaklarımı hissedebildiğim için memnundum ve vücudum normal sıcaklığına dönmüştü. “Rengim solmuş ve terli gibi mi görünüyorum?” diye sordum. “Dudaklarım morarmış mı?”

Jamie şaşırmış görünüyordu ama eğilip dudaklarıma yakından baktı.

İyice gözden geçirdikten sonra doğrularak kendinden emin bir şekilde, “Hayır,” dedi. Sonra eğilip küçük bir öpücük kondurarak pembeliğimi mühürledi. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Ölmediğine sevindim. Henüz,” diye ekledi normal bir ses tonuyla, uzak bir yerden gelen ve top atışı olduğu kesin olan sesle birlikte dikleşti.

“Kaptan Stebbings’in, *Ördek*‘i ele geçirdiğini sanıyorum, öyle mi?” diye,sordum. “Kaptan Roberts’ın yabancı gemilere ateş açarak ortalıktan dolaşacağını sanmam. Ama Stebbings neden bize ateş açıyor, merak ediyorum. Neden *Pitt**i geri almıyor? Kotra artık onun olabilir.”

Bütün belirtiler kaybolmuştu ve oldukça aklım başımda hissediyordum. Dikleştiğimde, bir çift kocaman, dümdüz sandığın üzerinde yattığımı keşfettim; tepedeki ızgara şeklindeki kapaktan hareket eden yelkenlerin gölgelerini görebiliyordum, duvarlara balyalar ve kutular istiflenmişti. Hava yoğun bir şekilde katran, bakır, kumaş ve barut kokuyordu… ve de kahve. İyice içime çektim, o an daha güçlü hissediyordum. Evet, kahve kokuyordu!

Uzaktan gelen üstü kapalı başka bir top ateşi geldiğinde içimin ürperdiğini hissettim. Her an batabilme ihtimali olan bir geminin ambarında kapalı kalma fikri kahve kokusunu bile unutturmuştu.

Jamie de top atışı üzerine dönüp hafifçe doğrulmuştu. Kalkıp derhal yukarı çıkmamızı önermeden ışıkta küçük bir hareket olmuş, yuvarlak, öfkeli bir surat kapaktan içeri doğru bakmıştı.

“Hanımefendi biraz olsun iyileşti mi?” diye sordu bir çocuk. “Kaptan eğer öldüyse artık burada kalmanıza gerek olmadığını ve yukarı çıkmanızı, sizinle hemen konuşmak istediğini söyledi efendim.”

“Peki ya ölmediysem?” diye sordum ve kenarları ıslanıp kı-

rışmış iç eteklerimi düzeltmeye çalıştım. Hay aksi! Bu kez de altını sakladığım eteğimi *Pitt*'te unutmuştum. Bu hızla gidersem, iç gömleğim ve korsemle karaya ayak bastığımda kendimi şanslı sayacaktım.

Yaklaşık on iki yaşlarında olmasına rağmen daha küçük duran çocuk, tekrar aşağı baktığında gülümsemişti.

"Bu durumda, kocanızın daha iyi konsantre olabilmesi umuduyla gelip sizi gemiden kendi atacağını söyledi hanımefendi. Kaptan Hickman biraz düşüncesizce konuşur," diye ekledi özür dilercesine yüzünü buruşturarak. "Her zamanki gibi, kötü bir şey demek istememiştir."

"Seninle geliyorum." Dengemi kaybetmeden ayağa kalkmıştım ama Jamie'nin kolundan tutmayı kabul ettim. Yeni arkadaşımızın rehberliğinde gemide ilerlemeye başladık, yardımsever bir şekilde bana adının Abram Zenn olduğunu, ("Babam okumayı çok seven bir adammış ve *Bay Johnson* m Sözlüğünden* çok etkilenmiş, benim A'dan Z'ye bir insan olacağımı düşünmek hoşuna gitmiş, anlarsınız ya"), gemide miçoluk yaptığını (geminin adının *Engerek* olduğunu öğrenmek beni memnun etmişti) ve Kaptan Hickman'ın sinirlenmesinin nedeninin, donanmadan Kaptan Stebbings ile uzun süredir düşman olmaları olduğunu söyledi: "ikisinin arasından birden fazla çatışma yaşandı ve Kaptan Hickman bunun bir kere daha tekrarlanmayacağı üzerine yemin etti."

"Kaptan Stebbings de herhalde aynı fikirdedir?" diye sordu Jamie ilgisiz bir sesle ve Abram coşkulu bir şekilde başını sallayarak doğruladı.

"Roanoke'taki bir tavernada arkadaşım bana, Kaptan Steb-bings'in orada içki içtiği sırada, gemisinin seren direğinin ucundan Kaptan Hickman'ı asıp martıların gözlerini oyması için orada bırakacağını anlattığını söyledi. Gerçekten de oyarlar," diye belirsiz bir şekilde eklediğinde okyanusun üzerinde daireler çizen deniz kuşlarına bakıyordu. "Onlar kötü, hain kuşlardır!"

Kaptan I lickman'ın geminin kıç tarafındaki, en az ambar kadar sıkış tıkış yükle dolıı olan dar kamarasına ulaştığımızda yaptığımız dedikoduyu sonlandırdık. fan da oradaydı, esir düşmüş, direğe bağlı ve yakılmak üzere olan Mohavvk ifadesini takındığını gördüğümde, henüz Kaptan Hickman'dan hoşlanmadığını anlamıştım. Kaptanın yer yer kızarmış, bir deri bir kemik yanaklarının renginden anladığım kadarıyla bu duygu karşılıklıydı.

"Ah," dedi Hickman geldiğimizi gördüğünde. "Hâlâ hayatta olduğunuzu gördüğüme sevindim hanımefendi. Böylesine adanmış bir kadını kaybetmek kocanız için çok üzücü olurdu." Son cümledeki alaycı ses tonu Ian'a kaç kez Jamie'ye onu sevdiğimi iletmesini istediğimi ve bunu kaç kişinin duyduğunu

merak etmeme neden olurken, Jamie aldırış etmemiş, oturmam için kaptanın düzeltilmemiş yatağını işaret edip adamla ilgilenmek için dönmüştü.

*“Ördek**in bize ateş açtığını duydum,” dedi kibarca. “Bu durum sizi endişelendirmiyor mu efendim?”

“Hayır, henüz endişelendirmiyor.” Hickman, kamaranın camlarına umursamazca baktı. “Sadece doğru düzgün bir yere isabet ettirmek umuduyla ateş ediyor. Fırtına gelmek üzere, herhalde bu onu birkaç saat oyalar.”

“Anlıyorum,” dedi Jamie, bunun ne demek olduğunu bili-yormuşçasına ikna edici bir tavır takınmıştı.

“Kaptan Hickman, *Ördek* ile çarpışma ya da kaçıp gitme fikrini düşünüp taşmıyordu dayı,” dedi lan nazikçe. “Havanın kötüye gitmesi manevra kabiliyetini etkiler ve böylece *Ördek*’in şu an olduğundan daha geniş bir bölgede mücadele etmesine sebep olur sanırım.”

“Erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır diye bir söz duymadın mı?” dedi Hickman, Ian’a dik dik bakarak. “Eğer onu batırabilirsem batırırım. Onu kıç güvertesinden vurup gemiyi ele geçirmek daha iyi ama gerekirse onun dibi boylamasına razı olurum. Yine de *beni* batırmasına izin vermeyeceğim, bugün olmaz.”

“Neden bugün olmaz?” diye sordum. “Neden başka bir gün yerine bugün olmuyor demek istemiştim.”

“Çünkü teslim etmem gereken çok önemli bir kargom var hanımefendi. Riske atamayacağım kadar önemli,” dedi kara kara düşünerek.

“Kaptan Stebbings’in gemide olduğunu düşündüğünüz için mi *Pitt*’i batırma girişiminde bulunmak istiyordunuz?” diye sordu Jamie. Kamaranın tavanı alçak olduğundan o, lan ve Hickman şempanzeler gibi çömelerek konuşmak zorunda kalmışlardı. Yatak dışında oturulacak bir yer yoktu ve yere diz çökmek ise, elbette, beyefendilerin toplantısını ciddiyetsizleştirirdi.

“Evet, bu yüzden efendim. Ayrıca beni zamanında durdurduğunuz için size borçluyum. Belki de daha uygun bir zamanda birer bira içeriz ve sırtınıza ne olduğunu bana anlatırsınız.” “Belki de anlatmam,” dedi Jamie kibarca. “Seyir halinde olduğumuzu anlıyorum. *Pitt* şu an nerede?

“Akıntıya kapıldı, iskele tarafından iki mil ötede. Eğer Stebbings ile işim biterse…” Bu düşünceyle birlikte Hickman’ın gözlerinde kırmızı bir ışık parlamıştı. “Geri dönüp onu da ele geçiririm.”

“Geride tekneyi idare edebilecek bir canlı kaldıysa tabii,” dedi lan. “En son baktığımda güvertede bir ayaklanma çıkmıştı. *Ördek* ile kapışmak için ne tür bir ön hazırlığınız var efendim?” diye sordu sesini yükselterek. “Silahları ve

mürettebatı hakkında dayım ve ben size gereken bilgiyi verebiliriz. Ayrıca, Stebbings tekneyi ele geçirmiş olsa bile, savaşmak için kullanabileceğinden şüpheliyim. En fazla on adamı vardı, ayrıca Kaptan Roberts ve mürettebatının bu tür bir şeyin parçası olmak istemeyeceğinden eminim."

Jamie gözlerini kısarak Ian'a baktı.

"Herhalde *onu* çoktan öldürmüşlerdir." lan, Jamie'ye hiç benzemiyordu ama yüzündeki inatçı ifadeyi çok yakından tanıyordum.

"Evet, olabilir. Ama ölmüş *olabileceğimi* düş ün şeydin, *beni* geride bırakır miydin?"

Janıie, "O *sadece bir köpek*demek için ağzını açtı ama konuşmadı. Gözlerini kapatıp içini çekti, belli ki deniz savaşına girişme düşüncesini gözden geçiriyordu. Bu arada bir köpekbalığı tarafından yutulmadıysa bile çoktan ölmüş olma ihtimali olan yaşlı bir köpek uğruna, hepimizin hayatını nasıl tehlikeye atacağını en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu. Sonra gözlerini açarak başını salladı.

"İyi, peki." Jamie sıkış tıkış kamarada mümkün olduğunca doğrularak Hickman'a döndü. "Yeğenimin çok iyi bir dostu *Ör-dek*'te ve muhtemelen tehlike içinde. Bunun sizi ilgilendirmediğini biliyorum ama bizi ilgilendiriyor. Size gelince… Kaptan Stebbings dışında, altı kasa tüfeğin yanı sıra *Ördek* fazlasıyla ilginizi çekebilecek bir kargo taşıyor."

lan ve ben nefesimizi tutmuştuk. Aniden yerinde doğrulan Hickman kerestelerden birine başını çarpmıştı.

"Offl Kutsal Musa adına. Bundan emin misin?"

"Eminim. Ayrıca Kıta Ordusu da yararlanmış olur, öyle değil mi?"

Bunun tekinsiz bir konu olduğunu düşünmüştüm; ne de olsa, Hickman'ın Stebbings'e karşı büyük bir düşmanlık beslemesi, Amerikalı bir vatansever olduğu anlamına gelmezdi. Gözlemleyebildiğim kadarıyla politik düşüncelerden bağımsız olarak, Hickman'ın Kaptan Stebbings'e kişisel husumet duyacak kadar kapasiteye sahipti.

Ancak Hickman tüfeklerin bahsiyle öfkelendiği için Jamie'nin ne demek istediğini kaçırmıştı. Bu doğru mu, diye merak ettim. Ama Jamie kendinden son derece emin bir şekilde konuşmuştu. Herhangi bir şey hatırlamak umuduyla, *Ördek*'in ambarında nelerin olduğunu gözlerimin önüne getirmeye çalıştım.

"Jesus H. Roosevelt Christ!" diye bağırdım. "Kutular New

Haven'a mı götürülüyordu?" Ağzımdan Hannah Arnold'm ismini kaçırmamak için kendimi zor tutmuştum, eğer Hickman gerçekten de bir

vatanseverse hemen kimden bahsettiğimi anlardı.

Duvardaki küçük barometreye sanki kristal bir küreymişçesine bakmakta olan Hickman'ı izleyen Jamie başıyla onayladı. Her ne gördüyse anlaşılan iyi bir şeye benziyordu, çünkü Hickman bir kez başını sallamış ve sonra sanki pantolonu tutuşmuş gibi kamaradan hızla dışarı fırlamıştı.

"Nereye gitti?" diye sordu lan arkasından bakarken.

"Rüzgârı kontrol etmeye sanırım," dedim, bir şeyler bildiğim için gurur duyuyordum. "Geminin rüzgârüstünde avantajlı bir konumda olduğundan emin olmak istiyor."

Hickman'ın masasını altüst etmekle meşgul olan Jamie, pör-sümüş bir elma bulup kucağıma atmıştı. "Ye şunu Sassenach. Rüzgârüstü de neyin nesi?"

"Rüzgârla ilgili ve önemli bir şey sanırım." Elmayı kokladım; belli ki daha iyi günler görmüştü ama yine de kaybolan iştahımı uyandıran hafif, tatlı bir kokusu vardı. Dikkatli bir ısırık aldığımda tükürüğümün ağzımı doldurduğunu hissettim. Elmayı iki ısırıkla kurt gibi yiyip bitirmiştim.

Kaptan Hickman'ın genzinden gelen tiz sesi güvertede yankılanıyordu. Ne söylediğini anlamamıştım ama cevap gecikmemişti; güverteden, bir ileri bir geri koşturan ayak sesleri geliyordu ve yelkenleri ayarlanan gemi aniden dönerek yön değiştirdi. Taşman güllelerin çınlayışı ve top arabalarının gümbürtüsü geminin içinde yankılanmaya başladı.

Heyecanın Ian'm yüzünü aydınlattığını görebiliyordum ve bunu gördüğüm için sevinmiştim ama bu yine de bir-iki endişemi dile getirmeme engel olmamıştı.

"Bu konuda hiç tereddüt etmiyor musun?" dedim Jamie ye. "Ne de olsa, o bir *köpek"*

Bakışlarını üzerime dikip huysuz bir şekilde omuzlarım silkti.

"Daha saçma nedenler yüzünden yapılan savaşlar gördüm. Ayrıca, dün tam bu saatlerde, korsanlık, ayaklanma ve cinayet suçları işlemiş olduğuma göre, vatan hainliğini de ekleyip günü aradan çıkarsam fena olmaz."

'Ayrıca yengeciğim," dedi lan sitemkâr bir şekilde, "o *çok iyi* bir köpek."

Rüzgâriistü olsun ya da olmasın, gemilerin birbirleriyle tehlikeli bir mesafede karşı karşıya gelmeleri bitmek bilmeyen dikkatli manevralar sonucu gerçekleşmişti. Güneş ufkun üzerinde sadece bir karış yükseklikteydi, yelkenler uğursuz bir kızıllıkla parlıyordu.

Ördek usul usul dolaşıyordu, yarım mil kadar uzaktaydı ve yelken bezlerinin yarısı çekilmişti. Kaptan Hickman *Engerek*'in güvertesinde duruyordu.

Tavşanın serbest bırakılmasını bekleyen bir tazı gibiydi, sanki Stebbings'in boğazını tutuyormuşça-sına ellerini korkuluklara kenetlemişti.

"Aşağı inme vaktiniz geldi hanımefendi," dedi Hickman bana bakmadan. "Az sonra burası kızışmış olacak." Elleri beklentiyle kasıldı.

Karşı çıkmadım. Güvertedeki gerginlik o kadar yoğundu ki kükürt ve barutla karışmış testosteron kokusunu alabiliyordum. Erkekler tuhaf yaratıklar olduklarından hepsi neşeli görünüyordu.

Jamie'yi öpmek için durdum -alt dudağımı hafifçe titreten bir karşılık vermişti- onu bir sonraki görüşümde paramparça olma ihtimalini kararlı bir biçimde görmezden geldim. Daha önce bu olasılıkla birçok kez karşı karşıya kalmıştım, zamanla daha az göz korkutucu olmadıysa da görmezden gelme konusunda artık daha iyiydim.

En azından iyi olduğumu düşünüyordum. Ana ambarda zifiri karanlıkta oturmuş, sintine suyunun berbat kokusuna katlanıp tıkırtılar çıkaran fareleri dinlerken, yukarıdan gelen top

arabalarının gümbürtüsüne benzeyen seslere aldırış etmemek biraz zor oluyordu. *Engerek*'in yan tarafında sadece dört top bulunuyordu ama bunlar on iki librelikti, kıyı kesimlerde dolaşan iki direkli bir yelkenli için ağır silahlardı. *Ördek* ise okyanus yolculuğuna elverişli bir ticaret aracı olarak gerekirse korku saçarak mücadele edebilecek şekilde donatılmıştı, yan tarafında sekiz adet on altı librelik top, üst güvertede ise iki adet hafif top, ayrıca iki pruva topu ve bir de kıç tarafında topu bulunuyordu.

Ördek'in silahlarını tarif etmemi isteyen Abram, "Savaş gemisinden kaçmış," demişti. "Muhtemelen başka bir gemiyi ele geçirmeye ya da batırmaya çalışmayacaktır. Kaptan Stebbings'in yan taraftaki tüm topların başına birer adam yerleştirebileceğinden de şüpheliyim, moralimizi bozmamıza gerek yok." Kendinden çok emin bir şekilde konuşuyordu, bunu komik ve tuhaf bir biçimde rahatlatıcı bulmuştum. Fark etmiş olacak ki öne doğru eğilip hafifçe elime vurdu.

"Endişe etmenize gerek yok hanımefendi," dedi. "Bay Fraser size bir zarar gelmediğinden emin olmamı istedi, ben de buna izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim usulca. Ne ağlamak ne de gülmek istemediğimden boğazımı temizleyip sordum: "Kaptan Hickman ve Kaptan Stebbings'in arasındaki düşmanlığa neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

"Ah, evet hanımefendi," diye hızla yanıtladı. "Kaptan Stebbings, hiçbir hakkı olmadığı halde gemileri durdurup arayarak, yasal malların kaçak olduğunu söyleyip el koyarak birkaç senedir bu bölgeye rahatsızlık veriyor ve bu malların herhangi birinin gümrük deposuna vardığını hiç sanmıyoruz!" diye

ekledi, birçok kez duyduğu bir şeyi tekrarladığı çok açıktı. “Ama esas sorun *Anabelîe* ile başladı.

“*Anabelle*, Kaptan Hickman’m kardeşine ait kocaman bir yelkenliydi. *Pitt* onu durdurup mürettebatındaki adamları esir almaya çalıştı. Theo Hickman buna karşı çıktı ve Stebbings

adamlarına *Anabclle’c* ateş açmalarını emretti, aralarında Tlıeo Hıcknıan’ın da bulunduğu (iç adamı öldürdüler.

Bunun üzerine halk arasında büyük bir yaygara koptu ve Kaptan Stebbings’in hâkim karşısına çıkarılması için çok çabalandı. Kaptan, hiçbir yerel mahkemenin onu yargılamaya hakkı olmadığı konusunda ısrar etti. Eğer biri ona dava açmak istiyorsa, bunun İngiliz mahkemesinde olması gerektiğini söyledi. Ve yerel mahkemeler de bunu kabul etti.”

“Bu geçen sene savaş ilan edilmeden önce mi oldu?” Merakla sordum. “Çünkü eğer savaştan sonra olduysa-”

“Önceydi. Yine de,” dedi ve haklı bir kızgınlıkla ekledi: “Stebbings de dahil hepsi katrana ve tüye bulanması gereken birer korkak köpek!”

“Hiç kuşkusuz öyleler,” dedim. “Sence-”

Onun düşüncelerini daha fazla dinlemeye fırsatım olmadı, çünkü kuvvetli bir patlama sesiyle gemi şiddetle sarsılarak ikimizi birden ıslak zemine fırlattı.

Hangi geminin ateş açtığını ilk başta fark edemedim ama kısa bir süre sonra üst taraftan *Engerekin* toplarının ateşlendiğini duyduğumda ilk atışın *Ördekten* geldiğini anladım.

Karşı ateş düzensizdi, araya giren hafif silahların tek düze patlamalarıyla birlikte sancak tarafındaki topların rastgele aralıklarla ateş açıyordu.

Beni korumak amacıyla Abram’ın cılız vücudunu centilmence üzerime atma girişimlerine karşı çıktım, yuvarlanarak ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulup dikkatle dinledim. Çok fazla bağrış vardı ve ateş durmuş olsa da hiçbiri anlaşılır gibi değildi. Anladığım kadarıyla su almıyorduk, herhalde su hizasının altından darbe almamıştık.

“Pes etmiş olamazlar, değil mi?” Abram güçlükle ayağa kalkarken sormuştu. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

“Sanmıyorum.” Etrafa tutunarak ayağa kalktım. Ana ambar bir önceki gemi kadar kalabalıktı ama daha büyük parçalar var-

dı. Abram ve benim ağ sandıkları ve birkaçı keskin bir şekilde bira kokan bir dizi fıçı arasında kıvrılarak ilerlememiz için pek yer yoktu. Gemi yana yatıyordu. Herhalde tekrar denemek için dönüyor olmalıydık. Yukarıdaki

güvertede top arabalarının tekerlekleri hareket etmiyordu, muhtemelen tekrar topu dolduruyorlardı. Herhangi birinin yaralanıp yaralanmadığını merak ettim. Yaralanmış olsalar bile ne yapabilirdim ki?

Yukarıdan gelen tek bir top atışı duyuldu.

“Köpek kaçıyor olmalı,” diye fısıldadı Abram. “Onun peşine düşüyorlar.”

Uzun bir sessizlik çöktüğünde geminin döndüğünü düşündüm ama tam olarak anlamam mümkün değildi. Belki de Hickman, gerçekten *Ördek*‘i takip ediyordu.

Yukarıdan ani ve şaşkın bağrışlar duyuldu, gemi şiddetle sarsılırken biz tekrar yere düştük. Yavaşça dizimi Abram’ın karnından çekip karaya çıkan bir balık gibi nefes aldığı sırada kalkmasına yardım ettim.

“Ne-” derken gerisini getirememişti. İkimizi de tekrar yere yapıştıran korkunç bir darbe daha geldi ve peşinden gıcırdayarak parçalanan kerestelerin sesi duyuldu. Gemi sanki ikiye bölünecek gibiydi ve bundan hiç şüphem yoktu.

Güverteden gelen ayak sesleri gümbürdüyordu.

“Gemiye biniyorlar!” Abram’m yutkunuşunu duyabiliyordum, elim iç etekliğime kaydı; cesaretlenmek için bıçağımı tutmuştum. Eğer-

“Hayır,” diye fısıldadım, sanki daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi karanlığa doğru gözlerimi kısmış bakıyordum. “Hayır, biz *onların* gemisine biniyoruz.” Çünkü yukarıdan gelen ayak sesleri kesilmişti.

Mesafe bile bağrış sesini azaltmamıştı, vahşi savaşçıların neşesini ve içlerindeki çılgınlığı duyabiliyordum. Jamie’nin İskoç aksanıyla feryat ettiğini duyduğumu sanmıştım ama herhalde hayal etmiştim, çünkü hepsi kulağa aynı derecede çılgın geliyordu.

“Cennetteki Babamız… Cennetteki Babamız…” Abram karanlıkta kendi kendine fısıldıyordu fakat ilk satırda takılıp kalmıştı.

Yumruklarımı sıkıp istemsizce gözlerimi kapattım, sanki istersem yardımcı olabilirmişim gibi cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

İkimiz de yardımcı olamazdık.

Uzun süren belli belirsiz sesler, ara sıra açılan ateşler, patırtılar, homurdanma ve bağrışlar duyuldu. Ve ardından derin bir sessizlik oldu.

Abram’ın soru sorarcasına kafasını bana doğru çevirdiğini görebiliyordum.

Ve sonra gemilerden birinin top ateşi güvertede yankılandığında, ambara kulak zarlarımı patlatacak kadar sert bir şok dalgası yayıldı. Bir tane daha geldi ve bu kez duymaktan çok hissetmiştim; geminin tahtaları tuhaf,

derinden gelen bir *bom* sesiyle yankılanmıştı. Hızla kafamı sallayıp yutkunurken nefes almaya uğraşıyordum. Kulaklarım düzelmişti ve en sonunda geminin yan tarafından gelen ayak seslerini duydum. Sesler birden fazla ve yavaşça ilerleyen ayaklara aitti.

Ayağa fırlayıp Abram'ı yakaladım ve onu yukarıdaki merdivene doğru götürdüm. Su sesini duyabiliyordum. Geminin yan tarafından geçip giden su değildi bu, duyduğum sanki ambarın içine hızla doluyormuşçasına fışkıran bir sesti.

Yukarıdaki kapak kapatılmıştı ama kilitli değildi, iki elimle ittiğimde açabildim ve neredeyse dengemi kaybedip aşağı karanlığa düşecektim ama neyse ki küçük ama kuvvetli omzuyla kalçamın altından destekleyen Abram Zenn beni tutmuştu.

"Teşekkür ederim Bay Zenn," dedim ve uzanıp onu merdivenin üst kısmına, gün ışığına doğru çektim.

Güvertede kan izleri vardı; gördüğüm ilk şey buydu. Yaralı

adamlar da vardı ama aralarında Jamie yoktu. Birkaç adamla birlikte parçalanmış bir korkuluğun kalıntıları üzerinden eğilmiş Jamie, gördüğüm ikinci şeydi. Neye baktıklarını görmek için oraya doğru koştuğumda *Ördek*'in birkaç yüz metre ileride olduğunu fark ettim.

Yelkenleri deli gibi uçuşuyordu ve direkleri tuhaf bir biçimde yana yatmıştı. Sonra, pruvasının yarısının suyun altında kaldığını ve geminin kendisinin de yana yatmış olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım," dedi Abram gözlerine inanamayarak. "Kayalara çarpmış."

"Biz de çarptık evlat ama o kadar kötü değil," dedi Hickman. "Ambar su alıyor muydu Abram?"

Dikkatini *Ördek'e* veren Abram aklını toplayıp cevap veremeden, "Evet, alıyordu," diye yanıtladım. "Gemide herhangi bir tıbbi alet bulunuyor mu Kaptan Hickman?"

"Ne bulunuyor mu?" dedi kaptan dikkati dağılmış bir şekilde gözlerini kırpıştırarak. "Bunun için hiç uygun bir zaman de- neden sordunuz?"

"Ben cerrahım efendim," dedim, "ve bana ihtiyacınız var."

On beş dakika içinde, kendimi birkaç saat önce baygın halde uyandığım ve şimdiyse revir işlevi gören ön taraftaki küçük yük ambarında buldum.

Engerek'in kendi doktoru yoktu ama küçük bir depo dolusu tıbbi malzemeleri vardı; yarım şişe afyon ruhu, neşter ve kanama kasesi, büyük bir pens, bir kavanoz dolusu ölmüş ve kurumuş sülük, iki paslanmış ampütasyon testeresi,

kırık bir cerrah maşası, yaraları sarmak için bir torba dolusu sargı bezi ve büyük bir kavanoz kafurlu yağ.

İçimden afyon ruhunu içmek gelmişti ama görev çağırıyordu. Saçlarımı toplayıp işe yarar bir şey bulmak adına bakınmaya başlamıştım. Bay Smith ve lan, ilk yardım setimi geri almak umuduyla *Ördek* e doğru kürek çekiyordu ama kamaramızın olduğu tarafa baktığımda gördüğüm hasarı düşününce pek umudum yoktu. *Engerek**in fırlattığı bir top güllesi *Ördek**i su seviyesinin altından vurmuştu; kayaya oturmamış olsaydı er ya da geç batardı.

Güvertede hızlı bir şekilde hasta sınıflandırması yaptım. Adamlardan biri ölmüştü, birkaç hafif ve üç ciddi ama hayati tehlike oluşturmayan yaralanma vardı. Adamların söylediklerine bakılırsa *Ördek**te daha fazla yaralı vardı, gemiler birkaç yüz metrelik bir mesafeden birbirlerinin bordalarına zarar vermişti. Hızlı, kanlı küçük bir çarpışmaydı.

Birkaç dakikanın ardından, *Pitt* sendeleyerek görüş alanına girmişti. Anlaşılan mürettebatı onu yüzdürmeyi başarmıştı ve şimdi yaralıları taşımakla meşguldü. Rüzgârın uğultusunda, lostromosunun belli belirsiz bağrışmı duydum.

“Geliyor,” diye mırıldandım ve ampütasyon testerelerinden küçük olanı elime aldım, kendi hızlı ve kanlı küçük çarpışmama hazırdım.

Güneş neredeyse batmak üzere olduğundan görebilmem için birkaç fener tutan Abram Zenn’e, “Silahlarınız var,” diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. “Bu da Kaptan Hickman’ın bunları kullanmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Peki yaralananların da olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Abram özür dilercesine omuzlarını silkti.

“Yağma izni almamızdan bu yana bu ilk seferimiz hanımefendi. Bir sonrakinde daha hazırlıklı olacağımızdan eminim.”

“İlk mi? Bu ne tür bir- Kaptan Hickman ne zamandır deniz yolculuğu yapıyor?” diye sordum. Acımasızca kargonun altını üstüne getiriyordum ve sandıkların birinde büyük bir parça patiska bulabildiğim için mutluydum.

Abram fenerin fitiline kaşlarını çatarak düşündü.

“Eh,” dedi yavaşça, “bir süre Marblehead açıklarında bir ba-

lıkçı teknesi varmış. Tekne ona ve kardeşine aitmiş. Ama kardeşi Kaptan Stebbings ile ters düştükten sonra Bay Bailey’nin gemilerinden birinde ikinci kaptan olarak hizmet etmeye gitmiş. Bay Bailey bir Yahudi,” diye açıklık getirdi kaşlarımın çatıldığını görünce, “Philadelphia’da bir bankası ve Batı Hint Adaları’na düzenli sefere çıkan üç gemisi var. Bu gemi de ona ait ve savaş ilan edildiğinde, Kaptan Hickman adına Kongre’den yağma izni alan

kişi de kendisiydi.”

“Anlıyorum,” dedim, oldukça şaşırmıştım. “Ama Kaptan Hi-ckman’ın bir geminin kaptanı olarak çıktığı bu ilk seferi, öyle mi?”

“Evet hanımefendi. Ama özel yağma gemilerinde genellikle yük memuru olmaz, anlarsınız ya,” dedi ciddiyetle. “Gemiye erzak ve tıbbi gereçler sağlamak yük memurunun işidir.”

Antiseptik olarak kullanacağım pahalı bir şeye benzeyen bir şişe konyağı bulduğum sırada, “Peki sen bunu nereden biliyor-ne zamandır deniz yolculuğuna çıkıyorsun?” diye merakla sordum.

“Sekiz yaşından beri hanımefendi,” dedi. Hazırlıksız ameliyathaneme, sıcak ve güven veren bir ışıltı yayan feneri asmak için ayak parmaklarının ucunda duruyordu. “Benden büyük altı erkek kardeşim var ve en büyüğü oğullarıyla birlikte bir çiftlik işletiyor. Diğerleri ise… biri Nevvport’ta tersane işçisi, bir gün kaptanlardan biriyle konuşma fırsatı olmuş ve ona benden bahsetmiş. Sonra kendimi Hindistan ve İngiltere arasında gidip gelen büyük bir ticaret gemisi olan *Antioch’ta* miçolardan biri olarak buldum. Kaptan ile Londra’ya döndüm ve hemen ertesi gün Calcutta’ya doğru yola koyulduk.” Ayaklarının üstüne çöküp bana gülümsedi. “O günden beri hep denizdeydim hanımefendi. Bu işin bana göre olduğunu düşünüyorum.”

“Bu çok güzel,” dedim. “Peki annen ve baban, onlar hayatta mı?”

“Ah, hayır hanımefendi. Annem beni doğururken ölmüş vr babanı da ben yedi yaşındayken.” Bu canını sıkmıyormuş gibi görünüyordu. Patiskayı sargı bezi olacak uzunlukta yırtarken, ne de olsa üzerinden uzun bir zaman geçmiş olduğunu düşündüm.

“Umarını deniz de sana uygun olmaya devam eder,” dedim. “Bugün gördüklerinden sonra hiç şüphe ettin mi?”

Bir süre düşündü, fenerin gölgeleri genç ve ciddi yüzünde çizgiler oluşturuyordu.

“Hayır,” dedi yavaşça ve başını kaldırıp bana baktı. Gözleri birkaç saat önceki kadar çocuksu değil, ağırbaşlıydı. “Kaptan Hickman ile görüşüp işi kabul ettiğimde çatışma olabileceğini biliyordum.” Dudakları gerilmişti, belki de titremelerine engel olmak için. “Eğer mecbur kalırsam, birini öldürmek için tereddüt etmem.”

“Şimdi değil… sakın ha,” dedi yaralı adamlardan biri yavaşça. İngiliz porselenlerinin olduğu iki sandığın arasında uzanmış gölgelerin içinde ağır ağır nefes alıyordu.

“Hayır, şimdi olmaz,” diye kuru bir sesle hemfikir olduğumu belirttim.

“Ortalık biraz durulduğunda bu konu hakkında kocamla ya da yeğeniyle konuşmalısın.”

Bununla her şeye noktayı koyduğumu sanmıştım ama sterilize etmek için birkaç temel aleti dizip, kendimi kaptırıp bütün ambar içki fabrikası gibi kokana dek etrafa konyak saçtığım sırada Abram da beni takip ediyordu ve yaralı adamlar kaliteli içkinin bu şekilde kullanılmasının yazık olduğunu düşünüyordu. Mutfaktaki ateş çarpışma esnasında söndürülmüştü, suyun ısınması biraz zaman alacak gibiydi.

“Siz vatansever misiniz hanımefendi? Tabii sormamın bir sakıncası yoksa,” diye ekledi Abram, yüzü kızarmıştı.

Bu soru beni biraz şaşırtmıştı. Dürüstçe cevap vermem ge-rekseydi, “Evet, elbette,” derdim. Ne de olsa Jamie öyleydi, kendi açıklamasına göreyse o bir asiydi. Zorunda olduğu için böyle bir açıklama yapmış olsa da artık bu zorunluluğun bir gö-

rüş haline geldiğini düşünüyordum. Peki ya ben? Ben de bir zamanlar öyleydim.

“Evet,” dedim ve başka bir şey söyleyemezdim. “Anlaşılan sen de vatanseversin Abram. Neden?”

“Neden mi?” Sorduğum için şaşırmış bir halde, tuttuğu fenerin tepesinden gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

“Bana daha sonra anlatmalısın,” dedim feneri elinden alırken. Güvertede elimden geleni yapmıştım ve daha fazla ilgi isteyen yaralılar aşağı getirilmişti. Politik tartışmalara ayıracak zamanım yoktu. Ya da ben öyle zannediyordum.

Abram sakinleşip cesur bir şekilde bana yardım etti ve oldukça iyiydi, yine de ara sıra kovaya kusmak için mola veriyordu. Bu ikinci kez tekrarlandıktan sonra, soru sorma işini cevap verebilecek durumdaki yaralılara yönlendirmişti. Meraktan mı yoksa yaptığım şeyden dikkatini dağıtmak için mi soru sorduğunu bilmiyordum.

“Devim hakkında ne düşünüyorsunuz efendim?” Pıtf’ten gelen ayağı ezilmiş, saçları ağarmış bir denizciye ciddi bir şekilde sormuştu. Adam belirgin bir biçimde düşmanca bir bakış atmasına rağmen sorusunu yanıtlamıştı, belki o da kendi dikkatini dağıtmak istiyordu.

“Zaman kaybından başka bir şey değil,” dedi, üzerine oturduğu sandığın kenarlarına sertçe parmaklarını geçirmişti. “İngi-lizler’le savaşmaktansa kurbağalarla savaşmak daha iyidir. Peki sonuçta elimize ne geçecek? Ulu Tanrım,” diye mırıldandı, rengi solmuştu.

“Ona yiyecek bir şey ver Abram, olur mu?” dedim, ezilen ayağının içindeki

parçalanmış kemikleri toplamakla meşguldüm ve hızlı bir ampiitasyonun daha iyi olup olmayacağını aklımdan geçiriyordum. Belki de enfeksiyon kapma riski daha az olurdu ve ne olursa olsun her zaman ağn veren bir topallıkla yürürdü…

“Sorun değil hanımefendi,” dedi nefesini içine çekerek. “Sen bu konuda ne düşünüyorsun peki ufaklık?”

“Bence bu çok doğru ve gerekli efendim.” Abram ccsurca yanıtlamıştı. “Kral bir zorba ve akıllı insanlar zorbalığa karşı direnmeli.”

“Ne?” diye sordu denizci şaşkın bir halde. “Kral zorba mı? Böylesiıe terbiyesiz bir şeyi kim söyleyebilir?”

“Tabii ki… Bay JefFerson. Ve hepimiz! Hepimiz öyle düşünüyoruz,” dedi Abram, böylesine hiddetli bir tepkiyi beklemediği için şaşırmıştı.

“O halde hepiniz Tanrı’nın cezası aptallarsınız, siz hariç hanımefendi,” diye ekledi bana doğru işaret ederek. Ayağına bir bakış atıp hafifçe kımıldayarak gözlerini kapattı ve sordu: “Siz böyle aptalca bir şeye inanmıyorsunuz, değil mi hanımefendi? Bu küçük çocuğa mantıklı konuşmayı öğretmelisiniz.”

“Mantıklı konuşmak mı?” diye bağıran Abram ayağa fırlamıştı. “Dilediğimiz gibi konuşamamamız ya da yazamamamı-zın mantıklı mı bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Denizci tek gözünü kısmıştı.

“Elbette mantıklı,” dedi adam, gözle görülür bir şekilde akla yatkın olmaya çalışıyordu. “Siz ahmaklar -özür dilerim hanımefendi- halkı kışkırttığınıza aldırmaksızın bir şeyler söyleyip duruyorsunuz, peki sonuçta ne elde ettiniz? Ayaklanma, evleri yakılan, sokaklarda öldürülen insanlarla ve düzensizlik. Cutter ayaklanmaları diye bir şey duydun mu evlat?”

Abram’ın böyle bir şey duymadığı çok açıktı ama Bay Or-miston -bu noktadan itibaren birbirimize isimlerimizle hitap eder olmuştuk- yüksek sesle alay ederek nankör sömürgecilerin tadım çıkardığı lükse kıyasla Londralılar’ın sıkıntılarını sayıp dökmeye başlamıştı.

“Nankör mü!” diyen Abram’ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Peki ne için minnettar olmamız gerekiyor? Tepemize askerler dikildiği için mi?”

“Askerler dikilmiş, öyle mi?” diye sesini yükseltti Bay Or-miston haklı bir kızgınlıkla. “Bu nasıl bir söz böyle! Ve eğer

sandığım şeyi demek istediysen genç adam, üzerinize asker yığıldığı için dizlerinin üstüne çöküp Tanrı’ya şükretmelisin. Kafa derinizi yüzmek isteyen Kızılderililer’den ve her tarafı istila eden Fransızlar’dan sizi kimin kurtardığını sanıyorsun? Ve tüm bunların masrafını kimin ödediğini

düşünüyorsun?”

Bu zekice yanıt tartışmaya katılmayı bekleyen adamlar arasında alkış kopmasına neden olmuştu - ve birkaç tane de yuhalamaya.

“Bu… tamamen… *saçmalık*,” demeye yeltendi Abram, küçük göğsünü sıska bir güvercin gibi kabartmıştı ama Bay Smith elinde bez bir çanta ve yüzünde özür dilercesine bir ifadeyle içeri girince lafı yarım kalmıştı.

“Korkarım sizin kamaranız tamamen suyun altında kalmış hanımefendi,” dedi. “Ama belki işinize yarar diye etrafa saçılanları topladım-”

“Jonah Marsden!” Ayağa kalkmak üzere olan Bay Ormiston ağzı açık bir şekilde sandığın üstüne küt diye oturdu. “Eğer o değilseniz, beni bağışlayın!”

“Kim?” diye sordum şaşırmış bir şekilde.

“Jonah- gerçek ismi bu değildi, elbette, neydi… oh, sanırım Bill’di ama biz ona birçok kez battığı için Jonah derdik.”

“Artık Joe.” Bay Smith -ya da Bay Marsden- gergin bir şekilde gülümseyerek kapıya doğru gidiyordu. “Bu çok uzun bir zaman önceydi ve-”

“O kadar da uzun bir zaman önce değildi.” Bay Ormiston ağır ağır ayağa kalkmış, sargılı ayağının üstüne ağırlığını vermemek için bir eliyle top namlusuna tutunmuştu. “Donanmada seni unutacak kadar uzun zaman geçmedi, seni pis kaçak!”

Bay Smith, bir yaralıyı taşıyan iki denizciyi itip geçerek hızla merdivende kaybolmuştu. Denizciler küfürler homurdanarak adamı güm diye yere bırakıp nefes nefese geri çekildiler. Bu Kaptan Stebbings’ti.

“Yaşıyor,” dedi içlerinden biri yardımsever bir şekilde beni bilgilendirerek.

“Ah, harika,” dedim. Ses tonum dikkatini çekmiş olmalı ki kaptan tek gözünü açıp bana dik dik bakmıştı.

“Bu kaltağın… parçalaması için… beni bırakacak mısınız?” Kaptan güçlükle nefes alırken boğuk bir sesle söylemişti. “On-onurlu bir şekilde ölmeyi te-tercih ederim…” Cümleyi ağzından kabarcıklar çıkararak söylediğinden, kanla kaplı gömleğini ve ceketini yırtarak açtım. Göğsünün sağ tarafında temiz, yuvarlak bir delik vardı ve köpürerek kan akıyordu.

Onu getiren iki denizciye Stebbings’i köşeye taşımalarını söyledim ve elini göğsündeki deliğin üstüne koydum.

“Onurlu bir şekilde ölmek istiyorsan sıkı dur,” dedim kaptana. “Sen!” Kenara kaçmaya çalışan denizcilerden birine bağırdım. “Mutfaktan bana biraz yağ getir. Hemen! Ve *sen*-” Sesimi duyan diğer denizci irkilip olduğu yerde kalmıştı. “Yelken bezi ve katran getir. Olabildiğince çabuk!”

“Konuşma,” dedim düşüncelerini söyleme eğilimi olan Stebbings’e. “Ciğerlerin çökmüş, ya tekrar şişmesini sağlarım ya da burada bir köpek gibi ölürsün.”

Çıkardığı, “Hık,” sesinden sözlerini kabul etmiş olduğunu farz ettim. Elleri dolgun olduğu için deliği bir süreliğine oldukça iyi bir şekilde kapatmıştı. Sorun şuydu ki sadece göğsünde değil ciğerinde de bir delik vardı. Göğsüne hava girmemesi ve ciğeri sıkıştırmaması için dış taraftaki deliği kapatmak için bir yol bulmalıydım ama aynı zamanda ciğerin etrafındaki göğüs zarından havanın çıkabilmesinden de emin olmalıydım. Çünkü her nefes verişinde yaralı ciğerdeki hava doğruca bu boşluğa dolarak, sorunun daha kötüye gitmesine neden oluyordu.

Ayrıca kendi kanıyla boğulabilirdi ama bu konuda yapabileceğim pek fazla şey yoktu, o nedenle endişelenemezdim.

“İyi yanından bakacak olursak,” dedim ona, “bu bir mermi, şarapnel ya da dağılmış bir parça değil. Kızgın demirle ilgili bir şey söyleyeyim, yaradaki mikropları öldürür. Elini biraz kaldır lütfen. Nefes ver.” Elini tutup kaldırdım ve nefes verirken ikiye

kadar sayıp göğsünün üstündeki deliğe hızla kapattım. Kan yüzünden *şlap* diye bir ses çıktı. Delikten çok fazla kan geliyordu ama kan öksürmüyor ya da tükürmüyordu… Nerede- Ah!

“Bu kan sana mı ait yoksa başkasına mı?” İşaret ederek sormuştum.

Gözleri yarı kapalıydı ama bu sorum üzerine başını çevirip sırıtarak çarpık dişlerini göstermişti.

“Kocanın… kanı,” dedi boğuk bir fısıltıyla.

“Pislik,” dedim öfkeyle tekrar elini kaldırırken. “Nefes ver.” Adamlar Stebbings’le ilgilendiğimi görmüştü; *Ördek*‘ten gelen ya da taşınan başka yaralılar da vardı ama çoğu ayaktaydı. İş yapabilecek güçte olanlara yaranın üstüne baskı uygulamak ya da daha fazla hasara neden olmaması için kırıkları nasıl yerleştirmek gerektiği konusunda yüzeysel talimatlar verdim.

Yağ ve yelken bezi gelene kadar asırlar geçmiş gibiydi, bu süre içinde lan ve Jamie’nin nerede olduğunu merak etmek için yeterince zamanım olmuştu ama en sonunda ilk yardım malzemeleri gelmişti. Bıçağımla bir parça yelken bezi yırttım ve vücudunun etrafını sarmak için uzun bir parça patiska kestim, sonra Stebbings’in elini itip iç etekliğimin bir katıyla kanını sildim, lamba yağını bezle çalkalayıp göğsüne koydum ve vücudunun etrafına eğreti bir şekilde patiskayı sardım.

“Tamamdır,” dedim. “Daha iyi kapatması için bezi katranla yapıştırmalıyım

ama ısıtmak biraz zaman alacak. Gidip bu işi halledebilirsiniz," dedim yağı getiren denizcilere, tekrar sessiz bir şekilde kaçmaya çalışıyorlardı. Yerde oturan ya da sere serpe yatan yaralıları görmek için etrafa göz gezdirdim. "Pekâlâ, kim ölüyor?"

Neyse ki *Ördek*'ten getirilen adamlardan sadece ikisi ölmüştü Bir tanesi uçuşan tahta parçaları ve şarapnelle başından çok kötü bir şekilde yaralanmıştı ve diğeri ise sol bacağının yarısını muhtemelen isabet eden bir gülleyle koptuğu için aşırı kaıı kaybetmişti.

Onu kurtarabilirdim, diye düşündüm ama o aıın pişmanlığı bir sonraki dakikanın ihtiyaçlarının gölgesinde kalmıştı.

O *kadarda kötü değil,* diye geçirdim içimden, dizlerimiz üzerinde hızla ilerleyip aceleyle hasta sınıflandırması yaparak isteksiz asistanlarıma talimatlar verdim. Saçma yaraları, iki tane tüfek mermisi sıyrığı, kulağının yarısı kopan bir yaralı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki uyluk atardamarından uzakta kalçasına kurşun saplanan bir yaralı vardı…

Aşağıdan, tamire başlanan ambardan gürültüler geliyordu. Çalıştığım sırada, kendileriyle ilgilenmemi bekleyen yaralılar arasındaki konuşmalardan duyduğum kadarıyla çarpışmanın parçalarını bir araya getiriyordum.

Bordaların karşılıklı hasar görmesinin ardından, *Ördek* çatlayan ana direğine rağmen *Engerek*[1] te su seviyesinin üstünde bir delik açmıştı. Sonra *Ördek* keskin bir şekilde *Engerek'in* üzerine dümen kırmış ve her iki geminin de korkuluklarını yan yana getirerek geminin yan tarafını hurdaya çıkarmıştı.

Bu kadar az güvenebileceği adamı varken, Stebbings'in *Engerekle* saldırmış olması çok mantıksızdı. Ona doğru baktım ama kaptanın gözleri kapalıydı ve yüzünün rengi kötü görünüyordu. Elini göğsünden kaldırdığımda delikten çıkan havanın hafifçe tıslադığını duydum ve tekrar elini göğsüne koyup işime devam ettim. Görünen o ki asıl niyetinin ne olduğunu açıklayacak durumda değildi.

Akimdan her ne geçiyorsa, Kaptan Hickman onu engellemişti ve *Engerek* günün galibi olmuştu.

"Endişe edecek bir şey yok hanımefendi," demişti adamlardan biri. "Gelgitle birlikte gemi de geri gelecektir."

Aşağıdan gelen sesler hafiflemeye başlamıştı, birkaç dakikada bir Jamie ya da Ian'ı görme umuduyla omzumun üzerinden bakıyordum.

Gözüne kıymık batan zavallı bir adamla ilgileniyordum, sağlam gözü korkuyla kocaman açıldığında yanı başımda ne-

fes nefese, sırılsıklam olmuş Rollo'yu buldum; Stebbings'in gülümseyişini

gölgede bırakarak kocaman dişlerini göstererek sırıtıyordu.

“Köpek!” diye neşeyle bağırdım. Ona sarılamazdım -gerçekten de sarılmazdım- ama Ian’ı görmek için çabucak etrafıma bakındım, bana doğru topallayarak geliyordu, o da sırılsıklam olmuştu ve yüzünde Rollo’nunkine benzer bir gülümseyiş vardı.

“Suya düştük,” dedi boğuk bir sesle ve yanıma çöktü. Etrafında küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

“Şimdi derin bir nefes al,” dedim bir gözüne kıymış batmış adama. “Bir… evet, bu doğru… iki… evet…” Nefes verdiği sırada kıymığı tutup sertçe çektim. Parça çıktığında beraberinde vitröz sıvısı ve kan da fışkırmıştı, ben bunu görünce dişlerimi kenetlerken lan da öğürdü. Neyse ki çok fazla kanamamıştı. *Eğer göz çukuruna girmemişse, göz küresini çıkarıp göz çukurunu dikerek enfeksiyon kapmasını önleyebilirim. Bunun için biraz beklemek gerekecek.* Adamın gömleğinden bir parça koparıp konyağa batırdım ve zarar gören gözünün üstüne bastırarak o şekilde sıkıca tutmasını sağladım. İnleyip titremesine rağmen bezi bırakmıyordu, bayılmasından korkmuştum.

“Dayın nerede?” diye sordum Ian’a cevabını endişeyle bekleyerek.

“İşte orada,” dedi lan yan tarafına işaret ederek. Bir elim tek gözlü adamın omzunda dururken, etrafa baktığımda Kaptan Hickman ile hararetli bir tartışma yapan Jamie’nin merdivenden indiğini gördüm. Jamie’nin gömleği kanla kaplıydı ve eliyle omzuna konmuş kanlı bir bezi tutuyordu. Stebbings sadece beni çileden çıkarmak için öyle dememişti. Yııe de Jamie yere yıkılmak üzere değildi, bembeyaz kesilmiş olsa da öfkeli olduğu görülüyordu. Sinirliyken ölmeyeceğinden oldukça emindim.

“Köpek!” dedi Hickman sırtüstü yatan Stebbings’in yanına gelip durduğunda. Benim söylediğim tonda söylememiş olsa da Stebbings tek gözünü açtı.

“Köpek sensin,” dedi tok bir sesle.

“Köpek, köpek, köpek, lanet olası bir köpek!” Hickman, Stebbings’in yanma tekme atmaya hazırlandı. Ayağını havada yakalayıp dengesini kaybetmesine neden olduğumda yana doğru sendeledi. Acıyla inleyen Jamie onu yakalamıştı ama Hickman, Jamie’yi iterek ayağa kalkmaya çabalıyordu.

“Bu adamı soğukkanlılıkla öldüremezsin!”

“Öldürürüm,” diye hızla yanıtladı Hickman. “Seyret!” Deri kılıfından kocaman bir süvari tabancası çıkarıp silahı hazır duruma getirdi. Jamie silahı namlusundan kapıp elinden çektiğinde şaşkın bir şekilde bakakaldı.

“Üzerinde üniforması olan, gemisini terk ederek kendisini size teslim eden

yaralı bir düşmanı elbette öldürebilirsiniz efendim," dedi Jamie, makul olmaya çalışarak. "Ancak hiçbir onurlu adam bu davranışa göz yummaz."

Hickman dikleşti, rengi mosmor olmuştu.

"Şerefime dil mi uzatıyorsunuz efendim?"

Jamie'nin boynundaki ve omzundaki kasların gerildiğini gördüm fakat bir şey söyleyemeden lan yanında belirip onunla omuz omuza verdi.

"Evet, kendisi de onurlu bir adamdır. Ben de öyleyim." Islak tüyleri diken diken olan Rollo uluyarak ağzını açmış, bu düşünceyi desteklediğini belirtir şekilde dişlerinin büyük bir kısmını sergiliyordu.

Hickman'ın bakışları Ian'ın çatık kaşlı dövmeli suratından, önce Rollo'nun etkileyici dişlerine ve sonra silahını kaldırıp kemerine sokan Jamie'ye doğru kaymıştı.

"Sen bilirsin o halde," dedi Hickman hızla ve dönüp gitti. Kötü bir ses çıkaran Kaptan Stebbings ağır ağır nefes alıyordu. Yüzü bembeyazdı ve dudakları da mosmor olmuştu. Yine de bilinci yerindeydi. Konuşma boyunca gözlerini Hickman'ın üzerinden ayırmamıştı ve kamaradan çıktığı sırada bile onu takip etmişti. Kapı Hickman'ın ardından kapandığında, Stebbings biraz olsun rahatlayıp bakışlarını Jamie'ye çevirdi.

"Zahmet… etmene… gerek yoktu," diye mırıldandı. "Ama teşekkür ederim. Ne olursa…" Bir elini sertçe göğsüne bastırarak boğuluyormuşçasına öksürdü ve kafasını sallayıp yüzünü buruşturdu. "Ne olursa… olsun," diyerek cümlesini tamamladı.

Gözlerini kapattı, yavaş ve acı çekerek nefes alıyordu fakat yine de nefes alıyordu. Ayağa kalktığımda, en sonunda kocamla ilgilenme fırsatı buldum.

Meraklı bir şekilde ona baktığımı görünce, "Sadece küçük bir kesik," diyerek beni inandırmaya çalıştı Jamie. "Şimdilik idare edebilirim."

"Üzerindeki kan senin mi?"

Üstüne yapışan gömleğe bakıp yaralı olmayan omzunu ilgisizce silkti.

"Hâlâ yeterince kanım var." Jamie bana gülümseyip etrafına bir bakış attı. "Her şeyi çok güzel kontrol altına aldığını görüyorum. Smith ile sana yiyecek bir şeyler gönderirim, tamam mı? Kısa bir süre sonra yağmur yağacak."

Evet yağmur yağacaktı; yaklaşan fırtınanın taze kokusu ambara yayılarak ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Belki de Smith ile göndermezsin," dedim. "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum gittiğini görünce.

“Kaptan Hickman ve Kaptan Roberts ile konuşmalıyım,” dedi acımasızca. Yukarı baktığında arkasındaki keçe gibi olmuş saçları esintiyle kımıldadı. *“Ördek* ile Iskoçya’ya gidebileceğimizi sanmıyorum ve nereye gittiğimizi biliyorsam kahrolayım.”

Gemi en sonunda sessizleşmişti ya da en azından tahtaları gıcırdayan, yelkenleri çırpman ve tüyler ürperten şekilde uğuldayan kocaman bir nesnenin olabileceği kadar sessizdi. Gelgit başlamıştı ve yavaşça tekrar kuzeye doğru yol alıyorduk.

Yaralıların en sonuncusunu da göndermiştim, sadece kaçak çayın olduğu sandığın arkasındaki derme çatma ot yatağın üze-tinde uzanan Kaptan Stebbings kalmıştı. Hâlâ nefes alıyordu ve artık o kadar sıkıntı çekmediğini düşündüm, ancak durumu oıuı gözümün önünden ayıramayacağım kadar ciddiydi.

Şans eseri, kurşun kan damarlarını parçalamak yerine ciğerine saplanmış gibi görünüyordu. Bu ciğerinde iç kanama olmadığı anlamına gelmezdi, eğer öyleyse bile küçük bir sızıntı olmalıydı, yoksa çoktan fark ederdim. Uykulu bir halde, yakın bir mesafeden vurulduğunu düşündüm. Kurşun ona saplandığında hâlâ öfkeli olmalıydı.

Abram’ı yatağına gönderdim. Ben de uzanmalıydım, çünkü yorgunluktan omuzlarım çökmüş ve sırtıma ağrılar saplanıyordu. Ama henüz uyuyamazdım.

Jamie dönmemişti. Hickman ve Roberts ile toplantısını bitirdiğinde gelip beni bulacağını biliyordum. Ve her ihtimale karşı, yapılması gereken birkaç hazırlık vardı.

Jamie daha önce Hickman’ın masasının yiyecek bir şeyler bulmak için altını üstüne getirdiği sırada, bir demet yeni kaz tüyü olduğunu fark etmiştim. Bunlardan birkaç tanesini ve bulabileceği en büyük yelkenci iğnesini bana getirmesi için Ab-ram’ı göndermiştim - ve Pr’tf’teki tavuk güvecinden atılan birkaç kanat kemiğini de.

İnce bir kemiğin uçlarını kestim, piştiği sırada kemik iliğinin dışarı aktığından emin oldum ve sonra gemi marangozunun küçük bileme taşını kullanarak bir ucunu dikkatli bir şekilde sivrileştirdim. Tüyleri halletmem daha kolay olmuştu; ucu yazı yazabilmek için zaten keskinleştirilmişti, tek yapmam gereken tüyleri kesmek ve sonra tüyü, kemiği ve iğneyi bir tabağın içindeki konyağa batırmaktı.

Havaya yükselen konyağın tatlı ve yoğun kokusu, katran, terebentin, tütün ve geminin tuzlu suyla ıslanan keresteleriyle birleşti. En azından hastalarımdan geriye kalan kan ve dışkı kokularını bir ölçüde yok etmişti.

Kargoda bir kasa dolusu Meursault şarabı bulmuştum, şişe-

lcrden birini dikkatli bir şekilde çıkarıp yarım şişe konyağa ve temiz patiska sargı bezlerine ekledim. Küçük bir katran fıçısı üzerinde oturuyordum, esneyip boş boş bakarak arkama yaslandım. Bu büyüklükteki fıçılara kirpi kafası adı verilirdi. Kirpi kafasına benzer bir hali yoktu, en azından *benim* gördüğüm herhangi bir kirpinin kafasına benzemiyordu.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp gözlerimi kapadım. Nabzımın parmak uçlarımda ve göz kapaklarımda attığını hissedebiliyordum. Uyumuyordum ama yavaşça yarı bilinçsiz bir hale geçmiş, geminin gövdesini yalayan suyun hışırtısını, bundan daha belirgin olan Stebbings'in nefes alışını, kendi kalbimin yavaş ve sakin atışını belli belirsiz fark ediyordum.

Öğleden sonranın korku ve kargaşasının üzerinden yıllar geçmiş gibiydi, kalp krizi geçirdiğimden endişe etmem şu anda çok saçma olduğu gözüküyordu. Peki kalp krizi mi geçirmiştim? Bu imkânsız bir şey değildi. Herhalde panik ve solunum düzensizliğinden başka bir şey değildi - bunlar da oldukça saçmaydı ama hayati tehlikeleri yoktu. Yine de…

İki parmağımı göğsümün üzerine koyup parmak uçlarımda nabzımı hissetmeyi bekledim. Yavaşça, gece çökmeden önceki gökyüzünün koyu mor tonlarındaki damarlarımın sessiz koridorlarından geçerek belli belirsiz bir şekilde baştan aşağı vücudumu yoklamaya başladım. Kızıl sıvının bol ve hiddetle aktığı damarlarımın canlılığını hissetim. Kalın duvarlı, kusursuz, ve aralıksız bir ritimle çalışan kalp odacıklarımda kan hareket ediyordu. Hayır, ne kalbimde ne de kalp kapakçıklarımda bir sorun vardı.

Sindirim sistemimi yokladım, diyaframımın altında saatlerdir kördüğüm olmuş bir haldeydi ama artık benle beraber organlarım da rahatladığından, bal gibi huzur veren bir duygu tüm vücuduma yayıldı.

"Ne yaptığını bilmiyorum Sassenach," dedi yanımda yumuşak bir ses. "Ama halinden çok memnun görünüyorsun."

Gözlerimi açıp doğruldum. Jamie dikkatli hareketlerle merdivenden inip yere oturdu.

Rengi çok solgundu ve yorgunluktan omuzları düşmüştü. Yine de hafifçe bana gülümsedi, gözleri netti. Az önce sağlıklı ve sağlam olduğunu onayladığını kalbim ısınıp yumuşamıştı.

"Nasıl-" dememe kalmadan elini kaldırıp beni susturdu.

"Ben bilirim," dedi, Stebbings'in sırtüstü uzandığı ot yatağa doğru baktı, ağır ve işitilebilir şekilde nefes alıyordu. "Uyuyor mu?"

"Umarım uyuyordun Ve sen de *uyumaksın*," dedim. "Ama önce sana bir

bakayım, sonra uzanırsın.”

“Çok kötü değil,” dedi Jamie, gömleğinin içine sıkıştırdığı sertleşmiş kumaşı yavaşça kımıldattı. “Bir ya da iki dikiş atsan fena olmaz sanırım.”

“Bence de,” dedim gömleğinin sağ tarafındaki kahverengi lekelere bakarken. Kendisini her zamanki kısa cümlelerle ifade etmesine bakılırsa, büyük ihtimalle göğsüne isabet etmişti. Hayalarının arkasına şarapnel parçası isabet eden *Püf* te bulunan denizcilerden birinin zorluk çıkaran yarasının aksine, bununla uğraşmak daha basitti. Neyse ki şarapnel adamın hayalarında çok derine saplanmamıştı ama parçayı çıkardığımda altı bir peni gibi dümdüzdü. Hatıra olarak saklaması için adama vermiştim.

Abram yatmaya gitmeden önce bir kova sıcak su getirmişti. Parmağımı içine daldırdığımda hâlâ sıcak olduğunu fark ederek sevindim.

“Pekâlâ,” dedim sandığın üstündeki şişelere doğru işaret ederek. “Başlamadan önce konyak mı istersin şarap mı?”

Ağzının kenarları seğirdi ve şarap şişesine uzandı.

“Ama tirbuşonum yok,” dedim.

Etiketi okuyunca kaşları havaya kalkmıştı.

“Sorun değil. Şarabı dökebileceğim bir şey var mı?”

“İşte burada.” Kasasındaki hasır bir yuvadan küçük, zarif bir tahta kutu çıkarıp içindeki porselen çay setini zarifçe ortaya çı-

kardım. Kenarları yaldızlıydı, üzeriyse kırmızı ve mavi kaplumbağalarla süslenmişti. Kesinlikle Asya’ya özgü görünüyordu.

Jamie güldü -sadece nefesini vermişti ama bu kesinlikle bir kahkahaydı- ve kamasının ucuyla kırdığı şişenin tepesi tütün fıçısının kenarına doğru yuvarlandı. Parlak kaplumbağalara doğru başıyla işaret ederek çıkardığım iki fincana şarabı dikkatle doldurdu.

“Şu taraftaki küçük mavi olan bana Bay Willoughby’yi hatırlattı.”

Kahkaha atıp sonra kendimi suçlu hissederek Stebbings’in ayaklarına baktım - şu an sadece o kadarını görebiliyordum. Botlarını ve parmak uçlarında komik bir şekilde toplanmış pis çoraplarını çıkardım. Kımıldamamıştı ama yavaş ve yorucu bir şekilde nefes almaya devam ediyordu.

“Bay Willoughby yıllardır aklıma gelmemişti,” dedim fincanımı şerefine kaldırırken. “Kaybolana arkadaşlarımıza.”

Jamie de kendi kupasının kenarını benimkine hafif bir *çıtı* sesiyle dokundurarak Çince karşılık vermişti.

“Nasıl Çince konuşabileceğini hattrlıyor musun?” diye sordum merakla.

“Pek değil. Onu son gördüğümden bu yana Çince konuşma fırsatım olmadı.” Gözlerini kapatıp şarabın kokusunu içine çekti. “Çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyor.”

“Çok uzun ve uzak.” Badem ve elma kokan şarap, damağımda sert ve güçlü bir tat bırakıyordu. Kesin konuşmak gerekirse on seneden fazla bir zaman önce ve Jamaica’daydık “İyi vakit geçirirken zaman hızla uçup gidiyor. Sence hâlâ yaşıyor mudur? Yani Bay Willoughby?”

Jamie şarabını yudumlarken bunu düşündü.

“Evet, bence yaşıyordun Hayalarını kurtarmak için Çin imparatorundan kaçıp dünyanın yarısını dolaşan bir adam oldukça azimli demektir.”

Jamie eski tanıdıklar hakkında daha fazla konuşmaya istek-*sîzmiş* gibi görünüyordu, şarabını sessizce içmesi için onu rahat bıraktım. Geminin yavaşça yükselip alçalmasıyla gecenin rahat bir şekilde etrafımıza çöktüğünü hissediyordum. İkinci fincanı da içtikten sonra, gömleğini yavaşça çıkartıp kanamayı durdurmak için kullandığı kanla kaplı mendil topağını kaldırdım.

Haklıydı, yara ufaktı ve kapatmak için iki ya da üç dikiş yeterli olacaktı.

“Hepsi senin kanın mı?” diye sordum şaşkın bir şekilde gömleğini kaldırırken.

“Hâlâ biraz kaldı,” dedi, fincanın üzerinden bana bakan gözleri kısılmıştı. “Endişelenmene gerek yok.”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun,” dedim sertçe.

“Evet, benim kanım.” Fincanını dikleyip şişeye uzandı.

“Ama bu kadar küçük bir yaradan… Ah, yüce Tanrım.” Bayılacakmış gibi hissettim. Köprücük kemiğinin altından geçerek pıhtılaşmış açık yaraya doğru uzanan atardamarının incecik hattını görebiliyordum.

“Evet, ben de şaşırdım,” dedi Jamie ilgisizce, hassas porseleni kocaman elleriyle kavramıştı. “Bıçağı çekip çıkardığında kan fıskiye gibi fışkırıp ikimizi de ıslattı. Daha önce hiç böylesini görmemiştim.”

“Herhalde daha önce kimse köprücük altı atardamarını yırtmamıştır,” dedim mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışarak. Yan gözle yaraya aktım. *Pıhtılaşmıştı*; derisinin kenarları morarmış ve altındaki eti kurumuş kanla neredeyse kararmıştı. Atardamarın püskürmesi ya da herhangi bir sızıntı yoktu. Bıçak aşağıdan yukarı doğru saplanarak hemen arkasındaki atardamarı az da olsa delmişti.

Bıçak iki santim daha derine girseydi, Jamie’nin yanında mendili olmasaydı

ve yaranın üstüne bastırması gerektiğini bil-meseydi ne olabileceğini düşünmemeye çalışarak, uzun ve derin bir nefes aldım.

Sonradan ne dediğini anlamıştım: *"Kan fıskiye gibi fışkırıp ikimizi de ıslattı"* Stebbings'e üzerindeki kanın kendisinin olup olmadığını sorduğumda pis pis gülümseyerek, *"Kocanın kanı,"* demişti. Sadece tatsızlık çıkarmaya çalıştığını düşünmüştüm ama-

"Seni bıçaklayan Kaptan Stebbings miydi?"

"Hı-hı." Yarayla ilgilenmem için bana doğru eğilirken onay-larcasına ufak bir ses çıkardı. Fincanı bitirip kenara koydu, uysal görünüyordu. "Bunu becermesine çok şaşırdım. Onu yere düşürdüğümü sanıyordum fakat küçük pislik yere düşer düşmez elinde bir bıçakla ayağa kalktı."

"Onu *sen* mi vurdun?"

Jamie ses tonuma şaşırmış görünüyordu.

"Evet, elbette ben vurdum."

Usulca, "Jesus H. Roosevelt Christ!" demekten başka bir şey düşünememiştim. Yarayı temizleyip dikiş atmaya koyuldum.

"Dinle beni," dedim sesimin olabildiğince doktor gibi çıkmasına özen göstererek. "Anladığım kadarıyla küçük bir kesik ve yaranın pıhtılaşmasını sağlayacak kadar kanamayı durdurmayı becermişsin. Ama bu pıhtılaşma senin kan kaybından ölmeni engelleyen *tek* şey. Beni anlıyor musun?" Bu tamamen doğru sayılmazdı -ya da dikiş atıp eski haline getirene kadar doğru olduğu söylenemezdi- ama ona kaçış noktası vermek için uygun bir zaman değildi.

Uzun bir süre ifadesizce bana baktı.

"Anlıyorum."

"Bu şu demek oluyor," diye vurguladım iğneyi onu bağırtacak kadar kuvvetle vücuduna saplarken, "en azından önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca sağ kolunu kullanmamalısın. Halat çekmemeli, tırmanmamalı, insanlara yumruk atmamalı, sağ elini kullanarak kıçını kaşımamalısın, beni duyuyor musun?"

"Sanırım bütün gemi seni duyabiliyordur," diye homurdanıp köprücük kemiğini görmeye çalışarak yanağından aşağı doğru bir bakış attı. "Her neyse, kıçımı genelde sol elimle kaşırım zaten."

Kaptan Stebbings kesinlikle bizi duymuştu; çay sandığının arkasından önce ufak bir kıkırdama, peşinden gümbürtülü bir öksürük ve neşeli, hafif bir hırıltı gelmişti.

"Ve," diye devam ettim ipliği teninden geçirirken, "sinirlen-memelisin."

Jamie tıslayarak nefesini içine çekti.

“Neden sinirlenmemeliyim?”

“Çünkü kalbin daha hızlı atar ve tansiyonun yükselir, böylece-”

“Uzun bir süre bekletilmiş bira gibi havaya uçarım, değil mi?”

“Kesinlikle öyle. Şimdi-”

O an söylemek üzere olduğum şey Stebbings’in nefesinin aniden değişmesiyle birlikte aklımdan uçup gitmişti. İğneyi bırakıp döndüm. Çay sandığını kenara itip dizlerimin üstünde Stebbings’in yanına çöktüm.

Dudakları ve göz kapakları morarmıştı, yüzünün geri kalan kısmı da macun rengindeydi. Güçlükle nefes almaya çalışırken korkunç bir ses çıkarıyordu, ağzını kocaman açmıştı fakat aldığı hava yardımcı olmuyordu.

Neyse ki bu durum için uygun bir sürü kötü kelime biliyordum ve bunlardan birkaçını kullandım, hızla battaniyeyi çevirip kısa ve tombul vücudundaki kaburgalarını bulmak için parmaklarımla yokladım. Kıpırdanarak tiz ve gülünç bir *hi-hi-hi* sesi çıkardığında, ipin ucunda sallanan iğne hâlâ köprücük kemiğinde olan Jamie de sinirli bir şekilde gülerek karşılık verdi.

“Gıdıklanmanın sırası değil,” dedim sertçe. “Jamie, kuş tüylerinden birini alıp iğneyi içinden geçir.” Bunu yaptığı sırada, Stebbings’in tenini hızla konyağa batırdığım bir bezle sildim ve sonra bir elime kuş tüyü ve iğneyi, diğer elime konyak şişesini alıp kuş tüyünü çivi çakıyormuş gibi önce ucu girecek şekilde tenine yerleştirdim. Göğüs zarındaki kıkırdağımsı boşluğa girdiği sırada küçük bir *patlama* sesi hissettim.

Stebbings tiz bir ses çıkardı ama bu kez gülmüyordu. Kuş tüyünü iğneden biraz daha kısa kesmiştim ve arkasından ittiğimde iğne iyice içeri battı. İğneyi parmaklarımla tutup dışarı çekmeye çalıştığım sırada bir an paniklemiştim ama sonunda becermiştim. Bayatlamış gibi kokan kan ve sıvı, kuş tüyünün açtığı delikten çok kısa bir süreliğine dışan püskürüp hafifleyerek küçük bir tıslama sesine dönüştü.

“Yavaşça nefes al,” dedim sessizce. *“İkiniz de”*

Daha fazla kanın boşalıp boşalmayacağını merak ederek gergin bir şekilde kuş tüyünü izledim -açıkçası, eğer kanama ciğerine doğruysa yapabileceğim hiçbir şey yoktu- ama kuş tüyünün etrafında kırmızı bir leke bırakan küçük delikten çok hafif bir sızıntının geldiğini görmüştüm.

“Otur,” dedim Jamie’ye ve bağdaş kurarak yanıma oturdu.

Stebbings daha iyi görünüyordu Ciğeri en azından biraz şişmişti, yüzü ve dudakları beyazdı ama dudaklarında hafif bir pembelik vardı. Kuş tüyünün

açtığı delikten gelen tıslama sesi dinmişti, parmağımı deliğin üzerine koydum.

“İdeal,” dedim usulca, “göğsünden su dolu bir kavanoza giden bir boru hattı yapabilirim. Böylece ciğerindeki hava dışarı çıkar ama geri giremez. Ama elimde birkaç santimden daha uzun boruya benzer bir şey olmadığından bunu yapamayacağım.” Dizlerimin üstünde doğrularak Jamie’ye işaret ettim.

“Buraya gelip elini tüyün üstünde tut. Eğer tekrar boğulmaya başlarsa, havanın tıslayarak dışarı çıkması bitene kadar bir süreliğine tüyü yerinden çıkar.

Jamie, Stebbings’e sol eliyle doğru düzgün yetişememişti; bana yan bir bakış atarak yavaşça sağ elini uzatıp kuş tüyünü başparmağıyla tıkadı.

Homurdanarak ayağa kalkıp tekrar kargonun altını üstüne getirmeye gittim. Belki de katran kullanmak zorunda kalacaktım. Yağlı kumaş parçasını göğsünün üstüne sıcak katran kullanarak üç tarafından yapıştırmıştım ve geriye yeterince kalmıştı.

Pek uygun değildi; muhtemelen hızlı bir şekilde kumaşı çekip çıkaramayacaktım. Küçük ıslak bir kumaş parçasıyla tampon yapmak daha mı iyi olurdu?

Hannalı Arnold’ın sandıklarından birinde hazine bulmuştum: içinde toz halindeki akasya sakızı da olan, kavanozlarından oluşan küçük bir kurutulmuş şifalı ot koleksiyonu vardı. İthal edilmiş oldukları anlaşılan otlar ilginç ve faydalıydı. Kınakına kabuğu -eğer bu berbat tekneden kurtulmayı başarırsak bunu Lizzie için Kuzey Carolina’ya göndermeyi denemeliydim- adamotu, zencefil ve kolonilerde hiçbir zaman yetişmeyen şeyler vardı. Bunlara dokunmak birden kendimi zengin hissetmeme neden olmuştu. Stebbings arkamda inledi, Jamie başparmağını kaldırdığında bir an kumaşın hışırtısını ve hafif bir tıslama sesi duydum.

Doğunun meşhur zenginliklerinin bile Stebbings’e pek yararı olmazdı. Akasya sakızının bulunduğu kavanozu açıp avucumun içine biraz döktüm, içine biraz su damlatıp cıvık topu kaba silindirimsi bir tampona dönüştürüp üzerinde bal arısı desenleri olan sarı bir patiska parçasına sardım ve tepesinden güzel bir şekilde kıvırdım. Sonuçtan tatmin olmuştum, dönüp hiçbir şey söylemeden, Stebbings’ın kaburga kaslarının hareketiyle çoktan çatlama belirtileri gösteren kuş tüyünü yerinden çıkarıp daha sağlam ve geniş olan tavuk kemiğini deliğe yerleştirdim.

Bu kez de gülmemişti. Kemiğin ucunu düzgün bir şekilde soktum ve Jamie’nin önünde diz çöküp köprücük kemiğini dikmeye devam ettim.

Oldukça aklım başımda hissediyordum ama tuhaf ve gerçek dışı bir şekilde bunun bitkinliğe dalalet olduğunu biliyordum. Yapmam gereken her şeyi

yapmıştım ve daha fazla ayakta duramayacağımın farkındaydım.

“Kaptan Hickman ne söyledi?” İkimizin de dikkatini dağıtmak için sormuştum.

“Tahmin edebileceğin gibi bir sürü şey.” Derin bir nefes ala-

rak bakışlarını kutuların arasında sıkışıp kalan kocaman bir kaplumbağa kabuğuna odakladı. “Kişisel fikirleri ve ölçüsüz dilini saymazsak… Hudson’a doğru yol aldığımızı söyledi. Ticonde-roga Kalesi’ne.”

“Biz… nereye?” Derisinden yarısını çıkarmış olduğum iğneye kaşlarımı çatmıştım. “Neden?”

Jamie ellerini yere koydu, parmaklarını tahtaya o kadar sert bastırmıştı ki tırnakları bembeyaz olmuştu.

“Karışıklık çıkmadan önce gittiği yer orasıymış ve şimdi ulaşmak istediği yer de yine orası. Çok sabit fikirli bir adam olduğunu düşünüyorum.”

Çay sandığının arkasından yüksek bir horultu duyuldu. “Ben de öyle olduğunu fark etmiştim.” Son dikişi atıp bıçağımla ipi düzgünce kestim. “Bir şey mi söylemek istediniz Kaptan Stebbings?”

Horultu tekrarlandı, bu kez daha yüksek sesle.

“Bizi karaya bırakmasına ikna edemez miyiz?”

Jamie parmaklarını az önce bitirdiğim dikişin üzerinde gezdirdi, kaşınan bölgeyi ovalamak istediği anlaşılıyordu bu yüzden parmaklarını kenara ittim.

“Aslına bakarsan… başka sorunlar da var Sassenach.”

“Anlat,” diye mırıldandım ayağa kalkıp gerinirken. “Ah, sırtım. Ne tür sorunlar? Biraz çay ister misin?”

“içinde yeterince viski olacaksa isterim.” Jamie başını geminin gövdesine yaslayarak gözlerini kapattı. Alnı terden parlıyor olsa da yüzüne biraz renk gelmişti.

“Konyak olsa olur mu?” Çay içmeye -alkolsüz- çok ihtiyacım vardı, onaylamasını beklemeden merdivene yöneldim. İlk basamağa adımımı attığımda şarap şişesine uzandığını gördüm.

Rüzgâr yukarıda sertçe esiyordu; aşağıdan çıktığım sırada beni birden diriltircesine iç etekliğimi havalandırırken uzun pelerinimi etrafımda uçuşturmuştu. Kirpiklerini kırpıştırıp hızla bakışlarını kaçıran Bay Smith ya da daha doğrusu Bay Mars-den’i de diriltmişti.

Bil birine giren kıyafetlerimi kontrol altına aldığımda, “İyi akşamlar hanımefendi,” dedi kibar bir şekilde. “Albay iyidir umarım?”

“Evet, iyi-” cümlemi tamamlamadan ona sert bir bakış attım. “Albay mı?” Hafif bir halsizlik hissettim.

“Evet. Kendisi bir milis albayı, öyle değil mi?”

“*Öyleydi*,” dedim vurgulayarak.

Smith gülümsemeye başladı.

“Eskide kaldığını sanmıyorum hanımefendi,” dedi. “Tayfaların idaresini elimize almamızı sağladı, bundan böyle Fraser’m Yolsuzları olarak anılacağız.”

“Ne kadar da uygun,” dedim. “Bu nasıl oldu?”

Bu haberden umduğu kadar hoşlanmadığımı görünce gergin bir şekilde küpelerinden birini çekiştirdi. *“Pitt’* in tayfalarından biri beni tanıdı ve kaptana kim olduğumu söyleyince..

Bay Marsden’in -süsleriyle uyum sağlayan- gerçek adının ortaya çıkması *Engerek’te* bulunan mürettebat arasında büyük bir yaygara kopmasına neden olmuştu. O kadar ki gemiden atılma ya da küçük bir telgnede kendi kaderine terk edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Uzun süren sert bir tartışmadan sonra Jamie, Bay Marsden’in belki de mesleğini değiştirip bir asker olması gerektiğini önermişti - çünkü *Engerek*’in tayfalarının büyük bir bölümü zaten milis gönüllüleri olarak Ticonderoga’da bulunan Kıta Ordusu’nun birliklerine katılma niyetindeydi.

Bu fikri herkes beğenmişti - birkaç kişi homurdanmaya devam etmişti. “Bu yüzden aşağıda görünmemeye çalışıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya hanımefendi,” diyerek Bay Marsden konuşmasını tamamladı.

Bu aynı zamanda *Pitt*’ten esir alınan ve gemiye *Ördek*’ten geçen tayfalarla ne yapılacağı konusunu da bir çözüm getirmişti. Amerikan birliklerine katılmak isteyenlere izin verilecekti ve hayatları boyunca savaş esirleri olarak kalmayı tercih eden İngiliz denizciler ise Ticonderoga Kalesi’ne yerleştirilecekti. Bu son

deniz macerasının ardından *Ördek*‘in tayfasının yarısı karada çalışmayı istediklerini belirtmişlerdi.

“Anlıyorum,” dedim, iki parmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum. “İzin verirseniz Bay… Marsden, gidip bir fincan çay hazırlayacağım. İçinde fazlasıyla konyak olan bir fincan.”

Çay içimi ısıtmıştı. Mutfak ateşinin yanında uyuklayan Ab-ram’ı yatağına yollayıp, Jamie ve Kaptan Stebbings’e de çay götürerek diğer hastalarımı kontrol etmiştim. Ancak umulabile-ceğim kadar rahattılar, çok rahat olmasalar da acıya dayandıkları ve acil bir tıbbi müdahaleye ihtiyaçları

olmadığı belli oluyordu.

Çayın ve konyağın verdiği geçici güç, merdivenlerden ambara indiğim sırada kaybolmuştu. Son basamakta ayağım kayınca büyük bir gürültüyle sert bir şekilde yere düşünce, Stebbin-gs'ten korku dolu bir çığlık ve peşinden de bir inilti yükselmesine neden olmuştu. Kaşlarını kaldıran Jamie'ye elimi sallayıp hızla hastayı kontrol etmeye gittim.

Çok ateşi vardı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve çay fincanı neredeyse hiç dokunulmamış bir halde yanında duruyordu.

"İçirmeye çalıştım ama bir yudumdan fazlasını yutamadığını söyledi." Jamie beni takip ederken arkamdan yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Eğilip kulağımı Stebbings'in göğsüne dayayıp elimden geldiğince dinledim. Kontrol etmek için tavuk kemiğinden yaptığım boruyu çıkardım, sadece hafif bir tıslama sesi oldu ve geride küçük bir kan lekesi bıraktı.

Jamie bulanık gözleriyle bana zar zor bakarken, "Anladığım kadarıyla ciğerin en azından bir kısmı şiş," dedim Stebbings'in bedenine doğru. "Ve sanırım kurşun dağlaması çok fazla hasar almanızı önledi, yoksa çok daha kötü belirtilerle karşı karşıya kalırdık." Aslında çoktan ölmüş olurdu ama böyle söylememenin daha iyi olacağını düşündüm. Ne olursa olsun, yakında yüksek ateşten ölebilirdi fakat bunu da dile getirmedim.

Biraz su içmesi için onu ikna ettim, bir kısmıyla da başını ve gövdesini süngerle sildim. Ambar kapağı açık bırakılmıştı, içerisi oldukça soğuktu. Yine de onu güvertedeki rüzgâra çıkarmanın bir yararı olacağını sanmıyordum, hem ne kadar az hareket ederse o kadar iyiydi.

"Bu benim… pelerinim mi?" diye sordu Stebbings aniden tek gözünü açarak.

"Şey… herhalde sizin," diye yanıtladım, şaşırmıştım. "Geri vermemi ister misiniz?"

Yüzünü hafifçe buruşturup kafasını sağa sola salladı ve yavaşça nefes alarak gözlerini kapatıp başını geriye yasladı.

Jamie başını geriye atmış, gözleri kapalı bir şekilde çay sandığına dayanmış ağır ağır nefes alıyordu. Yanma oturduğumu hissedince başını kaldırıp gözlerini açtı.

"Sanki yere yığılacakmış gibi görünüyorsun Sassenach," dedi yumuşak bir sesle. "Biraz uzan, olur mu? Kaptanla ben ilgilenirim."

Haklı olduğunu biliyordum. Aslında ondan iki tane görüyordum. Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladığımda bir an için iki Jamie'yi bir araya getirmeyi başarmıştım ama haklı olduğunu inkâr etmenin bir yararı yoktu. Yine bedenimle bağlantım kopmuştu ama zihnim odaklanmak yerine sersemlemiş şekilde başka bir yere gitmişti. Ellerimle sertçe yüzümü ovaladım ama pek faydası olmamıştı.

"Uyumalıyım," dedim ikisine de. "Eğer baskının tekrar arttığını hissederseniz ki hissedeceğinizi sanıyorum," dedim Stebbings'e, "sakinleşene kadar boruyu çıkarın ve sonra tekrar yerine yerleştirin, ikinizden biri ölmek üzere olduğunuzu düşünürse, beni uyandırsın."

Başka bir şey eklemeden tahta döşemenin üstüne kıvrıldım ve başımı Stebbings'in pelerininin üstüne koyup uykuya daldım.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden uyandığımda,

zihnim altımdaki döşemeyle birlikte yükselip alçalırken birkaç dakika mantıklı düşünemedeıı olduğum yerde kaldım. Bir süre sonra, adamların mırıldanmasını ve açık denizde seyreden geminin seslerini ayırt etmeye başlamıştım.

Öylesine dalıp gitmiştim ki uykuya dalmadan önce olan olayları hatırlamam zaman aldı ancak sesler her şeyi hatırlamamı sağlamıştı. Yaralar, leş gibi konyak kokusu, ellerimde hissettiğim sert yelken bezinin yırtılırken çıkardığı ses ve parlak, ıslak patiskanın boya kokusu, Jamie'nin kanlı gömleği ve Stebbings'in göğsündeki delik. Sonuncusunu hatırlamamla birlikte hemen ayağa fırlamam bir olmalıydı fakat yerde uyuduğum için her yanım tutulmuştu. Sağ dizimden kasığıma doğru keskin bir ağrı saplandı, sırtımdaki ve kolumdaki kaslar da çok acıyordu. Gerinip ayağa kalkmaya çalışmadan önce kaptanın sesini duydum.

"Hickman'ı çağır," dedi Stebbings, sesi boğuk ve alçak olsa da anlaşılırdı. "Böyle yaşamaya devam etmektense vurulmayı tercih ederim."

Şaka yaptığını sanmıyordum ve Jamie de böyle düşünüyordu.

"Seni suçlamıyorum," dedi. Yumuşak ve ciddi sesi Stebbin-gs'inki kadar anlaşılırdı.

Kaslarımdaki felç edici ağrı biraz dinince gözlerimi tekrar odaklayabilmiştim. Uzandığım yerden Stebbings'in dizlerinden aşağısını ve yanında oturan Jamie'nin büyük bir bölümünü görebiliyordum; başını dizlerine doğru eğmişti, uzun vücudu çay sandığına doğru çökmüştü.

Kısa bir sessizlikten sonra Stebbings, "Suçlamıyorsun, öyle mi? Güzel. O halde git ve HickmanYgetir," dedi.

"Neden?" diye sordu Jamie yeterince düşündükten sonra -ya da sadece cevap vermek için güç topluyordu. Başını kaldırmamıştı ve sesi yorgunluktan uyuşmuş gibi çıkıyordu. "Adamı yatağından kaldırmaya gerek yok, değil mi? Ölmek istiyorsan, o şeyi göğsünden çıkarman yeterli."

Stebbings bir tür ses çıkardı. Ses ilk önce kahkaha, inleme ya da öfkeli bir yanıta benzer bir şekilde başlamış olsa da kenetlediği dişlerinin arasından tıslayarak son bulmuştu. Vücudum gerilmişti. Gerçekten de kemiği çıkarmış mıydı?

Hayır. Kaptanın vücudunun hareket edişini, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışan ayaklarının kıvrıldığını duydum ve yardım etmek için eğilen Jamie'nin homurdandığını gördüm.

"En azından… biri… ölmemden… zevk alabilir," diye hırıldadı.

"O şeyi oradan senin yerine çekebilirim," dedi Jamie dikkatini dağıtmak

istercesine. Canının yanmaması için dikkatlice doğruldu. “Ama ölmeni izlemek bana zevk vermez.” Bitkin düşmüş olmasından fazlası vardı, vücudunun en az benimki kadar tutulduğu belliydi. Ayağa kalkıp onun biraz uzanmasını sağlamalıydım. Ancak hâlâ Stebbings ile konuşuyordu, felsefenin derinliklerinden söz eden bir adam gibi sesinin endişesiz olduğu duyuluyordu.

“Kaptan Hickman’ı tatmin etmeye gelince, ona karşı böyle bir zorunluluk mu hissediyorsun?”

“Hayır.” Kaptan peşinden derin bir nefes almak zorunda kalsa da yanıtı kısa ve sertçe vermişti. “Zahmetsiz bir ölüm,” dedi birkaç nefesten sonra. “Hızlı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Jamie, sesi uykulu gibiydi.

Stebbings soru sorarcasına inledi ve Jamie içini çekti. Bir süre sonra kiltinin hışırtısını duydum, sol bacağını inleyerek uzatmıştı.

“Bunu görüyor musun?” Jamie dizinin biraz üstünden kalçasına, neredeyse kasıklarına doğru parmağını yavaşça gezdirdi.

Stebbings’ten meraklı bir inilti yükseldi, bu kez kesinlikle soru soran bir hali vardı.

“Süngü,” dedi Jamie, uzun yaranın üstüne gelişigüzel bir şekilde kikini indirdi. “Bu olduktan sonra iki gün yattım, ateş

beni canlı canlı yiyordu. Ayağım şişmişti ve berbat kokuyordu. Ve İngiliz subaylar beynimizi patlamak için geldiğinde çok sevinmiştim.”

Kısa bir seslik oldu.

“Culloden savaşında mıydı?” diye sordu Stebbings. Sesi hâlâ boğuktu, sesinde ateşini hissedebiliyordum ama meraklı bir hava da vardı. “Duymuş-tum.”

Jamie yanıt vermedi, saklamaya gerek duymadan birdenbire esnedi ve yavaşça ellerini yüzünde gezdirdi. Kirli sakallarının hafif çıtırtısını duyabildim.

Bunu sessizlik takip etti fakat bu kez sessizliğin niteliği değişmişti. Stebbings’in öfkesini, acısını ve korkusunu hissedebiliyordum - ama güçlükle aldığı nefesinde biraz olsun neşeli bir hava vardı.

“Sormamı… mı… bekliyorsun?”

Jamie başını salladı.

“Çok uzun bir hikâye ve anlatmaya gerek duymuyorum. Kısacası beni vurmasını çok istemiştim ama piç herif vurmamıştı.” Hastalığın ağır kokusunun gidip geldiği ambarda boğuk ve huzursuz bir hava vardı. Derin bir

nefes aldığımda adamların vücudunun keskin kokusunu alabiliyordum; kendilerini sıkmaktan ve yorgunluktan acılaşmış bakirimsi vahşi bir kokuydu. En kötü durumlarda bile kadınların asla böyle kokmayacağını aklımdan geçirdim.

irimden kalkabilecek kadar gerinmiştim ama henüz kalkmamıştım. Aceleye gerek yoktu. İkisi de artık sessizdi, nefesleri geminin ve dışarıdaki denizin birer parçası gibiydi.

Sessiz ve emin bir şekilde ne olduğunu bildiğimi fark ettim. Kenarda durup aşağıya bakan insanların omzunun üzerinden birçok kez uçurum gözüme ilişmişti. Aslında ben de bir keresinde bakmıştım. Her şeye son vermeyi teklif eden sonsuzluğun cazibesini çok iyi biliyordum.

Yalnız başlarına, yan yana, şu an orada durmuş aşağı baktıklarını biliyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM RASTLANTI

Şüphe İçinde

Lord John Grey'den Bay Arthur Norrington'a

4 Şubat 1121

(Kod 158)

Sevgili Norrington,

Konuşmamızın ardından seninle paylaşmam gerektiğini düşündüğüm çok önemli bilgiler edindim.

Yıl sonunda Fransa'yı ziyaret ettim ve oradayken Baron Amandine ile görüştüm. Aslına bakarsan, birkaç gün baronla birlikte kaldım ve birçok konuda konuşma şansımız oldu. Beauchamp'm gerçekten de konuştuğumuz konuyla ilgilendiğine ve işin içinde bulunan Beaumarchais ile bağlantı kurduğuna inanmak için nedenlerim var. Amandine'in endişelendiğini sanmıyorum ama Beauchamp onu bir tür paravan olarak kullanabilir.

Beaumarchais'ın huzuruna kabul edilmeyi istedim ama reddedildim. Normalde benimle görüşmeyi kabul ederdi fakat samnm araştırmam onu rahatsız etti. Onu izlemek faydalı olabilir.

Ayrıca, Fransız yazışmalarında "Rodrigue Hortalez ve Ortaklan" (Ispanyollar ile olan yazışmaları yürüten kişiyle konuşmam diliyorum) adında bir şirketin geçip geçmediğine dikkat et. Yöneticilerinin ismi dışında onlar hakkında ne eksik tıe de sağlam bilgiler edinebildim, bu bile yeterince şüphelenmemi sağladı.

Eğer işinden fırsat bulabilirsen, bu konular hakkında öğrenebildiğin şeyleri duymaktan mutluluk duyarım.

Sadık hizmetkârınız,

Lord John Grey

Dipnot: Yazışmalar konusunda Amerika BölümiVndc şu an kimin sorumlu olduğunu söyleyebilir misiniz?

LonlJohn Grey'den Pardloe DükiVne 4 Şubat 1777 (aile kodu)

Hal,

Amandine ile görüştüm. VVaimvright, Trois Flccheş *adında bir köşkte yaşıyor t>e baronla hastalıklı bir ilişkileri var. Baronun kız kardeşiyle görüştüm, kendisi IVainıvriglıt'ın eşi. Erkek kardeşi ve kocası arasındaki ilişkiden kesinlikle haberi var ama bunu açık bir şekilde kabul etmiyor. Bunun dışında, hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyor. Ömrümde onun kadar aptal bir kadına çok az rastlamışımdır. Çok müstehcen davranışları var ve çok kötü bir kart oyuncusu. Baron da öyle, ilaveten onun Wainwright'm politik entrikalarına dair bir şeyler bildiğinden eminim; konuyu açtığımda kaçamak davranışlarda bulundu, ayrıca yanlış yönlendirme sanatıyla ilgili eğitim almadığından da eminim. O cephedeki faaliyetleri takip etmesi için Norrington'ı uyardım.*

IVaimvright'm yeteneklerini ve bağlantılarını (ya da daha doğrusu olmayışını) bildiğimden, bu işin ne kadar içinde olduğunu idrak edemiyorum. Eğer belirttiği şekilde Fransa'nın aklında entrika çevirmek varsa, bu konularda açık bir iletişim içinde olmaları çok zor. Ayrıca Wainwri-ght gibi birinin benim gibi biriyle görüşmesi için gönderilmesi yeterince gizli kapaklı olduğunu gösterir. Bu tür bir yaklaşım kesinlikle inkâr edilebilme ayrıcalığı taşıyor. Ama yine de henüz çözemediğim bir şekilde yanlış görünüyor.

Yakında yanında olacağım, umarım o zamana kadar Yüzbaşı Eze-kiel Richardson ve Yüzbaşı Denys Randall-Isaacs hakkında net bilgiler edinmiş olurum. Kendi bağlantıların yardımıyla bu iki ismi araştırabi-lirsen çok makbule geçer.

Sevgili kardeşin,

John

Dipnot: Umarım sağlığın iyiye gidiyordur.

Pardloe Dükü Harold'dan, Lord John Grey'e

6 Mart 1777

Bath

(aile kodu)

Henüz ölmedim. Keşke ölseydim. Bath berbat bir yer. Her gün ka-putbezinin üzerine yatırılıp çürümüş yumurta gibi kokan kaynar suya konuyor sonra dışarı çıkarılıyor ve dahası bu suyu içmeye zorlanıyorum ama eğer itaat etmezsem Minnie, ahlaka aykırı davranışlara neden olan bir akıl hastalığını gerekçe göstererek Lordlar Kamarası'na dilekçe verip benden boşanacağını söylüyor. Bundan şüpheliyim ama işte yine buradayım.

Denys Randall-Isaacs, Mary Haıvkins adında İngiliz bir kadının ve Culloden savaşında ölen süvari albayı, Jonathan Wolverton Randall adında bir adamın oğlu. Annesi hâlâ hayatta ve Bristollii bir tüccar olan Robert Isaacs adında bir Yahudi ile evli O da hayatta ve Brest'teki bir ambarın hisselerinin yarısı ona ait. Denys lanet olası politikacılardan biri, Germain ile bağlantıları var ama pek fazla bilgi edinemiyorum. Lanet olası Bath'ta hiçbir şey bulamıyorum.

Richardson hakkında pek bilgim yok ama derhal öğreneceğim. Amerika'daki bazı insanlara mektuplar gönderdim. Evet, ağzım sıkıdır ve onların da öyledir.

John Burgoyne burada istirahat ediyor. Germain, Kanada'dan baskın yapma planım onayladığı için çok neşeli. Fransızcası ve Almancası iyi olduğu ve Burgoyne'nin eline bir sürü Brusıvickli geçeceği için ona William'dan bahsettim. Yinede WiUiam'a dikkatli olmasını söyle, çünkü Burgoyne, Amerika'daki ordunun başkomutanı olacağını düşünüyor - hem Guy Carleton hem de Dick Hoıve'u çok şaşırtacak bir fikir olduğunu sanıyorum.

Trois Fleches. *Üç ok demek. Peki üçüncü kim?*

Londra 26 Mart 1777

İngiliz Bifteği Sevenler Demeği, Erkekler Kulübü

"Üçüncü kim mi?" Az önce açıp okuduğu nota gözlerini diken Grey şaşkınlıkla tekrarladı.

"Neyin üçüncüsü?" Harry Quarry sırılsıklam olan pelerinini başgarsona vererek Grey'in yanındaki sandalyeye oturdu, ellerini ateşe doğru tuttuğunda rahatlayarak içini çekti. "Tanrım, soğuktan dondum. Southampton'a *bu havada* mı gideceksin?" Rüzgârdan neredeyse yatay bir şekilde yağan sulu karı sergileyen pencereye doğru, soğuktan bembeyaz olmuş eliyle işaret etti.

"Yarına kadar değil. O zamana kadar düzelmiş olur."

Harry kuşkulu bir şekilde pencereye bakıp başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Garson!"

Susamlı çörek, kek, çilek reçeli, marmelat, beyaz bir örtüye sarılı sepetin içinde sıcak tereyağı sürülmüş ekmekler, kaymak, bademli çörek, tostlar,

domuz pastırması ve soğanla pişirilmiş bir kâse fasulye, bir tabak dilimlenmiş jambon ve iki bardakla birlikte bir şişe konyak ve -belki de sonradan düşünerek eklenmiş- iki porselen fincan ve tabaklarıyla birlikte dumanı tüten bir demlikle dolu olan tepsiyle Bay Bodley çoktan onlara doğru sendeleyerek ilerliyordu.

“Ah,” dedi Harry, artık daha mutlu görünüyordu. “Beni beklediğinizi görüyorum.”

Grey gülümsedi. Harry Quarry, askeri operasyonda olmadıkça ya da göreve çağırılmadıkça, her çarşamba günü saat dört buçukta kulübe gelirdi.

“Hal hasta listesinde olduğuna göre, iyi beslenmen gerektiğini düşündüm.” Harry alaydaki iki albaydan biriydi - Hal’den bağımsız olarak kendi birliğinin albayıydı. Kendi birliklerinin operasyonlarında her albay aktif bir rol oynamazdı ama Hal öyle değildi.

“Hastalık numarası yapan alçak,” dedi Harry konyağa uzanırken. “Durumu nasıl?”

“Yazdıklarından anladığım kadarıyla her zamanki gibi.” Grey mektubu açıp uzattığında Quarry’ye hafif bir tebessümle okumuştu.

“Minnie onu nasıl yola getireceğini bilir.” Quarry mektubu masaya koydu, bardağını kaldırdığı sırada başını sallıyordu. “Richardson kim ve neden onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorsun?”

“Ezekiel Richardson süvari yüzbaşısı ama istihbarat çalışmaları nedeniyle ilişkisini kesmiş durumda.”

“İstihbarat çocuklarından, öyle mi? Kara Loca’dan biri mi?” Quarry burnunu kırıştırdı, gerçi bu hareketi konuya dair mi yoksa sardalyeye eşlik eden bir tabak rendelenmiş karaturpa mı yaptığı belli değildi.

“Hayır, adamı şahsen tanımıyorum,” diye itiraf etti Grey ve bir hafta önce Quebec’ten gönderilen William’m mektubunu aldığından beri gittikçe artarak canını sıkan derin huzursuzluğa benzer bir ağrı hissetti. “Onunla babasını tanıyan Sör George vasıtasıyla tanışmıştım ama çok fazla konuşmadık. Onun hakkında birkaç şey duymuştum, birkaç gizli şey-”

“Bu tür bir iş içinde olan bir adamla ilgili bir şeyler bilmek isteyen birinin tek seçeneği sanırım. Huuufl” Çıkardığı sese bakılırsa Harry ağzını açıp sinüslerine doğru kocaman bir nefes almıştı, gözleri sulanarak bir-iki kez öksürdü ve hayranlıkla başını salladı. “Taze karaturp,” dedi boğuk bir sesle ve büyük bir kaşık dolusu daha aldı. “Çok… taze.”

“Oldukça. Her neyse, onunla Kuzey Carolina’da tekrar karşılaştım, biraz daha konuştuk ve Williaın’a istihbarata yönelik bir teklif sunmak için benden izin

istedi.”

Quarry yemeği bırakmıştı, sardalyeli tostun bir parçası ağzının kenarında duruyordu.

“Çayırlarda dolaşması için Willie’nin aklını çelmesine izin verdiğini söylemiyorsun, değil mi?”

maçını kesinlikle bu değildi,” dedi Grey sinirli bir şekilde. Bu önerinin Willie için iyi olacağını düşünmemi sağlayan nedenlerim vardı; bu durum onu Kuzey Carolina’daıı uzaklaştırır ve en sonunda Howe’un ekibine katılmasını sağlayabilirdi.” Quarry başını salladı, yemeğini dikkatle çiğneyip kibar bir şekilde yuttu.

“Evet, haklısın. Peki şüphelendiğin bir şeyler mi var?”

“Evet, var. Artık daha fazla şüphem var, çünkü Richardson hakkında doğru düzgün bir şeyler bilen çok az insan bulabildim. En başta, bana onu öneren insanların hepsi bir başkasının önerisiyle hareket etmiş gibi görünüyor. Şu an annemle birlikte Ispanya’da olan Sör George Stanley ve bu süre içinde oldukça uygunsuz bir şekilde hayatını kaybeden Nigel Bruce hariç.” “Düşüncesizce davranmışsın.”

“Evet. Vaktim olsaydı daha fazla bilgi toplamaya çalışırdım ama yoktu. Dottie ile birlikte yarından sonra yola çıkıyoruz. Hava izin verirse,” diye ekledi pencereden dışarı bakarak.

“Ve bu noktada ben devreye giriyor olmalıyım,” dedi Harry, kötü bir niyeti olmaksızın. “Bulduğum bilgilerle ne yapmam gerekiyor? Hal’e mi söyleyeyim yoksa sana mı göndereyim?” “Hal’e söyle,” dedi Grey içini çekerek. “Meclis Philadelp-hia’da bulunuyor olsa bile Amerika’daki posta kim bilir ne haldedir. Acil bir durum olursa, Hal burada benim oradan yapabileceğimden daha çabuk bir şekilde halleder.”

Quarry başını sallayıp Grey’in içkisini tazeledi. “Hiçbir şey yemedin,” dedi.

“Öğle yemeğini çok geç yedim.” Aslında henüz öğle yemeği yememişti. Küçük bir parça ekmek alıp üzerine reçel sürdü.

“Peki ya Denys… adı her neyse?” Quarry çatalın ucuyla mektuba hafifçe vurarak sordu. “Onu da araştırmamı ister misin?”

“Elbette. Gerçi bu konuda Amerika’da ben daha fazla ilerleme kaydedebilirim. En azından en son görüldüğü yer orası.”

Grey ekmekten bir ısırık aldı, gevreklik ve tadı arasında hassas bir denge yakalanmış olduğunu fark etmesiyle iştahının geri geldiğini gördü. Brest’te ambarı olan zengin Yahudi’yle Har-ry’nin ilgilenip ilgilenmemesi gerektiğini düşündü ve vazgeçti. Fransız bağlantıları hassas bir meseleydi, Harry dikkatli

olsa da kurnaz biri değildi.

“Peki, öyleyse.” Harry bir dilim kek alıp üzerine bir parça kaymak koyarak hepsini bir bütün halinde ağzına tıktı. Grey bunu nasıl başardığını merak etmişti. Harry yapılı ve cüsseliydi ama şişman değildi. Yediklerini genelevlerdeki aktif faaliyetleri sırasında yakmasına şaşmamalıydı, ilerleyen yaşma rağmen en sevdiği spor buydu.

Grey birdenbire Harry’nin kaç yaşında olduğunu merak etti. Kendisinden birkaç yaş büyük, Hal’den birkaç yaş küçük olabilirdi. Hal ile bundan bir kere bahsetmeleri dışında bu konu hakkında hiç düşünmemişti. Grey ikisinin de ölümsüz gibi göründüğünü düşündü; ikisinin de olmadığı bir geleceği bir kez olsun hayal etmemişti. Ama Harry’nin peruğunun altındaki kafa derisinde artık neredeyse hiç saç kalmamıştı -kendine özgü bir şekilde kafasını kaşımak için peruğunu bir ara çıkarıp düzgün durup durmamasına aldırmadan tekrar takmıştı- ve çay fincanını her zamanki zarafetiyle tutuyor olsa da parmak eklemleri şişmişti.

Başparmağı kaskatı kesilip dizine ağn saplanan Grey, aniden kendi ölümünü düşündü. En çok da hâlâ ihtiyacı olduğunda hayatta olamayıp William’ı koruyamayacağından korkuyordu.

“Ne?” dedi Harry, Grey’in yüzündeki ifadeye kaşlarını kaldırarak. “Ne var?”

Grey gülümseyerek kafasını salladı ve konyak bardağını eline aldı.

“Ölüm korkusu beni endişelendiriyor.”

Düşünceli bir şekilde, “Alı,” diyen Quarry kadehini kaldırdı. “Buna içilir!”

İşler Karışıyor

28 Şubat 1777

Londra

Tümgeneral John Burgoyne’den,

Sör George Germain’e

.. .Düşman için höylesine korkunç ve savaş kadar etkili olan, Ticonderoga’dan Kanada’ya yapdan baskına benzeyen başka bir deniz seferi aklıma gelmiyor.

4 Nisan 1777

Kraliyet gemisi **Tartar** *’ın güvertesinde*

Dottie’ye *Tartar’m* **sadece sekiz toplu bir firkateyn olduğunu ve bu yüzden yanında olabildiğince az şey getirmesini söylemişti. Buna rağmen, oldukça büyük bir sandık, iki adet elbise bavulu ve el işi çantasından**

oluşan bagajını görünce çok şaşırmıştı.

“Yanına çiçek desenli bir bavul almıyor musun?” diye takıldı Lord John Grey. “William seni tanıyamaz.”

“Saçmalık,” diye yanıtladı Dottie, babasına has bir aksilikle. Yine de biraz gülümseyip -rengi solgun görünüyordu, bunun deniz tutması belirtisi olmadığını umdu- elini sıkıca tutmuş İngiltere gözden kaybolana kadar bırakmamıştı.

Kızın bunu başarmış olmasına hâlâ şaşkındı. Grey’in koruması altında yaralanan erkek kardeşiyle ilgilenmek gibi övgüye

değer bir amaç uğruna olsa bile, kızının Amerika’ya giden bir gemiye binmesine izin vermesi için ikna olduğuna göre, Hal sandığından daha zayıf düşmüş olmalıydı. Minnie, doğal olarak hasta oğlunu merak ediyordu ama Hal’i yalnız bırakamazdı. Yine de bu maceraya karşı çıktığını gösteren tek kelime etmemişti…

“Annen de bu işin içinde, değil mi?” dedi Grey gelişigüzel bir şekilde.

“Hangi işin?” Dottie örümcek ağı gibi birbirine dolanan saçını geriye attı, saç kurdelesinin üstüne takılıp kafasının üstünde alev gibi dans eden tutam sayesinde konudan tamamen uzaklaşmıştı. ‘Yardım et lütfen!”

Grey onun saç tutamını yakaladı, iki eliyle başının üstünde sıkıca düzleştirip ensesine götürdü, yanlarından geçen bir denizci hayranlıkla izlerken saçını ustalıkla ördü ve ucuna kadife kurdeleden geriye kalan şeridi taktı.

“Sahiden hangi işin?” dedi Grey işini bitirdiği sırada. “Kalkıştığın bu korkunç iş her neyse.”

Dottie başını çevirip dimdik gözlerinin içine baktı.

“Eğer Henry’yi kurtarmayı korkunç bir girişim olarak de-ğerlendiriyorsan, sana tamamen katılıyorum,” dedi ciddiyetle. “Doğal olarak annem onun geri dönmesi için elinden geleni yapacaktır. Sanırım sen de yaparsın, yoksa burada olmazdın.” Dottie cevap vermesini beklemeyip Lord John’u nutku Uıtul-muş bir şekilde bırakarak ustalıkla topuğunun üstünde dönüp güverte yolunda ilerledi.

Baharda ilk gelen gemilerden biri, Henry’den daha fazla söz eden bir mektup getirmişti. Neyse ki o hâlâ hayattaydı ama çok kötü yaralanmıştı; karnından vurulmuş ve zorlu kış şartları sebebiyle çok hasta düşmüştü. Hayatta kalmış ve esir düşen bir sürü İngiliz ile birlikte Philadelphia’ya gönderilmişti. Mektup esir düşen oradaki subaylardan biri tarafından yazılmıştı ama Henry mektubun sonuna ailesini sevdiğini söyleyen birkaç kc-lime karalayıp imzasını atmıştı. Kargacık burgacık yazıyı hatırlayınca John’un yüreği sızladı.

Yine de Philadephia'da olması onu biraz cesaretlendirmişti. Fransa'dayken Philadelphia'dan biriyle tanışmış ve ondan çok hoşlanmıştı, bunun da karşılıklı olduğunu düşünüyordu; bu tanışıklık bir fayda sağlayabilirdi. Grey Amerikalı beyefendiyle tanışma anını hatırlayınca istemsizce sırıttı.

Paris'te çok uzun süre bulunmamıştı, sadece o an şehirde olmayan Percival Beauchamp ile ilgili soruşturma yapabilecek kadar kalmıştı. Grey'e kış için kırsal kesimdeki evine çekildiği söylenmişti. Compiegne yakınlarında *Trois Fleches* adında Beauchamp ailesine ait bir malikâneydi. Grey kenarları kürklü bir şapka ve bir çift denizci botu almış, kendisini en sıcak tutan pelerinine sarmış ve bir at kiralayıp şiddetli rüzgâra doğru acımasızca yola koyulmuştu.

Üstü başı çamur içinde ve soğuktan donmuş bir halde köşke vardığında, önce şüpheyle karşılanmış olsa da unvanı içeri girmesini sağlamıştı. Baronun gelmesini beklemesi için mükemmel bir şekilde döşenmiş -ve çok şükür sıcak bir şöminesi olan-bir salona götürülmüştü.

Percy'nin anlattıklarına dayanarak Baron Amandine'e dair bir fikre sahipti ancak hayal etmek insanın doğasında vardı.

Hayal etmek demişken, Grey son on sekiz, on dokuz senedir Percy'yi aklına getirmemek konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Ancak onu düşünmenin hem profesyonel hem de kişisel bir gereklilik olduğu açık bir hal alınca, hakkında hatırladıklarıyla hem şaşırmış hem de siniri bozulmuştu. Percy'nin neden hoşlandığını bilirdi ve buna dayanarak zihninde Amandine'in neye benzediğine dair bir resim oluşturmuştu.

Ancak gerçek çok farklıydı. Baron yaşlı bir adamdı, Grey'den belki de birkaç yaş büyüktü, dürüst ve hoş bir yüzü vardı ama kısa boylu ve tombuldu. Gösterişsiz ve güzel giyinmişti. Grey'i kibar bir şekilde karşıladı ancak elini tuttuğunda küçük bir elektrik dalgası vücuduna yayılmıştı. Baronun yüz ifadesi saygılıydı fakat bakışlarına meraklı ve hırslı bir hava hâkimdi, baronun itici görünümüne rağmen Grey'in teni bu ifadeye tepki vermişti.

Percy elbette Amandine'e ondan bahsetmişti.

Şaşkın ve ürkek bir şekilde, Mösyö Beauchamp'm Mösyö Beaumarchais ile birlikte Alsace'de kurt avına çıktıklarını belirten kısa açıklamayı yaptı. Grey tahminlerinden birinin tuttuğunu düşündü. Herhalde baron hazretleri en azından bu gecelik misafirperverliğini kabul etmeyi lütfederdi?

Grey teklifi yakışıksız bir şekilde birçok kez teşekkür ederek kabul etmiş, paltosunu çıkarıp botlarını Dottie'nin hediye ettiği cafcaflı ev terlikleriyle değiştirmiş -Amandine gözlerini kırpıştırarak bakıp terlikleri oldukça beğenmişti- ve portrelerde dolu uzun bir koridorda baronu takip etmişti.

"Kütüphanede bir şeyler yiyelim," demişti Amandine. "Üşümüş ve açlıktan

yorgun düştüğünüz görülüyor. Eğer mahsuru yoksa sizi gitmek üzere olan diğer misafirimle tanıştırmama izin verin, bize katılması için onu da davet edebiliriz.”

Amandine’in durması gereken yerden biraz daha aşağıda hafifçe sırtına dokunan elinin baskısıyla dikkati dağılan Grey mırıldanarak kabul etti.

“Kendisi Amerikalı,” diyordu baron koridorun sonundaki kapıya ulaştıkları sırada ve sesinde fark edilir bir neşe vardı. Ses tonu oldukça sıra dışıydı - içine çok fazla şeker atılmış kokulu çay gibi yumuşak, sıcak ve her nedense alçaktı.

“Her gün güneşte vakit geçirmekten hoşlanır,” diye devam etti baron, kapıyı açıp Grey’in ilerlemesi için işaret ederek. “Kendisini çok dinç tuttuğunu söylüyor.”

Konuştuğu süre boyunca Grey kibar bir şekilde barona bakıyordu ve en sonunda Amerikalı misafirle konuşmak için döndüğünde üzerine minder konulmuş, güneş ışığının aydınlattığı bir sandalyeye çırılçıplak uzanan Doktor Franklin ile tanıştı.

Herkesin kibar olmak için büyük bir çaba harcadığı sonraki konuşma esnasında, ciğerler kadar cildin de hava alması gerektiği için Doktor Franklin’in mümkün olduğunca temiz havayla banyo yaptığını öğrenmişti; böylece sağlıksız giysilerle örtülmeyen vücut, enfeksiyona karşı kendisini daha güçlü bir şekilde savunabiliyordu.

Tanışma ve konuşma boyunca Grey, Amandine’in şüphe ve neşe dolu gözlerinin üzerinde olduğunun ve hiç kuşkusuz tenini nefessiz bırakan sağlıksız giysilerle örtülü kendi vücudundaki ağırlık hissinin farkındaydı.

Yabancı biriyle tanışması ve bu kişinin en büyük sırrını çoktan biliyor olması çok tuhaftı. Sanki sarp bir kayalıktan aşağı sarkıyormuşçasma tehlikeli ve başını döndüren bir duygu hissetmişti. Aynı zamanda bu Grey’i çok heyecanlandırmış ve korkutmuştu.

Amerikalı (şu an Paris’e yaptığı yolculuk sırasında gördüğü sıra dışı bir jeolojik oluşumdan bahsediyordu) vücudunun alt kısımlarındaki birkaç morumsu egzama izi haricinde açık tenli yaşlı bir adamdı ve cinsel istek uyandıran bir hali yoktu. Yine de Grey’in vücudu gerilmişti ve beynine yeterince kan gitmiyordu. Amandine’in gözlerini üzerine dikip açık bir şekilde onu değerlendirdiğini hissediyordu. Ayrıca Percy’nin, eşi ve kayınbiraderi baron hakkında anlattıklarını çok net bir şekilde hatırlıyordu: “İkisiyle de ara sıra.” Baron’un kız kardeşi de kocası Percy’ye avda eşlik mi ediyordu yoksa o da evde miydi?

“Doktorun bu faydalı egzersizine katılmak ister misiniz lordum?”

Grey bakışlarını Franklin'den ayırdığında baronun ceketini çıkarmak üzere olduğunu gördü. Ancak diyecek bir şey bulamadan, Franklin ayağa kalkıp kendisinin bugünlük yeterince faydalandığını söyledi. "Tabii," deyip derin bir ilgiyle gözlerini Grey'in gözlerine dikip, "gitmemin keyfinize engel olmasına izin vermemelisiniz," diye ekledi.

Kusursuz bir biçimde kibar olan baron derhal ceketini giyip kütüphanede bir şeyler yemek için onlara katılacağını söyleyerek koridorda kaybolmuştu.

Franklin'in ipek bir sabahlığı vardı ve Grey giymesi için sabahlığı tuttu. Amerikalı adam sabahlığa kollarını sokup beyaz, hafif sarkık -ama yine de oldukça sıkı ve kırışıksız- kalçaları gözden kaybolurken Grey omuz eklemlerinde kireçlenme olduğu fark etti.

Franklin dönüp kuşağını bağlarken gri gözlerini iyice açarak Grey'in yüzüne dikmişti.

"Teşekkürler lordum," dedi. "Anladığım kadarıyla daha önce Amandine ile karşılaşmadınız?"

"Hayır. Onun… eniştesini, Mösyö Beauchamp'ı tanıyorum, birkaç sene öncesinden. İngiltere'den," diye ekledi Grey sebepsiz yere.

"Beauchamp" ismini duyan Franklin'in gözleri parlayınca, Grey sormak zorunda kalmıştı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Bu ismi biliyorum," diye yanıtladı Franklin sakince. "Yani Beauchamp İngiliz mi?"

"*Bu ismi biliyorum*" cümlesi üzerine Grey'in aklından bir sürü şaşırtıcı olasılık geçmişti ama tüm bunları hızlı bir şekilde değerlendirince gerçeği söylemenin en doğrusu olduğuna karar vererek, bunun sıradan bir bilgi olduğunu belirten bir ses tonuyla sadece, "Evet," demişti.

Sonraki birkaç gün boyunca Franklin ile birçok ilginç konuda sohbet etmişti ama Percy Beauchamp'ın ismini bir daha anmadılar. Franklin Paris'e döndüğünde, Grey yaşlı adamdan hoşlandığını fark etmiş -Grey'in ilkbaharda Kolonilere seyahat edeceğini öğrenen Franklin oradaki arkadaşlarına vermesi için tavsiye mektupları yazmakta ısrarcı olmuştu- ve Doktor Franklin'in tam olarak Percy Beauchamp'ın ne olduğunu bildiği düşüncesiyle baş başa kalmıştı.

"Affedersiniz efendim," dedi *Tartar'm* tayfalarından biri,

Grey'i sert bir şekilde dirseğiyle dürterek derin düşüncelerinden çıkarmıştı. Gözlerini kırpıştırıp kendisine geldiğinde eldiven takmadığı ellerinin rüzgârda buz gibi olduğunu ve yanaklarının uyuştuğunu hissetti. Denizcileri dondurucu görevleriyle baş başa bırakıp *Trois Fleches'a.* yaptığı ziyaretine dair utanç

verici tuhaf bir sıcaklık hissederek kamarasına indi.

3 Mart 1777

New York

Sevgili baba,

Kuzenim Hetıry'den söz ettiğin mektubun henüz elime geçti, umuyorum ki nerede olduğunu bulmayı başarır ve serbest bırakılmasını sağlarsın. Eğer onun hakkında herhangi bir şey duyarsam, sana haber vermek için elimden geleni yapacağım. Kolonilerde olduğun süre boyunca mektupları adresine göndermemi istediğin biri var mı? (Eğer bir isim belirtmezsen, emin olmak adına bir kopyasını Ricmond'daki Yargıç O'Keefe'ye bırakıp mektupları Philadelphia'daki Bay Sanders'a göndereceğim.)

Umarım daha önce yazamadığım için beni affedersin. Daha çok can sıkıntısı ve yazacak ilginç bir şey bulamayışımdan kaynaklanıyor. Qu-ebec'i hapseden sıkıcı bir kışın ardından (gerçi birçok kez ava çıktım ve Obur adı verilen korkunç bir şey vurdum), nihayet mart sonunda Sör Guy'ın adamlarının bir kısmı kaleye döndüğünde ve ben onların yerine New York'a gittiğimde General Hoıve'un yaverinden yeni görevimi aldım.

Döndüğümden beri Yüzbaşı Randall-Isaacs'ten ne bir mektup aldım ne de hakkında herhangi bir şey duydum. Kar fırtınasında kaybolmuş olmasından korkuyorum. Eğer adamlarını tanıyorsan, belki de onlara hayatta olduğunu umduğumu yazan bir mektup gönderebilirsin? Bunu kendim de yapardım, ancak onları nerede bulabileceğimden emin değilim. Ayrıca komutanlarının akıbeti hakkında hiç şüphelenmemiş olmaları ihtimaline karşın düşüncelerimi nasıl düzgün bir şekilde ifade

edebileceğimi bilmiyorum. Ancak sen, her zamanki gibi, ne söylemen gerektiğini bilirsin.

Kendi seyahatlerimde şansım biraz daha yaver gitti, sadece akıntıya doğru gittiğim sırada küçük bir gemi kazası atlattım (Ticonderoga'ya nakil gerçekleştirdiğimiz sırada bir gntp Amerikalı nişancının üzerimize ateş açmasıyla başansız olduk. Kimse yaralanmadı ama kanolara kurşun yağmıştı ve onları suya tekrar indirmeden ne yazık ki deliklerin bir kısmını fark edememiştik, böylece iki tanesi anında battı), sonrasında yola koyulduğumda belime kadar gelen çamur ve etobur böceklerle uğraştım. Ama döndüğümden bu yana ilgi çekici çok az şey yaptık, etrafta sürekli ne yapabileceğimiz hakkında dedikodular dönüyor. Uygar bir ortam olarak adlandırabileceğin bu hareketsizliği daha sinir bozucu bulduğumdan (ne yazık ki Neıv York'taki kızlann hiçbiri dans etmeyi beceremiyor), mektup dağıtmaya gönüllü oldum ve bu beni biraz rahatlattı.

Ancak dün General Burgoyne'nin ekibine katılmam için tekrar Ka-nada'ya gitmem gerektiği emrini aldım. Bu işte senin zarif parmakların mı var baba? Eğer öyleyse, çok teşekkür ederim!

Ayrıca Yüzbaşı Richardson'la tekrar görüştüm, dün gece odama geldi. Onu neredeyse bir senedir görmediğim için çok şaşırmıştım. Quebec'e yaptığımız yolculuk hakkında hiçbir şey sormadı (bilgi şimdiye kadar güncelliğini yitirmiş olduğundan bu hiç şaşırtıcı değil), ona Randall-I-saacs'i sorduğumda sadece başım sallayıp hiçbir şey bilmediğini söyledi.

Virginia'ya özel bir yük taşımakla görevlendirildiğimi duymuş, hiçbir şeyin beni geciktirmemesi gerektiğini bilmesine rağmen, kuzeye döndüğümde onun için küçük bir iyilik yapıp yapmayacağımı sormak aklına gelmiş. Buz gibi kuzeyde geçirdiğim uzun süreli geçici ikametim sebebiyle tekrar gitmeye biraz çekindiğimden, yapmamı istediği şeyin ne olduğunu sordum ve bana Virginia'daki Kral yanlısı bir grup beyefendiye şifreli bir mesajı iletmekten fazlası olmadığını söyledi. Bu bölgeydi iyi tanıdığımdan benim için çok kolay olacağım ve bu işin beni bir-iki günden fazla geciktirmeyeceğine söz verdi.

Kabul ettiğimi söyledim ama daha çok Vırginia 'nın özlemle hatırladığım bazı bölgelerini görmek istediğim için - ayrıca Yüzbaşı Richardson beni mecbur bıraktı. Nedense ondan çekiniyorum.

Yolun açık olsun baba, lütfen görmek için sabırsızlandığım kıymetli Dottie'nıe sevgilerimi ilet. (Ona Kanada'da kırk iki tane ermin vurduğumu söyle, postlarından kendisine bir pelerin yaptırabilir.)

Sevgi dolu serserin, William

34 30. İlahi

6 Ekim İ980

Lailybroch

Brianna'nın Hidroelektrik Kurumu ile yaptığı anlaşma gereği haftada üç gün, bakım ve onarım operasyonlarının gerektiği şekilde ilerlediğinden emin olmak için yerinde denetim yapması gerekiyordu ve bu ona diğer iki gün evde kalıp raporlar, formlar ve diğer kâğıt işlerini halletmesi için zaman tanıyordu. Rob Cameron'm Loch Errochty'deki ikinci türbinin güç akşamı hakkında yazdığı notları çözmeye çalışıyordu ve koridorun sonundaki çalışma odasından sesler geldiğini fark etti.

Bir süredir sesin mırıldandığının hayal meyal farkındaydı ama artık pencerenin arasına sıkışıp kalan bir sineğin çıkardığı sese benzemiyordu. Mırıltılar kelimelere dönüşmüştü ama sinekler şarkı söylüyor olamazdı. Ses, "St. Colıımba" ezgisiyle *"Benim çobanım aşkın hükümdarıdır"* diyordu.

Ezgiyi tanıdığını anlayınca donup kaldı. Ses zımpara kâğıdı kadar kabaydı ve ara sıra çatlıyordu… ancak yükselip alçaldıkça şarkı söylediği anlaşılıyordu.

Öksürük kriziyle birlikte şarkı aniden kesildi fakat iyice boğazını temizleyip dikkatlice mırıldandıktan sonra, ses tekrar başladı. Brianna bu kez sesin "Crimond" adında eski bir İskoç ezgisi söylediğini düşündü.

"Tanrı benim çobanımdır, benim eksiğim olmaz,

Beni yemyeşil çayırlarda yatırır,

Beni durgun sular boyunca yürütür."

Ses, "Durgun sular boyunca," dizesini bir-iki kere farklı tonlarda tekrarladı ve sonra artan bir coşkuyla ilahiye devam etti.

"Ruhumu tazeler;

Kendi ismi adına.

Beni dürüstlük yollarına yöneltir."

Brianna masasına oturdu, gözyaşları yanaklarından süzülürken mendilini duyulmamak için ağzına bastırmıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı mendilin katlarına doğru. "Çok teşekkür ederim!"

Şarkı kesilmişti ama ses boğuk ve hoşnut bir şekilde mırıldanmaya devam etti. Bree kendisini kontrol altına alıp telaşla gözyaşlarını sildi; neredeyse öğlen olmuştu - Roger her an gelip ona öğle yemeği için hazır olup olmadığını sorabilirdi.

Roger'm koro şefi asistanlığı pozisyonuyla ilgili çok fazla endişesi vardı - Bree'ye belli etmediği ve eve gelip ona Çocuk Korosu'nun verildiğini söyleyene kadar paylaşmadığı endişeler. Brianna da endişelenmeye başlamıştı; büyükler bir kez etraflarındaki gariplikleri kabul ettiğinde asla soru sormazken, çocuklar gördükleri tuhaf şeyler hakkında soru sormaktan hiç çekinmezlerdi.

"Sana yara izin hakkında soru sormaları ne kadar zaman aldı?" diye sormuştu Bree, Roger çocuklarla yaptığı ilk solo provasından gülümseyerek eve döndüğünde.

"Süre tutmadım ama herhalde otuz saniye kadardır." İki parmağıyla boğazındaki pütürlü yara izine hafifçe dokundu fakat gülümsemesi silinmemişti. *"Lütfen Bay MacKenzie, boynunuza ne oldu? Astldınız mı?"*

"Peki onlara ne söyledin?"

"Onlara, Amerika'dayken asıldığımı ama hayatta kaldığımı ve bunun için Tanrı'ya şükrettiğimi söyledim. Birkaçının, 'Kasabadaki Yabancı'yı izlemiş

ve onlara bundan bahseden büyük kardeşleri varmış, bu yüzden büyük bir şok yarattı bu. Sırrımı öğrendiklerine göre sanırım bir sonraki provada silahlarımı kuşanıp gitmemi bekliyorlar.” Clint Eastwood gibi tek gözünü kısarak baktığında Bree büyük bir kahkaha atmıştı.

Bunu tekrar hatırlayınca gülümsedi ve tam o sırada Roger kafasını içeri uzatıp, “Sence 23. İlahi’nin müziğe uyarlanmış kaç değişik versiyonu var?” diye sordu.

“23 mü?” diye tahminde bulundu Brianna ayağa kalkarken.

“Presbiteryen ilahi kitabında sadece altı tane bulunuyor,” dedi Roger, “ama ona uygun 1546’lara dayanan İngilizce düzenlemeler var. Mezmur Kitabı’nda bir tane var, bir tane de eski İskoç Mezmur Kitabı’nda, ayrıca orada burada birkaç tane daha. İbranice versiyonunu da gördüm ama St. Stephen toplantısında onu kullanmamın pek iyi olacağını sanmıyorum. Katolikler’in müzikal düzenlemeleri var mı?”

“Katolikler’in her şey için müzikal bir düzenlemesi vardır,” dedi Bree, burnunu kaldırıp mutfaktan öğle yemeğinin hazır olduğunu işaret eden bir koku olup olmadığını araştırdı. “Ama ilahileri genelde monoton bir melodiyle söyleriz, dört farklı ibadet müziği türü biliyorum,” dedi gururlu bir şekilde, “tabii çok daha fazlası var.”

“Öyle mi? Benim için söyler misin?” dedi Roger ve Bree telaşla 23. İlahi’nin sözlerini hatırlamaya çalıştı. Basit ibadet ezgisi kendiliğinden akima gelmişti - çocukken bunu o kadar sık söylerdi ki artık onun bir parçası olmuştu.

Bitirdiğinde, “Bu gerçekten çok hoş,” dedi Roger takdir eder bir şekilde. “Benimle daha sonra bir-iki kez tekrarlar mısın? Çocuklarla söylemek istiyorum, sadece duymaları için. Sanırım Gregoryen ezgisini güzel bir şekilde söyleyebilirler.”

O sırada odanın kapısı ardına kadar açıldı, Bay Polly adını verdiği, hayatına bir tür kuş olarak başlayan ama artık kanatlı pis bir havlu haline gelen pelüş hayvanını elinde tutan Mandy dışarı fırladı.

“Anne çorba var!” diye bağırdı. “Hadi çorba iç!”

Çorba içtiler, ayrıca konserveden yapılmış tavuklu erişteden ve turşudan yediler. Annie MacDonald çok iyi bir aşçı değildi fakat hazırladığı her şey yenilebilirdi, ayrıca dağların zirvesinde sönmek üzere olan ateşin etrafında yedikleri yemekleri hatırlayınca Brianna bunun yeterli olduğunu düşünmüştü. Mutfağın, evin en sıcak odası olmasını sağlayan gaz ocağına büyük bir sevgiyle baktı.

“Bana şarkı söyle baba!” Dişleri peynirle kaplı, ağzının etrafına hardal

bulaşmış olan Mandy, Roger'a yalvarırcasına gü-lümsemişti.

Roger ekmek kırıntılarından kurtulmak için öksürerek boğazını temizledi.

"Peki, tamam. Ne söyleyeyim?"

"'Üj Mör Fare!'"

"Pekâlâ ama sen de benimle birlikte söyleyip hata yapmamı engellemelisin." Roger, Mandy'ye gülümseyip kaşığının sapıyla yavaşça masada ritim tuttu.

"Üç kör fare…" diye söylemeye başlayıp kaşığın sapını Mandy'ye uzattığında, küçük kız güçlü bir nefes alıp avazı çıktığı kadar bağırdı: "Üj, mör, FARE!" Ancak ritmi çok iyi yakalamıştı. Roger, Bree'ye doğru kaşlarını kaldırıp aynı melodiyle şarkıya devam etti. Beş tekrarın ardından sıkılan Mandy küçük bir, "Öşür dilerim," ile birlikte masadan kalkıp dışarı fırlamıştı.

"Henüz uyumlu olmasa da," dedi Roger, koridordan gelen ayak sesleriyle irkilerek, "kesinlikle ritim duygusu var. Sesinin yeterli olup olmadığını öğrenmemiz biraz zaman alacak gibi. Babanın da çok güzel bir ritim duygusu vardı ama aynı notaya iki kere çıkamıyordu."

"Bu bana biraz Tepe'de yaptığın şeyi hatırlattı," dedi Bree gayri ihtiyari bir şekilde. "İlahinin bir mısrasını okuyıp insanların tekrar etmesi için beklemeni."

O zamandan bahsetmesiyle birlikte Roger'm yüzünün ifadesi biraz değişmişti. Henüz göreve yeni getirilmişti ve bu onu tamamen değiştirmişti. Brianna onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti - ya da o zamandan beri, gözlerindeki özlem dolu parıltıyı gördüğünde yüreği sızladı.

Roger gülümseyerek parmağına doladığı peçeteyle ağzının kenarındaki hardalı sildi.

"Eski moda," dedi. "Yine de İngiliz adalarındaki ve muhtemelen Galce konuşulan bölgelerin iç kesimlerindeki kiliselerde hâlâ bu şekilde, mısralar tekrar edilerek söyleniyor. Ama Amerikalı Presbiteryenler'in böyle bir geleneği olmayacak." "Olmayacak mı?"

"İlahileri tek tek mtsralara ayırmadan okumak gerekir," diye alıntı yaptı Roger. "*İlahileri tekli mısralar halinde okuma alışkanlığı, cemaat üyelerinin çoğunun okumayı bilmediği cehalet döneminde ortaya çıkmıştır; bu yüzden mümkün olduğunca bu alışkanlığın bırakılması önerilir.* Bu Amerikan Presbiteryen Kilisesi'nin kurallarından bir alıntı." Demek Boston'dayken papazlığa atanmayı düşünüyordun, diye aklından geçirdi Brianna ama bunu sesli bir şekilde dile getirmedi.

Bunun yerine, "Cehalet dönemi," diye tekrarladı. "Hiram Crombie'nin bu konuda ne söyleyeceğini duymak isterdim." Roger kahkaha atarak başını

salladı.

“Ama bu fazlasıyla doğru, Tepe’deki insanların çoğu okuma bilmezdi. Ama sırf cehaleti ileri sürerek ilahilerin bu şekilde okunmaması fikrine katılmıyorum.” Düşünmek için durdu, dalgın bir şekilde kenardaki erişteyi alıp yedi.

“Hep birlikte ilahi okumak şüphesiz muhteşem bir duygu. Ama tekrarlar halinde okumak; bence bunun insanları çeken ve söyledikleri ilahiyi, gerçekte olan şeyi içlerinde daha güçlü bir şekilde hissetmelerine neden olan bir yanı var. Belki de her dizeyi hatırlamak için daha fazla konsantre olmaları gerektiğin-dendir.” Roger küçük bir gülümsemeyle başını çevirdi.

Hadi ama, diye güçlü bir şekilde içinden geçirdi Bree, Tan-rı’ya mı, Kutsal Bakire’ye mi, Roger’ın koruyucu meleğine mi, yoksa hepsine birden mi yakarıyordu bilmiyordu. *Bir yol bulmasına yardıma olun!*

“Sana bir şey… sormak istiyorum,” dedi Roger, aniden mahcup bir hale bürünmüştü.

“Nedir?”

“Jemmy… şarkı söyleyebiliyor. Elbette seninle ayinlere katılsın ama benimle de gelmesi senin için sorun olur mu? Eğer kendisi de isterse,” dedi Roger aceleyle. “Bence koroda olmak hoşuna gidebilir. Ve… onun da bir işi olduğunu görmek güzel olurdu sanırım,” diye ekledi üzüntülü bir gülümsemeyle.

“Buna bayılır,” dedi Brianna. *Tanrım, bu çok hızlı oldu!* Acaba Roger da onun gördüğünü görüyor muydu? Bu kesinlikle bir ilerlemeydi.

“Pazar sabahı St. Mary Kilisesi’ndeki ayine bizimle birlikte gelir misin?” diye sordu Brianna. “Ardından hep birlikte St. Stephens’a geçerek Jem ve senin şarkı söyleyişinizi dinleyebiliriz.”

“Elbette gelirim.”

Roger durdu, sandviçin yarısı ağzındayken ona gülümsedi, gözleri yosun gibi yemyeşildi.

“Böylesi daha iyi, değil mi?”

“Çok daha iyi,” dedi Bree.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, Roger onu çalışma odasına çağırmıştı. Masasının üzerinde İskoçya haritası duruyordu ve yanındaysa BBC’nin radyo programı yüzünden “Otostopçu’nun Galaksi Rehberi” adını verdikleri Roger’ın derlediği not defteri vardı.

“Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim,” dedi Roger. “Jem eve dönmeden

yapsak daha iyi olur diye düşündüm. Eğer yarın Loch Errochty'ye gideceksen…" Kaleminin ucunu mavi etiketli *L. Errochty'nin* üzerine koydu. "Eğer nerede olduğundan emin değilsen, tünel için doğru bir rota bulsak iyi olur. Yoksa emin misin?"

Brianna yutkundu, karanlık tüneli, sarsıntılı küçük treni ve tünel boyunca ilerleyişini hatırlayınca peynirli sandviçten kalanların midesinde huzursuzca kıpırdandığını hissetti.

"Hayır ama elimde daha iyi bir şey var. Bekle." Kendi çalışma odasına geçerek Loch Errochty'nin planının olduğu dosyayı alıp döndü.

"İşte tünelin yapılış planlan," dedi Brianna dosyayı açıp masanın üstüne koyarak. "Ayrıntılı planlar da var ama merkez ofis-teler."

"Hayır, bu harika," dedi Roger ve çizime gözlerini dikti. "Tek ihtiyacım olan baraja giden tünelin planıydı." Başını kaldırıp eşine baktı. "Lafı açılmışken, barajın içinde bulundun mu?"

"Tam olarak değil," dedi Brianna yavaşça. "Sadece bakım bölümünün doğu tarafında bulundum. Ama sanmıyorum, bak." Bir parmağını krokinin üstüne yerleştirdi. "Tünelin ortasında bir yerde ona çarptım ve tünel neredeyse baraja dik bir şekilde uzanıyor. Eğer belli bir hat içinde ilerliyorsa- peki sen de böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye ekledi, merakla bakıyordu.

Roger omuzlarını silkti.

"Başlamak için bir nokta. Tabii mühendisler kulağa "tahminden daha iyi gelen bir kelime kızlanıyorlardır herhalde?"

"Geçici hipotez," dedi Brianna ilgisiz bir sesle. "Her neyse, gelişigüzel noktalarda değil de belli bir hat içinde ilerliyorsa, muhtemelen barajdayken onu hissettim - tabii eğer gerçekten böyle bir şey varsa. Gidip kontrol edebilirim." Bunu söylediği anda kendisi bile sesinden ne kadar isteksiz olduğunu anlamıştı; Roger da rahatlıkla bunu fark ettiğinden, ona güven verircesine elini sırtında gezdirdi.

"Hayır. Ben kontrol ederim."

"Ne?"

"Ben hallederim," dedi Roger tatlılıkla. "Benim de hissedip hissetmediğimi görmüş oluruz."

"Olmaz!" Brianna aniden dikleşmişti. "Gidemezsin. Ya bir şey olursa? Böyle bir riski göze alamazsın!"

Roger düşünceli bir şekilde bir süre ona bakıp başını salladı. "Evet, riskli olduğunu kabul ediyorum. Ama çok az. Gençken Iskoçya'nm her yerini

gezdiğimi biliyorsun. Arada sırada tuhaf bir şeyin yanımdan geçtiğini hissederdim. Orada yaşayan insanların birçoğu da hissederdi," dedi gülümseyerek. "Tuhaflıklar bu bölgenin bir parçası, değil mi?"

"Evet," dedi Bree, su atlarını, ölüm perilerini ve Nuckelave-eler'i düşününce tüyleri ürpermişti. "Ama bunun ne tür bir tuhaflık olduğunu ve seni öldürebileceğini de biliyorsun Roger!" "Seni öldürmedi," dedi Roger. "Ocracoke'tayken de bizi öldürmemişti." Yavaşça konuşuyordu ama bu yolculuğun izleri hâlâ yüzünden okunabiliyordu. Onları öldürmemişti ama neredeyse öldürüyordu.

"Hayır. Ama-" Brianna ona bakarken bir an yataktaki dokunuşu, boğuk sesi ve yokluğunda yatağın soğuk sessizliği gözlerinin önünden geçti. "Hayır," dedi, bu kez ses tonundan gerekirse inatçılık yapmaya hazır olduğu anlaşılıyordu.

"Pekâlâ," dedi Roger. "O halde not almama izin ver." Kroki ve haritayı karşılaştırarak, haritada aşağı yukarı tünelin merkezi olabilecek bir nokta belirledi ve kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırdı. Bree başını sallayarak onaylayınca kurşun kalemiyle yıldız şeklinde bir işaret koydu.

Craigh na Dun mevkisindeki taş çemberin üstünde, siyah tükenmez kalemle büyük ve belirgin bir yıldız işareti konmuştu. Bir ara bu bölgeleri ziyaret etmeleri gerekiyordu. Ama henüz değil. Şu an uygun bir zamanı yoktu.

"Hiç Lewis'e gittin mi?" diye sordu Roger gelişigüzel bir şekilde, yine de kulağa yersiz bir soru gibi gelmemişti.

"Hayır, neden?" diye sordu Bree dikkatli bir şekilde.

"Batı kıyılarının dış kesimleri Gal bölgesinin bir parçasıdır," dedi. "Levvis'te ilahileri mısralar halinde ve Galce okurlar, Har-ris'te de. Uist ve Barra'yı bilmiyorum, büyük bir çoğunluğu Katoliktir ama olabilir. Gidip son zamanlarda oraların nasıl olduğunu görmeyi düşünüyorum."

Brianna, pankreas şeklindeki İskoçya'nın batı kıyılarının açığında duran Lewis Adası'nı haritada görebiliyordu. Bu büyük bir haritaydı, hatta Levvis Adası'ndaki küçük yazıtların olduğu Callanish Taşları'nı görebileceği kadar.

Brianna yavaşça nefesini verdi. "Tamam," dedi. "Ama seninle birlikte geleceğim."

"Senin işin yok muydu?"

"İzin alırım."

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Bakışlarını ilk kaçıran Brianna oldu, rafın üstünde duran saate baktı.

“Jem birazdan eve gelir,” dedi, günlük hayatın monotonluğu kendisini göstermeye başlamıştı. “Akşam yemeğini hazırlamaya başlasam iyi olacak. Annie kocasının yakaladığı güzel bir somon getirdi. Marine mi edeyim, fırında mı pişireyim yoksa ızgara yapmamı mı istersin?”

Roger başını sallayarak ayağa kalkıp haritayı katlamaya başladı.

“Akşam yemeği yemeyeceğim. Bu gece loca buluşması var.”

Inverness-shire eyaletinin Mason Locası, ikisi Inverness’a bağlı olan birkaç yerel locayı da içeriyordu. Roger, yirmili yaşlarının başında 6 Numaralı, Eski Inverness Locası’na katılmıştı ama on beş senedir o binaya adım atmamıştı. Şimdi ihtiyat ve beklenti duygularıyla dolu bir halde içeri girmek üzereydi.

Yme de burası onun eviydi. İçeri girdiğinde ilk gördüğü kışı. Roger beş yaşındayken büyük amcasıyla yaşamak için trenle geldiği Inverness’ta karşılaştığı gülümseyen, iri yarı, istasyon

görevlisi Barney Gaugh olmuştu. Bay Gaugh fark edilir biçimde küçülmüştü vc sigara lekeli dişlerinin yerini sigara lekeli takma dişler almıştı ama görür görmez Roger’ı tanımıştı ve hoşnut bir şekilde gülümseyerek onu kolundan yakalayıp birçoğu geri dönmesine sevinen yaşlı adamlardan oluşan bir grubun içine çekmişti.

Kısa bir süre sonra, locada İskoç törenlerine özgü alışılmış gelenekleri yerine getirmeye koyulduklarında çok tuhaf olduğunu düşündü. *Sanki zamanın içinde sıçramışım gibi,* diye içinden geçirirken neredeyse kahkaha atacaktı.

Değişiklikler vardı elbette ama çok az ve bu his… Gözlerini kapatıp sigara dumanının şömine ateşi olduğunu hayal ederse, Tepe’deyken locanın buluştuğu Crombieler’in kulübesinde olduğunu varsayabilirdi.

Mırıldanan seslerle, okunan ve tekrar edilen mısralarla, ardından gelen rahatlamayla, vücutların hareketlenmesi ve çay, kahve alıp getirmeleriyle geceye tamamen sosyal bir hava hâkimdi.

Birçoğu buradaydı -görmeye alışık olduğundan çok fazlası-ve başta Lionel Menzies’i fark etmemişti. Odanın diğer ucunda duran okul müdürü, ona doğru eğilen uzun boylu, ceketsiz bir adamın anlattıklarını kaşlarını çatmış düşünceli bir şekilde dinliyordu. Roger sohbetlerini bölmek istemediği için tereddüt etmişti, Menzies ile konuşan adam başını kaldırıp Roger’ı gördüğünde konuşmasına devam etmişti ama sonra aniden durup tekrar bakışlarını Roger’a çevirmişti. Daha belirgin olmak gerekirse, boynuna.

İster açıkça, ister gizlice olsun locadaki herkes boynundaki yara izine bakmıştı. Ceketinin altına açık yakalı bir gömlek giymişti; saklamaya çalışmasına gerek yoktu. En iyisi bu işi en başta bitirip kurtulmaktı. Yine de

yabancı adam, ayıp kaçacak bir biçimde yaraya gözlerini dikmişti.

Menzies arkadaşının bakışlarını fark etmiş -etmemesine im-

kân yoktu- ve dönüp baktığında Roger'ın gülümsediğini görmüştü.

"Bay MacKenzie," dedi.

"Ben Roger." Gülümseyerek kendisini tanıttı. Menzies onaylayıp arkadaşını tanıtmaya yöneldi. "Rob Cameron, Roger MacKenzie. Rob benim kuzenim, Roger velilerimden biri."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Cameron sıcak bir şekilde elini sıktığında. "Yeni koro şefi olduğunu düşünmüştüm demek istedim. Küçük yeğenim sizin çocuk koronuzda, adı Bobby Hurragh. Geçen haftaki akşam yemeğinde bize sizden bahsetmişti."

Roger adamların gizlice kendi aralarında bakıştıklarını fark etmişti. Menzies'in, Roger'm oğlunun okulda Galce konuşma konusunda okula yaptığı ziyaretten Cameron'a bahsetmiş olduğunu düşündü.

"Rob Cameron," diye tekrarladı Roger ve normalden biraz daha sıkı bir şekilde elini sıkması adamın şaşırmasına neden oldu. "Santralde çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet. Nasıl-"

"Eşimi tanıyor olmalısın." Roger dostça -ya da tam tersi- bir şekilde değerlendirilebilecek bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Brianna MacKenzie?"

Cameron'ın ağzı açık kalmıştı ama hiçbir şey söyleyemiyordu. Bu durumu fark eder etmez ağzını kapatıp öksürdü.

"Ben- eh. Evet. Elbette."

Roger tokalaştıkları sırada elini sertçe kavradığından adam zaten dikleşmişti ve her an kavga edebileceklerini biliyordu. Anlaşılan, Cameron da farkındaydı.

"O, şey…"

"Evet, bana anlattı."

"Sadece küçük bir şakaydı, tamam mı?" Roger'ın ona dışarı çıkmayı teklif etmesi ihtimalini düşünerek Cameron dikkatle onu süzdü.

"Rob?" dedi Menzies merakla. "Ne-"

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı Barney, hızla onlara doğru ilerliyordu. "Locada politika olmaz evlat! İskoç Ulusal Partisi saçmalığından bahsederek

Roger’m canını sıkmak istiyorsan meyhaneye gidene kadar bekle.” Cameron’ı kolundan yakalayan Barney, onu odanın diğer ucundaki başka bir grubun arasına götürmüştü ve Roger’a ufak bir bakış atan Cameron anında sohbete dahil olmuştu.

Menzies’e doğru gözlerini fal taşı gibi açan Roger, “İskoç Ulusal Partisi saçmalığı mı?” diye sordu. Okul müdürü bir omzunu kaldırıp gülümsedi.

“İhtiyar Barney’nin söylediğini biliyorum. Locada politika konuşulmaz!” Bu en temel Mason kurallarından biriydi -locadayken dinden ya da politikadan bahsedilmezdi- ve belki de farmasonluğun bu kadar uzun süre ayakta kalmasının sebebinin bu olduğunu düşündü Roger. İskoç Ulusal Partisi pek umurunda değildi ama Cameron umurundaydı.

“Aklıma bile gelmez,” dedi Roger. “Rob politikayla içli dışlı biri demek, öyle mi?”

“Özür dilerim Roger,” dedi Menzies. Yüzündeki neşeli ifade kaybolmamıştı ama yine de mahcup bir hali vardı. “Ailenle ilgili konulan açığa vurmak istemedim, sadece, eşime Jem ve Bayan Glendenning’ten bahsetmiştim, kadınları bilirsin, eşimin kız kardeşi Rob’ın komşusu olur, Rob da böylece duymuş oldu. Söz konusu Galce olunca meraklandı, tamam mı? Ayrıca eşine karşı laubali olmak istemediğinden eminim.”

Roger, Menzies’in Cameron ve Brianna konusunu yanlış anladığını fark etmişti ama onu aydınlatma gereği duymadı. Sorun sadece kadınlar değildi; dedikodu İskoçlar’ın yaşam tarzı haline gelmişti, eğer Rob ve arkadaşlarının Brianna’ya yaptıkları şaka duyulursa, bu onun işinde sorun yaşamasına sebep olabilirdi.

“Ah,” dedi, konuyu Brianna’dan uzaklaştırmak için bir yol arıyordu. “Tabii ya. İskoç Ulusal Partisi, Galce’yi diriltmekten yanaydı, değil mi? Cameron da Galce biliyor mu?”

Menzies başını salladı. “Ailesi çocukların bu dili konuşmasını istemeyenlerdendi. Ama şimdi öğrenmeye hevesli. Hazır söz etmişken-” Aniden cümlesini yanm bırakıp Roger’ı gözünün ucuyla süzdü. “Aklıma bir şey geldi. O gün konuştuktan sonra.” “Öyle mi?”

“Sadece merak ettim. Ara sıra ders vermeyi düşünür müydünüz? Sadece Jem’in sınıfına, eğer uygun görürseniz belki de okulun tümüne bir sunum şeklinde.”

“Ders mi? Nasıl yani, Galce mi?”

“Evet. Bilirsiniz işte, temel şeyler ama belki tarih hakkında bir-iki kelime ya da küçük bir şarkı. Rob, St. Stephens’da koro şefi olduğunuzu söyledi.”

“Asistanıyım,” diye düzeltti Roger. “Şarkı konusunda emin değilim. Ama Galce… evet, olabilir. Bunu düşüneceğim.”

Brianna’yı ailesinden kalan kutudan aldığı açılmamış bir mektubu elinde tutmuş çalışma odasında beklerken buldu.

“Bu gece okumak zorunda değiliz,” dedi Bree, mektubu masaya koyup ayağa kalktı ve kocasını öpmeye gitti. “Sadece onlara yakın olmak istedim. Loca nasıldı?”

“Garip.” Locada olan bitenler elbette gizli kalırdı ama ona Menzies ve Cameron’dan bahsedebilirdi. Öyle de yaptı.

“İUP nedir?” diye sordu Brianna kaşlarını çatarak.

“İskoç Ulusal Partisi.” Roger ceketini çıkarmadı, üşümüştü. Hava soğuktu ve çalışma odasında şömine yoktu. “Otuzlu yılların sonlarında ortaya çıkmışlar ama yakın bir zamana kadar pek etkili olmamışlar. 1974’te Parlamento’ya on bir adayı seçilmiş, bu kayda değer bir şey. İsminden de çıkarabileceğin gibi amaçları İskoç özgürlüğü.”

“Tuhaf,” dedi Bree ama sesi kulağa bundan şüpheliymiş gibi geliyordu.

“Kısmen. Her parti gibi onların da aptalca fikirleri var. Ne olursa olsun,” diye ekledi Roger, “Rob Cameroıı’ın onlardan biri olduğunu sanmıyorum. Sadece aşağılık herifin teki.*

Bu karısını giildürmüştü ve sesi Roger’ın içini ısıttı. Omzuna doladığı kolları ve kendisine yasladığı vücudu da.

“Rob’u çok iyi özetledin,” diyerek ona katıldı.

“Menzies, onun Galce’yle ilgilendiğini söyledi. Eğer ders verirsem, umarım en ön sırada oturduğunu görmem.”

“Bekle- ne? Şimdi de Galce ders mi vereceksin?”

“Belki. Göreceğiz.” Roger, Menzies’in önerisi hakkında düşünmeye pek hevesli olmadığını fark etti. Belki de şarkı söylemesinden bahsettiği içindi. Çocukları yönlendirmek için ufak boğuk bir ses çıkarmak ayrı; sadece okul çocukları olsalar bile halkın içinde tek başına şarkı söylemek ayrı bir şeydi.

“Bu biraz bekleyebilir,” dedi Roger ve onu öptü. “Hadi mektubunu okuyalım.”

2 Haziran 1777

Ticonderoga Kalesi

“Ticonderoga Kalesi mi?” Şaşkınlıkla sesi yükselen Bree, mektubu Roger’ın ellerinden çekip almıştı. “Ticonderoga Ka-lesi’nde ne işleri varmış?”

“Bilmiyorum ama bir dakika sakinleşirsen belki öğrenebiliriz.”

Brianna cevap vermeden masanın etrafını dolaşıp eğilerek çenesini omzuna dayadı, sayfaya odaklandığı saçları Roger’ın yanağına değiyordu.

“Bir şey yok,” diyerek dönüp karısını yanağından öptü. “O senin annen ve garip bir ruh hali içinde. Mutlu hissetmiyorsa normalde bu tür şeyler yapmaz.”

“Evet.” Bree mırıldanarak sayfaya kaşlarını çattı. “Ama… Ticonderoga Kalesi mi?”

Sevgili Bree ve diğerleri,

Mektubun başlığından anlayacağınız üzere (henüz) İskoçya’ya va-

ramadık. Deniz yolculuğumuz sırasında bir sürü zorluk atlattık. A) Babanı ve kuzenin Iatı’ı esir almaya kalkan Kaptan Stebbings’in kontrolünde olan Kraliyet donanması (işe yaramadı). B) Amerikalı özel yağma gemisi (gerçi tek kaptanı -ki bir tanesi yetip de artıyordu bile-Asa Hickman, gemisinin görevi olarak “yağma iznini”gösteriyordu, bu esasen korsanlık ama meclis otoritesiyle uygulanıyor). C) Rollo. D) sana daha önce bahsettiğimi düşündüğüm John Smith adındaki beyefendinin Kraliyet donanmasından kaçan Bili Marsden adında biri olduğu ortaya çıktı (“Jorıah”[1] olarak da biliniyor ve haklı olduklarını düşünmeye başladım).

Kanla bezeli bu saçmalığın detaylartna girmeden, sadece Jamie, lan, lanet olası köpek ve betıitn iyi olduğumuzu söylemek istiyorum. Umarım önümüzdeki kırk iki gün boyunca, babanın kısa dönem milis sözleşmesi bitene kadar, her şey bu şekilde devam eder. (Sakın sorma. Aslında farkında olmadan korsanlığa zorlanan birkaç düzine adamın hayatının yanı sıra Bay Marsden’in boynunu kurtarmaya çalışıyordu.) Sözleşme bittiğinde, Avrupa’ya doğru giden herhangi bir gemiye binerek derhal buradan ayrılmayı düşünüyoruz, tabii söz konusu gemiye Asa Hickman tarafından kaptanlık edilmediği sürece. Bunu yapmak için kara yoluyla Boston’a seyahat etmek zorunda kabak bile sorun değil. (Bu günlerde Boston’m nasıl olduğunu görmek ilginç olabilir. Back Körfezi’nde hâlâ su varken demek istiyorum.)

Kale General Anthony Wayne adında birinin emri altında, Roger’tn bu adamdan ‘Deli Anthony’ diye bahsettiğini hatırlıyorum. Umarım bu lakap yönetim şeklinden ziyade savaştaki tutumuna yöneliktir. Şimdiye kadar akli dengesi yerindeymiş gibi görünüyor, rahatsız olsa da.

Rahatsız olması normal, çünkü neredeyse gelmek üzere olan İngiliz donanmasını bekliyor. Bu sırada, Bay Jeduthan Baldıvin adındaki baş mühendisi (görsen ondan hoşlanırdıtı sanırım. Çok zeki bir adam!) Özgürlük Dağı adı verdikleri tepeyle kaleyi birleştirmek için bii)iik bir köprü inşa

ediyor. Baban bu köprü üzerinde çalışan bir grup işçiyi yönetiyor; onu buradan, kalenin yartmay şeklindeki borda toplarının üstiin-dctı görebiliyorum. Sadece adamların iki katı olduğundan değil, iistiine bi[r] §ey giymiş birkaç kişiden biri olduğu için göze çarpıyor. Hava sıcak t>e nemli olduğu için çoğu ya çıplak ya da küçük bir bez parçası giyerek çalıştyor. Sivri sineklere bakılırsa bence bu çok büyük bir hata ama kimse benim fikrimi soracak değil.

Doğru düzgün bir gemi reviri ve esirlere yatacak yer sağlamak konusunda da kimse benim hijyen kuralları hakkındaki fikirlerimi sormadı (çoktan ölmüş olması gereken ama bir türlü ölmeyen az önce bahsettiğim Kaptan Stebbings de dahil, yanımızda birkaç İngiliz esir getirdik) ama ben yine de onlara ne düşündüğümü söyledim. Bu yüzden kendisini doktor sanan ama aslında doktor olmayan Üsteğmen Stactoe tarafından istenmeyen kişi ilan edildim ve çoğu bir ay içinde ölecek olan gözetimi altındaki adamları tedavi etmem yasaklandı. Neyse ki kadınları, çocukları ya da esirleri tedavi edip etmemem kimsenin umurunda değil, çok sayıda oldukları için faydalı bir şekilde meşgulüm.

Ticonderoga'nın bir dönem el değiştirdiğine dair bir bilgi var aklımda, belki de birden çok ama kimin kimden ve ne zaman aldığı konusunda hiçbirfikrim yok. Özellikle de bu çok aklıma takılıyor.

*General Wayne'in neredeyse düzenli hiçbir birliği yok. Jamie kalede ciddi şekilde yetersiz adamı olduğunu söylüyor, ben bile bunu görebiliyorum; barakaların yansı boş - ara sıra Neıv York, Neıv Hampshire ya da Connecticut'tan milis birlikleri geliyor olsa da onlar bile bizim gibi sadece iki-üç aylığına askere yazılıyor. Ve buna rağmen, adamlar genellikle dönemleri bitene kadar kalmıyor; sürekli uçup gidenler olduğu için General Wayne, (alıntılıyorum) *Zenciler, Kızılderililer ve kadınlara' kadar düştüğünden açık bir şekilde şikâyet ediyor.*

Jamie kalede olması gerekenin yansı kadar silah olduğunu da söyledi. Silahlan Henry Fox adında şişman bir kitapçı çalmış, iki sene önce inatçılık ve mühendislik başarısıyla hepsini alıp Boston'a götürmeyi başarmış (Bay Fox yüz kırk kilo çektiğinden silahlarla birlikte bir yük arabasında kaçmtş) ve İngilizler'den kurtulmak konusunda çok işe yaramışlar.

Tüm bu anlattıklanmdan daha endişe verici olan şey ise tam karşı-

mtzdaki suyun bitiminde duran, çok uzakta olmayan küçük tepe. Amerikalılar Ticonderoga'yı '75'te İngilizler'den aldığında buraya Muhalefet Dağı adım vermiş (Ethan Ailen'ı hatırlar mısın? "Büyük Yehova ve meclis adına teslim ol!" Zavallı Bay Ailen'ın şu sıralar İngiltere'de olduğunu duydum, vatan hainliğinden yargılanıyormuş, Montreal'i aynı şekilde ele geçirmeye

çalışarak altından kalkamayacağı bir işe girişmiş), bence bu çok uygun - aslında eğer kale üzerine adam ve top yerleştirebilecek durumda olsaydı uygun olurdu. Ancak ne yeterli teçhizat ne de asker var.

İyi yanından bakacak olursak, neredeyse yaz geldi. Balıklar zıplayıp duruyor, eğer etrafta pamuk olsaydı herhalde belime kadar geliyor olurdu. Çok sık yağmur yağıyor, bu kadar gür bitki örtüsü olan başka bir yer görmemiştim. (Havadaki oksijen miktarı o kadar yüksek ki bazen bayılacağımı düşünüyorum ve hemen barakalara koşup kirli çamaşırlar ve otura kların (buradaki adıyla ⟨gök gürültüsü çanağı\ böyle adlandırmak için yeterli sebepleri var) oluşturduğu kokudan kurtulmak için bir nefes çekiyorum). Kuzenin lan birkaç günde bir avcılık yapan gruplara katılıyor, Jamie ve adamların birçoğu ise balıkçtltk yapıyor, özetle çok iyi besleniyoruz.

Çok fazla yazamayacağım, çünkü bu mektubu Jamie'nin nerede ve ne zaman postaya verebileceğimden emin değilim (normal yazışmalantı bile yerine varacağı şüpheli olan bu günlerde her mektubun kopyasını çıkarıyoruz ve eğer zamanımız varsa hepsini gönderiyoruz). Eğer şansımız yaver giderse, mektup bizimle birlikte Edinburgh'agelecek. Bu arada sîzlere sevgilerimizi gönderiyoruz. Jamie ara sıra çocukları rüyasında görüyor; keşke ben de görebilsem.

Annen

Roger, Bree'nin mektubu okumayı bitirdiğinden emin olana kadar bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. Aslında Bree ondan daha hızlı okurdu; Roger ikinci kez okuyor olabileceğini düşünmüştü. Bir süre sonra sıkıntılı bir şekilde bunumdan so-lıyıp dikleşti. Roger elini beline koyduğunda Bree eliyle onun elini tutmuştu. Duygusuz bir şekilde değil; parmaklarını sıkıca ama dalgın bir biçimde kavramıştı. Kitaplığa doğru bakıyordu.

"Onlar yeni, değil mi?" diye sessizce sordu Brianna, çenesiyle sağ tarafı işaret etmişti.

"Evet. Onları Boston'dan getirttim. Birkaç gün önce geldiler." Kitapların sırtları yeni ve parlaktı. Amerikan Devrimi ile ilgili tarihi metinlerdi. Üçüncü Mark M. Boatner'ın yazdığı *Amerikan Devrimi Ansiklopedisi.* Joseph Plumb Martin'in yazdığı *Devrimci Askerin Hikâyesi*.

"Bilmek ister misin?" diye sordu Roger. Masada önlerinde duran kutuda açılmamış haldeki bir deste mektuba doğru işaret etmişti. "Ticonderoga'dan sağ salim kurtulmuş olduklarını biliyoruz en azından. Bir sürü mektup var."

"En azından içlerinden birinin kurtulmuş olduğunu biliyoruz," dedi Bree mektuplara bakarken. "Tabii… lan yazmadıysa, o da yazabiliyordu…"

Roger elini çekip kararlı bir şekilde kutuya uzandı. Bree derin bir nefes

almıştı ama o bunu umursamayıp kutudan bir avuç dolusu mektup alarak göz gezdirmeye başladı.

“Claire, Claire, Claire, Jamie, Claire, Jamie, Jamie, Claire, Jamie-” Durdu, üstünde tanımadığı bir el yazısı olan mektuba şaşkınlıkla baktı. “lan konusunda haklı olabilirsin; el yazısının neye benzediğini biliyor musun?”

Brianna hayır dercesine başını salladı.

“Onu herhangi bir şey yazarken gördüğümü sanmıyorum ama sanırım yazı yazabiliyor,” diye ekledi emin olmayarak.

“Şey..Roger katlı sayfayı masaya koyup önce etrafa saçılan mektuplara, sonra kitaplığa ve en sonunda Bree’ye baktı. Yüzü biraz kızarmıştı. “Ne yapmak istersin?”

Brianna bakışları kitaplık ve tahta kutu arasında gidip gelerek düşündü.

“Kitaplar,” dedi, kendinden emin bir şekilde kitaplığa yürü-

dii. “Bu kitaplardan hangisi Ticonderoga’nm düşüşü hakkında bize bilgi verebilir?”

Britanya Kralı, III. George’dan

*Lord George Germain*e*

…Burgoyne birliklerin Kanada[1]dan Albany’yegönderilmesi emrini verebilir…

*Hastalıklar ve beklenmedik durumlar göz önüne alındığında, Kanada’da riske girmek çok mantıksız olacağından Champlaitı Gölü*ne işe yarar 7000 adam ayrılabilir… Yerliler görevlendirilmeli.*

Ticonderoga

12 Haziran 1777

Ticonderoga Kalesi

Jamie’yi bize ayrılan küçücük odadaki ot yatağın üstünde çıplak bir şekilde uyurken buldum. Taştan kışla binalarından birinin üst katlarından birindeydi, bu yüzden öğle saatlerinde cehennem gibi sıcak oluyordu. Yine de Jamie köprü ustalarıyla balık tuttuğu ve ben de ya hastane binasında ya da ailelere ayrılan kışlada olduğum için gündüz çok nadir odada bulunuyorduk - elbette tüm bu yerler de oda kadar sıcaktı.

Taşlar yeterince ısı depoladığından odalarda serin gecelerde bizi sıcak tutuyordu - odada küçük bir pencere vardı.

Gün batımına doğru denizden güçlü bir esinti geliyordu, akşam on ve öğlen saat iki arası çok güzeldi. Saat şu an sekiz civarıydı - dışarısı hâlâ aydınlık ve

içerisi hâlâ sıcaktı; Jamie'nin omuzlan terden parlıyordu ve alnındaki ıslanan saçları koyu kahverengi olmuştu.

İyi yanından bakılacak olursa, küçük odamız binanın en üst katındaydı ve bu bize biraz mahremiyet veriyordu. Diğer yandan, buraya çıkmak için kırk sekiz basamak tırmanmamız gerekiyordu ve suyu yukarı taşımak zorundaydık. Az önce koca bir kova su taşıdığımdan yansı elbisemin önüne dökülmüş, bir ton ağırlaşmasına neden olmuştu. Kovayı sert bir şekilde yere koyunca Jamie uyandı, karanlıkta gözlerini kırpıştırıyordu.

"Öşür dilerim," dedim. "Seni uyandırmak istememiştim." "Sorun değil Sassenach," dedikten sonra ağzını kocaman açarak esnedi. Doğrulup gerindi, sonra ellerini nemli ve açık saçlarında gezdirdi. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Evet, kadınlarla birlikte yedim. Sen?" Genelde işe ara verdiklerinde işçileriyle birlikte yerdi ama bazen General St. Claire ya da diğer milis subaylarıyla birlikte yemesi için davet edilirdi ve bu sözde resmi durumlar daha geç bir saatte olurdu.

"Hı-hı." Küçük kalay çamaşır leğenine su döküp içine biraz kül sabunu katarken, ot yatağın üstünde uzanmış beni izliyordu. Üzerimde iç gömleğim kalana dek soyundum ve sabun tahriş olan ellerimi yakıp buharıyla gözlerimi sulandırsa da titizlikle ovalamaya başladım.

Ellerimi ve kollarımı durulayıp suyu pencereden dışarı dökmeden önce "Geliyor!" diye bağırmak için kısa bir süre durdum ve sonra kaldığım yerden devam ettim.

"Neden uğraşıyorsun?" diye merakla sordu Jamie.

"Bayan Wellman'ın küçük oğlunun kabakulak olduğundan neredeyse eminim. Ve sana bulaşmasına göz yumamam." "Kabakulak kötü bir şey mi? Sadece çocukların yakalandığını sanırdım."

"Evet, normalde bu bir *çocuk hastalığı*," dedim, sabuna değince irkildim. "Ama yetişkinler yakalandığında -özellikle de yetişkin bir erkek- durum daha ciddi bir hal alır. Hastalık hayalarına yerleşmeye meyillidir. Tabii eğer kavun büyüklüğünde hayaların olsun *istemiyorsan-* "

"Yeterince sabun olduğundan emin misin Sassenach? Gidip biraz daha getirebilirim." Jamie bana sıntıp tekrar yerinde doğruldu ve havlu olarak kullandığımız yumuşak çarşaf parçasına uzandı. "Gel bakalım *a nigheatı,* dur da ellerini kurulayayım." "Bir dakika." Korsemi açıp iç gömleğimi çıkardım, kapının kenarındaki kancaya astım ve sonra "evde" giydiğim iç gömleğimi başımdan geçirdim. İşteyken giyilen tıbbi kıyafetler kadar **hijyenik değildi ama kalede birçok hastalık vardı ve bunları Ja-nıie'ye taşımamak için elimden geleni yapıyordum. Hastalıklara dışarıda zaten yctcrince maruz**

kalıyordu.

Kalan suyu yüzüme ve kollarıma çarpıp Jamie'nin yanına ot yatağa oturdum ama dizim acı vererek kıtladığmdan küçük bir çığlık attım.

"Tanrım, ellerinin haline bak," diye mırıldandı, ellerimi yavaşça havluyla kuruladı ve sonra yüzümü temizledi. "Şu küçük burnun da güneşten yanmış."

"Ya seniıkilere ne demeli?" Her zamanki gibi nasırlı ellerinde kocaman sıyrıklar vardı, eklemleri sıyrılıp parçalanmış ve su toplamıştı ama önemsemeyerek rahat bir inlemeyle tekrar uzandı.

"Dizin hâlâ ağrıyor mu Sassenach?" diye sordu ovaladığımı görünce. P/tf'teki maceralarımız sırasında kasılan dizim tam anlamıyla iyileşmemişti ve merdiven çıkmak daha da kötüleştiriyordu.

"Ah, düşmenin bir sonucu sadece," dedim şaka yapmaya çalışarak. Sağ kolumu yavaşça büktüğümde dirseğimde bir sancı hissediyordum. "Bazı şeyler eskisi kadar kolay bükülmüyor. Ve bazı şeyler acı veriyor. Bazen parçalara ayrıldığımı düşünüyorum."

Jamie tek gözünü kapatıp bana dikkatle baktı.

"Yirmi yaşımdan beri öyle hissediyorum," dedi. "Alışırsın." Birkaç kıtırtı çıkararak gerindi ve elini uzattı. "Yatağa gel *a nighe-atı*. Beni sevdiğinde hiçbir şey canımı yakmıyor."

Uykuya daldım ama ilgilenilmesi gereken bazı hastaları kontrol etmeye gitmek için birkaç saat sonra içgüdüsel olarak uyandım. Aralarında, şaşırtıcı da olsa ölmeyi cesurca reddeden ve benden başkasının kendisine doktorluk etmesini istemeyen Kaptan Stebbings de vardı. Bu durum Üsteğmen Stactoe ve diğer doktorların pek hoşuna gitmemişti ama sivri dişli ve döv-

mcli Gineli Dick'in göz korkutucu varlığı Kaptan Stebbings'in isteğini destekleyince kişisel doktoru olmaya devam etmiştim.

Kaptanı ateşi çıkmış ve işitilebilir bir şekilde gürültüyle uyurken buldum. İçeri girdiğimi duyan Gineli Dick kendi ot yatağından kalkmıştı ve korkunç bir kâbusun vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

"Yemek yedi mi?" Yavaşça Stebbings'in bileğini tuttum. Kaptanın tıknaz vücudu karanlıkta bile fark edilir şekilde küçülmüştü, bir zamanlar el yordamıyla bulmaya çalıştığım kaburgalarını artık rahatlıkla görebiliyordum.

"Biraz çorba içti hanımefendi," diye fısıldadı Afrikalı ve hamam böceklerinin girmesini önlemek için üzerini mendille örttüğü, yerde duran bir kâseye uzandı. "Söylediğiniz gibi çiş yapmak için uyandığında ona biraz daha veririm."

“Güzel.” Stebbings’in nabzı biraz hızlı atıyordu ama korkulacak bir şey yoktu, üzerine doğru eğilip derin bir nefes aldığımda kangren kokusu almamıştım. İki gün önce göğsündeki ince boruyu çıkarmıştım, iltihaplı bölgeden küçük bir sızıntı olsa da bunun tedavi gerektirmeden iyileşecek kısmi bir enfeksiyon olduğunu düşünmüştüm. İyileşmek zorundaydı; elimde onu tedavi edebileceğim bir şey yoktu.

Hastane binasında neredeyse hiç ışık yoktu, sadece kapıdan gelen hafif bir aydınlık ve avluda yakılan ateşlerin parlaklığı içeriyi aydınlatıyordu. Stebbings’in yüzünün rengini göremiyor-dum ama gözlerini araladığında beyaz bir parıltı görmüştüm. Beni görünce homurdanıp tekrar gözlerini kapadı.

“Güzel,” dedim yine ve onu Bay Dick’in özenli bakımına bıraktım.

Gineli adama Kıta Ordusu’na yazılması teklif edilmişti ama o bunu reddedip, Kaptan Stebbings, yaralı Bay Ormiston ve *Pitt*‘ten birkaç denizciyle birlikte savaş esiri olmayı seçmişti.

“Ben İngilizim, özgür bir adamım,” demişti sadece. “Bir süreliğine esir olabilirim ama özgür bir adamım. Denizciyim .una özgürüm. Amerikalı olursam özgür olmayabilirim.”

Belki de.

Hastane binasından çıkıp rahatsız olduğum ama tehlikeli olmayan kabakulak vakasını kontrol etmek için Wellman ailesine uğradım ve sonra yükselen ayın altında yavaşça avluda dolaştım. Akşam rüzgârı hafiflemişti ama hava yine de serindi, ani bir dürtüyle Champlain Gölü’nün bitiminden Muhalefet Dağı’na bakan yarımay şeklindeki borda toplarının üstüne tırmandım.

İki nöbetçi vardı ama ikisi de derin uykudaydı, leş gibi likör kokuyorlardı. Alışılmadık bir durum değildi. Kalede ahlaki değerler pek güçlü değildi ve alkol kolayca elde edilebiliyordu.

Elimi silahların birinin üstüne koyup duvarın kenarında durdum, günün yüksek ısısından metal hâlâ sıcaktı. Ateş açabilecek kadar soğumadan gidebilir miyiz diye düşündüm. Geriye otuz iki gün kalmıştı, günler benim için yeterince çabuk geçmiyorlardı. İngilizler’den korkmak bir yana, kale çok pisti ve leş gibi kokuyordu. Aslında çöplükte yaşamaktan farksızdı, Jamie, lan ve benim kötü bir hastalık kapmadan ya da sarhoş bir ahmak tarafından saldırıya uğramadan buradan gidebilmemizi umuyordum.

Arkamda küçük bir ayak sesi duydum ve dönüp baktığımda aşağıda yanan ateşlerin kızıllığında uzun boylu ve incecik görünen Ian’ı karşımda buldum.

“Seninle konuşabilir miyim yenge?”

“Elbette,” dedim, alışık olmadığım bu resmiyet beni şaşırtmıştı. Biraz kenara kaydım, yanıma geldi ama yere doğru bakıyordu.

“Kuzenim Brianna’nın bu konuda edecek bir-iki kelimesi olurdu,” dedi, yarısı tamamlanan aşağıdaki köprüyü başıyla işaret ediyordu. “Jamie Dayı’nm da.”

“Biliyorum.” Jamie son iki haftadır kalenin yeni komutanı Arthur St. Clair’e, diğer milis albaylarına, mühendislere, dinleyebilecek herkese ve dinlemeyecek birkaç kişiye bunu söyleyip duruyordu. Çok fazla emek ve malzeme harcayarak Muhalefet

Dağı’ndan gönderilen bir top atışıyla rahatlıkla yok edilebilecek bir köprü inşa etmenin ne kadar aptalca olduğunun komutanlar hariç herkes farkındaydı.

İçimi çektim. Öngörüsüz askerlerle ilk kez karşılaşmıyordum ve bunun sonuncusu olmadığından korkuyordum.

“Bunu bir kenara bırakırsak… benimle ne hakkında konuşmak istemiştin lan?”

lan derin bir nefes alıp gölün üzerine düşen ay ışığına doğru baktı.

“Kısa bir süre önce kaleye gelen Huronlar’ı tanıyor musun?”

Tanıyordum. İki hafta önce bir grup Huron kaleyi ziyaret etmişti ve lan bir geceyi onlarla sigara içip hikâyelerini dinleyerek geçirmişti. Bu hikâyelerden bazıları, bir süre önce misafirperverliğinden memnun bir şekilde ayrıldıkları İngiliz General Burgoyne’den söz ediyordu.

Burgoyne’nin büyük bir emek ve para harcayarak Iroquois Bölgesi’nin yerlilerinin gözlerini boyamaya çalıştığını söylemişlerdi

“Kızılderililerin gizli silahı olduğunu söylüyor,” demişti Huronlar’dan biri gülerek. “Yıldırım gibi parlayıp hepsini çarpmaları için onları Amerikalılar’ın üstüne salacak.”

Genel olarak Kızılderililer hakkında bildiklerimi gözden geçirince, Burgoyne’nin biraz fazla iyimser olduğunu düşünmüştüm. Yine de Kızılderilileri kendi adına savaşmaya ikna etmeyi *başarma* ne olabileceğini düşünmemeyi tercih ediyordum.

Ian’m bakışları hâlâ uzaktaki Muhalefet Dağı’na takılıydı, dalgın bir şekilde düşünüyordu.

“Olursa olsun,” dedim her şeyi toplamaya çalışarak. “Neden bunu bana söylüyorsun lan? Jamie ve St. Clair’e söylemen gerekir.”

“Söyledim.” Gölün diğer tarafından bir dalgıçkuşu sesi duyuldu, tuhaf bir şekilde yüksek ve ürkütücüydü. Özellikle birden fazlası ötüyorsa, sesleri şarkı

söyleyen hayaletleri andırıyordu.

Söyledin mi? Peki öyleyse," dedim biraz sabırsızlanmaya başlamıştım. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" "Bebekler," dedi aniden, dikleşerek yüzünü bana çevirdi. "Ne?" dedim, şaşırmıştım. Huronlar'ın ziyaretinden bu yana sessiz ve içine kapanıktı, ona söyledikleri bir şeyin bu duruma neden olduğunu düşünmüştüm ama bebekler hakkında ona ne söylemiş olabileceklerini hayal edemiyordum.

"Nasıl yapılıyorlar," dedi inatla, bakışlarını benden kaçırmıştı. Biraz daha ışık olsaydı yüzünün kızardığını görebileceğimden emindim.

"lan," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Bebeklerin nasıl yapıldığını bilmediğine inanmayı reddediyorum. *Sahiden* bilmek istediğin şey nedir?"

İçini çekti fakat en sonunda bana baktı. Bir an dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra söyleyiverdi, "Neden bebek yapamadığımı bilmek istiyorum."

Telaşlanmış bir halde parmağımı dudağıma götürdüm. Mo-hawk eşi Emily'den ölü doğan bir kızı olduğunu ve en az iki kez düşük yaptığını biliyordum - Bree söylemişti. Ian'm Yılan Kasabası'ndaki Mohawklar'ı bırakıp yanımıza dönmesine bu başarısızlık sebep olmuştu.

"Neden sorunun sende olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum açık bir şekilde. "Erkeklerin çoğu çocuk ölü doğduğunda ya da düşük olduğunda kadınları suçlar. Hatta, kadınların bir çoğu da böyle düşünür."

Jamie'yi ve kendimi suçlamıştım.

Sabırsızca boğazından İskoçlar'a özgü bir ses çıkardı.

"Ama Mohawklar kadınları suçlamıyor. Bir erkek bir kadınla birlikte olduğunda, ruhunun kadının ruhuyla savaştığını söylüyorlar. Ruhu onu yenerse kadın hamile kalıyor, yenemezse hiçbir şey olmuyor."

"Hmm," dedim. "Bu da bir düşünce. Yanlış olduğunu söylemeye çalışmıyorum. Ya kadın ya da erkekle ilgili bir sorun olabilir ya da her ikisiyle ilgili."

"Peki." Devam etmeden önce yutkunduğunu duydum. "Huronlar'ın yanındaki kadınlardan biri Yılan Kasabası'ndan Kahnyen'kehaka'ydı ve beni tanıdı. Bana Emily'nin bir çocuğu olduğunu söyledi. Yaşayan bir çocuğu."

Konuştuğumuz sırada huzursuz bir şekilde parmaklarıyla oynuyordu ama şimdi durmuştu, iyice yükselen ay gözlerini çukurlaştırarak yüzünü aydınlatıyordu.

"Düşünüyordum da yenge," dedi usulca. "Uzun bir süredir düşünüyorum. Onu. Emily'yi. Yeksa'a'yı. Küçük kızımı." Durdu, kocaman yumruğunu

kalçasına bastırmıştı ama kendisini toplayıp daha sakin bir şekilde devam etti.

“Son zamanlarda başka bir şey daha düşünüyorum. Eğer İskoçya’ya gidersek-” Sanki Jamie’nin aniden belirip dik dik bakmasını bekliyormuş gibi omzunun üstünden bakıp düzeltti: “İskoçya’ya gittiğimizde, işlerin nasıl olacağını bilmiyorum. Ama eğer tekrar evlenirsem, belki…” Birden bana baktı, yüzü kederden çökmüştü ama umut ve telaşla yürek parçalayıcı bir şekilde genç görünüyordu.

“Ona hiçbir zaman yaşayan bir çocuk veremeyeceğimi bilirsem bir kadınla evlenemem.”

Tekrar yutkunup yere baktı.

“Beni… muayene edebilir misin yenge? Kötü bir şey olup olmadığını görmek için?” Elini pantolonuna indirdiğinde hızlı bir hareketle onu durdurdum.

“Belki biraz bekleyebilirsin lan. Önce geçmişine bakalım, sonra seni muayene etmeme ihtiyacın olup olmadığını anlarız.” “Emin misin?” Şaşırmış gibiydi. “Jamie Dayı ona gösterdiğin spermden bahsetti. Benimkinde belki bir sorun olabileceğini düşündüm.”

“Her durumda, görebilmek için bir mikroskoba ihtiyacım var. Spermin anormal olduğu durumlar olsa da genelde sorun bu olduğunda gebelik hiç gerçekleşmez. Ve anladığım kadarıyla sorun bu değil. Anlat-” Kendim sormak istememiştim ama başka yolu yoktu. “Kızın. Onu gördün mü?”

Rahibeler ölü doğan çocuğumu bana vermişti. *“Görmen daha iyi olur,”* demişlerdi ısrar ederek, lan hayır dercesine başını salladı.

“Pek değil. Yani, onu sardıkları tavşan derisinden küçük kundağı görmüştüm. Kızıl bir sedir ağacının dalına koydular. Bir süre sonra gece olunca oraya gitmiştim… Kundağı aşağı alıp sadece açıp yüzünü görmek istemiştim. Ama bu Emily’nin hoşuna gitmezdi, ben de vazgeçtim.”

“Haklı olduğuna eminim. Ama… Ah, lanet olsun lan, çok özür dilerim - karın ya da kadınlardan biri çocukta gözle görülür bir tuhaflık olduğunu söyledi mi? Herhangi bir şekil bozukluğu var mıydı?”

Korkudan gözleri açılmış bir halde bana bakıyordu, dudakları bir süre sessizce kımıldadı.

“Hayır,” dedi en sonunda, sesinde hem acı hem de rahatlama duyuluyordu. “Hayır. Sormuştum. Emily ondan, Iseaba-il’den söz etmek istemedi - ona bu ismi verecektim. Iseabail-” diye açıkladı, “ama bebeğin neye benzediğini söyleyene kadar sormaya devam ettim.”

lan gözlerini suya yansıyan bir dizi fenerin ışıldadığı aşağıdaki köprüye dikmişti “Kusursuzmuş,” dedi yavaşça. “Kusursuz.” “Bu harika,” dedim

sessizce. “Çok iyi. Öyleyse, karının hamileliği süresince ne olduğu hakkında hatırladıklarından bahset. Hamile olduğunu söylediği zamandan doğum yapana kadar karının hiç kanaması oldu mu?”

Umut ve korku, her kayıpla birlikte gelen üzüntü ve hatırlayabildikleri arasında ona yavaşça rehberlik ettim; Emily’nin ailesi hakkında bildiklerini, akrabalarının arasında hiç ölü doğum ya da düşük yapan olup olmadığı sordum.

Ay tepemizde yükselip gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. En sonunda gerinip kendime geldim.

“Emin olmam mümkün değil,” dedim. “Ama en azından Rh sorunu olarak adlandırdığımız durumun olması mümkün.”

“Ne sorunu?” Büyük toplardan birine yaslanmıştı, bunu duyunca başını kaldırdı.

Kan gruplarım, antijenleri ve antikorları açıklamaya çalışmak faydasızdı. Hem Mohavvklar’ın sorunu açıklama şeklinden pek de farklı olmadığını düşünmüştüm.

“Eğer bir kadının kan grubu Rh negatif ve kocasının kan grubu Rh pozitif ise,” diye açıklamaya başladım, “bu durumda çocuğun kan grubu Rh pozitif olur, çünkü baskın olan bu - ne demek olduğunu boş ver şimdi, çocuğun kan grubu babasımnki gibi pozitif olur. Bazen ilk gebelikte sorun yaşanmaz ve bir sonrakine kadar hiçbir şey fark etmezsin fakat bazı durumlarda ise ilk gebelikte görülür. Aslında annenin vücudu çocuğun ölmesine neden olan bir madde üretir. Ama eğer kan grubu Rh negatif olan bir kadın Rh negatif bir erkekten hamile kalırsa annenin karnındaki bebeğin kan grubu da Rh negatif olur ve hiçbir sorun yaşanmaz. Emily’nin canlı bir çocuğu olduğunu söylediğine göre, yeni kocasının kan grubu Rh negatif olmalı.” Amerikan yerlileri arasında negatif kan gruplarının ne kadar yaygın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama teorim kanıta uyuyordu.

“Ve eğer sorun buysa,” diye noktalamaya çalıştım, “başka bir kadınla böyle bir şey yaşamayabilirsin - hepsi olmasa da AvrupalI kadınların çoğunun kan grubu Rh pozitif.”

Bana o kadar uzun bir süre gözlerini dikip kalmıştı ki söylediklerimi anlayıp anlamadığını merak ettim.

“Kader diyelim,” dedim yavaşça, “ya da kötü talih. Ama suç ne sende ne de onda.” *Ne deJamie ve bende.*

lan yavaşça başını sallayıp öne doğru eğilerek bir süre başını omzuma yasladı.

“Teşekkür ederim yenge,” diye fısıldayıp başını kaldırıp yanağımdan öptü.

Ertesi gün gitmişti.

[1]

İng. Uğursuz adanı anlamına gelir.

Great Dismal

2İ Haziran 1777

William yola hayret etmişti. Evet, sadece birkaç kilometreydi ama bir önceki ziyaretinde kaplumbağa ve yılanlardan kaçarak atını yüzdürmek zorunda kaldığını çok net bir şekilde hatırladığı yoldan Great Dismal Bataklığı'nın tam ortasına ilerleyebilmesi, bunun mümkün olması hayret vericiydi. Yaklaştıkça gözleri küçük birer gökkuşağı gibi parlayan böceklerin ve ayaklarının etrafına akın etmeye çalışan minik sarı at sineklerinin oluşturduğu bulutu geride bırakıp endişesiz bir şekilde ilerleyen atı da onunla aynı fikirdeydi.

Atın yelesini okşayarak, "Tadını çıkarmaya bak," dedi Willi-am. "Tepeden tırnağa çamura bulanacaksın."

Yol fidanlar ve dağınık çamlardan arınmış olsa da fazlasıyla çamurluydu. Elbette ağaçların oluşturduğu ince perdenin arkasında pusuya yatan tehlikeli bataklıklar ve beklenmedik su birikintileri gibi değildi. William üzengilerinin üstünde dikilip ileriye baktı.

Ne kadar kaldığını merak ediyordu. Drummond Gölü'nün kıyısında, bataklığın tam ortasında kalan Dismal Kasabası görülüyordu. Daha önce Great DismaPın hiç bu kadar içine gitmemişti ve gerçekte ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikri yoktu.

Yolun göl boyunca devam etmediğini biliyordu. Ama her-

halde takip edebileceği bir işaret olabilirdi; Dismal Kasabası'mn sakinleri ara sıra gidip geliyor olmalıydı.

"Washington," diye ağzının içinde mırıldandı. "Washington, Cartwright, Harrington, Carver." Bunlar Yüzbaşı Richardson'ın ona verdiği Dismal Kasabası'ndaki Kral yanlısı beyefendilerin isimleriydi; hepsini hafızasına kazımış ve isimlerin olduğu kâğıdı titizlikle yakmıştı. Daha sonra isimleri unutma korkusuyla içini mantıksız bir telaş kaplamıştı ve bu yüzden sabahtan beri aralıklarla kendi kendine isimleri tekrar ediyordu.

Öğle saatleri geride kalmıştı, sabahtan kalan bir tutam bulut gökyüzünün alt kısmında kirli yün renginde birleşmişti. Yavaşça nefes aldı ama havada yaklaşmakta olan sağanağın tenini karıncalandıran kokusuna benzer bir şey yoktu - henüz. Bataklıktaki çamur ve çürüyen bitkilerin leş gibi kokusu dışında, kendi teninin tuzlu ve kötü kokusunu alabiliyordu. Mümkün olduğu kadar ellerini ve başını yıkamıştı ama iki haftadır ne kıyafetlerini değiştirebilmiş ne de yıkayabilmişti, kaba avcı gömleği ve pantolonu kaşındırmaya başlamıştı.

Belki de sadece üzerindeki kurumuş ter ve pislikten değildi. Pantolonunun içinde bir şeyin ilerlediğini hissedince hızla kaşındı. En son girdiği tavernada bitlendiğinden emindi.

Bit, tabii eğer varsa, akıllıca geri çekilmiş ve kaşıntı durmuştu. Rahatlayan William, derin bir nefes alınca bataklığın kokusunun daha keskinleştiğini fark etti. Reçineli ağaçlardan yükselen özsuyu kokusu da yağmurun yaklaştığını doğruluyordu. Artık kuşlar ötmüyordu; sanki atı ve kendisi ham pamuğa sarılı bir dünyada yalnız başlarına ilerliyorlardı.

Yalnızlık William'ın umurunda değildi. Kız ya da erkek kardeşleri olmaksızın, yalnız başına büyümüştü ve tek başına olmaktan memnundu. Ayrıca, kendi kendine yalnızlığın düşünmek için faydalı olduğunu söyledi.

"Washington, Cartwright, Harrington ve Carver," diye sessizce tekrarladı. İsimler dışında, şimdiki görevine dair düşünebileceği pek bir şey olmadığından düşüncelerinin daha bilindik bir yöne kaydığını fark etti.

Yoldayken en sık düşündüğü şey kadınlardı, dalgın bir şekilde ceketinin ucunun altında kalan cebine dokundu. Cebinde küçük bir kitap vardı; yolculuğa çıkmadan önce büyükannesinin verdiği *Yeni Ahit* ve Bay Harris'in *Covetıt Garden Hanımefendilerinin Listesi* arasında seçim yapması gerekmişti. Zor bir seçim olmamıştı.

William on altı yaşındayken, o ve bir arkadaşı Londra'lı hayat kadınlarının ihtişamını konu alan Bay Harris'in ünlü rehberini okurken babası tarafından yakalanmıştı. Lord John tek kaşını kaldırarak kitabın sayfalarını yavaşça gözden geçirmiş ve ara sıra durup diğer kaşını da kaldırmıştı. Sonra kitabı kapatıp derin bir nefes almış ve kadınlara karşı saygı gösterilmesinin gerekliliğine dair küçük bir nutuk çekmişti.

Brydges Caddesi'nin sonunda mütevazı ve zarif bir evde, babasıyla çok samimi olduğu anlaşılan Bayan McNab adında iyi giyimli İskoç bir kadınla çay içmişlerdi. Çayların bitmesiyle Bayan McNab pirinçten küçük bir zili çalmış ve…

William içini çekerek eyerinde kımıldandı. Adı Margery'ydi ve ona ateşli bir şiir yazmıştı. O kıza sırılsıklam âşık olmuştu.

Bir hafta boyunca hararetli bir şekilde düşündükten sonra evlenme teklif etme maksadıyla tekrar gitmişti. Bayan McNab onu kibar bir şekilde karşılamış, kekeleyerek yaptığı itirafı anlayışlı bir biçimde dinlemiş ve sonra bu düşüncesinin Margery'nin çok hoşuna gideceğinden emin olduğunu ama ne yazık ki meşgul olduğunu söylemişti. Ancak, Margery ile konuşmak için beklediği sırada, Devonshire'dan yeni gelen Peggy adında yalnız ve sohbet etmekten hoşlanacak çok güzel bir kızın olduğunu belirtmişti…

Margery’nin onunla yaptığı şeyi tam o sırada bir başkasıyla yapıyor olduğunu idrak etmesi William için o kadar sersemletici bir darbeydi ki ağzı açık bir şekilde Bayan McNab’e bakakalmış,

sarışın ve gülümseyen Peggy içeri girdiğinde sadece ayağa kalkabilmişti…

“Ah!” William ensesine konan at sineğine bir tane yapıştırıp küfretti.

At yavaşlamıştı ve bunu ancak şimdi *fark etmişti.…*

Bu kez daha yüksek sesle küfretti. Yol gözden kaybolmuştu.

“Bu nasıl oldu?” Yüksek sesle konuşuyordu ama çapraz duran ağaçların arasında sesi boğuk çıkmıştı. At sinekleri onu takip ediyordu; rahatsız olan atı burnundan soluyup sert bir şekilde başını salladı.

“Peki, o halde,” dedi William sessizce. “Çok uzakta olamaz, değil mi?”

Dizginlerle atın başını çevirip yola ulaşma umuduyla geniş bir yarım daire çizdi. Toprak nemliydi, birbirine girmiş uzun otlar vardı ama bataklık değildi. Atın ayaklarından kaim çamur parçalan ve otlar fırlayıp atın, yanlarına ve William’ın botlarına yapışıyordu.

Kuzey-kuzeybatıya doğru ilerliyordu… İçgüdüsel bir şekilde başım kaldırıp gökyüzüne baktı ama yukarıdan bir yardım geleceği yoktu. Gökyüzünün hafif gri rengi değişti, koyu bir bulut iç karartıcı bir şekilde boy gösterdi. Belli belirsiz bir gök gürlemesi duyduğunda tekrar küfretti.

Yavaşça saati çaldı, ses tuhaf bir şekilde güven veriyordu. Saatini çamura düşürmeyi göze almadığından bir an dizginleri tutup cebinden çıkardı. Saat üç olmuştu.

“O kadar da kötü değil,” dedi ata. “Yeterince gün ışığı var.” Hava durumuna bakılacak olursa, bu sadece küçük bir ayrıntıydı.

Düşünceli bir biçimde gökyüzünde toplanan bulutlara gözlerini dikti. Hiç şüphesiz yağmur yağacaktı, hem de kısa bir süre sonra. Atı ve kendisi ilk kez ıslanmayacak» elbette. Willianı içini çekerek atından indi, yatağının olduğu bez çuvalı ve askeri teçhizatının bir kısmını boşalttı. Bezi omuzlarına örttü, şapkasını iyice aşağıya çekti ve tekrar ayağa kalkıp yolu aramaya devam etti.

İlk damlalar düşerken bataklıktan da hatırı sayılır bir koku yükselmeye başladı. Toprağımsı, gür, yeşil ve… nedense bereketli görünen bataklık, kokusunu pahalı bir falıişenin saçından rüzgârla taşınan parfümmüş gibi etrafa salıyordu.

Bu şiirsel düşünceyi not almak isteyen William, içgüdüsel bir şekilde cebindeki deftere uzandı ama sonra başını sallayıp, “Ahmak,” diye kendi kendine homurdandı.

Pek endişeli değildi. Yüzbaşı Richardson'a da söylediği gibi, Great Dismal'a birçok kez girip çıkmıştı. Ancak yalnız başına hiç gelmemişti; babasıyla birlikte ara sıra bir avcı grubuyla ya da babasının Kızılderili arkadaşlarının bazılarıyla giderlerdi. Ve bu da birkaç sene önceydi. Ancak-

"Lanet olsun!" dedi. Atını yolun kenarında bulunan ağaçlıkta yürüttüğünü umarken, aslında Hollanda cini gibi kokan, koyu renkli kabuklu ardıç kümelerinden oluşan ağaçlığa dalmıştı. Dönebileceği kadar yer yoktu. Homurdanarak atına diziyle vurdu ve geri çekti.

Atın toynaklarının bıraktığı izlerin suyla dolduğunu görünce huzursuz hissetti. Yağmurdan değildi; zemin ıslaktı. Çok ıslak. Atın arka ayakları bataklığa saplanınca çıkan sesi duydu ve istemsizce öne doğru eğilip atın kaburgalarını diziyle şiddetle dürttü.

Çamurda kayıp arka bacakları aniden yere yığılınca, at şaşkınlıkla kişneyerek başını havaya kaldırdı. Aynı şekilde hazırlıksız yakalanan William da atın üstünden yuvarlanıp pat diye yere düştü.

Bir kedi gibi hızla ayağa kalktı, Great DismaFın içinde pusuya yatmış fokurdayan bataklıklardan birinin içine çekilme düşüncesi onu çok korkutmuştu. Bir keresinde bataklığın kaptığı bir geyiğin iskeletini görmüştü, yana yatırdığı yarı çamura batmış boynuzlu kafatası ve çığlık attığı haliyle kaldığını düşündüğü uzun sarı dişleri dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Bir ot öbeğine doğru su sıçratarak telaşla gitti ve üstüne çıktı, kalbi gümbür gümbür atarken kara kurbağalarının kralıymışçasına üstünde çömelmişti. Atı tuzağa mı düşmüştü? Bataklık onu yakalamış mıydı?

At yerde çamurun içinde kıvranıyor ve korkuyla kişniyordu, mücadele ettikçe çamurlu su tabakalar halinde etrafa sıçrıyordu.

"Tanrım." Sert çimeni avucuyla sıkıca kavrayıp tehlikeli bir şekilde dengede durdu. Bataklık mıydı? Yoksa sadece çamurlu bir yer miydi?

William dişlerini gıcırdatarak uzun bacaklarından birini ileri doğru uzattı ve ayağım zemine yavaşça koydu. Botu batmıştı, derine… iyice derine… Ayağını telaşla geri çektiğinde sulu ve çamurlu bir *pop* sesiyle birlikte rahatlıkla çıkmıştı. Tekrar denedi… evet, dibi vardı. Sıra diğer ayağa gelmişti. Ayağa kalktı, dengede durmak için kollarını leylek gibi salladı.

"Pekâlâ!" dedi nefes nefese. Neyse ki sadece bir çamur biri-kintisiydi.

Su sıçratarak ilerleyip düştüğü sırada gevşeyerek çözülen bez yatağını kaptı. Bunu atm kafasına geçirip hızla hayvanın gözlerini bağladı. Yanan bir ahırdan korkmuş bir atı da bu şekilde çıkarmak gerekirdi; Josiah Dağı'ndaki ahıra bir keresinde yıldırım düştüğünde, babası ona nasıl yapıldığını göstermişti.

Şaşkınlıkla işe yaradığını gördü. At başını bir ileri bir geri sallıyordu fakat bacaklarını hareket ettirmeyi kesmişti. Dizginlerinden tutup atın burun deliklerine doğru nefesini verdi, bunu sakinleşmesi için yapmıştı.

Burnundan soluyan at üzerine küçük damlalar püskürttü ama kendine geliyor gibi görünüyordu. Başını yukarı kaldırdığında çamurlu sular sıçratarak yan döndü ve neredeyse aynı anda hızla ayağa kalktı. Kafasına sardığı bez gevşeyip açılmıştı ki at üç metre yakınında bulunan her şeyi ıslatarak baştan aşağı silkelendi.

William bunu umursamayacak kadar mutluydu, atın dizginlerinden tuttu.

“Tamam,” dedi ııcfcs nefese. “Hadi buradan çıkalım.”

At dikkatini ona vermiyordu; uzun suratlı kafasını aniden kaldırıp yana çevirdi.

“Ne-”

Kocaman burun delikleri kıpkırmızı olmuştu, patlarcasına homurdanarak dizginleri ellerinden hızla çekip William’ı yere sererek yanından geçip gitti.

“Lanet olası hayvan! Nereye gittiğini-” William çamurun içinde cümlesini tamamlayamadan kaldı. Birkaç metre ötesinden uzun ve son derece hızlı bir şey geçmişti. Kocaman bir şey.

Başını çevirip baktığında çoktan gözden kaybolmuştu. Korkuyla kaçan atın uzaktan gelen seslerini -çalıları eziyor ve heybesinden etrafa eşyalar saçılıyordu- takip etti.

Yutkundu. Bazen birlikte avlandıklarım duymuştu. Yaban kedileri.

William başını yavaşça çevirdi, birbirine girmiş karanlık ağaçların arasında ve arkasındaki çalılıkta gizlenen herhangi bir şeyin dikkatini çekmemek için daha fazla hareket etmeye korkuyordu. Bataklıkta düşen yağmur damlalarının tıkırtıları dışında hiç ses yoktu.

Çamur birikintisinin diğer ucundaki ağaçlarda beyaz bir akbalıkçılın belirmesiyle neredeyse kalbi duracaktı. Donup kaldı, duymak için harcadığı çaba sırasında tıkanacağını sanana kadar nefesini tuttu. En sonunda nefes alıp ayağa kalktı, ceketinin etekleri sırılsıklam olup kalçalarına yapışmıştı.

Ayaklarının altında yumuşak bir bitki örtüsü vardı ama su botlarının üstüne kadar çıkıyordu. Batmıyordu fakat ayakları hâlâ içindeyken botlarını çekip çıkaramadığından ayaklarını teker teker çekmek zorunda kalmış, sonra botlara asılıp çekmiş ve ayağında çorapları ellerinde botlarıyla suyun içinde daha yüksek bir alana doğru yürümüştü.

Çürümüş bir kütüğe sığındı, oturup botlarının içindeki suyu boşalttı, tekrar

giydiğinde suratını asarak içine düştüğü durumu düşündü.

Kaybolmuştu. Hem yerlilerden hem beyazlardan bir sürü insanı yutmuş olmasıyla tanınan bir bataklıktaydı. Yayaydı, yiyeceği, ateşi ya da ince bez yatağının sunduğu koruma dışında sığınacağı hiçbir şeyi yoktu - bu ordunun her zamanki sorunuydu, yatak saman ya da kuru otla doldurulması gereken, arasında bir yarık olan bezden yapılmış bir çuvaldı. Bunun dışında sahip olduğu tek şey ceplerindeydi; büyük bir çakı, kurşun kalem, bir parça ıslanmış peynirli ekmek, pis bir mendil, birkaç bozukluk, saati ve ıslandığına hiç şüphe etmediği kitabı. Bakmak için elini uzattığında saatin durmuş olduğunu fark etti ve kitap da kaybolmuştu. William yüksek sesle küfretti.

Rahatlattığı için tekrar küfretti. Yağmur artık daha hızlı yağmaya başlamıştı. Görünen o ki pantolonunun içindeki bit yaşam alanını sel bastığını anlamış ve kuru bir bölge bulmak için kararlı bir şekilde ilerlemeye başlamıştı.

Küfürler homurdanarak ayağa kalkıp boş çuvalı kafasına geçirdi ve atının gittiği yöne doğru kaşınarak topalladı.

Atını bulamamıştı. Ya yaban kedisi gözden uzakta bir yerde onu öldürmüştü ya da atı kaçıp bataklıkta tek başına kaybolmuştu. Eyerinden düşen iki şey bulmuştu; küçük cilalı bir paket tütün ve kızartma tavası. İkisi de o an için işine yarar görünmüyordu ama medeniyete ait herhangi bir parçadan ayrılmaya içi elvermiyordu.

Küçük çuvalın siperinde sırılsıklam olmuş ve bir ağacın kökleri arasına çömelmiş titreyerek şimşeklerin kararan gökyüzünü yarışını izliyordu. Gözlerini kapatmış olsa da her mavi-beyaz ışık gözünü kör edecek kadar parlaktı, havayı titreten her gök gürlemesiyle yanık kokusu alıyordu.

Büyük bir gümbürtü onu yere çamurun ve çürümüş yaprakların üstüne serdiğinde buna neredeyse alışmıştı. Nefes nefese kalmış ve öksürüyordu, doğrulup yüzündeki çamunı sildi. Ne olmuştu böyle? Koluna saplanan keskin bir ağrı kafa karışıklığı-

nı sonlandırnuştı. Aşağı baktığında, şimşeğin ışığında aşağı yukarı on beş santimetre uzunluğunda bir tahta parçasının sağ ön koluna saplandığını gördü.

Deli gibi etrafına bakındığında yakınındaki bataklığın üstünün aniden kıymık ve taze odun parçalarıyla kaplandığım fark ettiğinde, elektrik akımının sıcak kokusunu delip geçen bitki özsuyu kokusunu aldı.

Tekrar şimşek çaktığında ne olduğunu anladı. Kırk metre uzaklıkta, kocaman çıplak bir servi ağacı vardı, şafak söktüğünde bunu bir işaret olarak kullanmaya karar vermişti; görüş alanındaki en uzun ağaç buydu. O ağaç artık yoktu, şimşek tekrar çaktığında iri ağaç gövdesinin olduğu boşluğu aydınlattı ve başka bir şimşek ise geriye kalan tahta parçalarını.

Gök gürültüsünden neredeyse sağır olmuş titrer bir halde koluna batan tahta parçasını çıkarıp kanamayı durdurmak için gömleğini yaranın üzerine bastırdı. Derin bir kesik değildi ama patlamanın şoku ellerinin titremesine neden olmuştu. Yağan yağmura rağmen çuvalı sıkıca omuzlarına sardı ve tekrar ağacın köklerine kıvrıldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde fırtına uzaklaşmış ve gürültünün kesilmesiyle birlikte huzursuz bir uykuya dalmıştı, uyandığında ise kendisini sisin beyaz boşluğuna bakarken bulmuştu.

Sabahın soğuğu içine işlemişti. Çocukluğunu Ingiltere'nin Göller Bölgesi'nde geçirmişti ve o yıllardan hatırladığı kadarıyla yere inen sis tehlike anlamına gelirdi. Sis çöktüğünde sürüden ayrılan koyunlar genellikle kaybolurdu, ya köpekler ve tilkiler tarafından öldürülürlerdi ya da soğuktan. İnsanlar da bazen sisin içinde kaybolurdu.

Dadısı Elspeth sisle birlikte ölülerin yeryüzüne indiğini söylerdi. Çocuk odasının penceresinin önünde, sıska, dik ve korkusuzca durmuş, sürüklenen beyazlığa doğru bakan kadını hatırlayabiliyordu. Sanki kendi kendine konuşur gibi sessizce söylemişti bunu; William orada olduğunu fark ettiğini düşün-

mcmişti. Fark ettiğinde ise hiçbir şey söylemeden perdeyi sertçe çekip ona çay hazırlamaya gitmişti.

Bir fincan sıcak çayın çok iyi geleceğini düşündü, özellikle de içinde bolca viski olursa. Çay, tereyağlı sıcak tost, reçelli sandviçler ve kek…

Cebindeki ıslanmış peynirli ekmek parçası aklına geldi ve dikkatle cebinden çıkardı, varlığı ona tarif edilemez bir mutluluk vermişti. Yavan parçayı sanki konyağa batırılmış şeftaliymişçesine tadını çıkararak yavaşça yerken, nemli ve soğuk sise, saçlarından damlayan suya ve sırılsıklam kıyafetlerine rağmen kendisini daha iyi hissetti.

Kızartma tavasını dün geceki yağmurun altına koyup temiz içme suyu elde etmeyi *aktl etmişti.*

"O kadar da kötü değil," dedi sesli bir şekilde ve ağzını sildi. "Henüz değil."

Sesi tuhaf geliyordu. Sisin içinde sesler hep tuhaf duyulurdu.

Daha önce sisin içinde iki kere kaybolmuştu ve ara sıra kâbuslarda tekrarlasa da bu deneyimi gerçek hayatta tekrar etmeye hiç istekli değildi. Rüyasında, kendi ayaklarını bile göremeyeceği kadar yoğun bir beyazlığın içinde kör gibi ilerlerken ölülerin seslerini duyuyordu.

Etrafını saran beyazlığa rağmen karanlığı tercih edercesine gözlerini kapatmıştı ama soğuk parmaklan hâlâ yüzünde hissedebiliyordu.

O an sesleri duymuştu. Şimdiyse onları dinlememeye çalışıyordu.

Kararlı bir şekilde ayağa kalktı, hareket etmeliydi. Aynı zamanda, kör bir şekilde bataklığın ve her yanı saran bitkilerin içine dalmak delilik olurdu.

Kızartma tavasını kemerine bağladı, ıslak çuvalı omzuna asıp el yordamıyla ilerlemeye başladı. Ağaçlar öyle bir düzende büyümüştü ki hiçbir çalı birkaç santimden daha fazla düz duramıyordu.

Uzun bir süre dikkatli bir şekilde sisin içine sokulduktan sonra küçük bir akçaağaç fidanı bulmuştu, adımlarını teker teker yere koyuyor ve ne olacağını görmek için bekliyordu, herhangi bir ağaca çarptığında durup ağacın türünü belirlemek için yapraklarını ağzına ve burnuna bastırıyordu.

İnce gövdeleri elleriyle yokluyordu, çapı yaklaşık üç santim olan bir tanesini seçti, ayaklarını sağlam bir şekilde yere basıp iki eliyle birlikte fidanı kendisine doğru çekti. Teslim olan toprağın inleyişi ve dökülen yapraklarla birlikte fidan yerinden çıkmıştı - ve aniden ağır bir şey botunun altına süründü. William çığlık attı, fidanın kökünün olduğu tarafı sertçe yere vurdu ama yılan çoktan kaçmıştı.

Havanın serinliğine rağmen terlemişti, kızartma tavasını kemerinden çözüp göremediği toprağı dikkatle dürtmek için kullandı. Herhangi bir hareket olmadığından emin olup zeminin sağlam olduğunu görünce tavayı çevirip üstüne oturdu.

Büyük bir çaba sonucunda fidanı soyup budayarak kullanışlı iki metrelik bir sopa elde etmişti. Ve sonra bıçakla oyarak ucunu sivrileştirme işine koyulmuştu.

Great Dismal tehlikeli ama eğlencelerle doluydu. Avcıları gizemli derinliklerine çeken cazibesi buydu. William, bir ayıyı ya da geyiği el yapımı bir mızrakla öldürmeyi planlamıyordu. Ancak kurbağaları zıpkınla avlamak konusunda becerikliydi. Ona bunu çok uzun bir zaman önce büyükbabasının malikânesindeki bir seyis Öğretmişti. Virginia'dayken sürekli kurbağa avlarlardı, Londra'da geçirdiği son birkaç sene içinde alıştırma yapma fırsatı olmasa da unutmuş olmadığından emindi.

Sisten hiç etkilenmemiş, neşeyle bağrışan kurbağaların sesini duyabiliyordu.

"Brek-ek-ek-eks, ko-aks, ko-aks," diye ses çıkardı. "Brek-ek-ek-eks, ko-aks, ko-aks!" Kurbağalar Aristophanes'ten yaptığı alıntıdan da pek etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

"Pekâlâ. Durun bakalım," dedi ve başparmağıyla mızrağının

ucunu test etti. Yeterliydi. Avlanmak için kullanılan mızraklar genelde üç dişli olurdu… Peki o halde, neden olmasın?‘Yeterince de vakti vardı.

Konsantre olmuş bir şekilde dilini ısırarak, iki dalı daha keskinleştirip mızrağa iliştirdi. Bir an ardıç ağacı kabuğu parçalarını bükerek bağlamayı düşünmüştü ama daha sonra gömleğinin kenarından bir parça koparmayı tercih etti.

Fırtınanın ardından bataklık çok ıslaktı. Çakmak taşını kaybetmişti ama önceki gece tanık olduğuna benzer şimşeklerden birinin bile burada ateş yakabileceğinden şüpheliydi. Diğer yandan, güneş doğduğunda ve nihayet bir kurbağa yakalamayı başardığında, onu çiğ çiğ yemek zorunda kalacak kadar çaresiz olacaktı.

Garip biçimde bu düşünceyi rahatlatıcı buldu. Açlıktan ya da susuzluktan ölmeyecekti - bu bataklıkta olmak bir süngerin içinde yaşamaktan farksızdı.

Belirli bir planı yoktu. Sadece bataklığın büyük ama sonu olan bir yer olduğunu biliyordu. Bu nedenle, güneş ona rehberlik ederek daire çizmediğinden emin olmasını sağlarsa, sert bir zemine ya da bir göle varana kadar düz bir hatta yürümeyi planlıyordu. Eğer bir göle ulaşırsa… kıyısında da Dismal Kasabası olurdu. Gölün etrafında yürürse eninde sonunda kasabayı bulabilirdi.

Bataklıklara dikkat ettikçe, büyük bir hayvana yem olmadıkça, zehirli bir yılan tarafından sokulmadıkça, pis su ve bataklığın mikroplu havasından ateşi yükselmedikçe, her şey yoluna girecekti.

Mızrağı yavaşça çamura batırarak bağladığı yeri kontrol etti ve sağlam olduğuna karar verdi. Artık kurbağaların gelmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sis dağılacak gibi değildi. Matta gittikçe yoğunlaşıyordu: gözlerinden birkaç santim ötede tuttuğu parmaklarını /ar zor görebiliyordu. İçini çekerek ıslak ceketini etrafına iyice s.u ıp mızrağı yanına koydu ve akçaağaçtan arta kalanlara doğru dikkatle kıvrıldı. Vücut ısısını korumak için kollarını dizlerine dolamış ve sisin beyazlığından korumak için gözlerini kapatmıştı.

Kurbağalar hâlâ ortalıktaydı. Artık dikkati dağılmadan bataklıktan gelen diğer sesleri duyabiliyordu. Kuşların çoğu sessizdi, onun gibi sisin kalkmasını bekliyorlardı ama arada sırada balaban kuşunun boğuk ve ürkütücü sesi sis içinde yankılanıyordu, Ara sıra su sıçratma ve kaçışma sesleri duyuyordu - misk faresi olabilir mi, diye düşündü.

Kütüğün üstünden suya atlayan bir kaplumbağadan büyük bir *şlap* sesi geldi. Ne olduklarını bildiğinden bu tür sesler arıyordu. Sinir bozucu olanlarsa belli belirsiz hışırtı sesleriydi, dalların birbirlerine sürtünmesiyle ya da avlanan bir

şeyin hareketinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Hehvater Tepesi'nde kayaların kendi aralarında konuştuklarını kendi kulaklarıyla duymuştu. Anne tarafından büyükbabasının ve büyükannesinin evleri Göller Bölgesi'ndeydi. Sis vardı. Bu olaydan kimseye söz etmemişti.

Biraz hareket edince çenesinin hemen altında bir şey hissetti. Elini üstüne kapadığında bir sülüğün boynuna yapışmış olduğunu anladı. Sülüğü tiksinerek tutup elinden geldiğince sert bir şekilde sisin içine fırlattı. Titreyen elleriyle tüm vücudunu yoklayıp tekrar çömelerek etrafını saran sisle birlikte aklına gelenleri uzaklaştırmaya çalıştı. Annesinin -öz annesinin- ona fısıldadığını duymuştu. Zaten o zaman bu yüzden sisin içine dalmıştı. Büyükbabasıyla büyükannesi, Mama Isobel, bazı arkadaşları ve birkaç hizmetçiyle birlikte tepede piknik yapıyorlardı. Sis aniden çöktüğünde, herkes aceleyle yemekleri toplamaya başlayınca William sessizce etrafını saran merhametsiz beyaz duvarı izleyerek yalnız başına kalmıştı.

Bir kadının fısıldadığını duyduğuna yemin edebilirdi fakat ses öylesine cılızdı ki dediklerini çözememişti ancak bir tür öz-

lem taşıyordu vc William annesinin onunla konuştuğunu anlamıştı.

Sisin içine doğru yürümüştü. Birkaç dakika boyunca, su buharının böylesine yere yakın bir şekilde hareket etmesinden, titreyişinden ve sanki canlıymış gibi görünmesinden çok etkilenmişti. Ama sonra sisin yoğunlaşmasıyla birlikte kısa süre içinde kaybolduğunu anlamıştı.

Seslenmişti. Önce annesi olduğunu sandığı kadına. *Öîiiîer sisle birlikte yeryüzüne iner.* Ölmüş olduğu, neredeyse annesi hakkında bildiği tek şeydi. Öldüğünde Williamin şu anki yaşından daha büyük olamazdı. Onun resmedildiği üç tablo görmüştü. Saçlarını ve ata biniş şeklini ondan aldığını söylerlerdi.

Ses William'a cevap vermişti, cevap verdiğine yemin edebilirdi - ama kelimelerin anlaşılmayacağı bir şekilde. Soğuk parmakların yüzüne dokunduğunu hissedince büyülenmiş gibi yürümeye devam etmişti.

Sonra kayalara takılıp çok kötü bir şekilde ufak bir boşluğa düştüğünde yaralanmış ve nefesi kesilmişti. Sis dalgalar halinde üzerinde yükseliyor, küçük yamacın dibinde nefes nefese ve şaşkın bir halde yatarken her şeyin etrafını sarmak için aceleyle ilerliyordu. O sırada William etrafındaki kayaların kendi aralarında mırıldandıklarını duymuştu, sürünmüş ve sonra çığlık atarak elinden geldiğince hızlı koşmuştu. Tekrar düşmüş ve kalkıp koşmaya devam etmişti.

Bir kez daha düştüğünde daha fazla ilerleyememişti, etrafını büyük bir boşluk sararken korkudan çimenlerin üstüne kıvrıl-mıştı. Sonra tanıdığı seslerin ona

seslendiğini duymuş ve onlara cevap vermeyi denemişti ama çığlık attığı için tahriş olan boğazı sadece çaresizce hırıltılar çıkararak seslerin geldiğini düşündüğü yöne doğru koşmuştu. Fakat ses sisin içinde tuhaf bir şekilde dağılıyordu ve hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Ne ses, ne zaman, ne de mekân.

Tekrar tekrar seslere doğru koşmuştu ama bir şeye takılıp yamaçtan aşağı doğru yuvarlanarak kendisini uçurumun kenarına tutunurken bulmuştu. Sesler artık arkasında kalmıştı, sisin içinde kaybolarak onu terk ediyorlardı.

Onu Mac bulmuştu. Kocaman bir el aniden uzanıp onu yakalamış ve hemen yukarı çekmişti, yaralanmıştı, derisi sıyrılmış ve kanıyordu ama İskoç uşağın sert gömleğine sıkıca tutunmuştu, sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi güçlü kollar onu tutuyordu.

Güçlükle yutkundu. Bu kâbusu gördüğünde bazen Mac onu tutarken uyanıyordu. Onu tutmadığı zamanlarda ise soğuk terler içinde uyanıyordu, sisin ve seslerin onu beklemesinden korktuğu için de tekrar uykuya dalamıyordu.

Ayak sesi duymasıyla birlikte donup kaldı. Dikkatle nefes alıyordu - taze domuz dışkısı kokuyordu ve bu konuda yanılıyor olamazdı. Kıpırdamadı; korktukları zaman yaban domuzları tehlikeli bir hal alabilirdi.

Burun çekme ve birkaç adım sesi daha duydu, çobanpüskü-lü dallarına sürünen ağır vücutlar hışırtılar çıkarıyordu. Ağır da olsa ilerliyorlardı. Aniden doğrulup başını öne ve arkaya çevirerek seslerin geldiği yönü bulmaya çalıştı. Böyle bir sisin içinde hiçbir şey bilinçli bir şekilde ilerleyemezdi - tabii belli bir yol izlemedikleri sürece.

Bataklık, geyiklerin bıraktığı ve keseli sıçanlardan ayılara kadar birçok canlının kullandığı çaprazlamasına uzanan patikalarla doluydu. Bu yollar amaçsızca dolanırdı, takip edildiğinde ulaşılması kesin olan iki şey vardı: Birincisi içilebilir suya giderlerdi; İkincisi fokurdayan bir bataklığa asla gitmezlerdi. Bu şartlar altında William için fazlasıyla yeterliydi.

O zamanlar annesi hakkında tek bir şey söylemişlerdi. Büyükannesi üzgün bir şekilde başını sallayıp, “*Dikkatsizdir* demişti. *“Her zaman o kadar dikkatsiz, o kadar düşüncesiz davranırdı ki”* Ve sonra bakışlarını endişeli bir şekilde William’a çevirmişti. *Sen de onun gibisin,* diyordu telaşlı gözleri. *Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.*

“Belki de öyleyim,” dedi yüksek sesle ve kurbağa mızrağını yakalayıp meydan okurcasına ayağa kalktı. “Ama *ben* ölmedim. Henüz değil.”

William bu kadarını biliyordu. Bir de kaybolduğunuzda olduğunuz yerde kalmanın sadece sizi arayan biri olduğunda işe yaradığını.

Araf

William üçüncü günün öğle saatlerinde gölü buldu. İri gövdeleri suyla kaplı zeminin üstünde yükselen çıplak selvi ağaçlarının oluşturduğu doğal katedralin arasından ulaştı. Neredeyse açlıktan ölmek üzereydi, çıkan ateşi sebebiyle sersemlemiş bir halde yavaşça dizlerine gelen suda ilerliyordu.

Hava durgundu ve su da öyleydi. Hareket eden tek şey yavaşça sürüklediği ayakları ve onu rahatsız eden vızıldayan böceklerdi. Sivrisinek ısırıkları yüzünden gözleri şişmişti ve tavernadan kaptığı bitin, kum bitinden bir arkadaşı olmuştu.

Suyun durgun yüzeyi yükselen ağaçları o kadar muntazam bir şekilde yansıtıyordu ki birbirine benzeyen iki dünya arasında dikkatle dengede durmaya çalışırken nerede olduğundan emin değildi. Yukarı ve aşağı kavramını kaybetmişti, tepesinde yükselen selvi ağaçlarının baş döndürücü görüntüsü suyun yüzeyinde de aynıydı. Ağaçlar yirmi beş metreden daha yüksekti ve gökyüzünde sürüklenen bulutlar suyun yüzeyinde hafifçe kımıldayan dalların arasında ilerledikçe düşmek üzereymişçesine garip bir duyguya kapılıyor - yukarı ya da aşağının neresi olduğunu anlayamıyordu.

Koluna saplanan ağaç parçasını çıkarıp yaranın kanaması için elinden geleni yapmıştı ama derisinin altına takılıp kalan ufak kıymıklar vardı. Artık kolu çok sıcaktı ve zonkluyordu. Kafası da zonkluyordu. Soğuk ve sis sanki hiç var olmamışçasına kaybol-

muştu ve şimdi kenarlan ışıldayan sıcak, durgun bir dünyanın içine doğru yavaşça yürüyordu. Gözlerinin arkası yanıyordu.

Gözlerini botlarının tersine akan suya dikerse, V şeklindeki dalgalar rahatsızlık verici yansımayı kırarak onu ayakta tutuyordu. Ama yusufçukları izlemek… Havada ya da suda sabit olmayıp her ikisinin de bir parçası olduklarından dengesini kaybetmesine neden oluyorlardı.

Sağ dizinden birkaç santim ileride, suyun üzerinde tuhaf bir şekil belirdi. William gözlerini kırpıştırdığında gölgesini görmüş ve suyun içinde hareket eden kocaman bedeninin ağırlığını hissetmişti. Yaratığın çirkin, sivri ve üçgenimsi bir kafası vardı.

Güçlükle nefes alıp olduğu yerde kaldı. Neyse ki gördüğü canlı durmamıştı.

Yüzerek uzaklaşmasını izlerken William, yenilebilir olup olmadığını düşündü. Ne fark ederdi ki kurbağa mızrağı kırılmıştı, yine de üç kurbağa yakalayabilmişti. Çok küçüktüler ama çiğ etin ağzında bıraktığı lastiksi duyguya rağmen tatlan fena değildi. Karnı gurulduyordu, yılanın peşine düşüp hayvanı yakalayıp dişleriyle derisini yüzmek gibi delice bir düşünceyle mücadele etti.

Belki de balık yakalayabilirdi.

Yılanın gittiğinden emin olana kadar birkaç dakika kımıldamadan durdu. Sonra yutkunup bir adım daha attı. Bakışlarını, aynaya benzeyen suda ayaklarının yarattığı dalgalara odaklayarak yürümeye devam etti.

Kısa bir süre sonra suyun yüzeyi hareket etmeye başlamıştı, yüzlerce küçük dalgacık selvi ağaçlarının grimsi-kahverengi gövdelerine çarpıyordu. Su öylesine parlaktı ki ağaçların ve bulutların baş döndürücü etkisi kaybolmuştu. Ve William kafasını kaldırıp baktığında karşısında gölü görmüştü.

Göl uçsuz bucaksızdı. Sandığından daha büyüktü. Kocaman çıplak selvi ağaçlan suyun içinde yükseliyordu. Uzaktaki kıyı karanlıktı ve akçaağaçlarla doluydu. Ve içinde büyüyen ağaçla-

t<)

rm da etkisiyle kararan su, önünde kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu.

William dudaklarını yaladı, eğilip kahverengi sudan bir avuç dolusu alıp tekrar tekrar içti. Su biraz acıydı ama tazeydi.

Islak eliyle yüzünü sildi; serin su aniden ürperip titremesine neden olmuştu.

“Pekâlâ,” dedi William nefes nefese. İlerlemeye devam etti, artık bataklığın yoğun bitki örtüsü arkasında kalmıştı. Hâlâ içini kaplayan bir ürperti vardı ama aldırış etmiyordu.

Drummond Gölü adını eski bir Kuzey Carolina valisinden almıştı, \foli William Drummond’un da bulunduğu bir avcı ekibi bataklığa avlanmaya gitmişti. Bir hafta sonra, açlıktan ve yüksek ateşten neredeyse ölmek üzere olan Drummond, Great Dismal’ın ortasında var olduğu bilinmeyen bir gölün haberiyle sağ kalan tek kişi olarak ortaya çıkmıştı.

Tüyleri ürperen William derin bir nefes aldı. Henüz herhangi bir şey onu yememişti ve göle varmaya başarmıştı. Ama hangi taraf Dismal Kasabası’na gidiyordu?

Yıvaşça kıyıya göz gezdirdi, yoğun bitki örtüsü arasında yerleşim yerine benzeyen herhangi bir işaret arıyordu. Hiçbir şey yoktu.

İçini çekerek elini cebine sokup 2 peni çıkardı. Parayı havaya fırlattı, yavaşça parmaklarından sekip yuvarlanan parayı neredeyse yakalayamayacaktı. *Yakaladım, yakaladım!* Yazı. Sol taraf öyleyse. Kararlı bir şekilde dönüp ilerledi.

Bacağı suyun içinde bir şeye çarpmıştı, eğilip baktığında ağzını açmış bakır başlı yılanın bacağım sokmak üzere olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak hızla bacağını kaldırdığı için yılanın dişleri deri botunun üstüne saplanmıştı.

Çığlık atarak şiddetle bacağını salladı ve fırlayarak sert bir şekilde suya düşen sürüngenden kurtuldu. Ancak hayvan kendi etrafında dönüp suyun içinde ona doğru fırladı.

William kızartma tavasını kemerinden çözüp var gücüyle

vurdu ve nereye düştüğünü görmek için beklemeden dönüp sular sıçratarak deli gibi karaya koşmaya başladı.

Sıtma ağacı ve ardıçların olduğu yöne doğru koştu ve durdu, biraz nefes alıp rahatladı. Rahatlama çok uzun sürmemişti. Dönüp baktığında kahverengi derisi bakır gibi parlayan yılanın kıvrılarak arkasındaki kıyıya çıktığını ve kararlı bir şekilde yol boyunca peşinden geldiğini gördü.

William çığlık atarak kaçtı.

Kör gibi koşuyordu; her adımda botlarından *şlap* sesleri geliyor, ağaçların ve onu tokatlayan çalıların arasından sekiyor, yaprak yığınları ve kırık dallar arasında mücadele ederek ilerliyordu. Arkasına bakmamıştı ama öne baktığı da söylenemezdi, bu yüzden yolun üstünde duran adama fark etmeden çarptı.

Adam acı acı bağırıp geriye doğru düşerken William da üstündeydi. Başını yukarı kaldırdığında kendisini şaşkın bir Kızılderilinin suratına bakarken buldu. Özür dileyemeden, biri onu kolundan yakaladı ve sert bir şekilde yukarı çekti.

Bu, ona kızgın ve hesap sorar bir şekilde bir şeyler söyleyen başka bir Kızılderili idi.

William ticaret dilini hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu, en sonunda gölün olduğu tarafa doğru işaret edip “Yılan!” diye bağırdı. Yüz ifadeleri anında endişeli bir hal alan yerlilerin bu kelimeyi anladığı belli oluyordu ve sonra işaret ettiği yere doğru baktılar. Hikâyesini desteklercesiıe kızgın bakır başlı yılan görüş alanlarına girdi.

Yerlilerin ikisi de bağırmaya başlamıştı, bir tanesi sırtındaki çantasında bir sopa çıkarıp yılana vurdu. Iskaladığı anda yılan hemen gergin bir şekilde kıvrılıp adamı ısırmak için hamle yapmıştı. Yılan da ıskalamıştı ancak sopasını düşüren Kızılderili geriye kaçmıştı.

Diğer yerli tiksindiğini belli eden bir şey söyledi. Sopasını eline alıp temkinli bir şekilde yılanın etrafında daireler çizmeye başladı. Daha da sinirlenen yılan kıvrılan gövdesinin üstünde dikleşerek büyük bir tıslama sesi çıkarıp mızrak gibi ikinci Kızılderilinin ayağına doğru atıldı. Adam sopasını elinde tutmasına rağmen çığlık atıp geriye doğru sıçradı.

Bu sırada, yılanın öfkesi kendi üzerinde olmadığı için Willi-am memnun bir şekilde geri çekilmişti. Yılanın bir an dengesini kaybettiğini görünce -tabii

yılanların dengesi olduğu söylenebilirse- kızartma tavasını kaptı, havaya kaldırıp var gücüyle yılanın üzerine indirmeye başladı.

William korkudan tüm kuvvetiyle tavayı tekrar tekrar yere indirdi. En sonunda durdu, hızla nefes alıp verirken ter yüzünden aşağı süzülüyordu. Yutkunarak, yılanı kan içinde ve parça parça olmuş bir halde görmeyi umarak büyük bir dikkatle kızartma tavasını kaldırdı.

Hiçbir şey yoktu. Sürüngenin kokusunu alabiliyordu -çürümüş salatalığı andıran leş gibi bir kokusu vardı- ama kendisini göremiyordu. Gözlerini kısarak küçük parçalara ayrılan çamur ve yaprak yığınına bir anlam vermeye çalışarak baktı ve sonra bakışlarını yerlilere çevirdi.

Biri omuzlarını silkti. Diğeri ise gölü işaret ederek bir şeyler söyledi. Anlaşılan, yılan zeki bir şekilde adamların sayıca ondan üstün olduğuna karar vermiş ve kendi yoluna gitmişti.

Elinde kızartma tavasını tutan William beceriksizce doğruldu. Adamlar birbirlerine gergin bir şekilde gülümsüyorlardı.

Genellikle Kızılderililer ile arası iyiydi; birçoğu topraklarından geçmişti ve babası onları her zaman hoşça karşılar, onlarla birlikte verandada sigara içer ve akşam yemeği yerdi. Bu ikilinin hangi kabileye ait olduğunu anlayamamıştı - çıkık elmacık kemikli ve cesur yüzleri Algonkian kabilesini andırıyordu ama burası her zaman avlandıkları yerin çok güneyinde kalıyordu.

Kızılderililer de onu inceliyordu, birbirlerine Williamin sırtının karıncalanmasına neden olan bir bakış attılar. Biri diğerine bir şey söylemişti, anlayıp anlamadığını görmek için yan yan William'a bakıyordu. Öbürü ise kahverengi lekeli dişlerini göstererek ağzını kocaman açıp gülümsemişti.

"Tütün?" diye sordu yerli, avucu yukarı bakacak şekilde elini uzatmıştı.

Nefes alışını yavaşlatmaya çalışan William, başını sallayıp sol elindeki kızartma tavasını yere koymadan sağ elini yavaşça ceketinin cebine attı.

Bu ikili bataklıktan nasıl çıkabileceğini muhtemelen biliyordu; onlara arkadaşça davranmalıydı ve böylece… Mantıklı düşünmeye çalıştı ama içgüdüleri araya giriyordu. Aslında içgüdüleri buradan hemen, şimdi gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Cilalı tütün paketini cebinden çıkarıp kendisine yaklaşan yerliye olabildiğince sert bir şekilde fırlatıp koşmaya başladı.

Arkasından şaşkın bağrışmalar, homurdanmalar ve sonra gümbürdeyen ayak sesleri geldi. İçgüdüleri onu kaçmaya teşvik etmişti ama bu şekilde uzun bir süre dayanamayacağını biliyordu; yılandan kaçarken gücünün büyük bir

bölümü tükenmişti, ayrıca elinde tuttuğu kızartma tavası koşarken pek yardımcı olmuyordu.

Adamlarla arasındaki mesafeyi açıp saklanabileceği bir yer bulması en iyi seçenek gibi görünüyordu. Tüm gücünü toplayarak sıtma ağaçlarının dibindeki açıklığın üzerinden atladı, sonra patikaya giden ardıç çalılığına saptı. Bir an tereddüt etti -çalılıkların arasına mı saklanmalıydı?- ama koşma dürtüsü baskın geldiğinden, sarmaşıklar ve dallar kıyafetlerini yırtarken dar yoldan aşağı paldır küldür inmeye başladı.

Neyse ki domuzların sesini tam zamanında duymuştu. Kocaman bedenleriyle yalpalayarak doğrulurkeıı şaşkın homurtular, hırıltılar, bir şey emer gibi sesler çıkarıyorlardı. Kıvrılan yolun sonunda bir çamur birikintisi olmalıydı; sıcak çamurun ve domuz pisliğinin berbat kokusunu alabiliyordu.

“Lanet olsun,” dedi usulca ve yolun kenarındaki çalılıklardan birinin içine atladı. Şimdi ne yapmalıydı? Bir ağaca mı tır-manmalıydı? Güçlükle nefes alıyordu, ter damlaları gözlerine giriyordu.

Etrafındaki ağaçların hepsi ardıçtı, bazıları çok büyüktü ama sık ve eğri büğrü oldukları için tırmanmak mümkün değildi. Nefes alışını düzeltmek için ağaçlardan birinin arkasında çö-meldi.

Kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu; bu haldeyken etrafını dinleyemezdi. Eline bir şeyin değdiğini hissetmesiyle kızartma tavasını indirip ayağa fırlaması bir oldu.

Kızartma tavası omzunu sıyıran köpek şaşkın bir şekilde havlayıp, dişlerini göstererek uludu.

“Burada ne işin var senin?” William köpeğe tısladı. Lanet olası şey neredeyse ufak bir at büyüklüğündeydi. Köpeğin boyun tüyleri dikildiğinde tam anlamıyla bir kurda benzemişti -Tanrım, bu bir kurt *olamazdı*, değil mi?- ve havlamaya başladı.

“Tanrı aşkına, sus lütfen!” Ama artık çok geçti; Kızılderililerin telaşlı ve yakından gelen seslerini duyabiliyordu. “Otur,” diye fısıldadı, geriye doğru hareket ederken bir avucunu köpeğe doğru tutmuştu. “Otur bakalım. Cici köpek.”

Havlayıp ulumaya devam eden köpek onu dinlemedi. Bu ses domuzları daha da rahatsız etmişti; patikanın üstünde toynak gümbürtüleri geldi ve hemen ardından yerlilerin birinden şaşkın bir haykırış yükseldi.

Gözünün ucuyla bir hareket yakalayan William, döndüğünde onâ doğrultulan silahı gördü. Oldukça uzun boylu bir Kızılderili ona göz kırptı. Lanet olsun, bunlardan kaç tane vardı böyle?

Belirgin bir İskoç aksanıyla, “Havlamayı bırak,” dedi Kızılderili kibarca. Bu kez gözlerini kırpıştırma sırası William’daydı.

Köpek havlamayı kesmişti ama sinir bozucu bir şekilde ona yaklaşmış hırlayarak etrafında daireler çizmeye devam ediyordu.

William, “Kimsin-” diye sormak üzereydi ki diğer iki Kızılderili aniden ağaçların altındaki çalılıktan çıkınca cümlesi yarıda kaldı, \feni ortaya çıkan Kızılderili’yi görünce birden ikisi de

durdular, parlak dişlerini gösteren köpeğe temkinli bir şekilde bakıyorlardı.

Yerlilerden biri yeni gelen adama ters bir şey söyledi - Tan-rı’ya şükür birlikte değillerdi. Uzun boylu Kızılderili de benzer düşmanca bir tonla onu yanıtladı. Ne konuştukları hakkında William’ın hiçbir fikri yoktu ama ikilinin pek hoşuna gitmediği açıktı. Yüz ifadelerinden bir şey çıkarmak güçtü ancak biri içgüdüsel olarak elini sopasına götürmüştü. Köpek boğazından boğuk bir ses çıkarınca elini hemen geri çekti.

İki taraf da tartışmaya hevesli görünüyordu ama uzun boylu olan otoriter bir şey söyleyip, “Gidin buradan,” dercesine bir el hareketi yaparak onların sözünü kesti. İkili birbirlerine bakarken William doğrulup uzun boylu Kızılderilinin yanına geçerek onlara dik dik baktı. İçlerinden biri buna kötü bir bakışla karşılık verdi ama arkadaşı düşünceli bir şekilde uzun boylu Kızılderiliye ve köpeğine bakıp başını salladı - bu hareket neredeyse belli belirsizdi. Sonra da daha fazla bir şey söylemeden dönüp uzaklaştılar.

Williamin bacakları titriyordu, vücuduna bir sıcaklık yayılmıştı. Köpeğin seviyesine inmek için isteksiz olsa da yere oturdu. Kızartma tavasının sapını çok sıkı kavradığı için parmakları kasılmıştı. Parmaklarını güçlükle açıp tavayı yere bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedi ve koluyla terleyen çenesini sildi. “İngilizce biliyor musun?”

“Bilmediğimi düşünen İngilizler’le karşılaşmadım değil ama en azından senin beni anlayabileceğini sanıyorum.” Merakla bakan uzun boylu yerli yanma oturdu.

“Tanrım,” dedi William, “sen Kızılderili değilsin.” Bu surat kesinlikle Algonkian kabilesinden değildi. Şimdi daha net görebiliyordu, belki kendisinden birkaç yaş büyüktü ama adam sandığından daha gençti, yüzü dövmeliydi ve teni güneşte yanmış olsa da beyaz olduğu açıktı. Deri bir gömlek ve tozluk giymişti, ayrıca bir omzunun üstüne uyumsuz duran Iskoçlar’a özgü kır-mızı-siyah ekose desenli bir kumaş atmıştı.

“Hvet, öyleyim,” dedi adam ilgisizce. Yerlilerin gittiği yönü gösterircesiıe

çenesini kaldırdı. “Onlarla nerede karşılaştın?”

“Gölün kenarında. Tütün istediler, ben de verdim. Ama sonra neden peşime düştüklerini bilmiyorum.”

Adam omuzlarını silkti.

“Seni batıya götürüp Shawnee topraklarında köle olarak satmayı düşünüyorlardı.” Hafifçe gülümsedi. “Bana yarısını önerdiler.”

William derin bir nefes aldı.

“O halde teşekkür ederim. Sanırım senin de böyle bir şey yapmak gibi bir niyetin yok, öyle değil mi?”

Adam sesli bir şekilde kahkaha atmamıştı ama bunu komik bulduğu belliydi.

“Hayır, batıya gitmiyorum.”

Harcadığı çaba nedeniyle vücudunu basan sıcaklık yerini ürpertiye bıraksa da William biraz rahatlamıştı. Kollarını dizlerine doladı - sağ kolu yine ağrımaya başlamıştı.

“Geri döneceklerini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi adam aldırış etmeden. “Onlara gitmelerini söyledim.”

William ona boş boş bakıyordu.

“Peki sözünü dinleyeceklerini nereden biliyorsun?

Adam sabırlı bir şekilde, “Çünkü onlar Mingo,” diye yanıtladı, “ve ben Kahnyen’kehaka’yım, yani Mohawk’ım. Benden çekinirler.”

William gözlerini kısarak ona baktı ama adam ona aldırış etmiyordu. Neredeyse William kadar uzundu ama kırbaç kadar inceydi, koyu kahverengi saçları ayı yağıyla arkaya yatırılmıştı. Dayanıklı biri gibi görünüyor olsa da korku saçan birine benzemiyordu.

Adam da merakla onu incelemeye başlamıştı. William öksürüp boğazını temizledi ve sonra elini uzattı. “Hizmetinizdeyim efendim. Adım William Ransom.”

Tulıaf bir ses tonuyla, “Ah, scıii yeterince tanıyorum,” dedi adanı. Elini uzatıp Williamin elini sıktı. “lan Murray. Tanışmıştık.” Bakışları Williamin yırtık, darmadağın kıyafetlerine, terden sırılsıklam olan çizilmiş yüzüne ve çamurlu botlarına kaydı. “Seni son gördüğümden daha iyi görünüyorsun - yine de çok değil.”

Murray küçük ibriği ateşin üstünden alıp yere koydu. Bıçağını bir süre ateşin üstünde tuttu ve sonra sıcak bıçağı su dolu kızartma tavasına daldırdı. Isınan

metal tıslayarak buharlar çıkardı.

“Hazır mısın?” dedi.

“Evet.”

William, kavak ağacının yanına diz çökerek yaralı kolunu kütüğün üstüne dümdüz uzatmıştı. Kolu fark edilir şekilde şişmişti, derisinin altında kalan büyük bir kıymık parçasının rengi koyu görünüyordu, etrafındaki deri gerilmiş ve iltihaplanarak saydamlaşmıştı. Çok acı veriyordu.

Mohawk -adına ve aksanma rağmen henüz onu başka bir şekilde göremiyordu- kaşlarını sorgularcasına kaldırarak kütüğün diğer tarafından ona baktı.

“Duyduğum sen miydin yoksa? Daha önce çığlık atan?” Williamin bileğini kavradı.

“Evet, bağıran bendim,” dedi William gergin bir şekilde. “Yılan saldırdı.”

“Ah.” Murray’nin dudakları biraz titremişti. “Kız gibi çığlık atıyorsun,” dedi ve bakışlarını işine çevirdi. Bıçağı bastırdı.

William içinden derin bir ses çıkardı.

“Evet, şimdi daha iyi,” dedi Murray, hafifçe gülümsedi. Wil-liamin bileğinden sıkıca tutup kıymığın olduğu yerin yanını on beş santimetre kadar kesti. Bıçağın ucuyla derisini çevirip büyük kıymığı dışarı çıkardı ve sonra selvi ağacından kal.ui diğer kıymıkları dikkatle temizledi.

Kıymıkları çıkardıktan sonra, yırtık pırtık ekose kumaşını küçük ibriğin sapına dolayıp kaldırdı ve kaynar suyu açık yaranın üstüne döktü.

William daha derin bir ses çıkardı ama sesler bu kez kelimeler halindeydi.

“Anlaşıldı. Sanırım ölmene izin veremeyeceğim, çünkü eğer ölürsen, böyle konuştuğun için doğruca cehenneme gidersin.”

“Ölmek gibi bir niyetim yok,” dedi William kısaca. Güçlükle nefes alıyordu, serbest koluyla alnını sildi. Diğer kolunu yavaşça kaldırdığında kanlı su parmak uçlarına doğru indi ve sersemlemesine neden oldu.

“Başın dönüyorsa kafanı dizlerinin arasına koy,” dedi Mur-

ray.

“Başım dönmüyor.”

İbriğin kaynamasını beklerken, Murray suya inip kenarda büyüyen keskin kokulu otlardan birkaç avuç almıştı. Ve şimdi bunların yapraklarını çiğnemekle meşguldü, çiğnediği yeşil tutamı kare şeklindeki bir kumaşın

içine koydu. Taşıdığı sırt çantasından buruşuk bir soğan çıkarıp büyük bir dilim kesti ve karışımın içine bunu da ekleyip kumaşı düzgün bir şekilde katladı.

Karışımı William'ın yarasının üstüne koyup, gömleğinin ucundan kopardığı kumaş parçalarıyla sabit durması için bağladı.

Murray düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Çok inatçısın değil mi?"

Arkadaşlarının, akrabalarının ve ordudaki kıdemli askerlerin bir gün inatçılığı yüzünden öleceğini söylediğini birçok kez duymuş olsa da William, İskoç adama kızgın bir şekilde baktı. Alnında böyle bir şey yazmıyordu herhalde!

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni kızdırmak istememiştim," dedi Murray kibarca ve eğilip eğreti bir şekilde attığı sargı düğümünü dişleriyle sıkılaştırdı.

Başını diğer tarafa çevirip birkaç iplik tükürdü. "Umarım öyle-sindir, çünkü sana yardım edebilecek birilerini bulmak için çok uzaktayız ve eğer yanımda ölmeyecek kadar inatçıysan, sanırım sorun olmaz."

"Sana ölmek gibi bir niyetimin olmadığını söyledim," dedi William. "Ve yardıma da ihtiyacım yok. Neredeyiz, Dismal Ka-sabası'na yakın bir yerlerde mi?"

Murray dudaklarını büzdü.

"Hayır," dedi tek kaşını kaldırarak. "Oraya mı gidiyordun?"

William bir süre düşünüp başını sallayarak onayladı.

Murray'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Neden?"

"Oradaki birkaç adamla işim var." Bunu söylediği sırada Williamin kalp atışları düzensizleşmişti. Tanrım, kitap! Başına gelen şeyler ve atlattığı maceralar yüzünden aklı o kadar karışmıştı ki kaybettiği en önemli şeyi henüz fark ediyordu.

Derin düşüncelere dalmasını sağlayan, eğlenceli ve yararlı bir parşömen olmasının yanı sıra, kitap görevine dair çok önemli bilgiler içeriyordu. Ziyaret etmesi gereken adamların isimlerini ve onları nerede bulabileceğini işaretlediği birkaç bölüm vardı

- ve hepsinden önemlisi, onlara ne söyleyeceği işaretliydi. İsimlerin birçoğunu hatırladığını düşündü ama geri kalanı…

Üzüntüsü o kadar büyüktü ki ona zonklayan kolunu tamamen unutturmuştu, kitabı bulana kadar her santimetre karesini aramak istediği Great Dismal'a geri dönme dürtüsüyle aniden ayağa kalktı.

"İyi misin dostum?" Murray de ayağa kalkmış, şaşkınlık ve endişe dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ben- evet. Sadece aklıma bir şey geldi, hepsi bu."

"Oturarak düşünebilirsin, değil mi? Ateşin üstüne düşmek üzeresin."

Gerçekten de Williamin görüşü bulanıklaşmıştı. Gözünün önünde Murray'nin suratının büyük bir bölümünü karartan koyu ve açık renkli noktalar uçuşuyordu, yine de yüzündeki korku dolu ifade seçilebiliyordu.

''Ben- evet, oturayım." Ayağa fırlayışından daha ani bir şekilde oturmuştu, yüzü ter içindeydi. Sağlam koluna dokunan bir el uzanması için onu teşvik etti ve William bayılmaktansa yatmayı tercih edeceğini belirsiz bir biçimde düşünerek uzandı.

Murray şaşırdığını belirten Iskoçlar'a özgü bir homurtu çıkararak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. William, adamın endişeli bir şekilde tepesinde gezindiğini hissedebiliyordu.

"İyiyim," dedi, gözlerini açmadan. "Sadece… biraz dinlenmem gerekiyor."

"Hmm."

William bu sesin onaylama olduğundan pek emin değildi ama Murray uzaklaşıp kısa bir süre sonra bir battaniyeyle dönerek hiçbir şey söylemeden William'm üstünü örttü. Aniden üşümüştü, dişleri birbirine vurmaya başladığı için konuşamayan William teşekkür ettiğini belirten hafif bir ses çıkardı.

Bir süredir tüm vücudu ağrıyordu ama devam etmesi gerektiği için aldırış etmemişti. Şimdi ise üşüme tüm gücüyle geri dönmüştü, üstelik kemikleri sızlatan bir ağrı yüksek sesle inlemek istemesine neden oluyordu. Bunu engellemek için, üşümesi konuşabileceği kadar hafifleyince Murray'ye seslendi.

"Dismal Kasabası'nı yeterince iyi bilir misiniz efendim? Daha önce orada bulundunuz mu?"

"Ara sıra." Ateşin yanma çömelen Murray'nin karanlık hatlarını görebiliyordu, sonra taşın üstündeki metalin çınlamasını duydu. "Kasaba için çok uygun bir isim."

"Demek öyle," dedi William zayıf bir sesle. "Sanırım öyledir. Bay Washington adında biriyle karşılaşmış olmanız mümkün mü?"

"En az beş-altı tanesiyle. Generalin bir sürü kuzeni var."

“Gen-gen-”

“General Washington. Duymuşsundur belki?” İskoç Mo-hawk’ın eğlendiği ses tonundan anlaşılıyordu.

“Evet, duydum. Ama herhalde- o…” William hiçbir şey anlamıyordu. Sesi güçsüzleşmişti, düşüncelerini bir araya toplamak için kendisini zorladı. “Bay Henry Washington. O da generalin akrabalarından biri mi?”

“Bildiğim kadarıyla, dört yüz kilometrelik alan içerisinde ismi Washington olan herkes generalin akrabası.” Murray eğilip çantasından tüylü, kocaman bir şey çıkardı - kuyruğu da vardı. “Neden sordun?”

“Hiç.” Williamin üşümesi geçmişti, memnun bir şekilde derin bir nefes alınca düğümlenen karın kasları rahatladı. “Biri bana Bay Washington’m önde gelen Kral yanlılarından olduğunu söylemişti.”

Murray şaşkınlıkla ona doğru döndü.

“Sana böyle bir şeyi kim söyledi?”

“Anlaşılan tamamıyla yanılan biri.” William ellerini gözlerine bastırdı, yaralı kolu ağrıyordu. “O şey de ne? Keseli sıçan mı?” “Misk sıçanı. Merak etme, taze. Seninle karşılaşmadan önce öldürmüştüm.”

“Güzel.” Tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Misk sıçanı yüzünden olmadığı kesindi; daha önce yeterince misk sıçanı yemişti ve lezzetli bulmuştu ancak yüksek ateş iştahını kapamıştı. Açlıktan zayıf düşmüş olsa da içinden yemek yemek gelmiyordu. Ah. Rahat hissetmesinin nedenini çözmüştü; adamın, “Merak etme” deyişiydi. O kadar kibar ve sakin bir şekilde vurgulamıştı ki - konu ne olursa olsun. Uşak Mac de ona hep böyle söylerdi. “*Merak etme, her şey yoluna girecek.* ”

“Sakalların kızıl.”

Murray’nin şaşkınlıkla dolu sesini duymuştu.

Ters bir şekilde, “Yeni mi fark ediyorsun?” diyen William gözlerini açtı. Sakallarının renginden hep utanç duymuştu: saçları, göğsündeki ve kollarındaki tüyler koyu kahverengiyken, çenesindeki ve mahrem bölgelerindeki tüylerin parlaklığı onu yerin dibine geçiriyordu. Gemideyken de yoldayken de titizlikle tıraş olmuştu ama karada jileti atıyla birlikte kayıplara karışmıştı.

“Peki,” dedi Murray nezaketle. “Sanırım daha önce dikkat etmedim.” Sessizleşip işine odaklandığında William biraz uyuyabilmek umuduyla zihnini rahatlatmaya çalıştı. Yeterince yorulmuştu. Bataklığa dair görüntüler gözlerinin önüne gelerek onu bitkin düşürüyordu.

Tuzak gibi dolanmış ağaç kökleri, çamur, rahatsız edici bir şekilde insan dışkısına benzeyen kahverengi, soğuk, kokmuş domuz pisliği yığınları, uçuşan solmuş yapraklar…

Düşen yapraklar cama benzeyen kahverengi suyun üstünde yüzüyorlardı. Sudaki kelimeler, batarken hafifçe dalgalar yaratan kitabının sayfaları…

Başını kaldırıp baktığında, gökyüzünün de göl kadar baş döndürücü olduğunu ve aşağı düşebileceği gibi rahatlıkla yukarı düşüp suyla dolu havada boğulabileceğini düşündü. Kendi terinin içinde boğuluyordu… genç bir kadın onu gıdıklayarak boynundaki teri yalıyordu, vücudu ağır, sıcak ve bıkkınlık vericiydi, sağa sola dönüp durdu ama kadının boğucu ilgisinden kurtulamadı…

Kulaklarının arkasında biriken ter, saçlarını kaim ve yağlı tutamlara bölmüştü. Kaba sakalının karışıklığı içinde ağır ağır ilerleyen tombul inci tanelerini andırıyorlardı. Teni ürpermişti, üzerindeki kıyafetler sırılsıklam olmuş bir kefen gibiydi. Kadın hâlâ aynı yerdeydi, cansızdı ve William kendisini buz gibi zemine yapıştıran ölünün ağırlığını göğsünün üzerinde hissediyordu…

Sis ve tüyleri diken diken eden bir soğuk vardı. Sisin beyaz parmakları gözlerine ve kulaklarına giriyordu. Ağzını kapalı tutmalıydı, yoksa içine ulaşacaklardı. Her şey bembeyazdı.

Titreyerek tortop oldu.

En sonunda uykuya dalan William, bir süre sonra pişen misk

sıçanı kokusuna uyandığında koca köpeği kendisine yaslanıp uyurken bulmuştu.

“Tanrım,” dedi, rüyasında gördüğü genç kadın hakkında hatırladıkları huzurunu kaçırmıştı. Yavaşça köpeği itti. “*Bu* da nereden geldi böyle?”

“Adı Rollo,” dedi Murray sitem edercesine. “Biraz ısınasın diye yanında yatması için gönderdim, titriyordun.”

“Evet, farkındayım.” William doğrulup biraz yemek yemeye çalıştı ve köpekle arasına güvenli bir mesafe koyduğunda şükretti. Ateşliyken gördüğü o rahatsız edici hayalleri aklından çıkarmak istercesine, William elini nemli yüzünde gezdirdi.

Hemen gece olmuştu ve bulutsuz, boş ve uçsuz bucaksız gökyüzü tepesinde uzanıyordu. Ay görünmüyordu ama göğü uzaktaki yıldızlar aydınlatıyordu. William, o doğmadan çok önce ölen gökbilimci olan büyükbabasını düşünüyordu. Babası -ve bazen de annesi- onu sık sık Helwater’daki çimenlerin üstüne, uzanıp yıldızlara bakarak takımyıldızların adlarını saymaya götürürdü. Soğuk bir görüntü oluşturan bu mavi-siyah boşluk onu

ürpertiyordu, yine de yıldızların rahatlatıcı bir yanı vardı.

Murray de gökyüzüne bakıyordu, dövmeli yüzünde mesafeli bir ifade vardı.

William hafifçe kütüğe yaslandı ve düşünmeye çalışıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Hâlâ Henry Washington'ın ve doğal olarak Dismal Kasabası'nda geriye kalan bağlantılarını isyankârların oluşturduğu bilgisini sindirmeye çalışıyordu. Bu tuhaf İskoç Mohawk söylediklerinde haklı mıydı? Yoksa amacı onu bir sebepten yanlış yönlendirmek miydi?

Peki bu sebep ne olabilirdi ki? Murray'niıı, ismi ve babasının ismi dışında William'ın kim olduğunu bilmesine ınkâıı yoktu. Ayrıca yıllar önce Fraser Tepesi'nde tanıştıklarında Lord John Grey sıradan bir vatandaştı. Murray, William'm istihbaratçı olması bir yana muhtemelen asker olduğunu bile anlamamıştı ve görevi hakkında herhangi bir şey bilmesi mümkün değildi.

Eğer oııı yanlış yönlendirmek istemiyorsa ve söyledikleri doğruysa… William yutkundu, ağzı kupkuruydu. O halde, çok ucuz kurtulmuştu. Dismal Kasabası gibi ıssız bir yerdeki isyancı yuvasına adım atıp neşeli bir şekilde kendisini tanıtıp niyetini açığa vursaydı ne olurdu? *Setti en yakındaki ağaca asarlardı,* dedi beyni soğuk bir şekilde, *ve vücudunu da bataklığa atarlardı. Başka ne olabilir ki?*

Tüm bunlar daha da rahatsızlık verici bir düşüncenin farkına varmasını sağlamıştı: Yüzbaşı Richardson verdiği bilgi konusunda nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

Düşüncelerini düzene sokmak istercesine şiddetle başını salladı ama bu sadece başının tekrar dönmesine neden olmuştu. Bu hareket Murray'nin dikkatini çekmişti ve ona doğru baktığında William gayri ihtiyari konuşmaya başladı.

"Mohawk olduğunu söylemiştin."

"Evet."

Dövmeli yüzüne ve göz çukurlarındaki karanlık gözlerine bakınca Wılliam bundan şüphe etmemişti.

"Nasıl Mohawk oldun?" diye aceleyle sordu. Murray'nin tereddüt ettiği görülüyordu ama yine de cevapladı.

"Kahnyen'kehaka'lı bir kadınla evlendim."

"Ah. O halde… eşin bir… ?"

"Artık evli değilim." Murray düşmanca bir ses tonuyla ko-nuşmamıştı ama bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini belirtircesine soğuk bir şekilde bitirmişti.

“Özür dilerim,” dedi William saygılı bir şekilde ve sessizleşti. Hiç istemese de ürperti geri geliyordu, aşağı kayıp battaniyeyi kulaklarına kadar çekip köpeğe doğru sokuldu, köpek derin bir nefes alıp gaz çıkardı ama uzaklaşmadı.

Titremesi dindiğinde rüyaya dalmıştı, bu kez şiddetli ve korkunç rüyalar görüyordu. Nedense zihni Kızılderililerin etkisi altındaydı, vahşiler önce yılanlara, sonra da beyninin çatlaklarına doğru kıvrılan ağaç köklerine dönüşerek onu takip ediyordu,

kafatasını patlatarak daha fazla yılan yuvasını özgür bırakıyor ve yılanlar da darağacı ilmiği şeklinde kıvrılıyorlardı…

Ter içinde, kemikleri sızlayarak uyandı. Ayağa kalkmaya çalıştığında kendini taşıyacak gücü olmadığını anladı. Biri yanında diz çökmüştü - bu o İskoç Mohawk’tı… Murray. İsmi hatırlamasıyla rahatladı, Murray’nin dudaklarına doğru matara tuttuğunu görünce daha da rahatladı.

Suyu gölden almıştı; tuhaf, acı tadını tanımıştı. Kana kana içti.

“Teşekkür ederim,” dedi William boğuk bir sesle. Su ona doğrulacak kadar güç vermişti. Başı hâlâ ateşten yanıyordu ama en azından rüyalar şimdilik kaybolmuştu. Ateşin oluşturduğu küçük ışık halkasının arkasında pusuya yatıp beklediklerini hayal etti ve hemen uykuya dalmamaya karar verdi.

Kolundaki ağrı artmıştı. Sıcak, gergin bir hisle zonklama, kolunun ortasından parmak uçlarına doğru iniyordu. Hem ağrıyı hem de uykuyu geçiştirmek istediği için, tekrar sohbet etmeyi denedi.

“Mohawklar’ın korkuyu belli etmenin erkekliğe sığmadığını düşündüklerini duymuştum - düşman tarafından yakalanıp işkence gördüklerinde endişelerine dair herhangi bir şey belli etmezlermiş.”

“Böyle bir duruma düşmemeye çalışırsın,” dedi Murray ilgisizce. “Ama eğer düşersen… cesur olduğunu göstermelisin, hepsi bu. Güzel bir şekilde ölmeyi umarak ölüm şarkını söylersin. İngiliz askerler için durum farklı mı yoksa? Bir korkak gibi ölmek istemezsin, değil mi?”

William, göz kapaklarının ardında ateşle birlikte hareket eden titrek şekilleri izledi.

“Hayır,” diye itiraf etti. “Ama eğer bir askersen ve ölene kadar işkence görmektense daha çok aniden vurulmak gibi bir şeyi tercih edersin, değil mi? Bu şekilde ölen birini gördün nıii hiç?” diye gözlerini açarak merakla sordı.

Hcıuıcn cevap vermedi Murray, ateşin ışığı ifadesi okunamayan yüzünü aydınlatıyordu.

“Evet, gördüm,” dedi en sonunda sessizce.

“Ona ne yaptılar?” William neden sorduğundan emin değildi; belki de zonklayan kolundan dikkatini dağıtmak için sormuştu.

“Bilmek istemezsin.” Kesin bir şekilde söylemişti; Mur-ray’niıı daha fazla soru sorması için onu cesaretlendirdiği söylenemezdi. Yine de William’m merakı birden artmıştı.

“Evet, istiyorum.”

Murray’nin dudakları gerilmişti, William bilgi alma konusunda şimdiye kadar birkaç şey öğrenmişti ve sessizliğini koruyacak kadar akıllıydı, sadece bakışlarını adamın üzerinde tuttu.

“Derisini yüzdüler,” dedi en sonunda ve bir çubukla ateşi karıştırdı. “İçlerinden açık yaralarına yanan odunlar soktular. Mahrem yerlerini kestiler. Ve şoktan ölmeden önce ayaklarının altında bir ateş yaktılar. Ölmesi… uzun zaman almıştı.”

“Eminim.” William duyduklarını gözünün önüne getirmeye çalıştı - kemiklerine kadar derisi soyulan kararmış misk sıçanı leşinden bakışlarını kaçırdı.

Gözlerini kapattı. Her kalp atışıyla birlikte kolu zonkladığı için zorla tenine kor halindeki odunların batırıldığında nasıl hissedeceğini hayal etmemeye çalıştı.

Murray sessizdi; William onun nefes alışını bile duyamıyor-du. Ama sanki adamın kafasının içindeymişçesine, onun da bu sahneyi aklında canlandırdığından emindi - gerçi olayı tekrar yaşıyor olmalıydı.

William hafifçe kımıldayınca koluna sıcak bir acı yayıldı ve ses çıkarmamak için dişlerini birbirine kenetledi.

“Buna nasıl dayanabileceğini düşündün mü?” diye sordu sessizce. “Eğer buna dayanabilseydin?”

“Bunu herkes düşünür.” Murray hızla ayağa kalkıp açıklığın diğer ucuna gitti. William gölden su aldığını duydu, dönene kadar birkaç dakika geçmişti.

Aniden uyanan köpek sahibini görünce başını kaldırıp kocaman kuyruğunu yavaşça sağa sola salladı. Murray küçük bir kahkaha atıp tuhaf bir dilde köpeğe bir şeyler söyledi -Mohawk dili miydi? Erse mi?- ve sonra misk sıçanının budunu büküp kopartarak hayvana attı. Köpek yıldırım gibi fırladı; dişlerini buda geçirip ateşin önünde uzandı ve ödülünün tadını çıkarmaya başladı.

Yatak arkadaşının ayrılmasıyla William sağlam kolunu yastık gibi kullanarak dikkatle uzandı, Murray’nin bir avuç dolusu çimenle kan ve yağ lekesini

bıçağından temizleyişini izliyordu.

“Ölüm şarkısını söylemekten bahsetmiştin. Bu nasıl bir şarkı?”

Murray ne yapacağını bilemez halde durdu.

William sorusuna açıklık getirmek için çabaladı, “Ölüm şarkısında genellikle ne tür bir şey söylersin ya da söylenir demek istemiştim?”

“Ah.” İskoç uzun, yumru yumru parmaklarıyla yavaşça bıçağını ovan ellerine baktı. “İşkenceyle ölen beyaz bir adamdı, onların ölüm şarkıları ya da buna benzer şeyleri olmaz. Sadece bir defa duymuştum. O bir Onondaga’ydı. O… önceleri kim olduğu, kimin savaşçısı olduğu konusunda çok konuşulmuştu, demek istediğim ait olduğu kabile ve ailesi hakkında. Ve sonra da onu öldürmek üzere olan halktan ne kadar nefret ettiği hakkında konuşulmuştu.” Murray boğazını temizledi.

“Ne yaptığına gelince, yürekli savaşçıları öldürmüştü ve onun elinden gelen ölümü hoş bir şekilde karşılamışlardı. Ayrıca onlara orayı geçme teklifinde bulunmuştu…” Kelimeyi elle anlatmaya çabaladı. “…Burası ve öbür dünya arasındaki yolu işte. Siz iki dünyayı ayıran yol diyorsunuz sanırını ama bizde daha çok geçit gibi bir anlama geliyor.”

Murray bir süre konuşmadı ama henüz bitirmediği anlaşılıyordu, sanki bir şeyi tam olarak hatırlamaya çalışır gibi bir hali vardı. Birden dikleşip derin bir nefes aldı, gözleri kapalı bir şc-kilde William’ın Mohawk dili olduğunu düşündüğü bir dilde bir şarkı söylemeye başladı. Kulağa büyüleyici geliyordu, “N”, “R” ve “S” harfleri davul sesi gibi tok ve sürekliydi.

“Ve sonra cennete giden yol üzerinde karşılaştığı korkunç yaratıklardan bahsettiği bir bölüm geliyor,” dedi aniden şarkıyı bölen Murray. “Dişleri olan uçan kafalar gibi şeyler.”

William, “Iyy,” deyince bunu beklemeyen Murray kahkaha

attı

“Öyle bir şey görmeyi ben de istemezdim.”

William bir süre düşündü.

“Ölüm şarkılarınızı ihtiyacınız olursa diye, ölmeden çok önce mi besteliyorsunuz? Yoksa sadece o an gelen ilham duygusuna mı bırakıyorsunuz?”

Bu soru üzerine Murray biraz şaşırmıştı. Gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi.

“Şey… genelde konuşulan bir konu değildir, anlarsın ya? Ama evet, ihtiyaçları olursa diye bu konuda ne düşündüklerini bana söyleyen bir iki arkadaşım olmuştu.”

“Hmm.” William sırtını dönmüş yıldızlara bakıyordu. “Sadece ölene kadar işkence gördüğünüzde mi ölüm şarkısı söylersiniz? Peki hastalanıp öleceğinizi sandığınızda ne yapıyorsunuz?”

Nereye varmaya çalıştığını anlayan Murray şüpheli bir şekilde onu süzdü.

“Ölmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, sadece merak ettim,” diyen William onu ikna etti. Öleceğini *sanmıyordu.*

“Hmm,” dedi İskoç endişeli bir biçimde. “Peki, öyleyse. Ayrıca hayır, ölüm şarkını sadece öleceğinden emin olduğun zaman söyleyebilirsin, nasıl öldüğünün önemi yok.”

“Eğer vücuduna yanan tahta parçaları batırılıyorsa,” diye hatırlatmada bulundu William, “daha çok dikkate alınırsın, değil mi?”

İskoç büyük bir kahkaha patlatınca, birdenbire onun Kızılderililere daha az benzediğini fark etti.

“Dürüst olmak gerekirse… Onondaga… onun yeterince iyi söylediğini sanmıyorum,” dedi Murray. “Yine de eleştirmek doğru gelmiyor. Demek istediğim, o şartlar altında ondan daha iyi şarkı söyleyebileceğimi sanmıyorum.”

William da kahkaha attı ve sonra ikisi birden sessizleşti. Wil-liam, kendisi gibi Murray’nin de bir direğe bağlanmış, dehşet verici işkenceyi beklerken kendisini hayal ettiğini düşündü. Gökyüzündeki boşluğa bakarak özenle bir-iki dize oluşturdu: *Ben Ellesmere Kontu William Clarence Henry George Ransom.*… Hayır, bu bir dizi isimden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. *Ben William,* diye sersem sersem içinden geçirdi. *Wiüiam.… James.* James onun gizli ismiydi; yıllardır aklına bile gelmemişti. Yine de kulağa Clarence’tan daha iyi geliyordu. *Ben William.* Başka ne söyleyebilirdi ki? Henüz söyleyecek pek bir şeyi yoktu. En iyisi, ölüm şarkısında söz edebileceği doğru düzgün bir şey yapmadan ölmemekti.

Gözlerinde ateşin ışığı yansıyan Murray karamsar görünüyordu. William onu izlerken, İskoç Mohawkin kendi ölüm şarkısının bir süredir hazır olduğunu düşündü. Kısa bir süre sonra, ateşte sessizce çıtırdayarak cesur bir şekilde yanan kemiklerin çıkardığı sesleri dinleyerek uykuya daldı.

Dipsiz bir uçurum üzerinde sonu olmayan ve sürekli sallanan bir köprüde kara yılanlar tarafından takip edildiğini gördüğü rüya da dahil olmak üzere, bitmek tükenmek bilmeden ona işkence eden rüyalar arasında gidip geliyordu. Gökkuşağı renkli gözleri olan uçan sarı kafalar, bir fareninki kadar keskin minik dişlerini tenine batırarak bataklıkta ona saldınyordu. William onları

kovmak için kolunu salladığında hissettiği acıyla uyanmıştı.

Hâlâ karanlıktı ama havanın dinginliği ona birazdan şatogm sökeceğini söylüyordu. Yüzünde hissettiği serinlik ürpermesine ve tekrar titremesine neden oldu.

Biri ona anlayamadığı bir şeyler söylüyordu, hâlâ gördüğü rüyaların etkisinde olduğundan kendisini takip eden yılanlardan biri olabileceğini düşündü.

Bir elin alnına dokunduğunu ve kocaman bir başparmağın gözkapaklarını açıp baktığını hissetti. Sorgularcasına bir ifadesi olan Kızılderilinin yüzü uykulu gözlerinin önünde salınıyordu.

Hırçın bir ses çıkarıp gözlerini kırpıştırarak kafasını çevirdi. Kimdi bu… Murray. Belirsiz bir biçimde sert İskoç aksanıyla yılanları azarlayan Murray'nin de rüyasında ona eşlik etmiş olduğunu hatırladı.

Ama şu an Murray İngilizce konuşmuyordu, konuştuğu İskoç bölgesine özgü o tuhaf lisan da değildi. Vücudu hâlâ şiddetle titriyor olsa da William başını çevirmek için kendisini zorladı. Birkaç Kızılderili çiyden ıslanan çimenlere sırtlarının değmemesi için ateşin etrafına çömelmişti. Bir, iki, üç… altı kişilerdi. Murray içlerinden biriyle birlikte kütüğün üstünde oturmuş sohbet ediyordu.

Hayır, yedi kişilerdi. Başka biri daha vardı, ona dokunan adam üzerine doğru eğilmiş yüzüne bakıyordu.

"Sence ölecek misin?" diye sordu adam hafif bir merakla.

"Hayır," dedi William birbirine kenetlediği dişlerinin arasından. "Sen de kimsin?"

Bu soruyu komik bulmuş gibi görünen Kızılderili arkadaşlarına seslendi, anlaşılan soruyu tekrar ediyordu. Hepsi kahkaha attı, Murray ona doğru baktı ve William'ın uyanık olduğunu görünce ayağa kalktı.

Başının üzerinde dolaşan adam, "Kahnyen'kehaka'ymı," deyip ona sırıttı. "Peki *sen* kimsin?"

William cevap veremeden, "Benim akrabam," dedi Murray kısaca. Yerliyi kenara doğru itip William'm yanına çömeldi. "Hâlâ yaşıyorsun demek?"

"Görünüşe bakılırsa yaşıyorum." Kaşlarını çatarak Murray'e baktı. "Bana… arkadaşlarını tanıştırmayacak mısın?"

Bunu duyan yerli kahkahalar atarak uzaklaştı ve merakla gelip bakan iki-üç kişiye bu sözü tercüme etti. Onlar da komik bulmuştu.

Murray ise pek eğleniyor gibi görünmüyordu.

“Yakınlarım olurlar,” dedi ilgisizce. “Sadece bazıları. Su ister misin?”

“Ne çok akraban var… kuzen. Evet, zahmet olmazsa.”

William tek koluyla doğrulmaya çalıştı, çiyle ıslanan battaniyesinin soğuk rahatlığını bırakmaya gönülsüzdü ama ona ayağa kalkması gerektiğini söyleyen iç sesine itaat etti. Murray bu yerlileri tanıyormuş gibi görünüyordu ama yakını olsun ya da olmasınlar, Murray’nin yüzünde ve omuzlarında gergin olduğuna dair belirtileri görebiliyordu. Williamin akrabası olduğunu söylemesi yeterince açıklıyordu, çünkü eğer öyle söylememiş olsaydı…

“*Kahrıyen’kehaka*” Kim olduğunu sorduğunda Kızılderili böyle söylemişti. William aniden isminin bu olmadığını fark etti. Bu sadece kabilesinin ismiydi. Önceki gün iki Mingo yerlisine gitmelerini söylediğinde Murray de bu kelimeyi kullanmıştı.

“Ben Kahnyen’kehak’ytm,” demişti. “*Mohaıvk’tm. Betiden çekinirler*.” Açıklama yaparcasına söylemişti ve içinde bulunduğu durumu düşününce William sorun etmemeyi tercih etmişti. Bir sürü Mohawk’ı bir arada gördükten sonra Mingolar’ın ihtiyatlı-lığmı anlamıştı. Mohavvklarin cana yakın, vahşi bir havası vardı ve bu, ne kadar kötü olursa olsun, hadım edilirken ya da diri diri yakılırken bile şarkı söylemeye hazırlanan tamamen erkeklere özgü bir kendine güven duygusunun üzerini örtüyordu.

Murray matarayı ona verince kana kana içip yüzüne biraz su serpti. Daha iyi hissettiği için tuvaletini yapmaya gitti ve sotıra da ateşin yanma gidip az önce onu merakla inceleyen iki adamın arasına oturdu.

Sadecc göz kapaklarını açıp bakan adam İngilizce biliyor gibiydi fakat diğerleri biraz çekingen de olsa yeterince arkadaşça davranıp ona başlarıyla selam vermişti. William ateşin diğer tarafına bakınca geri çekildi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Ateşin yanındaki otların üzerinde ışığın aydınlattığı uzun, kara bir şekil yatıyordu.

“Ölü,” dedi Murray soğuk bir sesle, William’ın şaşkın bakışlarını fark ederek. Mohawklar kahkaha attı.

William tekrar baktığında ateşin yanında başka şekiller olduğunu gördü. Küçük bir geyik, bir domuz, benekli bir kedi ve kara çimenlerin üzerinde küçük beyaz öbekler halinde duran iki ya da üç tane akbalıkçıl. Bu Mohawklar’m neden bataklıkta olduğunu açıklıyordu: herkes gibi onlar da avlanmak için gelmişlerdi.

Şafak sökmek üzereydi; hafif rüzgar hayvanlardan gelen kan ve misk kokusunu ona taşımıştı. Hem beyni hem dili ağır işliyordu ama avcıların başarısını övmek için birkaç kelime etmeyi başarmıştı; nasıl kibar olunacağını biliyordu. Şaşırmış gibi görünse de William’m görgülü olduğunu görmekten

memnun olan Murray, onun için tercüme etmişti. Ne var ki William kendisini buna darılacak kadar iyi hissetmiyordu.

Büyük bir bölümü Mohawk dilinde geçen konuşmalarında havadan sudan bahsediyor gibi görünüyorlardı. Kızılderililer William ile özellikle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu ama yanında oturan adam ona bir parça soğuk et uzattı. William başını sallayarak teşekkür edip zorla yemeye başladı. Keyifsiz ve yapış yapış hissediyordu, eti yemeyi bitirdiğinde yanında oturan Kızılderili'ye kibar bir şekilde selam verip kusmamayı umarak tekrar uzanmaya gitti.

Bunu gören Murray, çenesiyle William'ın gittiği yönü işaret ederek arkadaşlarına Mohawk dilinde soru sorarmışçasına sonlanan bir şeyler söyledi.

Geyik derisi pantolon giymiş, kısa boylu, kalın yapılı İngi-

lizce bilen adam omuzlarını silkerek yanıtladı, sonra da kalkıp William'a bakmaya gitti.

"Bana kolunu göster," deyip William'm söyleneni yapmasını beklemeden bileğinden tutup kolunu kaldırdı. William neredeyse bayılacaktı.

Gözlerinin önünde dönüp duran siyah noktalar durunca, Murray ve iki Kızılderilinin daha gelmiş olduğunu fark etti. Açık koluna dehşet dolu bir ifadeyle bakıyorlardı. William bakmak istemiyordu ama kendisine engel olamadı. Normal halinin neredeyse iki katı kadar olan ön kolu garip bir şekilde şişmişti, sıkıca sarılan yara lapasının altındaki koyu kırmızı şeritler bileğine doğru iniyordu.

İngilizce bilen adam -Murray ona nasıl sesleniyordu? *Obur* olduğunu düşündü, peki ama neden?- bıçağını çıkarıp sargıyı kesti. Kumaşın kesilmesiyle William sargının ne kadar rahatsızlık verdiğini fark etti. Normale dönen kan dolaşımıyla birlikte hissettiği karıncalanmanın verdiği kolunu ovma isteğini bastırdı. Uyuşukluk hissi çok kötüydü. Sanki kolunu ateş karıncaları basmıştı ve hepsi iğnelerini batırıp duruyordu.

"Lanet olsun," dedi dişlerinin arasından. Gözlerini kısarak koluna bakan Obur ve Murray haricindeki herkes kahkaha attığına göre anlaşılan tüm Kızılderililer ne dediğini anlamıştı.

Obur -şişman görünmüyordu, öyleyse neden ona bu ismi vermişlerdi?- yavaşça koluyla dürtüp başını salladı ve Mur-ray'ye bir şey söyledi, sonra da batıya doğru işaret etti.

Eliyle yüzünü ovuşturan Murray, yorgunluk ve endişeden kurtulmaya çalışan bir adam gibi sertçe kafasını salladı. Sonra omuzlarını silkip gruba bir soru

sordu. Başlarını sallayanlar ve omuzlarını silkenler oldu, adamlardan birkaçı kalkıp ağaçlığa doğru gitti.

Londra'da Jermyn Caddesi'nde bulunan evin kütüphanesindeki büyükbabasının güneş sistemi modelindeki metal küreler gibi William'ın beyninde bir sürü soru dönüyordu.

Ne yapıyorlar?

Ne oluyor?

Öliiyor muyum?

Bir İngiliz askeri gibi mi ölüyorum?

Neden o… İngiliz askeri… içinden geçirdiği sırada zihni bu sorunun kuyruğundan yakalayıp daha dikkatli bakmak için çekmişti. "İngiliz asker"… bunu kim söylemişti? Cevap yavaşça Williamin aklına geldi. Murray söylemişti. Gece konuştukları sırada… peki Murray tam olarak ne söylemişti?

"İngiliz askerter için durum farklı mı yoksa? Bir korkak gibi ölmek istemezsin, değil mi?"

"Ölmeyeceğim," diye homurdandı ama bu küçük gizemin peşinden gitmeye niyetli olan zihni ona aldırış etmiyordu. Murray ne demek istemiş olabilirdi? Teorik olarak mı konuşuyordu? Yoksa gerçekten de Williamin bir *İngiliz askeri* olduğunu anlamış mıydı?

Bu mümkün değildi herhalde.

Peki ona ne cevap vermişti? Güneş yükseliyordu, üzerine düşen yumuşak ışık gözlerini acıtacak kadar parlaktı. Gözlerini kısarak konsantre olmaya çalıştı.

'Ama eğer bir askersen ve ölene kadar işkence görmektense daha çok aniden vurulmak gibi bir şeyi tercih edersin, değil mi?" demişti. Yani William bir İngiliz askeri gibi cevaplamıştı, lanet olsun.

O an güzel bir şekilde ölmek ya da köpek gibi ölmek pek umurunda değildi… Neredeydi şu- ah, işte orada. Kolunu koklayan Rollo küçük bir inilti çıkardı, yarayı burnuyla dürtüp yalamaya başladı. Çok tuhaf hissetmişti; canı acıyordu ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı, köpeği kaçırmamak için hareket etmedi.

Ne düşünüyordu… ah, evet. Murray'nin ne söylediğini fark etmeden sadece sorusunu yanıtlamıştı. Ama ya Murray Willi-arnin kim -ve ne- olduğunu *biliyorsa?* Yavaşlayan düşüncelerine küçük bir korku bıçağı saplanmıştı. Bataklığa varmadan önce Murray onu takip ediyor olabilir miydi? Belki de bataklığın kenarında bulunan çiftlikteki adamla konuşurken onu görmüş, takip etmiş ve fırsatı yakaladığında yolunu kesmişti?

Murray'ıin Henry Washington ve Dismal Kasabası hakkında söyledikleri de

yalan mıydı?

Tıknaz Kızılderili, köpeği uzaklaştırarak yanına çömeldi. William aklındaki sorulardan hiçbirini soramazdı.

Bunun yerine, “Neden sana Obur diyorlar?” diye sordu, vücudunu saran acıyla kıvranırken.

Adam sırıttı, gömleğinin yakasından tutarak önünü açtığında boynunu ve göğsünü kaplayan şerit halindeki yaraları gördü.

“Birini öldürdüm,” dedi, “ellerimle. O artık benim ruh hayvanım. Senin ruh hayvanın var mı?”

“Hayır.”

Yerli bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu.

“Onunla birlikte yaşayacağın bir hayvana ihtiyacın var. Seç bir tane. Güçlü bir hayvan olsun.”

Sersem sersem söyleneni yerine getiren William, gözünün önüne getirdiği hayvan görüntüleri arasından bir tanesini seçmeye çalıştı. Domuz… yılan… geyik… yaban kedisi… hayır, çok iğrenç kokuyorlardı.

“Ayı,” dedi kendinden emin bir şekilde. Ayıdan daha güçlü bir hayvan yoktu, değil mi?

“Ayı,” diye tekrarladı Yerli başını sallayarak. “Evet, bu güzel.” Bıçağıyla William’ın gömleğinin kolunu kesti; kumaş artık şişen kolunun üstüne oturmuyordu. Birdenbire bıçağın gümüşünden yansıyan güneş ışığı yüzünü aydınlattı ve adam William’a bakıp kahkaha attı.

“Sakallarının kızıl olduğunu biliyor muydun Ayı Yavrusu?”

“Biliyorum,” dedi William ve sabah güneşinin ışınlarını engellemek için gözlerini kapadı.

Obur yaban kedisinin derisini istiyordu ama William’ın durumundan endişe eden Murray, hayvanın derisini yüzmesini beklemeyi reddetti. Çıkan tartışmanın sonunda, William kendisini yanağını ölü kedinin çenesine yaslamış bir halde, Mur-rayiiiı atının çektiği aceleyle yapılmış bir kızağın üstünde buldu. Anladığı kadarıyla, on beş kilometre uzaklıkta doktoru olan küçük bir yerleşim yerine gidiyorlardı.

Yolu göstermek için Obur ve iki Mohawk avlanan arkadaşlarını bırakmış onlara eşlik ediyorlardı.

Yıbaıı kedisinin iç organları çıkarılmıştı, William bunun daha iyi olduğunu düşündü -hava ılıktı ve giderek ısınıyordu-kaıı kokusuna bir sürü sinek

üşüşmüştü, kızağın ağırlığını taşımak zorunda kalan at onları geride bırakacak kadar hızlı gidemediğinden ziyafet çekiyorlardı. Kulaklarının etrafında vızıldayıp duran, tiz sesler çıkaran sinekler sabrını zorluyordu, büyük bir bölümü kediyle ilgileniyor olsa da bazıları Williamin tadına bakmaktan da geri kalmamıştı ve böylece dikkatini koluna vermesine engel olmuşlardı.

Yerliler işemek ve su içmek için durduğunda, Williami ayağa kaldırmışlardı - sendeliyor olsa da ayağa kalkmak büyük bir rahatlıktı. Murray onun sineklerin ısırdığı, güneşin yaktığı yüzüne baktı, belinde asılı duran deriden yapılmış çantasına uzanıp içinde berbat kokulu bir merhem olan eğri büğrü teneke bir kutu çıkardı ve bundan William'a bolca sürdü.

"Sadece altı-yedi kilometre kaldı," dedi William'a, sormamış olsa da.

"Alı, iyi," dedi William toplayabildiği tüm enerjisiyle. "Ne de olsa cehennemde değilim - bu sadece araf. Burada bin yıl daha geçirsem ne fark eder ki?"

Bunu duyan Murray kahkaha attı ve Obur şaşkın bir halde ona baktı.

"Dayanabilirsin," dedi Murray omzuna vurarak. "Biraz yürümek ister misin?"

"Tanrım, evet."

Başı dönüyordu, ayakları gitmeyi reddederken sanki dizleri

alışık olmadığı yerlerden bükülüyor gibiydi ama yaban kedisinin cam gibi gözlerine ve kurumuş diline üşüşen sineklerle bir saat daha sohbet etmekten kesinlikle daha iyiydi. Meşe fidanından kesilen kalın bir parçayı baston gibi kullanarak atın arkasından inatçı bir şekilde ağır ağır yürüdü, dönüşümlü olarak önce terden sırılsıklam oluyor sonra da soğuktan ürperiyordu ama yere yığılana kadar ayakta kalmaya kararlıydı.

Merhem sinekleri uzakta tutmaya yaramıştı -tüm Kızılderililer de sürmüştü- artık bir ayağını diğerinin önüne atmaya konsantre olmuş kendinden geçmiş bir halde ilerliyordu.

Yerliler ve Murray bir süre gözlerini ondan ayırmamış ama ayakta durabildiğini görünce kendi sohbetlerine dönmüşlerdi. İki Mohawk'ın ne söylediğini anlamıyordu ama Obur Murray'i araf hakkında sorguya çekiyormuş gibi görünüyordu.

Görünen o ki Mohawklar günah ya da insanların yaptığı kötülüklerle ilgilenen bir Tanrı kavramına sahip olmadığı için, Murray bu düşünceyi açıklamakta güçlük çekiyordu.

"Kahnyen'kehaka olduğun için şanslısın," dedi Obur en sonunda başını iki yana sallayarak. "Kötü bir adamın ölmesinden memnun olmayıp öldükten sonra bile eziyet etmek isteyen bir ruh mu? Sonra da Hıristiyanlar bizim

acımasız olduğumuzu söylüyorlar!”

“Evet,” diye yanıtladı Murray, “ama düşünsene. Diyelim ki ölen adam bir korkaktı ve iyi bir şekilde ölmedi. Sonuçta, araf cesur olduğunu kanıtlaması için ona bir fırsat veriyor, değil mi? Ve düzgün bir insan olduğunu ispatladığında köprü onun için açılıyor, böylece korkunç şeylerin oluşturduğu bulutların arasından hiçbir engele rastlamadan cennete gidebiliyor.”

“Hmm!” dedi Obur bundan şüpheli görünse de. “Sanırım eğer bir insan yüzlerce yıl işkence görmeye dayanabilirse… ama bu nasıl mümkün olabilir?”

“İnsanların işkence görebilmek için bir bedene ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Murray soğuk bir **sesle**

ve Obur, ya aynı fikirde olduğunu ya da eğlendiğini belirten bir homurtuyla konuyu kapattı.

Etraflarını saran kuşların ötüşü ve sineklerin vızıltısıyla, bir süre hepsi sessizce yürüdüler. Ayakta kalmaya çabalamakla meşgul olan William, yoldan çıkmamak için dikkatini Murray’nin ensesine vermişti ve böylece atına yol gösteren Iskoç’un biraz yavaşladığını fark etti.

İlk önce bunu onun için yaptığını sanmıştı ve -en azından kısa bir süreliğine- onların hızına ayak uydurabileceğini söylemek için itiraz etmek üzereydi ki Murray’nin hızla önde ilerleyen Mohawk’a baktığını fark etti. Murray sonra da dönüp Wil-liam’ın kelimeleri seçemeyeceği kadar alçak bir sesle Obur’a bir şey sordu.

Obur omuzlarını kaldırıp kamburunu çıkardı, sonra anladığını gösterir bir şekilde omuzlarını indirdi. “Anladım,” dedi. “Senin arafın o, değil mi?”

Murray isteksizce bundan hoşlandığını belirten bir ses çıkardı. “Fark eder mi? Sadece iyi olup olmadığını sordum.”.

Obur içini çekip omzunu silkti.

“Evet. Bir oğlu oldu. Sanırım bir kızı da var. Kocası..

“Evet?” Murray’nin sesi sertleşmişti.

“Thayendanegea’yı tanıyor musun?”

“Tanıyorum.” Murray meraklanmış gibiydi. William da merakla Thayendanegea’nın kim ve bir zamanlar Murray’nin aşığı olan kadınla ne tür bir ilişkisi olduğunu duymayı bekliyordu. Ah, hayır.

*‘Artık evli değilim*O halde karısıydı. Durumunu anlayan William, Margery’yi düşünerek içinde küçük bir sızı hissetti. Son dört senedir onu çok nadir düşünüyordu ama aniden ihaneti ona büyük bir drammış gibi gelmişti. Ona

dair görüntüler gözlerinin önünde dönüyordu. Yüzünden aşağı damlalar süzüldüğünü hissetti, ter mi gözyaşımı olduğunu bilmiyordu. Bu düşünce sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuşçasına yavaş-

ça aklına gelmişti, aklını kaçırıyor olmalıydı ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Sinekler ısırmasalar da kulağının dibinde vızıldamaya devam ediyorlardı. Sineklerin ona önemli bir şey söylemeye çalıştıklarına kendisini ikna edip sesleri dinledi. Büyük bir dikkatle dinliyordu ama sadece anlamsız heceler duyabiliyordu. “Shosha.” “Nik.” “Osonni.” Hayır, bu bir kelimeydi, bunun anlamını biliyordu! Beyaz adam demekti, yoksa onun hakkında mı konuşuyorlardı?

Beceriksizce kulağının etrafında uçuşan sinekleri kovalarken tekrar o kelimeyi yakalamıştı: “Araf.”

Bir süre kelimenin ne anlama geldiğini çıkaramamıştı; sineklerle örtülü bir şekilde gözünün önünde asılı duruyordu. Atın arka bacaklarına baktı, iki eş çizgi güneşin altında tozda parlıyordu - neydi bu? Bezden bir şeydi; başını salladı. Bu onun bez yatağıydı, iki kütüğün üstüne gerilmişti. Kütük… “kızak,” evet kelime buydu. Ve bir de kedi vardı, bulanık bal rengi gözleriyle ona bakıyordu, başını omzunun üstünden çevirmişti ve açık ağzındaki keskin dişleri görülüyordu.

Kedi de onunla konuşmaya başlamıştı.

“Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” diye mırıldandı. Iskoç aksanıyla homurdanan kedinin verdiği cevabı anlamamıştı.

Duymak için yaklaştı. Sanki su kadar yoğun havanın içinde düşüyormuş gibi hissetmişti. Artık hareket etmiyordu, bir şekilde durmuştu. Kediyi göremiyordu… Ah. Yüzüstü yere uzanmıştı, yanağının altındaki otları ve toprağı hissedebiliyordu. Kedinin sinirli ama uysal sesi tekrar ona seslendi.

“Bu araf senin mi? Geri geri giderek buradan çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

William huzurlu bir şekilde hayır diye içinden geçirdi. 1 hç-bir şey anlamıyordu.

Açık Konuşma

Genç kadın makasının ağzını düşünceli bir şekilde keskinleştirdi.

“Emin misin?” diye sordu. “Yazık olacak gibi William kardeş. O kadar göz alıcı bir rengi var ki!”

“Uygunsuz olduğunu düşüneceğinizi sanmıştım Bayan Hunter,” dedi William gülümseyerek. “Quakerlar’ın parlak renkleri dünyevi bulduğunu duymuştum.” Kadının elbisesindeki tek renk, boyun atkısını bir arada tutan bronz renkli broştu. Diğer her şey krem ya da açık kahverengiydi - yine de Willi-am bunların da ona yakıştığını düşünmüştü.

Kadın azarlarcasma ona baktı.

“Elbiselerdeki gösterişli süslemeler Tanrı’nın bahşettiği güzellikle ölçüşemez. Mavi kuşları tüylerini yolarken gördünüz mü ya da güllerin yapraklarından kurtulmaya çalıştığını?”

“Güllerin kaşınabildiğim sanmıyorum,” dedi William çenesini kaşırken. Sakalından Tanrı’nın lütfü olarak bahsedilmesi çok tuhaf gelmişti, yine de upuzun sakalıyla ortalıkta dolaşmasına onu ikna edecek kadar yeterli değildi. Talihsiz rengi dışında, güçlü ama seyrek bir şekilde uzuyordu. Elindeki kare aynadaki yansımasına beğenmeyerek baktı. Güneşten yanıp soyulmaya başlayan burnu ve yanakları ya da bataklıktaki maceralarından kalan kabuk tutmuş çizikler için yapabileceği bir şey yoktu -ama çenesinde fütursuzca biten, çenesinin güzelliğini bozan bir yo-

sun gibi etrafı saran bakır kıvrımlar- bundan derhal kurtulması gerekiyordu.

“Zahmet olmazsa?”

Kadının dudakları seyirdi, William’ın taburesinin yanında diz çöktü, pencereden giren ışığı en iyi şekilde kullanmak için çenesinin altından tutarak başını çevirdi.

“Pekâlâ,” dedi ve soğuk makası yüzüne dokundurdu. “Den-ny’den gelip seni tıraş etmesini isteyeceğim. Canını yakmadan sakalını kesebileceğimi sanıyorum ama…” Gözlerini kısarak öne doğru eğildi ve dikkatle çenesinin kıvrımından bir parça kesti. “Ben ölü bir domuzdan başka bir şeyi daha önce tıraş etmedim.”

“Ölü bir domuz mu?” diye dudaklarını kıpırdatmadan mırıldandı William. “Kaç tane-”

Kadın parmaklarını sertçe çenesinin altına bastırıp ağzını kapattı fakat kahkaha yerine geçen ve domuz homurtusuna benzer küçük bir ses çıkarmıştı. Makasın ucu yüzünü gıdıklarken, kucağına serdiği eski keten havlunun üstüne

düşen ince tüyler ellerine değiyordu.

William bu fırsatı değerlendirip kadının yüzünü incelemeye başladı. Gözleri neredeyse kahverengiydi, yeşil değildi. Birden içinden burnunun ucunu öpmek geldi. Bunun yerine gözlerin kapatıp nefes aldı ve kısa bir süre önce keçi sağdığını tahmin etti.

Kadın makası indirdiğinde, “Ben kendim tıraş olabilirim,” dedi William.

Kaşlarını kaldırarak koluna baktı. “Tıraş olmak bir yana, kendi kendinize yemek yiyebileceğinizden bile emin değilim.”

Gerçekten de sağ kolunu zor hareket ettirebiliyordıı ve son iki gündür ona yemeğini Bayan Hunter yediriyordu.

“İyileşiyor,” dedi William ve ışığın aydınlatması için kolunu çevirdi. Doktor Hunter sargıyı o sabah çıkarmış ve sonuçtan memnun olduğunu dile getirmişti. Yara hâlâ kızarık ve bıırıış buruştu, etrafındaki deri fena halde renksiz ve nemliydi. Ama iyileştiği şüphesizdi; kolundaki şişlik inmişti ve o uğursuz kırmızı şeritler kaybolmuştu.

“Eh,” dedi dikkate alarak, “hoş bir yara izi. İyi dikilmiş, oldukça güzel.”

“Güzel mi?” Şüpheli bir şekilde koluna baktı William. Arada sırada erkeklerin yaralarını ‘güzel’ olarak tanımladıklarını duyardı ama bununla genellikle pürüzsüz ve temiz bir şekilde iyileşen ve kişiyi çirkinleştirmeyen yara izlerini kastederlerdi. Bu yara izi pürüzlü ve yayılan türdendi, ucu bileğine doğru iniyordu. Kolunu kaybetmekten ucuz kurtulduğunu söylemişti biri ona. Doktor Hunter ampütasyon testeresini alıp yaranın tam üstüne yerleştirdiğinde elindeki apse patlamıştı. Bunu gören doktor aceleyle yaradan iltihabı çekip sarımsak ve karakafes otuyla sarmış ve işe yaraması için dua etmişti.

“Kocaman bir yıldız gibi duruyor,” dedi Rachel Hunter beğenerek. “Önemli bir yıldız gibi. Belki de büyük bir kuyrukluyıldız. Ya da insanları İsa’nın ahırına götüren Behtlehem Yıldızı.”

William kolunu çevirip incelemeye başladı. Daha çok patlamış bir havan mermisini andırdığını düşünüyordu ama teşvik edici bir şekilde, “Hmm!” demekle yetindi. Sohbete devam etmek istiyordu -kadının çok fazla işi olduğundan nadiren oyalanırdı- yeni tıraş edilmiş çenesini kaldırıp broşuna işaret etti. “Güzelmiş,” dedi. “Çok dünyevi değil mi?”

“Hayır,” dedi kadın ve elini broşun üstüne koydu. “Annemin saçından yapıldı. Beni doğururken ölmüş.”

“Ah. Çok üzüldüm,” dedi William ve bir anlık duraksamanın ardından ekledi: “Benim annem de beni doğururken ölmüş.” “Ben de üzüldüm,” dedi yavaşça

ve kararlı bir şekilde döndü. “Gidip erkek kardeşimi getireyim.”

Hızlı ve hafif ayak seslerinin dar merdivenden indiğini duydu William. Havlunun ucundan tutup pencereden dışarı silke-

ledi, kızıl kılları dört bir yana dağılmıştı - çok şükür. Yeterince mat ve kahverengi olsaydı kılık değiştirmek için sakalını uzatabilirdi. Ama bu haldeyken, kızıl sakalını uzatırsa herkes gözünü ona dikerdi.

Şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Herhalde yarın kendisini ayrılacak kadar iyi hissederdi. Kıyafetleri berbat halde olsa da hâlâ giyilebilirdi; Bayan Hunter pantolonu ve ceketindeki yırtıkları yamamıştı. Ama atı yoktu, cebindeki iki altı peni dışında parası da yoktu, ayrıca kişiler ve onlara ileteceği mesajların olduğu kitabı da kaybetmişti. Birkaçının ismini hatırlayabiliyordu ama şifreli kelimeler ve işaretler olmadan…

Birden akima Henry Washington ve Murray ile ateşin yanında ölüm şarkılarından bahsetmeden önce yaptığı konuşma geldi. Washington ve Dismal Kasabası’ndan söz etmesi üzerine Murray’nin vermiş olduğu şaşkın yanıtla birlikte mırıldandığı liste aklına gelmişti.

Murray’nin bu konuda onu yanlış yönlendirmesi için herhangi bir sebep göremiyordu. Ama eğer haklıysa - Yüzbaşı Richardson verdiği bilgide böylesine yanılmış olabilir miydi? Bu kesinlikle mümkündü. Kolonilerde kısa bir zaman geçirmiş olsa da gelişen fırsatlarla birlikte bağlılık duygusunun ne kadar hızlı değişim gösterdiğini öğrenmişti.

Ama… diyen mantığın küçük, soğuk sesini duyunca ürper-di. *Eğer Yüzbaşı Richardson yanılmıyorsa… o halde setıi ölüme ya da hapse göndermek istemiş demektir.*

Bu düşüncenin alçaklığı ağzını kurutmuştu, Bayan Hun-ter’ın az önce getirdiği içinde çay olan fincana uzandı. Kötü bir tadı vardı ama pek fark etmemişti, düşündüğü olasılığa karşı bir tılsımmış gibi çayı sıkıca tutuyordu.

Hayır, diye kendisini ikna etmeye çalıştı. Bu mümkün olamazdı. Babası Richardson’ı tanırdı. Herhalde yüzbaşı vatan haini olsaydı - ne düşünüyordu böyle? Çayını yudumladı, yutkunurken yüzünü buruşturmuştu.

Hayır, dedi yüksek sesle, “mümkün değil. Mantıklı değil,” diye ekledi. “Occam’ın Usturası.”

Bu düşünce onu biraz sakinleştirmişti. Mantığın temel ilkelerini küçük yaşta öğrenmiş ve Occanılı Williami ona rehberlik eden bir ses olarak düşünmüştü. Yüzbaşı Richardson’ın Williami bilerek tehlikeye atan gizli bir vatan haini olması daha mı olasıydı, yoksa yüzbaşı yanlış bilgilendirilmiş ve budalaca bir hata mı yapmıştı?

Peki böyle bir şeyin amacı ne olabilirdi ki? William tüm bu entrikaların arasında kendini hiç önemli görmüyordu. Önemsiz bir istihbarat işiyle ilgilenen kıdemsiz bir subayı yok etmenin Richardson'a -ya da herhangi birine- ne gibi bir yararı olabilirdi?

Biraz rahatlamıştı, berbat çaydan dikkatsizce bir ağız dolusu içmesiyle öksürerek çayı her tarafa sıçratması bir oldu. Doktor Hunter hızla merdivenlerden çıktığı sırada hâlâ havlusuyla çayı temizliyordu. Denzell Hunter, yirmili yaşlarının sonundaydı, herhalde kız kardeşinden on yaş büyüktü, ince kemikliydi ve bir serçe kadar neşeliydi. William'ı görünce gülümsedi, anlaşılan hastasının iyileşmesine memnun olmuştu. William da dostça gülümseyerek karşılık verdi.

"Kardeşim tıraş olmak istediğinizi söyledi," dedi doktor, getirdiği kulplu tıraş bardağı ve fırçayı masaya koydu. "İnsan içine çıkmaya karar verdiğinize göre iyi hissediyor olmalısınız. Bağırsaklarınızı boşaltmış mıydınız?"

"Hayır ama en kısa zamanda boşaltmayı düşünüyorum," diye söz verdi William. "Ancak insan içine haydut gibi görünerek çıkmak istemiyorum. Komşularınızı korkutmak istemem." Doktor Hunter kahkaha attı, bir cebinden usturasını diğerinden de gümüş çerçeveli gözlüklerini çıkarıp burnunun üstüne yerleştirdi ve tıraş fırçasını eline aldı.

"Kardeşim ve benim adımız çoktan çıktı," dedi doktor, köpüğü yüzüne sürmek için eğilmişti. "Evimizden bir haydudun çıktığını görmek sadece komşuların düşüncelerini doğrular."

"Gerçekten mi?" Yanlışlıkla sabun kaçmasını önlemek için ağzını çeviren William dikkatle konuşuyordu. "Neden?" Duyduklarına şaşırmıştı; nerede olduğunu sorduğunda Oak Gro-ve'un Quaker yerleşim birimine bağlı küçük bir yer olduğunu öğrenmişti. Quaker cemaatinin dini görüşler hakkında birlik içinde olduğunu sanıyordu ama aslında Quaker olan herhangi birini tanımıyordu.

Hunter derin bir nefes alıp tıraş fırçasını kenara koydu ve usturayı eline aldı.

"Ah, politik şeyler," dedi kaba bir sesle, sanki önemsiz ve sıkıcı bir konuyu sonlandırmak istercesine. "Söylesene, bu küçük kazayı ve iyileşmeni haber vermemi istediğin biri var mı?" Wil-liam'ın cevap vermesi için tıraş etmeye ara vermişti.

"Hayır, teşekkür ederim efendim, onlara ben haber veririm," dedi William gülümseyerek. "Yarın ayrılabileceğimden eminim ama arkadaşlarımın yanına döndüğümde… misafirperverliğinizi ve nezaketinizi unutmayacağıma söz veriyorum."

Denzell Hunterin alnı kırışmıştı.

“Merakımı bağışla Ransom kardeş,” dedi bir süre sonra, “ama buradan sonra nereye gitmek niyetindesiniz?”

William duraksadı, nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. Aslında içler acısı maddi durumu nedeniyle nereye gideceğine karar vermemişti. Aklına gelen en iyi fikir kendi çiftliğine, Josiah Da-ğı’na doğru ilerlemekti. Emin değildi ama yetmiş, seksen kilometre uzakta olmalıydı - eğer ona biraz yiyecek verirlerse birkaç gün, en fazla bir hafta içinde varacağını düşünüyordu. Vardığında ise kendisini yeni kıyafetler, doğru düzgün bir at, silahlar ve parayla donatıp yolculuğuna devam edebilirdi.

Bu çok cazip bir düşünceydi. Ama bunu yapmak Virgi-nia’daki varlığını afişe etmek anlamına gelirdi ve bu pek çok spekülasyona neden olurdu, çünkü insanlar sadece onu tanımakla kalmayıp asker olduğunu da biliyordu.

“Rosemount’da birkaç Katolik var,” dedi Doktor Hıınter çekinerek vc usturayı eskimiş havluya sildi. William ona şaşkınlıkla bakıyordu.

“Öyle mi?” dedi dikkatli bir şekilde. Hunter neden Katolik-ler’deıı bahsediyordu ki?

“Kusura bakma,” dedi doktor tepkisini görünce özür diledi. “Arkadaşlarından söz etmiştin, ben de sandım ki…”

“Benim Katolik olduğumu mu-” Şaşkınlığın hemen ardından farkındalık gelmiş, William istemsizce elini göğsüne koymuş ve doğal olarak üzerindeki eski püskü gecelik dışında hiçbir şey bulamamıştı.

“İşte burada.” Doktor hızla eğilip yatağın ucundaki komodini açtı ve elinde tahta bir tespihle doğruldu. “Seni soyduğumuzda bunu da çıkarmak zorunda kaldık ama kız kardeşim senin için sakladı.”

“Biz mi?” dedi William duraksayarak. “Beni siz ve Bayan Hunter mı soydunuz?”

“Başka kimse yoktu,” dedi doktor özür dilercesine. “Ateşini dindirmek için derenin içinde seni çıplak yatırmak zorunda kaldık, hatırlamıyor musun?”

Hayal meyal hatırlıyordu ama aşırı soğuğu ve boğulma hissini daha çok ateşliyken gördüğü rüyaların bir parçası sanmıştı. Bayan Hunter neyse ki - belki de ne yazık ki demeliydi- bu rüyaların bir parçası değildi.

“Seni yalnız başıma taşıyamadım,” diye ısrarla açıklamaya çalıştı doktor. “Ve komşular nedeniyle üzerinizi bir havluyla örttüm,” dedi telaşla William’ı temin edercesine.

“Komşularla aranızda ne tür bir sorun var?” Hunter’ın elinden tespihi almak için uzanırken William merakla sordu. “Bu… arkadaşımdan bir hatıra.”

“Ah.” Doktor bir parmağıyla dudağını ovuşturdu, anlaşılan rahatsız olmuştu. “Anlıyorum. Ben düşünmüştüm ki-”

“Komşular diyorduk…?” William utanç duygusunu bastırarak tespihi tekrar boynuna taktı. Belki de komşuların düşmanlığının nedeni din konusundaki bir yanlış anlaşılmaydı?

“Sanırım seni taşımamıza yardım ederlerdi,” dedi Doktor Hunter itiraf edercesine, “gidip birini çağırmak için vaktimiz olsaydı. Ama durum acildi ve en yakın ev çok uzaktaydı.”

Böylece komşuların Hunterlar’a karşı olan tutumlarının nedenini sorduğu soru cevapsız kalmıştı ama daha fazla üstüne gitmek terbiyesizlik olurdu. William sadece başını sallayıp ayağa kalktı.

Zemin yan yattığında beyaz bir ışığın görüş alanının kenarında titrediğini fark etti. Düşmemek için pencerenin kenarını tuttu, kısa bir süre sonra kendine gelmişti ama ter içindeydi. Doktor Hunter’ın şaşırtıcı bir şekilde kuvvetle kolundan yakalaması baş aşağı bahçeye düşmesini engellemişti.

“O kadar hızlı değil Ransom kardeş,” dedi doktor kibarca ve onu tekrar yatağa götürdü. “Kendi başına ayakta durabilmek için belki bir gün daha beklemelisin. Korkarım çok sabırsızsın.”

Biraz midesi bulanmış bir halde William yatağa oturup Doktor Hunter’ın yüzünü havluyla silmesine izin verdi. Görünüşe göre, nereye gideceğine karar vermek için biraz daha zamanı olacaktı.

“Tüm gün yürüyebilmem için daha ne kadar beklemem gerekir?”

Denzell Hunter bunu düşünerek ona baktı.

“Belki beş gün, en azından dört gün kadar,” dedi. “Dinç ve güçlüsün, yoksa bir hafta beklemen gerektiğini söylerdim.”

Kendisini çelimsiz ve solgun hisseden William, başını sallayıp yatağa uzandı. Doktor bir süre kaşlarını çatarak ona baktı ama çatık kaşlarını ona yöneltmiş gibi görünmüyordu; daha çok içindeki endişeyi yansıtıyordu.

“Ne kadar uzağa… gitmen gerekiyor?” diye sordu doktor, kelimelerini özenle seçiyordu.

“Oldukça uzağa,” diye yanıtladı William aynı özeni göstermeye çalışarak. “Kanada’ya doğru gidiyorum,” dediğinde, aniden yolculuğunun nedenine dair ele vermek istediğinden çok daha fazlasını açığa çıkarmak üzere olduğunu fark etti. Quebec’i işgal eden Ingiliz ordusuyla hiçbir alakası olmayan bir insanın Kanada’da işi olabilirdi elbette ama doktor politikadan bahsedince… en iyisi bu konuda tarafsız davranmaktı. Vejosiah Da-ğı’ndan kesinlikle söz etmeyecekti. Hunterlarin komşularıyla olan gergin ilişkilerinin nedeni her

neyse, ziyaretçileriyle ilgili haberler hızla yayılabilirdi.

“Kanada,” diye tekrar etti doktor, sanki kendi kendine konuşuyordu. Sonra bakışlarını William’a çevirdi. “Evet, bu oldukça uzak bir mesafe. Bu sabah bir keçi kestim, neyse ki et yiyebileceğiz. Gücünü geri kazanmana yardımcı olur. Neşenin yerine gelmesi için yarın senden kan alacağım, sonra göreceğiz. Şu an içinse…” Gülümseyerek elini uzattı. “Gel seni tuvalete götüreyim.”

Vicdan Meselesi

Fırtına yaklaşıyordu; William bunu döşemelerin üstünde hızla hareket ederek yarış yapan bulutların gölgelerinde görebiliyordu. Yaz gününün sıcak ve nemli baskısı gitmiş ve havanın huzursuzluğu onu canlandırmaya başlamıştı. Hâlâ zayıf hissediyor olsa da yatakta kalamazdı, ilk baş dönmesinden kurtulana kadar lavaboya tutunarak ayağa kalkmayı başardı.

Sonra bir eliyle dengesini kaybetmemek için duvara tutunarak tek başına odanın bir ucundan diğerine -üç metrelik bir mesafe kadar- yürüyerek zaman geçirdi. Harcadığı çaba onu tüketip sersemlettiğinden, gözlerinin önünde dans eden noktalar durana kadar başını dizlerinin arasına eğerek yere oturmak zorunda kaldı.

Pencerenin altında oturduğu sırada bahçeden gelen sesler duydu. Bayan Hunter şaşkın ve sorgulayıcı bir tonla konuşurken, kısık ve boğuk sesli bir adam ona cevap veriyordu. Bu tanıdık bir sesti - lan Murray!

William ayağa fırlar fırlamaz yere oturmuştu, gözleri kararmıştı ve başı dönüyordu. Kanın beynine ulaşması için yumruklarını sıkarak hızla soludu.

“O halde yaşayacak?” Sesler çok uzaktan geliyordu, evin yanındaki kestane ağacının hışırtısı konuşulanları anlamasını engelliyordu ama bunu yakalamıştı. Güçlükle dizlerinin üstünde doğrulup pervaza tutundu, parça parça bulutlarla bezeli gökyüzüne gözlerini kırpıştırarak baktı.

Kocaman köpeği yanında olan Murray’nin uzun vücudu ön avludaydı. Obur ya da diğer Kızılderililere dair bir iz yoktu ama Murray’nin arkasındaki dar yolda iki at dizginleri sallanarak ot-luyordu. Rachel eve doğru işaret etmişti, anlaşılan Murray’yi içeri davet ediyordu ama adam kafasını iki yana salladı. Belindeki çantaya uzanarak küçük bir pakete benzer bir şey çıkarıp kıza verdi.

“Hey!” William bağırıp -daha doğrusu bağırmaya çalıştı ama nefesi yetmemişti- kollarını salladı. Rüzgar kestane ağacını titreterek hışırdamasına neden olsa da Murray’nin gözü hareketi yakalamış olmalıydı, yukarı baktığında William’ı pencerede görünce gülümseyip eliyle selamladı.

İçeri girmek ister gibi bir hali yoktu. Bunun yerine, atlardan birinin dizginlerini tutup Rachel’m eline uzattı. Sonra Wil-liamin penceresine doğru

veda edercesine el sallayıp zarif bir şekilde diğer ata binerek uzaklaştı.

Murray'nin ağaçların arasında kaybolduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayan William sıkıca pervaza tutundu. Ama bir dakika, Murray bir atı bırakmıştı. Rachel Hunter atla birlikte evin etrafında ilerlerken rüzgâr önlüğünü ve iç etekliğini savuruyordu, uçmaması için bir eliyle de başlığını tutmuştu.

Atı onun için bırakmış olmalıydı! Murray geri gelecek miydi? \bksa onu takip mi etmesi gerekiyordu? Kalp atışlarını kulaklarında hisseden William, yamalı pantolonunu ve Rachel'ın onun için ördüğü yeni çorapları giydi ve kısa bir mücadelenin sonunda sudan sertleşen botlarını paçalarının üstüne çekti. Harcadığı enerji titremesine neden olmuştu ama inatla, düşe kalka, ter içinde, en sonunda tek parça halinde mutfağa inmeyi başarmıştı.

Arka kapı rüzgâr ve ışık patlamasıyla açılıp Rachel'ın elinden kurtularak aniden kapanmıştı. Karşısında William'ı görünce korkuyla çığlık attı.

"Tanrı korusun! Burada ne yapıyorsunuz?" Korkudan nefes

nefese kalmıştı, gözlerini dikmiş bakarken siyah saç tutamlarını başlığının içine sokuşturdu.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi William özür diler bir tonla. "Bay Murray'nin ayrıldığını gördüm. Onu yakalayabileceğimi düşünmüştüm. Onunla nerede buluşmam gerektiğini söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi. Tanrı aşkına, yere yığılmadan otur lütfen."

Oturmak istemiyordu. Dışarıda olmak, buradan uzaklaşma isteği ağır basıyordu. Ama dizleri titremeye başlamıştı ve eğer hemen bir yere oturmazsa… İsteksizce oturdu.

"Ne söyledi?" diye sorarken, aniden bir kadının karşısında oturduğunu fark etmesiyle tabureye doğru işaret etti. "Sen de otur lütfen ve sana ne söylediğini söyle."

Rachel ona dikkatle baktı, rüzgârda uçuşan kıyafetlerini düzelterek oturdu. Fırtına yükseliyordu; bulutların gölgeleri yerin üstünde birbiriyle yarışıyordu.

"Nasıl olduğunu sordu ve ona iyileştiğini söylediğimde senin için olduğunu söyleyerek bana atı verdi."

Bir an duraksayınca William ısrar etti.

"Sana başka bir şey daha verdi, değil mi? Sana bir tür paket verdiğini gördüm."

Rachel bir an dudaklarını birbirine bastırdı ama sonra başını sallayıp cebine uzanarak gevşek bir şekilde kumaşa sarılmış ufak paketi ona verdi.

William paketin içinde ne olduğunu görmeye can atıyordu ama paketin üstündeki ipin gevşetildiğini fark etmişti. Rachel'a baktığında genç kadın çenesini kaldırarak başını çevirdi, bu yüzden dikkatini yeniden pakete verdi.

Paketi açtı; eski bir kesenin içinde bir giıe, iki şilin ve birkaç bozukluk değerinde defalarca katlanmış küçük bir kâğıt para destesi, bir mektup ve bağlı olan başka küçük bir paket vardı. Parayı ve küçük paketi kenara koyup mektubu açtı.

Kuza i,

Seni en son gördüğümden daha sağlıklı bir şekilde bulmayı umuyorum. Eğer sağlıklı bulursam, sana bir at ve yolculuğun için gereken parayı vereceğim. Eğer bulamazsam, sana ilaç alman ya da cenaze töreninde kullanmak için para bırakacağım. Diğeri ise Kızılderililerin Ayı Öldüren adını verdikleri bir arkadaşımdan senin için bir hediye. Sağlığına kavuştuğunda bunu takmanı umuyor. Yolun açık olsun.

lan Murray

"Hmm!" William şaşırıp kalmıştı. Anlaşılan Murray'nin ilgilenmesi gereken işleri vardı ve William seyahat edebilecek hale gelene kadar bekleyemezdi ya da beklemek istememişti. Hayal kırıklığına uğramış olsa da Murray ile biraz daha sohbet etmek hoşuna giderdi, zihni netleştiğinden Murray'nin birlikte seyahat etmemelerini istemesinin daha iyi olabileceğini anlıyordu.

Birden aklını kemiren sorunun çözüldüğünü fark etti; artık görevini -ya da mümkün olduğu kadarını- yerine getirecek imkânları vardı. En azından General Howe'un karargâhına ulaşıp rapor verebilir ve talimat alabilirdi.

Murray oldukça cömert davranmıştı; at sağlam görünüyordu ve New York'a varana kadar rahat bir şekilde karnını doyurup kalacak yer bulmasına yetecek kadar parası vardı. Murray'nin bu kadar parayı nereden bulduğunu merak etti; tipine bakılacak olursa adamın bir lazımlığı bile yoktu -William güzel bir tüfeği olduğunu kendisine hatırlattı- ve doğru düzgün yazı yazabil-diğine göre anlaşılan eğitimli biriydi. Peki ama bu tuhaf İskoç Kızılderili neden onunla böylesine ilgileniyordu?

Dalgın bir şekilde küçük paketi alıp ipini çözdü. Paketi açtığında içinde, delinip deri bir kayışa geçirilmiş büyük bir ayı pençesi olduğunu gördü. Eskiydi; kenarları yıpranmıştı ve derideki düğüm o kadar sıkıydı ki herhalde çözmek mümkün olmayacaktı.

Başparmağıyla pençeye dokunarak sivriliğini test etti. Kendi kendine gülümseyerek pençe gömleğinin üstünde kalacak şekilde kayışı boynuna geçirdi. Rachel Hunter ona baktı, yüzündeki ifade okunamıyordu.

“Mektubumu okudunuz mu Bayan Hunter?” dedi William azarlarcasına. “Hiç yakıştıramadım!”

Rachel’ın yüzü kızarmıştı ama William’ın kadınlarda görmeye alışık olduğu şekilde bakışlarını doğruca ona çevirmişti

- baba tarafından büyükannesine benziyordu.

“Konuşma tarzınız -yeni olsalar bile- kıyafetlerinizden daha bayağı William kardeş. Ve son birkaç gündür aklınız başınızda olmasa da Great Dismal’a sizi neyin getirdiğini söylemediniz. Orası insanların sürekli uğradığı türden bir yer değildir.”

“Ah, aslına bakılırsa öyle bir yer Bayan Hunter. Tanıdığım birçok beyefendi oraya avlanmaya gider, bu eşsiz bir deneyimdir. Elbette doğal olarak, insanlar en düzgün kıyafetleri içinde ayı ya da yaban kedisi avlamaz.”

“Evet, insanlar sadece kızartma tavasıyla silahlanarak da ava çıkmaz William kardeş,” diye sertçe yanıtladı. “Ayrıca, eğer siz gerçekten bir beyefendiyseniz, eviniz nerede öyleyse?”

Bir an ikinci kişiliğine dair detayları hatırlayamadığından bocaladı ve aklına gelen ilk şehri söyledi.

“Ah- Savannah’da. Carolina bölgesinde,” diye yardımsever bir şekilde ekledi.

“Nerede olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı kadın. “Oradan gelen adamlarla konuşmuştum. Siz oralı değilsiniz.”

“Bana yalancı mı demek istiyorsunuz?” dedi William şaşkın bir halde.

“Evet.”

“Ah.” Yaklaşan fırtınanın loş ışığında, ikisi düşünceli bir şekilde birbirlerine gözlerini dikerek oturdu. Bir an büyükannesi Benedicta ile satranç oynadığını hayal etti.

“Mektubunuzu okuduğum için özür dilerim,” dedi Rachel aniden. “Sizi temin ederim ki nedeni basit bir merak değildi.

“Neydi öyleyse?” Mektubunu izin almadan okuduğu için ona kızmadığını belirtircesine biraz gülümsedi. Rachel ise gülümsememiş, gözlerini kısarak ona bakmaya devam etmişti -şüpheyle değil, sanki onu tartıyormuş gibi. En sonunda içini çektiğinde omuzlan gevşemişti.

“Sizin ve karakteriniz hakkında bir şeyler bilmek istemiştim. Sizi buraya getiren adamlar tehlikeli gibi görünüyordu. Ya kuzeniniz? Eğer siz de onlar gibiyseniz-” Dişlerini üst dudağına geçirdi, sanki kendi kendine başını sallıyormuş gibi yapıp daha emin bir şekilde devam etti.

“Kardeşim ve ben birkaç gün içinde buradan ayrılmalıyız. Denny’ye kuzeye gideceğinizi söylemişsiniz, en azından bir süreliğine sizinle birlikte gelebileceğimizi umuyorum.”

William böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu. Gözlerini kırpıştırıp aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Buradan mı ayrılıyorsunuz? Neden? Komşular yüzünden mi?”

Rachel şaşırmış görünüyordu.

“Ne?”

“Kusura bakmayın hanımefendi, kardeşiniz komşularla aileniz arasındaki ilişkilerin gergin olduğunu söylemişti.”

“Ah.” Ağzının kenarı kıvnlmıştı; bu hareketin sıkılıyor mu yoksa eğleniyor olduğu anlamına mı geldiğini bilmiyordu ama İkincisi olduğunu düşünmek istedi.

“Anlıyorum,” dedi Rachel ve düşünceli bir şekilde parmak-lannı masanın üstünde tıklattı. “Evet, bu doğru ama yine de bunun konuyla bir ilgisi yok. Gördüğüm kadarıyla benim her şeyi anlatmam gerekiyor. Dostlar Cemiyeti hakkında ne biliyorsun?”

William, Quaker tek bir aile tanıyordu; Unvvinler. Bay Unwin babasını tanıyan zengin bir tüccardı ve iki kızıyla bir keresinde bir müzikalde tanışmıştı ama sohbetleri boyunca felsefe ya da dine değinmemişlerdi.

“Onlar şey… sizler çatışmadan hoşlanmıyorsunuz sanırım?” diye temkinli bir şekilde yanıtladı.

Bu cümle Rachel’ın şaşırtıcı bir şekilde kahkaha atmasına neden olmuştu, William geçici bir süreliğine de olsa kaşlarının arasındaki o ufak çizgiyi yok edebilmiş olmaktan memnundu.

“Şiddetten hoşlanmıyoruz,” diye düzeltti. “Sözlü olduğu sürece çatışmada çok iyiyizdir. Denny senin Katolik olmadığını söyledi ama ben yine de daha önce Quaker toplantısına katılmadığını düşünüyorum?”

“Hayır, şimdiye kadar karşıma böyle bir fırsat çıkmadı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Peki, öyleyse.” Rachel düşünceli bir şekilde ona baktı. “Toplantıda konuşmak için gelen vaizlerimiz olacak ama kutsal ruh kişiyi bunu yapmaya yönlendirdiği sürece isteyen herkes istediği konuda konuşmakta özgürdür.”

“Kadınlar da söz hakkı alabiliyor mu?”

Rachel onu utandıran bir bakış atmıştı.

“Benim de bir dilim var.”

“Fark ettim,” deyip ona gülümsedi William. “Lütfen devam edin.”

Genç kadın devam etmek için öne eğildiğinde, konuşmaları evin arkasında hızla çarpan panjur ve hemen arkasından pencerelere sertçe vuran sağanağın sesiyle bölündü. Rachel küçük bir çığlıkla hızla doğruldu.

“Tavukları içeri sokmalıyım! Panjurları kapat,” diye emredip dışarı fırladı.

William şaşırmış ama hoşuna gitmişti, yavaşça hareket ederek söyleneni yaptı. Yukarı çıkıp panjurları kapatmak tekrar başının dönmesine neden olmuştu, dengesini sağlayana kadar kapının koluna tutunarak yatak odasının eşiğinde durdu. Üst katta iki oda bulunuyordu; evin ön kısmındaki yatak odası ve arka taraftaki biraz daha küçük oda. Hunterlar bu odayı paylaşıyorlardı. Tekerlekli bir karyola, lavabonun üstünde duran gümüş bir şamdan ve bir dizi çiviye asılı doktorun yedek gömleği ve pantolonu, yün bir şal ve Rachelin toplantılara giderken giydiğini düşündüğü çivit mavisi renginde sade bir elbise dışında pek bir şey yoktu.

Yağmur ve rüzgâr panjurların örtülmesiyle dışarıda kalınca, oda sakinleşmişti, fırtınadan kaçıp sığınılan bir liman kadar huzurluydu. Merdivenlerden çıkarken yorulan kalbi artık yavaşlamıştı, bir an durup başkasının mahremiyetine izinsiz girmenin tadını çıkardı. Aşağıdan ses gelmiyordu; Rachel hâlâ tavukların peşinde olmalıydı.

Bu odanın tuhaf bir yanı vardı ancak ne olduğuna karar vermesi sadece bir dakikasını aldı. Hunterlarin eşyalarının yıkık dökülüğü ve az oluşu fakir olduklarını gösteriyordu ama bu durum mobilyalarda açıkça görülen zenginlikle çelişiyordu. Şamdan gümüştü, gümüş kaplama ya da kalay alaşımı değildi. Ayrıca ibrik ve mavi kasımpatılarla boyanmış lavabo seramik değil, kaliteli porselenden yapılmıştı.

Çivide asılı duran çivit mavisi elbisenin eteğini kaldırıp merakla inceledi. Gösterişsiz olmak ayrı; eski püskü şeyler giymek ayrı bir şeydi. Eteğin ucu neredeyse beyazlamıştı, çivit rengi öylesine solmuştu ki eteğin katları ışığı ve karanlığı gösteriyordu. Unwinler de gösterişsiz giyinirdi ama kıyafetleri çok kaliteliydi.

İstemsizce kumaşı yüzüne yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Hâlâ hafif bir şekilde çivit, çimen ve tabii ki kadın vücudu kokuyordu. Lezzetli bir şarap içmişçesine içine işlemişti.

Alt katta kapanan kapının sesiyle sanki elbise birden alev almış gibi elinden bırakıp kalbi gümbür gümbür atarak merdivenlere yöneldi.

Rachel Hunter önlüğündeki yağmur damlalarını şömineye doğru silkeliyordu,

kafasındaki başlığı solmuş ve sırılsıklam olmuştu. William'm geldiğini görmeyerek başlığını çıkarıp sabırsızca mırıldanarak baca çıkıntısına çakılı bir çiviye astı.

Önlüğünün beyazlığı üstüne, ucu ıslanmış kapkara saçları sırtına doğru dökülmüştü.

"Tavukların durumu iyidir umarım?" William, kokusu hâlâ burnundayken saçları açık bir halde onu izlemenin birdenbire mazur görülemez bir mahremiyet ihlali olduğunu düşündüğü için orada olduğunu belli etmek adına konuşmuştu.

Rachel gözlerinde ürkek bir ifadeyle ona döndü ama başını kapatmak için bir harekette bulunmadı.

"Kardeşimin Babylon'un Asil Fahişesi adını taktığı tavuk dışındakilerin hepsi iyi durumda. Hiçbir tavukta zekâya benzer bir şey bulunmaz ama o tavukta alışılmışın dışında bir sapkınlık var."

"Sapkınlık mı?"

"Hayvan fırtınanın ortasında çam ağacının üstteki dallarına çıkmış oturuyordu." Rachel sandığı açıp bir havlu çıkararak saçlarını kurulamaya başladı.

Yağmurun sesi aniden değişmişti, panjurlara sanki çakıl taşı vuruyormuşçasına dolu yağıyordu.

"Hmm," dedi Rachel, yüzünde kasvetli bir ifadeyle pencereye doğru bakıyordu. "Kafasına düşen doluyla sersemleyip geçen ilk tilkiye yem olmasını umuyorum, böylece hak ettiği cezayı bulur." Saçlarını kurulamaya devam etti. "Hiç önemli değil. O tavukları tekrar görmemek çok hoşuma gider."

William hâlâ ayakta dikildiğini görünce oturdu ve ona da bir tabureye oturması için işaret etti.

"Kardeşinle birlikte buradan ayrılıp kuzeye gideceğini söylemiştin," diye hatırlattı ona oturduğu sırada. "Tavuklar sizinle birlikte gelmiyor o zaman, değil mi?"

"Hayır, çok şükür gelmiyorlar. Evle birlikte onları çoktan sattık." Rachel buruşan havluyu bir kenara bırakıp cebini yokladı ve boynuzdan yapılmış küçük bir tarak çıkardı. "Sana nedenini anlatacağımı söylemiştim."

"Galiba en son, buradan ayrılmanızın toplantınızla ilgili olduğunu öğrendiğim bir bölümde kalmıştık, değil mi?"

Rachel burnundan derin bir nefes alıp başını salladı.

“Kutsal ruhun yönlendirmesiyle kişinin toplantıda söz alabileceğini söylemiştim sanırım? Ruh kardeşimi yönlendirdi ve Philadclphia’dan buraya geldik.”

Yeterli sayıda aynı görüşe sahip Dostlar bir arada olduğu sürece bir toplantı yapılabilir, diye açıkladı Rachel. Bu küçük yerel toplantılara ek olarak, üçer aylık dönemlerde ve yılda bir kez düzenlenen, önemli ilkelerin tartışıldığı ve genel anlamda Qua-ker cemiyetini etkileyen davalara karar verilen büyük toplantılar yapılır.

“Philadelphia Yıllık Toplantısı en büyük ve en itibarlı toplantıdır,” dedi genç kadın. “Haklısın, Dostlar şiddetten hoşlanmaz, ya şiddetten uzak durmaya çalışırlar ya da şiddete son verirler. Ve söz konusu isyan olunca, Philadelphia Yıllık Toplantısı konuyu düşünüp taşınmasının ardından akim ve huzurun yolunun ancak anavatanla barışmaktan geçtiğine karar verdi.”

“Gerçekten de öyle.” William meraklanmıştı. “O halde Kolonilerde bulunan tüm Quakerlarin artık Kral yanlısı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Genç kadın bir an dudaklarını büzdü…

“Yıllık Toplantının önerisi bu şekilde. Söylediğim gibi Dostlar, kutsal ruh tarafından yönlendirilir ve herkes söyleneni yerine getirmek zorundadır.”

“Peki kardeşin isyan adına konuşmak için mi yönlendirildi?” Williamin neşesi yerine gelmişti ama temkinliydi; Bayan Hunter beklenmedik bir şekilde ortalığı karıştıran bir isyankâr gibi görünmeye başlamıştı.

Rachel başını eğdi ama sorusunu onaylar gibi bir hali yoktu. “Bağımsızlık adına,” diye düzeltti.

“Kuşkusuz bu ayrımın mantığında eksik olan bir şeyler var,” dedi William kaşlarını çatarak. “Söylesene, bağımsızlık şiddet uygulanmadan nasıl gerçekleşebilir?”

“Eğer Tanrı’nın ruhunun mantıklı olduğunu düşünüyorsan, onu benden daha iyi tanıyorsun demektir.” Elini nemli saçlarında gezdirdi, sabırsızca saçlarını omuzlarının üstüne attı.

“Denny, kişisel ya da ulusal olsun, özgürlüğün Tanrının bir armağanı olduğunu anladığını ve savaşa katılarak özgürlüğü elde etmek ve sahip çıkmanın onun sorumluluğunda olduğunu söyledi. Bu yüzden toplantılara katılmamız engellendi,” diye ansızın cümlesini bitirdi.

Panjurlar kapalı olduğundan oda karanlıktı ama William şömineden gelen hafif ışıkta onun yüzünü görebiliyordu. Söylediği son cümleden çok etkilenmiş görünüyordu; dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ve gözlerinde ağlayacakmış gibi bir parlaklık vardı.

“Toplantılara katılmanızın engellenmesinin ciddi bir sorun olduğunu sanıyorum?” diye dikkatle sordu.

Rachel başını sallayarak bakışlarını kaçırdı. Kenara koyduğu ıslak havluyu aldı, yavaşça katlarken aklından ne söyleyeceğini geçirdiği anlaşılıyordu.

“Sana annemin beni doğururken öldüğünü söylemiştim. Babam da ondan üç sene sonra öldü; selde boğuldu. Kardeşim ve ben yapayalnız kalmıştık. Ama cemaat açlıktan ölmememiz ve delik deşik de olsa başımızın üstünde bir çatı olması için bizimle ilgilendi. Cemaat arasında Denny’nin nasıl yetiştirileceğine dair bir kararsızlık vardı. Çoban ya da ayakkabı tamircisi olmaktan korktuğunu biliyorum ve demirci olmak için de biraz yetersiz gibiydi,” diye ekledi Rachel, tüm ciddiyetine rağmen hafifçe gülümsemişti. “Yine de beni doyurmak için demircilik bile yapardı.”

Ama talih en sonunda gülmüştü. Cemaat üyelerinden biri, öksüz kalan Hunterlar’m bir akrabası olup olmadığının izini sürme görevini üstlenmişti ve sağa sola gönderilen birkaç mektubun ardından esasen İskoç olan ama o dönem Londra’da bulunan uzaktan bir akrabaları olduğunu keşfetmişti.

“John Hunter, huzur içinde yatsın. Çok ünlü bir doktordur ve erkek kardeşi ise Kraliçe’nin doğum doktorudur.” Kadın erkek eşitliğinden yana olmasına rağmen, Bayan Hımter’ıı korkuyla karışık saygı duyar gibi bir hali vardı. “Denny’nin becerilerini sormuş ve hakkında iyi şeyler duyunca Denny’nin tekrar Plıiladelphia’ya taşınıp Quaker bir ailenin yanında kalması ve tıp okuluna gitmesi için hazırlıklara başlamıştı. Ve sonra Denny’nin Londra’ya gidip kendisiyle birlikte kalarak orada okumasını istemişti!”

“Gerçekten de çok şanslı bir durum,” dedi William. “Peki ya sen ne yaptın?”

“Ben mi? Ah, köydeki bir kadın bana sahip çıktı,” dedi. “Ama Denzell geri döndü ve o evlenene kadar evini idare etmek için buraya geldim.”

Rachel kucağına bakarak havluyu parmaklarının arasında kıvırıp duruyordu. Şöminenin ışığı koyu kahverengi tutamların arasındaki bronz saç tellerini aydınlatıyordu.

“Çok iyi bir kadındı. Ev işlerini, yemek yapmayı ve dikiş dikmeyi öğrenmem için benimle çok ilgilendi. Bir kadının bilmesi gereken her şeyi bana öğretti.” Yüzü ciddiydi, William’a tuhaf bir bakış attı.

“Cemaatten kovulmanın ne demek olduğunu sanırım anlamıyorsun,” dedi.

“Ordudan atılmak gibi bir şey olmalı. Utandırıcı ve acı verici.”

Rachel bir an gözlerini kıstı ama Williamin söylediklerinde ciddi olduğunu anladı.

“Dostlar Cemaati iş bulma kurumu değil. Aynı düşünce ve niyetle bir araya

gelen insanların oluşturduğu bir topluluk. Bir nevi büyük bir aile.”

Ailesini kaybeden genç bir kadın için?

“Cemaatten atılmanıza gelince… evet, bunu anlayabiliyorum,” dedi William sessizce.

Bir süre odada hiç ses çıkmadı, sadece yağmurun sesi vardı.

“Sen de annenin öldüğünü söylemiştin.” Rachel koyu gözleriyle yumuşacık bakıyordu şimdi. “Baban yaşıyor mu?”

William hayır dercesine başını iki yana salladı.

“Çok dramatik olduğunu düşüneceksin belki,” dedi. “Ama bu doğru, babam da doğduğum gün ölmüş.”

Bunu duyan Rachel gözlerini kırpıştırdı.

“Gerçekten. Annemden neredeyse elli yaş büyükmüş. Annemin do- doğum sırasında öldüğünü duyunca, felç geçirip oracıkta ölmüş.” Sinirlenmişti; artık çok nadir kekeliyordu. Neyse ki Rachel fark etmemişti.

“Öyleyse sen de öksüzsün. Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi sessizce.

William omuzlarını silkti, tuhaf hissediyordu. “Ebeveynlerimin ikisini de tanımadım. Aslına bakarsan bir ailem vardı. Annemin kız kardeşi her açıdan bana annelik yaptı -kendisi artık hayatta değil- hem aramızda kan bağı vardı.” Kendinden çok fazla bahsederek tehlikeli bir bölgede gezindiğini düşünmeye başladı. Boğazını temizleyerek konuşmayı kişisel konulara daha az değinebilecekleri bir yöne çekmeye çalıştı.

“Kardeşin. Bu isteğini… nasıl… gerçekleştirmeyi düşünüyor?”

Rachel içini çekti.

“Bu ev annemizin kuzenine aitti. Çocuğu olmayan bir duldu. Vasiyetinde evi Denzell’a bırakmıştı ama cemaatten atıldığımızı duyunca, vasiyetini değiştirmek istediğini yazan bir mektup gönderdi. Tesadüfen, vasiyetini değiştiremeden sıtmaya yakalanıp öldü. Ama tabii tüm komşuları -evi Denny’ye bıraktığını- biliyordu, bu yüzden…”

“Anlıyorum.” William içinden, mantıklı davranmasa da Tan-rı’nın Denzell Hunter ile özellikle uğraştığını geçirdi. Bunu dile getirmenin uygunsuz olacağını düşündüğünden başka bir konuya yöneldi.

“Evin satıldığını söylemiştin. O halde erkek kardeşin-” “Kasabada, evin satışıyla ilgili kâğıtları imzalamak için mahkemeye gitti, ayrıca keçileri, domuzları ve tavukları vereceği

yerleri ayarlaması gerekiyor.” Rachel yutkundu. “Denny doktor olarak Kıta

Ordusu’na katılmak istiyor.”

“Sen de onunla mı gideceksin? Sempatizan olarak?” Wil-liam bundan hoşlanmadığını belirtir bir şekilde konuşmuştu; askerlerin birçoğunun eşi -ya da metresleri- “ordunun peşinden giderdi” ve bu temelde eşleriyle birlikte orduya katılmaktan farksızdı. Long Island seferinde bunlardan hiç olmadığından ordunun gerisinden gelen çok fazla sivil görmemişti ama babasının ara sıra bu tür kadınlardan acıyarak bahsettiği duymuştu. Zarif bir kadına uygun bir yaşam biçimi değildi.

Williamin bunu onaylamadığını anlaması üzerine Rachel çenesini kaldırdı.

“Elbette.”

Masanın üstünde uzun bir tahta toka duruyordu; başlığını çıkardığında saçından çıkarmış olmalıydı. Saçını döndürerek bir düğüm haline getirip tokayı kararlı bir şekilde içine geçirdi.

“Pekâlâ,” dedi Rachel. “Bizimle birlikte seyahat edecek misin? Sadece rahatsız olmayacağın kısa bir süreliğine,” diye hızla ekledi.

Sohbetleri boyunca bunu düşünüp durmuştu. Görünüşe göre, bu tür bir yolculuk Hunterlar açısından daha avantajlıydı

- kalabalık bir grup her zaman daha güvende olurdu ve Wil-liam, doktorun doğuştan savaşçı olmadığını biliyordu. Bunun kendisi içinde avantajlı olabileceğini düşündü. Hunterlar civardaki kırsal bölgeyi ondan daha iyi biliyordu, ayrıca grup halinde seyahat eden erkekler -özellikle de grupta bir kadın varsa- tek başlarına olduklarından daha az dikkat ve şüphe çekerlerdi.

William birdenbire, Hunter eğer Kıta Ordusu’na katılmak istiyorsa, Washingtonin birliklerine yaklaşarak önemli bilgiler edinme fırsatının olabileceğini düşündü - bu, bağlantılarının yazdığı kitabı kaybetmesini fazlasıyla telafi edebilecek bir durumdu.

“Elbette, gelebilirsiniz,” diyerek Bayan Hunter’a gülümsedi. “Ne kadar güzel bir teklif bu!”

Yıldırımın ışığı aniden panjurların arasındaki boşluklardan içeri girdi ve hemen peşinden şiddetli bir gök gürlemesi geldi. İkisi de sesten korkmuştu.

William kulaklarının hâlâ çınladığını hissederek yutkundu. “Umarım,” dedi, “bu onun da onayladığını gösteren bir işarettir.”

Rachel gülmedi.